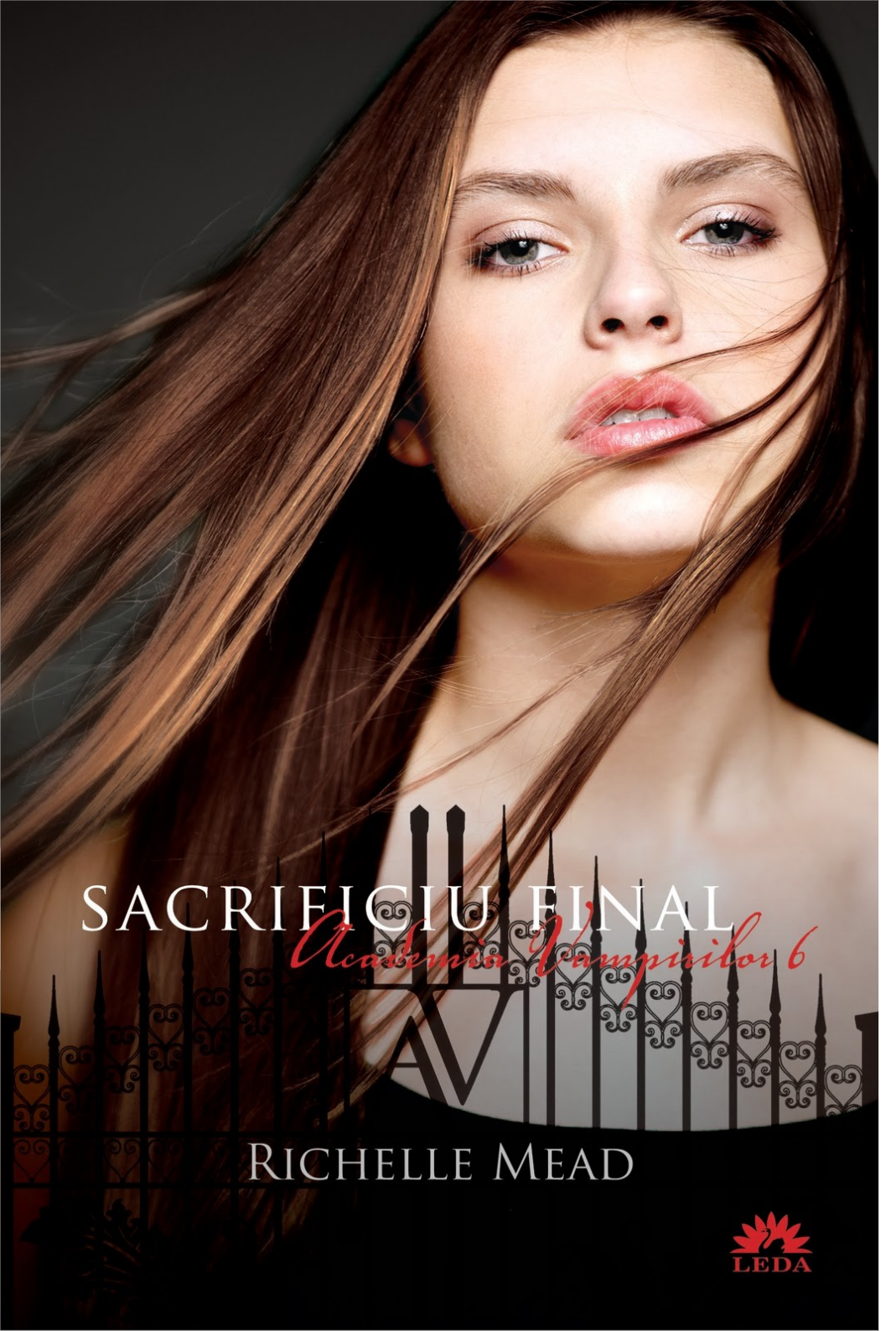
SACRIFICIU FINAL
Academia Vampirilor 6
RICHELLE MEAD
LEDA

Unu

Nu suport cuştile.

Nu-mi place nici măcar să merg la grădina zoologică. Prima oară când am vizitat una, aproape că am făcut o criză de claustrofobie la vederea bietelor animale. Nu reuşeam să-mi imaginez cum ar putea trăi astfel o vietate. Ba uneori chiar simţeam un pic de milă faţă de criminali, condamnaţi să rămână pentru tot restul vieţii într-o celulă. Sigur nu m-aş fi aşteptat vreodată să-mi petrec eu existenţa în aşa ceva.

Cu toate acestea, în ultima vreme viaţa mi-a aruncat în cale o mulţime de lucruri la care nu m-aş fi aşteptat, fiindcă iată-mă aici, ţinută sub cheie.

— Hei! am urlat, apucându-mă de gratiile de oţel care mă izolau de restul lumii. Cât o să mai stau aici? Când e procesul meu? Doar n-o să mă ţineţi în carcera asta pe vecie!

Bine, nu era tocmai o carceră, nu la modul întunecos, cu lanţuri ruginite. Mă aflam într-o celulă micuţă, cu pereţi simpli, o podea simplă şi... în fine, cu totul simplu. Imaculat. Steril. Rece. În realitate, era o senzaţie mai deprimantă decât ar fi putut să-mi ofere oricare carceră mucegăită. Simţeam pe piele răceala gratiilor uşii, dure şi inflexibile. Lumina fluorescentă făcea metalul să sclipească într-un fel aspru, care-mi irita ochii. Puteam să văd umărul unui bărbat care stătea ţeapăn într-o parte a intrării în celulă, şi ştiam că mai erau, probabil, alţi patru gardieni pe coridor, în afara câmpului meu vizual. Mai ştiam şi că niciunul dintre ei nu avea să-mi răspundă, dar asta nu mă oprise să cer permanent răpunsuri din partea lor în ultimele două zile.

Alegându-mă din nou cu obişnuita tăcere, am oftat şi m-am trântit la loc pe priciul din colţul celulei. Ca tot restul noului meu cămin, şi el era lipsit de culoare şi sărăcăcios. Mda. Chiar începeam să-mi doresc o carceră adevărată. Şobolanii şi pânzele de păianjen mi-ar fi dat măcar ocazia să urmăresc ceva cu privirea. Ridicându-mi ochii, am avut instantaneu acea senzaţie derutantă mereu prezentă aici: că tavanul şi pereţii se strâng în jurul meu. Ca şi cum n-aş mai putea să respir. Ca şi cum marginile celulei ar fi înaintat întruna spre mine, până la dispariţia oricărui spaţiu, alungând tot aerul...

M-am ridicat brusc în capul oaselor, gâfâind cu respiraţia

tăiată. Nu te mai zgâi la pereţi şi la tavan, Rose, m-am certat singură. Şi-atunci, mi-am coborât privirea spre mâinile încleştate una de cealaltă, încercând să-mi dau seama cum de intrasem într-un astfel de bucluc.

Răspunsul iniţial venea de la sine: cineva mi-a pus în cârcă o faptă pe care n-am comis-o. Şi nici măcar una măruntă. Ci un asasinat. Au avut neobrăzarea să mă acuze de cea mai înaltă crimă pe care ar fi putut-o comite vreun moroi sau vreun dhampir. Ei, doar n-o să spun acum că n-am mai omorât pe nimeni în viaţa mea. Ba da, am omorât. Şi mi-am adunat în palmares destule încălcări ale regulamentelor (şi chiar ale legilor). Cu toate acestea, asasinatul cu sânge-rece nu face parte din repertoriul meu. Cu atât mai puţin asasinarea unei regine.

E drept că regina Tatiana nu se numărase printre prietenele mele. Ea fusese conducătoarea cea rece şi calculată a moroilor: o rasă de vampiri vii, practicanţi ai magiei, care nu-şi ucideau victimele pentru sânge. Între mine şi Tatiana a existat o relaţie spinoasă dintr-o serie de motive. Unul dintre ele era faptul că umblam cu strănepotul ei, Adrian. Iar altul îl constituia dezaprobarea pe care o manifestasem faţă de politica ei privitoare la modul de luptă împotriva strigoilor — vampirii cei răi, morţii vii care ne vânau pe noi toţi. Tatiana îmi înşelase în câteva rânduri încrederea, însă niciodată nu-i dorisem moartea. După toate aparenţele, totuşi, cineva i-o dorise, şi avusese grijă să lase în urmă un întreg şir de dovezi care să conducă drept spre mine, capacul fiind pus de amprentele mele găsite peste tot pe ţepuşa de argint lolosită pentru uciderea Tatianei. Sigur, fiind ţepuşa mea, era firesc să-mi poarte amprentele. Dar nimeni nu părea să considere această evidenţă ca fiind relevantă.

Oftând din nou, am scos din buzunar o bucăţică de hârtie mototolită. Unicul meu material pentru lectură. Am strâns cu putere cocoloşul în pumn, fiindcă nu mai aveam nevoie să privesc cuvintele. Doar le ştiam de multă vreme pe de rost. Conţinutul biletului punea sub semnul întrebării ceea ce ştiusem eu despre Tatiana. Punea sub semnul întrebării foarte multe.

Deprimată de atmosfera care mă înconjura, m-am strecurat afară din el, trecând în al altcuiva: în al Lissei, cea mai bună

prietenă a mea. Lissa era moroi, şi între noi exista o legătură parapsihică, una care-mi permitea să-i pătrund în minte şi să privesc lumea prin ochii ei. Toţi moroii stăpânesc un anume tip de magie al elementelor. Specialitatea Lissei era spiritul, element legat de acpacităţile parapsihice şi tămăduitoare. Era o raritate printre moroi, care utilizau de obicei elemente mai materiale, şi încă nu-i înţelegeam în prea mare măsură posibilităţile — care erau incredibil de vaste. Ea întrebuinţase spiritul acum câţiva ani pentru a mă readuce din lumea morţilor, şi tocmai asta făurise legătura dintre noi două.

Prezenţa în mintea ei mă elibera din cuşcă, dar tot nu mă prea ajuta în problema mea. Lissa se străduise din răsputeri să-mi dovedească nevinovăţia, încă de la audierea în care fuseseră prezentate toate probele adunate împotrivă-mi. Ţepuşa mea, ca armă a crimei, însemnase numai începutul. Potrivnicii mei se grăbiseră să le amintească tuturor despre aversiunea pe care-o manifestasem faţă de regină, şi mai găsiseră şi un martor care să depună mărturie cu privire la unde mă aflam în intervalul de timp corespunzător comiterii asasinatului. Iar mărturia aceasta mă lăsase fără cel mai mic alibi. Consiliul hotărâse că sunt dovezi suficiente pentru trimiterea mea într-un proces în toată regula, în urma căruia aveam să-mi primesc sentinţa.

Lissa se străduise cu disperare să capteze atenţia celorlalţi şi să-i convingă că eram victima unei înscenări. Cu toate acestea, nu prea găsea persoane dispuse s-o asculte, din cauză că întreaga Curte regală a moroilor era ocupată cu pregătirile pentru fastuoasele funeralii ale Tatianei. Moartea unui monarh era mare chestie. Moroii şi dhampirii — adică semivampirii ca mine — aveau să vină din toată lumea ca să vadă spectacolul. Mâncare, flori, ornamente, ba chiar şi muzicanţi... Tacâmul complet. Dacă Tatiana s-ar fi măritat, mă îndoiesc că ar fi avut parte de tot atât fast. Şi, cu atâta activitate şi zarvă, nimeni nu se mai interesa acum de mine. În ochii majorităţii, eram pusă la loc sigur, incapabilă să mai omor pe altcineva. Asasinul Tatianei fusese descoperit. Dreptatea era înfăptuită. Cazul era închis.

Dar, până să-mi conturez o imagine clară a locului în care se afla Lissa, gălăgia iscată subit în închisoare m-a smuls înapoi, în propria-mi minte. Cineva pătrunsese în zonă şi discuta cu paznicii, cerând să mă viziteze. Era primul meu oaspete după atâtea zile. Inima a început să-mi bată cu putere, făcându-mă

să ajung dintr-un salt la gratii, cu speranţa că e cineva care să-mi spună că totul nu fusese decât o oribilă eroare.

Numai că vizitatorul meu nu era tocmai cel aşteptat.

— Moşule, am zis, cu o voce obosită. Ce cauţi aici?

Abe Mazur era cel din faţa mea. Ca de obicei, reprezenta o apariţie demnă de privit. Eram în toiul verii — ceea ce însemna caniculă şi umezeală, dat fiind faptul că ne aflam chiar în miezul zonei rurale din Pennsylvania — dar asta nu-l împiedica să poarte un costum complet. Şi unul bătător la ochi, impecabil croit şi împodobit cu o strălucitoare cravată din mătase purpurie şi o eşarfă asortată care doar aşeza bomboana pe colivă. Bijuteriile din aur scânteiau pe pielea lui oacheşă şi, din câte se părea, îşi tunsese de curând barba neagră, scurtă. Abe era moroi şi, cu toate că nu aparţinea unei familii regale, se bucura de tot atâta influenţă ca şi membrii acestora.

Şi, întâmplător, era tatăl meu.

— Eu sunt avocatul tău, mi-a răspuns, pe un ton vesel. Prezent la datorie, ca să-ţi ofer asistenţă legală, normal.

— Dar tu nu eşti avocat, m-am simţit datoare să-i amintesc. Iar ultima încercare de asistenţă nu ţi-a ieşit prea grozav.

Era o răutate din partea mea. Abe — cu toate că nu avea niciun fel de pregătire juridică — mă apărase în cadrul audierii.

Evident, din moment ce eram închisă şi îmi aşteptam judecata, rezultatul nu fusese prea grozav. Numai că, în singurătatea mea, ajunsesem să-mi dau seama de faptul că avusese dreptate într-o privinţă. Niciun avocat, oricât ar fi fost de bun, nu m-ar fi putut salva la audiere. Trebuia să-i recunosc meritul de a-şi fi asumat o cauză pierdută, cu toate că, având în vedere legătura destul de sumară dintre noi, tot nu-mi dădeam seama exact de ce o făcuse. Variantele mele preferate erau că nu avea încredere în familiile regale şi că simţea o obligaţie paternă. În această ordine.

— Prestaţia mea a fost ireproşabilă, m-a contrazis el. În timp ce convingătorul tău discurs, în care ai zis „dac-aş fi fost eu criminalul", nu ne-a prea ajutat. Faptul că ai implantat în mintea judecătoarei imaginea asta n-a fost cel mai inteligent lucru din partea ta.

Neluându-i înţepătura în seamă, mi-am încrucişat braţele.

— Prin urmare, ce cauţi aici? Ştiu că nu e doar o vizită părintească. Tu nu faci niciodată ceva fără motiv.

— Sigur că nu. De ce să faci ceva lipsit de motiv?

— Hai, nu-mi începe cu logica ta care se-nvârteşte în cerc.

Îmi făcu ştrengăreşte cu ochiul.

— Nu e cazul să fii geloasă. Dacă te străduieşti din greu şi-ţi pui mintea la contribuţie, e posibil ca într-o zi să-mi moşteneşti strălucitele aptitudini într-ale logicii.

— Abe, am exclamat, pe un ton de avertisment. Treci odată la subiect.

— Bine, bine, m-a domolit el. Am venit să-ţi spun că procesul tău ar putea să fie devansat.

— C-cum? Asta-i o veste nemaipomenită!

Sau, cel puţin, aşa mi se părea mie. Expresia de pe chipul lui spunea altceva. Ultima dată aflasem că era posibil ca procesul să fie programat şi peste luni de zile. Şi doar gândul acesta — de a sta în celulă atât de mult timp — îmi trezea din nou claustrofobia.

— Rose, eşti conştientă de faptul că procesul va fi aproape identic cu audierea? Aceleaşi dovezi, acelaşi verdict de vinovăţie.

— Mda, dar trebuie să fim în stare să facem ceva înainte de asta, corect? Să găsim dovada care să mă disculpe?

Brusc, îmi veni în minte care anume putea să fie problema.

— Când ai spus „devansat”, cam la ce termen te-ai referit?

— Teoretic, ei preferă să-l facă după încoronarea noului rege sau a noii regine. Ştii cum e, ca parte a ceremoniilor post-încoronare.

Tonul îi era uşuratic, dar, privindu-l drept în ochii întunecaţi, am receptat adevărata semnificaţie. Cifrele au început să-mi vâjâie prin cap.

— Înmormântarea e săptămâna asta, iar alegerile, imediat după… Vrei să spui că aş putea să mă duc la judecată şi să fiu condamnată în, cât, practic în două săptămâni?

Abe a încuviinţat din cap.

M-am repezit din nou spre gratii, cu inima bubuindu-mi în piept.

— Două săptămâni? Tu vorbeşti serios?

Atunci când spusese că procesul a fost devansat, îmi închipuisem că mai era, poate, o lună până atunci. Timp suficient pentru descoperirea de noi dovezi. Cum să fi reuşit aşa ceva? Asta n-o prea ştiam. Acum, timpul îmi fugea din faţă.

Două săptămâni nu erau suficiente, mai ales cu toată activitatea de la Curte. Acum câteva clipe, mă plângeam de intervalul prea mare de timp pe care l-aş fi putut avea de înfruntat. Acum, îmi rămânea prea puţin din el, iar răspunsul la următoarea mea întrebare n-a făcut decât să înrăuţească totul.

— Cât timp? l-am întrebat, încercând să-mi stăpânesc treimurul vocii. Cât timp trece de la anunţarea verdictului până la... punerea în aplicare a sentinţei?

Încă nu ştiam pe de-a-ntregul ce anume moştenisem de la Abe, dar părea evidentă o trăsătură comună: un neclintit talent în transmiterea veştilor proaste.

— Probabil se aplică imediat.

— Imediat, am îngânat, dându-mă înapoi, dar în clipa următoare am simţit un nou val de adrenalină. Imediat? Aşa. Două săptămâni. În două săptămâni, aş putea să fiu... moartă.

Pentru că tocmai acesta era deznodământul... cel care-mi atârna deasupra capului încă din clipa în care devenise clar că cineva lăsase dovezi suficiente ca să par vinovată. Cine asasina o regină nu mai ajungea să fie trimis la închisoare. Era executat. Puţine crime din rândul moroilor şi al dhampirilor erau pedepsite astfel. Încercam să facem justiţie într-un mod civilizat, demonstrând că suntem superiori strigoilor setoşi de sânge. Dar anumite crime, in ochii legii, meritau pedeapsa cu moartea. Unii chiar şi-o meritau: cum ar fi, să zicem, criminalii vinovaţi de înaltă trădare. Şi, pe măsură ce întregul impact al destinului meu mi se desluşea, am simţit cum încep să tremur şi cum lacrimile ameninţau să mi mi se reverse din ochi.

— Dar nu e drept! i-am zis lui Abe. Nu e drept, şi tu o ştii!

— Ceea ce cred eu nu contează, a replicat el, calm. Eu nu fac decât să-ţi comunic faptele.

— Două săptămâni, am repetat. Ce putem să facem în două săptămâni? Vreau să zic... tu ai vreo pistă, nu? Sau... sau... poţi să găseşti ceva până atunci? E specialitatea ta.

Băteam câmpii şi ştiam că vocea îmi suna isterică şi disperată. Desigur, asta pentru că mă şi simţeam isterică şi disperată.

— O să fie greu să reuşim mare lucru, mi-a explicat el. Curtea e preocupată de funeralii şi de alegeri. Apele sunt tulburi... ceea ce e atât bine, cât şi rău.

Ştiam totul despre pregătiri, fiindcă văzusem prin ochii

Lissei. Constatasem că haosul deja începea să dea în clocot. Descoperirea oricărui fel de dovadă în toată harababura asta n-ar fi doar ceva dificil. Ar putea foarte bine să fie chiar imposibil.

Două săptămâni. Două săptămâni, după care puteam să fiu moartă.

— Nu se poate, i-am zis lui Abe, cu vocea frângându-mi-se. Nu mi-e... sortit să mor aşa.

— Da? a replicat, arcuindu-şi o sprânceană. Tu ştii cum ţi-e sortit să mori?

— În luptă, am zis.

O lacrimă a reuşit să scape de sub control, şi mi-am şters-o în mare grabă. Toată viaţa îmi păstrasem imaginea de tipă dură. N-aş fi vrut s-o pierd, mai ales acum, când conta mai mult ca orice.

— Luptându-mă, am repetat. Apărându-i pe cei pe care-i iubesc. Nu... nu printr-o execuţie planificată.

— Şi asta-i un fel de luptă, a precizat el, gânditor. Doar că nu una fizică. Două săptămâni înseamnă, totuşi, două săptămâni. E rău? Da. Dar tot e mai bine decât o singură săptămână. Şi nimic nu e imposibil. E posibil să apară noi dovezi. Tu n-ai decât să aştepţi şi să vezi.

— Urăsc aşteptările. Camera asta... e atât de mică! Nu pot să respir. O să mă omoare înaintea oricărui călău.

— Mă foarte îndoiesc, a zis Abe.

Expresia feţei îi era în continuare calmă, fără vreun semn de compasiune. De dragoste aspră.

— Ai luptat neînfricată cu grupuri întregi de strigoi, a adăugat el, dar nu poţi să suporţi o cămăruţă?

— E mai mult decât atât! Acum, sunt obligată să aştept zi de zi în văgăuna asta, ştiind că un ceas ticăie spre ora morţii mele, şi nu există aproape nicio posibilitate să fie oprit.

— Uneori, cele mai importante încercări ale tăriei noastre sunt situaţiile care nu par atât de evident periculoase. Uneori, supravieţuirea e cea mai grea dintre toate.

— A, nu! Nu! am izbucnit, îndepărtându-mă şi începând să mă plimb în cercuri mici. Vorbeşti ca Dimitri când îmi servea lecţiile lui profunde despre viaţă.

— El a supravieţuit chiar în situaţia ta. Şi supravieţuieşte şi în alte încercări.

Dimitri.

Am inspirat adânc, calmându-mă înainte de a-i da răspunsul. Până la nebunia asta cu asasinarea reginei, Dimitri reprezentase cea mai mare complicaţie din viaţa mea. Acum un an — cu toate că părea să fi trecut o veşnicie — fusese instructorul meu în liceu, pregătindu-mă să devin unul dintre acei dhampiri gardieni care-i apărau pe moroi. Reuşise asta... şi mult mai multe încă. Ne îndrăgostiserăm unul de celălalt, lucru nepermis. Ne descurcaserăm pe cât posibil, descoperind până la urmă şi o cale prin care să putem fi împreună. Speranţa aceasta se spulberase atunci când el fusese muşcat şi transformat în strigoi. Pentru mine, fusese ca un coşmar trăit în realitate. Apoi, printr-un miracol pe care nimeni nu-l credea cu putinţă, Lissa se folosise de magia spiritului şi-l preschimbase la loc în dhampir. Din nefericire, totuşi, situaţia nu revenise la ceea ce fusese înainte de atacul strigoilor.

I-am aruncat lui Abe o privire furioasă.

— Dimitri a supravieţuit, dar a fost cumplit de deprimat din cauza asta! Şi încă e. În toate privinţele.

Întreaga povară a atrocităţilor comise în chip de strigoi îl bântuiau pe Dimitri. Nu putea să se ierte pentru asta şi jura că nu mai e capabil acum să iubească pe cineva. Iar faptul că eu începusem să umblu cu Adrian nu ameliora câtuşi de puţin situaţia. După o serie de eforturi zadarnice, acceptasem că între Dimitri şi mine se sfârşise totul. Trecusem mai departe, sperând că de-acum aş putea să am o relaţie veritabilă cu Adrian.

— Corect, a replicat sec Abe. El e deprimat, în timp ce tu eşti întruchiparea bucuriei şi a fericirii.

I-am răspuns cu un oftat.

— Ştii ce? Uneori, discuţiile cu tine sunt ca şi cum aş vorbi cu mine însămi: afurisit de enervante. Mai ai şi alt motiv pentru prezenţa ta aici? În afară de transmiterea veştilor cumplite? Aş fi fost mai fericită să rămân în ignoranţă.

Nu sunt sortită să mor aşa. Nu sunt sortită să-mi văd sfârşitul cum se apropie. Moartea mea nu poate să fie o dată însemnată cu creionul într-o agendă.

— N-am vrut decât să te văd, mi-a răspuns, ridicând din umeri. Şi cum stai pe-aici.

Da, asta era; acum observam. Privirea lui Abe se întorcea mereu spre mine în timp ce discutam; fără îndoială că-i captam

atenţia. În flecăreala noastră, nu exista nimic menit să-i îngrijoreze pe paznicii mei. Dar, din când în când, mai vedeam cum lui Abe îi fug ochii prin preajmă, studiind coridorul, celula mea, şi oricare alte amănunte pe care le considera demne de interes. Abe nu-şi dobândise reputaţia de zmeu pe degeaba. Tot timpul calcula câte ceva, tot timpul căuta un avantaj. Se pare că aplecarea mea spre planuri nebuneşti era moştenire de familie.

— Am vrut şi să te ajut să-ţi mai omori timpul, a adăugat, zâmbind şi scoţând la iveală, de sub braţ, vreo două reviste şi o carte, pe care mi le-a înmânat printre gratii. Poate că astea ţi-or mai ridica moralul.

Mă cam îndoiam că ar exista vreo distracţie capabilă să-mi facă mai uşor de suportat numărătoarea inversă a celor două săptămâni. Revistele erau de modă, cu accent pe coafuri. Cartea era Contele de Monte-Cristo. Am ridicat-o, simţind nevoia să fac o glumă, simţind nevoia să fac orice, doar, doar să nu mai pară totul atât de real.

— Am văzut filmul. Subtila ta metaforă nu e chiar atât de subtilă. Doar dacă nu mi-oi fi ascuns vreo pilă înăuntru.

— Cartea e întotdeauna mai bună decât filmul, a decretat el, dând să se întoarcă şi să plece. Poate c-o să avem şi o discuţie pe teme literare data viitoare, a mai adăugat.

— Stai puţin, l-am oprit, aruncând pe pat materialul pentru lectură. Înainte să pleci… în toată nebunia asta, nimeni nu a adus în discuţie cine a omorât-o de fapt. Văzând că Abe nu-mi răspunde imediat, i-am adresat o privire tăioasă. Tu chiar crezi că am făcut-o eu, da?

Pentruru că, de unde să ştiu dacă nu mă credea vinovată, şi doar încerca să mă ajute, chiar şi-aşa? N-ar fi fost ceva neobişnuit pentru el.

— Cred că iubita mea fiică este capabilă de crimă, mi-a răspuns într-un târziu. Dar nu şi de asta.

— Şi-atunci, cine e făptaşul?

— Problema asta, mi-a zis, înainte de a se îndepărta, e una la a cărei rezolvare lucrez în prezent.

— Dar tocmai mi-ai spus că suntem în criză de timp! Abe! Nu voiam să plece. Nu voiam să rămân singură cu temerile mele. Asta n-ai cum s-o rezolvi! am insistat.

— Tu doar aminteşte-ţi de ceea ce am spus în sala de

judecată, mi-a strigat peste umăr.

Apoi a dispărut din vedere, aşa că m-am aşezat la loc pe pat, ducându-mă cu gândul înapoi la ziua aceea a audierii. La sfârşitul ei, îmi spusese — cu destulă fermitate — că n-o să fiu executată. Ba că nici măcar n-o să ajung la proces. Abe Mazur nu era omul care să facă promisiuni deşarte, însă începeam să cred că până şi el îşi are limitele sale, mai ales de când am aflat că tocmai ne-a fost revizuit programul.

Am luat încă o dată cocoloşul de hârtie şi l-am desfăcut. Şi el apăruse tot în sala de judecată, fiindu-mi transmis pe furiş de Ambrose, slujitorul şi micul amant al Tatianei.

Rose,

În cazul în care citeşti mesajul acesta, înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit. Probabil că mă deteşti, şi nu te învinovăţesc. Nu pot decât să te rog să mă crezi că tot ceea ce am făcut cu privire la decretul cu vârsta a fost mai favorabil pentru poporul tău decât ceea ce plănuiseră alţii. Există unii moroi care doresc să-i forţeze pe toţi dhampirii să intre în serviciul nostru, fie că vor, fie că nu, prin constrângere. Decretul cu vârsta a mai încetinit elanul acestei facţiuni.

Totuşi, îţi scriu ca să-ţi împărtăşesc un secret pe care tu trebuie să-l îndrepţi, iar secretul acesta trebuie cunoscut de cât mai puţine persoane cu putinţă. Vasilisa trebuie să-şi ocupe locul cuvenit în cadrul Consiliului, ceea ce se poate înfăptui. Ea nu este cel din urmă vlăstar al familiei Dragomir. Mai există unul în viaţă, copilul nelegitim al lui Eric Dragomir. Nu mai ştiu altceva, dar dacă vei putea să găseşti acest fiu sau fiică, îi vei oferi Vasilisei puterea pe care o merită. Indiferent de greşelile pe care le-ai făcut, sau de temperamentul tău periculos, tu eşti singura pe care o consider capabilă de îndeplinirea acestei misiuni. Nu irosi nici măcar o clipă în ducerea ei la îndeplinire.

Tatiana Ivashkov

Cuvintele nu se schimbaseră faţă de celelalte sute de ori în care le citisem, şi nici întrebările pe care le declanşaseră de fiecare dată. Oare biletul era unul autentic? Oare chiar Tatiana să-l fi scris? Oare ea — în ciuda atitudinii ei aparent ostile — să fi avut atâta încredere în mine încât să-mi transmită o informaţie atât de periculoasă? Douăsprezece familii regale

luau hotărârile pentru moroi, însă, practic vorbind, ele nu erau decât unsprezece. Lissa era cea din urmă descendentă a spiţei sale şi, neexistând vreun alt membru al familiei Dragomir, legea moroilor prevedea ca ea să nu poată participa şi vota la şedinţele Consiliului, în care se luau hotărârile privitoare la noi toţi. Unele legi destul de rele se adoptaseră deja, iar dacă biletul spunea adevărul, aveau să urmeze şi altele. Or, Lissa putea să se împotrivească unor astfel de legi... ceea ce unora nu le-ar fi plăcut, unora care deja îşi demonstraseră înclinaţia de a ucide.

Un alt Dragomir.

Un alt Dragomir însemna dreptul de vot pentru Lissa. Un vot în plus putea să schimbe atât de multe în cadrul Consiliului. Putea să schimbe însăşi lumea moroilor. Putea să schimbe şi lumea mea: de exemplu, să zicem, dacă eram găsită vinovată sau nu. Şi, în mod cert, putea să schimbe lumea Lissei. În tot acest timp ea se crezuse singură. Şi totuşi... m-am întrebat, neliniştită, dacă ea s-ar bucura să afle că are un frate sau o soră vitregă. Acceptasem ideea că tatăl meu e o canalie, însă Lissa şi-l situase mereu pe al ei pe un soclu, crezându-l tot ce putea fi mai bun. Vestea ar fi venit pentru ea ca un şoc şi, deşi mă antrenasem de când mă ştiam ca s-o feresc de ameninţările fizice, începeam să cred că mai erau şi alte lucruri de care ar trebui protejată.

Numai că, înainte de toate, eu aveam nevoie de adevăr. Aveam nevoie să ştiu dacă biletul provenise într-adevăr de la Tatiana. Eram destul de convinsă că puteam să aflu, dar asta implica un lucru pe care detestam să-l fac.

Dar, în definitiv, de ce nu? Doar nu aveam altceva mai bun de făcut în clipa de faţă.

Ridicându-mă din pat, m-am întors cu spatele spre gratii şi am fixat cu privirea peretele gol, folosindu-mă de el ca punct de concentrare. Încordându-mi forţele, amintindu-mi că sunt îndeajuns de puterrnică încât să ţin totul sub control, mi-am deschis barierele mentale cu care îmi înconjuram în permanenţă, din subconştient, creierul. O uriaşă apăsare s-a ridicat de pe mine, ca aerul degajat dintr-un balon.

Şi, dintr-odată, am fost înconjurată de fantome.

Doi

Ca de fiecare dată, a fost derutant. Chipuri şi cranii, transparente şi luminiscente, toate plutind în jurul meu. Erau atrase spre mine, roind ca un nor, de parcă toate simţeau nevoia disperată să spună câte ceva. Şi, într-adevăr, probabil că o simţeau. Fantomele care mai zăboveau pe lumea asta nu-şi găseau odihna, erau suflete care, din anumite motive, nu puteau să treacă dincolo. Când mă readusese Lissa din morţi, păstrasem o legătură cu lumea lor. Avusesem nevoie de multă trudă şi mult autocontrol ca să blochez fantomele care mă urmăreau. Dispozitivele magice de pază care protejau Curtea moroilor ţineau, într-adevăr, cea mai mare parte a fantomelor departe de mine, numai că, de data asta, le voiam prezente. Faptul că le ofeream acces, că le atrăgeam înăuntru... în fine, era periculos.

Ceva îmi spunea că, dacă există spirite neodihnite, atunci siguri unul dintre ele ar fi cel al unei regine asasinate în propriul ei pat. În grupul din jurul meu n-am zărit chipuri cunoscute, dar n-am renunţat să sper.

— Tatiana, am murmurat, concentrându-mi gândurile asupra chipului decedatei regine. Tatiana, vino la mine.

Altă dată reuşisem destul de uşor să chem o fantomă: pe prietenul meu Mason, care fusese ucis de strigoi. Cu toate că nu eram atât de apropiată de Tatiana pe cât fusesem faţă de Mason, era clar că exista o anume legătură între noi două. O vreme, nu s-a întâmplat nimic. Aceleaşi feţe înceţoşate se învolburau în faţa ochilor mei prin celulă, şi începeam să-mi pierd speranţa. Când, deodată, iat-o.

Era în veşmintele în care fusese asasinată, o cămaşă lungă de noapte şi un halat de casă, pline de sânge. Culorile îi erau estompate, pâlpâind ca un ecran de televizor defect. Dar, chiar şi-aşa, coroana de pe cap şi atitudinea regească îi dădeau acelaşi aer suveran de care-mi aminteam. După ce s-a materializat, a rămas pe loc, fără să se mişte. Doar m-a privit fix, practic sfredelindu-mi sufletul cu ochii ei întunecaţi. Un vălmăşag de emoţii mi-a strâns pieptul. Acea reacţie viscerală pe care o aveam mereu în preajma Tatianei — de mânie şi de revoltă — s-a aprins instantaneu. Pe urmăl, s-a amestecat în ea un surprinzător val de compasiune. Nicio viaţă nu trebuia să se

sfârşească aşa, ca a ei.

Am şovăit, temându-mă că paznicii ar putea să mă audă. Dar, cumva, aveam senzaţia că volumul vocii mele n-avea importanţă şi că nimeni dintre ei nu putea să vadă ceea ce vedeam eu. Am ridicat mâna în care ţineam bileţelul.

— Tu ai scris asta? am murmurat. E adevărat?

A continuat să mă privească. Şi fantoma lui Mason se comportase la fel. Să invoci morţii era una; să comunici cu ei era cu totul altceva.

— Trebuie să ştiu. Dacă mai există un Dragomir, o să-l găsesc. (N-avea rost să mai atrag atenţia asupra faptului că nu mă aflam în situaţia de a putea găsi pe cineva sau ceva.). Dar trebuie să-mi spui. Tu ai scris biletul? E autentic?

Doar acea privire înnebunitor de stăruitoare mi-a fost răspunsul. iritarea îmi sporea, iar apăsarea exercitată de toate spiritele acelea începea să-mi dea dureri de cap. După toate aparenţele, Tatiana era la fel de enervantă moartă pe cât fusese în viaţă.

Tocmai mă pregăteam să-mi repun în funcţiune zidurile de protecţie, când Tatiana a făcut o mişcare, cea mai măruntă cu putinţă. O foarte mică înclinare a capului, cu greu observabilă. Privirea ei dură s-a lăsat apoi asupra biletului din mâna mea, şi apoi, uite-aşa... dusă a fost.

Mi-am ridicat repede barierele la loc, întrebuinţându-mi întreaga voinţă ca să mă închid faţă de spiritele morţilor. Durerea de cap nu mi-a dispărut, însă chipurile acelea, da. M-am trântit pe pat, privind biletul fără să-l văd. Îmi primisem răspunsul. Biletul era autentic. Tatiana fusese cea care-l scrisese. Nu ştiu de ce, dar mă îndoiam că fantoma ei ar avea vreun motiv să mintă.

Întinzându-mă, mi-am aşezat capul pe pernă, aşteptând ca zvâcnirile acelea dureroase să mă părăsească. Am închis ochii şi, prin intermediul legăturii de spirit, m-am întors să văd ce mai face Lissa. De când cu arestarea mea, fusese ocupată numai să implore şi să aducă argumente în favoarea mea, aşa că mă aşteptam să aflu tot ceva asemănător. În loc de asta, am găsit-o... la cumpărat de rochii.

Cât pe ce să mă simt ofensată de frivolitatea celei mai bune prietene a mea, dar numai până când mi-am dat seama că-şi căuta o rochie de doliu. Era într-unul dintre magazinele

exclusiviste ale Curţii, cel care aproviziona familiile regale. Spre mirarea mea, era însoţită de Adrian. Vederea feţei lui familiare, atrăgătoare, mi-a mai domolit o parte din temeri. O rapidă sondare a minţii ei mi-a destăinuit şi motivul prezenţei lui acolo: îl convinsese ea să vină, fiindcă nu voia să-l lase singur.

Şi înţelegeam de ce. Era complet beat. Chiar mă miram că mai putea să stea pe picioare; de fapt, aveam o puternică bănuială cum că peretele de care se rezema era singurul care-l mai menţinea la verticală. Părul lui şaten stătea alandala... şi nu în acel stil în care şi-l ciufulea el de obicei, cu intenţie. Ochii verzi îi erau injectaţi de sânge. Ca şi Lissa, Adrian era utilizator al spiritului. Avea un talent pe care ea încă nu-l stăpânea: putea să-i viziteze pe alţii în visele lor. Mă aşteptasem să mă viziteze şi pe mine, încă de când fusesem închisă, iar acum mă lămuream şi de ce nu venise. Alcoolul înăbuşea spiritul. În anumite privinţe, era o treabă bună. Excesul de spirit genera un întuneric care-i împingea pe utilizatori spre demenţă. Dar nici să-ţi petreci viaţa într-o permanentă beţie nu era ceva prea sănătos.

Vederea lui prin ochii Lissei mi-a declanşat o tulburare emoţională aproape la fel de intensă pe cât fusese cea a întâlnirii cu Tatiana. Îmi părea rău pentru el. Era evident îngrijorat şi necăjit de situaţia mea, iar uluitoarele întâmplări ale săptămânii trecute îl prinseseră la fel de nepregătit ca pe noi toţi ceilalţi. Îşi mai pierduse şi mătuşa, la care, în pofida atitudinii ei aspre, ţinea.

Şi totuşi, în ciuda tuturor acestora, am simţit... dispreţ. Era nedrept din partea mea, poate, dar nu m-am putut stăpâni. Ţineam atât de mult la el şi-i înţelegeam necazul, însă existau şi moduri mai bune în care să te împaci cu o pierdere ca a lui. Comportamentul lui părea aproape laşitate. Se ascundea de toate problemele în sticla cu alcool, lucru care contrazicea aproape fiecare părticică a firii mele. Eu? Păi, eu nu mă puteam lăsa învinsă de problemele mele, fără luptă.

— Catifea, îi zicea vânzătoarea Lissei, cu toată siguranţa. Vestita femeie moroi îi arătă o rochie voluminoasă, cu mâneci lungi. Catifeaua e tradiţională pentru alaiul regal.

Pe lângă tot restul pompei, funeraliile Tatianei aveau să cuprindă şi un alai protocolar care să însoţească sicriul, fiecare

dintre familii având câte un reprezentant acolo. Din câte se părea, nu deranja pe nimeni ca Lissa să joace acest rol, în numele familiei sale. În schimb, dreptul de vot era cu totul altă problemă.

Lissa a cercetat cu privirea rochia. Semăna mai degrabă a costum pentru Halloween decât a veşmânt de doliu.

— Afară sunt treizeci şi două de grade, s-a plâns ea. Şi e umezeală.

— Tradiţia cere sacrificii, a replicat, melodramatic, femeia. La fel şi tragediile.

Adrian a deschis gura, fără îndoială având pregătit vreun comentariu inadecvat şi zeflemitor. Lissa l-a redus la tăcere printr-o clătinare categorică din cap.

— Dar nu sunt şi, nu ştiu, variante fără mâneci?

Vânzătoarea a făcut ochii mari.

— Nimeni n-a purtat vreodată rochii cu bretele la o înmormântare regală. N-ar fi cuviincios.

— Dar pantalonii scurţi? s-a interesat Adrian. Merg, dacă ai cravată? Pentru că eu aşa o să mă-mbrac.

Femeia a făcut o mutră îngrozită. Lissa l-a săgetat pe Adrian cu o privire supărată, nu atât din cauza replicii lui — pe care o considerase uşor amuzantă — ci pentru că şi ea era dezgustată de permanenta lui stare de ebrietate.

— Ei bine, şi-aşa nu mă tratează nimeni ca pe o persoană dintr-o familie regală cu toate drepturile, a hotărât Lissa, întorcând din nou capul spre rochii. Aşa că n-am niciun motiv pentru care să mă comport ca atare. Arătaţi-mi modelele cu bretele şi cu mâneci scurte.

Deşi s-a strâmbat, vânzătoarea s-a supus. Nu-şi făcea probleme când era să-i sfătuiască pe cei din familiile regale cu privire la modă, însă nu îndrăznea să le şi impună ce să facă sau ce să poarte. Aşa că femeia s-a îndreptat spre cealaltă parte a magazinului ca să caute rochiile cerute, chiar în timp ce intrau în magazin iubitul Lissei şi mătuşa lui.

Christian Ozera, m-am gândit, se comporta aşa cum ar fi trebuit să se comporte Adrian. Însuşi faptul că-mi trecea aşa ceva prin minte era de mirare. Vremurile categoric se schimbaseră dacă-l consideram pe Christian un model demn de urmat. Însă aşa şi era. Îl urmărisem prin ochii Lissei în această ultimă săptămână, şi Christian fusese mereu hotărât şi

constant, făcând tot ce-i stătea în puteri ca s-o ajute pe Lissa în situaţia creată ca urmare a morţii Tatianei şi a arestării mele. După expresia feţei lui din clipa aceasta, era clar că avea ceva important de transmis.

Mătuşa lui cea slobodă la gură, Tasha Ozera, era şi ea un model de forţă şi de supleţe în situaţii de presiune. Îl crescuse, după ce părinţii lui se transformaseră în strigoi... şi chiar o atacaseră, lăsându-i drept amintire o cicatrice pe obraz. Moroii totdeauna se bazaseră pe gardieni pentru apărare, însă după atacul acela, Tasha se hotărâse să ia situaţia în propriile mâini. Învăţase să se bată, antrenându-se în tot felul de lupte corp la corp şi cu diverse arme. Era, într-adevăr, o luptătoare destul de redutabilă, şi-i îmboldea în permanenţă pe ceilalţi moroi să înveţe şi ei cum să lupte.

Lăsând deoparte rochia pe care tocmai o examina, Lissa s-a întors, nerăbdătoare, spre Christian. În afara mea, nu mai exista nimeni pe lume în care să aibă mai multă încredere. El îi fusese punctul de sprijin în tot acest timp.

Christian şi-a rotit privirea prin magazin, părând să nu fie tocmai încântat de faptul că era înconjurat de rochii.

— Aţi ieşit la cumpărături? a întrebat, mutându-şi privirea de la Lissa la Adrian şi înapoi. O mică distracţie, ca între fete?

— Hei, tu ai avea de câştigat dintr-o primenire a garderobei, a ripostat Adrian. În plus, cred că ţi-ar sta grozav într-o bluză cu spatele gol.

Fără să ia în seamă persiflările băieţilor, Lissa şi-a concentrat atenţia asupra celor doi Ozera.

— Ce-aţi aflat?

— Au hotărât să nu ia măsuri, i-a răspuns Christian, răsfrângându.şi dispreţuitor buzele. În fine, nu măsuri de pedepsire.

Tasha clătina din cap în semn de încuviinţare.

— Am încercat să impunem ideea că el doar a avut impresia că Rose era în pericol şi s-a aruncat în luptă înainte să-şi dea seama ce se petrecea de fapt.

Inima mi s-a oprit în loc. Dimitri. Vorbeau despre Dimitri.

Pentru o clipă, n-am mai fost cu Lissa. N-am mai fost în celula mea. În schimb, m-am întors în ziua arestării mele. Mă contraziceam cu Dimitri într-o cafenea, certându-l pentru constantul lui refuz de a vorbi cu mine, cu atât mai puţin să

accepte revenirea la vechea relaţie dintre noi. Hotărâsem atunci că am terminat-o cu el, că intr-adevăr se sfârşise totul dintre noi şi că n-o să-l mai las să-mi sfâşie inima la infinit. Tocmai acela fusese momentul în care veniseră gardienii după mine şi, indiferent ce-ar fi pretins Dimitri despre faptul că perioada petrecută în chip de strigoi îl făcuse incapabil să iubească, el reacţionase fulgerător, sărindu-mi în apărare. Eram total copleşiţi numeric, dar lui nu-i păsa. Expresia feţei lui — ca şi capacitatea mea supranaturală de a-l înţelege — îmi spuseseră tot ce aveam nevoie să ştiu. Eu eram în faţa unui pericol. Iar el se simţea obligat să mă apere.

Şi m-a apărat, nu glumă. S-a luptau ca un zeu, aşa cum fusese considerat în Academia Sf. Vladimir, când mă învăţase cum să mă lupt cu strigoii. Acolo, în cafenea, scosese din luptă mai mulţi gardieni decât ar fi fost capabil vreodată oricare alt bărbat. Singurul lucru care-l oprise — şi cred cu toată convingerea că ar fi continuat să se lupte până la ultima suflare — fusese intervenţia mea. La vremea aceea, nu ştiam ce se petrecea şi de ce-ar fi vrut să mă aresteze un întreg batalion de gardieni. În schimb, îmi dădusem seama că Dimitri era într-un grav pericol de a-şi deteriora statutul, şi-aşa destul de fragil, de la Curte. Nu se mai auzise până acum ca un strigoi să fie transformat la loc în ceea ce fusese, aşa că mulţi încă n-aveau încredere în el. L-am implorat pe Dimitri să înceteze, temându-mă mai degrabă de ce-ar fi putut să păţească el decât eu.

Prea puţin ştiam atunci despre ce mă aştepta.

Venise la audierea mea — sub pază — însă nici eu, nici Lissa nu-l mai văzuserăm de-atunci. Lissa se străduise din greu să-l absolve de orice posibilă învinuire, temându-se să nu fie închis din nou. Cât despre mine... încercasem să mă conving că nu trebuie să mă gândesc exagerat de mult la ceea ce făcuse. Arestarea mea, precum şi potenţiala execuţie, aveau întâietate. Şi totuşi... continuam să-mi pun întrebări. De ce-o făcuse? De ce-şi riscase viaţa pentru mine? Să fi fost o reacţie instinctivă în faţa unei ameninţări? O făcuse ca o favoare pentru Lissa, pe care jurase s-o slujească pentru că-l eliberase? Sau într-adevăr acţionase pentru că încă simţea ceva pentru mine?

Nu ştiam încă răspunsul, însă văzându-l astfel, ca pe aprigul Dimitri din trecut, mi se stârniseră sentimentele pe care căutam cu atâta disperare să le dau uitării. Tot încercam să mă

conving singură că refacerea de pe urma unei relaţii cerea timp. Era firesc să mai persiste unele sentimente. Din nefericire, dura mai mult să renunţi la un tip atunci când îl vedeai aruncându-se în primejdie de dragul tău.

Dar, lăsând deoparte toate acestea, cuvintele lui Christian şi ale Tashei îmi dădeau speranţe cu privire la soarta lui Dimitri. La urma urmei, nu eram eu singura care mergeam pe graniţa fragilă dintre viaţă şi moarte. Cei care rămăseseră cu convingerea că Dimitri era încă strigoi voiau să-l vadă cu o ţepuşă înfiptă în inimă.

— Acum îl ţin iar sub pază, a zis Christian. Dar nu într-o celulă, ci doar în camera lui, cu vreo doi paznici. Nu vor să-l vadă umblând prin Curte până când nu se liniştesc apele.

— Tot e mai bine decât în închisoare, a recunoscut Lissa.

— Dar tot e absurd, a intervenit Tasha, răstindu-se, dar mai mult pentru ea decât faţă de ceilalţi.

Ea şi Dimitri fuseseră destul de apropiaţi de-a lungul timpului, iar la un moment dat ea voise să ducă relaţia dintre ei pe un palier superior.

Până la urmă, se hotărâse în favoarea prieteniei, iar acum se simţea la fel de ofensată ca şi noi de modul nedrept în care era tratat Dimitri.

— Ar fi trebuit să-l lase liber de îndată ce a redevenit dhampir. Cum se termină cu alegerile, o să am eu grijă să fie eliberat, a adăugat ea.

— Şi uite ce mi se pare ciudat..., a spus Christian şi ochii lui bleu pal s-au îngustat, meditativi. Am auzit că Tatiana le-ar fi spus celorlalţi înainte să... înainte să...

S-a oprit, privind stânjenit spre Adrian. Ezitarea nu-i era deloc caracteristică lui Christian, care de obicei spunea ceea ce gândea, fără menajamente.

— Înainte să fie asasinată, l-a completat Adrian, cu un glas inexpresiv şi fără să privească spre vreunul dintre ei. Zi mai departe.

— Hm, da, a continuat Christian, înghiţind în sec. Se pare că — dar nu în public — ea s-ar fi declarat convinsă că Dimitri a redevenit dhampir. Plănuia să-l ajute să capete acceptarea tuturor, de îndată ce s-ar fi rezolvat cu celelalte chestii.

„Celelalte chestii" se refereau la legea cu vârsta, pomenită în biletul Tatianei, cea care prevedea ca dhampirii să fie obligaţi

să absolve şcoala la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, începând din acel moment să fie gardienii moroilor. Ideea mă înfuriase, dar acum, la fel ca multe alte lucruri... în fine, cam rămăsese în aşteptare.

Adrian a scos un sunet ciudat, de parcă şi-ar fi dres glasul.

— Nu cred.

— O mulţime de consilieri de-ai ei susţin asta, a insistat Christian, ridicând din umeri. Aşa umblă zvonul.

— Şi mie mi-e greu să cred asta, i-a zis Tasha lui Adrian.

Ea niciodată nu fusese de acord cu politicile Tatianei şi luase poziţie vehementă împotriva lor, nu o dată. Cu toate acestea, neîncrederea lui Adrian nu era de natură politică. Provenea, pur şi simplu, din felul în care-şi percepuse întotdeauna mătuşa. Ea niciodată nu dăduse vreun semn că ar vrea să-l ajute pe Dimitri să-şi redobândească vechiul statut.

Adrian n-a mai comentat nimic, dar eu ştiam că subiectul îi aprindea scântei de gelozie în suflet. Eu îi spusesem că Dimitri era de domeniul trecutului şi că mă simţeam pregătită să uit de el, însă Adrian — la fel ca mine — trebuie să-şi fi pus întrebări cu privire la motivele aflate în spatele cavalereştii intervenţii a lui Dimitri în apărarea mea.

Lissa tocmai se lansase în speculaţii despre cum ar putea ei să-l scoată pe Dimitri din arestul la domiciliu, când s-a întors vânzătoarea, cu un braţ de rochii pe care era clar că le dezaprobă. Muşcându-şi buza, Lissa a tăcut imediat, clasând situaţia lui Dimitri ca pe un subiect de care urma să se ocupe ceva mai târziu. Pînă atunci, s-a pregătit, fără tragere de inimă, să probeze rochiile şi să-şi joace rolul de fată cumsecade cu sânge regal.

Adrian, în schimb, şi-a lungit gâtul la vederea rochiilor.

— E vreuna cu spatele gol pe-acolo?

Atunci, m-am întors în celula mea, meditând la problemele care păreau că se tot adună. Îmi făceam griji atât în legătură cu Adrian, cât şi cu Dimitri. Îmi făceam griji pentru mine. Îmi mai făceam griji şi cu privire la acel aşa-zis vlăstar necunoscut al familiei Dragomir. Începeam să cred în veridicitatea poveştii, însă nu puteam să fac nimic, ceea ce-mi dădea un sentiment de frustrare. Eram obligată să trec la acţiune când venea vorba să-i fiu de ajutor Lissei. Tatiana îmi atrăsese atenţia, în scrisoarea ei, că trebuia să am mare grijă cu cine vorbesc în problema asta. Oare ar trebui să-i încredinţez altcuiva misiunea? Voiam să mă ocup eu de ea, însă gratiile şi zidurile sufocante din jurul meu îmi spuneau că e posibil să nu mă pot ocupa de nimic pentru o vreme, nici măcar de propria-mi viaţă.

Două săptămâni.

Simţind nevoia să mă distragă ceva, am capitulat, începând să citesc cartea primită de la Abe, care nu era altceva decât povestea cuiva întemniţat pe nedrept, aşa cum mă şi

aşteptasem. Era chiar bună, şi aflam din ea că, după toate aparenţele, să mă prefac moartă nu mi-ar fi fost de folos ca metodă de evadare. În mod neaşteptat, romanul îmi răscolea vechi amintiri. Un fior rece mi-a trecut pe şira spinării când mi-am amintit ce-mi citise o femeie moroi, pe nume Rhonda, în cărţile de tarot. Era mătuşa lui Ambrose, iar una dintre cărţile pe care le trăsese îmi înfăţişase o femeie legată de mai multe spade. Întemniţare nedreaptă. Acuzaţii. Calomnii. Fir-ar să fie. Începeam să detest de-a binelea cărţile alea tarot. Mereu persistasem în convingerea că sunt o şarlatanie, dar, cu toate acestea, aveau enervanta tendinţă de a se adeveri.

Ultima parte a interpretării ei îmi arătase o călătorie, dar încotro? Spre o închisoare adevărată? Spre execuţie?

Întrebări fără răspuns. Bun-venit în lumea lui Rose. Lipsită de opţiuni pe moment, m-am gândit că nu mi-ar strica un pic de odihnă. Întinzându-mă pe pat, am încercat să-mi alung toate grijile acestea permanente. Nu era deloc uşor. Ori de câte ori închideam ochii, vedeam judecătoarea bătând cu ciocănelul în masă şi condamnându-mă la moarte. Îmi vedeam numele în cărţile de istorie, dar nu ca o eroină, ci ca o trădătoare.

Zăcând aşa acolo, sufocându-mă de propriile temeri, gândul mi-a zburat spre Dimitri. Mi-am imaginat privirea lui neclintită şi, practic, l-am auzit dădăcindu-mă. Nu-ţi mai bate acum capul cu ceea ce n-ai cum să schimbi. Odihneşte-te când ai ocazia, ca să fii pregătită pentru bătăliile de mâine. Şi sfaturile acestea imaginare mi-au adus calmul. În sfârşit, a sosit şi somnul, greu şi adânc. Mă zvârcolisem şi mă foisem destul săptămâna asta, aşa că o odihnă ca lumea era bine-venită.

După care… m-am trezit.

M-am ridicat în capul oaselor pe patul meu, cu inima bătându-mi tare. Privind cu atenţie în jur, am căutat pericolul: orice ameninţare care m-ar fi putut smulge din braţele somnului. Nimic. Întuneric. Tăcere. Scârţâitul slab al unui scaun, undeva pe coridor, m-a informat că paznicii erau încă la posturile lor.

Legătura, mi-am dat seama. Legătura fusese cea care mă trezise. Am simţit o izbucnire acută, intensă, de… de ce? De încordare. De nelinişte. Un val de adrenalină. Panica m-a cuprins degrabă, şi am plonjat mai adânc în mintea Lissei, încercând să aflu ce-i provocase valul acela de emoţie.

Iar ceea ce am găsit a fost... nimic.
Legătura dispăruse.

Trei

De fapt, nu dispăruse de-a binelea.

Fusese redusă la tăcere. Cam în genul în care o simţisem după ce ea îl făcuse pe Dimitri să redevină dhampir. Magia întrebuinţată fusese atât de puternică, încât „mistuise" legătura dintre noi. Acum, însă, nu era vorba despre vreo explozie de magie. Era aproape de parcă vidul fusese creat în mod intenţionat de ea. Ca totdeauna, o simţeam încă pe Lissa: era vie, era teafără. Şi-atunci, ce mă împiedica să simt mai multe din partea ei? Nu dormea, fiindcă puteam să receptez dincolo de zidul acela o conştiinţă alertă. Spiritul era prezent, ascunzând-o de mine... şi totul se întâmpla prin voinţa ei.

Ce naiba? Era un fapt acceptat, acela că legătura noastră funcţiona într-un singur sens. Eu puteam s-o simt pe ea; în schimb, ea nu putea să mă simtă pe mine. De asemenea, eu puteam să hotărăsc când îi pătrund în minte şi când nu. Adesea, mă străduiam să rămân afară (excluzând perioada aceasta de captivitate în închisoare), încercând să-i protejez intimitatea. Lissa nu avea o astfel de posibilitate, iar vulnerabilitatea ei o irita uneori. Din când în când, îşi putea întrebuinţa puterea ca un scut împotriva mea, însă asta se întâmpla rareori, şi cu mare greutate, necesitând din partea ei eforturi considerabile. Astăzi, făcea apel la aşa ceva şi, pe măsură ce situaţia se prelungea, puteam să-i simt încordarea. Nu-i era uşor să mă ţină afară, dar reuşea. Fireşte, nu mă interesa cum. Ceea ce voiam să ştiu era de ce.

Era, probabil, cea mai proastă zi a detenţiei mele. Teama pentru mine însămi era ceva. Pentru ea, însă? Însemna o tortură. Dac-ar fi fost să aleg între viaţa mea şi cea a ei, m-aş fi dus fără ezitare la execuţie. Trebuia să aflu ce se petrece. Oare aflase ceva? S-o fi hotărât Consiliul să treacă peste proces şi să mă execute? Oare Lissa încerca să mă protejeze de o astfel de veste? Cu cât întrebuinţa mai mult spirit, cu atât mai mult îşi punea viaţa în primejdie. Zidul mental solicita din partea ei foarte multă magie. Dar pentru ce? Pentru ce îşi asuma riscul?

Mi s-a părut uluitor, în acest moment, să-mi dau seama cât de mult mă bazam pe legătura dintre noi ca să n-o pierd din vedere. E adevărat: nu totdeauna mă bucuram să-mi umplu mintea cu gândurile altcuiva. Cu tot autocontrolul pe care-l deprinsesem, gândurile ei tot mi se revărsau uneori în minte, în momente în care aş fi preferat să nu fie aşa. Acum, însă, nu mă preocupau astfel de situaţii: mă preocupa numai siguranţa ei. Să fiu blocată în acest fel era ca şi cum mi s-ar fi amputat un membru.

Toată ziua am încercat să-i pătrund în minte. De fiecare dată, am fost lăsată pe dinafară. Iar asta mă înnebunea. Nici vizite n-am mai primit, iar cartea şi revistele îşi pierduseră de mult atractivitatea. Senzaţia de animal ţinut în cuşcă îmi revenea, aşa că mi-am petrecut o mare parte din timp zbierând la paznicii mei... fără vreun rezultat. Înmormântarea Tatianei era programată pentru mâine, iar ceasul care măsura timpul rămas până la procesul meu ticăia asurzitor.

A sosit ora de culcare, şi zidul care împiedica legătura s-a retras, în sfârşit... pentru că Lissa adormise. Legătura dintre noi era puternică, însă mintea ei îmi era închisă, din cauza somnului. Aşa că n-am găsit vreun răspuns nici acolo. Nemaiavând ce să fac, m-am culcat şi eu, întrebându-mă dacă în dimineaţa următoare aveam să fiu din nou exclusă.

N-am fost. Eram din nou legate una de cealaltă, şi puteam să văd iarăşi lumea prin ochii ei. Lissa se trezise devreme, pregătindu-se pentru înmormântare. N-am văzut şi nici n-am simţit ceva care să-mi dea indicii cu privire la motivul blocării mele de ieri.

Mă lăsa din nou în mintea ei, exact cum era normal. Aproape că mă întrebam dacă nu cumva mi se păruse că fusesem lăsată pe dinafară.

Ba nu... era ceva. Abia sesizabil. În mintea ei, simţeam unele gânduri pe care le ascundea încă de mine. Erau alunecoase. Ori de câte ori încercam să le prind, îmi scăpau ca printre degete. Mă uimea faptul că mai putea să-şi întrebuinţeze suficientă magie cât să scape de mine, şi în acelaşi timp era o dovadă clară că ieri mă blocase cu intenţie. Dar ce se-ntâmpla? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, simţea nevoia să ascundă ceva de mine? Ce-aş fi putut eu să fac, în orice privinţă, ţinută sub cheie

în văgăuna asta? Încă o dată, neliniştea îmi sporea. Ce veste cumplită nu aflasem încă?

Am urmărit-o pe Lissa cum se pregătea, fără să văd vreun semn evident că s-ar petrece vreun lucru neobişnuit. Rochia pe care şi-o alesese până la urmă avea mâneci scurte şi-i ajungea până la genunchi. Era neagră, fireşte. Nu prea putea fi confundată cu una pentru discotecă, însă Lissa ştia că avea să provoace câteva ridicări ale sprâncenelor. În alte condiţii, aş fi fost încântată. Se hotărâse să-şi lase părul liber, desfăcut, blondul pal reliefându-se strălucitor pe negrul rochiei, în timp ce se examina în oglindă.

Christian o aştepta afară. Se dichisise şi el destul de bine, trebuie s-o recunosc, cu o cămaşă de zile mari şi cravată, deloc caracteristice pentru el. Dar eleganţa se oprea la jachetă, iar expresia de pe laţa lui era un amestec ciudat de nervozitate, secretomanie şi tipicul lui sarcasm. La vederea Lissei, totuşi, chipul lui s-a transformat, devenind strălucitor şi uluit, în timp ce-o sorbea din priviri. Adresându-i un mic zâmbet, a cuprins-o într-o scurtă îmbrăţişare. Atingerea lui i-a adus mulţumire şi tihnă, alinându-i neliniştea. Se împăcaseră de curând, după o perioadă de despărţire care fusese o tortură pentru amândoi.

— O să fie bine, i-a murmurat el, în timp ce îngrijorarea îi revenea pe chip. O să ne iasă. Putem s-o facem.

Ea nu i-a răspuns, strângându-l în schimb cu mai multă putere, înainte de a se desprinde din braţele lui. Niciunul dintre ei n-a vorbit în timp ce se îndreptau spre locul din care avea să pornească procesiunea funerară. Mi s-a părut ceva suspect. Ea îl ţinea de mână şi se simţea întărită prin asta.

Procedura în cazul funeraliilor monarhilor moroi era aceeaşi de secole, indiferent dacă sediul Curţii s-ar fi aflat în România sau în actuala sa amplasare din Pennsylvania. Aşa le era felul moroilor. Amestecau tradiţionalul cu modernul, magia cu tehnologia.

Sicriul reginei urma să fie purtat pe umeri afară din palat şi dus, cu mare ceremonie, pe toate domeniile Curţii, până când ajungea la impozanta lor catedrală. Acolo, un grup ales avea să participe la slujbă. Pe urmă, Tatiana avea să fie îngropată în cimitirul catedralei, ocupându-şi locul printre alţi monarhi şi importanţi membri ai familiilor regale.

Traseul pe care urma să fie purtat coşciugul era lesne de

depistat. Jaloane cu fanioane din mătase roşie şi neagră îl marcau de-o parte şi de cealaltă. Petale de trandafiri fuseseră presărate pe pământul peste care avea să treacă sicriul. Pe margini, lumea aştepta înghesuită, sperând să-şi mai vadă pentru ultima dată, măcar pentru o fracţiune de secundă, fosta regină. Numeroşi moroi sosiseră din ţinuturi îndepărtate, unii ca să vadă funeraliile, iar alţii, pentru alegerea monarhului, care avea să se desfăşoare în decursul următoarelor două săptămâni.

Alaiul familiilor regale — purtând în majoritatea cazurilor catifeaua neagră aprobată de vânzătoare — deja se îndrepta spre clădirea palatului. Lissa a făcut un mic popas afară, despărţindu-se de Christian, care cu certitudine nu fusese niciodată candidat la reprezentarea propriei familii în cadrul unui eveniment atât de respectabil. Îmbrăţişându-1 încă o dată cu ardoare, i-a mai dăruit şi o sărutare uşoară. Şi, în timp ce se desprindeau, în ochii lui albaştri a apărut un licăr cunoscător: acel secret ascuns faţă de mine.

Lissa şi-a croit drum prin mulţimea tot mai numeroasă, încercând să ajungă la intrare şi să găsească punctul de plecare al procesiunii. Clădirea nu semăna cu palatele sau cu castelele bătrânei Europe. Măreaţa ei faţadă şi ferestrele înalte erau pe potriva celorlalte clădiri ale Curţii, însă unele detalii — înălţimea, treptele late din marmură — o deosebeau discret de acestea. La un moment dat, înaintarea Lissei a fost oprită de o uşoară tragere de braţ, cât pe ce s-o facă să dea peste un bătrân moroi.

— Vasilisa?

Daniella Ivashkov, mama lui Adrian. Ca persoană dintr-o familie regală, Daniella nu era deloc rea, şi de fapt nu avea nimic împotrivă ca Adrian să umble cu mine; sau, cel puţin, nu avusese înainte să fiu acuzată de asasinat. În mare măsură, îngăduinţa Daniellei provenea din credinţa ei că Adrian şi cu mine aveam să ne despărţim oricum atunci când îmi primeam repartizarea ca gardian. De asemenea, Daniella îşi convinsese un văr, pe Damon Tarus să-mi fie avocat — ofertă pe care o respinsesem, alegându-l în schimb pe Abe ca să mă reprezinte. Încă nu eram pe deplin convinsă că făcusem cea mai bună alegere, însă probabil că scăzusem in ochii Daniellei, ceea ce regretam.

Lissa i-a răspuns cu un zâmbet agitat. Era nerăbdătoare să se alăture procesiunii şi să scape mai repede de toată povestea.

— Bună, a zis ea.

Daniella era înveşmântată toată în catifea neagră şi în părul închis la culoare îi străluceau mici agrafe cu diamante. Îngrijorarea şi agitaţiţia îi marcau faţa atrăgătoare.

— Nu l-ai văzut pe Adrian? a întrebat-o. N-am putut să-l găsesc nicăieri. L-am căutat până şi în camera lui.

— A! a exclamat Lissa, ocolindu-i privirea.

— Ce e? a insistat Daniella, aproape scuturând-o. Ce ştii?

— Nu ştiu precis unde o fi, i-a răspuns Lissa, oftând, însă l-am văzut aseară întorcându-se de la nu ştiu ce petrecere. Lissa a şovăit pentru o clipă, de parcă s-ar fi ruşinat să-i mărturisească şi restul... Era beat rău. Mai rău decât l-am văzut vreodată. Pleca împreună cu câteva fete, şi nu ştiu... îmi pare rău, Lady Ivashkov. Probabil c-o fi... mă rog, leşinat pe undeva.

Daniella a început să-şi frângă mâinile, iar eu i-am împărtăşit disperarea.

— Sper să nu observe nimeni. Poate ar merge să spunem... că a fost copleşit de durere. S-au petrecut atâtea. Poate că n-o să observe nimeni. O să le spui tu, bine? O să le spui cât a fost de necăjit?

Îmi plăcea de Daniella, însă obsesia asta regală a imaginii chiar începea să mă calce pe nervi. Ştiam că-şi iubeşte fiul, dar principala ei preocupare părea să se îndrepte nu atât către odihna veşnică a Tatianei, cât spre ce ar putea alţii să considere o încălcare a protocolului.

— Normal, a asigurat-o Lissa. N-aş vrea să ştie cineva că... în fine, n-aş suporta să se afle.

— Îţi mulţumesc. Şi acum, du-te, a adăugat Daniella, făcându-i semn spre uşile palatului, încă neliniştită. Trebuie să-ţi ocupi locul cuvenit. Spre surprinderea Lissei, Daniella îi mângâie cu blândeţe braţul. Şi să nu fii emoţionată. O să te descurci perfect. Nu trebuie decât să ţii capul sus.

Gardienii postaţi la uşă au recunoscut în Lissa o persoană al cărei acces era permis, aşa că i-au dat drumul. Acolo, în holul mare de la intrare, se afla sicriul Tatianei. Văzându-l, Lissa a încremenit, copleşită dintr-odată, aproape uitând ce căuta acolo.

Sicriul în sine era o capodoperă. Fusese făcut dintr-un lemn negru, lucios, şlefuit apoi până devenise strălucitor. Imagini pictate cu grădini fastuoase, în sclipitoare vopsele metalizate în toate nuanţele posibile, îi împodobeau toate feţele. Aurul sclipea peste tot, inclusiv pe parii de care aveau să ţină purtătorii. Parii aceştia erau înfăşuraţi în ghirlande de trandafiri mov. Probabil că ghimpii şi frunzele aveau să le îngreuneze priza purtătorilor, însă asta era problema lor.

Înăuntru, neacoperită şi întinsă pe un pat din alţi trandafiri mov, zăcea însăşi Tatiana. Era ciudat. Văzusem de-atâtea ori cadavre. Ce naiba, le şi creasem pe unele. Dar să văd un cadavrii zăcând tihnit şi împodobit... în fine, era sinistru. Şi Lissei i se părea ceva straniu, mai ales pentru că ea nu avea de-a face cu moartea atât de frecvent ca mine.

Tatiana era îmbrăcată cu o strălucitoare rochie din mătase într-o somptuoasă nuanţă purpurie: culoarea tradiţională pentru înmormântările regale. Mânecile lungi ale rochiei erau ornate cu modele complicate realizate din perle mici. O văzusem deseori Tatiana în roşu — o culoare asociată familiei Ivashkov — şi mă bucuram că tradiţia înmormântărilor cerea purpuriul. O rochie roşie mi-ar fi amintit cu prea multă putere de fotografiile cu ea plină de sânge pe care le văzusem la audiere, fotografii pe care încercam permanent să mi le alung din minte. În jurul gâtului avea şiraguri de pietre preţioase şi de perle, iar pe părul cărunt se odihnea o coroană din aur, cu diamante şi ametiste. Cineva făcuse o treabă foarte bună cu machiajul Tatianei, dar chiar şi-aşa, nu izbutise să-i ascundă albeaţa tenului. Moroii erau palizi de la natură. Morţi, aveau tenul precum creta... ca al strigoilor. Imaginea aceasta a izbit-o atât de puternic pe Lissa, încât s-a clătinat un pic pe picioare şi a fost nevoită să-şi întoarcă privirea. Parfumul trandafirilor umplea aerul, însă în toată această dulceaţă se amesteca şi o undă de descompunere.

Coordonatoarea funeraliilor a observat-o pe Lissa şi i-a indicat poziţia pe care trebuia s-o ocupe... dar numai după ce s-a plâns de alegerea ei vestimentară. Trezită la realitate de cuvintele ei tăioase, Lissa s-a aliniat cu alţi cinci reprezentanţi ai familiilor regale, în dreapta sicriului, încercând să nu vadă prea de aproape trupul reginei şi îndreptându-şi privirea oriunde altundeva. Curând au apărut şi purtătorii, care şi-au

ridicat povara de parii înfăşuraţi în trandafiri, aşezând-o pe umeri şi ducând-o încet afară, unde aştepta mulţimea. Purtătorii erau cu toţii dhampiri. Purtau uniforme protocolare, care m-au derutat la început, dar numai pînă când mi-am dat seama că toţi erau gardieni la Curte... cu excepţia unuia. Ambrose. Arăta la fel de superb ca întotdeauna şi privea drept înainte în timp ce-şi îndeplinea misiunea, cu faţa impenetrabilă, lipsită de orice expresie.

M-am întrebat dacă Ambrose o regreta pe Tatiana. Fusesem atât de concentrată pe propriile mele probleme, încât uitasem mereu că era vorba despre o viaţă pierdută, viaţa unei persoane iubite de multă lume. Ambrose îi luase apărarea Tatianei atunci când izbucnisem eu, furioasă din cauza legii cu vârsta. Văzându-l prin ochii Lissei, mi-am dorit să pot fi acolo, să vorbesc personal cu el. Imposibil să nu fi ştiut mai multe despre scrisoarea pe care mi-o strecurase în mână, în sala de judecată. E clar că nu fusese doar un emisar.

Procesiunea şi-a continuat înaintarea, punând capăt meditaţiilor mele legate de Ambrose. Înaintea şi în urma sicriului mergeau alte oficialităţi. Membri ai familiilor regale, în veşminte sofisticate, alcătuind o imagine sclipitoare. Gardieni în uniforme, purtând steaguri. Muzicanţii cu flaute erau la urmă de tot, interpretând un cântec de jale. Cât despre Lissa, ea era foarte pricepută în privinţa apariţiilor publice, aşa că reuşea să menţină pasul lent, falnic, cu eleganţă şi cu graţie, cu privirea neclintită şi încrezătoare. N-aveam cum s-o văd din afară, însă îmi venea uşor să-mi imaginez ce vedeau spectatorii. Era frumoasă şi maiestuoasă, demnă de moştenirea neamului Dragomir, şi speram ca tot mai multă lume să înţeleagă acest lucru. Ne-ar scuti de o mulţime de bătăi de cap dacă cineva ar schimba legea cu dreptul de vot prin procedurile standard, astfel încât să nu trebuiască să ne bazăm pe o expediţie de căutare a vlăstarului necunoscut.

Parcurgerea traseului funerar a durat mult. Chiar şi când soarele a început să coboare către linia orizontului, arşiţa zilei tot se mai simţea în aer. Lissa începuse să transpire, însă ştia că neplăcerile ei nu însemnau nimic prin comparaţie cu ale purtătorilor. Dacă gloata privitorilor resimţea canicula, n-o arăta. Cu toţii îşi lungeau gâturile, să prindă măcar o frântură din spectacolul care li se desfăşura prin faţa ochilor. Lissa nu le

acorda prea mulţii atenţie spectatorilor, însă după chipurile lor constatam că sicriul nu era singurul lor punct de interes. Privirile o urmăreau şi pe Lissa. Se dusese vorba prin lumea moroilor despre ceea ce făcuse ea pentru Dimitri şi, cu toate că mulţi erau sceptici faţă de capacităţile ei tămăduitoare, cam tot atâţia erau cei care credeau în ele. Remarcasem prin mulţime expresii de minunare şi de veneraţie şi, pentru o clipă, m-am întrebat pe cine veniseră ei să vadă de fapt: pe Lissa, sau pe Tatiana?

În sfârşit, s-a zărit catedrala, ceea ce însemna o veste bună pentru Lissa. Soarele nu-i omora pe moroi, aşa cum se întâmpla cu strigoii, însă arşiţa şi lumina astrului tot erau incomode pentru oricare vampir. Procesiunea era pe terminate, iar ea, numărându-se printre puţinii cărora li se permitea accesul în biserică, avea foarte curând să se bucure de binefacerile aerului condiţionat.

În limp ce studiam împrejurimile, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la viaţa mea, ca la un cerc al ironiei. Spre marginile întinselor terenuri ale bisericii, se găseau două uriaşe statui, înfăţişând străvechi şi legendari monarhi ai moroilor, un rege şi o regină care contribuiseră la prosperitatea supuşilor. Chiar dacă se aflau la o distanţă respectabilă faţă de biserică, statuile se înălţau ameninţătoare, supraveghind parcă totul. Lângă statuia reginei era o grădină pe care o cunoşteam bine. Fusesem obligată să trudesc la amenajarea ei drept pedeapsă pentru că fugisem în Las Vegas. Adevăratul meu scop în acea călătorie — pe care nu-l cunoştea nimeni — fusese de a-l elibera din închisoare pe Victor Dashkov. Victor era un vechi duşman de-al nostru, însă el şi fratele lui, Robert, deţineau informaţiile de care aveam nevoie pentru salvarea lui Dimitri. Dacă vreunul dintre gardieni ar fi aflat că-l eliberasem pe Victor — pentru ca apoi să-l pierd — pedeapsa mi-ar fi fost cu mult mai rea decât îndosarierea dosarelor şi amenajarea grădinii. Cel puţin cu grădina făcusem o treabă bună, m-am gândit, cu amărăciune. Dacă era să fiu executată, bine măcar că lăsam în urma mea ceva durabil la Curte.

Lissa a zăbovit cu privirea timp îndelung pe una dintre statui, înainte să şi-o întoarcă iar spre biserică. Transpira acum abundent, şi mi-am dat seama că nu doar canicula era vinovată. Mai era şi neliniştea la mijloc. Dar de ce? De ce era atât de

agitată? Nu era decât o ceremonie. Nu avea altceva de făcut decât să respecte ritualul.

Şi totuşi... da, era ceva acolo. Ceva care o sâcâia. Îşi păstra încă ascuns de mine un mănunchi de gânduri, însă câteva i-au scăpat, în neliniştea ei.

Prea aproape, prea aproape. Ne mişcăm prea repede.

Repede? Nu şi după estimările mele. Eu niciodată n-aş fi fost în stare să menţin pasul acela lent şi falnic. Mi-era milă mai alea de purtătorii sicriului. Dac-aş fi fost printre ei, aş fi zis să se ducă naibii toate regulile şi aş fi pomit-o în pas alergător către destinaţia finală. Desigur, asta ar fi făcut ca trupul din sicriu să cam fie zgâlţâit. Şi, dacă tipa care coordona funeraliile se ofuscase atât din cauza rochiei aleasă de Lissa, era greu de spus cum ar fi reacţionat dacă Tatiana ar fi căzut din coşciug.

Imaginea catedralei ne devenea acum tot mai clară, cu cupolele ei strălucind chihlimbarii şi portocalii în lumina soarelui spre amurg. Lissa mai avea încă vreo câţiva metri buni de mers până acolo, însă preotul care aştepta în faţa catedralei se vedea limpede. Straiele lui erau aproape orbitoare. Lungi şi bogate, fuseseră confecţionate dintr-un brocart masiv, cu străluciri aurii. Un acoperământ rotund, cu o cruce, tot din aur, i se odihnea pe cap. Mi-a trecut prin gând că era o dovadă de prost gust din partea lui să întreacă în strălucire straiele reginei, dar poate că aşa era obiceiul la preoţi în situaţiile protocolare. Poate că aşa îi atrăgea atenţia lui Dumnezeu. Îşi ridicase braţele în semn de bun venit, etalând o suprafaţă şi mai mare din materialul acela luxos. Ca şi restul mulţimii, nu m-am putut stăpâni să nu mă holbez la spectacolul orbitor pe care-l oferea.

Aşa că puteţi să vă imaginaţi surprinderea noastră în clipa în care statuile au explodat.

Patru

Şi când spun că au explodat, atunci să ştiţi că au explodat.

Flăcările şi fumul s-au desfăşurat precum petalele unei flori proaspăt deschise în clipa în care sărmanii monarhi au sărit în aer, prefăcându-se în bucăţele de piatră. Pentru o clipă, am rămas năucită. Era ca şi cum aş fi văzut un film de acţiune, cu o secvenţă în care explozia detuna prin aer şi cutremura pământul. Apoi, pregătirea de gardian şi-a spus cuvântul.

Observaţia critică şi calculele preluat controlul. Am remarcat imediat că majoritatea materialului din statuie a zburat spre marginile exterioare ale grădinii. Mici fărâme de piatră şi praf s-au abătut în ploaie şi asupra procesiunii funerare, însă nicio bucată mai mare n-a lovit-o pe Lissa sau pe oricare dintre cei aflaţi în preajmă. Presupunând că statuile nu fuseseră cuprinse de o combustie spontană, cine le detonase operase cu multă precizie.

Lăsând deoparte logistica, trebuie spus că enormele coloane furioase ale flăcărilor tot destul de înfricoşătoare rămâneau. Haosul s-a dezlănţuit îndată, toată lumea încercând să scape de-acolo. Numai că fiecare şi-a ales o rută proprie, diferită de ale celorlalţi, motiv pentru care s-au produs suficiente ciocniri şi învălmăşeli. Până şi purtătorii sicriului şi-au lăsat jos preţioasa povară şi au rupt-o la fugă. Ambrose a luat ultimul startul, oprindu-se să se holbeze la Tatiana cu gura căscată şi ochii mari, însă o nouă privire îndreptată spre statui l-a determinat să se alăture mulţimii panicate. Vreo câţiva gardieni au mai încercat să păstreze ordinea şi să mâne lumea înapoi pe traseul funerar, însă fără prea mare succes. Fiecare se gândea numai la sine, toţi fiind prea îngroziţi şi panicaţi ca să mai gândească raţional.

Mă rog, toţi, cu excepţia Lissei.

Spre surprinderea mea, ea nu era surprinsă.

Ea chiar aşteptase explozia.

N-a rupt-o imediat la fugă, cu toate că destui îşi croiau drum pe lângă ea, îmbrâncind-o deoparte. A rămas ca înrădăcinată în locul în care fusese atunci când săriseră statuile în aer, stând să le studieze atât pe ele, cât şi pagubele provocate. În mod special, părea preocupată să afle dacă fusese rănit cineva din rândul mulţimii, ca urmare a exploziilor. Dar nu. După cum observasem eu deja, nu păreau să se înregistreze răniţi. Iar dacă s-ar fi înregistrat, vinovată ar fi fost doar debandada.

Satisfăcută de ceea ce vedea, Lissa s-a întors şi a început să meargă în urma celorlalţi. (Precizez: ea mergea; ceilalţi fugeau.) Abia făcuse câţiva paşi, când a văzut un uriaş grup de gardieni cu chipuri hotărâte, zorindu-se spre biserică. Câţiva s-au oprit să le dea primul ajutor celor fugiţi, însă majoritatea gardienilor era în drum spre locul exploziei, să vadă ce se petrecuse.

Atunci, Lissa s-a oprit din nou, iar tipul care alerga în urmă s-a izbit cu putere de ea; totuşi, abia dac-a resimţit impactul. Îi urmărea cu privirea pe gardieni, numărându-i. Abia apoi şi-a reluat drumul. Gândurile ei ascunse începeau să iasă la iveală. În sfârşit, vedeam frânturi din planul pe care-l ascunsese de mine. Era încântată. Dar în acelaşi timp şi agitată. Însă, una peste alta, se simţea...

Zarva din închisoare m-a readus brusc în propria minte. Obişnuita linişte a spaţiului de detenţie se destrămase, lăsând locul mormăielilor şi strigătelor. Am sărit de la locul meu şi m-am lipit de gratii, încordându-mi simţurile, să aflu ce se petrece. Oare şi clădirea asta era pe cale să sară în aer? Celula mea avea vedere doar spre un perete al coridorului, nu şi spre restul lui, sau spre intrare. Cu toate acestea, i-am zărit pe gardienii care stăteau de obicei în celălalt capăt trecând în goană pe lângă mine, spre cine ştie ce altercaţie care se produsese.

N-aveam de unde să ştiu ce semnificaţie avea întâmplarea pentru mine, aşa că m-am pregătit sufleteşte pentru orice-ar fi, prieten sau duşman. De unde puteam să ştiu că nu era vreo grupare politică extremistă care declanşase atacuri asupra Curţii, exprimându-şi astfel poziţia faţă de guvernarea moroilor? Privind cu atenţie prin celulă, am înjurat în sinea mea, dorindu-mi să fi avut ceva cu care să mă apăr. Cea mai aproape de ideea de armă era cartea de la Abe, care nu era bună de nimic. Dac-ar fi fost durul care se pretindea atunci chiar că mi-ar fi strecurat înăuntru o pilă. Sau măcar mi-ar fi adus ceva mai mare, ca de exemplu Război şi pace.

Zgomotele încăierării s-au stins, şi zgomotul tunător al unor paşi au început să se apropie de mine. Încleştându-mi pumnii, m-am dat înapoi, pregătită să mă apăr, oricine ar fi venit.

Dar întâmplarea a făcut ca „oricine" să fie Eddie Castile. Şi Mihail Tanner.

Mă aşteptasem la orice, dar nu la chipuri prietenoase. Eddie era un vechi prieten de-al meu, de la Sf. Vladimir, şi el proaspăt gardian ca şi mine, un tip care mi-a fost alături de-a lungul a numeroase păţanii, inclusiv cea cu eliberarea din închisoare a lui Victor Dashkov. Mihail era mai mare ca noi, cam pe la douăzeci şi cinci de ani, şi ne ajutase să-l readucem pe Dimitri la starea lui firească, în speranţa că şi Sonya Karp — femeia

iubită de el, care se transformase în strigoi — ar putea fi salvată, la rândul ei. Mi-am plimbat nedumerită privirea de la unul la altul.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

— Şi eu mă bucur să te văd, a replicat Eddie.

Era transpirat şi înflăcărat de focul bătăliei, vreo câteva semna purpurii de pe faţa lui arătând că întâlnise un pumn în drumul lui astă-seară. Într-o mână avea o armă pe care o văzusem în arsenalul gardienilor: un fel de baston folosit pentru scoaterea din luptă a cuiva fără a-l omorî. Însă Mihail avea la el ceva cu mult mai preţios: cartela de acces şi cheia clasică pentru deschiderea celulei mele.

Prietenii mei îmi puseseră la cale evadarea. Incredibil. Nebuniile erau, de obicei, specialitatea mea.

— Voi doi..., am început, încreţindu-mi fruntea.

Gândul că aveam să scap mă umplea de bucurie, însă mijloacele mă trezeau la realitate. În mod evident, ei fuseseră răspunzători pentru lupta cu gardienii pe care o auzisem adineauri desfăşurându-se. Şi, în primul rând, nici să ajungă aici, jos, nu era prea simplu.

— Voi doi aţi doborât toţi gardienii din clădirea asta?

Mihail tocmai termina de descuiat uşa, aşa că n-am mai pierdut timpul şi m-am repezit afară. După ce zile în şir mă simţisem atât de apăsată şi de înăbuşită, era ca şi cum aş fi înaintat pe o faleză, înconjurată pretutindeni numai de aer şi de spaţiu.

— Rose, în clădirea asta nu sunt gardieni. Mă rog, poate unul. Şi tipii de colo, a adăugat, arătând spre locul confruntării de mai devreme, unde presupuneam că zac, fără simţire, paznicii mei.

Prietenii mei sigur n-au omorât pe nimeni.

— Ceilalţi gardieni au plecat cu toţii la locul exploziei, am priceput atunci.

Piesele puzzle-ului începeau să se îmbine... inclusiv faptul că pe Lissa n-o surprinsese incidentul.

— O, nu, am exclamat. L-aţi pus pe Christian să arunce în aer străvechile creaţii ale moroilor!

— Fireşte că nu, a răspuns Eddie. Chiar părea şocat de faptul că eram în stare să mă gândesc la o asemenea atrocitate. Dacar fi făcut-o el, mi-a explicat apoi, alţi utilizatori ai focului ar fi

putut să-şi dea seama.

— Ei, asta tot e ceva, am zis.

Da, trebuia să am mai multă încredere în sănătatea lor psihică.

Sau poate că nu.

— Am folosit C4, m-a lămurit Mihail.

— De unde naiba aţi…

Limba mi-a înţepenit atunci când am văzut cine stătea în capătul coridorului. Era Dimitri.

Faptul că nu ştiusem ce era cu el pe durata întemniţării mele fusese frustrant. Relatarea lui Christian şi a Tashei nu reprezentase decât o inducere în eroare. Ei bine, iată răspunsul. Dimitri era aproape de intrarea în coridor, în toată splendoarea celor doi metri aii lui, imperial şi intimidant ca orice zeu. Ochii lui căprui, pătrunzători, măsurau instantaneu totul, iar trupul zvelt şi puternic era încordat, pregătit să înfrunte orice ameninţare. Expresia feţei era atât de concentrată, atât de plină de pasiune, încât mi-era imposibil să cred că ar putea avea vreodată cineva impresia că ar fi strigoi. Dimitri clocotea de vitalitate şi de energie. De fapt, privindu-l acum, îmi aminteam din nou cum sărise să mă apere în momentul arestării mele. Şi acum avea aceeaşi expresie. Zău, era aceeaşi pe care o observasem în nenumărate rânduri. Era cea temută şi admirată de ceilalţi. Era cea pe care-o iubisem.

— Eăti şi tu aici? l-am întrebat, încercând să-mi amintesc, măcar acum, că tulburea mea istorie amoroasă nu era cel mai important lucru din lume. Nu erai sub arest la domiciliu?

— A evadat, m-a informat Eddie, cu viclenie, însă am reuşit să prind adevărata semnificaţie: el şi cu Mihail îl ajutaseră să evadeze. La aşa ceva s-ar putea aştepta lumea din partea unui tip violent şi probabil-încă-strigoi, corect? a adăugat Eddie.

— S-ar mai aştepta şi să năvălească să te scoată de-aici, a adăugat Mihail, intrând în joc. Mai ales dacă ne gândim cum s-a luptat pentru tine săptămâna trecută. Pe bune, toată lumea o să creadă că te-a scos de unul singur. Fără noi.

Dimitri nu spunea nimic. Ochii lui, chiar dacă urmăreau în continuare vigilenţi împrejurimile, mă cercetau şi pe mine. Voia să fie sigur că sunt teafără şi nevătămată. Şi mi s-a părut că se linişteşte văzând că eram.

— Haideţi, a rostit, în cele din urmă, Dimitri. N-avem prea

mult timp la dispoziţie.

Era un eufemism, însă pe mine mă mai sâcâia un gând privitor la „strălucitul" plan al prietenilor mei.

— N-au cum să creadă că el a făcut-o de unul singur! am exclamat, pricepând unde bătea Mihail.

Îl scoteau în faţă pe Dimitri ca ţap ispăşitor pentru evadarea mea. Le-am făcut semn spre paznicii leşinaţi de la picioarele noastre.

— Ei v-au văzut la faţă, le-am zis.

— Nu tocmai, am auzit atunci o voce nouă. Oricum, nu după o mică amnezie indusă de spirit. Când se vor trezi, singura persoană de care-şi vor aminti c-ar fi văzut-o va fi rusul acela instabil psihic. Fără supărare.

— Nicio problemă, a replicat Dimitri, în timp ce Adrian îşi făcea apariţia în prag.

M-am holbat la el, străduindu-mă să nu casc gura. Iată-i, împreună, pe cei doi bărbaţi din viaţa mea. Adrian nu prea arăta capabil de participarea la o luptă cu pumnii, însă era la fel de vioi şi de serios ca şi ceilalţi luptători prezenţi. Ochii lui frumoşi erau limpezi şi plini de acea şiretenie de care-l ştiam capabil atunci când se străduia cu adevărat. Şi atunci mi-am dat seama: nu arăta nici cel mai mic semn de beţie. Oare ceea ce văzusem eu alaltăieri să nu fi fost decât un şiretlic? Sau se silise să-şi recapete controlul? Oricum ar fi fost, simţeam cum un zâmbet mi se întinde lent pe faţă.

— Lissa a minţit-o mai devreme pe mama ta, i-am zis. Tu trebuia să fii în comă alcoolică cine ştie pe unde.

M-a răsplătit cu unul dintre zâmbetele lui cinice.

— Ei bine, da, probabil c-ar fi fost un lucru mai inteligent — şi mai agreabil — de făcut în clipa de faţă. Şi sper că asta crede despre mine şi restul lumii.

— Trebuie să plecăm, a insistat Dimitri, din ce în ce mai agitat.

Ne-am întors cu toţii privirea spre el. Cheful de glumă s-a risipit. Atitudinea aceea pe care o remarcasem la Dimitri, cea care spunea că e capabil de orice şi că te va conduce totdeauna spre victorie, îi făcea pe ceilalţi să-l urmeze necondiţionat. Expresiile de pe chipurile lui Eddie şi Mihail — în timp ce-şi recăpătau seriozitatea — îmi demonstrau că exact aşa ceva simţeau şi ei. Şi mie mi se părea firesc. Până şi Adrian dădea

impresia să creadă în Dimitri şi, într-o astfel de clipă, l-am admirat pentru faptul că-şi lăsa deoparte gelozia… dar şi pentru că se supunea unui asemenea risc. Mai ales după ce Adrian afirmase limpede, şi nu o singură dată, că nu voia să fie implicat în aventuri primejdioase, sau să-şi folosească spiritul pe ascuns. În Las Vegas, de exemplu, el nu ne însoţise decât în calitate de observator. Normal, atunci fusese şi beat în majoritatea timpului, însă asta probabil că nu avea importanţă.

Am făcut câţiva paşi înainte, dar deodată Adrian m-a oprit, prinzându-mă de un braţ.

— Stai… înainte să vii cu noi, trebuie să ştii ceva.

Dimitri a dat să protesteze, aruncând fulgere de nerăbdare din ochi.

— Ba trebuie, a insistat Adrian, înfruntându-i deschis privirea. Rose, dacă evadezi… îţi confirmi, mai mult sau mai puţin, vinovăţia. O sa fii o fugară. Dacă te găsesc, gardienii n-or să mai aibă nevoie de vreun proces sau de vreo sentinţă ca să te omoare pe loc.

Patru perechi de ochi mă fixau în timp ce absorbeam întreaga semnificaţie a spuselor lui. Dacă fugeam acum şi mă prindeau pe urmă, eram ca şi moartă. Dacă rămâneam, aveam firava şansă ca, în scurtul interval de timp până la proces, să putem găsi vreo dovadă care să mă salveze. Nu era imposibil. Dar, în cazul în care nu apărea nimic, eram, de asemenea, ca şi moartă, mai mult ca sigur. Fiecare variantă constituia un risc asumat. În fiecare dintre ele exista puternica probabilitate ca eu să nu scap cu viaţă.

Adrian părea să fie la fel de măcinat de sentimente contradictorii ca şi mine. Ştiam amândoi că nu aveam vreo opţiune mai favorabilă. El doar se arăta preocupat şi voia să ştiu ce anume risc. Dimitri, în schimb… pentru el, nu începea discuţie. Îi citeam asta scris cu litere mari pe chip. El era apărătorul regulilor şi al comportamentului adecvat. Însă într-un astfel de caz? Cu şanse atât de infime? Considera preferabil riscul unui trai de fugară, iar dacă avea să vină şi moartea, mai bine s-o înfrunt luptând.

Nu, moartea mea nu avea să fie programată cu creionul într-un calendar.

— Hai să mergem, am zis.

Ne-am grăbit să ieşim din clădire, nerăbdători să ducem planul mai departe. Totuşi, nu m-am putut stăpâni să-i adresez o remarcă lui Adrian:

— Sigur ai întrebuinţat foarte mult spirit ca să-i iluzionezi pe paznici.

— Aşa e, m-a aprobat el. Şi nu prea îmi stă în putere s-o fac pentru mult timp. Lissa ar fi probabil în stare să facă o duzină de gardieni să-şi imagineze că au văzut fantome. În timp ce eu abia dacă pot să-i fac pe câţiva să-i uite pe Eddie şi pe Mihail. De-asta trebuia să fie cineva de care să-şi amintească, cineva care să le atragă atenţia, iar Dimitri era ideal pe post de ţap ispăşitor.

— Ei bine, îţi mulţumesc, i-am zis, strângându-i mâna cu blândeţe.

Cum un val de căldură începea deja să circule între noi, nu m-am mai sinchisit să-i spun că mai aveam cale lungă până să fiu liberă. Asta i-ar fi minimalizat eroismul faptei. Aveam încă o grămadă de obstacole în faţa noastră, însă oricum îi eram recunoscătoare pentru faptul că-mi sărise astfel în ajutor şi că-mi respectase hotărârea de a merge mai departe cu planul de evadare.

Adrian m-a săgetat cu o privire piezişă.

— Mda, sigur, păi se presupune că sunt nebun, nu?

O sclipire de afecţiune i-a luminat atunci ochii.

— Şi să ştii că nu sunt prea multe lucrurile pe care nu le-aş face pentru tine, a adăugat. Cu cât mai tâmpite, cu atât mai bine.

Ajungând la parter, am constatat că Eddie avusese dreptate în privinţa prezenţei gardienilor. Coridoarele şi încăperile erau, practic, părăsite. Fără să mai privim în urmă, ne-am repezit afară, şi aerul curat mi-a împrospătat rezervele de energie.

— Şi-acum? mi-am întrebat salvatorii.

— Acum, te ducem la maşină, mi-a răspuns Eddie.

Garajele nu erau departe, dar nici prea aproape.

— Avem mult de mers în câmp deschis, am zis, fără să aduc în discuţie problema principală: că eram moartă dacă mă observau.

— Îni întrebuinţez spiritul ca să ne vadă pe toţi nedesluşit şi de nerecunoscut, mi-a zis Adrian.

Încă o probă de încercare a aptitudinilor lui magice. Prea mult nu purea s-o mai ducă.

— N-o să ne recunoască nimeni, m-a lămurit el, decât dacă se opreşte şi priveşte drept spre noi.

— Ceea ce, probabil, n-o să fie cazul, a adăugat Mihail. Mai degrabă, n-o să ne observe nimeni. Toţi sunt prea îngrijoraţi pentru propria lor siguranţă ca să mai fie atenţi şi la alţii, într-un asemenea haos.

Privind în jur, puteam să-mi dau seama că are dreptate. Clădirea închisorii era departe faţă de biserică, însă între timp, cei care fuseseră în apropierea locului exploziei reuşiseră deja să ajungă ăn partea aceasta a terenurilor Curţii. Unii alergau spre reşedinţele lor. Alţii căutau gardieni, sperând să capete

protecţie.

Iar câţive… câţiva alergau în aceeaşi direcţie ca şi noi, spre garaje.

— Lumea e îndeajuns de înspăimântată încât să încerce chiar să plece de la Curte, mi-am dat seama.

Ne mişcam cât puteam de repede, având în vedere faptul că eram cu Adrian, care nu avea condiţia fizică a dhampirilor.

— Garajele or să fie ticsite, am mai zis.

Atât vehiculele oficialităţilor Curţii, cât şi cele ale oaspeţilor ei erau parcate în acelaşi loc.

— Asta ar putea să ne fie de folos, a replicat Mihail. Alt haos şi-acolo.

Cu atâtea lucruri care să-mi capteze atenţia în propria realitate, nu puteam să mă cufund total în cea a Lissei. O mică încercare a legăturii m-a informat că era la loc sigur, în interiorul palatului.

— Lissa ce rol are în tot acest timp? m-am interesat.

Credeţi-mă, eram bucuroasă că nu se implicase în nebunia asta a scoaterii mele din închisoare. Dar, după cum remarcase Adrian, abilităţile ei de utilizatoare a spiritului ar fi putut să meargă mult mai departe decât ale lui. Iar acum, privind retrospectiv, îmi era evident faptul că ştia totul despre planul acesta. Fusese secretul ei.

— Lissa trebuie să-şi păstreze nevinovăţia. Nu poate fi legată de nicio etapă a evadării sau a exploziei, mi-a răspuns Dimitri, privind fix înainte, spre ţinta lui.

Tonul îi era hotărât. Încă o privea ca pe mântuitoarea lui.

— E obligată să rămână sub ochii celorlalţi din familiile regale, a precizat el. La fel şi Christian, a adăugat, cu o urmă de zâmbet. Ăştia doi sigur ar fi primii suspecţi la care s-ar gândi cineva dacă s-ar produce vreo explozie, a precizat el.

— Însă gardienii n-or să-i suspecteze, îndată ce-or să-şi dea seama că explozia n-a fost provocată de magie, am cugetat cu voce tare, amintindu-mi de cuvintele de mai devreme ale lui Mihail. Dar, ia staţi, de unde-aţi făcut voi rost de C4? Explozibilii militari sunt cam greu de găsit, chiar şi pentru voi.

N-am mai primit răspuns, fiindcă deodată trei gardieni ne-au sărit în cale. Din câte se părea, nu erau chiar toţi la biserică. Dimitri şi cu mine ne-am repezit înaintea grupului, mişcându-ne ca unul, exact cum procedaserăm mereu în lupte. Adrian

afirmase că iluzia pe care o crease în jurul grupului nostru nu avea să reziste dacă ne privea cineva direct. Voiam să fiu sigură că eu şi Dimitri vom fi în prima linie de contact cu gardienii aceştia, în speranţa că astfel nu-i vor recunoaşte pe cei din spatele nostru, M-am aruncat în luptă fără ezitare, instinctul defensiv preluând comanda. Totuşi, în acele milisecunde, realitatea a ceea ce comisesem m-a pătruns cu adevărat.

Mă mai luptasem cu gardieni şi altă dată, şi mereu avusesem un sentiment de vinovăţie din cauza asta. Îi doborâsem pe cei din închisoarea Tarasov, ca şi pe unii din garda reginei atunci când fusesem arestată. Totuşi, nu-l cunoşteam pe niciunul dintre ei. Era de ajuns de rău să mă gândesc că erau colegii mei... dar acum? Acum înfruntam una dintre cele mai grele provocări din viaţă, oricât de măruntă ar fi părut. În definitiv, trei gardieni însemnau o pradă uşoară pentru mine şi Dimitri. Problema era... că pe gardienii aceştia îi cunoşteam. Peste doi dintre ei nimerisem la destul de puţin timp după absolvire. Lucrau la Curte şi se purtaseră mereu frumos cu mine.

În schimb, cel de-al treilea gardian nu era doar o cunoştinţă: era o prietenă. Meredith, una dintre puţinele fete din clasa mea, de la Sf. Vladimir. I-am văzut în ochi un licăr de stânjeneală, sentiment care-l oglindea pe al meu. Şi ei i se părea ceva nelalocul lui. Totuşi, de-acum era gardian şi, la fel ca mine, avea simţul datoriei insuflat de-o viaţă. Mă considera vinovată. Mă vedea liberă şi în poziţie de atac. Procedura îi dicta să mă doboare şi, sinceră să fiu, nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. Asta aş fi făcut şi eu, dacă rolurile ne-ar fi fost inversate. Era pe viaţă şi pe moarte.

Dimitri se aruncase asupra celor doi tipi, la fel de iute şi de redutabil ca oricând. Eu şi Meredith ne-am avântat una împotriva celeilalte. La început, a încercat să mă doboare, folosindu-şi greutatea superioară, sperând probabil că va putea să mă ţintuiască de pământ, până când ar fi ajutat-o cineva să mă imobilizeze de tot. Numai că eu eram mai puternică. Şi ea trebuia să fi ştiut asta. De câte ori ne luptaserăm între noi, antrenându-ne în sala de sport a şcolii? Aproape de fiecare dată eu învinsesem. Iar acum nu mai era un joc, nu era un exerciţiu de antrenament. I-am respins atacul, trimiţându-i un pumn în falcă şi rugându-mă cu disperare să nu-i fi rupt nimic. Ea a continuat, cu toată durerea, însă — încă o dată — îi eram

superioară. Am prins-o de umeri şi am trântit-o jos. S-a lovit rău la cap, dar şi-a păstrat cunoştinţa. Nu ştiam dacă să mă bucur pentru asta sau nu. Menţinându-mi strânsoarea, am trecut la o priză de sugrumare, aşteptând s-o văd că închide ochii. I-am dat drumul de îndată ce am fost sigură că a leşinat, cu inima strânsă.

Aruncând o privire, am văzut că şi Dimitri îşi doborâse adversarii. Grupul nostru şi-a reluat înaintarea, ca şi cum nimic mi s-ar fi întâmplat, însă eu am îndreptat o scurtă privire spre Eddie ştiind bine că pe faţă mi se întipărise mâhnirea. Şi el arăta îndurerat, însă a încercat să mă consoleze în timp ce mergeam grăbiţi.

— Ai făcut ce trebuia, mi-a zis. O să-şi revină. O s-o cam doară dar o să-şi revină.

— Am lovit-o rău.

— Medicii se descurcă în cazuri de comoţii. Ce naiba, tu câte de-astea n-ai păţit la antrenamente?

Speram să aibă dreptate. Graniţele dintre bine şi rău începeau să devină tulburi. Singurul lucru bun, presupuneam, era că Meredith fusese atât de preocupată văzându-mă pe mine, încât probabil că nu observase prezenţa lui Eddie şi a celorlalţi. Ei stătuseră departe de încăierare, adăpostiţi, din câte speram, de vălul aşternut de Adrian prin întrebuinţarea spiritului, în timp ce eu şi Dimitri acaparam atenţia.

Am ajuns în sfârşit la garaje, care într-adevăr erau mai aglomerate ca de obicei. Unii dintre moroi o şterseseră deja. O tipă dintr-o familie regală căzuse pradă unei crize de isterie, fiindcă şoferul ei plecase cu cheile şi habar n-avea pe unde o fi. Urla întruna la cei care treceau pe lângă ea, întrebând dacă putea cineva să-i pornească motorul direct din contactul firelor.

Dimitri a mers hotărât mai departe, fără vreo clipă de şovăială. Ştia precis unde merge. Se plănuise totul în detaliu, mi-am dat seama. Şi cea mai mare parte probabil că se pusese la cale ieri. De ce-mi ascunsese Lissa planul? N-ar fi fost mai bine să am şi eu o idee, cât de cât, despre el?

Am trecut în grabă prin mulţime, îndreptându-ne spre garajul din cel mai îndepărtat punct. Acolo, parcată imediat afară şi arătând pregătită de plecare, era o Honda Civic de un gri mohorât. Lângă ea se afla un bărbat, examinând parbrizul cu braţele încrucişate pe piept.

Auzindu-ne că ne apropiem, s-a întors spre noi.

— Abe! am exclamat.

Ilustrul meu tată şi-a întors capul spre mine şi mi-a adresat unul dintre acele zâmbete fermecătoare capabile să-i ademenească pe creduli spre pieire.

— Ce cauţi aici? l-a luat la rost Dimitri. Şi tu o să fii pe lista suspecţilor!. Era vorba să stai deoparte, cu ceilalţi.

Abe i-a răspuns printr-o ridicare din umeri, deloc preocupat de supărarea lui Dimitri. Nu mi-aş fi dorit ca o astfel de furie să se îndrepte împotriva mea.

— Vasilisa o să aibă grijă ca destule persoane din palat să jure că m-au văzut în perioadele suspecte, a replicat, întorcându-şi apoi privirea întunecată spre mine. În plus, doar nu puteam să plec fără să-mi iau rămas-bun de la tine, nu crezi?

Am clătinat din cap, exasperată.

— Asta făcea parte din planul tău de apărare ca avocat al meu? Nu-mi aduc aminte ca evadările cu explozii să fie incluse în pregătirea juridică.

— Ei, sunt convins că n-au fost incluse în pregătirea juridică a lui Damon Tarus, a zis Abe, fără ca zâmbetul să-i şovăie vreo clipă. Ţi-am spus eu, Rose. Tu niciodată n-o să ajungi la execuţie… şi nici măcar la vreun proces, atât timp cât am şi eu un cuvânt de spus. Şi, după o scurtă întrerupere, a adăugat: Şi, desigur, am.

Am ezitat, îndreptându-mi privirea spre automobil. Dimitri stătea lîngă el cu legătura de chei şi arătând nerăbdător. Cuvintele lui Adrian mi-au răsunat din nou în minte.

— Dacă fug, n-aş face decât să par şi mai vinovată.

— Ei deja te cred vinovată, a argumentat Abe. Şi nu schimbi nimic dacă te iroseşti în celula aia. Aşa, doar ne asigurăm că avem mai mult timp la dispoziţie ca să facem ce trebuie, fără ca execuţia ta să ne planeze deasupra capetelor.

— Şi, mai precis, ce-aveţi de gând să faceţi?

— Să-ţi dovedim nevinovăţia, a intervenit Adrian. Sau, în fine, că n-ai omorât-o pe mătuşă-mea. Fiindcă ştiu de ceva vreme că nu eşti tu chiar atât de inocentă.

— Şi ce, vreţi să distrugeţi probele? am întrebat, neluându-i în seamă înţepătura.

— Nu, mi-a răspuns Eddie. Trebuie să aflăm cine a omorât-o în realitate.

— Voi n-ar trebui să fiţi amestecaţi în asta, acum, că sunt eu liberă. E problema mea. Nu de-asta m-aţi scos?

— E o problemă pe care nu poţi s-o rezolvi atâta timp cât eşti la Curte, mi-a atras atenţia Abe. Avem nevoie să fii plecată şi la loc sigur.

— Mda, dar...

— Ne pierdem vremea cu discuţiile, ne-a întrerupt Dimitri, oprindu-şi privirea pe alte garaje.

Lumea încă se învârtea haotic, prea preocupată de propriile temeri, deocamdată, ca să ne observe pe noi. Totuşi, asta nu-l liniştea pe Dimitri. Mi-a întins o ţepuşă din argint, iar eu n-am stat să mai întreb pentru ce. Era o armă, şi aşa ceva n-aveam cum refuz.

— Ştiu că totul pare dezorganizat, dar o să te miri cât de repede vor restabili gardienii ordinea. Şi, când vor fi gata, vor pune totul sub cheie.

— Nici n-au nevoie, am rostit încet, în timp ce mintea mi se învârtea cu iuţeală. Deja o să avem probleme cu ieşirea din Curte. O să fim opriţi… dacă am mai ajunge măcar până la poartă. Probabil că şirul de maşini se întinde pe kilometri întregi!

— A, bine, a zis Abe, examinându-şi nepăsător unghiile. Ştiu din sursă sigură că, foarte curând, o să se deschidă o „poartă" nouă în zidul dinspre latura sudică.

Abia atunci mi s-a luminat şi mie mintea.

— O, Doamne. Tu ai fost furnizorul de C4.

— O spui de parc-ar fi floare la ureche, m-a apostrofat el, încruntându-se. Pe chestii de-astea e greu să pui mâna.

Răbdarea lui Dimitri ajunsese deja la sfârşit.

— Gata, toată lumea: Rose trebuie să plece imediat. E în pericol. O s-o scot cu forţa de-aici, dacă sunt obligat.

— Tu nu eşti obligat să mergi cu mine, am ripostat, oarecum ofensată de ipoteză.

Amintirea recentelor noastre controverse mi-a revenit în minte, cu Dimitri susţinând că nu mai e capabil să mă iubească şi că nici măcar prieteni nu vrea să fim.

— Ştiu să-mi port şi singură de grijă, am argumentat. Nu e nevoie să-si mai creeze probleme şi altcineva. Dă-mi cheile.

În loc de asta, Dimitri mi-a oferit una dintre privirile acelea mâhnite, prin care mă informa că sunt de-a dreptul ridicolă.

Parcă eram la orele noastre din Academia Sf. Vladimir.

— Rose, eu chiar n-am cum să-mi creez mai multe probleme decât am deja. Cineva trebuie să fie răspunzător pentru evadarea ta. Iar eu sunt cea mai potrivită variantă.

Nu eram chiar atât de convinsă că avea dreptate. Dacă Tatiana făcuse într-adevăr progrese în convingerea celorlalţi că Dimitri nu reprezenta un pericol, escapada asta ar fi stricat totul.

— Du-te, m-a îndemnat Eddie, luându-mă prin surprindere cu o îmbrăţişare rapidă. Ţinem legătura prin Lissa.

Şi mi-am dat seama că purtam o bătălie dinainte pierdută cu ei toţi. Într- adevăr, era vremea să plec.

L-am îmbrăţişat la rândul meu pe Mihail, murmurându-i la ureche.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc mult pentru ajutor. Îţi jur, o s-o găsim. O s-o găsim pe Sonya.

Mi-a răspuns doar cu zâmbetul acela trist al lui, fără vorbe.

Cu Adrian, despărţirea era cea mai grea. Îmi dădeam seama că şi lui îi venea greu, oricât de relaxat i-ar fi părut zâmbetul. N-avea cum să se bucure că plecam cu Dimitri. Îmbrăţişarea noastră a durat ceva mai mult decât celelalte, iar el mi-a dăruit şi o sărutare uşoară, rapidă, pe buze. Aproape că-mi venea să plâng, după cât de curajos fusese el astă-seară. Mi-ar fi plăcut să poată veni cu mine, însă ştiam că era mai în siguranţă aici.

— Adrian, îţi mulţumesc pentru…

M-a oprit, ridicând mâna.

— Nu ne luăm adio, micuţă dhampir. Ne mai vedem în vis.

— Dacă nu te îmbeţi prea tare.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Pentru tine, poate că o să mă abţin.

Un bubuit puternic ne-a întrerupt discuţia, şi am văzut un fulger luminând în dreapta mea. Lumea din apropierea celorlalte garaje a început să ţipe.

— Aşa, ai văzut? m-a întrebat Abe, destul de mulţumit de sine. O poartă nouă. Sincronizare perfectă.

L-am îmbrăţişat şi pe el, cam cu şovăială, şi m-am mirat văzându-l că nu se desprinde imediat. Dimpotrivă, mi-a zâmbit… cu mândrie.

— Of, fata mea, a zis. Doar optsprezece ani, şi deja acuzată de asasinat, de favorizarea infractorului, plus un bilanţ de

vampiri omorâţi mai substanţial decât ar putea să viseze vreodată majoritatea gardienilor... După o scurtă pauză, a reluat: Nici nu puteam să fiu mai mândru de-atât.

Mi-am dat ochii peste cap.

— La revedere, moşule. Şi mersi.

Nu mi-am mai bătut capul să-l întreb ce voia să spună cu „infractorul". Abe nu era prost deloc. Din moment ce-i pusesem întrebări despre o închisoare în care mai târziu s-a pătruns prin efracţie, probabil că înţelesese cine se aflase în spatele evadării lui Victor Dashkov.

Şi, uite-aşa, m-am pomenit în maşină cu Dimitri, gonind spre „noua poartă" a lui Abe. Regretam că nu putusem să-mi iau rămas-bun de la Lissa. Nu eram niciodată despărţite cu adevărat datorită legăturii noastre, însă ea nu putea să ţină locul unei comunicări faţă-n faţă. Şi totuşi, merita, dacă o ştiam ferită de primejdii şi absolvită de orice implicare în evadarea mea. Cel puţin aşa speram.

Ca de fiecare dată, Dimitri conducea, ceea ce încă mi se părea total nedrept. Altceva fusese când îi eram elevă, dar acum? Oare n-avea de gând să se dezlipească niciodată de volanul ăla? Totuşi, nu mi se părea momentul potrivit pentru o astfel de discuţie... mai ales deoarece nu aveam de gând să mai rămân multă vreme cu el.

Câteva persoane ieşiseră să vadă locul în care zidul fusese aruncat în aer, însă printre ele nu se număra vreuna cu calitate oficială. Dimitri s-a năpustit prin deschizătură într-un mod la fel de impresionant ca şi cel în care trecuse Eddie cu maşina prin poarta închisorii Tarasov, numai că Honda Civic nu se descurca la fel de bine pe terenul accidentat, ierbos, pe cât reuşise SUV-ul în Alaska. Problema cu crearea propriei ieşiri era că, odată cu ea nu aveam la dispoziţie şi un drum veritabil. Aşa ceva era până peste puterile lui Abe.

— De ce o ştergem cu un Civic? am întrebat. Nu e prea grozavă pentru traseele accidentate.

Dimitrii nu m-a privit, continuând să manevreze pe terenul acela denivelat spre o zonă mai bună pentru condus.

— Pentru că e printre cele mai obişnuite maşini de pe-aici, aşa că nu atrage atenţia. Iar aceasta ar trebui să fie singura bucată de drum accidentat. De îndată ce ajungem la o autostradă, o să aşternem o distanţă cât mai mare cu putinţă

faţă de Curte... până o să abandonăm maşina, fireşte.

— S-o abandonăm...

Am lăsat baltă subiectul, clătinând din cap. Ajunseserăm la un drum de pământ, care părea cea mai netedă suprafaţă de pe glob după debutul acela cu hurducături.

— Uite ce e, i-am zis în schimb, vreau să ştii că am vorbit serios: nu trebuie neapărat să vii cu mine. Îţi sunt recunoscătoare, pentru ajutor. Zău. Dar nu te-ar avantaja deloc să-ţi pierzi timpul cu mine. Or să mă vâneze mai ceva decât pe tine. Dacă-ţi iei tălpăşiţa, poţi să-ţi duci viaţa undeva, printre oameni, unde să nu mai fii tratat ca un cobai. Poate chiar ai reuşi să te strecori iar la Curte. Ştiu că Tasha s-ar bate pentru tine.

Dimitri nu mi-a răspuns mult timp. Iar asta mă înnebunea. Nu eram genul care să suporte prea uşor tăcerea. Mă făcea să vreau să trăncănesc, ca să umplu golul. În plus, cu cât stăteam mai mult aşa, cu atât mai tare conştientizam faptul că eram singură cu Dimitri. Adică, singuri de-a binelea, cu adevărat, pentru prima oară de când redevenise dhampir. Mă simţeam ca o proastă, pentru că, în ciuda primejdiilor care încă puteau să ne pândească... în fine, eram încă subjugată de el. Era ceva atât de puternic în atitudinea lui... Chiar când mă înfuria, tot mi se părea atrăgător Poate că adrenalina care mă inunda îmi zăpăcea creierul.

Oricum ar fi fost, eram copleşită nu doar de aspectul lui fizic... cu toate că şi acesta era, categoric, înnebunitor. Părul, chipul, apropierea lui faţă de mine, mirosul... le resimţeam pe toate şi-mi făceau sângele să clocotească. însă Dimitri cel din interior — acel Dimitri care tocmai condusese o mică armată în desfăşurarea unei evadări — mă captiva la fel de mult. Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama de ce mi se părea atât de putemic: pentru că-l aveam din nou în faţa ochilor pe vechiul Dimitri, pe cel care mă temeam că ar fi dispărut pentru totdeauna. Nu era aşa. Se întorsese.

Într-un târziu, Dimitri mi-a răspuns:

— Nu te las singură. Niciunul dintre argumentele logicii de tip Rose n-o să mă convingă. Iar dac-o să încerci să scapi de mine, te găsesc, şi gata.

Nu mă îndoiam că ar fi în stare, iar asta făcea ca situaţia să devină încă şi mai derutantă.

— Dar pentru ce? Eu nu vreau să fii cu mine.

Încă simţeam că persistă o anume atracţie faţă de el, e adevărat, dar asta nu schimba faptul că mă rănise, rupând relaţia dintre noi. El fusese cel care mă respinsese, şi fusesem nevoită să-mi oţelesc inima, cu atât mai mult dacă voiam să-mi refac viaţa alături de Adrian. Acum, momentul în care să am un renume nepătat şi să duc o viaţă normală mi se părea atât de departe; totuşi, dacă avea să se-ntâmple, voiam să mă pot întoarce la Adrian cu braţele deschise.

— Nu contează ce vrei tu, mi-a replicat. Nici ce vreau eu.

Au!

— Lissa mi-a cerut să te apăr.

— Hei, dar n-am nevoie de cineva care...

— Şi, a continuat, fără să-mi ia în seamă întreruperea, eu cred în ceea ce i-am spus. I-am jurat c-o s-o slujesc şi-o s-o ajut câte zile voi avea, cu orice mi-ar cere. Dacă ea vrea să-ţi fiu bodyguard, atunci asta o să fiu, a precizat, aruncându-mi o privire ameninţătoare. Şi n-ai cum să scapi de mine prea curând.

Cinci

Faptul că voiam să scap de Dimitri nu ţinea numai de trecutul nostru amoros plin de obstacole. Fusesem sinceră când afirmasem că nu vreau să aibă necazuri din cauza mea. Dacă gardienii ar fi dat de mine, soarta nu mi-ar fi fost cu mult diferită faţă de cea care deja mă aştepta. Dimitri, în schimb? Tocmai începuse să facă paşi mărunţi spre momentul în care avea să fie acceptat. Sigur, progresele acestea erau acum distruse în mare măsură, însă tot mai avea o şansă la o viaţă. Dacă nu voia să trăiască la Curte, sau printre oameni, putea să se întoarcă în Siberia, la familia lui. Acolo, pe tărâmul nimănui, era greu de găsit. Şi, într-o comunitate atât de unită cum era aceea, toată lumea s-ar fi dat peste cap să-l ascundă în cazul în care ar fi încercat măcar cineva să-l caute. Rămânerea cu mine era, categoric, cea mai proastă opţiune. Trebuia neapărat să-l conving.

— Ştiu la ce te gândeşti, mi-a zis Dimitri, cam la vreo oră da când ne începuserăm drumul.

Nu prea vorbiserăm între noi, pierduţi amândoi în propriile gânduri. După alte câteva drumuri de ţară, reuşiserăm în sfârşii să ajungem la o autostradă interstatală şi ne îndreptam în mare viteză spre... în fine, habar n-aveam spre ce. Priveam afară pe geam, evaluând în minte toate dezastrele din jurul meu şi cum ai fi putut să le dreg de una singură.

— Hm? am tresărit, întorcând capul spre el.

Mi s-a părut că pe buze i-ar fi apărut un zâmbet dintre cele mai imperceptibile, ceea ce mi se părea absurd, dacă mă gândeau că, pentru el, era probabil cea mai rea situaţie de când fusese readus la normal din starea de strigoi.

— Şi n-o să-ţi meargă, a adăugat. Îţi faci planuri cum să scapi de mine, probabil pentru când o să ne oprim, până la urmă, la o benzinărie. Te gândeşti că poate o să ai atunci o şansă s-o rupi la fugă.

Tâmpenia era că gândurile mele se învârtiseră în mare măsură cam prin in zona aceea. Vechiul Dimitri era un bun tovarăş de drum, însă nu eram prea sigură că-mi făcea plăcere să-i ştiu revenită şi vechea capacitate de a-mi ghici gândurile.

— Asta nu-i decât o pierdere de timp, am zis, cuprinzând într-un gest toată maşina.

— Da? Ai altceva mai bun de făcut decât să fugi de cei care vor să te ţină încuiată până când te execută? Te rog, nu începe să-mi repeţi cât de periculos e pentru mine.

I-am aruncat o privire furioasă.

— Nu e vorba numai despre tine. Fuga n-ar trebui să fie singura mea grijă. Ar trebui să contribui şi eu la dezvinovăţirea mea, nu să mă ascund în cine ştie ce loc îndepărtat şi izolat unde o să mă duci tu, fără îndoială. Răspunsurile sunt la Curte.

— Iar tu ai o mulţime de prieteni la Curte care să se ocupe de aşa ceva. Şi lor le-ar fi mai uşor ştiindu-te la adăpost.

— Dar ceea ce vreau să aflu eu este: de ce nu mi-a zis nimeni nimic despre asta... sau, mai degrabă, de ce nu mi-a zis Lissa? De ce mi-a ascuns totul? Nu credeţi că aş fi fost mai de folos dac-aş fi fost pregătită?

— Lupta era problema noastră, nu a ta, mi-a răspuns Dimitri. Ne-am temut că, dac-o să ştii, ai putea să scapi vreun indiciu că se pregăteşte ceva.

— Eu n-aş fi spus sub nicio formă!

— Nu, nu în mod intenţionat. Dar, dacă erai încordată, sau

nerăbdătoare... în fine, paznicii tăi puteau să interpreteze astfel de stări.

— Bun, acum, că am plecat, poţi să-mi spui şi încotro mergem? Am avut dreptate? E vorba despre vreun loc izolat, tâmpit?

Niciun răspuns. L-am privit, mijindu-mi ochii.

— Urăsc să nu fiu la curent.

Zâmbetul acela minuscul de pe buzele lui se mai lăţi un pic.

— Ei bine, am eu o teorie personală, după care cu cât ştii mai puţine, cu atât e probabil să te îndemne curiozitatea să rămâi pe lângă mine.

— E o prostie, am protestat, deşi, într-adevăr, nu era deloc o teorie lipsită de logică. Am oftat adânc. Când naiba au luat-o lucrurile razna în halul ăsta? am continuat să perorez. De când aţi început voi să fiţi creierele acţiunii? Eu sunt cea care născoceşte planuri cretine, imposibile. Eu trebuia să fiu generalul aici. Acum, de-abia dacă sunt locotenent.

A dat să mai spună ceva, dar imediat a încremenit, rămânând aşa câteva secunde, în timp ce pe chip îi apărea înfăţişarea aceea precaută şi agresivă a gardianului. L-am auzit înjurând pe ruseşte.

— Care-i problema? am întrebat.

Atitudinea lui era molipsitoare, făcându-mă să uit imediat de planurile mele nebuneşti.

În lumina sporadică a farurilor celor care circulau în celălalt sens, i-am văzut privirea săgetând spre oglinda retrovizoare.

— Avem o coadă, mi-a zis. N-aş fi crezut să se-ntâmple atât de curând.

— Eşti sigur?

Se întunecase, iar numărul vehiculelor de pe autostradă sporise. Nu-mi dădeam seama cum ar putea cineva să descopere o maşină suspectă dintre atât de multe, dar, în fine... era vorba despre Dimitri.

După ce a mai înjurat o dată, a făcut o manevră bruscă, obligându-mă să mă prind de bordul maşinii, şi a tăiat-o scurt cu două benzi mai încolo, trecând la limită pe lângă o dubiţă al cărei şofer şi-a exprimat nemulţumirea printr-o salvă de claxoane. Chiar acolo era o ieşire de pe autostradă, şi el a reuşit să se strecoare pe ea fără să atingă balustrada. Am auzit o altă explozie de claxoane şi, când am privit înapoi, am zărit

farurile unui automobil care efectuase o manevră la fel de nebunească şi ne urma pe drumul derivat.

— Curtea probabil c-a împrăştiat vestea foarte repede, a comentat Dimitri. Au pus oameni care să supravegheze interstatalele.

— Poate c-ar fi trebuit să alegem drumuri lăturalnice.

— Am fi mers prea încet, mi-a răspuns, clătinând din cap. N-ar mai fi lost o problemă după ce ne-am fi schimbat maşina, dar ne-au găsit prea devreme. Trebuie să luăm aici alta. E cel mai mare oraş peste care o să dăm până la graniţa cu Maryland.

Un panou ne-a anunţat că intram în localitatea Harrisburg, din statul Pennsylvania, şi Dimitri a manevrat îndemânatic pe o stradă aglomerată, plină de activităţi comerciale. Vedeam cum coada noastră ne imită absolut toate mişcările.

— Şi care ar fi, mai precis, planul tău ca să facem rost de altă maşină? l-am întrebat, precaută.

— Ascultă-mă bine, mi-a zis, ignorându-mi întrebarea. E foarte, foarte important să faci exact ce-ţi spun. Fără improvizaţii. Fără comentarii. În maşina aia sunt gardieni şi, între timp, i-au alarmat pe toţi gardienii de pe-aici... poate chiar şi poliţia umană.

— Dacă ne-ar prinde poliţia, nu s-ar crea ceva probleme?

— S-ar descurca Alchimiştii şi ar avea grijă să ajungem înapoi la moroi.

Alchimiştii. Trebuia să-mi dau seama că aveau să se implice şi ei. Era vorba despre o societate secretă a oamenilor care contribuia la protejarea intereselor moroilor şi ale dhampirilor, ferindu-ne de ochii societăţii umane. Fireşte, Alchimiştii n-o făceau din bunătate. Ei ne considerau creaturi malefice şi nefireşti, dorindu-şi în principal să se asigure că rămâneam la periferia societăţii lor. Un „criminal” evadat ca mine reprezenta cu certitudine o problemă în care ei şi-ar fi dorit să-i ajute pe moroi.

Vocea lui Dimitri era dură şi poruncitoare când mi s-a adresat din nou, deşi ochii nu-i erau îndreptaţi spre mine. Erau ocupaţi cu cercetatrea marginilor drumului.

— Indiferent ce părere ai avea despre alegerile pe care le-au făcut alţii pentru tine, indiferent cât de nemulţumită ai fi de situaţia asta, ştii — sunt convins că ştii — că nu te-am dezamăgii niciodată atunci când vieţile ne-au fost în primejdie.

În trecut, ai avut încredere în mine. Ai încredere şi acum.

Aş fi vrut să-i atrag atenţia că ceea ce-mi spunea nu era cu totul adevărat. El chiar mă dezamăgise. Atunci când fusese doborât de strigoi, când arătase că nu era perfect, mă dezamăgise, destrămându-mi imaginea aceea imposibilă, divină, pe care o avusesem despre el. În schimb, în privinţa vieţii mele... Nu, aici mereu ştiuse să mă ţină la adăpost. Chiar şi când era strigoi, niciodată n-am fost pe de-a-ntregul sigură că ar fi fost în stare să mă ucidă. În noaptea în care fusese atacată Academia, atunci când fusese el transformat, îmi ceruse să-l ascult fără să pun întrebări. Asta însemnase să-l las pe el să se lupte cu strigoii; şi totuşi, îl ascultasem.

— OK, am rostit, liniştită. Fac orice mi-ai spune. Însă nu uita să nu-mi mai vorbeşti de sus. Acum nu-ţi mai sunt elevă. Acum îţi sunt egală.

Şi-a smuls ochii de pe marginile drumului doar cât să mă privească surprins.

— Tu mereu mi-ai fost egală, Roza.

Întrebuinţarea numelui rusesc de alint, de afecţiune, m-a împiedicat să-i mai dau vreo replică, însă nu mai conta. În doar câteva clipe, era din nou concentrat la maximum.

— Uite. Vezi colo firma cinematografului?

Am privit cu atenţie de-a lungul străzii. Erau atâtea restaurante şi magazine, încât firmele lor transformau noaptea într-o ceaţă strălucitoare. Până la urmă, am văzut la ce se referea. CINEMATOGRAFUL WESTLAND.

— Da, am zis.

— Acolo o să ne întâlnim.

Ce, ne despărţeam? Mi-o dorisem, dar nu aşa. În faţa primejdiei, o despărţire bruscă mi se părea o idee groaznică. Totuşi, îi promisesem că n-o să comentez, aşa că am ascultat mai departe.

— Dacă nu sunt acolo într-o jumătate de oră, suni la numărul ăsta şi pleci fără mine, m-a instruit Dimitri, întinzându-mi o bucăţică de hârtie scoasă din buzunarul dusterului; pe ea era mâzgălit un număr de telefon, unul necunoscut pentru mine.

Dacă sunt acolo într-o jumătate de oră. Cuvintele erau atât de şocante, încât de data asta nu m-am putut abţine să protestez.

— Cum adică, dacă nu eşti... au!

Dimitri luase un nou viraj brusc, unul prin care trecuse pe roşu şi evitase milimetric mai multe maşini. Alte claxoane au răsunat, însă mişcarea fusese prea neaşteptată încât coada noastră s-o poată imita.. I-am văzut pe urmăritorii noştri vâjâind mai departe pe strada principală, apoi luminile de poziţie aprinzându-se în timp ce căutau un loc în care să întoarcă.

Am păruns în parcarea unui mall. Era ticsită de maşini, şi am privit ceasul ca să-mi dau seama ce oră era pentru oameni. Aproape opt seara. Începutul zilei pentru moroi, oră de vârf pentru distracţiile umane. După ce a trecut pe lângă câteva intrări la mall, Dimitri a ales în cele din urmă una, parcând pe un loc rezervat persoanelor cu dizabilităţi. A coborât dintr-o singură mişcare fluidă, eu urmându-l la fel de repede.

— Aici ne despărţim, m-a anunţat, îndreptându-se în pas alergător spre un rând de uşi. Te mişti repede, dar să nu fugi după ce ajungem înăuntru. Nu atragi atenţia. Te amesteci în mulţime. Cutreieri un pic pe-acolo, după care ieşi pe oricare uşă, în afara ăsteia. Mergi aproape de un grup de oameni şi te îndrepţi spre cinematograf. Du-te! m-a îndemnat, în timp ce intram în mall.

Ca şi cum s-ar fi temut că aş putea să rămân nemişcată, m-a împins uşor spre o scară rulantă, în timp ce el şi-a luat tălpăşiţa pe la parter . Ceva din mine şi-ar fi dorit să rămân împietrită în locul acela, ceva uluit de subita năvală a oamenilor, a luminii, a activităţii. Imediat, am lăsat deoparte acel ceva năucit şi m-am îndreptat spre scara rulantă. Reflexele rapide şi reacţiile instinctive făceau parte din pregătirea mea. Mi le ascuţisem pe timpul şcolii, al călătoriilor mele, şi în cel petrecut împreună cu el.

Tot ce fusesem învăţată cu privire la cum poţi să scapi de cineva mi-a revenit imediat în minte. Ceea ce-mi doream mai mult decât orice să fac era să privesc în jur şi să văd dacă aveam vreun urmăritor, însă aşa categoric aş fi atras atenţia. Trebuia să-mi imaginez că, în cel mai bun caz, aveam vreo două minute avans faţă de urmăritori. Ei erau obligaţi să întoarcă maşina ca să ajuni la mall, după care să se rotească în cerc ca s-o descopere pe a noastră, presupunând că ghiceau c-am fi intrat în mall. Nu cred că existau destui moroi în Harrisburg încât să poată fi convocaţi prea mulţi gardieni într-un timp atât

de scurt. Iar cei existenţi, foarte probabil, fuseseră nevoiţi să se despartă şi ei, unii să caute prin mall, iar alţii să păzească intrările. Clădirea asta avea prea multe intrări încât să le poată păzi pe toate; şansele mele de salvare erau la mâna norocului.

Am mers cât puteam de repede fără să ies în evidenţă, strecurându-mă printre cupluri, familii cu cărucioare şi adolescenţi puşi pe chicotit. Pe cei din urmă îi invidiam. Vieţile lor păreau atât de uşoare în comparaţie cu a mea! Am mai trecut şi pe lângă obişnuitele magazine din malluri, înregistrându-le numele, dar nimic mai mult: Ann Taylor, Abercrombie, Forever 21... În faţă, vedeam centrul mallului, unde se ramificau mai multe culoare. Curând trebuia să fac o alegere.

Trecând pe lângă un magazin cu accesorii, m-am strecurat înăuntru, prefăcându-mă că examinez bentiţele. Între timp, priveam pe furiş afară, spre principala secţiune a mallului. N-am observat nimic bătător la ochi. Nimeni nu se oprise din mers; nimeni nu intrase după mine în magazin. Dincolo de raionul cu bentiţe era un coş cu solduri, plin cu obiecte care meritau clar să fie vândute la solduri. Unul dintre ele era o şapcă de baseball pentru „fetiţe”, de un roz aprins, cu o stea din ştrasuri multicolore în partea din faţă. Era îngrozitoare.

Am cumpărat-o, recunoscătoare gardienilor care nu-mi luaseră bruma de mărunţiş avută la mine în momentul arestării. Îşi închipuiseră, probabil, că nu-mi ajungea ca să mituiesc pe cineva. Mi-am mai cumpărat şi un elastic pentru păr, în tot acest timp fiind cu un ochi pe uşa magazinului. Înainte să plec, mi-am prins cât am putut de mult păr cu elasticul, după care mi-am pus şapca. Era ridicol să fiu obligată la deghizări, însă părul meu mă făcea foarte uşor de identificat. Era şaten-închis, aproape negru, şi, în lipsa tunsori recente, îmi atârna până la jumătatea spatelui. De fapt, cu părul meu, plus înălţimea lui Dimitri, am fi fost un cuplu extrem de bătător la ochi pe-aici.

M-am amestecat din nou printre cei veniţi la cumpărături şi, curând, am ajuns în centrul mallului. Nevrând să arăt vreo urmă de ezitare, luat-o la stânga, spre Macy's. În timp ce mergeam, mă simţeam oarecum stânjenită de şapcă, dorindu-mi ca măcar să fi avut timp pentru alegerea uneia mai cochete. După câteva minute, când am descoperit un gardian, m-am bucurat pentru o astfel de alegere rapidă.

Era lângă una dintre tarabele alea pe roţi pe care le întâlneşti mereu prin toate mallurilor, prefăcându-se interesat de o husă pentru telefonul mobil. L-am recunoscut mai întâi după alură şi după modul în care izbutea să se pretindă interesat de o husă cu imprimeu de zebră, scrutând simultan împrejurimile. Plus că dhampirii erau întotdeauna capabili să se distingă între ei din din rândul oamenilor, dacă se priveau îndeajuns de aproape. Pentru majoritatea, rasele noastre păreau identice, însă eu puteam să-l recunosc pe unul de-al meu.

Am avut grijă să nu privesc direct spre el şi i-am simţit ochii trecând pe lângă mine. Nu-l cunoşteam, ceea ce însemna că, probabil, nici el pe mine. Mai degrabă se orienta după o fotografie văzută o singură dată, şi se aştepta ca părul să mă trădeze imediat.

Păstrându-mi un aer cât puteam de nepăsător, am trecut pe lângă el în pas de plimbare, aruncând câte-o privire spre vitrinele care mă ajutau să stau cu ceafa spre el, fără să transmit vreun mesaj ostentativ cum că aş fi pe fugă. În tot acest timp, inima îmi bubuia în piept. Gardienii aveau dreptul să mă omoare pe loc. Era oare valabil şi pentru centrul unui mall? Nu-mi doream să aflu.

După ce am trecut de cărucior, mi-am iuţit un pic paşii. Macy´s probabil că avea propria sa ieşire, iar acum doar hazardul avea să-mi arate dacă făcusem sau nu o alegere bună venind încoace. Am intrat în magazin, am coborât pe scara rulantă şi m-am îndreptat spre ieşirea de la parter... trecând pe lângă o foarte drăguţă selecţie de berete simpatice şi pălării din fetru moale. M-am oprit lângă ele, nu pentru că aş fi avut de gând să-mi îmbunătţesc dotarea, ci deoarece popasul îmi permitea să rămân imediat în spatele unui grup de fete care se îndrepta tot spre ieşire.

Am părăsit magazinul împreună, şi ochii mi s-au adaptat repede la schimbarea luminii. Era multă lume prin preajmă, dar încă o dată, n-am zărit vreo ameninţare. Fetele mele s-au oprit la bârfă, oferindu-mi ocazia să-mi dau seama pe unde sunt, fără să par complet rătăcită. În dreapta mea, am descoperit strada aglomerată de pe care veniserăm, eu şi Dimitri, iar de acolo, ştiam cum să ajung la cinematograf. Răsuflând uşurată, am tăiat-o de-a curmezişul prin parcare, atentă mereu la ce era în

jur.

Cu cât mă depărtam de mall, cu atât mai puţin aglomerat devenea spaţiul pentru parcare. Stâlpii pentru iluminat îl împiedicau să fie cufundat într-o beznă deplină, însă tot aveai o senzaţie stranie, pe măsură ce tăcerea se aşternea tot mai mult. Impulsul meu iniţial fusese să mă îndrept direct spre stradă şi să merg pe trotuar până la cinematograf. Era bine luminat şi cu destui oameni. Însă, în clipa imediat următoare, am hotărât că era prea bătător la ochi. Eram destul de convinsă că mult mai repede puteam să traversez parcarea ca să ajung la cinematograf.

S-a dovedit că avusesem dreptate… oarecum. Aveam în faţa cinematograful, când mi-am dat seama că, până la urmă, tot fusesem urmărită. Nu departe înaintea mea, umbra unui stâlp de iluminat nu cădea cum ar fi trebuit. Era prea lată. Cineva se ascunsese în spatele stâlpului. Mă îndoiam că vreun gardian şi-ar fi ales printr-o coincidenţă tocmai locul acesta, în speranţa că Dimitri sau eu am putea să trecem pe-acolo. Mai probabil era să fi fost o iscoadă care mă văzuse şi o luase înainte pe ocolite, pregătindu-şi ambuscada.

Am mers mai departe, străduindu-mă să nu încetinesc vizibil, deşi toţi muşchii mi se încordau pentru atac. Eu trebuia să fiu cea care ataca prima. Eu trebuia să conduc ostilităţile.

A sosit şi momentul meu, cu câteva secunde înainte de cel în care bănuiam că pândarul meu va trece la acţiune. Am sărit pe el, aruncându-l — s-a dovedit că era un dhampir pe care nu-l cunoşteam — peste un automobil din apropiere. Da, îl luasem prin surprindere. Evident, surpriza a devenit reciprocă în clipa în care alarma automobilului s-a declanşat, zbierând prin noapte. Am tresărit, încercând să nu-i iau în seamă ţipetele şi să-i ard un pumn adversarului meu în partea stângă a maxilarului. Trebuia să fac tot posibilul ca să-l imobilizez.

Forţa pumnului meu i-a făcut capul să se izbească de capota maşinii, însă a rezistat admirabil, împingându-se prompt înapoi, într-o sforţare de a se elibera. Era mai puternic, şi m-a făcut să mă clatin puţin, dar nu destul cât să-mi pierd echilibrul. Lipsa de forţă o compensam prin viteză. Eschivam fiecare tentativă de lovitură, dar asta nu mă mulţumea prea tare. Tâmpită aia de alarmă urla încă destul de tare, şi avea până la urmă să atragă atenţia altor gardieni, sau a autorităţilor umane.

M-am năpustit într-o latură a maşinii, şi el s-a repezit să mă urmărească, oprindu-se de cealaltă parte a ei. Parcă eram doi copii care se jucau de-a prinselea. Ne imitam unul altuia mişcările, ca în oglindă, el încercând să anticipeze în ce direcţie aş putea să pornesc. În lumina aceea slabă, am zărit ceva surprinzător îndesat la centura lui: o armă. Mi-a îngheţat sângele în vine. Gardienii erau pregătiţi şi pentru întrebuinţarea armelor, însă rareori purtau la ei aşa ceva. Armele noastre predilecte erau ţepuşele. În definitiv, treaba noastră era să omorâm strigoi, iar armele de foc erau ineficiente împotriva lor. Dar împotriva mea? Mda. O armă de foc i-ar fi simplificat misiunea, însă aveam o senzaţie că ar ezita s-o folosească. Alarma unei maşini putea foarte bine să fie provocată de cineva care s-a apropiat prea mult, dar o împuşcătură? Asta clar ar fi atras după sine sosirea poliţiei. Tipul din faţa mea n-o să tragă, dacă e după el... dar dacă n-o să mai aibă altă variantă... Trebuia să pun capăt situaţiei cât mai repede.

În cele din urmă, am făcut o mişcare spre botul maşinii. El a încercat să-mi iasă în cale, dar atunci l-am luat prin surprindere, ţâşnind pe capotă (pentru că, hai să fim serioşi, alarma nu putea să urle şi mai tare de-atât). În fracţiunea de secundă câştigată, m-am aruncat peste el, trântindu-l cât era de lung pe caldarâm. I-am aterizat pe burtă şi l-am apăsat cu toată greutatea, în timp ce-i cuprindeam gâtul cu mâinile. S-a zbătut, încercând să mă arunce de pe el, şi aproape că a reuşit. Dar, până la urmă, lipsa aerului a învins. A încetat să se mişte, rămânând fără simţire. Atunci, i-am dat drumul.

Pentru o clipă, mi-a venit în minte evadarea noastră de la Curte, când folosisem aceeaşi tehnică împotriva lui Meredith. Am revăzut-o zăcând întinsă pe jos şi am resimţit aceeaşi strângere de inimă de vinovăţie. Apoi am alungat-o. Meredith nu păţise nimic. Meredith nici măcar nu era aici. Nimic din toate astea n-avea importanţă. Important era doar că tipul fusese scos din luptă şi că eu trebuia să dispar de-acolo. Imediat.

Fără să mai stau să văd dacă veneau şi alţii, am zbughit-o de-a curmezişul parcării spre clădirea cinematografului. M-am oprit o singură dată, când aşternusem ceva distanţă între mine şi maşina care se văicărea în continuare, folosindu-mă de un alt

automobil, pentru acoperire. Încă nu se vedea nimeni în preajma tipului, dar mai încolo, în partea din faţă a parcării, aproape de mall părea să fie ceva acţiune. N-am mai rămas să văd mai bine. Orice-ar fi fost, pentru mine nu putea să fie ceva bun.

Vreo două minute mai târziu, ajungeam la cinematograf, cu răsuflarea tăiată, dar mai degrabă de teamă decât de efort. Rezistenţa la alergare mi-o clădisem cu vârf şi îndesat, mulţumită lui Dimitri. Dar unde era Dimitri? Cinefilii se tot învălmăşeau, unii aruncând câte o privire ciudată înfăţişării mele răvăşite, în timp ce fie aşteptau să-şi cumpere bilete, fie discutau pe tema filmului vizionat. În schimb, nici urmă de Dimitri, pe nicăieri.

Nu aveam ceas. Cât să fi trecut de când ne despărţiserăm? Sigur, nu o jumătate de oră. Am început să mă plimb în jurul cinematografului, rămânând ascunsă de mulţime, căutând orice indiciu al prezenţei lui Dimitri sau a altor urmăritori. Nimic. Minutele treceau. Neliniştită, am vârât mâna în buzunar, atingând bucăţica de hârtie cu numărul de telefon. Pleacă, îmi spusese el. Pleacă şi sună la numărul ăla. Evident, nu aveam telefon mobil la mine, însă în clipa de faţă asta era cea mai măruntă dintre grijile mele…

— Rose!

Un automobil şi-a făcut apariţia lângă trotuar, în timp ce din altele se revărsau pasagerii. Dimitri scosese capul pe geamul din dreptul volanului, şi am fost cât pe-aci să leşin de-atâta uşurare. Ei bine, n-a fost cât pe-aci. În realitate, n-am pierdut nirio clipă până să mă reped spre el şi să mă arunc pe scaunul din dreapta. Fără să scoată o vorbă, şi-a înfipt talpa în ambreiaj şi ne-am îndepărtat imediat de cinematograf, reintrând pe strada principală.

La început, n-am zis niciunul nimic. El era atât de tensionat şi cu nervii încordaţi, încât aveai impresia că şi cea mai mică provocare ar putea face să plesnească în două. Conducea cât de repede se putea fără să atragă atenţia poliţiştilor de la circulaţie, cu ochii tot timpul pe oglinda retrovizoare.

— E cineva în spatele nostru? l-am întrebat în cele din urmă, în timp ce intra din nou pe autostradă.

— Nu pare să fie. O să le ia ceva vreme până-şi dau seama în ce maşină suntem.

Atunci când mă urcasem nu acordasem prea mare atenţie amănuntului, însă ne aflam într-o Honda Accord: un alt automobil des întâlnit. Am mai observat şi că nu era cheie în contact.

— Ai pornit maşina asta legând firele? l-am întrebat. Pe urmă, am reformulat: Ai furat maşina asta?

— Ai nişte principii morale interesante, a remarcat el. Să evadezi dintr-o închisoare nu înseamnă nimic. Dar ia să fure cineva o maşină, şi te simţi ultragiată.

— Mai degrabă sunt mirată decât ultragiată, i-am zis, lăsându-mă pe spătarul scaunului şi oftând. Mi-a fost teamă… în fine, pentru o clipă, cât am stat acolo, m-am temut că nu mai vii. Că te-au prins, sau mai ştiu eu ce.

— Nu. Cea mai mare parte a timpului mi-am pierdut-o furişându-mă şi căutând o maşină potrivită.

Au urmat câteva minute de tăcere.

— Nu m-ai întrebat ce mi s-a întâmplat, i-am atras atenţia, un pic cam ţâfnoasă.

— N-am nevoie. Eşti aici. Asta-i tot ce contează.

— M-am bătut cu unul.

— Îmi dau seama. Ai mâneca ruptă.

Mi-am coborât ochii. Mda, era ruptă. Îmi pierdusem şi şapca în goana mea nebunească. Mare pagubă.

— Nu vrei să ştii nimic despre încăierare?

Nu şi-a luat ochii de la drumul din faţă.

— Ştiu deja. Ţi-ai doborât adversarul. Ai făcut-o repede, şi ai făcut-o bine. Pentru că asta ţi-e valoarea.

I-am cântărit cuvintele pentru o clipă. Fuseseră rostite într-o doară, pe un ton pur profesional… dar, cu toate astea, afirmaţii lui mi-a adus un mic zâmbet pe buze.

— Foarte bine. Şi-acum, domnule general? Nu crezi că ei or să verifice rapoartele cu maşini furate şi-or să ne afle numărul de înmatriculare?

— Foarte probabil. Numai că, până atunci, o să avem altă maşină… şi una despre care ei să nu aibă habar.

M-am încruntat.

— Pe asta de unde o mai scoţi?

— Ne întâlnim cu cineva peste câteva ore.

— Fir-ar să fie. Zău că urăsc să fiu ultima care le află pe toate.

„Peste câteva ore” ne găseam în localitatea Roanoke, din statul Virginia. Cea mai mare parte a drumului decursese fără incidente, până în punctul acesta. Dar, după ce oraşul s-a ivit în faţa noastră, am observat că Dimitri privea cu atenţie indicatoarele care semnalizau ieşirile de pe autostradă. În cele din urmă, l-a descoperit pe cel căutat. Ieşind de pe interstatală, a continuat să verifice dacă aveam vreo coadă, şi n-a zărit niciuna. Am ajuns pe o altă stradă mişunând de activităţi comerciale, şi el s-a îndreptat spre un McDonald's care ieşea clar în evidenţă dintre celelalte firme.

— Să presupun cumva, am zis, că ăsta e locul pentru pauzade masă?

— Ăsta e locul, mi-a răspuns, în care ne schimbăm maşina.

A ocolit parcarea restaurantului, căutând cu privirea ceva despre care la început nu ştiam ce poate să fie. Am descoperit-o cu o fracţiune de secundă înaintea lui. În colţul cel mai îndepărtat al parcării, o femeie stătea rezemată de un SUV cafeniu, cu spatele spre noi. Nu vedeam mare lucru din ea, în afară de faptul că purta o bluză de culoare închisă şi avea un păr blond, ciufulit, care-i ajungea până aproape de umeri.

Dimitri a tras pe locul de lângă maşina ei, iar eu am coborât dintr-a noastră încă din clipa în care a călcat el pe frână. Am recunoscut-o înainte să se întoarcă.

— Sydney?

Numele a sunat ca o întrebare, deşi ştiam sigur că e ea.

Şi-a întors capul şi i-am zărit chipul familiar — un chip omenesc — cu ochii căprui care puteau să devină chihlimbarii în bătaia soarelui, şi cu un tatuaj auriu, şters, pe obraz.

— Salut, Rose, mi-a zis, cu un zâmbet melancolic jucându-i pe buze. Mi-a întins apoi o pungă de la McDonald's. M-am gândit că ţi-e foame.

Şase

Pe bune, dacă stai să te gândeşti, apariţia lui Sydney nu era cu mult mai ciudată decât cel puţin jumătate dinntre lucrurile care mi se întâmplă mie în mod regulat. Sydney făcea parte din organizaţia Alchimiştilor, şi o cunoscusem în Rusia, în timp ce încercam să-l găsesc şi să-l omor pe Dimitri. Era de-o vârstă cu

mine şi detesta faptul că fusese repartizată acolo, cu toate că, în mod sigur, eu îi fusesem recunoscătoare pentru ajutor. După cum precizase Dimitri ceva mai devreme, Alchimiştii i-ar fi ajutat pe moroi să mă găsească şi să mă captureze. Şi totuşi, judecând după încordarea emanată în maşină, atât dinspre ea, cât şi dinspre Dimitri, îmi devenea evident faptul că ea mă ajuta în evadarea aceasta.

Cu mari eforturi, mi-am lăsat întrebările deoparte pentru moment. Încă eram fugari, încă eram, fără îndoială, urmăriţi. Maşina lui Sydney era o Honda CR-V nou-nouţă, cu număr de înmatriculare din Louisiana şi un abţibild al unei firme de închirieri.

— Ce mama naibii? m-am mirat. Evadarea asta cutezătoare este cumva sponsorizată de Honda?

Vayând că nu primesc răspuns, am trecut la următoarea întrebare, în ordinea importanţei:

— Mergem în New Orleans?

Acolo era noul post al lui Sydney. Priveliştile erau ultimul lucru la care-mi stătea mintea într-un astfel de moment, dar dacă tot era să fugi, măcar să fugi într-un loc frumos.

— Nu, mi-a răspuns ea, dând în marşarier. Mergem în Virginia de Vest.

I-am aruncat o privire tăioasă lui Dimitri, care se aşezase pe bancheta din spate, sperând ca el s-o contrazică. N-a contrazis-o,

— Presupun că, prin „Virginia de Vest", vrei să te referi de fapt la „Hawaii", am zis. Sau alt loc la fel de atrăgător.

— Sinceră să fiu, cred că ar fi mai bine să eviţi atracţiile deocamdată, mi-a atras atenţia Sydney.

Dispozitivul GPS al maşinii a îndrumat-o spre următorul el viraj, care ne conducea înapoi spre interstatala 81. După ce a terminat manevra, s-a întors spre mine, uşor încruntată:

— Şi să ştii că Virginia de Vest e, în realitate, destul de drăguţă.

Mi-am amintit că Sydney era din Utah şi m-am gândit că, probabil, nu ştia nici ea prea bine. Din moment ce renunţasem de mult timp la orice posibilitate de a deţine un cât de mic control în toată această poveste cu evadarea, am trecut la următoarea serie de întrebări evidente.

— Tu de ce ne ajuţi?

Am avut senzaţia că Sydney se strâmbă pe întuneric.

— Tu de ce crezi?

— Abe.

Mi-a răspuns oftând:

— Chiar încep să mă întreb dacă New Orleans merita bătaia de cap.

Aflasem de curând că Abe — cu acea inexplicabilă influenţi cu bătaie lungă, a lui — fusese răspunzător pentru mutarea ei din Rusia. Cum de reuşise, zău că nu ştiam. în schimb, ştiam că Sydney îi rămăsese datoare, o datorie de care el se tot folosea pentru obţinerea de favoruri. Uneori, mă întrebam dacă nu cumva înţelegerea dintre ei nu se referea doar la simplul transfer; adică poate că el mai făcuse şi altceva, despre care niciunul nu-mi spusese. Oricum, am dat s-o muştruluiesc din nou şi să-i spun că poţi să te aştepţi la orice dacă închei pactul cu diavolul, dar imediat m-am răzgândit. Cu o întreagă gaşcă de gardieni pe urmele mele probabil că nu era o idee prea inteligentă să tachinez o persoană care mă ajuta. Aşa că am pus o cu totul altă întrebare.

— OK. Atunci, pentru ce mergem în Virginia de Vest?

Sydney a deschis gura să-mi răspundă, însă Dimitri a oprit-o.

— Nu încă.

M-am răsucit încă o dată spre el, privindu-l furioasă.

— M-am săturat până peste cap de astea! Suntem fugiţi de şase ore deja, şi eu tot nu cunosc toate amănuntele. Înţeleg că trebuie să ne ţinem departe de gardieni, dar chiar să mergem în Virginia de Vest? Ce, o să ne instalăm baza operaţională în nu ştiu ce cabană? Cum ar fi, pe versantul unui munte, undeva unde nu există canalizare?

Sydney mi-a adresat oftatul ei exasperat, marcă înregistrată.

— Tu, de fapt, ai măcar cele mai vagi cunoştinţe despre Virginia de Vest?

Nu-mi plăcea faptul că ea şi Dimitri se coalizau ca să mă ţină în neştiinţă. Sigur, în cazul lui Sydney, reticenţa putea să provină din nenumărate motive. Putea să fie din cauza ordinelor lui Abe. Sau poate că doar n-avea chef să stea de vorbă cu mine. Din moment ce Alchimiştii, în majoritatea lor, îi considerau pe dhampiri şi pe vampiri ca fiind creaturi ale iadului, nu obişnuiau să ne arate prea multă prietenie. Faptul că-şi petrecuse ceva timp cu mine în Siberia ii mai schimbase

un pic părerile. Cel puţin, aşa speram. Uneori, însă, instinctul îmi spunea că ea, în primul şi-n primul rând, nu era o persoană chiar atât de sociabilă.

— Ştii că mi-a fost înscenat totul, da? am întrebat-o. În realitate n-am făcut nimic. Ei zic că eu am omorât-o pe regină, dar...

— Ştiu, m-a întrerupt Sydney. Am auzit tot. Toţi Alchimiştii ştiu povestea. Voi doi sunteţi în vârful listei noastre cu persoanele cele mai căutate.

Încerca să adopte un ton profesional, însă nu putea să-şi ascundă în intregime stinghereala. Aveam senzaţia că Dimitri îi provoca în mai mare măsură decât mine agitaţia, ceea ce era de înţeles, din moment ce şi pe unii dintre ai noştri îi făcuse să devină agitaţi.

— N-am făcut-o eu, am insistat.

Cumva, mi se părea important ca ea să ştie asta.

Sydney n-a dat semne că mi-ar lua în seamă afirmaţia. În schimb, mi-a zis:

— Ar fi cazul să mănânci. Se răceşte. Mai avem ceva mai mult de trei ore de drum şi n-o să ne oprim decât pentru benzină.

Am recunoscut nota decisivă din vocea ei, ca şi logica. Nu voia să mai discutăm despre asta. În pungă, am găsit două porţii uriaşe de cartofi prăjiţi şi trei cheeseburgeri. După toate aparenţele, încă mă cunoştea destul de bine. Mi-am adunat toată cumpătarea de care eram capabilă ca să nu-mi umplu gura într-o clipă cu cartofi. În schimb, i-am oferit un cheeseburger lui Dimitri.

— Vrei şi tu unul? Trebuie să-ţi menţii puterile.

A şovăit câteva secunde până să-l ia. Părea să-l privească oarecum uimit, şi mi-a trecut prin minte că mâncatul încă însemna o noutate pentru el, după acele câteva luni. Strigoii se hrăneau numai cu sânge. I-am întins şi câţiva cartofi prăjiţi, după care m-am întors la loc, să devorez restul. Nu m-am mai sinchisit să-i ofer şi lui Sydney. Lipsa ei de apetit era notorie şi, în plus, mi-am închipuit că ar fi mâncat deja, dac-ar fi vrut, cât timp ne-a aşteptat.

— Cred că ăsta e pentru tine, mi-a zis Dimitri, înmânându-mi un mic rucsac.

L-am deschis şi am găsit înăuntru vreo câteva schimburi de

haine, ca şi ceva obiecte de bază pentru toaletă. Am mai verificat o dată totul.

Pantaloni scurţi, bluze şi o rochie. Nu pot să mă bat în aşa ceva. Am nevoie de blugi.

Rochia era drăguţă, trebuia s-o recunosc: una pentru plaja, lungă şi vaporoasă, cu un imprimeu gen acuarelă, în alb, negru şi gri. Însă total nepractică.

— Halal recunoştinţă, mi-a zis Sydney. S-a întâmplat cam repede. Doar atât am putut şi eu să adun.

Aruncând o privire în spate, l-am văzut pe Dimitri desfăcându-şi propriul rucsac. Conţinea, la fel ca la mine, veşmintele plus...

— Un duster? m-am mirat, urmărindu-l cum scoate de-acolo haină lungă din piele.

Cum de încăpuse acolo, era ceva care sfida legile fizicii.

— Lui ai reuşit să-i faci rost de un duster, dar mie n-ai putut să-mi găseşti o pereche de blugi?

Sydney n-a părut preocupată de supărarea mea.

— Abe mi-a zis că e ceva esenţial. Pe urmă, dacă totul merge aşa cum trebuie, n-o să ai nevoie să te baţi.

Nu-mi plăcea deloc cum sună. Adăpostită şi izolată.

Dat fiiind faptul că aveam, probabil, cei mai tăcuţi tovarăşi de drum din lume, ştiam bine că nu pot să mă aştept la vreo conversaţie adevărată în următoarele trei ore. Presupuneam că era mai bine aşa, fiindcă aveam posibilitatea să văd ce mai e cu Lissa. Aveam nervii prea încordaţi din cauza evadării mele ca să-mi petrec prea mult timp în mintea ei, aşa că n-am încercat decât o rapidă evaluare a vieţii de la Curte.

Exact aşa cum prevăzuse Dimitri, gardienii restabiliseră destul de repede ordinea. Curtea era sub izolare, şi oricine avea o cât de mică legătură cu mine era supus unor interogatorii extensive. Chestia era că toţi aveau alibiuri. Toţi îi văzuseră pe aliaţii mei la înmormântare... sau, în cazul lui Abe, aveau impresia că-l văzuseră. Vreo două fete juraseră că fuseseră împreună cu Adrian, ceea ce îmi imaginam că nu putea să fie decât rezultatul întrebuinţării forţei de constrângere. Îi simţeam satisfacţia Lissei prin intermediul legăturii, pe măsură ce frustrarea gardienilor creştea întruna.

Cu toate că n-avea habar când aş putea s-o vizitez, mi-a transmis un mesaj prin intermediul legăturii: Nu-ţi face griji,

Rose. Mă ocup eu de tot. O să-ţi dovedim nevinovăţia.

M-am lăsat pe spătar, neştiind cum să mă simt în situaţia asta. Toată viaţa, eu avusesem grijă de ea. O apărasem de pericole şi mă dădusem peste cap s-o feresc de ameninţări. Acum, rolurile se inversaseră. Ea îşi depăşise limitele pentru mine, salvându-l pe Dimitri, iar acum eram la mâna ei — şi, după toate aparenţele, a tuturor — în privinţa acestei evadări. Era ceva care contravenea tuturor instinctelor mele, tulburându-mă. Nu eram obişnuită sl fiu protejată de alţii, cu atât mai puţin de ea.

Interogatoriile se desfăşurau în continuare, iar Lissa nu trecuse încă prin asta, însă ceva îmi spunea că prietenii mei aveau să iasă basma curată. Nu aveau să fie pedepsiţi din cauza evadării mele şi, pentru moment, eu eram singura cu adevărat în pericol.., după cum şi preferam, de altfel.

O fi fost Virginia de Vest atât de frumoasă pe cât pretindea Sydney, însă nu puteam să-mi dau cu adevărat seama, din moment ce era miezul nopţii când am ajuns. În cea mai mare parte a timpului, am avut senzaţia că trecem printre munţi, simţind urcuşurile şi coborâşurile, în timp ce înaintam pe serpentine şi prin tuneluri. După aproape exact trei ore, am pătruns într-o mică văgăună de oraş, cu un singur semafor şi un local pe firma căruia scria, simplu, BIRT. Totuşi, nu văzusem nimic circulând pe şosea de mai bine de o oră, ceea ce însemna, într-adevăr, lucrul cel mai important: nu fuseserăm urmăriţi.

Sydney ne-a condus spre o clădire cu o firmă pe care scria MOTEL. Din câte se părea, orăşelul acesta prefera să se limiteze la esenţial când venea vorba despre denumiri. Nu m-aş fi mirat dacă numele localităţii ar fi fost doar ORAŞ. În timp ce mergeam prin parcarea motelului, am rămas surprinsă de cât de rău mă dureau picioarele. De fapt, fiecare părticică a corpului mă durea, şi somnul mi se părea o idee formidabilă. Trecuse mai mult de o jumătate de zi de la debutul acestei aventuri.

Sydney ne-a cazat sub nume false, iar recepţionerul somnoros n-a pus întrebări. Am pornit apoi pe un coridor care nu er tocmai murdar, dar nici unul de care s-ar fi apropiat vreodată cineva dintr-o familie regală. Un cărucior pentru curăţenie zăcea rezemat de un perete, ca şi cum persoana care-

l manevra ar fi renunţat să-şi facă treaba, părăsindu-l acolo. Deodată, Sydney s-a oprit în faţa unei uşi, întinzându-ne o cheie. Mi-am dat seama că ea îşi luase altă cameră.

— Nu stăm toţi împreună? am întrebat.

— Hei, dacă voi doi ajungeţi să fiţi prinşi, eu nu vreau să fiu cumva prin preajmă, mi-a răspuns, zâmbind.

Totuşi, senzaţia mea era că nici nu şi-ar fi dorit să doarmă în aceeaşi cameră cu „maleficele creaturi ale nopţii".

— Oricum, o să fiu prin apropiere, m-a asigurat. Mai vorbim dimineaţă.

Asta m-a făcut să-mi dau seama şi de altceva. L-am măsurat cu privirea pe Dimitri.

— Noi doi împărţim aceeaşi cameră?

Sydney a ridicat din umeri.

— Cu atât mai bine puteţi să vă apăraţi.

Ne-a lăsat acolo, plecând în felul acela brusc al ei, iar eu şi Dimitri am schimbat o scurtă privire între noi, înainte să intrăm în cameră. La fel ca restul motelului, nu era prea sofisticată, dar mergea. Covorul era tocit, dar întreg, şi am apreciat firava tentativă de decorare cu un tablou foarte prost pictat, cu pere. Unica fereastră micuţă arăta întristător. Şi nu era decât un singur pat.

Dimitri a încuiat uşa cu zăvorul şi cu lanţul, după care s-a aşezat pe singurul scaun din cameră. Era din lemn, cu spătarul drept, însă el părea să-l considere cel mai confortabil din lume. Avea încă înfăţişarea aceea a lui, de permanentă vigilenţă, însă dincolo de ea puteam să-i disting şi epuizarea. Şi pentru el seara fusese lungă. M-am aşezat pe marginea patului.

— Şi-acum, ce facem?

— Acum, aşteptăm, mi-a răspuns.

— Ce?

— Ca Lissa şi ceilalţi să-ţi dovedească nevinovăţia şi să afle cine a asasinat-o pe regină.

Am aşteptat să mai primesc şi alte explicaţii, dar nu m-am ales decât cu tăcere. Neîncrederea începea să se acumuleze în mine. Aşteptasem în seara asta cât de răbdătoare fusesem în stare, presupunând tot timpul că Dimitri avea să mă conducă spre cine ştie ce misiune misterioasă prin care să rezolvăm misterul crimei. Şi când mi-a spus că o să aşteptăm, doar n-o fi vrut să spună că nu aveam decât să... în fine, să aşteptăm, nu?

— Şi noi ce-o să facem? am insistat. Cum o să-i ajutăm?

— Ţi-am explicat cu toţii, mai devreme. Tu nu prea ai cum să umbli după indicii la Curte. Tu trebuie să stai deoparte. Tu trebuie să stai la adăpost.

Mi-a picat falca şi am făcut un gest prin care am cuprins camera aia anostă.

— Cum, şi asta-i tot? Aici ai de gând să mă ţii ascunsă? Eu am crezut... am crezut c-o să găsim ceva aici. Ceva folositor.

— E folositor, mi-a replicat, cu calmul lui blestemat. Sydney şi Abe au făcut cercetări aici şi au ajuns la concluzia că e un loc suficient de izolat ca să nu fii descoperită.

Am sărit ca arsă de pe pat.

— Bine, tovarăşe. Avem aici o problemă serioasă în privinji logicii tale. Voi toţi vă comportaţi întruna de parcă îndepărtarea mea ar însemna un ajutor.

— O problemă într-adevăr serioasă este că repetăm la infinit conversaţia asta. Răspunsurile privitoare la cine a asasinat-o Tatiana se găsesc la Curte, şi acolo sunt prietenii noştri. Ei vor deduce tot ce trebuie.

— Doar nu m-am lansat într-o cursă de urmărire cu toată viteza şi am sărit peste câteva graniţe de state, ca să mă înfund într-o porcărie de motel! Şi cât ai de gând să mă ţii cu „statul deoparte" aici?

Dimitri şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Oricât o să fie nevoie. Avem bani cât să rămânem aici toată viaţa.

— Probabil că am eu destul mărunţiş în buzunar cât să stau aici toată viaţa! Dar n-o să fie aşa. Trebuie să fac şi eu ceva. Doar n-o să mă las pe tânjală şi să ard gazul.

— Supravieţuirea nu e chiar atât de simplă pe cât crezi.

— Of, Doamne, am exclamat, gemând. Ai stat pe lângă Abe, nu-i aşa? Ştii ce, când erai strigoi, mi-ai zis să mă feresc de el. Poate c-ar trebui să-ţi urmezi şi tu propriul sfat.

Mi-am regretat vorbele de îndată ce mi-au ieşit de pe buze, fiindcă am citit în ochii lui că-l atinsesem destul de rău. Chiar dacă, în aventura asta a evadării, se comportase la fel ca vechiul Dimitri, perioada în care fusese strigoi îl bântuia încă.

— Îmi pare rău, i-am zis. N-am vrut să...

— Am terminat cu discuţia asta, m-a întrerupt, aspru. Lissa a zis să rămânem aici, aşa că rămânem aici.

Furia mi-a îndepărtat sentimentul de vinovăţie.

— De-asta o faci? Pentru că aşa ţi-a zis Lissa?

— Normal. Am jurat s-o slujesc şi s-o ajut.

Acela a fost momentul în care am cedat nervos. Nu-mi ajunsese că atunci când Lissa îl făcuse să redevină dhampir, Dimitri considerase de cuviinţă să rămână alături de ea, în timp ce mie îmi dădea cu piciorul. În ciuda faptului că eu fusesem după el în Siberia, şi că eu aflasem despre cum se pricepea Robert, fratele lui Victor să-i readucă pe strigoi la starea de dinainte... ei bine, se pare că toate acestea nu contau. Părea să conteze numai că Lissa fermecase ţepuşa, Dimitri văzând-o acum ca pe un soi de zeiţă îngerească, una faţă de care jurase într-un chip arhaic, cavaleresc, s.o slujească.

— Las-o baltă, i-am zis. Eu aici nu stau.

Din trei paşi am ajuns la uşă şi am izbutit să desfac lanţul, dar în câteva clipe Dimitri a zburat de pe scaunul lui, azvârlindu-mă de perete. Sincer vorbind, a fost o reacţie cam întârziată din partea lui. M-aş fi aşteptat să mă oprească după doi paşi.

— Ba aici stai, mi-a zis categoric, ţinându-mă de încheietură. Fie că-ţi place, fie că nu.

Ei, acum aveam în faţă vreo câteva posibilităţi. Puteam să rămân, desigur. Puteam să pierd zile — luni, poate — în motelul ăsta, până să-mi dovedească Lissa nevinovăţia. Asta, presupunând că Lissa ar fi reuşit să-mi dovedească nevinovăţia, şi că nu m-aş fi intoxicat cu mâncarea de la birtul numit BIRT. Era varianta cea mai sigură. În acelaşi timp, şi cea mai plicticoasă pentru mine.

O a doua variantă era să scap de Dimitri prin luptă. Asta nu era nici sigură, nici simplă. Provocarea ar fi fost cu atât mai grea cu cât eram nevoită să încerc să mă lupt astfel încât să pot scăpa dar fără să-l omor sau să-i provoc vreo vătămare gravă.

Treaba e că puteam să renunţ la prudenţă, şi tot să nu reuşeam nimic. Ce naiba, ăsta se bătuse cu strigoi şi cu jumătate din gardienii Curţii. Era în stare să se descurce cu orice-aş fi putut eu să încerc împotriva lui. Doar avuseserăm câteva confruntări destul de zdravene la Sf. Vladimir. Oare mi-ar fi suficiente calităţile de luptătoare ca să scap de-aici? Era momentul să aflu.

I-am tras un genunchi în burtă, lucru la care în mod evidenl

nu se aştepta. A făcut ochii mari de mirare — şi de puţină durere — oferindu-mi ocazia să mă smulg din strânsoarea lui. Şi momentul lui de descumpănire a durat doar cât să pot trage zăvorul. Până să ating clanţa, Dimitri m-a înşfăcat din nou. M-a prins cu putere şi m-a aruncat pe pat, cu faţa în jos, imobilizându-mă cu greutatea corpului său şi, în acelaşi timp, ţinându-mă de picioare, ca să nu-i mai fac surpriza vreunei lovituri. Asta era mereu cea mai mare problemă a mea în luptă: adversarii — bărbaţi, de obicei aveau de partea lor avantajul forţei şi al greutăţii. În astfel de situaţii, viteza îmi era atuul cel mai mare, însă poziţia în care eram ţintuită făcea ca eschivele sau fentele să nu reprezinte o opţiune. Chiar şi-aşa, fiecare părticică din mine se zvârcolea, îngreunându-i misiunea de a mă ţine imobilizată.

— Încetează, mi-a şoptit la ureche, aproape atingând-o cu buzele. Fii rezonabilă, măcar o dată. N-ai cum să treci de mine.

Îi simţeam trupul cald şi puternic peste mine, şi i-am promis propriului trup o muştruluială zdravănă pentru mai târziu. Lasă asta, mi-am zis. Concentrează-te la cum să scapi de-aici, nu la cum îl simţi pe el.

— Nu eu sunt cea nerezonabilă, am mârâit, încercând să-mi întorc faţa spre el. Tu eşti cel care s-a prins în mrejele unui jurământ nobil, fără pic de logică. Şi ştiu că nici ţie nu-ţi place să stai departe de acţiune, la fel ca mie. Ajută-mă. Ajută-mă să găsesc criminalul şi să fac ceva util.

Am încetat să mă zbat, prefăcându-mă distrasă de discuţia noastră în contradictoriu.

— Nu-mi place să stau degeaba, dar nici să mă avânt cu capul înainte într-o situaţie imposibilă!

— Situaţile imposibile sunt specialitatea noastră, i-am atras atenţia.

Între timp, am încercat să evaluez poziţia. Strânsoarea nu-i slăbise, însă speram că vorbăria l-ar putea distrage. În mod normal, Dimitri era prea tare ca să-şi piardă concentrarea. Totuşi, acum ştiam că e obosit. Şi poate, doar poate, ar manifesta vreo mică neglijenţă, din moment ce era vorba despre mine şi nu despre un strigoi.

Nţ.

M-am dezlănţuit brusc, încercând să mă eliberez şi să mă strecor de sub el. Tot ce am reuşit a fost că m-am întors pe

cealaltă parte până ca el să mă prindă din nou, ţintuindu-mă acum cu spinarea de pat. Atât de aproape de el... de chipul lui, de buzele lui... căldura pielii lui atingând-o pe-a mea... Mda. Se pare că nu reuşisem decât să-mi creez un dezavantaj şi mai mare. El clar nu părea afectat de apropierea trupurilor noastre. Avea pe faţă acea tipică hotărâre oţelită şi, chiar dacă ştiam că e o prostie din partea mea, chiar dacă ştiam că n-ar trebui să-mi mai pese de faptul că era peste mine... ei bine, îmi păsa.

— O singură zi, mi-a zis. Nici măcar o singură zi nu poţi să aştepţi?

— Poate, dac-am merge la un hotel mai drăguţ. Care să aibă şi cablu.

— Nu e momentul pentru glume, Rose.

— Atunci, lasă-mă să fac şi eu ceva. Orice.

— Nu. Se. Poate.

Pronunţarea acestor cuvinte îi provoca în mod evident suferinţă, şi asta m-a făcut să-mi dau seama de ceva. Fusesem atât de furioasă pe el, atât de iritată de faptul că încerca să mă determine să stau deoparte şi să nu risc nimic. Totuşi, nici lui nu-i plăcea deloc situaţia asta. Cum de putusem să uit cât de mult semănăm? Amândoi tânjeam după acţiune. Amândoi ne doream să fim utili, să-i ajutăm pe cei la care ţineam. Doar hotărârea lui de a o ajuta pe Lissa îl mai ţinea aici, în misiunea asta de babysitter. Susţinea că ar fi fost o nesăbuinţă ca eu să dau buzna înapoi la Curte, dar aveam senzaţia că, dacă n-ar fi fost răspunzător pentru mine sau, mă rog, dacă nu şi-ar fi închipuit că e — ar fi dat el însuşi buzna acolo.

I-am studiat faţa, ochii întunecaţi şi hotărâţi, expresia îndulcită de părul castaniu scăpat din elasticul cu care şi-l prinsese în coadă. Acum îi atârna în jurul feţei, atingând-o uşor pe-a mea. Puteam să mai încerc o dată să mă eliberez, dar începeam să-mi pierd speranţa în reuşită. Era prea aprig şi prea hotărât să mă ţină la loc sigur. Presupun că dacă aş fi dat glas bănuielii mele, cum că şi el ar dori să se întoarcă la Curte, n-aş fi rezolvat nimic. Fie că era adevărată, fie că nu, el se aştepta să-l contrazic prin mijloacele logice de tip Rose. Doar era Dimitri, la urma urmei. Şi el se aştepta la orice.

În fine, aproape la orice.

Ideea mi s-a ivit atât de repede în minte, încât nu m-am mai oprit s-o analizez. Ci doar am acţionat. Oricât de imobilizat mi-

ar fi fost corpul, capul şi gâtul aveau destulă libertate cât să se mişte… ca să-l sărut.

Buzele mele le-au întâlnit pe-ale lui, ocazie cu care am descoperit câteva lucruri. Unul, că era posibil să-l prinzi complet pe nepregătite. Trupul lui Dimitri a încremenit şi s-a blocat, şocat de subita întorsătură a evenimentelor. Mi-am mai dat seama şi că săruta exact la fel de bine pe cât îmi aminteam. Ultima dată când ne sărutaserăm fusese în timp ce era strigoi. Existase atunci o stranie senzualitate, însă nu se compara cu căldura şi cu energia vieţii. Buzele îi erau aşa cum mi le aminteam din vremea petrecută la Sf. Vladimir: moi, dar în acelaşi timp şi flămânde. Un curent electric mi-a străbătut trupul când mi-a răspuns la sărut. Era ceva atât de reconfortant, cât şi ilar.

Şi aici era cel de-al treilea lucru pe care-l descoperisem. Că-mi răspundea la sărut. Poate, doar poate, Dimitri nu era chiar atât de hotărât pe cât pretindea că ar fi. Poate că, dincolo de toată acea vinovăţie şi de certitudinea că nu mai era capabil de iubire, el încă mă dorea. Mi-ar fi plăcut să pot afla şi asta. Totuşi, nu aveam timp.

Aşa că i-am tras un pumn.

E adevărat: i-am luat la pumni pe o grămadă de tipi care mă sărutau, dar niciodată pe unul pe care aş fi vrut, de fapt, să-l sărut în continuare. Dimitri încă mă ţinea bine, însă şocul sărutării îl făcuse să-şi coboare garda. Pumnul mi-a ţâşnit, izbindu-l în obraz. Fără să pierd o clipă, l-am împins cât am putut de tare, am sărit din pat şi m-am repezit spre uşă. L-am auzit ţâşnind în picioare în timp ce o deschideam larg. M-am năpustit afară, trântind uşa înainte de a vedea ce mai făcea el. Nu c-aş mai fi avut nevoie. Ştiam bine că venea după mine.

Fără să ezit o secundă, am împins căruciorul abandonat în dreptul uşii şi am sprintat de-a lungul culoarului. După vreo două secunde, uşa s-a deschis, şi am auzit un strigăt supărat — însoţit de un cuvânt foarte, foarte urât din limba rusă — când a nimerit peste cărucior. Nu avea nevoie decât de câteva clipe ca să-l împingă deoparte, însă era tot ce-mi trebuia. Am coborât scara cu fulgerul, ajungând în holul sărăcăcios, unde recepţionerul plictisit citea o carte. Aproape că a sărit de pe scaunul lui când m-a văzut dând buzna.

— Mă urmăreşte unul! i-am strigat, îndreptându-mă spre

ieşire.

Recepţionerul nu prea arăta în stare să încerce măcar să-l oprească pe Dimitri, şi aveam senzaţia că Dimitri nu s-ar fi oprit oricum, nici să-i fi cerut. În cel mai rău caz, omul ar suna la poliţie. Şi, într-un oraş ca ăsta, POLIŢIA probabil că ar fi însemnat un tip şi-un câine.

Oricum, asta nu mai era problema mea. Scăpasem din motel şi eram acum în mijlocul unui orăşel somnoros de munte, cu străzile învăluite în umbre. Era posibil ca Dimitri să fie imediat în urma mea, aşa că m-am avântat într-o pădurice din preajmă, ştiind că-mi va fi uşor să-mi piardă urma prin întuneric.

Şapte

Problema era, firește, că foarte curând m-am pierdut eu însămi prin întuneric.

După ce trăisem în sălbăticia din Montana, ajunsesem să mă obişnuiesc cu felul în care noaptea putea să te înghită în totalitate imediat ce te îndepărtai de cea mai măruntă urmă de civilizaţie. Ba chiar eram deprinsă să rătăcesc prin meandrele pădurilor întunecoase. Însă terenul de la Sf. Vladimir îmi era familiar. În schimb, pădurile din Virginia de Vest erau noi şi străine, aşa că mi-am pierdut complet simţul orientării.

Cum m-am asigurat că am aşternut o distanţă suficientă între mine şi motel, m-am oprit să privesc în jur. Insectele nocturne bâzâiau şi cântau, iar umiditatea apăsătoare a verii plana pretutindeni în preajma mea. Încordându-mi privirea prin bolta înfrunzită a copacilor, am zărit cerul strălucind de stele, complet neatins de luminile oraşului. Simţindu-mă ca o veritabilă supravieţuitoare în junglă, am examinat stelele, până când am reuşit să descopăr Carul Mare şi să deduc în ce direcţie era nordul. Munţii printre care ne adusese Sydney cu maşina erau, probabil, la est, aşa că în mod sigur nu-mi doream s-o iau în direcţia aceea. Mi se părea o idee rezonabilă ca, îndreptându-mă spre nord, să ajung până la urmă la o interstatală şi fie să fac autostopul, fie să mă întorc pe jos în lumea civilizată. Nu era tocmai un plan beton, dar nici cel mai rău din câte-mi trecuseră vreodată prin minte, nici pe departe.

Nu prea eram echipată pentru drumeţie, însă pe măsură ce

ochii mi adaptau la întuneric, am izbutit să evit majoritatea copacilor şi a celorlalte obstacole. Mi-ar fi fost mult mai uşor să urmez minusculul drumeag spre ieşirea din oraş... dar ar fi însemnat exact ce s-ar fi aşteptat Dimitri să aleg.

Am intrat într-un ritm constant, subconştient, înaintând spre nord. M-am gândit că era un moment prielnic să văd ce mai e cu Lissa, dacă tot aveam timp la dispoziţie şi niciun gardian care să mă aresteze. Aşa că m-am strecurat în mintea ei, găsind-o undeva în fundul clădirii gardienilor, stând pe un coridor cu scaune înşirate lângă perete. Mai stăteau lângă ea şi alţi moroi, printre care se numărau Christian şi Tasha.

— Or să vă interogheze dur, murmura Tasha. Şi, în special, pe tine.

Adică, pe Christian.

— Tu ai fi primul la care m-aş gândi dacă s-ar produce vreo explozie neautorizată.

Asta părea să fie credinţa tuturor. După înfăţişarea ei tulburată, îmi dădeam seama că Tasha fusese la fel de surprinsă de evadarea mea ca şi mine însămi. Chiar dacă prietenii mei nu-i destăinuiseră încă toată tărăşenia, ea probabil că pusese cap la cap majoritatea întâmplărilor; cel puţin, ghicise cine se afla în spatele lor.

Christian i-a răspuns cu cel mai fermecător zâmbet din câte avea în dotare, ca un puşti care se străduia să evite interdicţia de a ieşi din casă.

— Sigur şi-au dat seama între timp că n-a fost provocată prin magie, i-a zis el. Gardienii au puricat statuile alea centimetru cu centimetru.

N-a mai dezvoltat subiectul, nu cu voce tare, însă mintea Lissei funcţiona cam pe aceeaşi lungime de undă cu a lui. Gardienii ştiau acum că explozia nu se datorase întrebuinţării magiei elmentelor. Şi, chiar dacă prietenii mei rămâneau principalii suspecţi, autorităţile erau nevoite să se întrebe — la fel cum întrebasem şi eu — de unde ar fi putut să facă rost de C4 o gaşcă de adolescenţi.

Încuviinţând din cap, Lissa şi-a lăsat mâna într-a lui Christian.

— O să ieşim cu bine.

Gândurile ei s-au întors spre mine şi spre Dimitri, întrebându-se dacă reuşiserăm să ne descurcăm conform

planului. Nu putea să se concentreze asupra găsirii persoanei care o asasinase pe Tatiana până nu ştia că eu sunt la adăpost. Ca şi pentru mine, evadarea reprezentase o alegere dificilă: eliberarea mea mă punea într-o primejdie mai mare decât rămânerea în celulă. Emoţiile îi erau intense, acute şi un pic mai impulsive decât mi-ar fi plăcut. Prea mult spirit, mi-am dat seama. Întrebuinţează prea mult. Când eram în şcoală, reuşea să le ţină în frâu cu ajutorul tratamentului medicamentos prescris, iar mai târziu, prin autocontrol. Dar, la un momemt dat, pe măsură ce situaţiile noastre s-au complicat tot mai mult, îşi permisese să-l utilizeze din ce în ce mai intens. De curând, întrebuinţase un volum uluitor, şi ajunseserăm să luăm realitatea ca atare. Mai devreme sau mai târziu, felul în care se baza Lissa pe spirit avea să se întoarcă împotriva ei. A noastră.

— Prinţesă? am auzit vocea unui gardian, care scosese capul pe o uşă deschisă vizavi de Lissa. Suntem pregătiţi să vă primim.

Gardianul s-a retras într-o parte şi, în timp ce intra, Lissa a auzit o voce cunoscută rostind:

— Întotdeauna îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine, Hans. Ar trebui să mai discutăm din când în când.

Şi atunci, a apărut Abe, păşind ţanţoş, cu obişnuita lui fanfaronadă. Trecând pe lângă gardianul din cadrul uşii, le-a adresat Lissea şi celor doi Ozera un zâmbet triumfător, unul care spunea că totul e frumos pe lume. Fără o vorbă, s-a îndreptat apoi spre ieşirea de pe coridor.

Lissa cât pe ce să zâmbească la rândul ei, însă şi-a înfrânat tendinţa, arborând o expresie sobră în timp ce intra, împreună cu însoţitorii ei. Uşa s-a închis în urma lor, şi s-a pomenit în faţa a trei gardieni aşezaţi la o masă. Pe unul dintre ei îl mai văzusem pe-acolo, dar nu făcusem niciodată cunoştinţă. Numele lui de familie mi se pare că era Steele. Pe ceilalţi doi îi ştiam bine. Unul era Hans Croft, cel care conducea activităţile gardienilor la Curte. Alături de el — spre uimirea mea — stătea Alberta, cea care răspundea de gardienii şi de novicii de la Sf. Vladimir.

— Ce drăguţ, i-a întâmpinat Hans, cu un mârâit. Un întreg alai!

Christian insistase să fie şi el prezent atunci când avea să fie interogată Lissa, iar Tasha insistase să fie prezentă alături de

Christian. Dacă Abe ar fi ştiut când era programat interogatoriul probabil că s-ar fi alăturat şi el grupului, urmat fără îndoială şi de mama mea... Hans nici nu-şi dădea seama de ce societate scăpase ca prin urechile acului.

Lissa, Christian şi Tasha s-au aşezat de cealaltă parte a mesei

— Gardian Petrov, a exclamat Lissa, neluând în seamă comentariul dezaprobator al lui Hans. Ce faceţi aici?

Alberta i-a adresat Lissei un mic zâmbet, dar altfel şi-a menţinut comportamentul profesional de gardian.

— Am venit pentru înmormântare, iar gardianul Croft s-a gândit că nu i-ar strica o opinie din exterior în cadrul investigaţiei.

— Şi, în acelaşi timp, o persoană familiarizată cu Hathaway şi cu, hm, asociaţii ei, a adăugat Hans.

Era genul de tip care mergea direct la ţintă. De obicei, atitudinea lui mă deranja — era reacţia mea normală faţă de majoritatea personajelor reprezentând autoritatea — însă respectam felul în care conducea operaţiunile de la Curte.

— Întâlnirea aceasta era programată doar pentru Domnia Voastră, prinţesă, a precizat el.

— Noi nu scoatem o vorbă, l-a asigurat Christian.

Lissa l-a aprobat printr-o înclinare a capului, menţinându-şi înfăţişarea amabilă şi politicoasă, deşi în voce i se simţea un mic tremur.

— Eu vreau să vă ajut... Am fost atât de, nu ştiu cum să spun. Sunt atât de năucită de tot ce s-a întâmplat!

— Sunt convins, a replicat Hans, cu o voce seacă. Unde vă aflaţi atunci când au explodat statuile?

— In alaiul funerar, a răspuns ea. Făceam parte din escortă.

Steele avea în faţă un maldăr de hârtii.

— Este adevărat. Avem martori din belşug.

— Foarte convenabil. Dar după? a întrebat Hans. Unde v-aţi dus după ce mulţimea a intrat în panică?

— Înapoi, în clădirea Consiliului. Acolo ne întâlniserăm la început, şi m-am gândit că ar fi locul cel mai sigur.

Nu puteam să-i văd faţa, dar o simţeam că încearcă să pară înfricoşată.

— Mi s-a făcut teamă când a început nebunia, a adăugat ea.

— Avem martori şi în sprijinul acestei afirmaţii, a confirmat Steele.

Hans a început să bată darabana cu degetele pe masă.

— Aveaţi cunoştinţă prealabilă, în vreun fel, despre ceva din toate acestea? Despre explozii? Despre evadarea lui Hathaway?

Lissa a scuturat din cap.

— Nu! Nici cea mai mică idee. Nici măcar n-am crezut că ar fi posibil să scapi din celulă. M-am gândit că e prea multă pază.

Hans n-a luat în seamă înţepătura la adresa operaţiunilor sale.

— Aveţi chestia aia cu legătura, aşa e? N-aţi aflat nimic prin ea?

— Eu nu pot să-i citesc gândurile, i-a explicat Lissa. Ea, da, dar invers nu funcţionează.

— E adevărat, a intervenit Alberta, vorbind şi ea, în sfârşit.

Hans n-a contrazis-o, dar tot nu era convins de nevinovăţia prietenei mele.

— Vă daţi seama, în cazul în care aţi fi prinsă că aţi ascuns informaţii — sau că aţi ajutat-o — aţi înfrunta consecinţe aproape la fel de grave ca şi ea. Cu toţii. Apartenenţa la o familie regală nu vă absolvă de trădare.

Lissa şi-a lăsat ochii în jos, de parcă ameninţarea lui ar fi înfricoşat-o.

— Pur şi simplu, nu pot să cred… nu pot să cred că ea ar fi făcut una ca asta. Era prietena mea. Am crezut că o cunosc. Nu mi-a trecut prin gând că ar putea să facă oricare dintre lucrurile acestea.. Niciodată nu m-am gândit că ar putea să asasineze pe cineva.

Dacă n-ar fi fost sentimentele pe care le receptam cu ajutorul legăturii, poate că m-aş fi simţit jignită. Totuşi, ştiam care era adevărul. Ea se prefăcea, încercând să se distanţeze de mine. Inteligentă mişcare.

— Chiar? Pentru că, nu de mult, juraţi cu cerul şi cu pământul că e nevinovată, i-a atras atenţia Hans.

Lissa şi-a ridicat din nou privirea, făcând ochii mari.

— Aşa am crezut! Dar pe urmă… pe urmă am auzit ce le-a făcut gardienilor acelora, în timp ce evada…

De data asta, supărarea ei nu era întru totul prefăcută. Avea încă nevoie să se comporte ca şi cum m-ar fi considerat culpabilă, însă vestea despre starea în care o adusesem pe Meredith ajunsese şi la urechile ei… şi o şocase cu adevărat. Eram două în situaţia asta, dar măcar acum ştiam şi eu că

Meredith e teafără.

Hans încă părea sceptic cu privire la schimbarea de opinie a Lissei, însă a lăsat lucrurile aşa.

— Dar cu Belikov cum rămâne? Aţi jurat că nu mai e strigoi, dar e clar că s-a întâmplat ceva nepotrivit şi cu el.

Christian a început să se foiască lângă Lissa. Ca un veritabil avocat al lui Dimitri, Christian se enerva la fel de mult ca noi la auzul bănuielilor şi acuzaţiilor. Totuşi, Lissa a replicat înainte ca el să poată spune ceva.

— El nu e strigoi!

Ipostaza ei de căinţă privitoare la mine s-a risipit, lăsând locul vechii şi aprigei apărătoare a lui Dimitri. Nu se aşteptase la astfel de întrebări despre el. Venise pregătită să mă apere pe mine, ca şi propriul alibi. Părând mulţumit de reacţia ei, Hans a urmărit-o cu şi mai mare atenţie.

— Şi atunci, cum vă explicaţi implicarea lui?

— N-a fost din cauză că ar mai avea ceva de strigoi, a răspuns Lissa, silindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine; totuşi, pulsul i se accelerase. A redevenit cel de dinainte, a insistat ea. N-a mai rămas nici urmă de strigoi.

— Şi totuşi, a atacat mai mulţi gardieni... şi nu o dată.

Tasha mi-a dat impresia că ar fi vrut să intervină ea acum în apărarea lui Dimitri, însă am văzut-o cum îşi muşcă buza. Era remarcabil. Celor din familia Ozera le plăcea să-şi rostească gândurile pe faţă, nu întotdeauna dând dovadă de tact.

— N-a fost din cauză că ar mai fi strigoi, a repetat Lissa. Şi nu a omorât pe niciunul dintre gardienii aceia. Pe niciunul. Rose a făcut ce-a făcut... în fine, nu ştiu de ce. O ura pe Tatiana, bănuiesc. Toată lumea o ştia. Dar Dimitri... vă spun, faptul că a fost strigoi nu are nicio legătură. A ajutat-o pentru că i-a fost profesor. A crezut că e în primejdie.

— O reacţie destul de exagerată din partea unui profesor, mai ales a unuia care — înainte de a se transforma în strigoi — era recunoscut pentru gândirea lui limpede şi raţională.

— Mda, dar atunci n-a mai gândit raţional, din cauză că...

Prietena mea s-a întrerupt brusc, văzându-se deodată prinsă într-o situaţie dificilă. Hans probabil că-şi dăduse repede seama, în decursul conversaţiei, că, dacă Lissa ar avea vreo implicare în evenimentele recente — şi nu cred că se convinsese deocamdată — ar beneficia şi de un alibi

incontestabil. Totuşi, discuţia cu ea îi oferise şansa să examineze o altă piesă din puzzle-ul evadării mele: implicarea lui Dimitri. Dimitri se sacrificase pe sine, acceptând să ia toată vina asupra lui, chiar dacă asta ar fi însemnat ca toţi ceilalţi să nu-şi mai recapete încrederea în el. Lissa se gândise că ar putea să-i convingă că acţiunile lui ţineau de instinctul unui fost profesor, dar, după cum se părea, nu toată lumea înghiţea găluşca asta.

— N-a mai gândit raţional, din cauză că... ? a îmboldit-o Hans, ascuţindu-şi privirea.

Înainte de asasinarea reginei, Hans crezuse sincer în faptul că Dimitri redevenise dhampir. Ceva îmi spunea că el credea şi-acum, însă simţea că avea în faţa lui un fir important de care să se agaţe.

Lissa a rămas tăcută. Nu voia ca lumea să-l creadă strigoi pe Dimitri. Voia ca lumea să creadă în puterile ei de a-i readuce la viaţă pe morţii vii. Dar dacă ipoteza ca Dimitri să-şi fi ajutat propria elevă nu părea îndeajuns de convingătoare în opinia celorlalţi, toată neîncrederea aceea era posibil să iasă din nou la suprafaţă.

Plimbându-şi ochii peste chipurile celor care o interogau, Lissa a întâlnit deodată privirea Albertei. Femeia nu spunea nimic. Avea pe faţă acea expresie neutră, cercetătoare, în care excelau gardienii. Mai plutea în jurul ei şi un aer de înţelepciune, aşa că Lissa îşi puse în lucru spiritul, ca să-i examineze la repezeală aura. Culorile erau bune, netulburate şi pline de energie, iar în ochii Albertei ar fi putut să jure că zăreşte un mesaj, un licăr cunoscător.

Spune-le, părea să grăiască mesajul. Asta o să creeze unele peobleme... dar nu atât de grave cât sunt cele din prezent. Lissa i-a susţinut privirea, întrebându-se dacă nu cumva îşi proiecta propriile gânduri în mintea Albertei. Dar nu mai avea importanţă a cui fusese ideea. Lissa ştia că era cea bună.

— Dimitri a ajutat-o pe Rose pentru că... pentru că au o relaţie.

După cum am bănuit, Alberta nu s-a arătat surprinsă; dimpotrivă, a părut uşurată de faptul că adevărul ieşea la iveala. În schimb, Hans şi Steele au fost extrem de miraţi. Iar pe Hans nu-l văzusem să fie şocat prea des.

— Când spuneţi „relaţie" vă referiţi... S-a oprit puţin, să-şi

formuleze cât mai bine întrebarea. Vă referiţi la o relaţie intimă?

Lissa a încuviinţat, simţindu-se oribil. Dezvăluise acolo un secret foarte important, unul pe care jurase să mi-l păstreze, însă n-o învinuiam. Oricum, nu într-o astfel de situaţie. Iubirea — speram — putea să reprezinte o apărare pentru faptele lui Dimitri.

— El o iubeşte, a mărturisit Lissa. Şi ea îl iubeşte. Iar dacă el a ajutat-o să evadeze...

— El chiar a ajutat-o să evadeze, a întrerupt-o Hans. A atacat gardieni şi a aruncat în aer statui nepreţuite, vechi de secole, aduse tocmai din Europa!

Lissa i-a răspuns ridicând din umeri.

— În fine, aşa cum am spus. N-a acţionat raţional. A vrut s-o ajute şi pobabil a crezut-o nevinovată. Ar face orice pentru ea... iar asta n-are nimic de-a face cu faptul că a fost strigoi.

— Măcar atât poate să justifice iubirea, a comentat Hans, care clar nu era o fire romantică.

— Dar e minoră! a exclamat Steele.

Uite că amănuntul ăsta nu-i scăpase.

— Are optsprezece ani, l-a corectat Lissa.

Hans i-a adresat o privire tăioasă.

— Ştiu şi eu să calculez, prinţesă. În afară de cazul în care ar fi reuşit să lege o frumoasă şi mişcătoare poveste de dragoste în ultimele câteva săptămâni — timp în care el a fost, în cea mai mare parte, la izolare — înseamnă că în şcoala voastră se petreceau unele lucruri pe care cineva ar fi trebuit să le raporteze.

Lissa nu i-a răspuns, însă a tras cu coada ochiului spre Tasha şi Christian. Ei se străduiau să-şi menţină înfăţişările neutre, însă era evident că vestea nu constituia o surpriză pentru ei, ceea ce neîndoios, confirma bănuielile lui Hans, cum că s-ar fi petrecut lucruri nepermise. Eu chiar nu-mi dădusem până acum seama că Tasha ştia despre mine şi Dimitri, şi m-am simţit un pic vinovată. Oare să fi ştiut ea că Dimitri o respinsese, cel puţin în parte, din cauza mea? Şi, dacă ea ştia, câţi alţii să mai fi aflat? Ei probabil că-i dăduse Christian nişte indicii, însă ceva îmi spunea că tot mai multe persoane începeau, la rândul lor, să-şi dea seama. După atacul asupra şcolii, reacţia mea oferise probabil un important indiciu cu

privire la sentimentele pe care le nutream faţă de Dimitri. Poate că, în definitiv, nu era mare nenorocire dacă afla şi Hans acum. Secretul nu putea să mai rămână secret multă vreme.

Alberta a tuşit uşor, dregându-şi glasul şi luând, în sfârşit cuvântul.

— Cred că avem lucruri mai importante de care să ne preocupăm în clipa de faţă, decât o poveste amoroasă care poate că a existat, sau poate că nu.

Steele s-a întors spre ea, nevenindu-i să creadă ce aude, şi a bătut cu palma în masă.

— Dar e ceva destul de grav. Dumneata ştiai ceva despre asta?

— Tot ceea ce ştiu este că ne abatem de la esenţial, a replicat ea, ocolind cu abilitate răspunsul.

Alberta avea vreo douăzeci de ani mai mult decât Steele, şi privirea dură pe care i-a aruncat-o îl informa că ar fi o copilărie din partea lui s-o facă să-şi piardă timpul.

— Eu am crezut, a continuat Alberta, că ne aflăm aici ca să ne dăm seama dacă domnişoara Hathaway a avut vreun complice, nu ca să dezgropăm trecutul. Până acum, singura persoană despre care putem să afirmăm cu certitudine că a ajutat-o este Belikov, şi că el a făcut-o dintr-o afecţiune iraţională. Iar aşa ceva îl etichetează ca fiind un fugar şi un nesăbuit, nu un strigoi.

Niciodată nu mă gândisem că relaţia mea cu Dimitri ar constitui o „afecţiune iraţională", însă Alberta pusese punctul pe i. Ceva anume de pe chipurile lui Hans şi lui Steele mă făcea să cred că, foarte curând, întreaga lume urma să ştie despre noi doi, însă asta nu însemna nimic, prin comparaţie cu o crimă. Iar dacă il absolvea pe Dimitri de bănuiala că ar mai fi strigoi, însemna că, dacă vreodată va fi capturat, ar fi întemniţat, nu străpuns cu ţepuşa. Măruntă consolare.

Interogatoriul Lissei a mai durat puţin timp, până ca gardienii să tragă concluzia că ea nu era implicată în nicio fază a evadării mele (din ce puteau ei să dovedească). Ea făcuse o treabă bună jucând tot timpul surprinderea şi dezorientarea, izbutind chiar să verse câteva lacrimi, văităndu-se cum de putuse ea să mă judece atât de greşit. În jocul ei artistic strecurase şi puţină forţă de constrângere: nu destulă cât să-i spele cuiva creierul, dar îndeajuns încât indignarea de mai

devreme a lui Steele să se transforme în simpatie. Hans era mai greu de descifrat, însă, la plecarea grupului, a ţinut să le amintească Tashei şi lui Christian ca avea să discute mai târziu cu fiecare dintre ei, de preferinţă fără însoţitori.

Deocamdată, următorul invitat pe scaunul de tortură aştepta pe coridor. Eddie. Lissa i-a zâmbit aşa cum i-ar fi zâmbit oricărui alt prieten Niciun indiciu că ar fi făcut amândoi parte dintr-o conspiraţie. Eddie a salutat-o printr-o înclinare a capului, în timp ce era strigat să intre la interogatoriu. Lissa era îngrijorată pentru el, însă eu ştiam că autocontrolul lui de gardian va avea grijă să nu se abată de la povestea stabilită. Probabil că nu va vărsa lacrimi, ca Lissa, însă cel mai probabil se va preface la fel de şocat ca şi ea de „trădarea" mea.

Tasha s-a despărţit de Lissa şi de Christian de îndată ce au ieşit afară, dar mai întâi prevenindu-i să aibă grijă.

— V-aţi scos voi până acum, dar nu cred că gardienii v-au absolvit în totalitate de bănuieli. Hans, mai ales.

— Hei, sunt în stare să-mi port de grijă, a replicat Christian, făcând-o pe Tasha să-şi dea ochii peste cap şi să spună:

— Da, văd bine ce se-ntâmplă dacă te las de capul tău.

— Auzi, nu face pe supărata pentru că nu te-am informat şi pe tine a ripostat el. N-am avut timp, şi doar atâtea erau persoanele pe care puteam să le implicăm. În plus, tu ţi-ai făcut deja norma de nebunii.

— E drept, a recunoscut Tasha. Nu prea reprezenta ea un model al respectării regulilor. E vorba doar, a continuat apoi, că totul a devenit cu mult mai complicat. Rose e fugară. Iar acum, Dimitri...

S-a întrerupt, oftând, şi nu era nevoie să-şi termine fraza, fiindcă-i ghiceam gândurile. În ochi avea o profundă umbră de tristeţe, una care mă făcea să mă simt vinovată. La fel ca noi Tasha îşi dorise ca reputaţia lui Dimitri să redevină nepătată. Insă el, eliberând-o pe cea acuzată de asasinarea reginei, îşi risipise în mare măsură şansele de a fi acceptat. Zău că-mi doream ca Dimitri să nu se fi implicat, şi speram ca actualul meu plan de evadare să-şi arate roadele.

— Totul o să iasă bine, a asigurat-o Christian. O să vezi.

Totuşi, nu părea la fel de convingător pe cât vorbea, iar Tasha i-a adresat un mic zâmbet amuzat.

— Oricum, aveţi grijă. Vă rog. Nu vreau să vă văd şi pe voi

într-o celulă. N-am timp pentru vizite la închisoare, cu toate întâmplările astea.

Deodată, amuzamentul i-a dispărut, înlocuit fiind de aşa-numitul ei spirit de activistă. .

— Apropo, ştii, familia noastră se umple de ridicol. Îţi vine să crezi că se discută la modul serios ca Esmond să candideze din partea noastră? Doamne, Dumnezeule! Deja am trecut prin tragedii, una şi una, pe-aici. Ar trebui, măcar, să încercăm să mai salvăm ceva din harababura asta.

— Nu cred că-l cunosc pe Esmond, a zis Christian.

— Ce idiot, a replicat ea, într-o doară. El, adică. Nu tu. Zău, cineva trebuie să le bage minţile-n cap celor din familia noastră până nu ne facem de râs.

— Şi... lasă-mă să ghicesc, a replicat Christian, zâmbind: doar tu eşti capabilă de aşa ceva, nu?

— Normal, a răspuns ea, cu o sclipire maliţioasă în ochi. Am schiţat deja o listă cu candidaţii ideali. Cei din familia noastră nu au nevoie decât de ceva muncă de convingere ca să-şi dea seama cât sunt de ideali.

— Mi-ar fi fost milă de ei, dacă nu s-ar comporta în continuare ca jigodiile faţă de noi, a remarcat Christian, privindu-şi mătuşa cum se îndepărtează.

Stigmatul transformării părinţilor lui în strigoi dăinuia încă, după atâţia ani. Tasha îl accepta cu mai multă eleganţă — cu toate văicărelile ei — doar ca să poată participa la luarea hotărârilor mai de amploare ale familiei Ozera. Christian nu avea astfel de iniţiative de comportament civilizat. Era şi-aşa destul de îngrozitor să fie tratat ca fiind mai prejos decât alţi moroi, să i se refuze dreptul la gardieni şi altele cuvenite celor din familiile regale. Dar şi din parte propriilor rude? Aşa ceva era cu atât mai crud. Şi Christian refuza să se prefacă măcar că ar accepta.

— S-or da ei pe brazdă până la urmă, a zis Lissa, pe un ton mai optimist decât ceea ce credea în realitate.

Orice răspuns ar fi pregătit Christian, şi l-a înghiţit în clipa în care altcineva şi-a potrivit pasul după al lor: tatăl meu. Apariţia lui bruscă i-a nedumerit pe amândoi prietenii mei, însă pe mine nu m-a surprins. Probabil ştia despre interogatoriul Lissei şi stătuse la pândă în afara clădirii, aşteptând să discute cu ea.

— Frumoasă vreme, a început Abe, privind în jur copacii şi

florile, de parcă ei trei ar fi pornit într-o plimbare prin natură acolo, la Curte. Dar când o să răsară soarele, o să pârjolească tot.

Întunericul care mie îmi făcea atâtea necazuri în pădurile Virginiei de Vest însemna o perioadă plăcută, de „amiază” pentru cei care urmau programul vampiric. Lissa l-a privit pieziş. Cu vederea ei bine adaptată la lumina scăzută, nu avea nici cea mai mică dificultate în a-i remarca strălucitoarea lui cămaşă luxoasă, bleu verzuie, de sub jacheta sport, bej. Şi un orb probabil că l-ar fi văzut, cu astfel de culori pe el.

Apoi, i-a luat în derâdere pretinsa nepăsare. Ăsta era obiceiul lui, să înceapă cu baliverne înainte de a trece la subiectele mai serioase.

— Doar n-ai venit ca să discutăm despre vreme.

— Am încercat să fiu civilizat, atât, a protestat Abe, tăcând apoi în timp ce vreo două fete moroi treceau pe lângă ei. De îndată ce le-a văzut la o distanţă sigură, a întrebat, cu voce scăzută. Să presupun că totul a decurs bine la mica voastră întâlnire?

— Perfect, i-a răspuns ea, fără să se mai sinchisească să-l pună la curent cu „afecţiunea iraţională".

Ştia că tot ce-l interesa pe el era ca niciunul dintre asociaţii lor să nu fi fost implicat.

— Gardienii l-au luat la rând acum pe Eddie, l-a informul Christian. Şi vor să mă ia şi pe mine, mai târziu, dar cred că asta o să fie ultima etapă, pentru noi toţi.

— Sinceră să fiu, a intervenit Lissa, oftând, am senzaţia că interogatoriul a fost partea cea mai uşoară, în comparaţie cu ce urmează.

Se referea la descoperirea adevăratului asasin al Tatianei.

— Fiecare lucru la timpul lui, a murmurat Abe. N-are sens să ne lăsăm copleşiţi de problemele mai mari. O să începem cu începutul, şi gata.

— Tocmai asta-i problema, a exclamat Lissa, izbind nervoasă cu piciorul o creangă care zăcea în faţa ei pe poteca pietruită. Habar n-am de unde să încep. Oricine ar fi omorât-o pe Tatiana s-a priceput de minune să-şi şteargă urmele şi să îndrepte toate bănuielile spre Rose.

— Fiecare lucru la timpul lui, a repetat Abe.

Vorbea pe tonul acela viclean al lui, care pe mine mă sâcâia

uneori; în schimb, pentru Lissa, în starea ei de azi, era de-a dreptul enervant. Până acum, întreaga ei energie se concentrase spre scoaterea mea din închisoare şi spre ducerea mea într-un loc sigur. Era ţelul care o mânase şi-o ajutase să meargă mai departe şi în urma evadării mele.

Acum, după ce o parte din intensitatea aceea slăbise, părea să resimtă întreaga apăsare a situaţiei. Văzând-o necăjită, Christian a cuprins-o cu un braţ pe după umeri, după care s-a întors spre Abe, cu o neobişnuită seriozitate.

— Ai vreo idee? l-a întrebat. Noi sigur nu avem vreo probă adevărată.

— Avem destule ipoteze rezonabile, a replicat Abe. Cum ar fi cea că asasinul Tatianei ar trebui să fie cineva care are acces în încăperile ei particulare. Şi lista nu e deloc una lungă.

— Dar nici scurtă, i-a întors-o Lissa, începând să numere pe degete. Cei din garda regală, prietenii, familia... şi asta, dacă presupunem că n-a modificat nimeni însemnările gardienilor cu privire la vizitele primite de ea. Şi poate că unele vizite nici nu se consemnau măcar. Probabil că avea tot timpul întâlniri secrete, de afaceri.

— Puţin probabil să aibă întâlniri de afaceri în dormitorul ei, în cămaşă de noapte, a cugetat cu voce tare Abe. Desigur, depinde ce fel de afaceri, presupun.

Deodată, Lissa, năucită de un gând, a fost cât pe ce să se împiedice.

— Ambrose, spuse.

— Cine?

— Un dhampir... foarte chipeş... El şi Tatiana aveau, ăăă...

— O relaţie? a completat-o Christian, zâmbind, ca un ecou al interogatoriului.

De data asta, a fost rândul lui Abe să se oprească. S-a oprit şi Lissa, iar privirea ochilor lui întunecaţi a întâlnit-o pe a ei.

— L-am văzut. Un soi de băiat de alcov.

— El ar fi avut acces în dormitorul ei, a zis Lissa. Dar, pur şi simplu, nu pot... nu ştiu. Nu pot să mi-l imaginez făcând una ca asta.

— Aparenţele sunt înşelătoare, a comentat Abe. Părea grozav de interesat de Rose atunci, în sala de judecată.

Încă o surpriză pentru Lissa.

— Ce tot spui?

Abe şi-a mângâiat barba, cu un gest de personaj malefic.

— A vorbit cu ea… sau i-a dat nu ştiu ce semnal. Nu sunt foarte sigur, dar a existat un anume fel de interacţiune între ei,

Isteţul, vigilentul de Abe. Îl observase pe Ambrose când imi strecurase biletul, însă nu-şi dăduse bine seama ce se întâmplase de fapt.

— Ar fi cazul să stăm de vorbă cu el, a fost de părere Christian.

Şi Lissa l-a aprobat. În interiorul ei se învolburau o mulţime de sentimente contradictorii. Era entuziasmată că aveau o pista… dar şi necăjită pentru faptul că amabilul, blândul Ambrose putea să fie un suspect.

— Mă ocup eu de asta, s-a oferit Abe, cu vioiciune.

I-am simit privirea Lissei abătându-se, intensă, asupra lui. N-aveam cum să-i văd expresia, însă am remarcat că Abe a făcut involuntar un pas înapoi, cu un licăr de mirare, aproape imperceptibil, în ochi. Până şi Christian a tresărit.

— Şi eu o să fiu de faţă, a zis ea, cu o voce ca oţelul. Nu cumva să încerci vreun interogatoriu de tip tortură dementă, fără mine.

— Vrei să fii prezentă la tortură? a întrebat-o Abe, revenindu-şi.

— N-o să fie cazul. O să discutăm cu Ambrose ca între persoane civilizate, ai înţeles?

L-a fixat din nou cu o privire dură şi, în cele din urmă, Abe a ridicat din umeri în semn de încuviinţare, ca şi cum faptul de a fi copleşit prin forţă de o femeie având jumătate din vârsta lui n-ar fi însemnat mare scofală.

— Perfect. O s-o facem împreună.

Supunerea lui i-a stârnit Lissei ceva bănuieli, şi el probabil că şi-a dat seama.

— Aşa o să facem, a repetat, continuându-şi mersul. E un moment favorabil — în fine, la fel de favorabil ca oricare — pentru o investigaţie. Curtea o să fie cuprinsă de haos pe măsură ce se apropie alegerea monarhului. Toţi cei de-aici or să fie ocupaţi, şi-o să înceapă să curgă cu noi-veniţi.

O uşoară briză, încărcată de umezeală, i-a ciufulit părul Lissei. În ea se întrezărea perspectiva caniculei, şi Lissa a înţeles că Abe avusese dreptate în privinţa răsăritului. Era de preferat să se ducă devreme la culcare.

— Cînd se ţin alegerile? s-a interesat ea.

— De îndată ce-o vor pune pe draga de Tatiana la locul de odihnă. Treburile astea decurg repede. Avem nevoie de restabilirea guvernării. O să fie îngropată mâine, la biserică, tot cu ceremonie şi serviciu religios, dar fără să se mai repete procesiunea. Încă sunt destul de neliniştiţi.

Mă simţeam oarecum vinovată pentru faptul că Tatiana nu avusese parte, până la sfârşit, de funeralii regale complete, dar în definitiv, dacă asta însemna să fie descoperit adevăratul asasin, poate că şi ea ar fi preferat să fie aşa.

— Cum se termină înmormântarea, încep alegerile, a continuat Abe, iar familiile care vor să-şi înscrie candidaţii pentru coroană pot s-o facă... şi evident că vor. N-ai văzut niciodată o alegere monarhică, nu-i aşa? E un veritabil spectacol. Evident, pînă să se treacă la vot, toţi candidaţii vor trebui testaţi.

Era o nuanţă rău-prevestitoare în felul în care pronunţase „testaţi”, însă gândurile Lissei erau altundeva. Tatiana fusese singura regină pe care o cunoscuse vreodată, şi întreaga însemnătate a acestei schimbări de regim era descumpănitoare.

— Un nou rege, sau o nouă regină, ar putea să influenţeze totul... în bine sau în rău. Sper să fie cineva ca lumea. Din familia Ozera. Dintre aliaţii Tashei, a precizat, îndreptând o privire plină de speranţă spre Christian, care nu putea să-i răspundă altfel decât printr-o ridicare a umerilor. Sau Ariana Szelsky. Îmi place de ea. Nu că ar avea importanţă pe cine aş vrea eu, a adăugat cu amărăciune. Din moment ce nu pot să votez...

Voturile membrilor Consiliului determinau câştigătorul alegerilor, aşa că, încă o dată, ea era lăsată pe dinafara procedurilor legale ale moroilor.

— Foarte multă muncă se depune pentru nominalizări, a explicat Abe, ocolindu-i ultima remarcă. Fiecare familie îşi doreşte pe cineva care să-i promoveze interesele, dar în acelaşi timp să aibă şi şanse de a obţine voturi din partea...

— Au!

M-am pomenit smulsă cu brutalitate din lumea calculelor politice ale moroilor şi întoarsă în sălbăticia Virginiei de Vest... într-un chip foarte dureros. Ceva solid şi înverşunat m-a trântit

pe pământul bătătorit, făcându-mă să mă zgârii în frunzele şi crengile de pe jos. Două braţe puternice m-au apăsat, iar vocea lui Dimitri mi-a răsunat în ureche.

— Ar fi trebuit să te ascunzi prin oraş, mi-a zis, uşor amuzat.

Greutatea lui şi poziţia nu-mi permiteau să fac nici cea mai mică mişcare.

— Ar fi fost ultimul loc în care-aş fi căutat. Aşa, am ştiut precis încotro te îndrepţi.

— Bine, bine. Nu mai face tu pe deşteptul, am bombănii, scrâşnind din dinţi şi străduindu-mă să scap din strânsoarea lui.

Fir-ar să fie. Chiar era deştept. Şi, încă o dată, apropierea de el mă dezorienta. Ceva mai devreme, păruse să-l afecteze şi pe el, dar, după toate aparenţele, îşi învăţase lecţia.

— Ai avut noroc şi-ai ghicit, atât, am adăugat.

— Eu n-am nevoie de noroc, Roza. Te găsesc oricând. Aşa că depinde numai de tine cât de grea vrei să fie situaţia asta.

În vocea lui era o nuanţă aproape colocvială, cu atât mai ridicolă în poziţia actuală.

— Putem să repetăm toate astea la infinit, sau poţi să devii rezonabilă şi să stai la adăpost, cu mine şi cu Sydney.

— Nu e nimic rezonabil în asta! E pierdere de vreme!

Transpira, din cauza căldurii şi, fără îndoială, fiindcă fusese nevoit să fugă zdravăn ca să mă prindă din urmă. Adrian folosea o apa de colonie care mă ameţea întotdeauna, însă şi mirosul natural emanat de pielea caldă a lui Dimitri era îmbătător. Uimitor lucru din partea mea, să tot remarc astfel de mărunţişuri — şi să mai şi fiu atrasă de ele — chiar şi când eram cuprinsă de o legitimă furie impotriva lui pentru că mă ţinea în captivitate. Poate că tocmai furia era excitantă.

— De câte ori trebuie să-ţi mai explic ce logică are tot ceea ce facem? M-a întrebat, exasperat.

— Până te saturi, am replicat, împingându-mă în el, într-o nouă încercare de eliberare, însă n-am reuşit decât să fiu şi mai aproape.

Şi aveam eu o senzaţie că trucul cu sărutatul n-ar mai fi mers de data asta.

M-a smucit în picioare, imobilizându-mi mâinile la spate. Acum, aveam un spaţiu de manevră un pic mai mare decât avusesem la orizontală, dar nu de ajuns cât să scap de el. Cu o mişcare lentă, a început să mă împingă în direcţia din care

venisem.

— Nu vă las, pe tine şi pe Sydney, să aveţi necazuri din cauza mea. Pot să-mi port singură de grijă, aşa că dă-mi drumul! am zis, târându-mi literalmente picioarele.

Văzând un copac înalt şi subţire, am întins un picior şi m-am agăţat cu el de trunchi, oprindu-ne complet înaintarea.

Scoţând un geamăt exasperat, Dimitri şi-a mutat mâinile, vrând să mă desprindă de copac. Aproape că mi-a dat o şansă de scăpare, dar n-am reuşit să fac nici doi paşi, că m-a prins iar.

— Rose, mi-a zis, plictisit. N-ai cum să reuşeşti.

— Ce-ţi mai face faţa? l-am întrebat.

N-aveam cum să văd, în lumina slabă, dar ştiam că pumnul pe care i-l expediasem avea să-i lase semne până mâine. Mare păcat să strici o faţă ca asta, dar o să-i treacă, şi poate c-o să-l înveţe minte să mai facă pe nebunul cu Rose Hathaway.

Sau nu. A reînceput să mă târască după el.

— Sunt uite-atât de aproape de momentul în care-o să te arunc pe umăr, m-a avertizat.

— Aş vrea să te văd că încerci.

— Cum crezi că s-ar simţi Lissa dacă ai fi omorâtă?

Strânsoarea i s-a înteţit şi, în timp ce aveam senzaţia că o să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea cu aruncatul pe umăr, bănuiam şi că era tentat să mă scuture bine. Atât era de nervos.

— Poţi măcar să-ţi imaginezi ce-ar însemna pentru ea să te piardă? m-a muştruluit în continuare.

Pentru o clipă, am rămas în pană de replici tăioase. Nu voiam să mor, însă faptul că-mi riscam viaţa însemna chiar asta: că îmi riscam viaţa. Pe-a mea, nu pe-a altuia. Şi totuşi, ştiam că are dreptate. Lissa ar fi fost distrusă dacă mi s-ar fi întâmplat ceva. Dar, chiar şi-aşa... era un risc pe care trebuia să mi-l asum.

— Ai puţină încredere, tovarăşe, am insistat, îndărătnică. N-o să mă las eu omorâtă. O să rămân în viaţă.

Nu era răspunsul dorit de el. M-a strâns şi mai tare.

— Sunt şi alte moduri în care poţi s-o ajuţi, în afară de cine ştie ce nebunii îţi trec ţie prin cap.

Deodată, m-am lăsat moale. Dimitri s-a împiedicat, luat pe nepregătite de subita mea lipsă de împotrivire.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat, atât nedumerit, cât şi bănuitor.

Am rămas cu privirea fixată prin întuneric, fără să văd cu adevărat ceva. În schimb, îi vedeam pe Lissa şi pe Abe, la Curte, şi-mi aminteam de senzaţia de neputinţă a Lissei, şi de cât îşi dorea să aibă drept de vot. Biletul Tatianei mi-a revenit în memorie şi, pentru moment, i-am auzit vocea în minte. Ea nu este cel din urmă vlăstar al familiei Dragomir. Mai există unul în viaţă.

— Ai dreptate, i-am zis, în cele din urmă.

— Cu privire la...?

Dimitri era complet descumpănit. Era obişnuita reacţie a celorlalţi atunci când mă declaram de acord cu ceva rezonabil.

— Dacă fug înapoi la Curte n-o să-i fiu de folos Lissei.

Tăcere. Nu puteam să-i disting întru totul expresia, însă probabil era complet şocată.

— Mă întorc cu tine la motel, şi n-o să fug la Curte, i-am promis.

Încă un Dragomir. Încă un Dragomir, care trebuie găsit. Am inspirat adânc.

— Dar n-am de gând să stau şi să nu fac nimic. O să fac ceva pentru Lissa... iar tu şi cu Sydney o să mă ajutaţi.

Opt

S-a dovedit că mă înşelasem cu privire la faptul că departamentul local de poliţie ar fi fost alcătuit dintr-un agenl şi un câine. Când am ajuns înapoi la motel, am văzut lumini intermitente roşii şi albastre fulgerând în parcare şi câţiva gură-cască încercând să afle ce s-a întâmplat.

— S-a întors tot oraşul pe dos, am comentat.

Dimitri a oftat adânc.

— Ai simţit doar nevoia să-i spui ceva recepţionerului, nu?

Ne-am oprit la ceva distanţă, ascunşi în umbra unei clădiri dărăpănate.

— M-am gândit c-o să te mai întârzie.

— O să ne întârzie acum, a replicat, măturând cu privind întreaga scenă şi înregistrând toate amănuntele, în lumina

pâlpâitoare. Maşina lui Sydney a dispărut, m-a anunţat apoi. Asta tot e ceva.

Fudulia de adineauri m-a părăsit brusc.

— Aşa zici? Tocmai am rămas pedeştri!

— Nu ne părăseşte ea; a fost îndeajuns de deşteaptă încât să se facă nevăzută înainte ca poliţia să-i bată la uşă, mi-a explicat, întorcându-se să examineze unica stradă principală a oraşului, Haide, m-a îndemnat. Trebuie să fie pe-aproape, şi sunt destule şanse ca poliţiştii să se pună pe scotocit dacă rămân cu impresia că o biată fată lipsită de apărare ar fi hăituită de cineva.

Tonul cu care pronunţase „lipsită de apărare” grăia cât o b bliotecă întreagă.

Până la urmă, Dimitri a hotărât că trebuie să ne îndreptăm spre drumul care ne adusese în oraş, presupunând că Sydney ar vrea să plecăm de-aici, din moment ce acoperirea noastră fusese spulberată de prostia mea. Implicarea poliţiei crea complicaţii, însă nu prea regretam ce făcusem. Eram entuziasmată de planul care-mi venise în minte când eram în pădure şi voiam, ca de obicei, să trec imediat la fapte. Dacă boacăna mea ne ajuta să ne cărăm mai repede din văgăuna asta, cu atât mai bine.

Instinctul nu-l înşelase pe Dimitri cu privire la Sydney. După ce-am ieşit cu aproape un kilometru din oraş, am descoperit o CRV trasă pe dreapta drumului. Motorul era oprit, farurile stinse, dar zăream îndeajuns încât să disting plăcuţa cu număr de Louisiana. M-am dus spre portiera din dreptul volanului şi am bătut în geam. Înăuntru, am văzut-o pe Sydney tresărind. A coborât imediat geamul, cu o expresie incredulă pe chip.

— Ce-ai mai făcut? Nu contează. Las-o baltă. Urcaţi-vă şi gata.

Ne-am supus amândoi. Sub privirea ei dezaprobatoare, mă simţeam ca un copil neascultător. Fără să scoată o vorbă, a pornit motorul şi a început să se îndrepte în direcţia din care veniserăm la început, intrând până la urmă pe mica şosea statală care ducea înapoi spre autostrada interstatală. Promiţător. Numai că, după vreo câţiva kilometri, a cotit din nou, de astă dată pe o ieşire întunecoasă care nu părea să aibă nimic deosebit.

Oprind motorul, s-a întors spre bancheta din spate, fixându-

mă cu privirea.

— Ai fugit, nu-i aşa?

— Mda, dar mi-a venit o...

Sydney m-a redus la tăcere ridicând mâna.

— Nu, nu spune nimic. Nu încă. Mi-aş fi dorit să-ţi fi pornit cutezătoarea evadare fără să atragi atenţia autorităţilor.

— Şi eu, a susţinut-o Dimitri.

M-am încruntat spre amândoi.

— Hei, doar am venit înapoi, nu?

Dimitri şi-a arcuit o sprânceană auzindu-mă, comentând probabil în sinea lui cât de voluntară fusese întoarcerea mea.

— Şi acum ştiu ce trebuie să facem ca s-o ajutăm pe Lissa, le-am destăinuit.

— Ceea ce trebuie să facem, mi-a întors vorba Sydney, e să găsim un loc sigur în care să stăm.

— Adică să ne întoarcem în lumea civilizată şi să alegem un hotel. Unul cu room-service. Putem să ne stabilim acolo baza operaţională, cât timp lucrăm la următorul plan.

— Am căutat în mod special oraşul ăsta! m-a apostrofat Sydney. Nu putem să mergem undeva la întâmplare; cel puţin, nu prin apropiere. Mă îndoiesc că mi-ar fi notat numărul, dar e posibil să ceară prin staţie să fie căutat modelul de maşină. Dacă au aşa ceva, plus descrierile noastre, şi se ajunge la poliţia statului, or s-ajungă şi la Alchimişti şi atunci...

— Linişteşte-te, i-a zis Dimitri, prinzând-o de braţ.

Nu era nimic intim în gestul lui, dar eu tot am simţit o scânteie de invidie, cu atât mai mult după asprele dovezi de dragoste de care tocmai avusesem parte, fiind aproape târâtă prin pădure.

— Nu ştim dacă se va întâmpla ceva din toate astea, a argumentat el. De ce nu-l suni pe Abe?

— Mda, a mormăit ea, mohorâtă. Exact ce-mi doream. Să-l anunţ că i-am făcut varză planul în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Păi, am intervenit, dacă asta te face să te simţi mai bine, află că planul oricum o să se schimbe...

— Taci odată, s-a răstit ea. Tăceţi amândoi. Am nevoie să mă gândesc.

Am făcut un schimb de priviri cu Dimitri, dar am păstrat amândoi tăcerea. Când îi spusesem că ştiu o modalitate prin

care am putea s-o ajutăm, în modul cel mai serios, pe Lissa, îi stârnisem interesul. Ştiam că voia detalii, însă eram amândoi nevoiţi să aşteptăm după Sydney.

Aprinzând becul din plafon, Sydney a scos la iveală o hartă a statului. După ce-a studiat-o un minut, a împăturit-o la loc şi, pur şi simplu, a rămas cu privirea îndreptată înainte. Nu-i vedeam faţa, dar bănuiam că e încruntată. Într-un târziu, a oftat în stilul ei, a jale, a stins becul şi a pornit motorul. Am urmărit cu privirea cum tastează pe dispozitivul ei GPS numele Altswood, Virginia de Vest.

— Ce e acolo, în Altswood? am întrebat-o, dezamăgită de faptul că nu introdusese ceva de genul Atlantic City.

— Nimic, mi-a răspuns, reintrând pe şosea. E doar locul cel mai apropiat pe care poate să-l găsească GPS-ul.

Farurile unui automobil venit din sensul opus i-au luminat pentru scurt timp profilul lui Dimitri, şi am descifrat mirarea şi pe chipul lui. Aşa. Acum nu mai eram singura neştiutoare. GPS-ul indica aproape o oră şi jumătate până la destinaţie. Totuşi, nu i-a pus întrebări cu privire la motivele alegerii, întorcându-şi capul din nou spre mine.

— Şi, care-i treaba cu Lissa? Care să fie planul tău măreţ? m-a luat la întrebări, după care a aruncat o privire spre Sydney. Rose spune că am avea ceva important de făcut.

— Aşa mi-a ajuns şi mie la urechi, a replicat sec Sydney.

Dimitri şi-a întors iar privirea spre mine, aşteptând.

Am inspirat adânc. Sosise momentul dezvăluirii secretului pe care-l păstrasem încă de la audiere.

— Deci, ăăă, se pare că Lissa are un frate, sau o soră. Şi cred că ar trebui să-l găsim. Sau s-o găsim.

Am izbutit să-mi fac vocea să sune calmă şi indiferentă. Dar, pe dinăuntru, inima îmi zvâcnea. Chiar dacă avusesem timp berechet ca să rumeg biletul Tatianei, rostirea cu voce tare a cuvintelor le făcea să pară reale într-un mod în care nu mai fuseseră pînă acum. Şi m-au şocat, izbindu-mă din plin adevărata semnificaţie a informaţiei şi modul în care ar putea schimba tot ce ajunseserăm să credem.

Fireşte, şocul meu n-a fost nimic pe lângă al celorlalţi. Unu la zero pentru Rose şi pentru elementul-surpriză. Sydney n-a încercat deloc să-şi ascundă uimirea, rămânând cu gura căscată. Până şi Dimitri arăta puţin descumpănit.

După ce şi-au mai revenit, i-am văzut pregătindu-se să protesteze. Fie că aveau să-mi pretindă dovezi, fie să respingă pur şi simplu ideea, ca fiind ridicolă. Am trecut imediat la acţiune, înainte de startul contrazicerilor. Am scos la iveală biletul Tatianei şi l-am citit cu voce tare, lăsându-l pe Dimitri să-l privească. Le-am povestit despre întâlnirea mea cu fantoma, când sufletul neodihnit al reginei mă făcuse să cred în veridicitatea mesajului. Dar, chiar şi-aşa, însoţitorii mei au rămas sceptici.

— N-ai nicio dovadă că Tatiana ar fi scris biletul, mi-a zis Dimitri.

— Alchimiştii nu au date despre existenţa unui alt Dragomir a replicat Sydney.

Fiecare spusese exact ceea ce mă aşteptasem. Dimitri era genul de bărbat mereu pregătit să vadă un şiretlic sau o capcană. Punea la îndoială orice n-ar fi fost susţinut de dovezi incontestabile. În schimb, Sydney trăia într-o lume a faptelor şi a datelor, şi avea încredere deplină în Alchimişti şi în informaţiile lor. Dacă Alchimiştii nu credeau, nici ea nu credea. Dovezile oferite de fantome nu-i puteau convinge pe niciunul dintre ei doi.

— Chiar nu văd de ce-ar vrea spiritul Tatianei să mă înşele, am argumentat. Iar Alchimiştii nu sunt atotştiutori. Biletul susţine că e un secret foarte bine păstrat printre moroi... pare logic să fie un secret şi pentru Alchimişti.

Sydney a pufnit, displăcându-i remarca mea cu „atotştiutorii", dar în rest a rămas tăcută. Dimitri a fost cel care a împins discuţia mai departe, refuzând să ia ceva pe încredere, fără dovezi.

— Mi-ai zis altădată că nu totdeauna se înţelege limpede ce încearcă fantomele să transmită, mi-a atras el atenţia. Poate c-ai interpretat-o greşit.

— Nu ştiu... Am tăcut şi m-am gândit iar la faţa ei solemnă, translucidă. Dar cred că ea a scris biletul, am revenit apoi. Aşa-mi spune mie instinctul, am insistat, îngustându-mi privirea spre Dimitri. Ştii că instinctul meu nu s-a înşelat până acum. Nu poţi să ai încredere şi cu asta?

M-a privit fix pentru câteva momente, şi eu i-am susţinut privirea fără ezitare. În felul acela neobişnuit al nostru, puteam să ghicesc ce gândeşte. Întreaga situaţie i se părea cusută cu

aţă albă, dar ştia că aveam dreptate în legătură cu instinctul meu. Se dovedise corect în trecut. Indiferent prin ce trecuse el, indiferent de actualul antagonism dintre noi, încă mă cunoştea îndeajuns cât să se încreadă în el.

Încetişor, aproape fără voia lui, a făcut un semn de încuviintare.

— Dar dacă ne hotărâm să plecăm în căutarea acestui aşa-zis vlăstar, încăţcăm indicaţiile Lissei, care ne-a cerut să stăm la adăpost.

— Tu crezi în biletul ăla? s-a mirat Sydney. Ţi-a trecut măcar prin gând să-l iei în seamă?

Un fulger de mânie s-a aprins în mine, unul pe care m-am străduit să-l ascund. Evident. Evident că tocmai acesta trebuia să fie următorul obstacol: incapacitatea lui Dimitri de a manifesta nesupunere faţă de Lissa. Sydney se temea de Abe, lucru pe care puteam să-l înţeleg, însă preocuparea lui Dimitri consta încă în acel nobil jurământ cavaleresc făcut Lissei. Am tras adânc aer în piept. Dacă-i spuneam cât de ridicolă mi se părea comportarea lui nu puteam să-mi ating scopurile.

— Teoretic, da. Dar dacă noi chiar am putea să dovedim că ea nu e singura rămasă din familie, i-am fi de mare ajutor. Nu putem să dăm cu piciorul ocaziei, şi dacă voi reuşiţi să mă feriţi de necaturi între timp — m-am străduit să nu mă strâmb la vorbele astea — atunci n-ar trebui să fie o problemă.

Dimitri a stat să se gândească la propunerea mea. Mă cunoştea bine. Ştia şi că, dacă trebuia să iasă cum vreau eu, eram în stare să apelez şi la o logică mai întortocheată.

— Bine, a rostit, într-un târziu.

I-am şi observat schimbarea din fizionomie. Hotărârea fusese luată, şi el avea s-o respecte de-acum.

— Dar de unde începem? m-a întrebat. Nu ai niciun alt indiciu, în afara biletului misterios.

Era un dejâ-vu, amintindu-mi de conversaţia de mai devreme a Lissei şi a lui Christian cu Abe, când încercau să-şi dea seama de unde să pornească investigaţiile. După cum se părea, noi două duceam vieţi paralele, urmărind amândouă rezolvarea câte unui puzzle imposibil, cu indicii extrem de sumare. Rememorându-le discuţia, am încercat un raţionament similar cu cel folosit de Abe: dacă n-ai indicii, începi să lucrezi prin intermediul concluziilor evidente.

— E evident că avem de-a face cu un secret, am zis. Unul mare de tot. Unul care s-a vrut camuflat cât mai bine… într-atât, încât s-a încercat sustragerea actelor referitoare la el şi îndepărtarea de la putere a Dragomirilor.

Cineva dăduse o spargere într-una dintre clădirile Alchimiştilor şi luase de-acolo documente care atestau că, într-adevăr, Eric Dragomir finanţase o femeie misterioasă. Le-am precizat însoţitorilor mei că era foarte probabil ca femeia aceea să fie mama copilului său din flori.

— Ai putea să mai faci ceva cercetări în acest caz, i-am zis lui Sydney.

Poate că ei nu-i păsa de existenţa încă unui Dragomir, însă Alchimiştii doreau în continuare să ştie ce le fusese furat.

— Hopa, ia stai! Cum era, că eu nici măcar nu parcipam la procesul decizional? m-a apostrofat ea.

Încă nu-i trecuse supărarea provocată de conversaţia noastră care dintr-odată începuse să se deruleze fără ea. Şi, după cum decursese noaptea până acum, nu părea prea încântată de posibilitatea de a fi absorbită într-o altă coţcărie de-a mea.

— Poate că pentru voi doi, şi-a continuat ea tirada, n-o fi mare chestie să-i încălcaţi ordinele Lissei, însă pentru mine ar însemna să acţionez împotriva dispoziţiilor lui Abe. Iar el ar putea să nu fie chiar atât de îngăduitor.

Era un punct de vedere corect.

— O să-i cer o favoare, ca fiică a lui, am asigurat-o. În plus, moşul adoră secretele. O să-i placă ăsta, crede-mă. Iar tu deja ai găsit indiciul cel mai important dintre toate. Adică, dacă Eric îi dădea bani unei femei necunoscute, atunci de ce n-am deduce că o făcea pentru amanta lui secretă şi pentru copilul lor?

— „Necunoscută" e cuvântul-cheie, a replicat Sydney, încă evident sceptică în legătură cu „îngăduinţa" Zmeului. Dacă teoria ta e corectă — şi să ştii că e cam forţată — noi încă nu avem habar cine a fost amanta aia. În documentele furate nu se spunea.

— Mai există şi alte documente care se leagă de cele furate? Sau ai putea să investighezi banca în care depunea el bani?

Preocuparea iniţială a Alchimiştilor fusese că le furase cineva cópii printate ale unor fişiere din arhivă. Colegii ei descoperiseră care anume documente fuseseră luate, însă nu acordaseră prea multă atenţie conţinutului acestora. Puteam să

pariez liniştită că nu căutaseră alte documente care să aibă legătură cu acelaşi subiect. Sydney îmi confirmă.

— Tu chiar n-ai idee ce înseamnă „cercetarea arhivei”, aşa-i? Nu e chiar atât de simplu, mi-a atras ea atenţia. Ar putea să ia cave vreme.

— Păi... cred că de-asta e bine să mergem într-un loc, hm, sigur, nu? am întrebat.

Coştientizând brusc faptul că era posibil să avem nevoie de timp ca să facem următorul pas, începeam să cam înţeleg dezavantajul pierderii izolatei noastre ascunzători.

— Sigur... în fine, a adăugat, clătinând din cap, o să vedem. Sper că nu fac o prostie.

După cuvintele acestea profetice ale ei, s-a aşternut tăcerea. Aş fi vrut să ştiu mai multe despre locul spre care ne îndreptam dar simţeam că nu trebuie să mă culc pe laurii micii victorii abia repurtate. Sau, cel puţin, ai victoriei pe care-mi închipuiam ca aş fi repurtat-o. Nu eram întru totul convinsă că Sydney fusese sută la sută câştigată de partea cauzei mele, însă pe Dimitri eram sigură că-l hotărâsem. Aşa că era mai bine să n-o tulbur acum. Am aruncat o privire spre GPS. Aproape o oră. Timp suficient ca să văd ce mai e cu Lissa.

Mi-a trebuit un minut până să recunosc locul în care se afla, probabil din cauză că mă aşteptasem să se întoarcă în camera ei. Dar nu, era într-un loc în care fusesem şi eu o dată: în casa părinţilor lui Adrian. Surprinzător. În câteva clipe, însă, i-am citit raţionamentul din minte. Actualul ei apartament era în pavilionul pentru oaspeţi şi, în panica ulterioară evadării mele, clădirea în care locuia mişuna de vizitatori grăbiţi acum să plece. Casa din oraş a Ivashkovilor, situată într-o zonă rezidenţială permanentă era un pic mai liniştită... nu că n-ar fi fost şi pe-acolo vreo câţiva vecini pe fugă.

Adrian era tolănit într-un fotoliu, cu picioarele rezemate neglijent pe o măsuţă scumpă, aleasă probabil de mama lui cu ajutorul unui specialist în decoraţiuni interioare. Lissa şi Christian abia sosiseră, şi ea tocmai receptase în aer un iz de fum de ţigară care o făcuse să creadă că Adrian s-ar fi nărăvit pe furiş, în prealabil.

— Dacă avem noroc, le spunea el Lissei şi lui Christian, entităţile parentale vor fi ocupate pentru o vreme, oferindu-ne linişte şi pace. Cât de dure v-au fost interogatoriile?

Lissa şi Christian s-au aşezat pe o canapea mai degrabă drăguţă decât confortabilă. Ea s-a rezemat de el, oftând.

— Nu prea rău. Nu ştiu dacă s-au convins pe deplin că nu avem nimic de-a face cu evadarea lui Rose... dar categoric nu au nicio dovadă.

— Cred că mai multe probleme avem cu mătuşa Tasha, a completat-o Christian. A fost cam întoarsă pe dos pentru că nu i-am spu şi ei care-i treaba. Am impresia c-ar fi vrut să arunce în aer ea însăşi statuile.

— Cred că mai mult s-a supărat din cauză că l-am implicat pe Dimitri, i-a atras atenţia Lissa. Crede că i-am dus de râpă şansele de a mai fi acceptat vreodată la loc.

— Şi are dreptate, a confirmat Adrian, luând o telecomandă şi pornind un televizor mare, cu plasmă. Tăind sunetul, a început să schimbe canalele la întâmplare. Dar nu l-a forţat nimeni, a precizat el.

Lissa l-a aprobat, dar întrebându-se în secret dacă nu cumva îl forţase ea, fără să ştie. Jurământul lui devotat de a o proteja nu era un secret. Christian părea că-i simte îngrijorarea.

— Ei, de unde ştim că el n-ar fi...

O bătaie în uşă l-a întrerupt în mijlocul frazei.

— Fir-ar să fie, a exclamat Adrian, ridicându-se. Gata cu liniştea şi pacea.

— Părinţii tăi n-ar bate în uşă, şi-a dat cu părerea Christian.

— E-adevărat, dar probabil că e vreun prieten de-al lor, dornic să soarbă un vinişor de Porto şi să bârfească despre cumplita stare a tineretului criminal din ziua de azi, i-a răspuns Adrian, din mers.

Lissa a auzit uşa deschizându-se, apoi o conversaţie înfundată. Câteva clipe mai târziu, Adrian s-a întors împreună cu un tânăr moroi pe care ea nu-l cunoştea.

— Uite ce e, zicea tipul, privind stânjenit în jur. Pot să mă întorc mai târziu.

În clipa aceea, i-a zărit pe Lissa şi pe Christian şi a încremenit..

— Nu, nu, a protestat Adrian.

Trecerea de la indispoziţie la cordialitate fusese la fel de rapidă ca aprinderea luminii după apăsarea unui întrerupător.

— Sunt sigur c-o să se-ntoarcă şi ea, dintr-o clipă în alta. Voi vă cunoaşteţi?

Tânărul a încuviinţat, săgetând cu privirea de la o faţă la cealaltă.

— Desigur.

— Eu nu te cunosc, a replicat Lissa, încruntându-se.

Zâmbetul nu-i părăsise chipul lui Adrian, însă Lissa şi-a dat seama repede că era vorba despre ceva important.

— El e Joe. Îngrijitorul care m-a ajutat, depunând mărturie că nu eram împreună cu Rose când a fost asasinată mătuşa Tatiana. Cel care lucra în clădirea lui Rose.

În clipa aceea, Lissa şi Christian şi-au îndreptat amândoi spinările.

— Mare noroc că ai apărut înaintea audierii, a zis Christian prudent.

O vreme, stârnise panică posibilitatea ca Adrian să fie implicat împreună cu mine, însă Joe ieşise la lumină tocmai la ţanc, depunând mărturie cu privire la perioadele în care ne văzuse, atât pe mine, cât şi pe Adrian, în clădirea în care locuiam eu.

Joe a făcut câţiva paşi înapoi, spre antreu.

— Chiar trebuie să plec. Transmiteţi-i doar lui Lady Ivashkov că am trecut... şi că plec de la Curte. Dar că totul s-a rezolvat.

— Ce s-a rezolvat? l-a întrebat Lissa, ridicându-se încet.

— Păi... ştie doamna.

Lissa, cum o cunoşteam eu, nu arăta ca o persoană care să intimideze. Era drăguţă, subţirică, atrăgătoare, dar după spaima de pe faţa lui Joe... în fine. Probabil că-i adresase o privire înspăimântătoare. Îmi amintea de confruntarea cu Abe de mai devreme.

— Zău, a insistat el. Trebuie să plec.

A dat să-şi continue drumul spre ieşire, însă deodată am simţit un val de spirit înflăcărându-se în Lissa. Joe s-a oprit brusc, iar ea s-a apropiat de el cu paşi mari.

— Despre ce aveai nevoie să vorbeşti cu Lady Ivashkov? l-a întrebat, pe un ton poruncitor.

— Uşurel, verişoară, a murmurat Adrian. N-ai nevoie de atât spirit ca să obţii răspunsuri.

Lissa îşi folosea forţa de constrângere asupra lui Joe, dar atât multă, încât parcă-l transformase într-o marionetă.

— Banii, a icnit Joe, cu răsuflarea tăiată şi ochii căscaţi. S-a rezolvat cu banii.

— Care bani? l-a întrebat ea.

Joe a ezitat, ca şi cum ar fi putut să-i reziste, însă a cedat curând. N-avea cum să se împotrivească unei constrângeri atât de puternice, mai ales din partea unui utilizator al spiritului.

— Banii… banii pentru mărturia… despre unde a fost el, a bâiguit, smucindu-şi capul spre Adrian.

Calmul de pe faţa lui Adrian s-a fisurat un pic.

— Cum adică, despre unde am fost eu? În noaptea în care a murit mătuşa mea? Vrei să spui…

Christian a continuat de unde se poticnise Adrian.

— Lady Ivashkov te-a plătit ca să spui că l-ai văzut pe Adrian?

— Dar l-am văzut, a strigat Joe.

Transpira vizibil. Adrian avusese dreptate: Lissa întrebuinţa prea mult spirit. Îi provoca dureri fizice lui Joe.

— Doar că… doar că… nu-mi aduc aminte orele… nu-mi aduc aminte nicio oră… Asta i-am spus şi celuilalt tip. Şi ea m-a plătit ca să spun ora la care ai fost acolo.

Lui Adrian nu-i plăcea, deloc nu-i plăcea ce auzea. Dar, spre meritul lui, şi-a păstrat calmul.

— Cum adică, i-ai spus „celuilalt tip”?

— Cine a mai fost? a repetat Lissa. Cine a mai fost cu ea?

— Nimeni! Lady Ivashkov a vrut doar să se asigure că fiul ei n-o să fie amestecat. Am născocit amănuntele pentru ea. Tipul… celălalt tip, care a venit mai târziu… ăla a vrut să ştie când a fost Hathaway pe-acolo.

Atunci, s-a auzit un zgomot dinspre antreu, zgomotul uşii de la intrare deschizându-se. Aplecându-se în faţă, Lissa şi-a înteţit forţa de constrângere.

— Cine? Cine era tipul? Ce voia?

Joe părea acum cuprins de dureri serioase. A înghiţit în sec înainte să-i răspundă.

— Nu ştiu cine era! Nu l-am văzut niciodată. Un moroi. N-a vrut decât să depun mărturie despre când am văzut-o pe Hathaway. Mi-a plătit mai mult decât Lady Ivashkov. Niciun rău…

Şi-a îndreptat spre Lissa o privire disperată.

— Niciun rău n-am făcut că i-am ajutat pe amândoi… mai ales fiindcă Hathaway a făcut-o…

— Adrian? a răsunat vocea Daniellei, dinspre antreu. Eşti aici!

— Gata, a avertizat-o Adrian pe Lissa, cu voce scăzută — şi nu glumea.

Vocea ei s-a auzit la fel de moale, dar îndreptându-se tot spre Joe.

— Cum arăta? Moroiul. Descrie-l.

Tocurile cui ţăcăneau pe pardoseala holului.

— Ca oricare! a răspuns Joe. Jur! Obişnuit. Banal. În afara mâinii... vă rog, lăsaţi-mă...

Adrian a împins-o deoparte pe Lissa, întrerupând orice contact dintre ea şi Joe. Tânărul părea pe cale să se prăbuşească, dar deodată a înţepenit, în timp ce-i întâlnea privirea lui Adrian. Din nou, forţă de constrângere... dar mult mai puţină decât cea întrebuinţată de Lissa.

— Uită tot, i-a şuierat Adrian. Discuţia asta n-a existat niciodată.

— Adrian, ce tot...

Daniella s-a oprit în pragul livingului, examinând ciudata privelişte. Christian încă era pe canapea, dar Adrian şi Lissa erau la câţiva centimetri de Joe, a cărui cămaşă era scăldată în sudoare.

— Ce se-ntâmplă aici? a strigat ea.

Făcând câţiva paşi înapoi, Adrian i-a dăruit mamei sale unul dintre zâmbetele acelea fermecătoare cu care captiva atâtea femei.

— Băiatul ăsta a trecut să te viziteze, mamă. I-am zis să aştepte până te întorci. Noi tocmai plecam.

Daniella îşi plimbă privirea între fiul ei şi Joe. Era vizibil stânjenită de scenă, dar şi derutată. Pe Lissa a mirat-o partea cu „tocmai plecam”, dar a pornit imediat în urma lui Adrian. Christian i-a urmat exemplul.

— Mă bucur că v-am văzut, i-a zis Lissa din mers Daniellei, încercând să-şi compună un zâmbet pe măsura celui al lui Adrian.

Joe părea total năucit. După ultima comandă a lui Adrian, bietul îngrijitor probabil că uitase şi cum de ajunsese în casa Ivashkov.

Lissa şi Christian s-au grăbit să iasă după Adrian, înainte ca Daniella să mai poată spune ceva.

— Ce naiba a mai fost şi asta? s-a mirat Christian, imediat cum au ajuns afară.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la înspăimântătoarea demonstraţie de constrângere din partea Lissei sau la dezvăluirile lui Joe.

— Nu ştiu sigur, i-a răspuns Adrian, întunecat la faţă. Terminase cu zâmbetele vesele. Dar, a adăugat el, ar fi cazul să avem o discuţie cu Mihail.

— Rose.

Vocea blândă a lui Dimitri m-a readus la el, la Sydney şi la maşină. Fără îndoială, el îmi recunoscuse expresia de pe chip şi ştia fusesem.

— E totul în regulă pe-acolo? s-a interesat.

Ştiam că prin „pe-acolo” se referea la Curte, şi nu la bancheta din spate. Am încuviinţat, cu toate că „în regulă” nu era exacl calificativul potrivit pentru ceea ce tocmai văzusem. Şi ce văzusem! Recunoaşterea unei mărturii false. O recunoaştere care contrazicea unele dintre dovezile existente împotriva mea. Nu mă interesa prea tare faptul că Joe minţise pentru binele lui Adrian. Adrian nu fusese implicat în asasinarea Tatianei, aşa că voiam ca el să fie liber şi absolvit de orice bănuială. Dar celălalt? Moroiul „banal” care-l plătise pe Joe să mintă în legătură cu perioada în care fusesem eu acolo, lăsându-mă fără alibi pentru intervalul producerii crimei?

Până să prelucrez pe deplin implicaţiile, am observat că maşina se oprise. Îndesându-mi informaţiile lui Joe într-un sertar din fundul minţii, am încercat să evaluez noua situaţie. Laptopul lui Sydney sclipea pe scaunul din faţă, în timp ce ea parcurgea ceva.

— Unde suntem? am întrebat, privind cu atenţie afară.

În lumina farurilor, am văzut o benzinărie jalnică, închisă.

— În Altswood, mi-a răspuns Dimitri.

După estimarea mea, aici nu se mai afla şi altceva în afara benzinăriei.

— Pe lângă ăsta, orăşelul de mai devreme parc-ar fi New York, am zis.

Sydney şi-a închis laptopul. L-a întins spre noi, şi eu l-am aşezat pe locul de lângă mine, lângă rucsacurile pe care, printr-o minune, le înhăţase înainte să plece din motel. A intrat în viteză, ieşind din parcare. Nu prea departe de acolo, vedeam şoseaua şi speram că va coti spre ea. În loc de asta, a trecut dincolo de benzinărie, afundându-se şi mai mult în beznă. Ca şi

în locul precedent, în jurul nostru erau numai munţi şi păduri. Ne-am tot târât aşa, ca melcul, până când Sydney a descoperit un mic drum acoperit cu pietriş, care dispărea în pădure. Pe el începea doar o singură maşină, dar, nu ştiu cum, nu mă aşteptam să dăm peste o circulaţie prea intensă pe-acolo. Un drum similar ne-a adâncit şi mai mult şi, cu toate că nu puteam să-i văd faţa, neliniştea lui Sydney era de-a dreptul palpabilă.

Minutele ni s-au părut ore până când poteca noastră strâmtă s-a deschis într-un luminiş larg, plin de praf. Erau parcate acolo şi alte vehicule, destul de vechi. Ciudat loc pentru o parcare, dat fiind că tot ce vedeam în jurul nostru era pădurea deasă. Sydney a oprit motorul.

— Aici e un camping? am întrebat.

Ea nu mi-a răspuns. În schimb, şi-a îndreptat privirea spre Dimitri.

— Eşti atât de bun pe cât se spune?

— Ce? a întrebat el, nedumerit.

— La bătaie. Toată lumea vorbeşte despre cât eşti de periculos. E adevărat? Eşti chiar atât de bun?

Dimitri a stat puţin să se gândească.

— Destul de bun.

Am pufnit în râs.

— Extrem de bun, l-am corectat.

— Sper să fie de ajuns, a zis Sydney, întinzând mâna spre mânerul portierei.

Mi-am deschis şi eu portiera din partea mea.

— Pe mine nu mă întrebi?

— Despre tine ştiu deja că eşti periculoasă, mi-a răspuns. Doar te-am văzut.

Complimentul ei mi-a oferit prea puţină linişte, cum traversam parcarea aceea rustică.

— De ce ne-am oprit? m-am interesat.

— Pentru că de-acum trebuie să mergem pe jos.

A aprins o lanternă, luminând perimetrul terenului viran. În cele din urmă, fasciculul a dezvăluit o potecă şerpuind printre copaci. Era micuţă şi uşor de trecut cu vederea, din cauză că o acopereau tot felul de buruieni şi de alte plante.

— Asta-i, a zis, pornind în direcţia ei.

— Stai, a oprit-o Dimitri.

A trecut în faţa ei, pornind el primul, iar eu imediat mi-am

ocupat poziţia de ariergardă a grupului nostru. Era formaţia standard pentru gardieni. O încadram pe Sydney, la fel cum am fi procedat cu un moroi. Toate gândurile legate de Lissa, de mai devreme, mi-au zburat din minte. Atenţia mi s-a concentrate în totalitate asupra situaţiei prezente, toate simţurile fiindu-mi încordate pentru depistarea potenţialelor primejdii. Vedeam bine că şi Dimitri era la fel, amândoi stăteam cu mâinile pregătite pe ţepuşe.

— Încotro mergem? m-am interesat, în timp ce evitam cu grijă rădăcinile şi gropile de pe potecă.

Crengile îmi zgâriau braţele.

— Spre unele persoane pentru care pot să garantez că n-oi să vă trădeze, mi-a răspuns, pe un ton îndârjit.

Alte întrebări mi se îngrămădeau pe buze, când, deodată, m-a orbit o lumină puternică. Ochii mi se adaptaseră la întuneric, iar strălucirea aceea neaşteptată însemna pentru ei o schimbare prea bruscă. S-a auzit un foşnet printre copaci, am simţit mai multe prezenţe în jurul nostru şi, pe măsură ce-mi revenea vederea, am zărit pretutindeni chipuri de vampiri.

Nouă

Din fericire, erau chipuri de moroi.

Asta nu m-a împiedicat să-mi ridic ţepuşa şi să mă apropii de Sydney. Nu ne ataca nimeni, aşa că mi-am păstrat poziţia; nu că ar mai fi avut, probabil, importanţă. Pe măsură ce distingeam tot mai mult din scenă, observam că eram complet înconjuraţi de vreo zece persoane. Îi spuseserăm lui Sydney că suntem buni, şi era adevărat: Dimitri şi cu mine eram, probabil, capabili să dăm gata un grup cum era cel din faţa noastră, cu toate că poziţiile nefavorabile ne-ar fi îngreunat situaţia. În acelaşi timp, mi-am dat seama că grupul nu era alcătuit în întregime din moroi. Cei aflaţi mai aproape de noi erau moroi, însă în jurul lor vedeam dhampiri. Iar lumina despre care crezusem că ar proveni din torţe sau din lanterne era de fapt o minge de foc, din palmele unei femei moroi.

Un bărbat moroi, cam de vârsta lui Abe, cu o barbă castanie pufoasă şi o ţepuşă din argint în mână, a ieşit în faţă. O parte din mintea mea a remarcat că ţepuşa era rudimentară, prin

comparaţie cu a mea, însă vârful era la fel de periculos. Privirea tipului m-a măsurat pe mine, apoi pe Dimitri, după care ţepuşa s-a lăsat în jos. Sydney a devenit apoi obiectul cercetării; deodată, tipul s-a aruncat spre ea. Eu şi Dimitri am sărit să-l oprim, însă alte braţe s-au întins să ne împiedice. Poate că m-aş fi luptat cu ei, însă am încremenit când Sydney a scos un „Stai" sugrumat.

Moroiul bărbos a prins-o de bărbie, întorcându-i faţa astfel încât lumina să-i cadă pe obraz, făcând să strălucească tatuajul auriu. Atunici, i-a dat drumul şi s-a retras.

— Fată-crin, a mormăit.

Ceilalţi s-au destins, foarte puţin, dar şi-au păstrat ţepuşele la poziţie, părând în continuare gata să atace dac-ar fi fost provocaţi. Conducătorul moroilor şi-a întors faţa de la Sydney spre Dimitri şi spre mine.

— Aţi venit să vă alăturaţi grupului nostru? ne-a întrebat precaut.

— Am venit să căutăm adăpost, l-a informat Sydney, frecându-şi uşurel gâtul. Ei sunt vânaţi de... de Pătaţi.

Femeia care ţinea flacăra în palme a făcut o mutră sceptică.

— Mai degrabă arată a spioni de-ai Pătaţilor.

— Regina Pătaţilor a fost omorâtă, a zis Sydney, arătând n cu capul spre mine. Ei cred că ea ar fi făptaşa.

Acea parte curioasă a mea a vrut să intervină, dar a tăcut imediat, îndeajuns de înţeleaptă încât să-şi dea seama că o întorsătură atât de bizară a evenimentelor era cel mai bine să fie lăsată în seama lui Sydney. Nu înţelegeam ce tot spune ea acolo. Când afirmase că suntem urmăriţi de Pătaţi, crezusem că încearcă să-i facă să creadă pe cei din grup că avem strigoi pe urmele noastre. Acum, după ce-o menţionase pe regină, nu mai eram atât de sigură. De asemenea, nici identificarea mea ca posibilă criminală nu mi se părea prea inteligentă. De unde puteam să ştiu că Barbă Castanie nu s-ar fi întors împotriva mea, încercând să câştige o recompensă. După cum îi arătau hainele, i-ar fi prins bine.

Numai că, spre mirarea mea, informaţia i-a adus un zâmbet pe faţă.

— Şi, uite-aşa, încă un uzurpator îşi dă duhul. Au pus deja pe altcineva?

— Nu, i-a răspuns Sydney. Or să ţină alegeri cât de curând.

Zâmbetele celor din grup au lăsat locul unor strâmbături dispreţuitoare, însoţite de bombăneli dezaprobatoare cu priviri alegeri. Nu m-am mai putut stăpâni.

— Dar cum altfel să-şi aleagă un rege, sau o regină?

— Pe calea cea adevărată, mi-a răspuns un dhampir din apropiere. Aşa cum se proceda pe vremuri. Printr-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Am aşteptat să aud poanta, însă am constatat că tipul chiar vorbea serios. Am fost tentată s-o întreb pe Sydney în ce ne-a târât, însă ajungând în punctul acesta, aveam impresia că trecuserăm examenul. Conducătorul grupului s-a întors şi a pornit pe potecă. Ceilalţi l-au urmat, îndemnându-ne să mergem şi noi. Ascultându-le conversaţia, nu mi-am putut stăpâni o uşoară încruntare... şi nu doar din cauză că era posibil ca vieţile noastre să fie în pericol. Mă intriga accentul lor. Recepţionerul motelului avusese un puternic accent sudist, exact cum te-ai fi şi aşteptat în partea aceasta a ţării. Cel al tipilor acestora, chiar dacă părea asemănător, mai avea amestecate în el şi câteva alte inflexiuni. Aproape că-mi amintea un pic de accentul lui Dimitri.

Eram într-atât de încordată şi de neliniştită, încât nu mă prea puteam concentra asupra drumului. Până la urmă, poteca ne-a adus la ceea ce părea să fie o tabără bine camuflată. Un foc uriaş ardea într-un luminiş, iar în jurul lui stăteau mai multe persoane. Totuşi, într-o parte se vedeau şi câteva construcţii răzleţe, întinzându-se spre pădure de-a lungul potecii, acum mai largi. Tot nu arăta ca un drum veritabil, însă oferea iluzia unui orăşel, sau cel puţin a unui sat. Clădirile erau mărunte şi sărăcăcioase, dar păreau solide. De cealaltă parte a focului, terenul se înălţa abrupt spre munţii Apalaşi, acoperind stelele. În lumina pâlpâitoare, zăream versantul unui munte, cu suprafaţa din piatră aspră şi copaci răzleţi, presărată ici şi colo de găuri întunecoase.

Mi-am întors din nou atenţia spre cei vii. Mulţimea strânsă în jurul focului — vreo douăzeci şi ceva de persoane — a tăcut în clipa în care escorta noastră ne-a condus într-acolo. La început, tot ce-am putut să văd a fost numărul lor. Era latura mea războinică preocupată să numere adversarii şi să-şi planifice atacul, la fel ca mai devreme. Abia apoi am început să observ cu adevărat feţele. Alţi moroi, amestecaţi cu dhampiri. Şi — am

descoperit, şocată — cu oameni.

Aceştia din urmă nu erau nici hrănitori. În fine, nu în sensul în care-i cunoşteam eu pe hrănitori. Chiar şi prin întuneric, puteam să întrezăresc semnele muşcăturilor pe gâturile unora dintre oameni, însă, judecând după curiozitatea de pe feţele lor, puteam să-mi dau seama că oamenii aceştia nu-şi dăruiau cu regularitate sângele. Nu păreau drogaţi. Erau amestecaţi printre moroi şi dhampiri, stând jos sau în picioare, discutând, implicându-se: era clar că întregul grup se unise într-un soi de comunitate. Chiar mă întrebam dacă oamenii aceştia erau asemeni Alchimiştilor. Poate că între ei şi cei din neamul nostru exista un fel de relaţie de afaceri.

Formaţia strânsă în jurul nostru a început să se destrame, şi eu m-am tras mai aproape de Sydney.

— Ce Dumnezeu e toată povestea asta?

— Păstrătorii, mi-a răspuns, cu voce scăzută.

— Păstrătorii? Cum adică?

— Adică, mi-a răspuns moroiul bărbos, noi, spre deosebire de ai voştri, păstrăm încă tradiţia, aşa cum trebuie.

I-am studiat pe „Păstrătorii” aceştia, cu veşmintele lor ponosite, şi copiii murdari, desculţi. Gândindu-mă la cât de departe eram faţă de civilizaţie — şi la cât de beznă era dacă nu stăteai aproape de foc — puteam să pun pariu că nu aveau curent electric. Cât pe ce să spun că, după părerea mea, nu aşa ar trebui să trăiască în realitate cineva. Dar apoi, amintindu-mi cu câtă nepăsare vorbiseră tipii aceştia despre luptele pe viaţă şi pe moarte, m-am hotărât să-mi păstrez părerile pentru mine.

— Ce caută ei aici, Raymond? a întrebat o femeie de lângă foc.

Era o fiinţă umană obişnuită, însă i se adresa moroiului bărbos cu o totală familiaritate. Nu în stilul acela visător, tulbure, folosit îndeobşte de hrănitori faţă de moroi. Nu semăna nici măcar cu conversaţiile pedante dintre cei ca mine şi Alchimişti.

— Ni se alătură? a adăugat ea.

Raymond i-a răspuns scuturând din cap.

— Nu. Pătaţii îi urmăresc pentru că le-au omorât regina. Sydney a avut grijă să mă înghiontească înainte să pot nega afirmaţia. Am strâns din dinţi, aşteptând să sară toţi pe mine. Dar, spre surprinderea mea, m-am pomenit că mulţimea mă

priveşte cu un amestec de veneraţie şi de admiraţie, exact la fel ca grupul care ne întâmpinase.

— Noi le oferim adăpost, le-a explicat Raymond, privindu-ne bucuros, cu toate că nu-mi dădeam seama dacă aprobarea lui se datora faptului că am fi fost criminali, sau pur şi simplu atenţiei de care se bucura. Cu toate acestea, ne-a zis, sunteţi bine-veniţi să vă alăturaţi nouă şi să vă duceţi traiul aici. Avem loc destul în grote.

Grote? Mi-am smucit capul spre versantul muntos de dincolo de foc dându-mi abia acum seama ce erau găurile acelea întunecate. Şi chiar în timp ce priveam într-acolo, câteva persoane au început să mişune, retrăgându-se la culcare şi dispărând în profunzimile negre ale muntelui.

Sydney i-a răspuns, în timp ce eu mă străduiam să nu mi se vadă oroarea pe chip.

— Avem doar nevoie să stăm aici… A şovăit pentru o clipă, lucru deloc surprinzător, dacă mă gândesc la cât de sumare deveniseră acum planurile noastre. Vreo două zile, probabil, şi-a încheiat fraza.

— Puteţi să locuiţi cu familia mea, a zis Raymond. Chiar şi tu.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Sydney, şi el le făcuse să sune ca şi cum i-ar fi acordat o mare favoare.

— Vă mulţumim, a răspuns ea. Vă vom fi recunoscători pentru că ne lăsaţi să ne petrecem noaptea în casa dumneavoastră.

Accentul pe partea finală îmi fusese adresat mie, din câte mi-am dat seama. Clădirile din lemn aflate de-a lungul potecii prăfuite nu arătau deloc luxoase, oricâtă imaginaţie ai fi avut, însă aş fi preferat oricând una dintre ele faţă de o grotă.

Satul, sau comuna, sau ce-o mai fi fost, era cuprins de un entuziasm tot mai mare pe măsură ce noutatea adusă de noi era conştientizată mai bine. Ne-au bombardat cu rafale de întrebari, începând cu lucruri obişnuite, cum ar fi numele noastre, dar trecând repede la amănunte precise referitoare la cum anume o ucisesem eu pe Tatiana.

Am fost salvată de obligaţia de a răspunde atunci când femeia umană, cea care vorbise mai devreme cu Raymond, a sărit să ne ia pe toţi trei.

— Ajunge, a zis, certându-i pe curioşi. Se face târziu şi sunt sigură că oaspeţilor noştri le e foame.

În realitate, eram lihnită, dar nu ştiam dacă sunt chiar în asemenea hal încât să mănânc tocană de oposum, sau mai ştiu eu ce altceva putea să treacă drept mâncare pe-aici. Hotărârea femeii a fost întâmpinată cu o oarecare dezamăgire, însă ea i-a asigurat pe ceilalţi c-or să poată discuta cu noi mâine. Rotindu-mi privirea în jur, am zărit o uşoară împurpurare acolo unde probabil că se afla orizontul estic. Răsărea soarele. Un grup de moroi care se agăţa de „tradiţie" respecta mai mult ca sigur un orar nocturn, ceea ce însemna că persoanele acestea mai aveau, probabil, doar câteva ore până la culcare.

Femeia ne-a informat că se numeşte Sarah şi ne-a condus mai departe pe poteca prăfuită. Raymond ne-a strigat c-o să vină şi el curând. În timp ce mergeam, am văzut şi alte persoane cutreierând prin preajma caselor răzleţe, dărăpănate, ducându-se la culcare, sau poate treziţi de toată acea zarvă creată. Sarah a aruncat o privire spre Sydney.

— Ne-ai adus ceva?

— Nu, i-a răspuns Sydney. Am venit aici doar ca să-i însoţesc.

Sarah s-a arătat dezamăgită, dar a aprobat-o înclinând capul:

— O misiune importantă.

Sydney s-a încruntat şi mi s-a părut chiar şi mai stânjenită.

— Cât timp a trecut de când nu v-au mai adus ceva ai mei?

— Câteva luni, a răspuns Sarah, după ce s-a gândit o clipă.

Sydney s-a întunecat la faţă, dar n-a mai zis nimic.

În sfârşit, Sarah ne-a dus într-una dintre cele mai mari şi mai aspectuose locuinţe, cu toate că şi aceasta era simplă, clădită din scânduri nevopsite. Înăuntru era întuneric beznă, şi am aşteptat până când Sarah a aprins câteva lămpi străvechi. Avusesem dreptate. Nici gând de electricitate pe-aici. Iar asta m-a făcut să mă întrb dintr-odată cum stăteau cu canalizarea.

Podelele erau din lemn de esenţă tare, la fel ca pereţii, şi acoperite cu covoare mari, cu modele în culori vii. Încăperea în care ne aflam părea să fie ceva hibrid între o bucătărie, o cameră de zi şi o sufragerie. În centru avea o vatră mare, de-o parte a ei fiind o masă cu scaune din lemn, iar de cealaltă, perne mari, care presupuneam că serveau drept canapele. Un stativ cu plante puse la uscat atârna în apropierea vetrei, umplând încăperea cu un miros picant care se contopea cu cel de lemn ars. Pe peretele opus se vedeau nişte uşi, iar Sarah ne-a făcut semn spre una dintre ele.

— Puteţi să dormiţi în camera fetelor, a zis ea.

— Mersi, i-am răspuns, neştiind sigur dacă-mi doream într-adevăr să văd cum arăta camera noastră de oaspeţi.

Deja îmi era dor de motelul MOTEL.

Am studiat-o, curioasă, pe Sarah. Părea să fie de-o vârstă cu Raymond, şi purta o rochie albastră uni, lungă până la genunchi. Părul ei blond era pieptănat pe spate şi legat la ceafă, şi mi se părea scundă, ca toţi oamenii,

— Eşti menajera lui Raymond? am întrebat-o.

Era singurul rol pe care deducţiile mele puteau să i-l atribuie. Avea câteva urme de muşcături, dar categoric nu era o hrănitoare. Cel puţin, nu una permanentă. Poate că, pe-aici, hrănitorii aveau şi rolul de ajutoare într-ale gospodăriei.

— Sunt soţia lui, mi-a răspuns zâmbind.

A însemnat o notă bună pentru autocontrolul meu faptul că am izbutit să-i dau, cât de cât, o replică.

— Aha.

Privirea tăioasă a lui Sydney s-a fixat asupra mea, cu un avertisment conţinut: Las-o cum a picat. Încă o dată, am strâns din dinţi şi i-am dat de înţeles că pricepusem, printr-o scurtă înclinare a capului.

Numai că, în realitate, nu pricepeam. Femeile dhampir şi bărbaţii moroi se cuplau mereu. Ele chiar aveau nevoie de aşa ceva. Legăturile cu caracter de permanenţă erau considerate scandaloase... dar nu total ieşite de pe tărâmul posibilului.

Dar între moroi şi oameni? Asta îmi depăşea puterea de mea de înţelegere. Aceste două rase nu se mai împreunau de secole. Mai de mult, asta dusese la apariţia dhampirilor, însă pe măsură ce lumea înaintase spre modernitate, moroii renunţaseră complet la combinarea (în accepţiunea intimă) cu oamenii. Sigur, trăiam printre ei. Moroii şi dhampirii munceau cot la cot cu oamenii, în lumea mare îşi cumpărau case în cartierele lor şi, din câte se părea, aveau şi unele aranjamente bizare cu societăţi secrete de genul Alchimiştilor. Şi, firește, moroii se hrăneau cu sânge omenesc... şi tocmai ăsta era şpilul. Dacă ţineai o fiinţă umană lângă tine, era pentru că o foloseai pe post de hrănitor. Cam acesta era nivelul de intimitate. Hrănitorii însemnau hrană, pur şi simplu. O hrană cu care te purtai frumos, aşa e, dar nu şi una cu care să te împrieteneşti. Bărbaţii moroi să facă sex cu femeile dhampir? Indecenţă. Un

bărbat moroi să facă sex cu o femeie dhampir şi să bea din sângele ei? Pornografie şi umilinţă. Un bărbat moroi să facă sex cu o femeie umană... cu sau fără să bea din sângele ei? De neînţeles.

Puţine lucruri erau capabile să mă şocheze sau să mă facă să mă simt jignită. Aveam vederi destul de liberale când venea vorba despre viaţa intimă, însă ideea unei căsătorii între un moroi şi o fiinţă umană mă dădea peste cap. N-avea importanţă dacă femeia era un soi de hrănitoare — aşa cum părea să fie şi Sarah — sau cineva mai „presus" de asta, cum era Sydney. Oamenii şi moroii nu se potriveau unii cu alţii. Era ceva primitiv şi nepotrivit, motiv pentru care nici nu se mai întâmpla. În fine, cel puţin acolo de unde veneam eu.

Spre deosebire de ai voştri, noi încă respectăm tradiţia.

Nostimada consta în faptul că, oricât de nepotrivite mi s-ar fi părut mie toate acestea, Sydney sigur le resimţea şi mai şi, cu toate prejudecăţile ei privitoare la vampiri. Totuşi, presupun că fusese pregătită, şi tocmai de-aceea izbutea să-şi menţină atitudinea calmă. Nu fusese luată prin surprindere, ca mine, sau ca Dimitri. Fiindcă simţeam, cu o oarecare certitudine, că şi el îmi împărtăşea sentimentele. Doar că se pricepea mai bine ca mine să-şi ascundă mirarea.

Gălăgia de la uşă m-a trezit, smulgându-mă din starea de şoc. Raymond sosise, şi nu singur. Un băiat dhampir de vreo opt ani îi stătea cocoţat pe umeri, şi o fată moroi, cam de aceeaşi vârstă, se zorea pe lângă ei. Îi urma o femeie moroi drăguţă, care părea să aibă vreo douăzeci şi ceva de ani, iar în spatele ei am văzut un dhampir simpatic, cel mult cu doi ani mai mare ca mine, dacă nu de-o vârstă.

Au urmat prezentările. Copiii se numeau Phil şi Molly, iar pe femeia moroi o chema Paulette. Păreau să locuiască toţi aici, dar nu reuşeam să deduc cu precizie relaţiile dintre ei, cu excepţia tipului de vârsta mea. El era Joshua, fiul lui Raymond şi al lui Sarah. Ne zâmbea cu amabilitate tuturor — mai ales mie şi lui Sydney — şi ochii lui îmi aminteau de albastrul pătrunzător, cristalin al celor din neamul Ozera. Numai că, în timp ce în familia lui Christian tendinţa era ca părul să fie de culoare închisă, al lui Joshua era blond-nisipiu, cu uşoare accente aurii. Trebuia s-o recunosc, era o combinaţie atrăgătoare, însă partea aceea buimăcită creierului meu îmi

amintea încă o dată că el era rezultatul împreunării unui moroi cu o fiinţă umană, nu cu o femeie dhampir, cum mă născusem eu. Produsul finit era acelaşi, însă calea prin care se ajunsese la el mi se părea bizară.

— Îi duc în camera voastră, a anunţat-o Sarah pe Paulette. Voi ceilalţi puteţi să împărţiţi podul.

Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama că „voi ceilalţi însemnau Paulette, Joshua, Molly şi Phil. Ridicându-mi privirea, am văzut că într-adevăr exista un pod, acoperind cam jumătate din întinderea casei. Şi nu mi se părea suficient pentru patru persoane.

— Nu vrem să vă deranjăm, a intervenit Dimitri, gândind la fel ca mine. Rămăsese tăcut pe aproape tot parcursul aventurii noastre din pădure, economisindu-şi energia pentru acţiune, fără s-o irosească pe vorbe. Noi ne descurcăm foarte bine şi aici, a asigurat-o el pe gazda noastră.

— Nu vă faceţi griji pentru noi, a zis Joshua, adresându-ne iarăşi zâmbetul acela drăguţ. Pe noi nu ne deranjează. Şi nici pe Angeline.

— Pe cine? m-am mirat eu.

— Pe soră-mea.

Mi-am stăpânit cu greu o strâmbătură. Ei cinci, îngrămădiţi acolo, ca să putem avea noi o cameră.

— Vă mulţumim, s-a grăbit să spună Sydney. Vă suntem recunoscători. Şi zău că n-o să stăm mult.

Dacă-şi lăsau deoparte repulsia faţă de lumea vampirilor, Alchimiştii puteau să fie politicoşi şi fermecători când voiau.

— Mare păcat, a replicat Joshua.

— Termină cu flirtatul, Josh, l-a mustrat Sarah. Voi trei vreşi să mâncaţi ceva înainte de culcare? Pot să încălzesc ceva tocăniţă. Am mâncat şi noi mai devreme, cu pâine coaptă de Paulette.

La auzul cuvântului tocăniţă, toate temerile legate de oposumi mi-au revenit în goana mare.

— Nu e nevoie, m-am repezit să răspund. Eu aş fi mulţumită cu puţină pâine.

— Şi eu, m-a susţinut Dimitri.

Nu ştiu dacă voia să le dea mai puţin de furcă, sau îmi împărtăşea temerile culinare. Probabil că nu ultima variantă. Dimitri era genul de bărbat pe care puteai să-l azvârli în

sălbăticie şi ar fi supravieţuit cu orice.

Din câte se părea, Paulette copsese o grămadă de pâine, aşa că ne-au lăsat să facem un picnic în mica noastră cămăruţă, cu o pită întreagă şi un castron cu unt, bătut probabil de Sarah. Ca dimensiuni, era cam cât camera mea de cămin de la Sf. Vladimir, şi avea ca mobilier două saltele umplute cu puf, întinse pe podea. Erau acoperite cu plăpumi, probabil nefolosite de luni de zile, cu astfel de temperaturi. Mestecând o bucată de pâine surprinzător de bună, mi-amm plimbat mâna peste una dintre plăpumile acelea.

— Mi-aduce aminte de unele modele pe care le-am văzut în Rusia, am zis.

Dimitri a studiat şi el modelul.

— Seamănă. Dar nu e tocmai identic.

— Ţine de evoluţia culturii, a precizat Sydney. Era obosită, dar nu de ajuns încât să renunţe la tonul didactic. Modelele tradiţionale ruse au fost aduse aici şi, până la urmă, s-au îmbinat cu forma compozită tipică artizanatului american.

Hopa.

— Hm, e bine de ştiut, am zis.

Familia gazdă ne lăsase singuri, pregătindu-se pentru culcare, şi am privit prudentă spre uşa crăpată. Cu toată gălăgia şi agitaţia de afară, părea improbabil să ne audă cineva, dar oricum mi-am coborât tonul.

— Acum poţi să-mi explici cine naiba sunt ăştia? am luat-o în primire pe Sydney.

Ea a ridicat din umeri.

— Păstrătorii.

— Da, pe-asta am prins-o. Iar noi suntem Pătaţii. Sună a denumire mai potrivită pentru strigoi.

— Ba nu, m-a contrazis Sydney, rezemându-se cu spinarea de peretele din scânduri. Strigoii sunt Pierduţii. Voi sunteţi Pătaţii, fiindcă v-aţi alăturat civilizaţiei moderne şi aţi lăsat în urmă obiceiurile lor înapoiate, preferând uzanţele voastre anapoda.

— Hei, am sărit eu. Nu noi suntem ăia cu salopete şi banjouri.

— Rose, m-a mustrat Dimitri, privind atent spre uşă. Ai grijă. Şi, pe urmă, n-am văzut decât o singură persoană în salopetă.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, mi-a zis Sydney, află că prefer stilul vostru de viaţă. Când văd oameni amestecându-

se în toate astea...

Masca agreabilă şi profesională pe care o adoptase faţă de Păstrători dispăruse. Şi revenise firea ei dintr-o bucată.

— E dezgustător, a exclamat ea. Fără supărare.

— Nu se supără nimeni, am asigurat-o, cutremurându-mă. Crede-mă, şi eu simt acelaşi lucru. Nu pot să cred... nu pot să cred că trăiesc aşa.

A încuviinţat din cap, părând recunoscătoare pentru că-i împărtăşeam punctul de vedere.

— Prefer să rămâneţi doar voi între voi. Numai că...

— Numai că? am îmboldit-o.

A făcut o faţă ruşinată.

— Chiar dacă persoanele din care te tragi tu nu se căsătoresc cu oameni, voi tot interacţionaţi cu ei, şi trăiţi în oraşele lor. Ei, în schimb, nu.

— Şi pentru asta îi preferă Alchimiştii, a ghicit Dimitri. Voi nu sunteţi de acord cu obiceiurile celor din grupul de-aici, dar vă convine izolarea lor faţă de societatea normală.

Sydney a încuviinţat.

— Cu cât mai mulţi sunt vampirii care stau doar între ei, prin păduri, cu atât e mai bine... chiar dacă stilul lor de viaţă e nebunesc. Tipii ăştia stau doar între ei... şi-i ţin la distanţă pe ceilalţi.

— Prin mijloace ostile? am întrebat.

Fuseserăm întâmpinaţi de un grup războinic, iar ea se aşteptase la o astfel de primire. Ei toţi veniseră pregătiţi să se lupte: moroi, dhampiri şi oameni, deopotrivă.

— Să sperăm că nu prea ostile, mi-a răspuns, evaziv.

— Te-au lăsat să intri, a zis Dimitri. Alchimiştii le sunt cunoscuţi. De ce te-a întrebat Sarah dacă le-ai adus ceva?

— Pentru că asta facem, a mărturisit Sydney. Din când în când, pentru astfel de grupuri, aducem provizii: mâncare pentru toată lumea, medicamente pentru oameni.

Încă o dată, îi simţeam batjocura în voce, dar imediat a fost înlocuită de îngrijorare.

— Problema e că, dacă Sarah are dreptate, e posibil să apară vreun Alchimist în vizită. Şi ar fi bafta noastră să se-ntâmple tocmai când suntem noi aici.

Tocmai mă pregăteam s-o liniştesc şi să-i spun că n-aveam nevoie să stăm ascunşi decât vreo două zile, când o afirmaţie

de mai devreme mi-a revenit brusc în minte.

— Ia stai. Ai spus „astfel de grupuri". Câte comune de-astea există? Apoi m-am întors spre Dimitri. Asta nu e tot ca treaba cu Alchimiştii, nu? Ceva despre care să ştiţi numai câţiva, şi să ţineţi secret de noi ceilalţi?

A scuturat din cap.

— Sunt la fel de uimit ca şi tine de toate astea.

— Unii dintre conducătorii voştri probabil că au o vagă idee despre existenţa Păstrătorilor, a zis Sydney. Dar fără amănunte. Fără locuri precise. Tipii ăştia se ascund destul de bine şi sunt în stare să se mute imediat. Se ţin departe de ai voştri. Nu-i agreează pe ai vostri.

— Tocmai motivul pentru care n-or să ne trădeze, am dedus, oftând. Şi pentru care sunt atât de entuziasmaţi de mine, fiindcă presupun că am omorât-o pe Tatiana. Apropo, mersi pentru asta.

Sydney n-a părut deloc dispusă să se scuze.

— Asta ne asigură protecţia. Atâta câtă e, a adăugat, înăbuşindu-şi un căscat. Acum, însă, sunt moartă de oboseală. N-o să pot să urmez planurile nebuneşti ale cuiva — fie ale voastre, fie ale lui Abe — dacă nu dorm puţin.

Ştiam că era obosită, dar abia acum îmi dădeam seama şi în ce măsură. Sydney nu era ca noi. Şi noi aveam nevoie de somn, însă eram capabili, datorită rezistenţei noastre, să sărim peste el în caz de nevoie. Ea, în schimb, stătuse trează toată noaptea şi fusese vârâtă cu forţa în situaţii care-i depăşeau categoric sfera comodităţii. Arăta de parcă ar fi putut să adoarmă pe loc, aşa cum era, rezemată de perete. Am întors capul spre Dimitri. El deja mă privea.

— Facem cu schimbul? l-am întrebat.

Ştiam că niciunul dintre noi n-ar fi fost de acord să rămânem nepăziţi într-un astfel de loc, chiar dacă se presupunea că am fi eroii regicizi.

A încuviinţat.

— Te culci tu prima, şi eu o să...

Uşa a zburat de perete şi atât eu, cât şi Dimitri am fost gata să sărim în întâmpinarea atacului. Totuşi, în prag am văzut o fată dhampir, care ne privea furioasă pe toţi trei. Era cu vreo doi ani mai mică decât mine, cam de vârsta prietenei mele Jill Mastrano o studentă de la Sf. Vladimir care-şi dorea să se

numere printre moroii combativi. Şi fata de-aici părea să vrea acelaşi lucru, dacă luam în considerare fie şi numai poziţia ei războinică. Avea acea constituţie puternică şi suplă a majorităţii dhampirilor, şi întregul trup îi era încordat, parcă pregătit să doboare pe oricare dintre noi. Avea părul drept şi lung până în talie, de un şaten închis care aduna în el nuanţe aurii şi arămii din soare. Ochii îi erau la fel de albaştri ca ai lui Joshua.

— Aşa, a zis ea. Prin urmare, voi sunteţi marii eroi care mi-aţi ocupat camera.

— Angeline? am ghicit, amintindu-mi că Joshua a pomenit! despre sora lui.

A mijit ochii spre mine, neplăcându-i faptul că ştiam cine e.

— Da, a răspuns.

M-a examinat cu o privire neabătută, părând să nu-i placă ceea vedea. Ochii ei ageri s-au mutat apoi spre Dimitri. Mă aşteptam să se îndulcească, mă aşteptam să cadă pradă farmecelor lui, ca majoritatea femeilor. Dar nu. Şi el a avut parte tot de o căutătură bănuitoare. Pe urmă, atenţia ei a revenit spre mine.

— Eu nu cred, a declarat. Eşti prea moale. Prea dichisită.

Dichisită? Pe bune? Eu nu mă prea simţeam aşa, cel puţin nu cu blugii şi tricoul meu, purtând urmele încăierărilor. Totuşi, privindu-i vestimentaţia, puteam eventual să-i înţeleg atitudinea. Avea hainele curate, însă blugii erau purtaţi de ceva vreme, ambii genunchi fiind roşi, zdrenţuiţi. Tricoul era de fapt o bluză strâmtă fără mâneci, cu bretele, alburie, părând să fi fost croită în casă. Nici măcar nu ştiam dacă iniţial fusese albă. Poate că, prin comparaţie cu ea, eram dichisită. Fireşte, dacă merita cineva un astfel epitet, atunci aceea era Sydney. Hainele ei ar fi mers şi pentru o întâlnire de afaceri, plus că ea nu fusese angrenată în vreo încăierare sau evadare din închisoare.

Totuşi, pe ea Angeline n-o mai învrednicise şi cu o a doua privire. Aveam senzaţia că pe-aici Alchimiştii reprezentau o categorie bizară, un soi diferit de oameni faţă de cei care se căsătoreau cu Păstrătorii. Alchimiştii aduceau provizii şi plecau. Pentru cei de aici erau aproape un fel de hrănitori, zău aşa, chestie care-mi zăpăcea mintea. Păstrătorii aveau mai mult respect faţă de genul de oameni pe care civilizaţia mea îi privea de sus.

Oricum, tot nu ştiam ce replică să-i dau Angelinei. Nu-mi plăcea să mi se spună c-aş fi moale, sau să mi se pună sub semnul întrebării aptitudinile de luptătoare. O oarecare scânteie mi-a aprins temperamentul, însă am refuzat că creez necazuri intrând într-o încăierare cu fiica gazdei, şi nici nu eram dispusă să născocesc detalii despre asasinarea Tatianei. Aşa că am ridicat, pur şi simplu din umeri.

— Aparenţele sunt înşelătoare, am zis.

— Da, m-a aprobat Angeline, cu răceală. Sunt.

Îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre un mic cufăr dintr-un colţ, a scos de-acolo ceea ce părea să fie o cămaşă de noapte.

— Ai face bine să nu-mi strici patul, m-a avertizat, aruncând apoi o privire spre Sydney, care stătea în capul oaselor pe cealaltă saltea. Nu mă interesează ce faceţi cu al lui Paulette.

— Paulette e sora ta? m-am interesat, încă încercând o lăimurire a situaţiei din familia aceea.

Probabil că nu era nimic din ce-aş fi putut să spun care să nu însemne o ofensă pentru fata asta.

— Sigur că nu, s-a răstit Angeline, trântind uşa în urma ei.

Eu am rămas cu privirea fixată în direcţia aceea, năucită.

Căscând de zor, Sydney s-a întins pe patul ei.

— Paulette probabil este... ei, nu ştiu. Amanta lui Raymond. Concubina.

— Ce? m-am mirat eu. Un moroi, însurat cu o femeie umană şi încurcat cu o femeie moroi? Zău că nu ştiam câte aş mai putea să îndur. Şi locuieşte împreună cu familia lui?

— Nu-mi cere să-ţi explic eu. Nu vreau să ştiu mai multe decât sunt obligată despre obiceiurile voastre sucite.

— Dar nu sunt obiceiurile mele, am ripostat.

La scurt timp după întâmplare, şi-a făcut apariţia Sarah, să-şi ceară scuze pentru Angeline şi să ne întrebe dacă mai avem nevoie de altceva. Am asigurat-o că stăm perfect şi i-am mulţumit cu vârf şi îndesat pentru ospitalitate. Imediat după plecarea ei, eu şi Dimitri ne-am stabilit turele de somn şi de veghe. Aş fi preferat mai degrabă să rămânem amândoi treji, mai ales din cauza convingerii mele destul de puternice că Angeline ar fi capabila să reteze beregata cuiva în timp ce doarme. Totuşi, aveam nevoie de odihnă şi ştiam că amândoi am reacţiona cu toată promptitudinea dacă ar da cineva buzna pe uşă.

În consecinţă, l-am lăsat pe Dimitri să stea primul de veghe şi m-am cuibărit în patul Angelinei, străduindu-mă să nu-l „stric”. Era surprinzător de comod. Sau poate că eram eu prea obosită. Am reuşit să-mi las deoparte grijile referitoare la execuţie, la copii din flori neştiuţi şi la vampiri care trăiesc departe de lume. Un somn adânc m-a învăluit, şi am început să visez... dar nu un vis oarecare. Era un fel de extensie a trăirilor mele interioare, o senzaţie de prezenţă atât înăuntrul, cât şi în afara realităţii. Am fost atrasă într-un vis provocat de spirit.

Adrian!

Ideea m-a entuziasmat. Îmi era dor de el şi eram nerăbdătoare să discut direct cu cineva, după tot ceea ce se petrecuse la Curte. N-avusesem prea mult timp pentru discuţii atunci când evadasem, iar cu toată lumea asta bizară din fundul pădurii, în care nimerisem, chiar simţeam nevoia unei fărâme de normalitate şi de civilizaţie în jurul meu.

Visul a început să se contureze, devenind din ce în ce mai clar. Era un decor pe care nu-l mai văzusem în viaţa mea, o antecameră protocolară, cu scaune şi canapele acoperite de o tapiţerie de stofă cu arabescuri, într-o nuanţă liliachie. Pereţii erau presăraţi cu tablouri pictate în ulei, iar într-un colţ se vedea o harpă mare. Înţelesesem de multă vreme că locurile în care m-ar fi putut trimite Adrian — sau veşmintele în care m-ar putea îmbrăca — erau total imprevizibile. Din fericire, acum eram în blugi şi-n tricou, cu nazar-ul meu albastru atârnat de gât.

Mi-am întors neliniştită capul, căutându-l cu privirea, nerăbdătoare să-l cuprind într-o îmbrăţişare colosală. Şi totuşi, în timp scrutam încăperea, nu chipul lui Adrian a fost cel pe care mi-au căzut deodată ochii.

Ci al lui Robert Doru.

Iar Victor Dashkov era cu el.

Zece

Atunci când iubitul tău obişnuieşte să-ţi părundă în vis, mai prinzi din zbor vreo câteva lecţii. Una dintre cele mai importante e aceea că gesturile fizice din vis le simţi la fel ca în viaţa reală. Cum ar fi, când săruţi pe cineva. Între mine şi

Adrian se petrecuseră destule scene de sărutat în vis, suficient de intense încât să-mi stârnească în trup dorinţa de mult mai mult. Deşi niciodată n-am atacat pe cineva în vis, eram dispusă să pariez că un pumn tras acum ar fi produs la fel de multă durere ca unul din realitate.

Fără vreo clipă de ezitare, m-am avântat spre Victor, încă neştiind sigur dacă ar trebui să-i ard un pumn sau să-l strâng de gât. Ambele mi se păreau nişte idei bune. Până la urmă, n-a fost niciuna. înainte să-l ating, m-am izbit de un zid invizibil... şi dur. Nu doar că m-a împiedicat să ajung până la el, m-a făcut ţi să ricoşez înapoi, în urma impactului. M-am împleticit, am încercat să-mi recapăt echilibrul, dar în loc de asta am aterizat, dureros pe pământ. Mda: în vis simţeai la fel ca în viaţa reală.

L-am privit chiorâş pe Robert, cu un amestec de furie şi de nelinişte. Pe cea din urmă am încercat să mi-o ascund.

„Ca utilizator al spiritului, lucrezi şi cu telechinezia?"

Ştiuserăm că e posibil, însă nici Lissa, nici Adrian nu reuşiseră încă să stăpânească o astfel de capacitate. Nu-mi plăcea deloc ideea că Robert ar avea puterea să arunce cu obiecte şi să creeze bariere invizibile. Era un dezavantaj de care n-aveam nevoie.

Robert a preferat să facă pe misteriosul în continuare.

„Eu deţin controlul asupra visului."

Victor mă privea de sus, cu acea expresie de superioritate, evaluatoare în care excela. Dându-mi seama în ce poziţie nedemnă mă găsesc, am sărit în picioare. Am adoptat o postură aprigă, cu trupul încordat şi pregătit, întrebându-mă dacă Robert avea să-şi menţină mereu zidul acela.

«Ai terminat cu isteria?" m-a întrebat Victor. „Dacă te-ai comporta ca o persoană civilizată, discuţia noastră ar fi cu mult mai plăcută."

‚N-am niciun interes să discut cu tine", m-am răstit. „Singurul lucru pe care o să-l fac e să te vânez în lumea reală şi să te dau înapoi pe mâna autorităţilor."

„Încântător", a replicat Victor „Am putea să împărţim o celulă."

Am tresărit.

„Da," a continuat el. „Ştiu tot ce s-a întâmplat. Sărmana Tatiana. Ce tragedie. Ce pierdere."

Tonul lui batjocoritor-melodramatic mi-a iscat o idee

alarmantă.

„Tu n-ai avut nimic de-a face cu asta, nu?” l-am întrebat.

Evadarea lui Victor stârnise multe temeri şi accese de paranoia în rândul moroilor. Erau convinşi c-o să vină să-i atace pe toţi. Cunoscând adevărul despre această evadare, respinsesem astfel de bârfe şi-mi închipuisem c-o să stea la cutie. Acum, amintindu-mi că nu de mult îşi dorise să pornească o revoluţie printre moroi, mă întrebam dacă nu cumva persoana care o asasinase pe regină era, de fapt, cel mai mare ticălos din câţi cunoşteam.

„Da de unde”, a pufnit Victor, ducându-şi mâinile la spate şi plimbându-se prin încăpere, prefăcându-se că studiază operele de artă.

Încă o dată, m-am întrebat până unde se întindea scutul lui Robert.

„Eu dispun de metode cu mult mai sofisticate prin care să-mi ating ţelurile”,, mi-a explicat el. „Nu m-aş coborî până la aşa ceva... şi nici tu.”

Tocmai mă pregăteam să-i atrag atenţia că zăpăcirea minţii Lissei nu prea putea să reprezinte o metodă sofisticată, când ultimele lui cuvinte mi-au atras atenţia.

„Tu nu crezi c-am făcut-o eu?”

Şi-a întors privirea spre mine, de unde până atunci studia un bărbat cu joben şi baston.

„Sigur că nu. Tu niciodată nu faci ceva care să necesite atâtea pregătiri. Şi, dacă tot ce am aflat despre locul crimei este adevărat, e clar că tu niciodată n-ai lăsa în urmă atâtea dovezi.” Vorbele lui conţineau atât o insultă, cât şi un compliment.

„Ei bine, mersi pentru votul de încredere. Chiar îmi făceam griji pentru părerea ta.”

Remarca mi-a atras din partea lui un zâmbet. Mi-am încrucişat braţele pe piept.

„Dar voi de unde ştiţi măcar ce s-a întâmplat la Curte?”m-am interesat. „Ce, aveţi spioni acolo?”

„Astfel de veşti se răspândesc foarte repede prin lumea moroilor", mi-a răspuns Victor. „Nu sunt chiar atât de ieşit din circuit. Am aflat despre asasinarea ei aproape imediat cum s-a petrecut. Ca şi despre impresionanta ta evadare.”

Chiar dacă îmi păstram cea mai mare parte a atenţiei

îndreptată spre Victor, mai aruncam câte o privire rapidă spre Robert. El rămânea tăcut şi, judecând după privirea goală, absentă, a ochilor lui, mă întrebam dacă el era măcar conştient de ce se discuta în jurul lui. Ori de câte ori îl vedeam, mă trecea un fior rece pe spinare. Era un remarcabil exemplu pentru ceea ce putea fi mai rău în întrebuinţarea spiritului.

„De ce te interesează pe tine?" l-am luat la rost pe Victor, şi de ce naiba mă deranjezi în vis?"

Victor a continuat să se plimbe prin încăpere, oprindu-se să-şi treacă degetele pe suprafaţa netedă de lemn a harpei.

„Pentru că mă interesează enorm politica moroilor. Şi mi-ar plăcea să ştiu cine e răspunzător pentru asasinat, şi cam care i-ar fi jocul."

I-am adresat un zâmbet compătimitor.

„Am impresia că eşti doar gelos, din cauză că mai ciupeşte şi altcineva strunele, câteodată, nu numai tu. Fără să vreau să fac jocuri de cuvinte."

Mâna i-a căzut de pe strunele harpei, pe lângă corp, iar privirea ascuţită i s-a fixat asupra mea, privirea ochilor de aceeaşi nuanţă verde-pal ca ai Lissei.

„Comentariile tale spirituale nu-ţi sunt de niciun folos", a ripostat. „Ori ne laşi să te ajutăm, ori nu."

„Eşti ultima persoană de la care mi-aş dori un ajutor. N-am nevoie."

„Da. Lucrurile par să decurgă foarte favorabil pentru tine, dacă tot eşti o fugară căutată de toată lumea, şi umbli cu unul pe care mulţi îl cred încă strigoi", a zis Victor, făcând apoi o pauză. „Evident, sunt convins că ultima parte nu te deranjează prea tare. Ştii ce, dacă v-aş găsi, eu aş putea probabil să vă împuşc, şi-aş reprimit ca un erou."

„Nu te baza pe asta", m-am răstit, mistuită de furie, atât din cauza insinuărilor lui, cât şi amintindu-mi câte necazuri ne provocare, mie şi lui Dimitri, în trecut. Cu un mare efort de voinţă, am continuat pe un ton scăzut, ameninţător: „O să te găsesc eu pe tine. Şi probabil că n-o să mai trăieşti să ajungi pe mâna autorităţilor."

„Doar am stabilit deja că printre abilităţile tale nu se numără şi crima", a remarcat Victor, aşezându-se pe unul dintre fotoliile tapiţate şi făcându-se comod.

Robert a rămas mai departe în picioare, purtând încă pe chip

expresia aceea rătăcită.

„Acum”, a continuat Victor, „primul lucru pe care trebuie să-I facem este să determinăm motivul pentru care ar fi vrut cineva să ne omoare răposata regină. Personalitatea ei colţuroasă ar fi un motiv temeinic, deşi nu cred că-i făcea cuiva vreun rău cu asta. Din ce-am auzit, cea mai controversată acţiune din ultima vreme a Tatianei a fost cea cu legea vârstei… da, asta e. Cea care te face să te încrunţi aşa la mine. Ar fi logic ca asasinul ei să fi fost un adversar al legii acesteia.”

Nu doream câtuşi de puţin să-i fac pe plac lui Victor. Nu doream să port o discuţie raţională cu el. Ceea ce-mi doream era să obţin vreun indiciu asupra locului în care se afla el, în viaţa reală, iar apoi să-mi încerc şansa şi să mă izbesc din nou de zidul ăla invizibil. Merita riscul, dacă reuşeam să provoc ceva pagube. Aşa că am fost un pic mirată când m-am auzit spunând:

„Sau poate că făptaşul ar fi vrut să promoveze ceva şi mai rău… ceva mai crud faţă de dhampiri. Decretul ei i s-a părul prea moale.”

Trebuie să recunosc, faptul că-l prinsesem pe Victor Dashkov pe nepregătite era una dintre cele mai mari bucurii din viaţa mea. Am avut acum satisfacţia aceasta, văzându-l cum înalţă sprâncenele de uimire. Nu era uşor să-i sugerezi unui maestru al intrigilor ca el, o ipoteză la care să nu se fi gândit deja.

„Interesant”, a rostit, într-un târziu. „E posibil să te fi subestimat, Rose. Strălucită deducţie din partea ta.”

„Păi, hm… n-a fost tocmai deducţia mea.”

Victor aştepta lămuriri. Până şi Robert s-a trezit din buimăceala lui şi şi-a concentrat atenţia asupra mea. Era înfricoşător.

„A Tatianei a fost. Adică, nu deducţia ei. A afirmat-o direct. În fine, mai bine zis, aşa scria în biletul pe care mi l-a lăsat.”

De ce băteam câmpii în faţa ăstora? Dar cel puţin l-am surprins încă o dată pe Victor.

„Tatiana Ivashkov ţi-a lăsat ţie un bilet cu informaţii secrete? Pentru ce?”

Muşcându-mi buza, mi-am întors privirea spre unul dintre tablouri. Înfăţişa o femeie moroi elegantă, cu aceiaşi ochi verzi ca jadul caracteristici majorităţii Dashkovilor şi Dragomirilor. Deodată, m-am întrebat dacă nu cumva Robert îşi amplasase

sediul în cine ştie ce conac al familiei Dashkov, din copilăria lor. O mişcare sesizată cu coada ochiului m-a făcut să mă întorc instantaneu spre cei doi fraţi.

Victor se ridicase şi făcuse câţiva paşi spre mine, curiozitatea şi viclenia fiindu-i întipărite pe toată faţa.

„Mai e ceva. Ce altceva ţi-a mai scris? Ştia că e în pericol. Ştia că legea reprezintă o parte a pericolului... dar nu numai ea, aşa-i?”

Am rămas tăcută, însă între timp în minte mi se contura o idee trăsnită. Chiar mă gândeam dacă Victor ar putea să mă ajute. Fireşte, privind retrospectiv, nu era ceva chiar atât de trăsnit, dacă luam în considerare faptul că deja îl scosesem din închisoare ca să-i obţin ajutorul.

„Tatiana zicea...”

Oare trebuia s-o spun? Era cazul să-i destăinuiesc secretul pe care nici măcar Lissa nu-l cunoştea? Dacă Victor afla că mai exista un Dragomir, putea să folosească informaţia pentru vreo intrigă de-a lui? Cum? Nu ştiam precis, dar mă învăţasem de mult că din partea lui puteam să mă aştept la orice neaşteptat. Şi totuşi... Victor cunoştea o grămadă de secrete de-ale moroilor. Mi-ar fi plăcut să-l văd punându-şi isteţimea la încercare cu Abe. Şi nu mă îndoiam că multe dintre cunoştinţele din interior ale lui Victor îi implicau pe Dragomiri şi pe Dashkovi. Am înghiţit în sec şi-am vorbit mai departe.

„Tatiana zicea că mai există un Dragomir. Că tatăl Lissei a avut o relaţie şi că, dacă am putea să aflăm cine e, asta i-ar reda Lissei puterea în cadrul Consiliului.”

Văzând că Victor şi Robert schimbă între ei priviri şocate, mi-am dat seama că planul meu dăduse greş. Victor nu avea să-mi ofere informaţii din interior. În schimb, eu fusesem cea care tocmai îi oferise o informaţie preţioasă. Fir-ar să fie!

Şi-a întors din nou faţa spre mine, cu o expresie meditativă.

„Aşa. Prin urmare, Eric Dragomir nu era sfântul care se prefăcea atât de des c-ar fi.”

Mi-am strâns pumnii.

„Nu te lua de tatăl ei.”

„Nici prin gând nu-mi trece. Îmi plăcea enorm de Eric. Dar aşa e... dacă informaţia e adevărată, atunci Tatiana are dreptate. Vasilisa ar avea practic susţinere familială, iar vederile ei liberale ar provoca cu certitudine fricţiuni într-un

Consiliu care nu dă impresia că ar dori vreodată să-şi schimbe felul de-a fi. Da”, a continuat, chicotind, „categoric văd cum aşa ceva ar necăji multă lume… inclusiv pe un criminal care-şi doreşte oprimarea dhampirilor. Îmi imaginez că respectivul, sau respectiva, nu şi-ar dori ca o astfel de informaţie să iasă la iveală.”

„Cineva deja a încercat să se descotorosească de documentele legate de amanta tatălui Lissei.”

Încă o dată, vorbisem fără să gândesc, şi mă detestam pentru asta. Nu voiam să le mai dau şi alte informaţii celor doi fraţi. Nu voiam să dau impresia că am lucra împreună.

„Şi, lasă-mă să ghicesc”, a zis Victor. „Tocmai asta încerci tu să faci, nu? Să-l găseşti pe bastardul lui Dragomir.”

„Hei, ia nu…”

„N-a fost decât o exprimare”, m-a întrerupt el. „Dacă vă cunosc bine pe voi două — şi am credinţa că vă cunosc — Vasilisa se străduieşte cu disperare, la Curte, să-ţi dovedească nevinovăţia, cât timp tu şi Belikov vă aflaţi într-o aventură cu puternică încărcătură sexuală de a-i descoperi fratele sau sora.”

„Tu nu ştii nimic despre noi”, am mârâit.

Da, sigur, încărcătură sexuală, ce să-ţi spun.

Victor a ridicat din umeri.

„Chipul tău spune tot. Şi, zău aşa, nu e o idee rea. Nici prea grozavă, dar nu rea. Dă-i familiei Dragomir cvorumul, şi o să ai în Consiliu o voce care să vorbească în numele tău. Bănuiesc că nu ai şi vreo pistă, nu?”

„Lucrăm la asta”, i-am răspuns evaziv

Victor i-a aruncat o privire lui Robert. Ştiam că între ei doi nu exista vreo comunicare parapsihică, dar în timpul schimbului de priviri am avut senzaţia că gândeau amândoi acelaşi lucru şi-şi confirmau reciproc. În cele din urmă, Victor a făcut un semn de încuviinţare cu capul şi s-a întors din nou spre mine.

„Foarte bine, atunci. O să te ajutăm.”

O făcea să sune de parcă ar fi fost de acord, fără prea mare tragere de inimă, să-mi facă un mare serviciu.

„N-avem nevoie de ajutorul vostru!”

„Ba sigur că aveţi. Sunteţi scoşi din circuit, Rose. Vă avântaţi într-un viespar de politici urâte, complexe… ceva în care nu

aveţi pic de experienţă. Nu e nicio ruşine s-o recunoşti, aşa cum nici mie nu mi-e ruşine să recunosc că într-o iraţională şi prost gândită luptă cu pumnii, voi v-aţi dovedi superiori, fără îndoială”

Încă un compliment pe dos.

„Ne descurcăm perfect. Avem un Alchimist care ne ajută.”

Aşa. Asta o să-i arate cine era scos din circuitul cui. Şi, spre lauda mea, el chiar a părut puţin impresionat. Puţin.

„E mai bine decât m-aş fi aşteptat. Şi, a găsit deja Alchimistul vostru vreun loc precis, sau vreo pistă?”

„Lucrează la asta”, am repetat eu.

Victor mi-a răspuns cu un oftat iritat.

„Atunci, înseamnă că o să avem nevoie de timp, nu? Atât pentru Vasilisa ca să investigheze la Curte, cât şi pentru voi, ca să daţi de urma celui copil.”

„Tu eşti cel care se comportă de parcă le-ar şti pe toate” i-am atras atenţia. „Mi-am închipuit că ai şti ceva şi despre asta.”

„Spre necazul meu, nu”, a recunoscut Victor, deşi nu părea chiar atât de pe dinafară. „Dar, imediat cum prindem un fir, te asigur, eu o să joc un rol esenţial în descâlcirea lui.”

S-a îndreptat spre fratele său şi l-a bătut uşurel, liniştitor, pe braţ. Robert i-a răspuns cu o privire plină de adoraţie.

„O să te mai vizităm. Dă-ne de ştire când ai ceva util, şi atunci venim să ne întâlnim cu tine.”

Am făcut ochii mari.

„N-o să faceţi una ca...”

M-am oprit, însă. Îl lăsasem pe Victor să-mi scape, în Las Vegas. Acum, el se oferea să vină la mine. Poate că aşa aş reuşi să-mi repar greşeala şi să-mi duc la îndeplinire ameninţarea de mai devreme faţă de el. În mare grabă, am încercat să-mi acopăr ezitarea.

„De unde ştiu că pot să am încredere în voi?”

„Nu ştii”, mi-a răspuns, fără menajamente. „Trebuie să iei de bună vorba care spune că duşmanul duşmanului tău îţi e prieten”

„Niciodată n-am suferit zicala asta. Tu o să-mi fii mereu duşman.”

Am rămas un pic surprinsă când l-am văzut pe Robert prinzând brusc viaţă.

„Fratele meu e om bun, fată atinsă de umbră! Dacă-i faci

vreun rău... dacă-i faci vreun rău, o să plăteşti! Şi altă dată n-o să te mai întorci. Lumea morţilor n-o să-ţi mai dea o a doua şansă."

Ştiam prea bine că nu trebuie să iau în serios ameninţările unui nebun, însă ultimele lui cuvinte mi-au trimis un fior de gheaţă pe şira spinării.

„Fratele tău e un psihopat..."

„Gata, gata", m-a oprit Victor, bătându-1 din nou pe Robert pe braţ, ca să-l calmeze.

Încă încruntându-se la mine, mai tânărul frate Dashkov s-a retras, dar puteam să pariez că zidul acela invizibil îşi recăpătase locul.

„Certurile nu ne fac bine", mi-a atras atenţia Victor. „Irosim timp... ceea ce şi-aşa nu avem destul. Ne-ar trebui mai mult. Alegerea monarhului poate să înceapă de pe-o zi pe alta, iar asasinul Tatianei ar putea să-şi vâre nasul pe-acolo, dacă într-adevăr are un plan de urmărit. Trebuie să tărăgănăm alegerile: nu numai ca să-l contracarăm pe asasin, dar şi ca să câştigăm timpul necesar pentru ducerea la îndeplinire a sarcinilor noastre."

Începeam să mă satur de toate astea.

„Mda ? Şi cum propui să-l câştigăm?"

Victor mi-a adresat un zâmbet.

„Numind-o pe Vasilisa candidată la tron."

Dat fiind faptul că aveam de-a face cu Victor Dashkov, chiar n-ar fi trebuit să mă surprindă nimic din ce spunea. Totuşi, era inevitabil, pentru gradul lui de nebunie, să mă prindă în permanenţă pe nepregătite.

„ Asta", am declarat, „e ceva imposibil."

„Nu tocmai", a replicat el.

Mi-am azvârlit mâinile în sus, exasperată.

„N-ai fost atent la tot ce-am discutat până acum? Tot rostul e să-i obţinem Lissei drepturi depline printre moroi. Ea nici măcar să voteze nu poate! Cum ar putea să candideze la tron?"

„De fapt, legea spune că poate. În conformitate cu modul în care a fost redactată procedura nominalizărilor, câte o persoană din fiecare spiţă regală are dreptul să candideze la monarhie. Asta-i tot ce se spune. Câte o persoană din fiecare familie poate să candideze. Nu există nicio menţiune despre câte persoane trebuie să aibă în familie, aşa cum e în cazul

votului din Consiliu. Ea nu are nevoie decât de trei persoane care s-o nominalizeze... şi legea nu specifică din ce familie ar trebui să provină."

Victor vorbise într-o manieră atât de precisă şi de hotărâtă, de parcă ar fi citit dintr-o culegere de legi. Chiar mă întrebam dacă nu cumva memorase toate legile. Presupun că, dacă ai de gând să-ţi faci carieră din încălcarea legilor, cam trebuie să le şi cunoşti.

„Oricine a scris legea asta a presupus probabil că orice candidat are şi alţi membri în familie. Aşa că nu şi-a mai bătut capul să precizeze explicit. Asta o să spună lumea dac-o să candideze Lissa. Or să se împotrivească."

„N-au decât să se împotrivească oricât ar vrea. Cei care-i neagă dreptul la un loc în Consiliu se bazează pe articolul din legile noastre care menţionează necesitatea existenţei a încă unui membru în familie. Dacă pe argumentul acesta merg ei, că fiecare detaliu trebuie luat în seamă, atunci sunt obligaţi să procedeze la fel şi cu legile electorale: care, după cum am spus, nu menţionează obligativitatea sprijinului familial. Tocmai asta-i frumuseţea portiţei găsite: că adversarii ei nu pot s-o folosească în ambele sensuri."

Buzele lui Victor s-au strâmbat într-un zâmbet de o încredere supremă.

„Te asigur, în litera legii nu există absolut nimic care să-i împiedice candidatura."

„Dar vârsta?" i-am atras eu atenţia. „Prinţii şi prinţesele care candidează sunt totdeauna bătrâni."

Titlul de prinţ sau de prinţesă îi revenea celui mai vârstnic membru al familiei şi, conform tradiţiei, aceasta era şi persoana care candida pentru tron. Familia putea să hotărască desemnarea altcuiva care i se părea mai potrivit, dar chiar şi-atunci — după ştiinţa mea — era mereu cineva mai vârstnic şi mai experimentat.

„Singura restricţie privitoare la vârstă se referă la majorat", m-a contrazis Victor. „Era are optsprezece ani. Se încadrează. Celelalte familii dispun de o arie de selecţie mult mai vastă, aşa că, firește, aleg pe cineva care li se pare mai experimentat. Dar, în cazul familiei Dragomir... Ei bine, aici nu există alte opţiuni, nu ţi se pare? În plus, un monarh tânăr nu e ceva fără precedent. A existat o celebră regină — Alexandra — nu cu

mult mai în vârstă decât Vasilisa. Extrem de iubită, cu totul remarcabilă. Stătuia ei se află lângă catedrala Curţii.”

M-am foit, stânjenită.

„La drept vorbind… ăăă, nu mai e acolo. A cam sărit în aer.”

Victor a făcut ochii mari. Se pare că auzise despre evadarea mea, dar nu cu toate amănuntele.

„N-are importanţă”, am zis grăbită, simţindu-mă vinovată pentru faptul că eram răspunzătoare, indirect, de aruncarea în aer a unei renumite regine. „Toată ideea asta, ca s-o folosim pe Lissa mi se pare ridicolă”, am argumentat.

„N-o să fii singura care gândeşte aşa”, m-a asigurat Victor. „Or să se împotrivească. Or să se lupte. Dar, până la urmă, o să prevaleze legea. Or să fie obligaţi să-i accepte candidatura. Ea o să fie supusă la teste şi, probabil, o să le treacă. Abia atunci când se ajunge la votare, legea care guvernează astfel de proceduri se referă la ajutorul din partea unui membru de familie.”

Deja începuse să mi se învârtească totul în cap. Mă simţeam epuizată mental de auzirea atâtor portiţe şi formulări legale.

„Ştii ce, zi-o pe-a dreaptă, într-un limbaj simplu”, i-am cerut.

„Când se ajunge la votare, ea n-o să mai fie eligibilă. Ea nu are familie care să-şi îndeplinească rolul cerut în alegerile propriu-zise. Cu alte cuvinte, legea spune că ea are dreptul să candideze şi să dea testele. Şi totuşi, lumea nu poate s-o voteze de fapt, din cauză că nu are familie.”

„Asta-i… o tâmpenie.”

„De acord”, a răspuns, după care a rămas un pic pe gânduri.

Cred că nici el nu se aştepta să avem aceeaşi părere despre ceva anume.

„Lissei n-o să-i placă deloc. Ea niciodată, dar niciodată, n-ar vrea să ajungă regină.”

„N-ai fost atentă la ce-am spus?” s-a răstit Victor. „Ea n-o să fie regină. Nu poate să fie regină. E vorba despre o lege prost concepută, pentru o situaţie pe care n-a prevăzut-o nimeni. O bramburească. Şi-o să împotmolească în asemenea hal alegerile, încât o să ne ofere timp suplimentar pentru găsirea rudei Vasilisei şi pentru descoperirea adevăratului asasin al Tatianei.”

„Hei! Doar ţi-am spus: aici nu există niciun «noi». Nu am de gând să…”

Victor şi Robert au schimbat o privire între ei.

„Fă-o pe Vasilisa să fie nominalizată”, a replicat tăios Victor. „Luăm cât de curând legătura, ca să stabilim unde ne întâlnim pentru căutarea celuilalt Dragomir.”

„Dar nu…”

Şi m-am trezit.

Reacţia mea imediată a fost să trag o înjurătură, dar apoi, aducându-mi aminte unde eram, mi-am păstrat invectivele doar în minte. Distingeam într-un colţ silueta lui Dimitri, cum stătea acolo, vigilent şi prevăzător, şi nu voiam să mă ştie trează. Închizând ochii, mi-am ales o poziţie mai comodă, sperând într-un somn adevărat, care să nu permită pătrunderea fraţilor Dashkov şi a intrigilor lor ridicole. Lissa, să candideze pentru tron? Ce nebunie! Şi totuşi… chiar nu era o idee mai nebunească decât majoritatea lucrurilor pe care le făcusem eu deja.

Lăsând deoparte ideile acestea, i-am permis trupului să se relaxeze şi am simţit cum începe să mă învăluie adevăratul somn. Cu accent pe începe. Pentru că, dintr-odată, în jurul meu a început să se materializeze un alt vis indus de utilizarea spiritului.

După toate aparenţele, avea să fie o noapte încărcată.

Unsprezece

M-am încordat, aşteptându-mă să-i văd pe fraţii Dashkov reapărând, cu cine ştie ce „sfat” de ultim moment. Numai că, în locul lor, l-am văzut pe…

„Adrian!”

Am traversat în fugă grădina în care-mi făcusem apariţia şi mi-am azvârlit braţele în jurul lui. M-a îmbrăţişat la fel de strâns, ridicându-mă de la sol.

„Micuţule dhampir", mi-a zis, după ce m-a pus la loc cu picioarele pe pământ, rămânând totuşi cu braţele în jurul taliei mele. Mi-a fost dor de tine.”

„Şi mie”, i-am răspuns, cu toată sinceritatea.

Ultimele două zile, cu evenimentele lor bizare, îmi dezechilibraseră total viaţa, iar prezenţa lui — fie şi numai în vis — mă reconforta. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-am sărutat, savurând micul moment de căldură şi de linişte al

întâlnirii dintre buzele noastre.

„Eşti bine?” m-a întrebat, după ce m-am desprins de el. „Nimeni nu vrea să-mi spună mare lucru despre tine. Bătrânul tău zice că eşti în siguranţă şi că l-ar anunţa Alchimiştii dacă s-ar întâmpla ceva nedorit.”

Nu m-am sinchisit să-i mai spun lui Adrian că informaţia, probabil, nu era adevărată, din moment ce Abe habar n-avea că plecaserăm de capul nostru şi că ne aflam acum printre cine ştie ce vampiri din fundul pădurii.

„Foarte bine”, l-am asigurat. „în cea mai mare parte a timpului, plictisită. Stăm împotmoliţi în fundătura asta de oraş. Nu cred că o să vină cineva să ne caute aici. Nu cred că şi-ar dori.”

O expresie de uşurare s-a întins pe chipul lui frumos, şi mi-am dat seama cât putea să fie de îngrijorat.

„Mă bucur. Rose, nici prin gând nu-ţi trece cum e pe-aici. Nu doar că-i interoghează pe cei care puteau să fie implicaţi. Gardienii îşi fac tot felul de planuri cum să te vâneze. Peste tot se discută despre «forţă letală».”

„Ei bine, n-or să mă găsească. Sunt într-un loc destul de izolat.”

Extrem de izolat.

„Aş fi vrut să fiu cu tine.”

Grijile păreau că nu-l părăsiseră încă, aşa că i-am pus un deget pe buze.

„Nu. Nu spune asta. Stai bine acolo unde eşti... şi e de preferat să nu fii asociat cu mine mai mult decât eşti deja. Te-au interogat?”

„Mda, dar n-au scos nimic folositor de la mine. Am un alibi prea zdravăn. M-au luat când m-am dus să-l caut pe Mihail, fiindcă am stat de vorbă cu...”

„Ştiu. Cu Joe.”

Mirarea lui Adrian a fost de scurtă durată.

„Micuţule dhampir, ne-ai spionat.”

„Era şi greu să nu.”

„Ştii ceva, oricât mi-ar plăcea ideea că există cineva care să ştie oricând dacă ai necazuri, tot mă cam bucur că nu am pe nimeni de care să fiu legat aşa. Nu sunt convins că mi-aş dori să ştie ce-am eu în cap."

„Iar eu nu cred că şi-ar dori cineva să ştie ce-ai tu în cap. E

de-ajuns o singură persoană care să ducă viaţa lui Adrian Ivashkov.”

Un licăr de amuzament i-a apărut în ochi, dar s-a stins imediat cum am revenit la treburi serioase.

„În orice caz, aşa e. Am auzit cum l-a… ăăă, cum l-a interogat Lissa pe Joe. E o problemă gravă. Ce-a zis Mihail? Dacă Joe a minţit, atunci dispar jumătate din dovezile împotriva mea.”

Şi, în acelaşi timp, dispare teoretic şi alibiul lui Adrian.

„Ei, nu chiar jumătate. Era mai bine dacă Joe declara că te aflai în camera ta în perioada în care s-a comis crima, în loc să recunoască doar că e un nătărău care nu-şi mai aminteşte nimic. Şi la fel de bine era dacă n-ar fi mărturisit toate astea constrâns de Lissa. Mihail n-are cum să raporteze aşa ceva.”

Am oftat adânc. Tot având de-a face cu utilizatori ai spiritului, începusem să iau constrângerea ca un lucru de la sine înţeles. Îmi venea mai uşor să uit că, printre moroi, era ceva tabu, un lucru de genul celor pentru care ai putea să dai de necazuri serioase. De fapt, Lissa n-ar fi avut necazuri doar pentru că şi-a întrebuinţat în mod ilegal forţa de constrângere. Era posibil să fie acuzată că, pur şi simplu, l-ar fi obligat pe Joe să spună tot ce a vrut ea. Orice-ar fi declarat el în favoarea mea ar fi dat de bănuit. Şi nu l-ar crede nimeni.

„În plus”, a adăugat Adrian, necăjit, „dacă s-ar auzi ce-a zis Joe, lumea ar afla şi despre faptele de iubire maternă prost înţelese ale mamei mele.”

„Îmi pare rău”, i-am zis, cuprinzându-l cu braţele.

Adrian tot timpul se plângea de părinţii lui, însă la maică-sa chiar ţinea. Faptul că aflase despre mituire sigur era o lovitură grea pentru el, şi ştiam că suferea încă din cauza morţii Tatianei. Se pare că aveam cam mulţi bărbaţi îndureraţi în jurul meu în ultima vreme.

„Oricum”, am continuat, „chiar mă bucur pentru că te-a absolvit de orice implicare."

„A fost o prostie din partea ei. Dacă află cineva, o să aibă probleme serioase.”

„Si-atunci, ce v-a sfătuit Mihail?”

„A zis c-o să-l caute el pe Joe şi să-l interogheze în particular. Nu acolo. Deocamdată, nu prea avem ce să facem cu informaţia. E utilă pentru noi… dar nu şi pentru sistemul legal.”

„Mda”, am zis, străduindu-mă să nu mă simt descurajată.

„Bănuiesc că tot e mai mult decât nimic.”

Adrian m-a aprobat, după care şi-a scuturat dispoziţia mohorâtă, în stilul acela uşuratic al lui. Încă ţinându-mă în braţe, s-a tras puţin înapoi, zâmbindu-mi în timp ce mă privea.

„Apropo, frumoasă rochie.”

Schimbarea subiectului m-a luat prin surprindere, cu toate că ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum cu aşa ceva. Urmărindu-i privirea, am constatat că eram într-o rochie mai veche de-a mea, cea neagră, sexy, pe care o avusesem pe mine atunci când Victor dezlănţuise un farmec de constrângere pasională asupra mea şi-a lui Dimitri. Din moment ce nu Adrian mă îmbrăcase pentru întâlnirea din vis, înseamnă că subconştientul meu îmi dictase apariţia. Şi mă cam uimea faptul c-o alesese tocmai pe-asta.

„Oh...” Deodată, m-am simţit jenată, dar fără să ştiu de ce. „Ştii”, i-am zis, „hainele mele sunt cam prăpădite. Bănuiesc că am vrut ceva contrar lor.”

„În orice caz, îţi stă bine”, m-a asigurat Adrian, plimbându-şi degetele pe o bretea. „Foarte bine.”

Chiar şi în vis, atingerea degetului său îmi dădea furnicături.

„Ai grijă, Ivashkov. Nu avem timp pentru aşa ceva.”

„Dar dormim. Ce altceva am putea să facem?”

Protestele mi-au fost înăbuşite de o sărutare. M-am cufundat în ea. Una dintre mâini i-a alunecat pe coapsa mea, aproape de tivul rochiei, şi am avut nevoie de o grămadă de energie mentală ca să mă conving pe mine însămi că, dacă-mi ridica rochia, nu mă ajuta probabil să-mi dovedesc nevinovăţia.

Aşa că, fără tragere de inimă, am făcut un pas înapoi.

„O să descoperim noi cine a omorât-o pe Tatiana”, am zis, încercând să-mi recapăt suflul.

„Nu există niciun «noi»”, mi-a răspuns, ca un ecou la replica pe care tocmai i-o dădusem eu lui Victor. „Sunt numai eu. Şi Lissa. Şi Christian. Şi toţi ceilalţi prieteni nepotriviţi ai noştri.” M-a mângâiat pe păr şi apoi m-a tras din nou spre el, sărutându-mă uşor pe obraz. „Nu-ţi face griji, micuţule dhampir. Ai grijă de tine. Şi stai acolo unde eşti.”

,.Nu pot”, am ripostat. „Nu înţelegi? Nu pot să stau fără să fac nimic.”

Vorbele mi-au părăsit buzele înainte să le pot opri. Una era să protestez faţă de Dimitri cu privire la inactivitatea mea, însă

faţă de Adrian aveam nevoie să fiu convingătoare şi să-l fac să creadă, ca şi pe toţi ceilalţi de la Curte, că făceam „ce trebuie”.

„E musai. Avem noi grijă de tine.”

Nu înţelege, mi-am dat seama. Nu înţelege cât de multă nevoie aveam să fac ceva folositor. Dar, spre meritul lui, intenţiile îi erau bune. Credea că era important să aibă grijă de mine. Voia să mă menţină în siguranţă. Dar nu înţelegea cu adevărat ce tortură însemna inctivitatea pentru mine.

„O să-l găsim noi pe criminal şi-o să-l împiedicăm să mai facă... nu ştiu ce-ar mai vrea să facă. Poate c-o să fie nevoie de mult timp, dar o rezolvăm noi.”

„Timp...”, am murmurat la pieptul lui, renunţând să-l mai contrazic.

Nu ajungeam nicăieri încercând să-l conving că aveam nevoie să-mi ajut prietenii; şi, în orice caz, acum aveam propria mea misiune. Atâtea de făcut, atât de puţin timp. Am rămas cu privirea pierdută în peisajul creat de el. Observasem mai devreme copacii şi florile, dar abia acum îmi dădeam seama că eram în curtea bisericii... aşa cum fusese ea înainte de atacul dezlănţuit de Abe. Statuia reginei Alexandra era intactă, cu părul ei lung şi privirea blândă imortalizate în piatră. Într-adevăr, investigarea asasinatului era deocamdată pe mâinile prietenilor mei, însă Adrian avusese dreptate: era posibil să dureze ceva. Am oftat.

„Timp”, am repetat cu voce tare. „Avem nevoie de mai mult timp”

Adrian s-a retras un pic.

„Hmm? Ce-ai zis?”

Mi-am ridicat ochii spre el, muşcându-mi buza de jos, în timp ce milioane de gânduri mi se învârteau prin minte. Am privit-o din nou pe Alexandra şi am luat hotărârea, întrebându-mă dacă aveam să stabilesc un nou record de nesăbuinţă. Întorcându-mă la loc spre Adrian, l-am strâns de mână.

„Am zis că avem nevoie de mai mult timp. Şi ştiu cum putem să-l câştigăm... dar... în fine, tu trebuie să faci ceva pentru mine. Şi, ăăă, probabil că n-ar trebui să pomeneşti deocamdată faţă de Lissa...”

Abia am avut timp îndeajuns cât să-i transmit instrucţiunile lui Adrian — care a fost atât de şocat pe cât mă aşteptam — înainte ca Dimitri să mă trezească, pentru tura mea de veghe.

Am făcut schimbul fără prea multă conversaţie. Avea expresia lui obişnuită de tip dur, însă puteam să văd urmele oboselii marcându-i trăsăturile. Nu voiam să-l deranjez — deocamdată — povestindu-i de întâlnirea mea cu Victor şi cu Robert. Ca să nu mai vorbesc despre ceea ce tocmai îi cerusem lui Adrian să facă. Mai târziu o să avem timp berechet pentru recapitulări. Dimitri a adormit cu uşurinţa lui caracteristică, iar Sydney nu s-a mişcat nici măcar o singură dată pe tot timpul schimbului meu. O invidiam pentru faptul că putea să doarmă o noapte întreagă, dar nu mi-am putut stăpâni un zâmbet pe măsură ce camera se lumina tot mai mult. Ea ajunsese în chip nepotrivit, să funcţioneze după orarul vampiric, ca urmare a aventurilor noastre întinse pe toată durata nopţii.

Evident, Lissa avea acelaşi program, ceea ce însemna că nu puteam s-o vizitez pe durata schimbului meu. Bine şi-aşa. Trebuia să mai fiu şi cu ochii pe colectivitatea asta sinistră în care nimeriserăm.

Poate că Păstrătorii ăştia n-or vrea ei să ne trădeze, dar asta nu-i făcea să fie inofensivi. Nu uitasem nici de temerile lui Sydney referitoare la o posibilă vizită-surpriză din partea Alchimiştilor.

Când pentru restul lumii se apropia seara, am auzit foială prin casă. L-am atins uşurel pe Dimitri pe umăr, iar el s-a trezit instantaneu.

— Uşurel, i-am zis, neputând să-mi ascund zâmbetul. Nu e decât semnalul pentru deşteptare. Se pare că ţărănoii noştri se trezesc.

De data asta, vocile noastre au trezit-o pe Sydney. S-a rostogolit spre noi, mijind ochii spre lumina care pătrundea prin ferestrele prost acoperite.

— Ce oră este? a întrebat, întinzându-şi membrele.

— Nu ştiu sigur, i-am răspuns, fiindcă n-aveam ceas. Probabil, trecut de amiază. Să fie trei? Patru?

S-a ridicat în capul oaselor aproape la fel de repede ca şi Dimitri.

— După-amiaza? s-a mirat, dar soarele i-a oferit răspunsul. Să vă ia naiba cu orarul vostru păgân cu tot!

— Mi s-a părut mie, sau ai zis „naiba”? Nu e împotriva regulilor Alchimiştilor? am tachinat-o.

— Uneori e necesar, a replicat ea.

S-a frecat la ochi şi a aruncat o privire spre uşă. Zgomotele slabe care le auzisem în restul casei erau acum mai puternice, sesizabile până şi pentru auzul ei.

— Bănuiesc că avem nevoie de un plan, a mai zis ea.

— Avem deja unul, i-am atras atenţia. Să găsim fratele vitreg sau sora vitregă a Lissei.

— N-am căzut niciodată de acord pe deplin în privinţa asta, mi-a amintit ea. Iar voi tot aveţi impresia că ajunge ca eu să apăs câteva taste, ca nu ştiu ce hacker din filme, şi să vă găsesc toate răspunsurile..

— Ei bine, măcar e un loc în care... M-am întrerupt, fiindcă mi-a trecut ceva prin minte, ceva care putea să ne încurce serios situaţia. Rahat, am exclamat. Laptopul tău nici măcar nu funcţionează aici.

— Are modem pentru satelit, dar bateria e cea pentru care trebuie să ne facem griji, mi-a explicat Sydney, oftând, ridicându-se în picioare şi netezindu-şi, necăjită, veşmintele şifonate. Îmi trebuie o cafenea, sau ceva asemănător.

— Parcă am văzut una, într-o grotă, mai încolo, am zis.

Replica mea aproape că i-a smuls un zâmbet.

— Trebuie să existe vreun oraş prin apropiere, unde să-mi folosesc şi eu laptopul.

— Dar probabil că n-ar fi indicat să ieşi cu maşina oriunde prin statul ăsta, a intervenit Dimitri. Pentru eventualitatea în care s-ar fi gândit cineva de la motel să-ţi ia numărul.

— Ştiu, a răspuns ea, mohorâtă. M-am gândit şi eu la asta.

O bătaie în uşă ne-a întrerupt strălucitele planuri. Fără să mai aştepte vreun răspuns, Sarah şi-a vârât capul pe uşă şi ne-a zâmbit.

— A, ce bine. V-aţi trezit toţi. Tocmai pregăteam micul dejun, dacă vreţi să veniţi şi voi.

Prin uşa deschisă, pătrundeau în încăpere arome a ceea ce semăna cu un mic dejun normal: bacon, ouă... Pâinea îmi ţinuse de foame peste noapte, însă acum îmi trebuia mâncare adevărată şi eram dispusă să risc şi să accept orice ar fi avut de oferit familia lui Raymond.

În partea principală a casei, ne-a întâmpinat o vânzoleală de activităţi gospodăreşti. Raymond părea să gătească ceva pe foc, în timp ce Paulette aşeza masa cea lungă. Pe ea se vedea deja un platou cu ouă jumări perfect normale, alături de felii din

pâinea de ieri. După câteva clipe, Raymond s-a ridicat de lângă vatră ţinând în mână o plită mare de metal, plină cu bacon crocant. Un zâmbet larg i s-a aşternut pe chipul bărbos la vederea noastră. Cu cât îi vedeam mai mult pe Păstrătorii aceştia, cu atât ramarcam un aspect. Acela că ei nici măcar nu încercau să-şi ascundă colţii. Moroii pe care-i ştiam eu erau învăţaţi din copilărie să zâmbească şi să vorbească astfel încât să reducă la minim expunerea colţilor, pentru situaţiile în care ar fi ajuns în comunităţile umane. Aici, nici vorbă de aşa ceva.

— Bună dimineaţa, ne-a zis Raymond, împingând cu grijă baconul pe un alt platou de pe masă. Sper că vă e foame.

— Credeţi că e chiar bacon adevărat? l-am întrebat în şoaptă pe pe Dimitri. N-o fi carne de veveriţă, sau mai ştiu eu ce?

— Mie mi se pare adevărat, a răspuns Dimitri.

— Şi eu aş zice la fel a adăugat Sydney. Totuşi, garantez că e de la porcii proprii, nu cumpărată din magazin.

Dimitri a izbucnit în râs văzându-mi expresia feţei.

— Mereu mi-a plăcut la nebunie să văd ce anume te îngrijorează. Strigoii? Nu. Mâncarea dubioasă? Da.

— Ce-i cu strigoii?

Joshua şi Angeline tocmai intrau în casă. El aducea un castron cu mure, iar ea îi îmboldea pe copilaşi să meargă. După cum se auzeau şi după feţele lor murdare, era clar că îşi doreau să se întoarcă afară, la joacă. Angeline fusese autoarea întrebării.

Dimitri s-a grăbit să-mi ascundă mofturile.

— Vorbeam despre unii dintre strigoii pe care i-a ucis Rose.

Joshua a încremenit pe loc şi m-a fixat cu privirea, frumoşii lui ochi albaştri căscându-se de uimire.

— Ai omorât Pierduţi? Ăăă... strigoi?

I-am admirat încercarea de a folosi termenul „nostru”.

— Câţi? s-a interesat el.

Am ridicat din umeri.

— Chiar nu mai ştiu.

— Ce, nu mai folosiţi semnele? m-a luat la rost Raymond. Nu credeam că Pătaţii au renunţat la ele.

— Semnelele... a! Mda. Tatuajele? Ba da.

M-am întors cu spatele şi mi-am ridicat părul. Am auzit târşâit de paşi grăbiţi şi am simţit un deget atingându-mi pielea. Tresărind, m-am răsucit repede înapoi, tocmai la timp

cât să-l văd pe Joshua cum îşi lasă mâna în jos, ruşinat.

— Scuze, mi-a zis. Doar că n-am mai văzut niciodată de-astea. Numai semnele molnija. Aşa ţinem noi evidenţa strigoilor ucişi. Iar tu ai... o grămadă.

— Semnul în formă de S e unic pentru ei, a rostit Raymond cu o strâmbătură dezaprobatoare, dar expresia a fost înlocuită foarte repede de admiraţie. Celălalt e zvezda, a anunţat el.

Remarca lui a atras icnete din partea lui Joshua şi a Angelinei, şi un „Ce?" dintr-a mea.

— Semnul pentru bătălie, mi-a explicat Dimitri. Nu mai mulţi cei care-l numesc zvezda. Înseamnă „stea”.

— Aha. Aşa înţeleg, am zis.

Tatuajul era, într-adevăr, oarecum în formă de stea, şi i se acorda cuiva care a luptat într-o bătălie suficient de mare încât să piardă numărul strigoilor omorâţi. La urma urmei, nu avei cum să-ţi înghesui prea multe semne molnija pe gât.

Joshua mi-a zâmbit într-un fel care mi-a făcut stomacul să tresalte, doar un pic. Poate că făcea el parte dintr-o pseudosectă Amish, dar asta nu schimba faptul că era un băiat chipeş.

— Acum înţeleg cum de ai putut s-o omori pe regina Pătaţilor a remarcat el.

— Probabil că e fals, s-a strâmbat Angeline.

Tocmai mă pregăteam să protestez cu privire la partea cu omorârea reginei, când comentariul ei mi-a abătut direcţia.

— Ba nu e! L-am câştigat atunci când ne-au atacat strigoii şcoala. Şi-am mai doborât destui şi după asta.

— Semnul nu poate să fie chiar atât de neobişnuit, a intervenit Dimitri. Voi probabil că aţi purtat lupte importante cu strigoii, din când în când.

— Nu chiar, a răspuns Joshua, cu ochii încă pe mine. Cei mai mulţi dintre noi nu s-au luptat niciodată, sau nici măcar nu i-au văzut pe Pierduţi. Ei chiar nu ne deranjează.

— E ceva de mirare. Dacă exista ţinta ideală pentru strigoi, atunci aceea ar fi fost tocmai un grup alcătuit din moroi, dhampiri şi oameni, aflat în mijlocul pustietăţii.

— De ce? m-am interesat.

Raymond mi-a făcut cu ochiul.

— Pentru că ripostăm.

I-am cântărit în minte enigmatica afirmaţie, în timp ce toată

lumea se aşeza la masă. Încă o dată, m-am gândit cât de dispusă să lupte fusese întreaga comunitate atunci când am ajuns noi acolo. Oare să fi fost suficient ca să-i alunge pe strigoi? E drept că strigoii nu se înspăimântau de prea multe, însă poate că anumite situaţii erau prea incomode ca să se complice cu ele. Chiar mă întrebam ce părere o avea Dimitri despre asta. Doar propria-i familie provenea dintr-o comunitate care se separase de viaţa obişnuită a moroilor, însă nu semăna câtuşi de puţin cu a celor de-aici.

Toate gândurile acestea mi s-au învolburat în minte cât timp am stat să mâncăm şi să vorbim. Păstrătorii mai aveau încă destule întrebări privitoare la noi şi la Tatiana. Singura care nu participa la conversaţie era Angeline. Mânca la fel de puţin ca şi Sydney şi mă privea în continuare încruntată.

— Ne-ar trebui să ne aprovizionăm cu câte ceva, a intervenit brusc Sydney, întrerupându-mă în toiul unei istorisiri înspăimântătoare.

Pe mine nu m-a deranjat, însă ceilalţi au părut dezamăgiţi.

— Unde e oraşul cel mai apropiat în care să se găsească vreo cafenea... sau orice fel de restaurant?

— Păi, i-a răspuns Paulette, Rubysville e la un pic mai mult de o oră spre nord. Dar avem aici mâncare din belşug, şi pentru voi.

— Nu despre mâncare e vorba, m-am grăbit să spun. A voastră a fost grozavă, am adăugat, întorcându-mi privirea spre Sydney. Un drum de o oră nu e rău, nu?

M-a aprobat, după care l-a privit, stânjenită, pe Raymond.

— Există vreo posibilitate... există vreo posibilitate ca să împrumutăm o maşină? O să...

Următoarele ei cuvinte era clar că-i provocau durere.

— O să las cheile de la a mea, până ne întoarcem.

Raymond şi-a ridicat o sprânceană.

— Dar ai o maşină frumoasă.

Sydney a ridicat din umeri.

— Cu cât circulăm mai puţin cu ea pe-aici, cu-atât e mai bine.

Raymond ne-a răspuns că putem să luăm camioneta lui şi că el „probabil" nici n-o să aibă nevoie să se folosească de CRV. Sydney i-a adresat un zâmbet încordat de mulţumire, însă ştiu bine că prin minte îi dănţuiau imagini de vampiri plimbându-se cu maşina ei.

Am pornit la drum la scurt timp după masă, vrând să ajungem înapoi până la apusul soarelui. Lumea din comunitate era treză şi în picioare, ocupându-se de treburile curente, sau de ce altceva mai voia fiecare de la viaţă. Un grup de copii se aşezaseră roată în jurul unui dhampir care le citea dintr-o carte, ceea ce m-a făcut să mă întreb cam ce soi de proces educaţional întrebuinţau ei acolo.

Toţi Păstrătorii s-au oprit din îndeletnicirile lor când ne-au văzut trecând, aruncându-ne priviri curioase sau chiar zâmbete făţişe. Din când în când, le mai răspundeam la zâmbete, dar în cea mai mare parte a timpului am privit doar drept înainte. Joshua ne-a însoţit până în „parcare" şi a reuşit să se strecoare alături de mine când am ajuns la poteca strâmtă.

— Sper că n-o să lipsiţi mult, mi-a zis. Aş fi vrut să stăm mai mult de vorbă.

Sigur, i-am răspuns. Mi-ar face plăcere.

S-a luminat la faţă şi, cu un gest cavaleresc, mi-a îndepărtat din cale o creangă mai lăsată.

— Poate am ocazia să-ţi arăt şi grota mea.

— Să-mi... ia stai. Ce? Nu locuieşti cu tatăl tău?

— Deocamdată. Dar o să am şi un loc al meu, m-a anunţat, cu mândrie în voce. Nu e atât de mare ca al lui, evident, dar e un început bun. Aproape c-am isprăvit de făcut curat.

— Dar e chiar, ăăă, grozav. Neapărat să mă duci s-o văd când ne întoarcem.

Vorbele mi-au ieşit cu uşurinţă de pe buze, însă în minte cântăream informaţia cum că locuinţa lui Raymond ar fi fost, cică, „mare”.

Joshua s-a despărţit de noi când am ajuns la camioneta lui Raymond, un papuc mare, de culoare roşie, cu o banchetă pe care încăpeam la fix noi trei. Având în vedere faptul că Păstrătorii nu prea ieşeau din pădure, camioneta părea să fi văzut cam prea mulţi kilometri. Sau poate doar prea mulţi ani de întrebuinţare necorespunzătoare.

— N-ar trebui să-l încurajezi aşa, m-a mustrat Dimitri, după ce parcurseserăm deja vreo zece minute din drum.

Surprinzător, Sydney îl lăsase pe el să conducă. Îşi închipuise, presupun, că o camionetă bărbătească merita să fie condusă de un bărbat.

Acum, că ne puseserăm în mişcare, mintea îmi revenise la

principala misiune: găsirea celuilalt Dragomir.

— Ce? am întrebat, nedumerită.

— Joshua, ziceam. Cochetai cu el.

— Ba nu-i adevărat! Discutam, şi-atât.

— Nu mai eşti cu Adrian?

— Ba da! am exclamat, privindu-l enervată.

Stătea cu ochii pe drumul din faţa noastră.

— Şi tocmai de-asta nici nu cochetam, am zis. Cum poţi să interpretezi aşa? Lui Joshua nici nu-i place de mine aşa cum crezi tu.

— La drept vorbind, a intervenit Sydney, care stătea între noi, chiar aşa îi place.

Mi-am întors privirea neîncrezătoare către ea.

— Dar tu de unde ştii? Ce, ţi-a strecurat vreun bileţel în clasă sau cum?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Nu. Dar tu şi cu Dimitri sunteţi priviţi ca nişte zei în tabăra lor.

— Suntem intruşi, i-am amintit. Pătaţi.

— Ba nu. Sunteţi fugari, ucigaşi de strigoi şi de regine. Chiar dacă pe-acolo toate păreau numai farmec şi ospitalitate sudistă să ştiţi că indivizii pot să fie de-a dreptul sălbatici. Pun mare preţ pe cine e capabil să-i bată pe alţii. Şi, dacă ne gândim şi cât sunt de zdrenţăroşi, în majoritatea lor, voi doi sunteţi... hai să zicem că voi doi sunteţi cele mai fierbinţi apariţii de pe-aici, de ceva vreme încoace.

— Şi ce, tu nu eşti fierbinte? i-am întors-o.

— Irelevant, a replicat, fâstâcită de replica mea. Alchimiştii nici măcar nu apar pe radarul lor. Noi nu luptăm. Ceea ce, după părerea lor, înseamnă că suntem slabi.

M-am întors cu gândul la chipurile lor captivate şi am fost nevoită să recunosc că, da, destui dintre cei de-acolo arătau îmbătrâniţi, uzaţi. Aproape.

— Familia lui Raymond arată destul de bine, i-am atras atenţia.

Imediat, am auzit un mormăit dinspre Dimitri, care fără îndoială îmi interpreta observaţia ca o nouă dovadă a faptului că flirtam cu Joshua.

— Mda, a zis ea. Probabil pentru că e cea mai importantă familie din sat. Au mâncare mai bună, probabil nici nu sunt

nevoiţi să muncească prea mult în soare. Genul ăsta de lucruri creează diferenţa.

Nu s-a mai discutat despre flirturi pe restul drumului. Am ajuns într-un timp destul de bun în Rubysville, care mi s-a părut sinistru de asemănător cu cel dintâi oraş în care poposisem. După ce ne-am oprit la ceea ce dădea impresia că ar fi singura benzinărie din Rubysville, Sydney s-a dus fuga înăuntru să pună vreo câteva întrebări. S-a întors, informându-ne că exista într-adevăr un soi de cafenea în care putea să-şi alimenteze laptopul la priză şi să încerce să caute ce ne trebuia.

A cerut cafea, şi noi am stat cu ea acolo, prea plini după micul dejun ca să comandăm ceva substanţial. După vreo câteva priviri piezişe din partea unei chelneriţe care părea să ne considere doi pierde-vară, eu şi Dimitri ne-am hotărât să facem o plimbare prin oraş. Sydney mi-a dat impresia că se bucură de hotărârea noastră aproape la fel de mult ca şi chelneriţa. Nu cred că-i făcea plăcere să-i tot stăm pe cap.

O zăpăcisem destul pe Sydney protestând împotriva Virginiei de Vest, însă eram nevoită să recunosc că peisajul era superb. Copacii înalţi, plini de frunzele verii, înconjurau oraşul ca într-o îmbrăţişare. Dincolo de ei, se conturau munţii, foarte diferiţi faţă de cei cu mă obişnuisem, de lângă Sf. Vladimir. Aceştia erau văluriţi şi înverziţi, plini de copaci. În majoritatea lor, munţii care înconjurau terenurile academiei Sf. Vladimir erau stâncoşi şi colţuroşi, adesea cu piscurile înzăpezite. O stranie senzaţie de nostalgie m-a cuprins deodată, în timp ce mă gândeam la Montana. Erau destule şanse să n-o mai văd niciodată. Dacă era să-mi petrec restul vieţii ca o fugară, Sf. Vladimir reprezenta ultimul loc din lume în care puteam să merg. Iar dacă mă prindeau... în fine, atunci categoric că nu mai ajungeam să revăd vreodată Montana.

— Sau oricare alt loc, am murmurat cu voce tare, înainte să mă pot stpâni.

— Hmm? a făcut Dimitri.

— Tocmai mă gândeam ce-o să fie dacă ne găsesc gardienii. Nu mi-am dat niciodată seama câte lucruri aş fi vrut să fac şi câte locuri să văd. Dintr-odată, toate astea se pot pierde, ştii?

Ne-am mutat pe marginea drumului, fiindcă tocmai venea o camionetă-papuc portocalie. Mai mulţi copii, aflaţi în vacanţa de vară ţipau şi râdeau în spatele ei.

— OK, să presupunem că nu mi se dovedeşte nevinovăţia şi că nu-l găsim niciodată pe adevăratul asasin. Care ar fi atunci scenariul cel mai favorabil? În cazul meu, veşnic pe fugă, veşnic ascunsă. Asta mi-ar fi viaţa. Poate, cine ştie, va trebui să trăiesc împreună cu Păstrătorii.

— Nu cred să se-ajungă la aşa ceva, a zis Dimitri. Abe şi Sydney or să te ajute să-ţi găseşti un loc sigur.

— Dar există vreun loc sigur? Cu adevărat sigur? Adrian mi-a zis că gardienii îşi înteţesc eforturile pentru găsirea noastră. I-au pus să ne caute şi pe Alchimişti, şi probabil că şi pe autorităţile umane. Oriunde am merge, riscăm să fim descoperiţi. Şi-atunci, suntem obligaţi să plecăm altundeva. Şi aşa, la nesfârşit.

— Dar o să rămâi în viaţă, a precizat el. Asta-i tot ce contează. Bucură-te de ce ai, de fiecare mic detaliu al locului în care trăieşti. Nu te gândi la unde nu poţi să fii.

— Mda, am recunoscut, încercând să-i urmez sfatul.

Cerul mi s-a părut atunci un pic mai albastru, iar păsările, ceva mai zgomotoase.

— Bănuiesc că n-ar fi cazul să mă văicăresc pentru peisajele de vis pe care n-o să ajung niciodată să le văd. Ar trebui să mă mulţumesc că văd, totuşi, ceva. Şi că nu trăiesc într-o grotă.

Şi-a întors capul spre mine, zâmbind, cu ceva indescifrabil în ochi.

— Şi unde-ai vrea să mergi?

— Când, acum?

Mi-am rotit privirea în jur, cântărindu-mi opţiunile. Erau pe-acolo un magazin cu articole pentru pescuit, o farmacie şi o cofetărie cu îngheţată. Aveam senzaţia că ultima ar reprezenta o escală necesară înainte de plecarea din oraş.

— Nu, prin lume.

I-am aruncat o privire prudentă..

— Sydney s-ar cam supăra dacă am decola spre Istanbul, sau mai ştiu eu încotro.

Replica mi-a atras un hohot de râs în toată legea.

— Nu la asta mă gândeam eu, mi-a zis. Vino.

L-am urmat spre ceea ce părea să fie prăvălia cu articole pentru pescuit şi abia atunci am observat o clădire mică vârâtă în spatele ci. Fireşte, privirea lui ascuţită remarcase şi ce-mi scăpase mie; probabil, din cauză că mă concentrasem pe

îngheţată. Era Biblioteca publică din Rubysville.

— Hopa, ia stai, am protestat. Unul dintre motivele pentru care am vrut să termin şcoala a fost să evit locuri de-astea.

— Probabil că are aer condiţionat, mi-a atras el atenţia.

Mi-am coborât privirea spre bluza mea fără mâneci, leoarcă de transpiraţie, şi am observat că pielea îmi căpătase o uşoară nuanţă trandafirie. Cu tenul meu bronzat, rareori se întâmpla să mă ardă soarele, însă acum dogorea, nu glumă, chiar şi la o oră atât de înaintată a după-amiezii.

— După tine, i-am zis.

Slavă Domnului, biblioteca era răcoroasă, chiar dacă mai mică şi decât cea de la Sf. Vladimir. Cu cine ştie ce simţ neobişnuit (sau poate doar fiind un cunoscător al sistemului de clasificare Dewey, folosit in biblioteci), Dimitri m-a condus spre secţiunea rezervată călătoriilor... care consta din vreo zece volume, trei dintre ele fiind despre Virginia de Vest. Le-a privit încruntat.

— Nn e tocmai ceea ce m-aş fi aşteptat, a comentat, în timp ce examina încă o dată raftul.

Apoi a extras o carte voluminoasă, viu colorată, intitulată Cele mai bune 100 de locuri de vizitat din lume.

Ne-am aşezat turceşte pe podea, iar el mi-a întins mie cartea.

— Nici gând, tovarăşe, i-am zis. Ştiu că o carte e o călătorie imaginară, dar nu cred că am chef pentru aşa ceva astăzi.

— Ia-o, totuşi, a insistat el. Închide ochii şi deschide la o pagină la întâmplare. Mi se părea ceva ridicol, dacă mă gândeam la tot ce se întâmplase în vieţile noastre, însă chipul lui îmi spunea că vorbeşte serios. Făcându-i pe plac, am închis ochii şi am ales o pagină pe la mijloc. Am deschis cartea acolo.

— Mitchell, Dakota de Sud? m-am mirat. Dar, amintindu-mi că mă aflu într-o bibliotecă, mi-am coborât tonul. Dintre toate locurile din lume, ăsta intră în primele o sută?

Dimitri zâmbea din nou, şi mi-am dat seama că uitasem cât de mult îmi lipsise zâmbetul lui.

— Citeşte, m-a îndemnat.

— „Situat la o oră şi jumătate distanţă faţă de Sioux Falls, Mitchell găzduieşte Palatul Porumbului.” L-am privit neîncrezătoare. Palatul Porumbului?

S-a tras degrabă lângă mine, aplecându-se să privească ilustraţiile.

— Mi-am închipuit c-ar putea să fie făcut din pănuşi de porumh, a remarcat.

De fapt, ilustraţiile înfăţişau ceea ce semăna a stil arhitectonic est-european — sau chiar rusesc — cu turnuleţe şi cupole în formă de ceapă.

— Şi eu. Apoi, şovăind, am adăugat: Aş merge acolo în vizită. Pariez că au tricouri grozave de vânzare.

— Şi, m-a completat el, cu un licăr viclean în ochi, pariez că acolo nu ne-ar căuta niciun gardian.

N-am mai încercat să-mi ascund râsul, închipuindu-mi cum ar fi să trăim, ca fugari, în Palatul Porumbului, pentru tot restul vieţilor noastre. Amuzamentul meu ne-a atras o mustrare din partea bibliotecarei, aşa că am tăcut. I-a venit rândul lui Dimitri. Sao Paulo, Brazilia. Apoi, din nou eu: Honolulu, Hawaii. Ne-am tot pasat cartea de la unul la celălalt şi, nu după mult timp, am ajuns amândoi întinşi pe podea, unul lângă celălalt, împărtăşind reacţii amestecate în timp ce ne continuam „turul mondial imaginar”. Braţele şi picioarele ni se atingeau, doar un pic.

Dacă în urmă cu patruzeci şi opt de ore mi-ar fi spus cineva că o să stau întinsă pe podeaua unei biblioteci împreună cu Dimitri, citind o carte de călătorii, aş fi zis că a înnebunit de tot. Aproape la fel de nebunească era conştientizarea faptului că făceam un lucru perfect normal şi firesc împreună cu el. Încă din clipa în care ne cunoscuserăm, în vieţile noastre nu existase decât tăinuire şi primejdie. Şi, de fapt, astea încă erau tematicile dominante în vieţile noastre. Numai că, în orele acestea liniştite, timpul părea să se fi oprit în loc. Eram pe timp de pace. Eram prieteni.

— Florenţa, Italia, am citit.

Imagini cu sofisticate biserici şi galerii umpleau fila.

— Sydney şi-ar dori să meargă acolo, l-am informat. De fapt, ar vrea să studieze acolo. Dacă Abe ar reuşi să-i aranjeze aşa ceva, cred că ea l-ar sluji pentru tot restul vieţii.

— Şi-aşa îi e destul de supusă, a remarcat Dimitri. N-o cunosc prea bine, dar sunt destul de convins că Abe o are cu ceva la mână.

— A scos-o din Rusia şi a adus-o înapoi în S.U.A.

Dimiri a clătinat din cap.

— Trebuie să fie mai mult decât atât. Alchimiştii sunt

credincioşi faţă de ordinul lor. Nu le place de noi. Ea o ascunde — sunt antrenaţi pentru aşa ceva — însă eu ştiu că fiecare minut petrecut printre Păstrători e pentru ea o tortură. Pentru ca ea să ne ajute şi să-şi trădeze superiorii, trebuie să aibă o datorie foarte importantă faţă de el.

Am rămas câteva clipe amândoi pe gânduri, întrebându-ne ce misterios aranjament o fi avut tatăl meu cu ea.

— Totuşi, e irelevant, a revenit el. Ea ne ajută, şi asta-i tot ce contează… şi probabil ar fi timpul să ne întoarcem la ea.

Ştiam că are dreptate, dar nu-mi venea să plec. Voiam să mai stau acolo, în iluzia aceea de linişte şi de siguranţă, permiţându-mi să cred că aş putea cu adevărat să ajung la Parthenon, sau chiar şi în Palatul Porumbului, într-o bună zi. I-am întins din nou cartea.

— Hai, încă una.

Şi-a ales o pagină la întâmplare şi a deschis cartea. Zâmbetul i-a pierit.

— Sankt Petersburg.

Un straniu amestec de sentimente mi s-a învălmăşit în piept. Nostalgie… pentru că oraşul e frumos. Necaz… din cauză că vizita mea acolo fusese întunecată de cumplita misiune pe care mă dusesem s-o îndeplinesc.

Dimitri a fixat îndelung pagina cu privirea, cu melancolia întipărită pe chip. Mi-am dat seama că, în ciuda lejerităţii cu care vorbise mai devreme, sigur trecea prin senzaţiile avute de mine cu privire la Montana: vechile noastre locuri preferate erau, acum, pierdute pentru noi.

L-am înghiontit uşurel.

— Hei, bucură-te de locul în care eşti, ţi-aduci aminte? Nu de cele în care nu poţi s-ajungi.

Fără tragere de inimă, a închis cartea şi şi-a smuls ochii de pe ea.

— Cum de-ai devenit atât de înţeleaptă? m-a întrebat, în glumă.

— Am avut un profesor bun.

Ne-am zâmbit. Atunci, mi-a trecut ceva prin minte. În tot acest timp, îmi închipuisem că mă ajutase să evadez numai din ordinul Lissei. Dar poate că era ceva mai mult de-atât.

— De-asta ai fugit cu mine? l-am întrebat. Să vezi şi alte locuri din lume?

Momentul lui de surprindere a fost scurt.

— Tu nu ai nevoie de mine ca să fii înţeleaptă, Rose. Te descurci de minune şi singură. Da, în parte a fost şi asta. Poate că până la urmă aş fi fost primit înapoi, dar exista riscul să nu fie aşa. După... după ce-am fost strigoi... S-a împotmolit pentru o clipă în cuvinte, apoi a continuat: Am dobândit o nouă apreciere a vieţii. Mi-a trebuit ceva timp. Încă nu sunt cu totul aici. Noi discutăm despre cum să te concentrezi asupra prezentului, nu a viitorului... însă trecutul e cel care mă bântuie. Chipuri. Coşmaruri. Dar, cu cât mă îndepărtez mai mult de moarte, cu atât mai mult îmi doresc să îmbrăţişez viaţa. Mirosul cărţilor de-aici şi al parfumului tău. Felul în care pătrunde lumina prin fereastra aia. Până şi gustul micului dejun cu Păstrătorii.

— Acum oi fi şi poet.

— Nu, doar încep să înţeleg adevărul. Respect legea şi modul în care funcţionează societatea noastră, dar nici prin gând nu-mi trece să risc să-mi irosesc viaţa în cine ştie ce celulă, după ce abia din regăsit-o. Şi eu am vrut să fug. De-asta te-am ajutat. De-asta, şi...

— Mai ce?

L-am studiat, dorindu-mi cu disperare să nu fi fost atât de priceput să nu-şi dea emoţiile pe faţă. Îl cunoşteam bine; îl înţelelegeam. Şi totuşi, încă era capabil să ascundă câte ceva de mine.

S-a ridicat în şezut, evitându-mi privirea.

— Nu contează. Hai să ne întoarcem la Sydney şi să vedem dacă a descoperit ceva... cu toate că, oricât de mult mi-ar displăcea s-o spun, mi se pare puţin probabil.

— Ştiu, i-am zis, ridicându-mă şi eu, dar întrebându-mă în continuare ce altceva ar mai fi vrut el să spună. Probabil că a renunţat de mult, am adăugat, şi a început să joace Minesweeper.

Ne-am întors spre cafenea, cu o scurtă escală pentru îngheţată. Mâncatul ei din mers s-a dovedit o sarcină destul de dificilă. Soarele se apropia de orizont, pictând totul în portocaliu şi în roşu, însă arşiţa mai zăbovea. Bucură-te, Rose, m-am sfătuit singură. Culorile. Gustul ciocolatei. Sigur, mereu îmi plăcuse la nebunie ciocolata. Nu era nevoie să-mi fie viaţa în joc pentru a savura un desert.

Ajungând la cafenea, am găsit-o pe Sydney aplecată asupra laptopului, cu o gogoaşă abia pe jumătate mâncată şi cu ceea ce probabil era cea de-a patra ceaşcă de cafea. Ne-am aşezat lângă ea.

— Cum a... hei! Dar tu chiar joci Minesweeperl am exclamat, încercând să privesc mai cu atenţie ecranul, însă ea l-a întors dinspre mine. Era vorba să găseşti vreo legătură cu amanta lui Eric.

— Am găsit-o deja, mi-a răspuns, cu simplitate.

Am schimbat o privire uluită cu Dimitri.

— Dar nu ştiu cât de folositoare o să fie.

— Orice e de folos, am decretat eu. Ce-ai găsit?

— După ce-am încercat să dau de urma tuturor înregistrărilor şi tranzacţiilor bancare — şi, daţi-mi voie să vă spun, nu e nimic distractiv în asta — am descoperit în sfârşit o mică informaţie. Contul bancar pe care-l avem acum e unul mai nou. A fost transferat de la o altă bancă în urmă cu vreo cinci ani. Vechiul cont avea ca titular tot o persoană necunoscută, dar şi o menţiune privind ruda cea mai apropiată, pentru eventualitatea în care i s-ar fi întâmplat ceva titularului.

Cu greu mai puteam să respir. Tranzacţiile financiare însemnau o limbă străină pentru mine, însă eram pe cale să obţinem ceva palpabil.

— Un nume adevărat?

Sydney a încuviinţat din cap.

— Sonya Karp.

Doisprezece

La auzul numelui, am încremenit amândoi, eu şi Dimitri. Sydney, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt, ne-a dăruit un zâmbet sec.

— Sş înţeleg că o cunoaşteţi?

— Normal, am exclamat. Mi-a fost profesoară. Pe urmă, a înebunit şi s-a prefăcut în strigoi.

Sydney încuviinţat iarăşi.

— Ştiu.

Am fşcut ochii şi mai mari.

— Doar nu... doar nu ea o fi cea care a avut o relaţie cu tatăl

Lissei, nu-i aşa?

Of, Doamne. Asta ar fi însemnat una dintre cele mai neaşteptate întorsături din caruselul vieţii mele. Nici măcar nu puteam să încep evaluarea consecinţelor unei asemenea posibilităţi.

— Puţin probabil, a răspuns ea. Contul a fost deschis cu mai mulţi ani înainte ca ea să fie adăugată ca beneficiar: anume, exact atunci când a împlinit optsprezece ani. Prin urmare, presupunând că deschiderea contului a fost făcută în preajma naşterii copilului, înseamnă că atunci ea ar fi fost mult prea tânără. Sonya e, probabil o rudă.

Uluirea mea de adineauri a lăsat loc entuziasmului, şi vedeam că aceeaşi era şi reacţia lui Dimitri.

— Sigur ai documente legate de familia ei, a zis el. Sau, dacă nu ai tu, probabil c-o avea vreun alt moroi. Cine se înrudeşte îndeaproape cu Sonya? Are vreo soră?

Sydney a sctuurat din cap.

— Nu. Totuşi, ar fi o opţiune evidentă. Din nefericire, are alte rude… grămezi de rude. Ambii ei părinţi provin din familii uriaşe, aşa că are o mulţime de veri. Până şi unele dintre mătuşile ei au vârste potrivite.

— Dar putem să-i căutăm, nu? am insistat, străbătută de un fior de nerăbdare.

Sinceră să fiu, nu mă aşteptasem la o informaţie atât de importantă. E adevărat, una mică, dar tot era ceva. Dacă Sonya Karp era înrudită cu amanta lui Eric, sigur am putea să depistăm ceva.

— Sunt prea mulţi, a repetat Sydney, ridicând din umeri. Adică, mda, am putea. Dar ar lua mult timp până să aflăm istoria vieţii fiecăreia, şi chiar şi-atunci — mai ales dacă povestea a fost acoperită îndeajuns — ne-ar fi greu să descoperim dacă vreuna dintre ele este femeia pe care-o căutăm. Sau măcar dacă vreuna dintre ele ştie cine ar putea să fie.

Când s-a hotărât să vorbească şi Dimitri, vocea îi era scăzută şi meditativă.

— Dar există o persoană care ştie precis cine e necunoscuta.

Ne-am întors privirile spre el, atât eu, cât şi Sydney, aştteptând.

— Sonya Karp, a precizat el.

Mi-am azvârlit braţele în sus, disperată.

— Mda, dar cu ea n-avem cum să vorbim. E o cauză pierdută. Mihail Tanner şi-a petrecut mai bine de un an căutând-o, dar n-a putut s-o găsească. Şi dacă el n-a găsit-o, noi nici atât nu putem.

Dimitri şi-a întors capul dinspre mine, privind fix afară pe fereastră, cu ochii lui căprui plini de amărăciune şi cu gândurile, pe moment, departe de noi. Nu înţelegeam prea bine ce se petrecea în mintea lui, însă momentele acelea de pace din bibliotecă — atunci când Dimitri zâmbise şi se lăsase, împreună cu mine să viseze cu ochii deschişi la o viaţă normală — dispăruseră; şi nu numai momentele. Dispăruse şi acel Dimitri. Îi revenise acea dispoziţie încrâncenată, de parcă ar fi purtat din nou pe umeri întreaga greutate a planetei. În cele din urmă, a oftat şi şi-a întors iarăşi ochii spre mine.

— Asta din cauză că Mihail nu avea legăturile potrivite.

— Mihail a fost iubitul ei, i-am atras atenţia. Avea mai multă legătură decât oricine altcineva.

Dimitri nu mi-a luat în seamă remarca. În schimb, a redevenit gânditor. Vedeam limpede frământarea din ochii lui, provocată de cine ştie ce război interior. Într-un târziu, se pare că hotărârea a fost luată.

— Telelefonul tău are semnal aici? a întrebat-o pe Sydney.

Răspunsul a fost afirmativ. Sydney s-a căutat prin geantă şi i-a înmânat telefonul ei. Dimitri l-a ţinut în mână o clipă, privindu-l de parcă simpla lui atingere ar fi însemnat o tortură supremă. În final, cu un nou oftat, s-a ridicat şi a pornit spre ieşire. Am schimbat o privire întrbătoare cu Sydney, după care l-am urmat amândouă. Ea a mai zăbovit puţin, cât să arunce nişte bani pe masă şi să-şi înşface laptopul. Eu am ajuns afară exact în timp ce Dimitri termina de format un număr şi-şi ducea telefonul la ureche. Sydney ni s-a alăturat şi, o clipă mai târziu, persoana apelată a răspuns.

— Boris? a întrebat Dimitri.

Doar atât am mai înţeles, din cauză că restul a fost o rapidă înşiruire de cuvinte ruseşti. O senzaţie stranie m-a cuprins în timp ce-l auzeam vorbind. Eram dezorientată, derutată din cauză că nu înţelegeam limba... dar nu numai atât. Mă simţeam îngheţată. Pulsul mi-o luase razna, înfricoşat. Vocea aceea... vocea aceea o cunoşteam. Era a lui, şi totuşi nu a lui. Era vocea

coşmarurilor mele, o voce a răcelii şi a cruzimii. Dimitri se juca de-a strigoiul.

În fine, că se „juca” ar fi o exprimare mult prea blândă. O descriere mai adecvată ar fi că se prefăcea. Dar, oricum ai descrie-o, era al naibii de convingător.

Am văzut-o pe Sydney încruntându-se lângă mine, dar nu cred că trecea prin ce treceam eu. Ea nu-l cunoscuse niciodată în chip de strigoi. Ea nu avea amintirile mele oribile. Schimbarea din comportamentul lui sigur era evidentă, însă studiindu-i ei faţa, mi-am dat seama că era atentă la conversaţie. Uitasem că ştie ruseşte.

— Ce zice? am întrebat-o în şoaptă.

Încruntarea i s-a accentuat, fie din cauza conversaţiei, fie a faptului că-i distrăgeam atenţia.

— El... vorbeşte ca şi cum ar fi cineva cu care n-a mai discutat de ceva vreme. Dimitri îl acuză pe celălalt că s-a lăsat pe tânjală cât timp a fost el plecat.

A tăcut apoi, continuând să-şi traducă în gând. La un moment dat, tonul lui Dimitri s-a ridicat, furios, făcându-ne să tresărim amândouă. Mi-am întors privirea întrebătoare spre ea.

— S-a enervat din cauză că i s-a pus autoritatea sub semnul întrebării. Nu-mi dau seama, dar acum... celălalt pare că se linguşeşte şi-şi cere scuze.

Aş fi vrut să ştiu fiecare cuvinţel, însă ei sigur i-ar fi fost greu să-mi traducă mie şi să asculte, în acelaşi timp. Tonul lui Dimitri a revenit la un nivel normal — deşi era încărcat în continuare de ameninţarea aceea cumplită — şi, prin vălmăşagul de cuvinte, am auzit „Sonya Karp” şi „Montana”.

— Întreabă de domnişoara Kar... de Sonya? am murmurat.

Doar nu-mi mai era profesoară de multă vreme. Acum puteam foarte bine să-i spun şi Sonya.

— Mda, a confirmat Sydney, cu ochii încă pe Dimitri. Îi cere — adică, îi ordonă — respectivului să dea de altcineva şi să afle dacă poate s-o găsească pe Sonya. Persoana... Sydney s-a oprit să mai asculte. Persoana despre care întreabă pare să cunoască multă lume din zona în care a fost văzută ea ultima dată.

Ştiam că, în contextul acesta, „persoană” însemna „strigoi”. Dimitri se ridicase rapid în rang printre ei, impunându-şi voinţa şi puterea asupra altora. Cei mai mulţi strigoi acţionau solitar, rareori lucrând în grupuri, însă până şi singuraticii ştiau să

recunoască pericolul şi când aveau de-a face cu un strigoi mai dominant. Dimitri îşi întrebuinţa legăturile, exact cum spusese mai devreme. Dacă vreun strigoi ar fi aflat despre transformarea lui — şi ar mai fi şi crezut în realitatea acesteia — n-ar fi putut să transmită prea repede informaţia, mai ales la cât erau ei de dezorganizaţi. Aşa, Dimitri era deja nevoit să joace capra, ca să găsească surse care cunoşteau alte surse care puteau fi în măsură să cunoască unde se afla Sonya.

Vocea lui Dimitri a redevenit puternică şi mânioasă, şi — dacă mai era posibil — şi mai sinistră. Dintr-odată, m-am simţit ca prinsă într-o capcană, şi chiar şi Sydney părea acum speriată. Am văzut-o înghiţind în sec.

— Îi spune tipului că, dacă nu primeşte răspunsul până mâine seară, o să-l găsească el şi-o să-l sfâşie în bucăţi şi... Sydney nu s-a mai obosit să încheie. Făcuse ochii cât cepele. Foloseşte-ţi şi tu imaginaţia. Ceva destul de oribil.

Atunci, am ajuns la concluzia că puteam să fiu oarecum bucuroasă pentru faptul că nu auzisem întreaga conversaţie în engleză.

După ce a terminat de vorbit şi i-a dat înapoi telefonul lui Sydney masca răutăcioasă a dispărut de pe faţa lui Dimitri. Era, din nou Dimitri al meu, Dimitri dhampirul. Şi totuşi, emana deprimare şi disperare, şi se rezemă moale de peretele cafenelei, cu privirea rătăcind în sus, pe cer. Ştiam ce face. Încerca să se calmeze, să-şi recapete controlul asupra emoţiilor care păreau să se războiască înăuntrul lui. Tocmai făcuse ceva care ne-ar fi putut oferi indiciile necesare... însă cu un preţ teribil pentru el. Îmi simţeam degetele zvâcnind. Aş fi vrut să-l cuprind cu un braţ liniştitor, sau măcar să-l bat pe umăr, doar cât să ştie că nu e singur. Şi totuşi, m-am abţinut, bănuind că nu i-ar plăcea.

În cele din urmă, şi-a întors din nou privirea spre noi. Îşi recăpătase stăpânirea de sine; cel puţin, pe dinafară.

— Am trimis pe cineva să întrebe despre ea, ne-a explicat, obosit. E posibil să nu iasă nimic. Strigoii nu prea sunt genul care să ţină baze de date. Dar, din când în când, mai stau cu ochii unul pe altul, fie şi numai din autoconservare. O să aflăm curând dacă e vreun rezultat.

— Păi... uau. Îţi mulţumesc, am zis, bâjbâind după cuvinte.

Ştiam că nu avea nevoie de mulţumiri, însă mie mi se părea

necesare.

A încuviinţat printr-o înclinare a capului.

— Ar trebui să ne întoarcem la Păstrători… doar dacî nu cumva crezi că aici ar fi un loc sigur.

— Aş prefera să dispar de pe radarul lumii civilizate, a răspuns Sydney, pornind spre camionetă. În plus, îmi vreau înapoi cheile maşinii.

Drumul de întoarcere a părut de zece ori mai lung. Dispoziţia lui Dimitri umplea cabina, aproape sufocându-ne cu disperarea lui. Până şi Sydney o simţea. Îl lăsase şi de data asta să coducă şi nu-mi dădeam seama dacă era bine sau rău. Oare drumul avea să-l distragă de la suferinţele lui legate de strigoi? Sau torturile sufleteşti l-ar distrage de la condus, făcându-l să ne împotmolească în vreun şanţ?

Din fericire, am reuşit să ajungem teferi şi am dat peste doi Păstrători care ne aşteptau în locul pentru parcare, o femeie moroi şi un bărbat uman, ambii cu înfăţişări aprige. Încă nu izbuteam să mă eliberez de impresia ciudată a celor două rase pregătite să lupte împreună. M-am întrebat dacă ei doi alcătuiau un cuplu.

Ajungând în tabără, am găsit focul comun arzând strălucitor şi lumea aşezată în jurul lui, unii mâncând, iar alţii doar conversând. Aflasem la micul dejun că focul era mereu aprins pentru cei care voiau să ţină legătura cu ceilalţi, dar că destule familii rămâneau în propriile lor gospodării.

Ne-am întors acasă la Raymond, însă numai Sarah şi Joshua erau acolo. Ea spăla vasele, iar el stătea, neastâmpărat, pe un scaun. Imediat cum m-a văzut la uşă, a ţâşnit în picioare, cu un zâmbet la strălucirea maximă din nou pe chip.

— Rose! Te-ai întors. începeam să ne facem griji… adică, nu nu că vi s-ar fi întâmplat ceva — nici nu era posibil, cu abilităţile voastre — ci că poate v-aţi hotărât să ne părăsiţi.

— În niciun caz fără maşina noastră, a replicat Sydney, lăsând pe masă cheile camionetei.

Cele ale CR-V-ului aşteptau deja acolo, şi uşurarea i-a inundat faţa în timp ce le înşfăca grăbită.

Sarah ne-a oferit ceea ce le mai rămăsese de la masă, dar noi am refuzat, fiindcă ne făcuserăm plinul cu snackuri de la benzinăria din Rubysville.

— Bine, a zis ea, atunci, dacă nu mâncaţi, puteţi să vă duceţi

să staţi cu ceilalţi, la foc. S-ar putea ca Jess McHale să cânte astă-seară, dacă reuşesc s-o facă să bea destul; şi, beată sau trează, femeia asta are cea mai minunată voce din câte am auzit în viaţa mea.

Le-am căutat scurt privirile lui Dimitri şi lui Sydney. Recunosc, eram un pic curioasă să văd cum ştia să petreacă gruparea asta sălbăticită, chiar dacă în realitate clarul de lună şi cântecele folk nu se situau tocmai în fruntea topului distracţiilor mele preferate. Dimitri încă avea acea înfăţişare chinuită de pe urma convorbirii telefonice.

Bănuiam că lui i-ar fi plăcut mai degrabă să se izoleze în camera noastră, însă când a auzit-o pe Sydney că vrea să meargă lîngă foc, replica lui a sosit automat: „Merg şi eu.” Mi-am dat seama imediat de ce o făcea. Vremea petrecută ca strigoi îl tortura. Faptul că vorbise cu un strigoi îl tortura. Şi poate — ba nu, sigur — îşi dorea să se ascundă şi să încerce blocarea tuturor acestor sentimente; şi totuşi, el era Dimitri. Iar Dimitri îi proteja pe cei care aveau nevoie de el, şi chiar dacă ascultarea unor cântece în jurul focului nu era tocmai un pericol mortal, tot rămânea o situaţie semiprimejdioasă pentru un civil cum era Sydney. Or, el nu putea să permită aşa ceva. În plus, ştia că Sydney s-ar fi simţit mai în siguranţă dacă ne avea pe amândoi în apropiere.

Am dat să spun că merg şi eu cu ei, însă Joshua mi-a luat-o înainte.

— Mai vrei să-mi vezi grota? A mai rămas puţină lumină afară. Aşa, o s-o vezi mai bine decât dacă ar trebui să folosim o torţă.

Uitasem despre conversaţia cu Joshua de mai devreme şi am fost tentată să-i refuz oferta. Dar atunci, ceva a sclipit în ochii lui Dimitri, ceva dezaprobator. Aşa. El nu voia ca eu să plec împreună cu un tânăr, şi chipeş pe deasupra. Să fi fost vorba despre o legitimă îngrijorare legată de Păstrători? Sau despre gelozie! Nu, sigur nu ultima. Doar stabilisem — şi încă de multe, multe ori — că Dimitri nu-şi dorea o legătură amoroasă cu mine. Ba chiar îi ţinuse partea lui Adrian, mai devreme. Să fi fost un reflex de fost iubit? În Rubysville, îmi închipuisem că eu şi Dimitri am putea să fim prieteni, dar aşa ceva era imposibil dacă el credea că poate să mă controleze pe mine, ca şi viaţa mea amoroasă. Cunnoscusem fete cu astfel de foşti. Eu nu

aveam să fiu ca ele. Aveam dreptul să umblu cu oricine îmi venea chef.

— Sigur, am răspuns, şi Dimitri s-a întunecat la faţă. Mi-ar plăcea.

Şi am plecat împreună cu Joshua, lăsându-i pe ceilalţi în urmă. Ştiam că, parţial, hotărârea mea se datora dorinţei de a-mi dovedi independenţa. Dimitri afirmase că suntem egali; cu toate acestea, luase îngrozitor de multe hotărâri pe parcursul planului de evadare fără să mă consulte pe mine. Era plăcut să mai simt, din când în când, că pot să hotărăsc şi singură; şi, în plus, îmi plăcea de Joshua şi eram oarecum curioasă să aflu mai multe despre modul de viaţă al celor de-aici. Cred că Sydney n-ar fi vrut ca eu să plec, însă oricum avea Dimitri grijă de ea.

În timp ce mergeam cu Joshua, am trecut pe lângă destui Păstrători care umblau pe-afară. La fel ca mai devreme, destule priviri m-au fixat. În loc să mă ducă pe potecă, spre casa tatălui său, Joshua m-a condus prin jurul micului munte. Avea el dimensiuni respectabile, însă după ce trăisem în apropierea Stâncoşilor, totul din Apalaşi mi se părea „mic”. Bănuiesc că devenisem snoabă în privinţa munţilor.

Totuşi, muntele se cam întindea ceva cale, iar noi ne îndepărtam tot mai mult de aşezarea principală a Păstrătorilor. Pădurea se îndesea, iar lumina se împuţina pe măsură ce soarele începea, în sfârşit, să se cufunde la orizont.

— Eu sunt cam la periferie, mi-a explicat Joshua, pe un ton de scuză. Ne tot înmulţim, şi nu e prea mult loc în centrul oraşului.

„Oraş” mi s-a părut un termen cam optimist, dar nu mi-am exprimat impresia cu voce tare. Mda. Categoric, eram o snoabă.

— Grotele, în schimb, a adăugat Joshua, se tot întind, aşa că mai e încă spaţiu.

— Sunt naturale? m-am interesat.

— Unele, da. Altele sunt tuneluri miniere abandonate.

— E destul de drăguţ pe-aici, am apreciat.

Îmi plăceau foioasele. Chiar dacă mă mistuia dorul de Montana, frunzele late de aici contrastau plăcut cu acele de pin.

— Şi, stai puţin, măcar ai parte de intimitate ca lumea, este? L-am întrebat.

— Este, mi-a răspuns, zâmbind. Am crezut c-o să ţi se pară... nu ştiu. Prea rustic. Sau sălbatic. Probabil că aşa ne consideri pe toţi.

Remarca lui m-a uimit. În majoritatea lor, Păstrătorii îşi apăraseră în chip atât de aprig modul de viaţă, încât nici nu-mi trecuse prin gând că ar lua cineva în seamă măcar eventualitatea ca vreunul din afară să-l pună sub semnul întrebării... sau că vreunuia dintre Păstrători i-ar fi păsat de aşa ceva.

— E doar diferit, am răspuns, cu diplomaţie. Foarte diferit faţă de locurile cu care sunt eu obişnuită.

În clipa aceea, m-a fulgerat dorul de prietenii şi de locurile faţă de care eram acum îndepărtată. De Lissa. De Adrian. De ceilalţi prieteni ai noştri. De Curte. De Sf. Vladimir. Mi-am alungat iute sentimentul acesta. N-aveam timp acum să fac pe bosumflata, şi oricum puteam măcar să văd, mai târziu, ce mai făcea Lissa.

— Am fost prin oraşele oamenilor, mi-a explicat Joshua. Şi prin alte locuri în care trăiesc Pătaţii. Îmi dau seama de ce-ţi plac, a mărturisit, puţin ruşinat. Nu mi-ar displăcea să am curent electric.

— Şi-atunci, voi de ce nu vă folosiţi de el?

— Ne-am folosi, dac-ar fi posibil. Suntem prea departe, şi oricum nimeni nu ştie de fapt de prezenţa noastră aici. Oamenii-crin spun că aşa ne ascundem mai bine.

Nu-mi trecuse prin minte simplul fapt că ei îndurau astfel de condiţii din cauză că erau forţaţi, dacă voiau să rămână neştiuţi. Chiar m-am întrebat cam câte dintre opţiunile lor se datorau cramponării de aşa-zisa tradiţie... şi câte le fuseseră influenţatr de Alchimişti.

— Am ajuns, m-a anunţat Joshua, smulgându-mă din cugetările mele.

Mi-a arătat o deschizătură întunecoasă, la nivelul solului. Era suficient de mare încât să poată pătrundă un adult prin ea.

— Drăguţ, am zis.

Observasem mai devreme că unele dintre grote erau plasate mai sus în munţi şi-i urmărisem pe locatarii lor căţărându-se, fie cu mâinile goale, fie cu ajutorul unor scări artizanale. O intrare lesne accesibilă părea un lux.

Joshua a părut surprins de lauda mea.

— Chiar?

— Chiar.

Ajunseserăm să pierdem cam mult din lumina zilei, aşa că el s-a oprit să aprindă o torţă, după care l-am urmat înăuntru. La început, a trebuit să ne aplecăm puţin, dar pe măsură ce pătrundeam mai adânc în grotă, plafonul se extindea treptat, deschizându-se până la urmă într-un spaţiu larg, rotund. Podeaua era din pământ bătătorit, iar pereţii din piatră, aspri şi colţuroşi. Se vedea că este o grotă naturală, dar sesizam şi eforturile depuse pentru modernizarea ei. Podeaua fusese curăţată şi nivelată, iar într-un colţ am văzut o grămăjoară de pietre şi de bolovani, dând impresia că fuseseră strânşi ca să se facă loc. Două obiecte de mobilier fuseseră aduse deja: un scaun îngust, din lemn, şi o saltea care arăta capabilă să găzduiască cu greu fie şi o singură persoană.

— Te gândeşti, probabil, că e mică, mi-a zis Joshua.

Era adevărat, însă de fapt era mai mare decât camera mea din căminul de la Sf. Vladimir.

— Păi, mda, dar... adică, tu câţi ani ai?

— Optsprezece.

— Ca şi mine, am zis, ceea ce a părut să-l bucure foarte mult. Să ai propria ta, ăăă, grotă, la optsprezece ani, e destul de tare.

Drept e că ar fi fost şi mai tare dac-ar fi avut curent electric, internet şi canalizare, dar nu era musai să aduc toate astea în discuţie.

Ochii lui albaştri au început, practic, să strălucească. Nu m-am putut împiedica să remarc ce drăguţ contrastau cu tenul lui bronzat. Mi-am alungat imediat gândul. Nu venisem aici ca să-mi găsesc un iubit. Dar, din câte se părea, eram singura care credea asta.

Deodată, Joshua a făcut un pas înainte.

— Ai putea să rămâi, dacă vrei, mi-a zis. Ceilalţi Pătaţi nu te-ar găsi niciodată aici. Am putea să ne căsătorim, iar când am avea copii, am putea să ne construim o căsuţă cu etaj, ca a părinţilor mei, şi...

Cuvântul căsătorie m-a determinat să mă retrag spre ieşire, la fel de şocată şi de panicată pe cât aş fi fost în cazul unui atac al strigoilor. Deosebirea era că, înaintea unui astfel de atac, de obicei eram prevenită.

— Hopa, hopa, ia-o mai încet, am exclamat.

Era clar. Nu mă aşteptasem la o cerere în căsătorie.

— Abia ne-am cunoscut! am încercat să argumentez.

Slavă Domnului, el nu s-a apropiat.

— Ştiu, a zis, dar uneori aşa se procedează.

— Ce, căsătoriile între persoane care abia s-au cunoscut? am întrebat, neîncrezătoare.

— Sigur. Mereu se-ntâmplă. Şi, serios vorbind, în timpul ăsta chiar atât de scurt, m-am convins deja că-mi place de tine. Eşti formidabilă. Eşti frumoasă şi e evident că şi o bună luptătoare. Iar atitudinea ta... S-a oprit, clătinând din cap, cu o expresie de adoraţie. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva, a exclamat.

Aş fi preferat ca el să nu fi fost atât de drăguţ şi de simpatic. Când un tip oribil îşi declară adoraţia, te descurci mai uşor decât cu unul care-ţi şi place. Mi-am adus aminte de ce spunea Sydney, cum că eu eram aici o apariţie extrem de fierbinte. Din câte se| părea, mai degrabă una pârjolitoare.

— Joshua, zău că-mi place de tine, dar, am adăugat în grabă, zărind cum trăsăturile i se luminează de speranţă, sunt prea tânără ca să mă mărit.

Răspunsul meu l-a făcut să se încrunte.

— Dar nu ziceai că ai optsprezece ani?

OK. Vârsta probabil că nu reprezenta pe-aici un argument temeinic. Doar văzusem, în oraşul natal al lui Dimitri, cât de tineri erau unii părinţi. Într-un loc precum acesta, probabil că se căsătoreau încă de copii. Am încercat un alt unghi de abordare.

— Nici măcar nu ştiu dacă aş vrea să mă mărit.

Asta nu l-a descumpănit. A clătinat din cap, în semn de înţelegere.

— Inteligent. Am putea la început să trăim împreună, să vedem cum ne înţelegem.

Expresia lui serioasă a dispărut imediat, lăsând locul zâmbetului.

— Dar să ştii că sunt destul de maleabil. O să te las să câştigi la fiecare controversă.

Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în râs.

— Ei bine, atunci o s-o câştig pe-asta de-acum şi o să-ţi spun că pur şi simplu, nu sunt pregătită pentru... nimic din toate astea. În plus, am deja pe cineva.

— Pe Dimitri?

— Nu. Pe altul. A rămas la Curtea Pătaţilor.

Nici măcar nu-mi venea să cred că spun aşa ceva.

Joshua s-a încruntat iar.

— Şi-atunci, el de ce nu e aici, să te apere?

— Pentru că... nu e genul lui. Şi sunt capabilă să-mi port de grijă şi singură.

Niciodată nu-mi plăcuse ideea că aş avea nevoie de cineva care să mă salveze.

— Şi uite ce e, chiar dacă n-ar fi fost el, oricum o să plec cât de curând. Niciodată n-ar putea să meargă ceva între noi doi.

— Înţeleg. Joshua arăta dezamăgit, dar părea să nu-mi ia în nume rău refuzul. Dar poate, a adăugat el, după ce-o să-ţi rezolvi problemele, o să te-ntorci.

Am dlat să-i spun că nu e cazul să mă aştepte şi că ar fi bine să se însoare cu altcineva (cu toate că mi se părea ridicol, la vârsta lui), dar apoi am înţeles c-ar fi fost o recomandare inutilă. În fanteziile lui Joshua, probabil că el putea să se însoare acum cu altcineva, şi să mă includă mai târziu şi pe mine în harem, ca tatăl lui, cu Sarah şi cu Paulette. Aşa că am replicat cu un simplu „Poate”. Bâjbâind după o schimbare a subiectului, am căutat orice ar fi putut să-i distragă atenţia. Privirea mi s-a oprit asupra scaunului şi a modelului cu frunze cioplit pe el.

— E chiar drăguţ.

— Mersi, mi-a răspuns, apropiindu-se. Spre uşurarea mea, n-a mai insistat pe subiectul anterior. Şi-a plimbat drăgăstos degetele peste lemnul sculptat ornamental, care părea să fie o împletitură din frunze. Eu l-am făcut, m-a anunţat apoi.

— Zău ? l-am întrebat, sincer surprinsă. E... e minunat.

— Dacă-ţi place...

Mâna i s-a pus în mişcare, şi m-am temut că mă aşteapă o sărutare sau o îmbrăţişare. În loc de aşa ceva, şi-a vârât-o în buzunarul cămăşii şi a scos de-acolo o brăţară din lemn, frumos sculptată. Era un model simplu, şerpuit, veritabila minune constând în cât era de fin şi de delicat, şi dintr-o singură trăsătură. Lemnul fusese şlefuit până la strălucire.

— Poftim, mi-a zis, întinzându-mi brăţara.

— E pentru mine? m-am mirat, trecându-mi degetul peste muchia netezită.

— Dacă vrei s-o primeşti. Am făcut-o azi, cât timp ai fost la

oraş. Ca să-ţi aducă aminte de mine după ce-o să pleci.

Am ezitat, întrebându-mă dacă nu cumva acceptarea darului ar fi însemnat că-l încurajez. Nu, mi-am răspuns. Îmi exprimasem limpede punctul de vedere asupra căsătoriei adolescentine şi oricum, părea atât de emoţionat, încât n-aş fi suportat gândul de a-i răni sentimentele. Mi-am strecurat brăţara pe încheietură.

— Sigur c-o să-mi aduc aminte. Mulţumesc.

După fericirea de pe chipul lui, acceptarea brăţării compensa refuzul meu de adineauri. Mi-a mai arătat vreo câteva amănunte prin grota lui, după care mi-a urmat propunerea de a ne întoarce la ceilalţi din jurul focului. Am auzit ecourile muzicii prinre copaci înainte să ajungem şi, cu toate că nu era câtuşi de puţin genul meu preferat, simţeam ceva călduros şi prietenos în modul de viaţă al comunităţii acesteia. Nu fusesem niciodată într-o tabără de vară, dar îmi închipuiam că aşa trebuia să fi fost.

Sydney şi Dimitri stăteau mai pe la marginea grupului. Ei erau tăcuţi şi atenţi, însă toţi ceilalţi cântau, băteau din palme şi discutau între ei. Încă o dată, m-a uimit uşurinţa cu care puteau să se amestece între ei dhampiri, moroi şi oameni. Cupluri mixte se vedeau peste tot, unul dintre ele — o femeie umană şi un moroi — îşi făcea de cap de faţă cu toată lumea. Din timp în timp, când o săruta pe gât, el o mai şi muşca, sorbind câte puţin sânge. Am fost nevoită să-mi întorc privirea.

Şi mi-am întors-o spre prietenii mei. Sydney m-a văzut şi s-a arătat uşurată. Expresia feţei lui Dimitri era impenetrabilă. Ca de fiecare dată, privirile celorlalţi mi-au urmărit mişcările şi, spre surpriza mea, am descifrat o gelozie nedisimulată pe feţele câtorva tipi. Sper că nu-şi închipuiam că mă despuiasem cu Joshua în grotă. Nu prea era imaginea pe care mi-aş fi dorit s-o las în urmă.

— Trebuie să vorbesc cu Sydney, i-am zis, peste toată hărmălaia.

Ajunsesem la concluzia că era cel mai bine să păstrez distanţa, înainte să se işte vreun zvon, plus că, într-adevăr, Sydney părea că mă vrea alături de ea. Joshua a încuviinţat din cap şi eu m-am întors să plec. Făcusem abia doi paşi, când un pumn s-a repezit drept spre faţa mea.

Nu eram pregătită să mă apăr şi abia am mai avut prezenţa

de spirit să-mi întorc capul şi să primesc lovitura în obraz, ca să nu mă trezesc cu nasul rupt. După surprinderea iniţială, întreaga mea pregătire şi-a intrat în funcţiune. M-am retras repede din calea atacului şi am adoptat postura pentru luptă. Muzica s-a oprit, şi m-am întors cu faţa spre atacator.

Era Angeline.

Luase o poziţie asemănătoare cu a mea, cu pumnii încleştaţi şi privirea tăioasă complet concentrată asupra mea.

— OK, mi-a zis. E vremea să aflăm cât de tare eşti în realitate.

De fapt, era vremea să vină cineva — să zicem, unul dintre părinţi — s-o ia de păr de-acolo şi s-o pedepsească pentru că lovea un oaspete. Dar, uimitor lucru, nimeni nu s-a clintit, nimeni n-a încercat s-o împiedice. Nu… totuşi n-a fost chiar aşa. O persoană s-a ridicat. Dimitri a ţâşnit în picioare, pregătit să acţioneze, încă din clipa în care a văzut că sunt în primejdie. M-am aşteptat să vină şi s-o îndepărteze pe Angeline, însă un grup de Păstrători s-a grăbit spre el, spunându-i ceva neauzit de mine. N-au încercat să-l împiedice fizic, dar ceea ce i-au spus l-a determinat să rămână pe loc. Aş fi întrebat, să aflu şi eu ce-i spuseseră, însă Angeline se repezea deja din nou spre mine. Se pare că eram pe cont propriu.

Angeline era scundă, chiar şi pentru un dhampir, însă întregul ei corp era încărcat de forţă. Era şi destul de iute, deşi nu într-atât încât să mă nimerească şi a doua oară. Am eschivat cu eleganţă şi-am păstrat distanţa, nevrând să trec la ofensivă împotriva fetei acesteia. Probabil că era în stare să provoace vătămări într-o confruntare, însă în stilul ei era ceva neîngrijit… ba nu, mai degrabă rudimentar. Era o bătăuşă, una care se încăierase de multe ori, însă fără să aibă vreo pregătire ca lumea.

— Ai înnebunit? am strigat la ea, ferindu-mă din calea unui nou asalt. Încetează. Nu vreau să te lovesc.

— Sigur, a replicat ea. Asta vrei să creadă toată lumea, este? Dacă nu eşti obligată să te lupţi de-a binelea, atunci toţi or să creadă în continuare că semnele sunt autentice.

— Dar sunt autentice!

Insinuarea cum că mi-aş fi falsificat tatuajele mi-a stârnit mânia, însă am refuzat să mă las atrasă în încăierarea asta ridicolă.

— Dovedeşte, m-a provocat, atacându-mă iar. Dovedeşte că eşti cine pretinzi că ai fi.

Era ca într-un dans, cum mă tot feream de ea. Puteam s-o ţin aşa toată noaptea, dar câteva strigăte dezamăgite din mulţime ne-au cerut să „trecem la treabă”.

— N-am nevoie să dovedesc nimic, i-am zis.

— Atunci, înseamnă că e o minciună.

Respiraţia i se îngreunase deja. Consuma mult mai multă energie decât mine.

— Tot ce faceţi voi, Pătaţii, e o minciună.

— Nu e adevărat, am insistat.

De ce permitea Dimitri să continue chestia asta? L-am zărit cu coada ochiului şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, el zâmbea.

Între timp, Angeline îşi continua tirada, tot încercând să mă lovească.

— Toţi minţiţi. Toţi sunteţi slabi. Mai ales „regalii” voştri. Ei sunt cei mai prăpădiţi.

— Tu nu-i cunoşti absolut deloc. Nu ştii nimic despre ei.

Chiar dacă era în stare să poarte o conversaţie, vedeam că frustrarea îi sporea permanent. Dacă n-aş fi fost destul de convinsă că m-ar fi lovit pe la spate, aş fi ales calea cea nobilă şi-aş fi plecat pur şi simplu.

— Ştiu destule, a zis. Ştiu că sunt egoişti şi răsfăţaţi şi nu fac nimic pentru ei. Nu le pasă de nimeni altcineva. Toţi sunt la fel.

De fapt, eram şi eu de acord cu Angeline în privinţa unora dintre membrii familiilor regale; cu toate acestea, nu-mi plăcea că generaliza.

— Nu mai vorbi despre lucruri pe care nu le înţelegi, m-am răstit. Nu toţi sunt aşa.

— Ba sunt, s-a încăpăţânat ea, bucuroasă că mă vedea înfuriată. Aş vrea să moară cu toţii!

Nu era de ajuns cât să mă împingă la ofensivă, însă comentariul ei mi-a înnegurat gândurile destul cât să-i las o breşă prin garda mea, una mică de tot. Niciodată n-aş fi avut o astfel de scăpare faţă de un strigoi, însă pe fata asta sălbatică o subestimasem. Piciorul i-a şerpuit, lovindu-mă în genunchi, şi a fost ca şi cum ar fi aruncat un băţ de chibrit aprins într-un butoi cu benzină. Totul a explodat.

Atinsă de această lovitură, m-am clătinat uşor, iar ea a profitat de avantaj. Instinctele mele războinice au preluat

comanda, şi n-am avut de ales, decât să ripostez înainte ca ea să mă mai lovească iar. Lumea a început să aclame acum că lupta „era pe bune”. Trecusem la ofensivă, încercând s-o pun jos, ceea ce însemna că de-acum, contactul fizic escalada exponenţial. Oricum eram mai bună decât ea, fără urmă de îndoială, dar în încercarea de-a ajunge la Angeline, intram în raza loviturilor ei. A reuşit să mă atingă cu câteva lovituri, niciuna serioasă, până s-o plachez şi s-o trântesc la pământ. Mă aşteptam ca prin asta să pun capăt încăierării, însă ea s-a împins în mine înainte s-o imobilizez pe deplin. Ne-am rostogolit pe jos, şi ea a încercat să-şi adjudece poziţia dominantă. Nu puteam să-i permit una ca asta, şi am reuşit să-i administrez un pumn în obraz, mult mai puternic decât cel de mai devreme.

Din nou, am crezut că lupta se sfârşise. Lovitura o desprinsese de mine, aşa că am încercat să mă ridic în picioare, dar atunci afurisita asta mică m-a apucat de păr şi m-a smucit înapoi jos. M-am răsucit şi m-am smuls din mâna ei — deşi sunt destul de comvinsă că i-a rămas ceva păr în pumn — şi de data asta am reuşit s-o ţintuiesc de-a binelea, presând-o cu toată forţa şi cu toată greutatea mea. Ştiam că o durea, dar n-aveam ce să-i fac. Ea începuse. Şi în plus, încăierarea asta depăşise limitele. Să tragi pe cineva de păr nu însemna altceva decât să joci murdar.

Angeline a mai încercat de vreo câteva ori să se elibereze, dar când a devenit limpede că nu mai poate, în jurul nostru s-au dezlănţuit fluierăturile şi aclamaţiile. După doar câteva clipe, expresia întunecată şi furioasă de pe faţa Angelinei a dispărut, înlocuită fiind de una resemnată. Am examinat-o cu prudenţă, nevrând să-mi las jos garda.

— Foarte bine, a zis ea. Cred că e-n regulă. Dă-i bătaie.

— Hă? Ce să fie în regulă? m-am mirat.

— E în regulă dacă te măriţi cu frate-meu.

Treisprezece

— Nu-i de râs!

— Ai dreptate, m-a aprobat Sydney. Nu-i de râs. E de râs cu lacrimi.

Eram din nou în casa lui Raymond, în intimitatea camerei noastre. Ne luase o veşnicie până să scăpăm de festivităţile de lângă foc, mai ales după ce aflasem o informaţie îngrozitoare despre obiceiurile Păstrătorilor. În fine, cel puţin mie mi se păruse îngrozitoare. Aflsem că, dacă voia cineva să ia în căsătorie pe altcineva de pe-aici, potenţialul mire şi posibila mireasă trebuiau să se confrunte, fiecare, cu ruda cea mai apropiată de acelaşi sex a fiecăruia dintre ei. Angeline descoperise interesul lui Joshua încă din clipa apariţiei mele, iar atunci când observase brăţara, presupusese că între noi se încheiase cine ştie ce înţelegere. De aceea, cădea în sarcina ei, ca soră, să se asigure că eram demnă. Încă nu se putea spune că-i plăcea de mine, sau că avea deplină încredere, însă faptul că mă dovedisem o luptătoare capabilă mă ridicase substanţial în ochii ei, permiţându-i să consimtă la „logodna" noastră. Fusese nevoie de multe vorbe iscusite ca să-i convingem pe toţi — inclusiv pe Joshua — că nu exista nicio logodnă. Dac-ar fi existat, după cum aflasem, Dimitri ar fi trebuit să joace rolul de „rudă" a mea şi să se bată cu Joshua.

— Încetează, am repezit-o.

Dimitri se rezemase de unul dintre pereţii încăperii, cu braţele încrucişate la piept, şi privea cum îmi frecam pometele lovit de Angeline. Nu era nici pe departe cea mai gravă vătămare din câte avusesem vreodată, dar sigur a doua zi urma să mă trezesc cu o vânătaie. Pe faţa lui juca un mic zâmbet.

— Eu ţi-am spus să nu-l încurajezi, am auzit replica lui calmă.

— Mă rog. Nici tu nu ţi-ai dat seama ce-o să iasă. Tu doar n-ai vrut ca eu să…

M-am întrerupt, înghiţindu-mi cuvintele. Doar nu era să spun ce-mi trecea prin minte: că Dimitri era gelos. Sau posesiv. Sau cine mai ştie cum. Ştiam doar că-l iritase comportamentul meu prietenos faţă de Joshua… şi că-1 amuzase pe cinste revolta mea privitoare la atacul din partea Angelinei. M-am întors brusc spre Sydney, care se distra la fel de mult ca Dimitri. De fapt, sunt destul de convinsă că n-am mai văzut-o niciodată atât de zâmbitoare.

— Tu ştiai despre obiceiul ăsta?

— Nu, a recunoscut ea, dar nici nu m-a surprins. Doar ţi-am spus că sunt sălbatici. O mulţime de probleme obişnuite se rezolvă prin astfel de lupte.

— E o tâmpenie, am exclamat, fără să-mi pese că mă văicăream. Mi-am pipăit creştetul, dorindu-mi să fi avut la îndemână o oglindă, ca să văd dacă Angeline îmi smulsese vreo şuviţă mai zdravănă. Deşi… n-a fost rea, am adăugat. Necizelată, dar nu e rea deloc. Aşa sunt toţi, atât de vânjoşi? Şi oamenii, şi moroii?

— Cam aşa am înţeles.

Am cântărit în minte situaţia. Eram iritată şi stânjenită de ceea ce se întâmplase, dar trebuia să recunosc că Păstrătorii deveniseră, dintr-odată, mult mai interesanţi. Ce ironie, că un grup atât de izolat avea inteligenţa de a-i învăţa pe toţi să lupte, indiferent cărei rase îi aparţineau. În timp ce propria-mi civilizaţie „luminată” refuza încă să predea autoapărarea.

— Şi de-asta nu sunt deranjaţi de strigoi, am murmurai, amintindu-mi de discuţia de la micul dejun.

Nici măcar nu mi-am dat seama ce spusesem, până când am observat că zâmbetul lui Dimitri dispare. Şi-a întors faţa spre fereastră, întunecându-se brusc.

— Ar fi cazul să-l mai caut pe Boris, să văd ce-a aflat, a zis apoi, întorcându-se spre Sydney. N-o să dureze mult. Nu e nevoie să mergem toţi. N-aş putea să-ţi iau maşina, din moment ce nu trebuie să ajung prea departe?

Ridicând din umeri, Sydney a întins mâna după chei. Constataserăm mai devreme că telefonul ei putea să prindă semnal la vreo zece minute de drum dinspre sat. Dimitri avea dreptate. Chiar nu aveam motiv să mergem cu toţii, doar pentru o convorbire telefonică rapidă. După lupta mea, eu şi cu Sydney eram destul de liniştite. Nimeni nu avea să se pună cu mine acum. Şi totuşi… nu-mi plăcea ideea ca Dimitri să-şi retrăiască de unul singur zilele petrecute în chip de strigoi.

— Tu tot ar trebui să te duci, i-am zis lui Sydney, improvizând la repezeală. Eu trebuie să văd ce mai e cu Lissa.

Nu era întru totul o invenţie. Ceea ce aflaseră prietenii mei de la Joe, încă mă apăsa.

— De obicei, pot să-mi dau seama în acelaşi timp şi de ce se-ntâmplă în jurul meu, i-am explicat, dar ar fi mai bine dacă tu ai fi plecată, mai ales în eventualitatea în care chiar ar apărea Alchimiştii.

Logica mea era deficitară, cu toate că apariţia colegilor ei încă era un motiv de îngrijorare.

— Mă indoiesc că ar veni pe întuneric, mi-a atras ea atenţia, dar chiar nu-mi doresc să rămân pe-aici dacă doar o să stai să priveşti în gol.

N-a recunoscut-o, iar eu nu era cazul să mai spun ceva, dar bănuiam că, în orice caz, nici să-i conducă altcineva maşina nu-şi dorea.

Dimitri era de părere că venirea ei ar fi inutilă, şi chiar i-a spus-o, dar, după toate aparenţele, nu se simţea îndemnat să facă pe şeful cu ea, aşa cum se purta cu mine. În consecinţă, au plecat amândoi, lăsându-mă singură în cameră. I-am urmărit cu o privire melancolică. În ciuda a cât de enervante mi se păruseră zeflemelele lui de mai devreme, îmi făceam griji pentru el. Văzusem ce efect îi produsese ultima convorbire telefonică şi mi-aş fi dorit să fiu lângă el, ca să-l alin. Dar aveam senzaţia că nu mi-ar fi permis-o, motiv pentru care socotisem acceptul lui de a fi însoţit de Sydney ca pe o mică victorie.

După plecarea lor, m-am hotărât ca, într-adevăr, să văd ce mai face Lissa. O spusesem mai mult ca pe un pretext, dar, sinceră să fiu, era de preferat alternativei: să mă întorc afară şi să stau la discuţii. Nu-mi mai doream să-i aud pe alţii felicitându-mă, plus că după cum aveam impresia, Joshua îmi interpretase acel ,,poate", ca şi acceptarea brăţării, ca pe o veritabilă promisiune. Incă îl consideram zdrobitor de drăguţ, dar nu puteam suporta să-i văd privirea plină de adoraţie.

Aşezându-mă turceşte pe patul Angelinei, mi-am deschis mintea către legătură şi către ceea ce trăia acum Lissa. Mergea pe culoarele unei clădiri pe care la început n-am recunoscut-o. Abia după câteva clipe am reuşit s-o localizez. Era o clădire de la Curte care găzduia un vast spa şi salon de înfrumuseţare... dar şi vizuina ţigăncii Rhonda. Mi se părea bizar faptul că Lissa se ducea să i se ghicească viitorul, dar imediat cum i-am zărit însoţitorii, mi-am dat seama că altceva avea ea de gând.

Cu ea erau obişnuiţii suspecţi: Adrian şi Christian. Mi-a tresăltat inima revăzându-l pe Adrian... mai ales după incidentul cu Joshua. Ultimul meu vis indus de spirit fusese prea scurt.

Christian o ţinea de mână pe Lissa în timp ce mergeau, strânsoarea lui fiind caldă şi liniştitoare. Arăta încrezător şi hotărât... deşi nu-i lipsea zâmbetul acela impertinent, tipic pentru el. Lissa era cea agitată, încordându-şi vizibil forţele

pentru ceva anume. Îi simţeam temerile legate de misiunea care o aştepta, chiar dacă o considera necesară.

— Aid e? a întrebat ea, oprindu-se în faţa unei uşi.

— Aşa cred, i-a răspuns Christian. Tipa de la recepţie a zis că e uşa roşie.

După o singură clipă de ezitare, Lissa a ciocănit. Nimic. Fie camera era goală, fie bătaia în uşă nu fusese luată în seamă. A ridicat mâna din nou, şi atunci uşa s-a deschis. Ambrose stătea în cadrul ei, uluitor ca întotdeauna, chiar şi îmbrăcat în jeanşi şi un tricou albastru, de purtare. Veşmintele îi îmbrăţişau trupul într-un fel care-i scotea în relief fiecare muşchi. Putea să fi descins direct de pe coperta revistei GQ.

— Salut, a rostit, evident surprins.

— Salut, i-a răspuns Lissa. Am putea să stăm de vorbă cu tine? Ambrose şi-a înclinat aproape imperceptibil capul spre încăpere.

— Sunt cam ocupat în clipa de faţă.

Dincolo de el, Lissa zărea o masă pentru masaj, pe care stătea întinsă cu faţa în jos, o femeie moroi. Partea inferioară a corpului era acoperită cu un prosop, însă spinarea îi era goală, sclipind de ulei în lumina slabă. Lumânări parfumate ardeau în încăpere, şi o muzică New Age se auzea derulându-se delicat.

— Uau, a exclamat Adrian. Nu-ţi pierzi vremea, nu-i aşa? N-au aşezat-o în mormânt decât de vreo câteva ore, şi tu deja ai o alta.

Tatiana fusese în sfârşit aşezată pentru odihna veşnică astăzi, imediat înaintea apusului. Înmormântarea se bucurase de mult mai puţin fast decât tentativa iniţială.

Ambrose i-a aruncat o privire tăioasă lui Adrian.

— E o clientă. Asta mi-e meseria. Uiţi că unii dintre noi sunt nevoiţi să muncească dacă vor să-şi câştige existenţa.

— Te rog? a intervenit Lissa, strecurându-se grăbită în faţa lui Adrian. N-o să dureze mult.

Ambrose şi-a plimbat privirea peste chipurile prietenilor mei, după care a oftat şi a rostit peste umăr:

— Lorraine? Eu trebuie să ies puţin. Mă întorc imediat, bine?

— Bine, i-a strigat femeia, întorcându-şi faţa spre el.

Era mai în vârstă decât mă aşteptasem, undeva pe la vreo patruzeci şi cinci de ani. Presupun că, dacă tot trebuia să plăteşti pentru masaj, nu te împiedica nimeni să-ţi alegi un

maseur având jumătate din anii tăi.

— Să vii repede, l-a îndemnat ea.

Ambrose i-a expediat un zâmbet orbitor în timp ce închidea uşa după el, zâmbet care a pierit de îndată ce a rămas singur cu prietenii mei.

— Bun, care-i problema? Nu-mi place deloc ce feţe aveţi.

Oricât de radicală ar fi fost deviaţia lui Ambrose faţă viaţa unui dhampir normal, el tot avea aceeaşi pregătire ca oricare gardian. Era un bun observator. Întotdeauna era cu ochii în patru după potenţialele ameninţări.

— Păi, ăăă, voiam să discutăm cu tine despre...

Lissa a avut un moment de ezitare. Să vorbeşti despre investigaţii şi interogatorii era una. Să le şi desfăşori, era cu totul alta.

— Despre asasinarea Tatianei, a încheiat, până la urmă.

Sprâncenele lui Ambrose au ţâşnit în sus.

— Aha. Înţeleg. Nu prea ştiu ce-ar mai fi de spus, în afară de faptul că eu nu cred în vinovăţia lui Rose. Nu mi se pare că ati crede nici voi, în ciuda a ceea ce se petrece. Toată lumea vorbeşte despre cât sunteţi de şocaţi şi de necăjiţi. Aveţi parte de multă compasiune pentru că aţi fost înşelaţi de o „prietenă" atât de periculoasă şi de sinistră.

Lissa a simţit cum se îmbujorează. Prin condamnarea mea publică şi prin lepădarea de prietenia noastră, ea se punea la ai adăpost de necazuri. Fusese sfatul primit de la Abe şi de la Tasha, şi Lissa ştia bine că era unul sănătos. Şi totuşi, chiar dacă nu era decât o prefăcătorie, ea tot se simţea vinovată. Christian s-a grăbit să-i sară în apărare.

— Las-o în pace. Nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce e? a întrebat Ambrose.

Lissa a intervenit imediat, îngrijorată că Adrian şi Christian ar putea să-l enerveze pe Ambrose şi să îngreuneze obţinerea unor răspunsuri din partea lui.

— Abe Mazur ne-a spus că, în sala de judecată, i-ai spun, sau, ăăă, i-ai făcut ceva lui Rose.

Ambrose a făcut o figură şocată şi am fost nevoită să-l aplaud pentru cât era de convingător.

— I-am făcut ceva? Asta ce mai înseamnă? Mazur are impresia că, nu ştiu cum să zic, m-aş fi putut da la ea de faţă cu toată lumea aceea?

— Nu ştiu, a recunoscut Lissa. El doar a văzut ceva, atât.

— I-am urat succes, a zis Ambrose, părând încă jignit. E vreo problemă în asta?

— Nu, nu.

Lissa ţinuse neapărat să discute cu Ambrose înaintea lui Abe, temându-se că metodele lui Abe ar fi putut cuprinde ameninţări şi destulă forţă fizică. Dar acum se întreba dacă avea să se descurce chiar atât de bine pe cât îşi închipuise.

— Uite ce e, i-a explicat, noi doar încercăm să aflăm cine a omorât-o în realitate pe regină. Tu ai fost un apropiat de-al ei. Dacă există ceva — orice — cu care ai putea să ne ajuţi, noi ţi-am fi recunoscători. Avem mare nevoie.

Ambrose i-a privit pe rând, curios. Apoi, a înţeles deodată.

— Voi credeţi că eu am fost! Despre asta era vorba! Şi, văzând că niciunul nu spune nimic, a adăugat: Chiar nu-mi vine să cred! Deja mi-au servit-o gardienii... dar şi voi? Am crezut că mă cunoaşteţi mai bine.

— Nu te cunoaştem deloc, a replicat Adrian, fără menajamente. Tot ceea ce ştim este că aveai acces din belşug la mătuşa mea. Şi evident, a adăugat, arătându-i spre uşă, nu ţi-a trebuit mult până să-ţi găseşti alta.

— Ţi-a scăpat cumva partea în care spuneam că asta mi-e meseria? Îi fac masaj, şi-atât. Nu orice trebuie să fie sordid şi murdar, l-a repezit Ambrose, clătinând iritat din cap şi trecându-şi degetele prin părul castaniu. Nici relaţia mea cu Tatiana nu avea în ea nimic murdar. Ţineam la ea. Niciodată nu i-aş fi făcut vreun rău.

— Nu afirmă statisticile că majoritatea crimelor se produc între cei apropiaţi? s-a amestecat Christian.

Lissa i-a privit încruntată, pe el şi pe Adrian.

— Terminaţi, amândoi. Apoi, întorcând capul spre Ambrose. Nimeni nu te acuză de nimic. Numai că tu erai mult timp prin preajma ei. Şi Rose mi-a zis că legea cu vârsta te-a enervat.

— Mda, prima oară când am auzit despre ea, a răspuns Ambrose. Dar chiar şi-atunci, i-am spus lui Rose că sigur era o greşeală la mijloc... că trebuie să fi fost vorba despre ceva neştiut de noi. Tatiana nu i-ar fi pus în veci pe dhampiri în primejdie fără un motiv temeinic.

— Cum ar fi, să-şi facă o imagine bună în ochii tuturor familiilor regale îngrozite? spuse Christian.

— Ai grijă, l-a prevenit Adrian.

Lissa nici nu mai ştia ce-o enerva mai tare: faptul că însoţitorii ei se coalizau împotriva lui Ambrose sau că-şi azvârleau reciproc înţepături.

— Nu! a exclamat Ambrose, cu o voce care a răsunat de-a lungul coridorului îngust. Ea n-a vrut să facă aşa ceva. Numai că, dacă n-o făcea, aveau să se petreacă altele, şi mai rele. Unele persoane voiau — şi vor încă — să-i adune pe toţi dhampirii care nu doresc să lupte şi să-i oblige. Tatiana a promulgat legea cu vârsta doar ca să-i ţină pe loc.

S-a lăsat tăcerea. Eu aflasem deja asta din biletul Tatianei, însă pentru prietenii mei era o veste şocantă. Ambrose a conţinuat observând că începea să câştige teren.

— Ea, în realitate, era deschisă faţă de multe alte opţiuni. Visa să exploreze posibilităţile spiritului. Era de acord ca moroii să înveţe să lupte.

Aici, Adrian a avut o reacţie. Încă purta pe chip expresia lui sarcastică, dar puteam să-i observ şi uşoarele cute de suferinţă şi de necaz. Înmormântarea de mai devreme probabil că fusese greu de suportat, iar faptul că alţii dezvăluiau informaţii despre care nu avea habar, privitoare la o persoană pe care o iubise, sigur era dureros pentru el.

— Ei bine, e clar că nu m-am culcat cu ea, aşa ca tine, a replicat Adrian, dar să ştii că şi eu o cunoşteam destul de bine. Şi n-a suflat niciodată o vorbă despre aşa ceva.

— Nu în public, l-a aprobat Ambrose. Nici măcar în particular. Doar câteva persoane ştiau. Alcătuise un mic grup de moroi care se antrena în taină: bărbaţi şi femei, de vârste diferite. Voia să vadă cât de bine sunt capabili moroii să înveţe. Dacă e posibil ca ei să se apere singuri. Ştia, însă, că lumea s-ar fi supărat, aşa că le-a cerut celor din grup, ca şi instructorului lor, să păstreze tăcerea.

Adrian nu i-a mai răspuns, dar vedeam cum gândurile i se învolburau în minte. Dezvăluirea lui Ambrose nu însemna o veste rea, nu tocmai, însă Adrian tot suferea la gândul că mătuşa lui îi ascunsese aşa ceva. Lissa, între timp, devora noutatea, descompunând şi analizând informaţia pe bucăţele.

— Şi cine erau? Moroii care se antrenau?

— Nu ştiu, a recunoscut Ambrose. Tatiana a păstrat tăcerea despre ei. Iar eu niciodată nu le-am aflat numele, ci doar pe al

instructorului lor.

— Care era…? l-a îmboldit Christian.

— -Grant.

Christian şi Lissa au schimbat între ei o privire uluită.

— Grant al meu? a întrebat ea. Cel pe care mi l-a repartizat Tatiana?

— Ambrose a încuviinţat din cap.

— De-asta ţi l-a repartizat. Fiindcă avea încredere în el.

Lissa n-a mai spus nimic, însă gândurile i le auzeam cât se poate de limpede şi de răspicat. Fusese încântată şi surprinsă atunci când Grant şi Serena — gardienii care ne luaseră locul, mie şi lui Dimitri — se oferiseră să-i înveţe, pe ea şi pe Christian, figurile de bază ale gardienilor. Lissa crezuse că nimerise din întâmplare peste un gardian cu vederi progresiste, fără să-şi dea seama că avea de-a face cu unul dintre pionierii predării tehnicilor de luptă pentru moroi.

O anumită parte a informaţiei era foarte importantă, lucru de care eram sigure amândouă, cu toate că niciuna dintre noi nu reuşea să facă legătura. Lissa a stat să deducă, fără să mai protesteze la întrebările azvârlite de Adrian şi de Christian. Ambrose era încă evident ofensat de interogatoriu, dar le răspundea dr fiecare dată cu o răbdare forţată. Avea alibiuri, iar afecţiunea şi consideraţia lui faţă de Tatiana erau neclintite. Lissa îl credea, dar Christian şi Adrian tot mai păreau sceptici.

— Toată lumea a sărit pe mine din cauza morţii ei, a afirmat la un moment dat Ambrose, dar nimeni nu i-a pus prea multe întrebări lui Blake.

— Care Blake? s-a interesat Lissa.

— Blake Lazar. Altcineva cu care a fost…

— Încurcată? l-a completat Christian, dându-şi ochii peste cap.

— Cu ăla? s-a mirat Adrian, dezgustat. Nici gând. Imposibil să se înjosească într-atât.

Lissa şi-a tot scormonit memoria, căutând printre cunoştinţele ei din familia Lazar, dar n-a reuşit să dea peste numele acesta. Mai ales că erau prea mulţi Lazari.

— Cine e?

— Un idiot, i-a răspuns Adrian. Prin comparaţie cu el, eu sunt un membru marcant al societăţii.

Remarca lui chiar a adus un zâmbet pe faţa lui Ambrose

— De acord cu tine. Numai că e un idiot drăguţel, şi asta-i plăcea Tatianei.

I-am sesizat afecţiunea din voce în clipa în care i-a pronunţai numele.

— Şi cu el se culca? l-a întrebat Lissa.

Adrian a avut o tresărire de durere auzind că se amintea despre viaţa sexuală a stră-mătuşii lui, însă un întreg univers de posibilităţi li se deschidea acum. Mai mulţi amanţi însemna mai mulţi suspecţi.

— Şi tu cum te simţeai în privinţa asta? adăugă Lissa.

Expresia de amuzament a dispărut imediat de pe faţa lui Ambrose. I-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu îndeajuns de gelos încât s-o omor, dacă la asta voiai să ajungi. Aveam o înţelegere între noi. Eram apropiaţi — da, „încurcati" — numai că amândoi ne mai vedeam şi cu alţii.

— Ia stai, a intervenit Christian.

Aveam senzaţia că începuse chiar să se distreze. Sigur, asasinarea Tatianei nu era de glumă, însă era clar că deveneau spectatori la derularea unei telenovele.

— Şi tu te culcai cu altele? Zău că mi se pare o chestie încurcată.

Dar nu era valabil şi pentru Lissa. De fapt, devenea din ce în ce mai clar că asasinarea Tatianei era posibil să fi reprezentat o crimă pasională, mai degrabă decât una politică. Aşa cum afirmase şi Abe, cineva care avea acces în dormitorul ei devenea un suspect destul de plauzibil. Dar o femeie, geloasă din cauză că trebuia sa-şi împartă amantul cu Tatiana? Era, poate, motivul cel mai convingător de până acum... dar numai dac-am fi ştiut care să fi fost femeia aceea.

— Cu cine? l-a întrebat Lissa. Cu cine te mai vedeai tu?

— Cu nimeni capabil s-o asasineze, a replicat cu asprime Ambrose. N-am de gând să vă dau nume. Am şi eu dreptul la ceva intimitate... şi ele la fel.

— Nu şi dacă vreuna dintre ele ar fi fost într-atât de geloasă încât să-mi asasineze mătuşa, a mârâit Adrian.

Joshua îl desconsiderase pentru faptul că nu mă „proteja", însă în clipa aceea, apărându-i onoarea mătuşii sale, Adrian arăta la fel de aprig ca oricare gardian, sau războinic Păstrător. Era, într-un fel, sexy.

— Niciuna dintre ele n-a omorât-o, sunt sigur, a insistat

Ambrose. Şi oricât l-aş dispreţui, cred că nici Blake. Nu e destul de inteligent încât să se fi scos basma curată şi să-i fi înscenat toate astea lui Rose, a explicat Ambrose, după care a făcut un gest spre uşă. Avea dinţii încleştaţi şi câteva cute de iritare îi tulburau frumosul chip. Uite, chiar nu ştiu ce-aş putea să mai spun ca să vă conving, dar acum trebuie să mă duc înapoi. Îmi pare rău dacă vi s-a părut c-aş fi dificil, dar îmi e şi mie destul de greu, bine? Credeţi-mă, aş fi fericit dac-aţi putea să aflaţi cine i-a făcut asta.

Un fulger de suferinţă i-a luminat ochii. Înghiţind în sec şi-a lăsat privirea în jos, parcă nevrând ca ei să-şi dea seama chiar cât ţinuse el la Tatiana. Când şi-a ridicat-o la loc, expresia îi redevenise îndârjită şi hotărâtă.

— Vreau să aflaţi şi chiar o o să vă ajut cât pot. Dar, vă spun, căutaţi pe cineva cu un motiv politic. Nu amoros.

Lissa ar mai fi avut încă un milion de întrebări. Ambrose n-avea decât să fie convins că asasinatul nu fusese legat de gelozie şi de sex, însă ea, nu. Chiar ar fi vrut să afle numele celorlalte amante ale lui, însă nu-şi dorea să întindă prea mult coarda. Pentru o clipă, i-a trecut prin gând să-l constrângă, aşa cum procedase cu Joe. Dar, nu. Nu trebuia să mai treacă iarăşi graniţa aceea, mai ales în cazul cuiva pe care-l considera prieten. Cel puţin, nu încă.

— Bine, a acceptat, fără tragere de inimă. Îţi mulţumim. Mulţumim pentru că ne-ai ajutat.

Ambrose a părut surprins de politeţea ei şi trăsăturile i s-au mai îmblânzit.

— Să văd dacă pot să descopăr ceva cu care să vă ajut. Camerele şi bunurile ei sunt sub cheie, dar eu poate c-aş mai reuşi să mă strecor. Vă dau de ştire.

Lissa i-a zâmbit cu o recunoştinţă neprefăcută.

— Mulţumesc. Ar fi minunat.

O atingere pe braţ m-a readus în anosta cămăruţă din Virginia de Vest. Sydney şi Dimitri mă priveau amândoi.

— Rose? i-am auzit vocea lui Dimitri, şi aveam senzaţia că nu era prima dată când încerca să-mi atragă atenţia.

— Salut, i-am răspuns, clipind de vreo câteva ori, cât să mă reinstalez în realitatea de-aici. Te-ai întors. L-ai sunat pe strigoi?

N-a avut vreo reacţie vizibilă la auzul cuvântului, dar ştiam

că detesta să-l audă.

— Da. Am dat de persoana de legătură a lui Boris.

Sydney şi-a înfăşurat braţele în jurul trupului.

— O conversaţie dementă. O parte din ea a fost în engleză. Chiar mai înspăimântătoare decât precedenta.

M-am cutremurat fără să vreau, bucurându-mă că nu fusesem martoră.

— Dar ai aflat ceva?

— Boris mi-a dat numele unui strigoi care o cunoaşte pe Sonya şi, probabil, ştie unde locuieşte, mi-a răspuns Dimitri. De fapt, chiar e unul pe care l-am cunoscut. Dar pân-aici au funcţionat discuţiile teleefonice cu strigoii. Nu putem să luăm legătura cu el... decât dacă-l vizităm personal. Boris avea numai adresa lui.

— Şi unde stă? m-am interesat.

— În Lexington, Kentucky.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, m-am plâns eu. De ce nu în Bahamas? Sau în Palatul Porumbului?

Dimitri a încercat să-şi ascundă zâmbetul. O fi fost el pe socoteala mea, dar dacă-i mai luminase dispoziţia, foarte bine.

— Dacă plecăm imediat, putem să ajungem până dimineaţă. Mi-am rotit privirea în jur.

— Grea alegere. Să părăsim toate astea, în favoarea curentului electric şi a canalizării?

A fost rândul lui Sydney să zâmbească.

— Şi cererile în căsătorie?

— Unde mai pui că, probabil, va trebui să ne batem cu strigoii, a adăugat Dimitri.

Am sărit instantaneu în picioare.

— Când plecăm?

Paisprezece

Reacţiile păstrătorilor faţă de plecarea noastră au fost amestecate. De obicei, se bucurau să-i vadă plecând pe intruşi, mai ales din moment ce o aveam şi pe Sydney cu noi. Numai că, după încăierare, mă socoteau un soi de supereroină şi-i încânta ideea măritişului meu cu cineva din „familia” lor. După ce mă văzuseră în acţiune, unele dintre femei începuseră să pună

ochii pe Dimitri. Şi n-aveam chef să le privesc cum cochetează cu el; cu atât mai puţin cu cât, în conformitate cu regulile curtoaziei lor, se pare că aş fi fost nevoită să mă bat cu oricare logodnică aspirantă.

Fireşte, nu le-am destăinuit Păstrătorilor care ne era planul exact, dar am pomenit despre probabilitatea unei întâlniri cu strigoii... ceea ce a stârnit o reacţie destul de intensă. În cea mai mare parte, de entuziasm şi de admiraţie copleşită, ridicându-ne şi mai mult reputaţia de aprigi războinici. Chiar şi-aşa, reacţia Angelinei a fost total neaşteptată.

— Ia-mă cu tine, mi-a zis, apucându-mă de braţ, tocmai când porneam pe potecă spre maşină.

— Îmi pare rău, i-am zis, încă afectată de ostilitatea ei de mai devreme. E un lucru pe care trebuie să-l facem singuri.

— Pot să vă ajut! Tu m-ai bătut... dar ai văzut de ce sunt capabilă. Sunt tare. Pot să dobor un strigoi.

Oricât ar fi fost ea de înflăcărată, Angeline habar n-avea ce-ar fi avut de înfruntat dac-ar fi întâlnit cu adevărat un strigoi. Cei câţiva Păstrători care purtau semne molnija vorbeau foarte puţin despre astfel de întâlniri, şi cu toată seriozitatea. Ei înţelegeau. Angeline, nu. Ea nu-şi dădea seama nici de faptul că urice novice din şcoala secundară de la Sf. Vladimir ar fi putut, probabil, s-o înfrângă. E adevărat, avea potenţial, în stare brută, însă era mult de muncă.

— Probabil că ai putea, i-am răspuns, nevrând s-o jignesc. Numai că, pur şi simplu, e imposibil să te luăm cu noi.

Puteam s-o mint, oferindu-i un vag „Poate altă dată”, dar din moment ce o astfel de replică îl făcuse pe Joshua să creadă că eram logodiţi, m-am hotărât că mai bine nu.

M-aş fi aşteptat la alte laude cu privire la talentul ei de luptătoate. Aflaserăm că era considerată ca fiind printre cei mai buni luptători tineri din comunitate şi, dată fiind înfăţişarea ei atrăgătoare, avea şi o mulţime de admiratori. Toate acestea i se cam urcaseră la cap şi-i plăcea să tot vorbească despre cum era ea în stare să învingă pe oricine sau orice. Încă o dată, îmi amintea de Jill. Şi Jill mai avea încă multe de învăţat despre ceea ce însemna cu adevărat să te baţi, dar tot era nerăbdătoare să se avânte. Totuşi, era mai tăcută şi mai precaută decât Angeline, aşa că următoarea replică a lui Angeline m-a luat pe nepregătite.

— Te rog. Nu e vorba numai despre strigoi! Vreau să văd lumea. Am nevoie să mai văd şi altceva, nu doar locurile astea!

Tonul îi devenise acum scăzut, neauzit de ceilalţi.

— N-am fost decât în Rubysville, de două ori, şi lumea spune că nu e nimic în comparaţie cu alte oraşe.

— Nu e, am aprobat-o.

Eu nici măcar nu-l consideram oraş.

— Te rog, a insistat din nou, de data asta vocea chiar tremurându-i. Ia-mă cu tine.

Deodată, mi-a părut rău pentru ea. Şi fratele ei arătase un pic de năzuinţă spre lumea exterioară, dar nu fusese nimic, prin comparaţie. Afirmase în glumă că nu l-ar fi deranjat să aibă curent electric, dar ştiam că era destul de fericit şi fără minunăţiile lumii externe. În schimb, pentru Angeline, situaţia era mult mai disperată. Şi eu ştiam cum e să te simţi captiv în viaţă şi regretam pe bună dreptate ceea ce eram nevoită să-i spun.

— Nu pot, Angeline. Trebuie să mergem numai noi. Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

În ochii albaştri i-a apărut un licăr, şi a rupt-o la fugă prin pădure înainte s-o pot vedea plângând. M-am simţit oribil după întâmplarea aceasta şi nu m-am putut împiedica să mă tot gândesc la ea cât timp ne-am luat rămas-bun de la ceilalţi. Atât de zăpăcită am fost, încât chiar m-am lăsat îmbrăţişată de Joshua.

Întoarcerea la drum a însemnat o uşurare. Mă bucuram să fiu departe de Păstrători şi mă simţeam pregătită să mă avânt în acţiune şi să încep s-o ajut pe Lissa. Lexington era primul nostru pas. Aveam în faţa noastră un drum de şase ore cu maşina, iar Sydney, ca de obicei, era neclintită în convingerea că nimeni nu trebuie să-i conducă ei maşina. Protestele mele şi ale lui Dimitri au fost inutile, renunţând amândoi până la urmă când ne-am dat seama că, dacă tot aveam să înfruntăm strigoi curând, era probabil de preferat să ne odihnim şi să ne conservăm forţele. Adresa lui Donovan — strigoiul care cică o cunoştea pe Sonya — se referea la locul în care putea fi găsit numai noaptea. Asta însemna că, pentru a nu-l rata, eram obligaţi să ajungem în Lexington înaintea răsăritului, când avea să se ducă în bârlogul lui pentru timpul zilei. Mai însemna şi că urma să ne întâlnim cu strigoi pe întuneric. Convinşi de faptul

că nu prea avea ce să se-ntâmple pe drum — în special după ce am ieşit din Virginia de Vest — am căzut de acord cu Dimitri să aţipim un pic, mai ales că niciunul dintre noi nu avusese parte de o noapte întreagă de somn.

Chiar dacă legănatul maşinii era liniştitor, eu am adormit şi m-am trezit întruna, cu un somn agitat. După câteva ore petrecute astfel, m-am transpus pur şi simplu în acea stare ca de transă care mă ducea la Lissa. Era bine şi aşa: am nimerit peste unul dintre cele mai importante evenimente ale moroilor. Procesul nominalizărilor pentru alegerea noului monarh era pe cale să se declanşeze. Însemna doar primul dintr-o mulţime de paşi, şi toată lumea avea emoţii, dată fiind raritatea desfăşurării alegerilor monarhice. Era un eveniment la care niciunul dintre prietenii mei nu se aştepta să asiste prea curând în viaţă şi, dacă luam în considerare întâmplările de dată recentă... ei bine, cu toţii aveam un interes special. Era în joc însuşi viitorul moroilor.

Lissa stătea pe marginea scaunului, într-unul dintre saloanele regale pentru baluri, un imens şi vast spaţiu, cu plafoane boltite şi podoabe din aur pretutindeni. Mai fusesem şi altă dată în încăperea asta orbitoare, cu picturile ei murale şi complicatele ornamentele din ipsos. De sus scânteiau candelabrele. Acolo se ţinuse dineul cu ocazia absolvirii, când gardienii numiţi recent îşi etalaseră înfăţişările cele mai atrăgătoare, sperând să-şi atragă repartizări favorabile. Acum, încăperea era aranjată ca o cameră pentru Consiliu, cu o masă lungă într-o parte, înconjurată de douăsprece scaune. Vizavi de masa aceea se aranjaseră rânduri, rânduri de alte scaune: locurile pentru spectatorii care asistau la şedinţa Consiliului. Numai că, de data aceasta, erau cam de patru ori mai multe scaune decât în mod obişnuit, ceea ce explica, probabil, necesitatea alegerii acestui salon. Absolut toate scaunele erau ocupate. De fapt, era chiar lume în picioare, înghesuindu-se pe cât putea de bine. Gardieni cu înfăţişări agitate se tot foiau prin gloată, asigurându-se că nu blochează nimeni ieşirile şi că spectatorii sunt aranjaţi într-un mod care să permită un nivel optim de securitate.

Christian stătea alături de Lissa, iar lângă Christian se aşezase Adrian. Spre plăcuta mea surpriză, prin apropiere aveau locuri şi Eddie şi Mia. Mia era o fată moroi, prietenă de-a

noastră, care învăţase şi ea la Sf. Vladimir şi era aproape la fel de împătimită ca Tasha în ideea necesităţii ca moroii să se poată apăra şi singuri. Iubitul meu tată nu era de văzut pe nicăieri. Niciunul dintre ei nu vorbea. Oricum, conversaţiile ar fi fost greu de purtat printre atâtea zumzete şi murmure, iar pe lângă asta, prietenii mei erau mult prea fascinaţi de ceea ce era pe cale să se petreacă. Aveau atât de multe de văzut şi de trăit, şi niciunul nu-şi închipuise cât de numeroasă putea să fie mulţimea. Abe afirmase că treburile aveau să se mişte repede după înmormântarea Tatianei, şi în mod categoric aşa era.

— Ştii cine sunt eu?

Vocea sonoră i-a atras atenţia Lissei, deşi abia se distingea în toată acea zarvă. Şi-a îndreptat privirea pe rândul ei, la câteva locuri mai încolo de Adrian. Doi moroi, bărbat şi femeie, stăteau unul lângă celălalt, privind în sus spre o femeie extrem de nervoasă. Era cu mâinile în şolduri, iar rochia din catifea roz de pe ea părea excentrică prin comparaţie cu tricourile şi blugii cuplului. De asemenea, eram convinsă că nu avea să se simtă prea bine în ea când avea să iasă de sub efectul aerului condiţionat.

Furia îi schimonosea faţa.

— Eu sunt Marcella Badica, a declarat. Şi, văzând că nu obţinuse nicio reacţie din partea perechii, a adăugat: Prinţul Badica este fratele meu, iar răposata noastră regină mi-a fost cea de-a treia verişoară de gradul al doilea. Nu mai sunt scaune, şi o persoană ca mine nu poate fi lăsată să stea în picioare, rezemată de perete cu tot restul gloatei.

Cei doi au schimbat o privire între ei.

— Bănuiesc c-ar fi fost bine să veniţi mai devreme, Lady Badica, i-a zis bărbatul.

Marcella a rămas cu gura căscată de ofensă.

— N-ai auzit cine sunt? Nu-ţi cunoşti superiorii? Insist să vă cedaţi locurile!

Cuplul nu părea deloc descumpănit.

— Şedinţa asta e deschisă participării oricui, iar scaunele n-au fost rezervate nominal, din câte am fost informată, a replicat femeia. Avem tot atât drept asupra locurilor cât aveţi şi dumneavoastră.

Marcella şi-a întors privirea ultragiată spre gardianul de lângă ea. El i-a răspuns cu o ridicare din umeri. Misiunea lui

era s-o apere de posibilele primejdii. În niciun caz să-i izgonească pe alţii de pe scaunele lor, cu atât mai puţin când nu încălcau vreo regulă. Atunci, Marcella a mai scos un „Hm!" semeţ, după care s-a întors scurt şi s-a îndepărtat, călcând apăsat, fără îndoială undeva unde să hărţuiască un alt biet suflet nevinovat.

— Chestia asta, a comentat Adrian, o să fie de-a dreptul încântătoare.

Lissa l-a gratulat cu un zâmbet, după care a reînceput să examineze rostul persoanelor din încăpere. Astfel, am devenit conştientă de ceva uluitor. Nu puteam să-mi dau seama precis cine era fiecare, dar îmi era clar că mulţimea nu cuprindea numai familiile regale… aşa cum se întâmpla în cazul majorităţii şedinţelor de Consiliu. Era acolo „popor" cu grămada, exemplu fiind perechea aşezată în apropierea prietenilor mei. Majoritatea moroilor nu se sinchisea de Curte. Cei care trăiau în lumea largă încercau săsupravieţuiască pe cât puteau de bine, cât timp familiile regale se împăunau la Curte şi făceau legile. Dar nu şi astăzi. Urma să se aleagă noul lor conducător, ceea ce însemna un punct de interes pentru toţi moroii.

Foiala şi haosul au mai continuat o vreme, până când unul dintre gardieni a declarat în sfârşit că sala s-a umplut la întreaga ei capacitate. Cei rămaşi pe-afară au izbucnit în strigăte indignate, reduse însă imediat la tăcere când gardienii au închis uşile, izolând salonul.

La scurt timp după aceea, cei unsprezece membri ai Consiliului şi-au ocupat locurile şi — spre marea mea mirare — pe cel doisprezecelea scaun s-a aşezat tatăl lui Adrian, Nathan Ivashkov. Fusese ales datorită vocii sale remarcabile, cu toate că mă întrebam mereu de ce, în astfel de situaţii, nu puteau să folosească un microfon, pur şi simplu. Probabil, altă tradiţie din vechime. În plus, încăperea avea o acustică excelentă.

Nathan a început să vorbească de îndată ce s-a făcut linişte în sală.

— În absenţa preaiubitei noastre regine…

S-a oprit, lăsându-şi ochii în jos, cu tristeţe, pentru ţinerea unui moment de reculegere înainte de a continua.

Dac-ar fi fost oricine altcineva, poate aş fi bănuit că se preface mai ales după ce-i văzusem atitudinea atât de servilă

faţa de Tatiana. Dar nu era cazul. Nathan îşi iubise înţepata mătuşit la fel de mult ca şi Adrian.

— Şi, ca urmare a acestei teribile tragedii, eu voi fi modruiM»; rul probelor şi alegerilor care vor urma.

— Ce v-am spus eu? a bombănit Adrian, ale cărui sentimente faţă de tatăl său erau făţişe. Încântător!

Nathan a mai mormăit puţin despre importanţa a ceea ce avea să urmeze şi despre câteva alte puncte legate de tradiţia moroilor. Era, totuşi, evident faptul că, la fel ca şi mine, toată lumea prezentă chiar îşi dorea să se treacă mai repede la principalul eveniment: nominalizările. Şi el a părut să-şi dea seama de acelaşi lucru, aşa că a dat zor cu formalităţile. În sfârşit, a ajuns şi la partea importantă.

— Fiecare familie, dacă doreşte, poate că aibă câte un candidat la coroană, care va fi supus la toate încercările prin care au trecut toţi monarhii, încă de la începutul lumii.

Mie mi s-a părut că partea cu „începutul lumii” nu era altceva decât o exagerare temerară şi, probabil, neverificată, dar treaba lor.

— Unica excepţie o reprezintă Ivashkovii, din moment ce succesiunea monarhilor din aceeaşi familie nu este permisă. Pentru acceptarea candidaturii, sunt necesare trei nominalizări din partea unor moroi de sânge regal şi cu vârsta potrivită.

A mai adăugat apoi câte ceva despre ce s-ar întâmpla în eventualitatea în care una şi aceeaşi familie ar nominaliza mai mult decât un candidat, dar până şi eu ştiam că şansele de a se întâmpla aşa ceva erau inexistente. Fiecare casă regală căuta să obţină maximum de avantaje, iar asta implica o susţinere unită a unui singur candidat.

Mulţumit că toată lumea înţelesese, Nathan şi-a înclinat aprobator capul, făcând un gest maiestuos către public.

— Să înceapă nominalizările.

La început, nu s-a întâmplat nimic. Asta îmi reamintea oarecum de vremea şcolii, când un profesor zicea ceva de genul „Cine vrea să-şi prezinte primul lucrarea?”. Şi toată lumea cam aştepta ca altcineva să ia taurul de coarne, ceea ce, până la urmă, se şi întâmpla.

Un bărbat pe care nu-l cunoşteam s-a ridicat de pe scaun.

— O nominalizez pe prinţesa Ariana Szelsky.

Ariana, fiind prinţesă, făcea parte din Consiliu şi reprezenta

o opţiune aşteptată. A primit propunerea, înclinându-şi cu graţie capul spre bărbatul respectiv. Un al doilea, presupun că tot din familia lor, s-a ridicat la rândul lui, oferindu-i cea de-a doua nominalizare. A treia şi ultima a venit din partea unui alt Szelsky... şi unul extrem de neaşteptat. Era fratele Arianei, un globe-trotter aproape niciodată prezent la Curte şi, în acelaşi timp, cel al cărui gardian era mama mea. După toate probabilităţile, Janine Hathaway se afla şi ea în sală, mi-am dat seama. Mi-ar fi plăcut ca Lissa s-o caute cu privirea şi s-o găsească, însă ea era mult prea concentrată asupra procedurilor. După toate întâmplările prin care trecusem, m-am pomenit deodată cuprinsă de un dor disperat de a-mi vedea mama.

Cele trei nominalizări fiind efectuate, Nathan a declarat:

— Candidatura prinţesei Ariana Szelsky este validată.

A mâzgălit ceva pe foaia de hârtie din faţa lui, cu mişcări pline de înfloriturі.

— Continuaţi, a cerut apoi.

Pe urmă, nominalizările s-au succedat cu rapiditate. În majoritate candidaţii erau prinţi şi prinţese, dar mai intraseră în rândul lor şi respectaţi — şi, oricum, de rang înalt — membri ai unor familii regale. Cel cu numele Ozera, Ronald, nu făcea parte din Consiliu şi nici nu era unul pe care să-l cunosc.

— Nu se numără printre candidaţii „ideali” ai mătuşii Tasha a murmurat Christian spre Lissa. Totuşi, ea admite că nu e un idiot.

Nu ştiam prea multe nici despre majoritatea celorlalţi candidaţi. Despre vreo doi, una fiind Ariana Szelsky, aveam o impresie favorabilă. Mai erau şi doi care mereu mi se păruseră îngrozitori. Al zecelea candidat era Rufus Tarus, vărul Daniellei. Ea trecuse prin căsătorie din familia Tarus în rândul Ivashkovilor şi mi s-a părut încântată văzându-şi vărul nominalizat.

— Nu-mi place de el, a zis Adrian, strâmbându-se. Mereu îmi spune că trebuie să fac ceva folositor cu viaţa mea.

Nathan a înscris numele lui Rufus pe foaia de hârtie pe care apoi a rulat-o ca pe un pergament. Cu toată aparenţa de cutmă străveche, bănuiam că vreo secretară aflată în public bătea tot ce se spunea acolo pe tastatura unui laptop.

— Ei bine, a declarat Nathan, cu aceasta, se încheie...

— O nominalizez pe prinţesa Vasilisa Dragomir.

Lissa şi-a smucit capul spre stânga şi, prin ochii ei, am recunoscut un chip familiar. Tasha Ozera. Se ridicase şi rostise cuvintele cu o voce sonoră şi încrezătoare, rotindu-şi în jur ochii albaştri de gheaţă, parcă sfidând pe oricine s-o contrazică.

Întreaga sală a încremenit. Nu tu şuşoteli, nu tu foială pe scaune. Doar o tăcere deplină, totală. Judecând după chipurile celor prezenţi, candidatul familiei Ozera ocupa locul al doilea în topul uluirii la auzul cuvintelor pronunţate de Tasha. Primul, evident, îl deţinea Lissa însăşi.

Nathan a avut nevoie de câteva clipe până să-şi poată pune gura în mişcare.

— Dar nu este…

Deodată, de lângă Lissa, Christian s-a ridicat brusc.

— Susţin nominalizarea.

Şi, înainte ca el măcar să se poată aşeza, Adrian era deja în picioare.

— Confirm nominalizarea.

Toate privirile celor din sală erau acum îndreptate asupra Lissei şi a prietenilor ei, după care, ca una singură, s-au întors Nathan Ivashkov.

— Aceasta, a izbutit el până la urmă să îngaime, nu este o nominalizare legală. Din cauza actualelor regulamente ale Consiliului, familia Dragomir nu este, fapt regretabil, eligibilă pentru înscrierea unui candidat.

Tasha, care nu se temea niciodată să vorbească în faţa unei mulţimi, sau să mizeze pe sorţi imposibili, a ţâşnit din nou de pe scaun. Îmi dădeam seama că abia aşteptase. Se pricepea de minune să ţină discursuri şi să arunce provocări la adresa sistemului.

— Nominalizaţii pentru monarhie nu au nevoie să deţină o poziţie în Consiliu, sau de cvorum, ca să candideze pentru tron.

— Nu are nicio noimă, s-a împotrivit Nathan.

Imediat, s-au auzit murmure de încuviinţare.

— Mai verifică litera legii, Nate… pardon, Lord Ivashkov.

Da, iată-l, în sfârşit. Tatăl meu, cel plin de tact, intervenise în conversaţie. Abe era rezemat de un perete, în apropierea uşii, superb înveşmântat într-un costum negru, cu o cămaşă şi o cravată având exact aceeaşi nuanţă de verde-smarald. Mama era lângă el, cu un zâmbet aproape imperceptibil pe faţă.

Pentru o clipă, am fost captivată de vederea lor, unul lângă celălalt. Mama: perfecta a virtuţilor şi manierelor unui gardian. Tata: veşnic capabil să-şi atingă ţelurile, oricât de sucite i-ar fi fost mijloacele. Stânjenită, începeam să înţeleg de unde-mi moştenisem bizara personalitate.

— Pentru cei nominalizaţi nu există cerinţe privitoare la câte persoane au în familie, a continuat Abe, jovial. Singura necesitate constă în trei nominalizări din partea unor persoane din familiile regale, ca să fie confirmaţi.

— Dar nu fac parte din familia ei! a exclamat Nathan, gesticulând nervos spre locul în care stăteau Christian şi propriul său fiu rătăcitor.

— Nici nu e nevoie, l-a contracarat Abe. Nu trebuie decât să provină dintr-o familie regală. Şi provin. Candidatura e conform legii... atât timp cât prinţesa o acceptă.

Toate capetele s-au răsucit acum spre Lissa, ca şi cum abia în clipa asta ar fi observat-o pentru prima dată. Lissa nu-şi clintise niciun muşchi de la începutul acestei întâmplări uluitoare. Era mult prea şocată. Gândurile păreau să i se mişte atât cu încetineală cât şi cu repeziciune. O parte a minţii ei nici măcar nu îndrăznea să examineze ceea ce se petrecea în jur. Cealaltă era învolburată de întrebări.

Ce se-ntâmpla, de fapt? Era doar o glumă? Sau, poate, o halucinaţie indusă de spirit? Oare înnebunise, până la urmă? Visa? Era o farsă? Şi, dacă era aşa, atunci de ce i-o făceau tocmai prietenii ei? De ce i-ar fi făcut ei una ca asta? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai încetează toată lumea să se holbeze la ea?

Lissa ştia să se descurce când era în centrul atenţiei. Fusese născută şi crescută pentru aşa ceva şi, la fel ca Tasha, ştia să se adreseze mulţimilor şi să facă afirmaţii cutezătoare... dar atunci când era vorba să le susţină pe-ale altora şi când era pregătită pentru aşa ceva. În această situaţie, nu era aplicabilă niciuna dintre condiţiile acestea. Era, în destul de mare măsură, cam ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat sau pe care şi l-ar fi dorit. Dar aşa, nu se putea hotărî să reacţioneze, sau măcar să se gândească la o reacţie. Rămânea la locul ei, tăcută şi şocată ca de o explozie.

Deodată, ceva a smuls-o brusc din transa ei. Mâna lui Christian. O apucase, împletindu-şi degetele cu ale ei. O uşoară

strângere, şi căldura şi energia transmise de el au readus-o la viaţă. Şi-a rotit încet privirea prin sală, întâlnindu-le pe ale tuturor celor care o priveau. A văzut hotărârea din ochii Tashei, şiretenia din ai tatălui meu, chiar şi aşteptarea din ai mamei. Aceasta din urmă i s-a părut cea mai uimitoare dintre toate. Cum era posibil ca Janine Hathaway — care întotdeauna făcea doar ceea ce trebuia, şi care cu greu gusta o glumă — să se împace cu toate acestea? Cum era posibil ca oricare dintre prietenii Lissei să se împace cu toate acestea? Ce, n-o iubeau, nu le păsa de ea?

Rose, şi-a zis ea în gând, ce-aş fi vrut să fii aici şi să-mi spui ce să fac!

Şi eu. Afurisită legătură, să funcţioneze doar într-un singur sens.

Avea încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva pe lume, dar îşi dădea seama că avea încredere şi în toţi aceşti prieteni... în fine, poate cu excepţia lui Abe, dar aşa ceva era de înţeles. Şi, dacă ei făceau toate astea, atunci sigur... sigur... aveau un motiv, nu?

Nu?

Nu avea nicio logică pentru ea, şi totuşi Lissa şi-a simţit picioarele mişcându-se, în timp ce se ridica de pe scaun. Şi, cu toată teama şi deruta de care încă era cuprinsă, a constatat că vocea i s-a auzit inexplicabil de limpede şi de încrezătoare, răsunând prin sală.

— Accept nominalizarea.

Cincisprezece

Nu-mi facea plăcere sa constat că Victor Dashkov avusese dreptate. Dar, of, câtă avusese!

Odată cu declaraţia Lissei, sala, care până atunci îşi ţinuse respiraţia, a explodat deodată. Chiar m-am întrebat dac-o fi existat vreodată o şedinţă de Consiliu paşnică în istoria moroilor, sau printr-o simplă coincidenţă tot nimeream eu peste unele controversate. Ceea ce a urmat astăzi mi-a amintit foarte mult de ziua ăn care fusese aprobat decretul privitor la vârsta la care să fie aruncaţi în luptă dhampirii. Strigăte, certuri, lumea în picioare... Gardienii, care în mod normal stăteau

aliniaţi pe lângă pereţi veghind, se amestecaseră acum prin mulţime, cu înfăţişări îngrijorate, pregătindu-se pentru dispute care puteau să treacă dincolo de cuvinte.

Pe cât de repede intrase Lissa în centrul atenţiei tuturor, pe atât de repede a părut sala să uite de prezenţa ei. S-a aşezala loc, iar Christian i-a luat din nou mâna într-a lui. Ea i-a strâns-o cu atâta putere, încât mă întrebam dacă nu cumva îi oprea circulaţia. Privea fix, drept înainte, încă ameţită. Mintea nu-i era concentrată la haosul din jurul ei, dar tot ceea ce-i percepeau ochii şi urechile ajungea până la mine. Într-adevăr, singura atenţie de care au avut parte prietenii mei a fost când s-a apropiat Daniella să-l certe pe Adrian pentru faptul că nominalizase pe cineva din afara familiei sale. El i-a răspuns printr-o tipică ridicare din umeri, aşa că ea a plecat ţâfnoasă, înţelegând — la fel ca mulţi dintre noi — că nu avea sens să încerci o discuţie raţională cu Adrian.

Ai fi zis că într-o sală în care toată lumea se zbătea în folosul propriei familii, absolut toţi ar declara, pe cale de consecinţă că nominalizarea Lissei nu era valabilă. Cu toate acestea, n-a fost cazul... mai ales deoarece nu toată lumea prezentă făcea parte din familiile regale. După cum remarcasem mai devreme, moroi din toată lumea sosiseră să fie martori la evenimentele care aveau să le hotărască viitorul. Şi destui dintre ei o priveau cu interes pe fata din familia Dragomir, pe prinţesa aceasta dintr-o spiţă muribundă, desspre care se spunea că era capabilă să înfăptuiască minuni. Nu-i scandau numele în extaz, însă mulţi se avântau în focul controversei, susţinând că avea tot dreptul din lume să-şi reprezinte familia. Pe undeva, bănuiam şi că unora dintre susţinătorii ei „din popor” le plăcea, pur şi simplu, ideea de a pune beţe în roatele planurilor celor din familiile regale. Tânăra pereche care fusese mai adineauri sâcâită de Lady Badica nu era unicul caz de abuz dinin partea „superiorilor”.

Dar cel mai surprinzător lucru era că şi unii din familiile regale îi ţineau partea Lissei. Oricât de loiali le-ar fi fost propriilor familii, nu toţi erau fiinţe lipsite de inimă, egoiste şi obtuze. Mulţi aveau simţul dreptăţii şi al nedreptăţii... iar dacă Lissa avea legea de partea ei, atunci avea şi dreptatea. Plus că multora dintre cei cu sânge regal le plăcea de ea şi o respectau. Ariana a fost una dintre persoanele care şi-au ridicat vocea în

sprijinul candidaturii Lissei în ciuda concurenţei create. Ariana cunoştea bine legile şi, fără îndoială, îşi dădea seama de faptul că portiţa care-i permitea Lissei să candideze avea să dispară când venea momentul alegerilor. Şi, totuşi, Ariana se ţinea tare, ceea ce mă făcea s-o îndrăgesc încă şi mai mult. La adevărata votare, speram ca Ariana să câştige coroana. Era inteligentă şi dreaptă: exact ce le trebuia moroilor.

Fireşte, Ariana nu era singura cunoscătoare a legilor. Şi alţii s-au agăţat de portiţa respectivă, argumentând că nominalizarea unui candidat pentru care nu putea să voteze nimeni era lipsită de sens. În mod normal, aş fi fost de acord cu ei. Controversa se înflăcăra din ce în ce mai mult, în timp ce prietenii mei stăteau tăcuţi în mijlocul furtunii. În cele din urmă, problema s-a rezolvat aşa cum ar trebui să se rezolve toate problemele: prin vot. Lissei nefiindu-i încă permisă ocuparea locului în cadrul Consiliului, rămâneau unsprezece membri care să-i hotărască viitorul. Şase dintre ei i-au aprobat candidatura, făcând-o să devină oficială. Putea să candideze. Bănuiesc că unii dintre cei care votaseră în favoarea ei nu-şi doreau în realitate ca Lissa să participe, dar respectul lor faţă de lege prevalase.

Destui moroi nu dădeau doi bani pe hotărârea Consiliului. Avuseseră grijă să afirme limpede că, după părerea lor, disputa era departe de a fi încheiată, dovedind astfel dreptatea pronosticurilor lui Victor: că bătălia avea să continue, înverşunată ceva vreme, înteţindu-se în cazul în care ea chiar trecea testele şi ajungea în etapa votării. Deocamdată, însă, mulţimea s-a risipit, pe chipurile multora citindu-se uşurarea: nu doar pentru că-şi doreau să scape de toate acele urlete, ci şi fiindcă erau nerăbdători să răspândească senzaţionalele veşti.

În continuare, Lissa n-a prea vorbit, în timp ce pleca însoţită de prietenii noştri. Trecând pe lângă liota de gură-cască, a rămas un model de regalitate şi de calm, ca şi cum ar fi fost deja proclamată regină. În schimb, atunci când a scăpat în sfârşit de toate acestea, ajungând în camera ei împreună cu ceilalţi, toate acele sentimente până acum zăgăzuite, îngheţate, au explodat.

— Ce naiba a fost în capetele voastre? a urlat ea. Ce mi-aţi făcut?

Pe lângă Adrian, Christian şi Eddie, îşi făcuseră apariţia şi

restul conspiratorilor: Tasha, Abe şi mama. Cu toţii au rămas total năuciţi de reacţia Lissei, într-atât, încât niciunul n-a putut să-i răspundă pe moment. Iar Lissa a profitat de tăcerea lor.

— Mi-aţi făcut-o! M-aţi vârât drept în mijlocul unui coşmar politic! Voi credeţi că eu îmi doresc aşa ceva? Chiar credeţi că doresc să fiu regină?

Fireşte, Abe a fost cel dintâi care şi-a revenit.

— Dar n-o să fii regină, i-a zis, pe un ton atipic de liniştit. Cei care folosesc ca argument cealaltă parte a legii au dreptate, nimeni nu poate să şi voteze în realitate pentru tine. Pentru asta ţi-ar trebui o familie.

— Şi-atunci, care-i rostul? a izbucnit ea.

Era furioasă. Avea tot dreptul să fie. Însă toată indignarea, toată mânia asta... erau alimentate de ceva mult mai rău decât situaţia în sine. Spiritul ieşise la iveală, cerându-şi preţul şi determinând-o să se simtă mai supărată decât ar fi fost în mod normal.

— Rostul, a intervenit Tasha, e toată nebunia pe care ai văzut-o adineauri în sala de Consiliu. Cu fiecare discuţie în contradictoriu, cu fiecare ocazie în care mai scoate pe tapet cineva legile de-acum încolo, noi câştigăm tot mai mult timp ca s-o salvăm pe Rose şi să descoperim cine a ucis-o pe Tatiana.

— Oricine ar fi fost făptaşul, sigur avea anumite interese în privinţa tronului, i-a explicat Christian, încercând să-i pună o mână pe umăr, însă Lissa s-a smucit. Fie pentru el însuşi, fie pentru cineva cunoscut. Şi, cu cât îi întârziem mai mult desfăşurarea planului cu atât avem mai mult timp să aflăm despre cine e vorba.

Disperată, Lissa şi-a înfipt mâinile în părul ei lung. Am încercat să smulg colacul acela de furie din ea, absorbindu-l în mine. Am reuşit, într-o mică măsură, dar suficient cât să-şi lase mâinile pe lîngă corp. Totuşi, încă era iritată.

— Şi cum aş mai putea să-l caut pe asasin cât timp sunt legată de mâini şi de picioare cu testele alea tâmpite? a cerut ea să afle.

— N-o să-l mai cauţi, i-a replicat, simplu, Abe. O să-l căutăm noi.

Lissa a făcut ochii mari.

— Asta n-a fost niciodată în plan! N-am de gând să-mi pierd vremea cu încercările regale, când Rose are nevoie de mine.

Vreau s-o ajut!

Era o situaţie aproape comică. Aproape. Nici eu, nici Lissa nu nu suportam să „stăm degeaba” atunci când credeam că cealaltă parte are nevoie de ajutor. Ne doream să fim în toiul acţiunii, participând activ la tot ce putea să ducă la reglarea situaţiei.

— Dar o ajuţi, a insistat Christian şi mâna i-a zvâcnit, dar n-a mai îndrăznit s-o atingă încă o dată. Altfel faţă de cum te-ai fi aşteptat, dar oricum o să-i fie de ajutor.

Aceleaşi argumente pe care le tot foloseau ceilalţi şi cu mine. Şi pe ea o enervau la fel de tare pe cât mă enervaseră pe mine, aşa că am tras cu disperare de valul acela de instabilitate pe care spiritul îl tot trimitea prin ea.

Lissa a mijit ochii, îndreptându-şi privirea acuzatoare sprefeţele tuturor, pe rând.

— Cui, Doamne, iartă-mă, i-a trecut prin cap ideea asta ?

O nouă tăcere stânjenită a urmat.

— Lui Rose, i-a răspuns, până la urmă, Adrian.

Răsucindu-se pe călcâie, Lissa i-a aruncat o privire crâncenă.

— Nu-i adevărat! Ea nu mi-ar face una ca asta!

— Ba da, a insistat el. Am stat de vorbă cu ea în vis. A fost ideea ei, şi... e o idee bună.

Chiar nu mi-a plăcut că părea surprins de chestia asta.

— În plus, a adăugat el, şi tu ai cam pus-o într-o situaţie proastă. Se tot plângea cât de naşpa poate să fie oraşul în care ai trimis-o.

— OK, s-a răstit Lissa, neluând în seamă partea referitoare la văicărelile mele. Presupunând că ar fi adevărat, că Rose şi-ar fi transmis ideea asta „strălucită", atunci de ce nu s-a sinchisit nimeni să mă anunţe şi pe mine? N-aţi crezut că o mică prevenire ar putea să fie de folos?

Din nou, parc-aş fi fost eu, plângându-mă că propria-mi evadare fusese ţinută în secret faţă de mine.

— Nu tocmai, a zis Adrian. Ne-am închipuit c-o să reacţionezi exact aşa, şi-o să ai timp să-ţi plănuieşti un refuz. Am cam riscat mizând pe faptul că, dacă eşti luată pe nepregătite, o să accepţi.

— Chiar aţi riscat, a replicat ea.

— Dar ne-a ieşit, s-a auzit răspunsul lipsit de menajamente al Tashei. Ştiam c-o s-o faci pentru noi. Şi, fie vorba între noi, a

adăugat, făcându-i cu ochiul, eu cred că ai fi o regină nemaipomenită.

Lissa i-a aruncat o privire tăioasă, aşa că am mai încercat o dată să-i absorb ceva din întuneric. M-am concentrat asupra emoţiilor acelora învolburate, închipuindu-mă pe mine cuprinsă de ele, în locul ei. N-am reuşit să absorb totul, însă suficient cât să-i dispară agresivitatea. Furia s-a învăpăiat deodată în mine, orbindu-mă pentru o clipă, dar am reuşit s-o împing într-un cotlon îndepărtat al minţii. Dintr-odată, s-a simţit epuizată. Şi eu, la fel.

— Primul test e mâine, a anunţat ea, liniştită. Dacă-l pic, am ieşit din cursă. Şi planul se duce de râpă.

Christian a mai făcut o încercare de a o cuprinde cu braţul, iar de data asta ea nu s-a mai opus.

— N-o să pici, a asigurat-o el.

Lissa n-a mai spus nimic, şi am văzut uşurarea pe chipurile tuturor. Nimeni nu crezuse nici măcar pentru o clipă că ei i-ar fi plăcut ideea, însă păreau convinşi de faptul că nu avea să-şi retragă candidatura; la mai mult de-atât nici nu sperau.

Mama şi Eddie nu scoseseră o vorbă în tot acest timp. După obiceiul gardienilor, rămăseseră deoparte, în umbră, cât timp îşi rezolvau moroii propriile probleme. După ce-a trecut furtuna, a făcut şi mama un pas înainte, însoţit de un gest spre Eddie.

— Unul dintre noi doi o să încerce să fie în permanenţă lângă tine, a anunţat-o ea.

— Pentru ce? s-a mirat Lissa.

— Fiindcă ştim că există cineva care nu se dă în lături de la orice ca să obţină ceea ce-şi doreşte, i-a explicat Tasha. Iar ei doi şi Mihail sunt singurii gardieni în care putem să avem încredere cu adevărat.

— Eşti sigură? s-a amestecat Abe, aruncându-i Tashei o privire şireată. Mă mir că nu ţi-ai adus aici şi atât de specialul „prieten” gardian.

— Ce prieten special? s-a interesat Christian, sesizând imediat insinuarea.

Spre uimirea mea, Tasha s-a îmbujorat.

— Doar un cunoscut de-al meu.

— Care te urmează cu o privire de căţeluş, a completat-o Abe. Cum îl cheamă? Evan?

— Ethan, l-a corectat Tasha.

Mama, părând exasperată de o discuţie atât de ridicolă, i-a pus capăt cu promptitudine; cu atât mai bine, din moment ce Christian îmi dădea impresia c-ar mai avea de spus vreo câteva.

— Las-o în pace, l-a repezit ea pe Abe. Nu avem timp pentru aşa ceva. Ethan e un tip de treabă, dar cu cât ştiu mai puţini despre asta, cu atât e mai bine. Şi, din moment ce Mihail are un post permanent, eu şi cu Eddie ne vom ocupa de securitate.

Eram de acord cu tot ce spusese, însă deodată m-a izbit gândul că, pentru implicarea mamei în toată povestea, cineva — Abe, probabil — trebuise s-o pună la curent cu toate activităţile ilegale desfăşurate în ultima vreme.

Fie că el a ştiut să fie extrem de convingător, fie că ea chiar mă iubea foarte mult. Înciudată, am presupus că ambele variante erau adevărate. Atunci când moroii se aflau la Curte, nu mai aveau nevoie ca gardienii lor să-i însoţească peste tot, ceea ce însemna că mama avea, cel mai probabil, să fie liberă de la îndatoririle ei, cât timp Lordul Szelsky mai zăbovea pe-acolo. Cât despre Eddie, el încă nu primise vreo repartiţie, ceea ce, de asemenea îi oferea un program flexibil.

Lissa tocmai se pregătea să spună ceva, când o puternică smucitură din propria-mi realitate m-a smuls din mintea ei.

— Scuze, am auzit-o pe Sydney.

Frâna ei bruscă fusese ceea ce mă adusese înapoi.

— Dobitocul ăla mi-a tăiat calea.

Nu fusese vina lui Sydney, dar tot m-am simţit iritată din cauza întreruperii şi am fost tentată să urlu la ea. Inspirând adânc, mi-am reamintit că doar resimţeam efectele secundare ale spiritului şi că nu puteam permite ca ele să-mi inducă un comportament iraţional. Aveau să se stingă treptat, ca de fiecare dată; şi totuşi, ceva din mine ştia că nu voi putea să absorb la infinit întunericul din Lissa. Nu voi fi capabilă la infinit să-l stăpânesc.

Acum, că revenisem la mine însămi, am privit afară pe geam, încercând să examinez împrejurimile. Nu mai eram în munţi. Ajunseserăm într-o zonă urbană şi, cu toate că traficul nu era câtuşi de puţin unul încărcat (dat fiind şi faptul că ne aflam încă în toiul nopţii pentru oameni), categoric vedeam mai multe vehicule pe şosea decât de ceva vreme încoace.

— Unde suntem? am întrebat.

— La periferia Lexingtonului, mi-a răspuns Sydney.

A oprit apoi la o benzinărie din apropiere, atât pentru alimentare, cât şi ca să avem răgaz să introducem adresa lui Donovan în GPS-ul ei. Era la vreo opt kilometri distanţă.

— Nu e o zonă prea grozavă a oraşului, din câte am auzit, ne-a zis Dimitri. Donovan conduce un salon de tatuaje, deschis numai noaptea. Mai lucrează vreo doi alţi strigoi cu el. Au clienţi din rândul petrecăreţilor, sau puştani beţi… genul de persoane care pot să dispară cu uşurinţă. Genul de persoane preferat al strigoilor.

— Mi se pare că poliţia ar putea să observe, până la urmă, că de fiecare dată când se duce cineva să-şi facă un tatuaj, dispare pe urmă, am remarcat eu.

Dimitri hohotit aspru.

— Ei bine, partea „nostimă” e că nu-i ucid pe toţi care le vin. Unora chiar le fac tatuajele şi-i lasă să plece. Mai fac şi contrabandă cu droguri pe-acolo.

L-am privit curioasă, în timp ce Sydney se urca înapoi în maşină.

— E clar că ştii multe.

— Am avut grijă să ştiu multe, iar strigoii mai au nevoie şi ei de un acoperiş deasupra capului. De fapt, l-am întâlnit pe Donovan o singură dată şi am luat cea mai mare parte din informaţii direct de la sursă. Doar că n-am ştiut exact unde lucrează, până acum.

— OK, aşadar, avem informaţia asta despre el. Ce-o să facem cu ea?

— Să-l ademenim afară. Îi trimitem un „client” care să-i transmită din partea mea că am nevoie să mă întâlnesc cu el. Nu sunt genul de persoană pe care s-o ignore… în fine, adică nu eram… nu contează. Imediat cum îl vedem afară, îl ducem într-un loc pe care-l alegem dinainte.

Am încuviinţat.

— Pot să-o fac.

— Nu, m-a contrazis Dimitri. Nu poţi.

— De ce? m-am mirat, întrebându-mă dacă nu cumva i se părea ceva prea periculos pentru mine.

— Fiindcă or să-şi dea seama că eşti dhampir încă din clipa în care dau ochii cu tine. Probabil, or să te simtă chiar dinainte, după miros. Niciun strigoi nu are dhampiri care să lucreze

pentru ei, numai oameni.

În automobil s-a aşternut o tăcere stingherită.

— Nu! a exclamat Sydney. Eu nu fac una ca asta!

— Nici mie nu-mi place ideea, a zis Dimitri, clătinând din cap, dar nu prea avem de ales. Dac-o să creadă că lucrezi pentru mine n-o să-ţi facă nimic.

— Mda? Şi ce-o să se-ntâmple dacă n-o să mă creadă? A vrut ea să ştie.

— Nu prea cred c-o să rişte. Probabil c-o să vină cu tine ca să verifice, cu gândul că, dacă-l minţi, poate să te ucidă atunci.

Replica lui n-a făcut-o să se simtă mai bine. Dimpotrivă, a scos un geamăt.

— N-ai cum s-o trimiţi pe ea înăuntru, i-am atras atenţia. O să-şi dea seama că e Alchimist. Niciun Alchimist n-ar lucra vreodată pentru strigoi.

Surprinzător, Dimitri nu se gândise la asta. Am rămas din nou tăcuţi, dar Sydney a fost cea care, în mod neaşteptat, a găsit soluţia.

— Când am fost înăuntru, în benzinărie, a rostit ea, tărăgănat, am văzut că aveau, cum să-i zic, un raft cu chestii pentru machiaj. Probabil c-am putea să acoperim cu pudră tatuajul, cel puţin în mare parte.

Zis şi făcut. Singura pudră compactă pe care o avea la vânzare benzinăria nu se potrivea prea grozav cu tenul ei, însă i-am întins destulă cât să-i ascundă crinul auriu de pe obraz. Ne-am mai ajutat un pic şi pieptănându-i părul peste faţă. Mulţumiţi că obţinuserăm tot ce se putea, am pornit spre salonul lui Donovan.

Era situat, într-adevăr, într-o zonă mai dărăpănată a oraşului. La câteva străzi distanţă de salonul pentru tatuaje am descoperit ceea ce semăna a club de noapte, dar în rest, cartierul părea pustiu. Cu toate acestea, nu m-am lăsat păcălită. Nu era un loc prin care să-ţi doreşti să te plimbi noaptea, de una singură. Scria pe el „tâlharie” cu litere cât casa. Dacă nu mai rău.

Am verificat zona până când a găsit Dimitri un loc care i s-a părut satisfăcător. O alee lăturalnică, la două clădiri distanţă faţă de salon. Într-o parte avea un gard strâmb din sârmă, iar în cealaltă, o clădire scundă, din cărămidă. Dimitri a instruit-o pe Sydney cum să procedeze ca să-i aducă pe strigoi spre noi. Ea a

memorat totul, clătinând din cap a încuviinţare, însă puteam să-i disting frica în ochi.

— E cazul să te arăţi fascinată, a învăţat-o el. Oamenii care-i slujesc pe strigoi îi venerează... sunt nerăbdători să le facă pe plac. Din moment ce stau atât de mult timp în preajma strigoilor, nu sunt atât de speriaţi sau de îngroziţi. Tot se tem un pic, normal, dar nu atât cât se vede acum pe faţa ta.

— Chiar nu pot să mă stăpânesc, a mărturisit Sydney, înghiţind în sec.

Îmi era milă de ea. Credinţa ei nestrămutată era că toţi vampirii sunt răi, iar noi o trimiteam într-un cuib al celor de cea mai joasă speţă, supunând-o unui risc însemnat. Mai ştiam şi că nu văzuse decât un singur strigoi în viaţa ei şi, cu toată dădăceala lui Dimitri, vederea mai multora putea s-o paralizeze de groază. Dacă rămânea încremenită în faţa lui Donovan, totul putea să se ducă de râpă. Pradă unui impuls, am îmbrăţişat-o. Spre mirarea mea, nu s-a împotrivit.

— Hai că poţi, am încurajat-o. Eşti o fată puternică... iar lor le e mult prea frică de Dimitri. Bine?

După ce a inspirat adânc de vreo câteva ori, Sydney a făcut un semn de încuviinţare. I-am mai adresat amândoi câteva vorbe de îmbărbătare, după care ea a trecut dincolo de colţul clădirii, îndreptându-se spre stradă şi apoi dispărând din vedere. Am aruncat o privire spre Dimitri.

— Poate că tocmai am trimis-o la moarte.

— Ştiu, mi-a răspuns, întunecat la faţă. Dar acum nu mai e nimic de făcut. Mai bine ţi-ai ocupa poziţia.

Cu ajutorul lui, am reuşit să mă caţăr pe acoperişul scund al clădiri. N-a fost nimic intim în felul în care m-a săltat în braţe, dar nu mi-am putut stăpâni acea senzaţie electrizantă pe care mi-o dădea orice atingere a lui, şi nici să remarc cât de uşor conlucram amândoi. De îndată ce m-a văzut plasată în siguranţă, Dimitri a pornit spre cealaltă parte a clădirii pe care o ocolise Sydney şi a rămas la pândă imediat după colţ, după care n-am mai avut altceva de făcut decât să aşteptăm.

Era un chin... şi nu doar din cauză că ne aflam în pragul unei confruntări. Nu puteam să-mi iau gândul de la Sydney, de la ceea ce-i ceruserăm să facă. Sarcina mea era să-i apăr de rele pe nevinovaţi... nu să-i arunc în cuibul răului. Dacă planul nostru dădea greş? Au trecut mai multe minute până când, în

sfârşit, am auzit zgomot de paşi şi murmur de voci, în timp ce mă străbătea acel familiar val de greaţă. Îi scoseserăm pe strigoi din bârlog.

Trei dintre ei au apărut pe după colţul clădirii, cu Sydney în faţa lor. La un moment dat, s-au oprit, ocazie cu care l-am dibuit pe Donovan. Era cel mai înalt dintre ei — fusese moroi înainte şi avea părul închis la culoare şi o barbă care-mi amintea de cea a lui Abe. Dimitri mi-l descrisese, ca nu cumva (eventual) să-l ucid. Acoliţii lui rămăseseră în spate, vigilenţi, în gardă. M-am încordat, ţinând strâns ţepuşa în mâna dreaptă.

— Belikov? a strigat Donovan, cu o voce aspră. Unde eşti?

— Aici, s-a auzit răspunsul lui Dimitri... cu acea voce rece, îngrozitoare, de strigoi.

Imediat, şi-a făcut apariţia de după colţul opus al clădirii, dar menţinându-se în umbră.

Recunoscându-l, Donovan a avut o uşoară relaxare... dar chiar şi pe întuneric, adevărata identitate a lui Dimitri tot s-a materializat. Donovan s-a crispat... sesizând brusc primejdia, chiar dacă era una care-l deruta, sfidând tot ce ştia el. Exact în aceeaşi clipă, unul dintre ciracii lui şi-a smucit capul.

— Dhampiri! a exclamat el.

Nu trăsăturile lui Dimitri îi oferiseră pontul, ci mirosul nostru., şi am răsuflat uşurată, într-o mută mulţumire la adresa Divinităţii pentru faptul că le luase atât timp până să-şi dea seama.

Atunci, am sărit de pe acoperiş. Nu era o distanţă de la care să-ţi fie uşor să sari... dar nici una care să-mi aducă moartea. Plus că aterizarea mi-a fost amortizată de un strigoi.

M-am nimerit peste unul dintre tipii lui Donovan, doborându-l la pământ. Mi-am repezit ţepuşa spre inima lui, dar avea reflexe repide. Fiind mai uşoară, eram lesne de împins. Mă aşteptasem la aşa ceva, aşa că am reuşit să-mi menţin echilibrul. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Sydney lăsându-se în jos şi îndepărtându-se în grabă, conform instrucţiunilor noastre. O voiam departe de bătălie şi-o învăţaserăm să se ducă la maşină şi să se pregătească pentru plecare, pentru eventualitatea în care ar fi ieşit rău.

Evident, cu strigoii era mereu rău. Donovan şi celălalt tip se îndreptaseră amândoi spre Dimitri, considerându-l pericolul cel mai mare. Adversarul meu, judecând după zâmbetul colţuros,

nu părea să mă considere câtuşi de puţin un pericol. S-a avântat spre mine, şi eu m-am ferit, dar nu înainte să-i strecor o lovitură cu piciorul care l-a nimerit în genunchi. Nu mi-a dat impresia că l-ar fi durut, dar tot l-a dezechilibrat. Am mai încercat o dată cu ţepuşa, însă m-a îmbrâncit din nou, trântindu-mă cu putere pe jos. Cimentul zgrunţuros mi-a răzuit gambele goale, jupuindu-mi pielea. Din cauză că blugii ajunseseră să-mi fie prea murdari şi prea rupţi, fusesem obligată să îmbrac o pereche de pantaloni scurţi din rucsacul adus de Sydney. N-am luat în seamă durerea, ţâşnind imediat înapoi cu o iuţeală la care strigoiul nu se aşteptase. Ţepuşa din mâna mea i-a nimerit inima. Lovitura n-a fost atât de puternică pe cât mi-ar fi plăcut, însă de ajuns cât să-l azvârl în spate, ceea ce mi-a permis apoi să împing ţepuşa mai adânc şi să-l lichidez. Fără ca măcar să-i aştept prăbuşirea, mi-am smuls ţepuşa şi m-am întors spre ceilalţi.

Nu ezitasem nicio clipă în lupta pe care tocmai o încheiasem, însă acum, ceea ce am văzut m-a făcut să mă opresc. Faţa lui Dimitri. Era… îngrozitoare. Feroce. Avusese o înfăţişare asemănătoare atunci când mă apărase, cu ocazia arestării mele: expresia aceea de zeu neîmblânzit al războiului, care spunea că ar fi în stare să dea piept cu iadul întreg. Dar felul în care arăta acum… ei bine, ducea îndârjirea aceea la un nivel cu totul nou. Era ceva personal, mi-am dat seama. Lupta cu strigoii aceia nu ţinea doar de găsirea Sonyei şi ajutarea Lissei. Ţinea de renaştere, era o tantativă de a-şi distruge trecutul prin distrugerea răului ieşit în cale.

M-am repezit să-l secundez, exact în timp ce-l străpungea cu ţepuşa pe celălalt ajutor al lui Donovan. A existat atâta putere în lovitura aceea, mult mai multă decât îi era necesară ca să-l repeadă pe strigoi în zidul din cărămidă şi să-i străpungă inima. Chiar dacă era imposibil, mi-am imaginat ţepuşa trecând de cealaltă parte a corpului şi înfigându-se în zid. Dimitri pusese în acea ucidere mai multă concentrare şi mai multă forţă decât ai fl fost cazul. Trebuia să reacţioneze aşa cum reacţionasem eu, să se întoarcă imediat spre următoarea ameninţare, din moment ce strigoiul era mort. În loc de asta, Dimitri s-a fixat atât de intens asupra victimei lui, încât n-a observat că Donovan încerca să profite de situaţie. Spre norocul lui, eram acolo ca să-i ţin spatele.

Mi-am repezit trupul într-al lui Donovan, îmbrâncindu-l lângă Dimitri. În acelaşi timp, l-am văzut pe Dimitri scoţându-şi ţepuşa din trupul strigoiului mort, pe care apoi l-a izbit încă o dată de perete. Acum, reuşisem să-i captez atenţia lui Donovan şi aveam de furcă, evitându-i atacurile fără să-l ucid.

— Dimitri! am urlat. Vino să mă ajuţi. Am nevoie de tine!

N-aveam cum să văd ce făcea el, dar în numai câteva secunde era lângă mine. Cu ceea ce a sunat aproape ca un răget, a sărit pe Donovan, cu ţepuşa pregătită, doborându-l. Răsuflând uşurată, m-am apropiat să-l ajut la imobilizare. Atunci, am văzut ţepuşa lui Dimitri îndreptată spre inima lui Donovan.

— Nu! am strigat, lăsându-mă jos spre caldarâm şi încercând atât să-l ţin acolo pe Donovan, cât şi să-i abat braţul lui Dimitri. Avem nevoie de el! Nu-l omorî!

Din expresia lui Dimitri, nu-mi dădeam seama dacă mă auzea. În ochii lui se vedea moartea. Voia să îl omoare pe Donovan. Dorinţa devenise brusc prioritară.

Ţinându-l încă pe Donovan cu o mână, l-am plesnit pe Dimitri peste faţă cu cealaltă… alegând obrazul în care nu-l izbisem cu pumnul alaltăseară. Nu cred să fi simţit vreo durere cu toată adrenalina care-l potopise, însă palma l-a trezit la realitate.

— Nu-l omorî! i-am repetat.

Comanda mea a izbutit să ajungă până la Dimitri. Din nefericire, lupta dintre noi îi oferise spaţiu de manevră lui Donovan, care a încercat să se elibereze, însă atunci, simultan, ne-am aruncat amândoi pe el, ţintuindu-l. Asta-mi amintea de situaţiile în care interogasem strigoi în Rusia. Fusese nevoie de un întreg grup de dhampiri ca să înfrâneze un singur strigoi, însă Dimitri părea să aibă o forţă supranaturală.

— Când îi interogam, obişnuiam să…

M-am întrerupt, fiindcă Dimitri se hotărâse să-şi întrebuinţeze propria metodă de interogare. L-a apucat pe Donovan de umeri şi l-a scuturat energic, făcându-l pe strigoi să se izbească în repetate rânduri cu capul de ciment.

— Unde stă Sonya Karp? a răcnit Dimitri.

— Eu nu…, a început Donovan.

Insă Dimitri nu avea răbdare pentru eschivările strigoiului.

— Unde e? Ştiu că tu o cunoşti!

— Eu…

— Unde stă?

In acea clipă, am văzut pe chipul lui Donovan un lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată până atunci la un strigoi: frica. Fusesem convinsă că era o stare pe care, pur şi simplu, ei n-o cunoşteau. Sau, dacă da, atunci apărea numai în luptele dintre ei. Doar nu erau să-şi piardă timpul cu frica atunci când aveau de-a face cu prăpădiţii de dhampiri.

Numai că, o, Doamne, lui Donovan îi era frică de Dimitri sinceră să fiu, şi mie.

Ochii aceia roşii se făcuseră mari: mari, disperaţi şi îngroziţi. Când Donovan a bolborosit următoarele lui cuvinte, ceva mi-a spus că erau sincere. Frica nu-l lăsa să mintă. Era prea şocat şi prea surprins de toate astea.

— În Paris, a icnit el. E în Paris!

— Iisuse, am exclamat. N-avem cum să ajungem cu maşina în Paris.

Donovan a scuturat din cap (atât cât mai putea, fiind zgâlţâit de Dimitri).

— E un orăşel mic... la o oră de-aici. Acolo e lacul ăla mititel. Nu prea e nimeni pe el. Casă albastră.

Indicaţii vagi. Aveam nevoie de mai mult.

— Ai vreo adre...

Numai că, după toate aparenţele, Dimitri nu-mi împărtăşea nevoia de informaţii suplimentare. Până să-mi termin eu întrebarea, ţepuşa lui şi-a făcut apariţia... în inima lui Donovan. Strigoiul a scos un ţipăt oribil, înfiorător, care s-a stins pe măsură ce-l cuprindea moartea. Am tresărit. Cât avea să mai dureze până să-l audă cineva şi să cheme poliţia?

Dimitri şi-a tras ţepuşa afară... după care l-a străpuns pe Donovan încă o dată. Şi încă o dată. L-am privit oripilată, nevenindu-mi să cred, paralizată pentru câteva clipe. Apoi, l-am apucat de braţ pe Dimitri şi am început să-l scutur, deşi aveam impresia că mai mult efect aş fi obţinut zgâlţâind clădirea din spatele meu.

— E mort, Dimitri! E mort! Termină. Te rog.

Pe chipul lui Dimitri era încă zugrăvită acea expresie cumplită, nespus de cumplită: de furie, dar acum marcată şi de puţină disperare. Disperarea care-i spunea că, dacă-l distrugea pe Donovan, poate că reuşea să distrugă tot răul din viaţa lui.

Nu ştiam ce să mai fac. Trebuia neapărat să plecăm de-acolo.

Trebuia s-o aducem pe Sydney, să dezintegreze cadavrele. Timpul trecea, iar eu nu puteam decât să repet aceleaşi cuvinte.

— E mort! Lasă-l. Te rog. E mort.

Şi atunci, cumva, nu ştiu cum, cuvintele mele au reuşit să pătrundă până la Dimitri. Mişcările i-au încetinit şi, în cele din urmă, s-au oprit. Mâna în care ţinea ţepuşa i-a căzut, moale, de-o parte a corpului, în timp ce fixa cu privirea ceea ce mai rămăsese din Donovan... şi nu era deloc ceva plăcut la vedere. Furia de pe faţă i-a cedat complet locul deznădejdii... care, la rândul ei, a fost înlocuită de disperare.

L-am tras uşurel de braţ.

— Gata. E destul.

— Niciodată nu e destul, Roza, mi-a răspuns, în şoaptă, cu o durere în voce care mă ucidea. Niciodată n-o să fie destul.

— Ba e, deocamdată, i-am zis, trăgându-l spre mine.

Fără să se împotrivească, şi-a lăsat ţepuşa să cadă şi şi-a îngropat faţa în umărul meu. Mi-am lăsat şi eu ţepuşa şi l-am îmbrăţişat, trăgându-l şi mai aproape. M-a înfăşurat la rândul lui cu braţele, căutând contactul cu o altă fiinţă vie, contactul pe care ştiam de mult că şi-l dorea.

— Tu eşti singura, mi-a zis, agăţându-se mai strâns de mine. Singura care înţelege. Singura care m-a văzut cum am fost. N-aş putea niciodată să-i explic altcuiva... tu eşti singura. Singura căreia pot să-i spun...

Am închis ochii pentru o clipă, copleşită de vorbele lui. Chiar dacă-i jurase supunere Lissei, asta nu însemna că-i şi dăruise pe deplin inima. De atât timp, noi doi eram într-o perfectă sincrozare, permanent înţelegându-ne unul pe celălalt. Încă era aşa, indiferent dac-am fi fost împreună, indiferent dac-aş fi fost cu Adrian. Dimitri îşi păzise întotdeauna inima şi sentimentele până când mă cunoscuse pe mine. Crezusem că şi le ferecase la loc, dar din câte se părea, avea încă destulă încredere în mine cat să-mi dezvăluie ce-l măcina pe dinăuntru.

Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea întunecată, sinceră.

— E bine, i-am zis. E bine acum. Sunt aici. O să fiu mereu când ai nevoie de mine.

— Îi tot visez, ştii? Pe toţi nevinovaţii pe care i-am ucis, mi-a mărturisit, în timp ce ochii îi fugeau iarăşi spre cadavrul lui Donovan. Mă tot gândesc... poate, dacă distrug suficienţi

strigoi, coşmarurile mi-ar dispărea. Atunci, aş fi sigur că nu sunt unul dintre ei.

L-am prins cu mâna de bărbie, întorcându-i faţa spre mine, cât mai departe de Donovan.

— Nu. Tu simţi nevoia să-i distrugi pe strigoi pentru că ei sunt răi. Pentru că asta-i ceea ce facem noi. Dacă vrei să-ţi dispară coşmarurile, trebuie să-ţi trăieşti viaţa. E singura cale. Puteam să fi murit amândoi acum. N-am murit. Poate c-o să murim mâine. Nu ştiu. Dar ceea ce contează este că suntem vii în clipa asta.

Băteam câmpii deja. Nu-l mai văzusem niciodată pe Dimitri atât de prăbuşit, nu după renaşterea lui. Pretinsese că traiul de strigoi îi distrusese atâtea sentimente. Nu fusese aşa. Erau prezente, mi-am dat seama. Tot ce avusese înainte era încă înăuntrul lui, numai că ieşea doar în mici izbucniri... ca în momentul acesta, de furie şi de disperare. Sau atunci când mă apărase de gardienii veniţi să mă aresteze. Vechiul Dimitri nu dispăruse. Doar stătuse încuiat, iar eu nu ştiusem cum să-l eliberez. Nu se întâmplase aşa datorită a ceea ce făcusem eu. El fusese mereu cel răspunzător de vorbele înţelepte, cu putere de pătrundere. Nu eu. Şi totuşi, acum mă asculta. Îi captasem atenţia. Ce-aş putea să spun? Cum aş putea să-i ajung la suflet?

— Ţi-aduci aminte ce mi-ai spus mai devreme? l-am întrebat. Când eram în Rubysville? Viaţa e în detalii. Trebuie să apreciezi detaliile. E singura cale prin care poţi să învingi ce ţi-au făcut strigoii. Singura cale ca să redevii cel care eşti cu adevărat. Ai zis-o tu însuţi: ai fugit împreună cu mine, ca să simţi lumea din nou. Să-i simţi frumuseţea.

Dimitri a dat să-şi întoarcă iar ochii spre Donovan, dar nu l-am lăsat.

— Aici nu e nimic frumos. Doar moarte, şi-atât, a zis.

— Ce spui tu nu poate să fie adevărat, decât dacă permiţi tu să se adeverească, am insistat disperată, simţind în continuare presiunea timpului. Găseşte ceva. Ceva frumos. Orice. Orice care să-ţi demonstreze că nu eşti de-al lor.

Privirea i se întorsese spre mine, studiindu-mi chipul în tăcere. M-am simţit străbătută de panică. Nu mergea. Nu reuşisem. Dar trebuia neapărat să plecăm de-acolo, indiferent de starea lui. Ştiam că şi el avea să plece. Dacă învăţasem ceva, atunci era că instinctele de războinic ale lui Dimitri funcţionau

încă. Dacă-i spun că se apropie primejdia, reacţionează instantaneu, oricâte chinuri interioare ar fi resimţit. Totuşi, nu voiam să fie aşa. Nu voiam să plece mânat de disperare. Voiam să plece de-aici apropiindu-se cu încă un pas de bărbatul pe care-l ştiam eu. Voiam să rămână cu un coşmar în minus.

Totuşi, era mai presus de priceperea mea. Doar nu eram psihoterapeut. Tocmai mă pregăteam să-i spun că trebuie să plecăm, să-i declanşez reflexele soldăţeşti, când, deodată, a vorbit. Abia şoptit.

— Părul tău...

— Ce?

Pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva luase foc, sau mai ştiu eu ce. Mi-am pipăit o şuviţă răzleaţă. Nu, nu era nimic, decât că stătea vraişte. Mi-l legasem înaintea luptei, ca să-i împiedic pe strigoi să mă tragă de el, aşa cum făcuse Angeline. Totuşi, o mare parte se desfăcuse în timpul încăierării.

— Părul tău, a repetat Dimitri. Avea ochii mari, aproape fascinaţi. Părul tău e atât de frumos.

Nu eram de aceeaşi părere, cel puţin nu în actuala stare. Dar, desigur, luând în considerare faptul că ne aflam pe o alee întunecoasă, presărată cu cadavre, opţiunile lui erau oarecum limitate.

— Vezi? Nu eşti unul de-al lor. Strigoii nu pot să vadă frumuseţea. Ci doar moartea. Tu ai găsit ceva frumos. Un lucru care ţi se pare frumos.

Şovăielnic, emoţionat, şi-a trecut degetele printre şuviţele pe care mi le pipăisem mai devreme.

— Dar să fie de ajuns?

— Este, deocamdată, l-am asigurat, sărutându-l apăsat pe frunte şi ajutându-l să se ridice. Este, deocamdată.

Şaisprezece

Având în vedere faptul că Sydney distrugea vadavre în mod regulat, m-a cam surprins cât de şocată a fost de înfăţişările noastre în urma confruntării. Poate că pentru ea strigoii morţi nu erau altceva decât simple obiecte, în schimb, Dimitri şi cu mine eram persoane vii, şi arătam ca naiba.

— Tot ce sper e să nu-mi pătaţi maşina, ne-a zis, după ce a

scăpat de cadavre şi am pornit la drum.

Cred că era cea mai bună tentativă de glumă din partea ei, în sforţarea de a-şi masca stânjeneala provocată de vederea veşmintelor noastre rupte şi însângerate.

— Ce facem, mergem la Paris? am întrebat, întorcându-mi privirea spre Dimitri.

— Paris? a repetat Sydney, surprinsă.

— Încă nu, a răspuns Dimitri, lăsându-şi capul pe rezemătoarea banchetei.

Arăta dun nou ca un gardian stăpân pe sine. Toate semnele crizei lui de mai devreme dispăruseră, iar eu nu aveam nici cea mai mică intenţie de a trăda ceva din ceea ce se întâmplase înainte s-o chemăm pe Sydney. Ceva atât de mărunt... şi totuşi, atât de monumental. Şi extrem de intim. Deocamdată, el părea mai degrabă obosit.

— Ar trebui să aşteptăm să se facă ziuă, a zis. Trebuia să-l căutăm acum pe Donovan, dar dacă Sonya are o casă a ei, înseamnă că e acolo tot timpul. Şi e mai sigur s-o căutăm pe lumină.

— De unde ştiţi că n-a minţit? a întrebat Sydney.

Conducea fără vreo destinaţie anume, doar scoţându-ne din cartier cât mai repede cu putinţă, până nu raporta cineva că auzise urlete şi zgomote de încăierare.

Mi-am amintit de groaza de pe chipul lui Donovan şi m-am cutremurat.

— Eu nu cred c-a minţit.

Sydney n-a mai pus alte întrebări, cu excepţia celor legate de direcţia în care ar trebui să se îndrepte. Dimitri a propus să găsim un hotel, unde să ne putem spăla şi odihni puţin înaintea misiunii de a doua zi. Din fericire, în Lexington exista o gamă mult mai largă de hoteluri faţă de ultimul oraş în care fuseserăm. Nu căutam luxul, însă clădirea mare, cu aspect modem, pe care am ales-o făcea parte dintr-un lanţ hotelier şi era curată şi elegantă. Sydney s-a ocupat de formalităţile de cazare, după care ne-a condus înăuntru pe o uşă laterală, ca să nu-i speriem pe eventualii oaspeţi rămaşi treji în toiul nopţii.

Luase o cameră cu două paturi duble. N-a comentat nimeni, dar cred că toţi împărtăşeam nevoia de a rămâne împreună după întâlnirea noastră de mai devreme cu strigoii. Dimitri arăta mult mai jalnic decât mine, după halul în care-l mutilase

pe Donovan, aşa că l-am trimis întâi pe el la duş.

— Te-ai descurcat grozav am lăudat-o pe Sydney în timp ce aşteptam. Mă aşezasem pe podea (care era mult mai curată decât cea a precedentei camere) ca să nu murdăresc patul. Ai fost cu adevărat curajoasă.

Mi-a răspuns cu un zâmbet strâmb.

— Tipic. Tu iei bătaie, aproape că te şi omoară, dar tot pe mine mă lauzi?

— Hei, dar eu mă ocup tot timpul cu asta. Să intri acolo de una singură, cum ai făcut tu… ei bine, e o chestie destul de tare. Şi n-am luat bătaie chiar atât de rău.

Îmi minimalizam rănile, exact cum ar fi făcut şi Dimitri. Sydney, examinându-mă, şi-a dat seama. Picioarele mi se juliseră mai rău decât crezusem: pielea era jupuită şi sângeram în locurile în care căzusem pe ciment. O gleznă mă durea ca urmare a săriturii de pe acoperiş, iar pe restul corpului aveam împrăştiate destule zgârieturi şi vânătăi. Cele mai multe habar n-aveam de unde proveniseră.

Sydney a clătinat din cap.

— Cum de reuşiţi voi să nu faceţi cangrenă mai des e mai presus de puterile mele de înţelegere.

Totusi, ştiam amândouă cum. Se datora imunităţii naturale cu care mă născusem ca dhampir, luând ce era mai bun din trăsăturile ambelor rase. Şi moroii erau, de fapt, destul de sănătoşi, cu toaze că uneori se alegeau cu maladii unice pentru rasa lor. Victor reprezenta un astfel de exemplu. Suferea de o maladie cronică şi, odinioară, o forţase pe Lissa să-l vindece. Puterile ei magice îi redaseră la acea vreme, sănătatea deplină, însă boala se furişa înapoi, treptat.

M-am dus şi eu la duş după ce a terminat Dimitri, după care Sydney şi-a întrebuinţat pe amândoi trusa de prim-ajutor. După ce ne-a bandajat şi dezinfectat cât să fie satisfăcută, şi-a scos laptopul şi a găsit o hartă a localităţii Paris, din statul Kentucky. Ne-am înghesuit tustrei în faţa ecranului.

— O grămadă de râuri şi râuleţe, a meditat ea cu voce tare, parcurgând harta. Lacuri, nu prea.

— Crezi că ăsta ar fi? am arătat spre o minusculă întindere de apă însemnată cu denumirea de IAZUL APPLEWOOD.

— Posibil. A, uite alt iaz. Şi el ar putea fi suspectul, sau… A! Chiar aici? a întrebat, ciocănind cu unghia ecranul în dreptul

unei alte acumulări de apă, un pic mai mare decât cele două iazuri: LACUL MARTIN.

Lăsându-se pe spate, Dimitri şi-a frecat ochii cu mâna, căscând.

— Pare să fie varianta cea mai probabilă. Dacă nu, oricum nu cred că ne-ar lua mult să ajungem cu maşina la celelalte.

— Ăsta ţi-era planul? s-a mirat Sydney. Doar să ne plimbăm cu maşina şi să căutăm o casă albastră?

Am schimbat o privire cu Dimitri, după care am ridicat din umeri. Oricât de vitează se arătase Sydney pe parcursul expediţiei noastre, ştiam bine că, pentru ea, conceptul de „plan" diferea un pic faţă de al nostru. Planurile ei erau structurate, bine concepute şi aveau o ţintă precisă. În plus, şi detalii.

— E un plan mai solid decât majoritatea celor ale noastre, am replicat, în cele din urmă.

Soarele avea să răsară cam peste o oră. Eram nerăbdătoare să pornim în căutarea Sonyei, însă Dimitri a insistat să dormim până la amiază. Şi-a ales un pat, eu şi Sydney urmând să ni-l împărţim pe celălalt. Nu prea eram de părere că aş fi avut într-adevăr nevoie de odihnă, după cum pretindea el, însă organismul nu m-a aprobat. Am adormit aproape instantaneu.

Şi, ca aproape de fiecare dată în ultima vreme, până la urmă am fost atrasă într-un vis indus de spirit. Speram să fie Adrian venit să ducă la sfârşit ultima noastră conversaţie. În locul lui, în jurul meu s-a materializat încăperea cu harpă şi mobilier tapiţat. Oftând, mi-am întors privirea spre fraţii Dashkov.

„Grozav", i-am întâmpinat. „încă un apel în conferinţă. Chiar o să trebuiască să vă blochez numărul."

Victor mi-a răspuns printr-o mică plecăciune.

„Ca totdeauna, o plăcere, Rose."

Robert, în schimb, nu făcea altceva decât să privească iarăşi în gol. Îmi făcea plăcere să constat că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

„Ce vreţi?" l-am luat la rost pe Victor.

„Ştii ce vrem. Suntem aici să te ajutăm s-o ajuţi pe Vasilisa."

Nu credeam asta nici pentru o clipă. Victor avea el vreo uneltire în minte, însă speranţa mea era că o să-l capturez înainte ca să mai poată provoca vreo pagubă. M-a examinat cu privirea, aşteptând.

„Încă nu l-ai găsit pe celălalt Dragomir?”

Am făcut ochii mari, nevenindu-mi să cred.

„Dar n-a trecut decât o zi!" am exclamat, aproape simţind nevoia să refac calculul în minte.

Păreau să fi trecut zece ani. Şi totuşi, numai o zi trecuse de când vorbisem ultima oară cu Victor.

„Şi?” m-a îmboldit Victor.

„Şi. Tu cât de tari ne crezi?”

A stat să se gândească.

„Destul de tari.”

„Ei bine, mersi pentru votul de încredere, dar nu e chiar atât de uşor pe cât pare. Şi, la drept vorbind… dacă mă gândesc cât de bine a fost acoperită toată povestea, zău că nu mi se pare deloc uşor.”

„Dar aţi găsit ceva?” a insistat Victor.

Nu i-am răspuns.

Un licăr de nerăbdare i s-a aprins în ochi şi a făcut un pas înainte. Eu, promptă, am făcut unul înapoi.

„Aţi găsit ceva?”

„Poate.”

Încă o dată, resimţeam aceeaşi nehotărâre de rândul trecut. Oare Victor, cu toate intrigile şi manevrele lui, să fi ştiut ceva care să-mi fie de folos? Data trecută, nu-mi oferise nimic, însă acum aveam ceva mai multe informaţii. Cum se exprimase el? Că, dacă dăm de-un fir, ar putea să-l descâlcească el?

„Rose…”

Victor vorbea cu mine ca şi cum aş fi fost un copil, pe tonul folosit adesea de el faţă de Robert. Asta m-a făcut să mă încrunt la el.

„Ţi-am mai spus-o: n-are importanţă câtă încredere ai în mine sau în intenţiile mele. Pentru moment, amândoi suntem interesaţi de atingerea aceluiaşi scop pe termen scurt. Nu lăsa grijile faţă de viitor să-ţi năruiască şansele din prezent.”

Era nostim, fiindcă semăna cu principiul după care mă ghidasem cel mai mult în viaţă: trăieşte în prezent. Avântă-te pe dată şi lasă grijile privitoare la consecinţe pe mai târziu. De data asta, ezitam, încercând să cumpănesc lucrurile înainte să iau o hotărâre. Până la urmă, am ales să-mi asum riscul, sperând încă o dată că Victor ar putea să ne ajute.

„Noi credem că mama… mama fratelui, sau surorii Lissei…

se înrudeşte cu Sonya Karp.”

Sprâncenele lui Victor s-au înălţat brusc.

„Ştii despre cine e vorba?” l-am întrebat.

„Normal. S-a transformat în strigoi… cică din cauză că a înnebunit. Dar noi doi ştim că a fost ceva mai complicat decâl atât.”

Am încuviinţat, fără tragere de inimă.

„Era utilizatoare a spiritului. Nimeni n-a ştiut.”

Capul lui Robert s-a răsucit cu o asemenea iuţeală, încât aproape că am sărit din loc.

„Cine e utilizatoare a spiritului?”

„Fostă utilizatoare a spiritului”, l-a corectat Victor, trecând instantaneu la tonul liniştitor. „S-a transformat în strigoi ca să scape de efectele secundare.”

Privirea ascuţită şi concentrată pe care o îndreptase Robert spre noi s-a topit la loc într-o visare moleşită.

„Da… mereu ispita asta… ucizi ca să trăieşti, trăieşti ca să ucizi. Nemurirea şi eliberarea din lanţurile astea, dar, o, ce pierdere…”

Erau sporovăieli de nebun, însă aveau o sinistră asemănare cu unele dintre lucrurile pe care le spunea uneori Adrian. Şi nu-mi plăcea deloc asta. Încercând să mă prefac că Robert nici n-ae fi în încăpere, m-am întors la loc spre Victor.

„Ştii ceva despre ea? Cu cine se înrudeşte?”

Mi-a răspuns clătinând din cap.

„Are o familie foarte numeroasă.”

Mi-am azvârlit mâinile în sus, exasperată.

„Ai putea să fii ceva mai puţin inutil? Te tot comporţi de parcă ai şti o grămadă de lucruri, dar nu ne spui decât ce am aflat deja. Nu ne ajuţi cu nimic!”

„Ajutorul poate să vină sub mai multe forme, Rose. Aţi găsit-o pe Sonya?”

„Da”, am zis, după care m-am mai gândit puţin. „De fapt, nu tocmai. Am aflat unde stă. O s-o vizităm mâine şi-o să-i punem întrebări.”

Expresia feţei lui Victor grăia cât o întreagă bibliotecă despre cât de ridicolă îi păream.

„Şi sunt convins că ea o să ardă de nerăbdare să vă ajute.”

Am ridicat din umeri.

„Dimitri ştie să fie foarte convingător."

„Am auzit şi eu”, m-a aprobat Victor. „Numai că Sonya Karp nu e o adolescentă impresionabilă.”

Mi-am pregătit pumnul, dar m-am gândit că era posibil ca Robert să-şi fi instalat iar câmpul lui energetic. Victor a părut să nici nu-şi dea seama de furia mea.

„Spune-mi unde sunteţi”, mi-a cerut. „O să venim la voi.”

Încă o dilemă. Nu mi se părea că fraţii puteau să ne ajute cu mare lucru. Şi totuşi, aşa se putea ivi ocazia recapturării lui. În plus, dacă-l aveam prezent în persoană, poate că ar înceta să-mi mai întrerupă visele.

„Suntem în Kentucky”, l-am informat, în cele din urmă. „În Parisul din Kentucky.”

Şi i-am dat şi informaţia cealaltă, despre casa albastră.

„O să fim acolo mâine”, m-a asigurat Victor.

„Şi-atunci, acum unde sunte…”

Dar, exact la fel ca data trecută, Robert a pus brusc capăt visului, lăsându-mi întrebarea atârnată în aer. Oare în ce mă vârâsem, cu cei doi? Dar, până să mă pot gândi, m-am pomenit furată de un alt vis provocat de spirit. Doamne, Dumnezeule. Chiar că era un dejâ-vu. Toată lumea voia să discute cu mine în vis. Din fericire, ca şi data trecută, cea de-a doua vizită de care aveam parte era a lui Adrian.

Acum eram în salonul în care se întrunise Consiliul. Nu mai erau scaune, nici spectatori, iar zgomotul paşilor mei pe podeaua din lemn de esenţă tare răsuna cu ecou. Încăperea, care păruse atât de măreaţă şi autoritară cât fusese întrebuinţată, acum dădea o senzaţie rău-prevestitoare de singurătate.

Adrian stătea în picioare lângă una dintre ferestrele înalte, arcuite, dăruindu-mi unul dintre zâmbetele lui şmechereşti în timp ce-1 îmbrăţişam. Prin comparaţie cu cât de murdar şi de sângeros era totul în lumea reală, el părea imaculat şi perfect.

„Ai reuşit”, i-am zis, sărutându-l la repezeală pe buze. „I-ai convins s-o nominalizeze pe Lissa!”

La ultima noastră întrevedere din vis, când îmi dădusem seama că sugestia lui Victor ar fi putut să aibă o oarecare valoare, fusesem nevoită să mă străduiesc din greu să-l conving pe Adrian că nominalizarea Lissei ar fi o idee bună… cu atât mai mult cu cât eu însămi nu eram convinsă.

„Mda, cu grupul n-a fost deloc greu”, a răspuns, dându-mi

impresia că admiraţia mea îi făcea plăcere, dar întunecându-se la faţă în timp ce-mi cântărea cuvintele. „Totuşi, ea nu e deloc bucuroasă. Mamă, ce mai perdaf ne-a tras după!”

„Am văzut. Ai dreptate când spui că ei nu-i place… dar a fost mai mult decât atât. A fost şi întunericul adus de spirit. Oparte din el am reuşit să i-l iau, dar… mda, a fost rău.”

Mi-am amintit cum, absorbindu-i furia, am făcut-o să se învăpăieze, pentru scurt timp, în mine. Spiritul nu mă afecta la fel de grav ca pe ea… dar asta era numai ceva temporar. Până la urmă, dacă aveam să absorb destul, de-a lungul anilor, putea să preia controlul. L-am prins de mână pe Adrian şi i-am adresat o privire cât puteam de rugătoare.

„Tu trebuie să ai grijă de ea. Eu o să fac ce pot, dar tu ştii la fel de bine ca mine în ce măsură pot să agite spiritul grijile şi stresul. Mă tem să nu i se întoarcă, la fel ca altădată. Mi-aş fi dorit să fiu acolo, să pot avea grijă de ea. Te rog… ajut-o tu.”

Mi-a îndesat pe după ureche o şuviţă pe păr, cu o umbră de îngrijorare în verdele închis al ochilor lui. La început, am crezut că grijile se refereau doar la Lissa.

„O să am”, mi-a promis. „O să fac tot ce pot. Dar, Rose… oare o să mi se-ntâmple şi mie? Aşa o să ajung şi eu? Ca ea, sau ca toţi ceilalţi?”

La Adrian nu se manifestaseră niciodată efectele secundare extreme din cazul Lissei, în mare măsură deoarece nu-şi întrebuinţa atât de mult spiritul, şi datorită automedicaţiei intensive cu alcool. Totuşi, nu puteam să ştiu cât avea să-l mai ţină. Din ceea ce observasem, doar câteva lucruri erau capabile să amâne nebunia: autodisciplina, tratamentul cu antidepresive, şi legătura cu cineva de umbră. Adrian nu părea interesat de niciuna dintre variantele acestea.

Ciudat lucru, însă momentul lui de vulnerabilitate mi-a amintit de ceea ce tocmai se întâmplase cu Dimitri. Aceşti doi bărbaţi, amândoi atât de puternici şi de încrezători în felurile lor, aveau, cu toate acestea, nevoie de sprijinul meu. Tu eşti cea puternică, Rose, mi-a şoptit o voce în minte.

Adrian şi-a îndreptat privirea în altă parte.

„Uneori… uneori reuşesc să cred că toată nebunia asta e numai imaginară, înţelegi? Eu n-am simţit-o niciodată ca alţii, ca Lissa, sau ca bătrânul Vlad. Dar, din când în când…” Tăcu o clipă, apoi continuă. „Nu ştiu. Mă simt atât de aproape, Rose.

Atât de aproape de marginea prăpastiei. Ca şi cum, dacă mi-aş îngădui să fac un pas greşit, cât de mic, m-aş prăbuşi în abis şi nu m-aş mai întoarce niciodată. E ca şi cum m-aş pierde."

Îl mai auzisem şi înainte rostind astfel de lucruri, când bătea câmoii în cine ştie ce bizară direcţie tangenţială, având logică doar pe jumătate. Niciodată nu se apropiase mai mult decât atât de indiciile că spiritul ar putea să-i tulbure şi lui mintea. Niciodată nu-mi dădusem seama că era conştient de acele momente, sau de ce semnificaţie puteau să aibă.

Şi-a întors din nou ochii spre mine.

„Atunci când beau... nu-mi mai fac griji pentru asta. Nu mă mai nelinişteşte posibilitatea să înnebunesc. Dar, pe urmă, îmi zic... poate că sunt deja. Poate că sunt, dar nimeni nu reuşeşte să-şi dea seama atunci când sunt beat."

„Tu nu eşti nebun", am afirmat, înflăcărată, trăgându-l spre mine. Îmi plăcea la nebunie căldura lui şi felul în care-i simţeam pielea lipită de a mea. „O să fii bine. Eşti puternic."

M-a sărutat apăsat pe frunte.

„Nu ştiu", mi-a zis. „Am impresia că tu eşti puterea mea."

Era o declaraţie frumoasă şi romantică, însă ceva din ea mă stânjenea.

„Nu e chiar aşa", am zis, neştiind cum să-mi transpun mai bine sentimentele în cuvinte.

Ştiu că, într-o relaţie, poţi să-l ajuţi pe celălalt. Poţi să-l întăreşti, poţi să-l sprijini. Dar nu poţi, în realitate, să faci chiar totul pentru el. N-ai cum să-i rezolvi toate problemele.

„Trebuie s-o găseşti în interiorul..."

Ceasul deşteptător din camera de hotel a început să urle, smulgându-mă din vis şi lăsându-mă dezamăgită, atât din cauză că mă despărţea de Adrian, cât şi pentru că nu putusem să-i spun tot ce-aş fi vrut. Ei bine, acum nu mai aveam ce să fac pentru el. Nu puteam decât să sper c-o să reuşească şi singur.

Ca şi mine, Sydney arăta toropită şi cu ochii cârpiţi. Era normal să fie epuizată, din moment ce întregul ei program de somn — când mai reuşea să doarmă cu adevărat — fusese dat peste cap. În schimb, la mine? Oboseala era psihică. Prea multă lume, mi-am zis. Prea multă lume are nevoie de mine... dar e atât de greu să-i ajut pe toţi!

Evident, Dimitri era în picioare, pregătit pentru plecare, se trezise înaintea noastră. Parcă nici nu existase criza nervi azi-

noapte. Am aflat că murea după o cafea, dar ne aşteptase răbdător, nevrând să ne lase adormite şi lipsite de apărare. L-am expediat şi, douăzeci de minute mai târziu, s-a întors cu cafele şi cu o cutie de gogoşi. Mai cumpărase şi un lanţ extrem de rezistent dintr-un magazin cu articole de fierărie de peste drum, „pentru când o s-o găsim pe Sonya", ceea ce m-a făcut să mă simt stânjenită.

Între timp, ne pregătiserăm şi noi pentru plecare, şi m-am hohotărât să-mi pun cep întrebărilor. Nu mă înnebuneam de plăcere să mă îmbrac iar în pantaloni scurţi, mai ales cu halul în care-mi erau picioarele, însă mă simţeam prea nerăbdătoare să ajung la Sonya încât să insist în favoarea unei opriri la mall.

M-am hotărât, în schimb, că venise momentul să-mi pun la curent partenerii de expediţie.

— Aşadar, am început, pe un ton de conversaţie, e posibil ca Victor Dashkov să ni se alăture cât de curând.

A fost meritul lui Sydney că nu ne-a vârât imediat într-un şanţ.

— Cine? Tipul care a evadat?

Citeam în ochii lui Dimitri că era tot atât de şocat, însă reuşea să-şi păstreze calmul şi stăpânirea de sine, ca întotdeauna.

— De ce, a început el încet, să ni se alăture Victor Dashkov?

— Păi, e o poveste cam ciudată...

Şi, după o astfel de introducere, le-am oferit o scurtă, dar cuprinzătoare recapitulare, începând cu trecutul lui Robert Doru şi încheind cu recentele vizite din vis ale celor doi fraţi. Am trecut în grabă peste „misterioasa" evadare a lui Victor din urmă cu câteva săptămâni, însă ceva îmi spunea că Dimitri, cu acea neobişnuită abilitate pe care o aveam noi doi de a ne ghici unul celuilalt gândurile, probabil că pusese bucăţelele cap la cap. Atât eu, cât şi Lissa îi spuseserăm lui Dimitri că trecuserăm prin multe până să învăţăm cum să-l readucem, însă niciodată nu-i relataserăm întreaga poveste... omiţând mai ales partea cu scoaterea lui Victor dm închisoare pentru ca el să ne ajute să-i găsim fratele.

— Uite ce e, fie că poate să ne ajute, fie că nu, avem şansa să-l prindem, am adăugat în grabă. Şi asta e bine, nu?

— E o problemă de care o să ne ocupăm... mai târziu, a sosit replica.

Am recunoscut tonul. Dimitri îl folosise de-atâtea ori la Sf. Vladimir. De obicei, însemna că mă aştepta în viitor o discuţie între patru ochi, în care să fiu pusă pe jeratic până când ies cu mai multe amănunte.

Kentucky s-a dovedit destul de frumos, în timp ce ne îndreptam spre Paris. Peisajul era vălurit şi înverzit după ieşirea din oraş, şi nu-mi venea greu să-mi imaginez de ce ţi-ai putea dori să trăieşti într-o căsuţă de pe-acolo. M-am întrebat, într-o doară, dacă nu cumva acesta fusese şi motivul stabilirii Sonyei acolo, dar apoi m-am răzgândit. Tocmai afirmasem faţă de Dimitri că strigoii nu erau capabili să vadă frumosul. Să mă fi înşelat? Oare pentru ea să conteze un peisaj superb?

Am descoperit răspunsul la întrebarea mea după ce GPS-ul ne-a condus către lacul Martin. Nu se vedeau decât vreo câteva case împrăştiate în jurul lui, iar dintre acestea, una era albastră. Oprind la o distanţă prudentă faţă de casă, Sydney a parcat maşina cât mai la marginea drumului i-a fost cu putinţă. Era strâmt, mărginit de copaci şi de o iarbă înaltă. Am coborât toţi şi am mai mers puţin pe jos, dar tot menţinându-ne la distanţă.

— Bun. E o casă albastră, a afirmat Sydney, pragmatică. Dar o fi a ei? Nu văd vreo cutie poştală, sau altceva.

Am privit mai atentă curtea. Tufe de trandafiri, pline de boboci roz şi roşii, creşteau în faţa verandei. Coşuri pline cu flori albe ale căror nume nu le cunoşteam atârnau de streşini, iar volbura albastră se căţăra pe un spalier. În jurul casei, abia distingeam un gard din lemn. Peste tot pe el se întindeau vrejuri cu flori portocalii, în forma unor trompete.

Atunci, o imagine mi-a fulgerat prin minte, dispărând la fel de iute pe cât venise. Domnişoara Karp, udând ghivecele cu flori din sala ei de clasă, flori care dădeau impresia că ar creşte incredibil de repede şi de înalte. Ca orice adolescentă interesată mai degrabă să fugă de teme, nu mă gândisem prea mult la ele. Abia mai târziu, urmărind-o pe Lissa cum făcea plantele să crească şi să îmbobocească în cadrul experienţelor cu spiritul, am înţeles ce se petrecuse în clasa domnişoarei Karp. Iar acum, chiar şi deposedată de spirit şi posedată de rău, Sonya Karp continua să-şi îngrijească florile.

— Mda, am zis. Chiar e casa ei.

Dimitri s-a apropiat de veranda din faţă, examinând orice

detaliu. Am dat să-l urmez, dar m-am oprit.

— Ce faci? l-am întrebat, cu voce scăzută. Ar putea să te vadă.

— Alea sunt draperii de camuflaj, mi-a explicat, întorcându-se lângă mine. Nu lasă să pătrundă lumina înăuntru, aşa că nici ea nu poate să vadă nimic. Mai înseamnă şi că e probabil ca ea să-şi petreacă timpul mai mult la parterul casei decât la subsol.

Puteam să-i urmez cu uşurinţă raţionamentul. Anul trecut, când fuseserăm capturaţi de strigoi, ne ţinuseră, pe mine şi pe prietenii mei, într-un subsol. Nu doar că era convenabil pentru strigoii care voiau să evite lumina soarelui, ci şi lăsa mai puţine posibilităţi de ieşire sau de intrare nedorită. Era mai uşor pentru strigoi să-şi ţină prizonierii într-un subsol. Cu cât aveam mai multe uşi şi ferestre, cu atât era mai bine.

— O să cercetez şi pe partea cealaltă, a anunţat Dimitri, pornind spre curtea din spate.

M-am grăbit după el şi l-am prins de braţ.

— Lasă-mă pe mine. Pot să simt orice strigoi… nu-i vorbă că ar putea ea să iasă, dar, în fine, pentru orice eventualitate.

A ezitat puţin, făcându-mă să mă enervez la gândul că nu mă credea în stare. Dar, tocmai atunci, a zis:

— Bine. Dar fii atentă.

Şi mi-am dat seama că doar era îngrijorat pentru mine.

M-am deplasat în jurul casei cât am putut de lin şi de fără zgomot, descoperind în scurt timp că gardul din lemn avea să îngreuneze vederea curţii din spate. Mă temeam că, dacă m-aş fi căţărat pe el, aş fi putut s-o previn pe Sonya în legătură cu prezenţa mea, aşa că am stat să mă gândesc ce e de făcut. Soluţia mi-a venit sub forma unui bolovan mare care zăcea lângă marginea gardului. L-am tras mai încoace şi m-am suit pe el. Nu-mi ajungea cât să văd perfect dincolo, însă am putut să-mi pun mâinile în vârful gardului şi să mă salt cât să arunc un ochi, cu cât mai puţin zgomot

Parc-aş fi privit Grădina Raiului. Florile din faţă nu fuseseră decât prologul. Alţi trandafiri, magnolii şi meri, irişi, şi un miliard de alte flori necunoscute mie. Curtea din spate a Sonyei era un paradis de culori luxuriante. Am depistat ce era necesar şi m-am grăbit să mă întorc la Dimitri. Sydney aştepta încă lângă maşină.

— O uşă la patio şi două ferestre, am raportat. Toate cu

draperii. Mai sunt şi un scaun din lemn pentru verandă, o cazma şi o roabă.

— Vreo furcă?

Din nefericire, nu, dar e un pietroi barosan imediat în afara gardului. Totuşi, ar fi greu de luat înăuntru. Mai bine-l folosim ca să ne ajute la sărit gardul. N-are poartă în gard. Şi-a făcut o adevărată fortăreaţă.

A clătinat din cap în semn de înţelegere şi, fără să mai continuăm conversaţia, am ştiut ce era de făcut. Am luat lanţul din maşină şi i l-am încredinţat lui Sydney. I-am zis să ne aştepte afară... cu indicaţia strictă să plece dacă nu ne întoarcem într-o jumătate de oră. Detestam să spun astfel de lucruri — şi chipul lui Sydney îmi arăta că nici ei nu-i plăcea să le-audă — însă era inevitabil. Dacă n-o înfrângeam pe Sonya în intervalul acesta de timp, însemna că nu mai aveam s-o învingem niciodată... şi nici să mai plecăm vii. Dacă, în schimb, reuşeam s-o supunem, aveam să-i dăm lui Sydney un anumit semnal, ca să vină cu lanţul.

Ochii maro-chihlimbarii ai lui Sydney erau plini de nelinişte în timp ce ne urmăreau întorcându-ne spre spatele casei. Aproape că mi-a venit s-o tachinez pentru faptul că-i păsa de două creaturi malefice ale nopţii, însă m-am abţinut la timp. Putea ea să-i deteste pe toţi ceilalţi dhampiri şi moroi din lume, dar la un moment dat, ajunsese să-i placă de Dimitri şi de mine. Iar asta nu era de râs.

Dimitri s-a căţărat pe bolovan şi a cercetat curtea. Mi-a mai murmurat câteva instrucţiuni de ultim moment, după care m-a prins de mâini şi m-a săltat peste gard. Înălţimea lui a contribuit mult la desfăşurarea manevrei cu cât mai multă uşurinţă şi cât mai puţin zgomot— totuşi, nu chiar deloc. M-a urmat imediat, aterizând alături de mine cu un mic bufnet.

Pe urmă, am ţâşnit amândoi înainte, fără zăbavă. Dacă Sonya ne-o fi auzit, n-avea rost să pierdem timpul. Aveam nevoie de orice avantaj posibil. Dimitri a înşfăcat cazmaua şi a repezit-o în geamul uşii: o dată, de două ori. Prima lovitură a fost cam la nivelul capului meu, iar cea de-a doua, mai jos. Sticla s-a crăpat tot mai mult cu fiecare izbitură. Imediat după a doua lovitură, m-am năpustit, trântind roaba în uşă. Ar fi fost mult mai interesant s-o ridic şi s-o arunc în geam, însă era prea masivă ca s-o pot ridica prea sus. În clipa în care roaba a intrat în

contact cu sticla deja slăbită, crăpăturile au cedat, fărâmiţând-o şi creând o deschizătură suficient de mare cât să încăpem amândoi prin ea. Totuşi, am fost nevoiţi amândoi să ne aplecăm; mai ales Dimitri.

Un atac declanşat simultan din ambele părţi ale casei ar fi fost ideal, dar nu părea deloc probabil ca Sonya să se repeadă afară pe uşa din faţă. Greaţa a început să mă cuprindă de îndată ce ne-am apropiat de patio, senzaţia izbindu-mă cu toată forţa în clipa în care am intrat în living. Pătrunseserăm destul de repede, însă nu îndeajuns cât să întrecem cu adevărat în viteză reflexele strigoilor.

Sonya Karp era chiar acolo, pregătită să ne întâmpine, făcând tot posibilul să evite lumina soarelui revărsată în living. Prima dată când îl văzusem pe Dimitri în chip de strigoi, fusesem atât de şocată, încât încremenisem. Momentul meu de paralizie îi permisese să mă captureze, aşa că de data asta m-am încordat mintal, ştiind că aveam să resimt acelaşi şoc la vederea fostei mele profesoare, devenită strigoi. Şi a fost, într-adevăr, şocant. Exact ca şi la el, atât de multe dintre trăsăturile Sonyei erau neschimbate: părul castaniu-roşcat şi pometii înalţi... însă frumuseţea îi era schimonosită de toate celelalte caracteristici îngrozitoare: pielea albă precum creta, ochii roşii şi expresia aceea de cruzime care părea să le fie comună tuturor strigoilor.

Dacă ne-o fi recunoscut, n-a dat niciun semn, ci s-a aruncat spre Dimitri, mârâind şi arătându-şi colţii. Era o tactică obişnuită pentru strigoi să se ocupe mai întâi de pericolul cel mai mare, şi mă sâcâia faptul că ei întotdeauna îl considerau astfel pe Dimitri. El îşi îndesase ţepuşa la curea, ca să-şi poată lua cazmaua înăuntru cu el. Cazmaua nu putea să omoare un strigoi, dar cu suficientă putere şi elan, categoric era în stare s-o ţină pe Sonya la distanţă de un braţ. Dimitri a lovit-o cu ea în umăr după prima tentativă de asalt, şi chiar dacă n-a doborât-o, oricum a determinat-o să se mai gândească înainte de următoarea încercare de atac. Au început să se rotească în cerc, unul în faţa celuilalt, ca lupii pregătiţi pentru încăierare, în timp ce ea îşi evalua şansele. Un singur asalt, şi forţa ei superioară avea să-l dărâme, cu sau fără cazma.

Toate acestea s-au derulat în doar câteva secunde, iar calculele Sonyei mă lăsaseră în afara ecuaţiei. Mi-am lansat

propria şarjă, izbind-o din partea cealaltă, însă ea m-a văzut venind cu coada ochiului şi a ripostat instantaneu, aruncându-mă pe jos, fără să-şi ia pentru vreo clipă ochii de pe Dimitri. Mi-ar fi plăcut să fie cazmaua la mine, ca s-o pot lovi de la o distanţă sigură. Tot ce aveam era ţepuşa, şi cu ea trebuia să am grijă, din moment ce putea s-o ucidă. Cercetând la repezeală livingul ei bizar de normal, n-am reuşit să descopăr vreo potenţială armă.

La un moment dat, Sonya a făcut o fentă, iar Dimitri s-a lăsat păcălit. A reuşit să se redreseze în ultimul moment, în timp ce ea ţâşnea în faţă, vrând să profite de ocazie. L-a îmbrâncit de perete ţintuindu-l acolo şi zburându-i cazmaua din mână. El s-a zbătut încercând să scape, dar mâinile ei i s-au încleştat de gât. Dacă aş încerca s-o trag de pe el, forţa mea, adăugată celei a lui Dimitri, putea probabil să-l elibereze. Voiam să fac asta cât mai repede posibil, în orice caz, aşa că m-am hotărât să dau o lovitură de şoc.

Am alergat spre ea, cu ţepuşa în mână, şi i-am implantat-o în omoplatul drept, sperând să nu nimeresc prin apropierea inimii. Argintul fermecat, atât de chinuitor pentru pielea strigoilor, a făcut-o urle de durere. Înnebunită, m-a îmbrâncit cu o forţă uluitoare până şi pentru un strigoi. Am căzut pe spate, dezechilibrându-mă şi lovindu-mă cu capul de o măsuţă. Vederea mi s-a înceţoşat puţin, însă instinctul şi adrenalina m-au readus pe picioare.

Atacul meu îi oferise lui Dimitri fracţiunea de secundă de care nevoie. Imediat, a doborât-o pe Sonya la podea şi a înhăţat ţepuşa înfiptă de mine, potrivind-o la gâtul ei. Sonya a început să ţipe şi să se zvârcolească, iar eu m-am apropiat să-l ajut, ştiind cât de greu e să imobilizezi un strigoi.

— Ad-o pe Sydney..a mormăit el. Lanţul…

M-am mişcat cât de repede am putut, deşi prin faţa ochilor îmi dănţuiau stele verzi şi umbre. Am descuiat uşa din faţă şi am deschis-o cu piciorul, în chip de semnal, după care am alergat înapoi la Dimitri. Sonya făcuse progrese însemnate în privinţa îndepărtării lui. M-am lăsat să cad în genunchi, ajutându-l pe Dimitri s-o ţină pe loc. În ochii lui apăruse iarăşi acel nesaţ războinic, o expresie care spunea că voia s-o distrugă imediat, pe loc. Dar mai era şi altceva. Ceva care mă făcea să cred că era mai stăpân pe sine, că vorbele pe care i le

spusesem pe alee chiar avuseseră impact. Oricum, am ţinut să-l previn.

— Avem nevoie de ea... aminteşte-ţi că avem nevoie de ea.

Mi-a răspuns printr-o uşoară încuviinţare, exact în timp ce-şi făcea apariţia şi Sydney, cărând după ea lanţul. La vederea scenei, a căscat ochii, dar a ezitat doar pentru o clipă, după care s-a grăbit spre noi. Până la urmă, tot facem noi o luptătoare din ea, mi-am zis.

Dimitri şi cu mine ne-am îndreptat atenţia spre următoarea etapă a misiunii. Depistaserăm deja cel mai bun loc în care s-o ţinem legată pe Sonya: un fotoliu masiv, greu, extensibil, dintr-un colţ. Ridicând-o — manevră periculoasă, din moment ce continua să se zbată nebuneşte — am aruncat-o pe fotoliu.

Apoi, apăsându-i ţepuşa pe gât, Dimitri a încercat s-o ţină pe loc, iar eu am apucat lanţul.

Nu aveam timp să mă gândesc la vreun sistem anume. Am început doar să-l înfăşor, mai întâi în jurul picioarelor, apoi, cât am putut de bine, în jurul bustului, încercând să-i imobilizez braţele lângă corp. Slavă Domnului, Dimitri cumpărase un lanţ lung, nu glumă, aşa că m-am grăbit nebuneşte să-l înfăşor în jurul fotoliului, făcând tot posibilul s-o fixez acolo.

Când, în sfârşit, s-a terminat şi lanţul, Sonya era imobilizată destul de bine. Era lanţul ceva de care să se poată elibera? Fără îndoială. Dar şi cu o ţepuşă din argint la gât? Nu prea lesne. Cu acestea amândouă... ei bine, acum era prizoniera noastră. Mai bine de-atât nici nu puteam să sperăm.

Am schimbat cu Dimitri o privire scurtă, istovită. Mă simţeam ameţită, dar m-am luptat să trec peste asta, ştiind că misiunea noastră era departe de a se fi încheiat.

— A sosit vremea întrebărilor, am rostit, îndârjită.

Şaptеprezece

Interogatoriul n-a decurs chiar atât de bine.

A, sigur, am lansat ameninţări din belşug şi ne-am folosit ţepuşele în chip de instrumente pentru tortură, dar nu ne-am ales cu prea mare lucru. Dimitri încă arăta înfricoşător în timp ce se ocupa de Sonya, dar după izbucnirea cu Donovan, avea grijă să nu cadă iarăşi în acea furie turbată. Era mai sănătos

pentru el, la urmă, dar nu prea favorabil pentru smulgerea prin înfricoşare a informaţiilor de la Sonya. Nu ne era de ajutor nici faptul nu aveam întrebări chiar concrete pe care să i le adresăm. În principal, era o serie pe care o tot repetam. Ştia că mai există un Dragomir? Era rudă cu mama acestuia? Unde sunt mama şi copilul? Situaţia s-a înrăutăţit şi mai mult când Sonya şi-a dat seama că aveam prea mare nevoie de ea încât s-o ucidem, oricât am fi torturat-o noi cu ţepuşa din argint.

Am ţinut-o astfel mai mult de o oră, şi începuserăm să ne simţim epuizaţi. Eu, cel puţin. M-am rezemat de un perete în apropierea Sonyei şi, cu toate că aveam ţepuşa pregătită, am constatat că mă bazam pe perete un pic mai mult decât mi-ar fi plăcut să recunosc, în privinţa rămânerii mele în picioare. O vreme, niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Până şi Sonya renunţase la mârâielile ei ameninţătoare. Stătea doar şi privea atentă, fără îndoială plănuindu-şi salvarea, închipuindu-şi că o să obosim până atunci. Tăcerea aceea era mai înspăimântătoare decât toate ameninţările din lume. Eram obişnuită ca strigoii să se folosească de cuvinte ca să mă intimideze. Niciodată nu-mi trecuse prin minte câtă putere putea să aibă o atitudine tăcută şi o privire ameninţătoare.

— Ce-ai păţit la cap, Rose? m-a întrebat Dimitri, observându-mă deodată.

Eram un pic cu gândurile în altă parte; mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama că vorbea cu mine.

— Hă? am îngăimat, împingându-mi spre tâmple şuviţele care-mi acopereau o parte a frunţii.

Degetele mi-au rămas lipicioase de sânge, declanşându-mi vagi amintiri despre ciocnirea cu măsuţa. Am ridicat din umeri, căutând să-mi ignor senzaţia de ameţeală resimţită.

— N-am nimic, i-am zis.

Dimitri i-a adresat lui Sydney cea mai rapidă privire posibilă.

— Du-te cu ea, pune-o să se-ntindă şi curăţă-i rana. N-o lăsa să adoarmă până nu putem să fim siguri că n-a avut o comoţie.

— Ba nu, nu se poate, m-am împotrivit. N-o să te las singur cu ea...

— Mă descurc, mi-a zis el. Odihneşte-te, ca să poţi să mă ajuţi pe urmă. Nu-mi eşti de niciun folos dacă leşini.

Am mai încercat să protestez, dar în clipa în care Sydney m-a apucat, cu blândeţe, de braţ, clătinătura mea m-a trădat. M-a

condus în singurul dormitor din casă, spre marele meu necaz. Mi se părea ceva sinistru să ştiu că stau în patul unui strigoi... chiar dacă era învelit cu o cuvertură cu un motiv floral în albastru şi alb.

— Mamă, am exclamat, lăsându-mi capul pe pernă după ce Sydney mi-a curăţat rana de pe frunte.

În ciuda refuzului meu de mai devreme, puţină odihnă mi se părea grozavă.

— Nu pot să mă obişnuiesc, i-am zis lui Sydney cu ciudăţenia faptului ca un strigoi să aibă o locuinţă atât de... normală. Tu cum rezişti?

— Mai bine decât voi, a răspuns ea, înfăşurându-se cu braţele şi examinând stânjenită încăperea. În prezenţa strigoilor, voi începeţi să nu-mi mai păreţi atât de răi.

— Ei, măcar a ieşit şi ceva bun din toate astea, am remarcat.

Cu toată gluma ei, ştiam că era îngrozită. Am dat să închid ochii, dar m-am trezit tresărind când Sydney m-a împuns în braţ.

— Nu dormi, m-a mustrat ea. Rămâi trează şi vorbeşte cu mine.

N-am nicio comoţie, am bombănit. Dar presupun că am putea recapitula planurile prin care s-o facem pe Sonya să vorbească.

Sydney s-a aşezat la picioarele patului, făcând o strâmbătură.

— Nu te supăra, dar eu nu prea cred c-o să cedeze.

— O să cedeze, dac-o să fie obligată să stea câteva zile fără sânge.

Sydney s-a albit la faţă.

— Câteva zile?

— În fine, cât o să fie nevoie ca să...

Un ghimpe de emoţie a zburat până la mine prin legătura cu Lissa, făcându-mă să încremenesc. Sydney a sărit ca arsă, săgetând cu privirea împrejur, de parcă s-ar fi aşteptat ca un grup de strigoi să năvălească deodată în cameră.

— Ce-ai păţit? a strigat ea.

— Trebuie să mă duc la Lissa.

— Dar n-ai voie să adormi...

— Nu dorm, am replicat, cu brutalitate.

Şi, cu asta, mi-am luat zborul din dormitorul Sonyei, pătrunzând în mintea Lissei.

Călătorea într-un microbuz, împreună cu cinci alte persoane

pe care le-am recunoscut imediat ca fiind alţi nominalizaţi pentru alegerea monarhului. Microbuzul avea opt locuri, în el aflându-se un gardian pe post de şofer şi un altul care stătea cu ochii pe Lissa şi pe însoţitorii ei.

— Fiecare va fi lăsat într-un alt loc, la marginea pădurii, şi va fi dotat cu o hartă şi o busolă. Ţelul final este să ajungeţi la destinaţia marcată pe hartă şi să aşteptaţi până se face ziuă, când vom veni să vă luăm.

Lissa şi ceilalţi nominalizaţi s-au privit, după care, aproape ca unul singur, şi-au întors privirile spre geamurile microbuzului. Era aproape amiază, iar soarele se revărsa cu generozitate. „Aşteptarea până se face ziuă” nu avea să fie plăcută, dar nici nu părea o imposibilitate. Cu un gest absent, Lissa şi-a scărpinat un mic pansament de pe braţ, dar şi-a dat imediat seama, oprindu-se. I-am descifrat gândurile, aflând despre ce era vorba: un punctuleţ minuscul, aproape imperceptibil, tatuat în pielea ei. Era, de fapt, asemănător cu al lui Sydney: sânge şi pământ, amestecate cu constrângere. Oricât de tabu ar fi fost constrângerea printre moroi, aici era o situaţie specială. Farmecul acestui tatuaj îi împiedica pe candidaţi să dezvăluie celorlalţi neimplicaţi în ce constau testele. Acesta era cel dintâi test.

— Pe ce gen de teren ne trimiteţi? a întrebat vehement Marcus Lazar. Nu avem cu toţii aceeaşi condiţie fizică. Nu este corect ca unii dintre noi să beneficieze de avantaje.

Era cu ochii pe Lissa în timp ce vorbea.

— Este mult de mers pe jos, a încuviinţat gardianul, cu o expresie serioasă. Dar nimic din ceea ce oricare candidat — de oricare vârstă — n-ar putea să suporte. Şi, sincer să fiu, printre calităţile solicitate unui rege sau unei regine se numără şi un anumit nivel de vigoare fizică. Vârsta aduce odată cu ea înţelepciunea, dar un monarh trebuie să fie şi sănătos. În niciun caz sportiv, a adăugat gardianul, văzând că Marcus deschide gura. Totuşi, n-ar fi bie pentru moroi să aibă un monarh bolnăvicios, care să moară într-un an. E un adevăr aspru, dar adevăr. De asemenea, va trebui să fiţi capabili să îndураţi situaţii de disconfort. Dacă nu rezistaţi o zi în soare, nu puteţi să vă descurcaţi nici cu o şedinţă de Consiliu.

Bănuiesc că avusese în intenţie să fie o glumă, dar era greu să-ţi dai seama, din moment ce nu zâmbea.

— Totuşi, nu este o întrecere, a precizat mai departe. Nu vă grăbiţi să ajungeţi la sosire dacă este necesar să mai zăboviţi. Pe hartă sunt marcate locurile în care au fost ascunse anumite obiecte… care vă vor face sarcina mai suportabilă în cazul în care puteţi să descifraţi indiciile.

— Putem să ne folosim magia? a întrebat Ariana Szelsky.

Nici ca nu era tânără, dar arăta călită şi pregătită să accepte o încercare a rezistenţei.

— Da, puteţi, a răspuns, solemn, gardianul.

— Există vreun pericol pe acolo? s-a interesat un alt candidat, Ronald Ozera. În afara soarelui?

— Acesta, a replicat gardianul, pe un ton misterios, este un răspuns pe care va trebui să-l aflaţi singuri. Dar, oricând veţi vrea să ieşiţi…

A scos un săculeţ cu telefoane mobile şi a dat câte unul fiecăruia. Apoi a împărţit hărţi şi busole.

— Sunaţi la numărul programat şi vom veni să vă luăm. Nimeni n-a mai avut nevoie să ceară precizări despre mesajul ascuns în spatele acestor cuvinte. Apelarea acelui număr însemna să scapi de lunga zi de încercare a rezistenţei. Dar mai însemna şi că ai picat testul şi că ieşeai din cursa pentru tron. Lissa şi-a privit în treacăt telefonul, oarecum surprinsă de faptul că avea măcar semnal. Plecaseră cam de o oră de la Curte şi înaintaseră bine în peisajul rural. Un şir de copaci a determinat-o să-şi închipuie că se apropiau de destinaţia lor.

Aşa. Un test de rezistenţă fizică. Nu era tocmai la ce se aşteptase. Încercările prin care trecea viitorul monarh erau de multă vreme învăluite în mister, dobândind o reputaţie aproape mistică. Testul de faţă era unul destul de practic, şi Lissa îi înţelegea raţiunile, chiar dacă Marcus, nu. Într-adevăr, nu era o competiţie atletică, iar gardianul avusese dreptate afirmând că viitorul monarh ar trebui să posede un anumit nivel de condiţie fizică. Aruncând o privire pe dosul hărţii, unde erau înşiruite indiciile, Lissa şi-a dat seama că le va fi pus la încercare şi raţionamentul. Toate, lucruri extrem de fundamentale… dar esenţiale pentru guvernarea unei naţiuni.

Microbuzul i-a lăsat, unul câte unul, în diferite puncte de pornire. Cu fiecare candidat coborât, sporea şi neliniştea Lissei. Nu e niciun motiv de nelinişte, şi-a zis. Nu trebuie decât să rezist unei zile însorite. Ea a fost penultima debarcată, doar

Ariana rămând în urma ei. În clipa în care s-a deschis uşa, Ariana a atins-o uşurel pe braţ.

— Succes, dragă.

Lissa i-a răspuns cu un zâmbet scurt. Testele acelea poate că însemnau doar un şiretlic din partea Lissei, însă pentru Ariana contau cu adevărat, aşa că Lissa s-a rugat ca mai vârstnica femeie să poată trece cu succes prin ele.

Rămasă singură, după plecarea microbuzului, Lissa a fost cuprinsă de tulburare. Simplul test de rezistenţă i se părea dintr-o dată mult mai descurajant şi mai dificil. Era pe cont propriu, ceea ce nu i se întâmpla prea frecvent. Fusesem alături de ea în cea mai mare parte a vieţii, şi chiar când plecasem, avea prieteni în preajmă. Dar acum? Nu era decât ea, cu harta şi cu telefonul mobil. Iar telefonul mobil îi era inamic.

S-a dus la marginea pădurii şi s-a oprit să-şi studieze harta. Un stejar desenat mare însemna startul, cu indicaţia să se pornească spre nord-vest. Cercetând copacii, Lissa a recunoscut trei arţari, un brad şi... un stejar. Îndreptându-se spre el, nu şi a stăpâni un zâmbet. Dacă altcineva avea tot repere botanice şi nu cunoştea plantele şi arborii, putea să-şi ia adio de la candidatură, chiar de la început.

Busola era una clasică. Fără comoditatea GPS-ului aici. Lissa nu se mai folosise niciodată de o astfel de busolă, şi latura mea protectoare ar fi vrut să-i poată sări în ajutor. Totuşi, ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Lissa era inteligentă, aşa că şi-a dat seama lesne cum trebuie să procedeze. Îndreptându-se spre nord-vest, a pătruns în pădure. Cu toate că nu exista vreo potecă delimitată, solul pădurii nu era acoperit de o vegetaţie excesivă, nici presărat cu prea multe obstacole.

Partea plăcută a faptului că se afla în pădure era că arborii blocau parţial pătrunderea soarelui. Tot nu însemna o vreme ideală pentru moroi, dar era mai bine decât să fii lăsat într-un deşert. Păsările cântau, iar peisajul era luxuriant şi înverzit. Atentă să sesizeze următorul punct de reper, Lissa a încercat să se relaxeze şi să-şi închipuie că nu era decât o drumeţie de plăcere.

Şi totuşiuşi... îi era greu, cu atâtea în minte. Abe şi ceilalţi prieteni preluaseră acum sarcina cercetărilor şi a punerii întrebărilor cu privire la crimă. Toţi dormeau în clipa de faţă —

era toiul nopţii pentru moroi — însă Lissa nu ştia când avea să se întoarcă şi nu-şi putea stăpâni ciuda faţă de cât timp îi răpea testul acesta. Ba nu, îi irosea timpul. Şi-ar fi dorit să-i poată ajuta în mod activ.

Gândurile ei învolburate au fost cât pe ce s-o conducă drept pe lângă următorul ei punct de reper: un copac căzut de-o veşnicie. Era acoperit de muşchi şi o mare parte din lemn putrezise. Pe hartă, o stea îl însemna ca fiind locul unui indiciu. Desfăşfăşurându-şi harta, a citit următoarele:

Cresc şi scad. Gonesc şi mă târăsc.
Urmează-mi glasul, deşi nu grăiesc.
Niciodata nu plec, dar hoinăresc de zor:
Plutesc pe cer şi-n tină mă strecor.
Am tainiţă ascunsă, deşi nu am avere,
De-mi vei găsi declinul, vei căpăta putere.

Hm.

În clipa aceea, mintea mi-era goală, însă a Lissei funcţiona în viteză. A citit şi recitit versurile, examinând fiecare cuvinţel în parte, precum şi felul în care fiecare afirmaţie contrasta cu precedenta. Nicicând nu plec. De-aici trebuie să pornesc, a tras ea concluzia. E ceva permanent. Privind în jur, s-a gândit la copaci, dar apoi i-a scos din ecuaţie. Copacii puteau oricând să fie tăiaţi şi duşi de-acolo. Atentă să nu rătăcească prea departe de trunchiul căzut, a dat roată zonei, căutând şi altceva. Teoretic, totul era trecător. Dar ce rămânea?

Urmează-mi glasul. Oprindu-se în loc, a închis ochii, absorbind sunetele din jurul ei. În general, păsări. Când şi când, foşnet de frunze. Şi...

Deodată, a deschis ochii şi a pornit iute spre dreapta. Sunetul pe care-l auzise creştea, bolborosind şi susurând. Iată-1. Un mic pârâu curgea prin pădure, cu greu sesizabil. Într-adevăr, părea prea mititel pentru albia săpată în jurul lui.

— Dar pun pariu că, dacă plouă, creşti, a murmurat ea, fără să-i pese că vorbea cu un curs de apă.

Şi-a aruncat din nou privirea asupra indiciilor, şi am simţit cum mintea ei ageră pune totul cap la cap. Pârâul era statornic, dar călătorea. Îşi tot schimba mărimea. Avea glas. Curgea în locuri adânci, se târa pe unde întâlnea obstacole. Iar când se

evapora, plutea pe cer. Ajungând acolo, s-a încruntat, încă nedumerită de o parte a ghicitorii.

— Dar unde e declinul? a întrebat cu voce tare.

A mai examinat o dată zona, gândindu-se neliniştită că declinul se putea referi la viaţa oricărei plante. Privirea i s-a plimbat pe lângă un arţar masiv, după care a revenit brusc la el. La baza arborelui, creştea un mănunchi de ciuperci albe şi maronii, unele dintre ele veştejite şi înnegrite. S-a repezit într-acolo, s-a lăsat în genunchi şi atunci a observat-o: o mică groapă săpată în pământ, în apropiere. Aplecându-se spre ea, a văzut un licăr de culoare: un săculeţ purpuriu, cu şnur.

Triumfătoare, Lissa l-a scos de-acolo şi s-a ridicat. Săculeţul era din pânză şi avea un şnur lung, care-i permitea să şi-l atârne de umăr în timp ce mergea. Deschizându-1, a aruncat o privire înăuntru. Acolo, îndesat în căptuşeala pufoasă şi moale, se afla cel mai preţios lucru din lume: o sticlă cu apă. Până acum, Lissa nu-şi dăduse seama cât de înfierbântată şi de deshidratată ajunsese să fie. Candidaţii fuseseră sfătuiţi să poarte încălţăminte rezistentă şi veşminte practice, însă nu li se permisese să-şi ia niciun fel de provizii. Descoperirea sticlei era nepreţuită.

Aşezându-se pe trunchiul prăbuşit, şi-a luat un răgaz, grijulie să-şi mai păstreze apă. Deşi harta mai semnala vreo câteva alte indicii şi „recompense", ştia că nu trebuia să conteze neapărat pe alte săculeţe la fel de îndatoritoare. Aşa că, după o odihnă de câteva minute, a pus sticla la loc în săculeţ şi şi-a atârnat săculeţul pe umăr. Harta o îndruma spre vest, aşa că spre vest a pornit.

Arşiţa o dogorea în timp ce-şi continua drumul, obligând-o să mai facă vreo câteva popasuri (cu economie) pentru hidratare. Îşi tot spunea în sinea ei că nu era o întrecere şi că trebuia s-o ia mai uşor. După vreo alte câteva indicii, şi-a dat seama că harta nu era tocmai la scară, aşa că nu totdeauna era clar cât de lungă putea să fie fiecare etapă a expediţiei. Dar, chiar şi-aşa, era încântată ori de câte ori dezlega câte un indiciu, cu toate că recompensele deveniseră tot mai derutante.

U'na dintre ele fusese reprezentată de un mănunchi de beţe aşezat pe o piatră, şi ar fi putut să jure că era o greşeală, dacă n-ar fi fost evident că o persoană civilizată le strânsese într-o legătură, şi le vârâse în sac, alături de o prelată din plastic

verde, îngrijit împăturită. Acum, transpiraţia îi şiroia deja, şi faptul că-şi suflecase mânecile bluzei din bumbac cu guler răsfrânt n-o ajuta prea mult. Popasurile au devenit mai frecvente. Arsurile din cauza soarelui deveniseră un motiv serios de îngrijorare, aşa că pentru ea a însemnat o uriaşă uşurare momentul în care următorul ei indiciu a dus-o spre un flacon cu loţiune protectoare.

După vreo două ore de luptă cu arşiţa intensă a verii, Lissa a ajuns să se simtă atât de încinsă şi de istovită, încât nu-i mai rămânea destulă energie mentală ca să-şi facă griji pentru că pierdea ce s-ar fi putut petrece la Curte. Tot ceea ce mai conta era să ajungă cu bine la capătul testului. Harta îi mai arăta încă două indicii, ceea ce i se părea un semn promiţător. Curând, avea să ajungă la finiş, după care, pur şi simplu, urma să aştepte până venea cineva s-o ia. Deodată, a străfulgerat-o o idee. Prelata. Prelata putea s-o apere de soare, şi-a dat ea seama. Aşadar, până la urmă, tot îi era de folos.

Descoperirea a avut darul s-o înveselească, la fel ca şi următorul premiu obţinut: din nou, apă, dar şi o pălărie moale, cu boruri largi, care o ajuta să-şi adăpostească faţa de soare. Din nefericire, pe urmă, ceea ce păruse să fie o etapă scurtă a călătoriei s-a dovedit de două ori mai lungă faţă de cât se aşteptase. Când, în sfârşit, a ajuns la următorul indiciu, mai mult o interesa să-şi ia o pauză pentru hidratare decât să scoată la iveală cine ştie ce i-or mai fi lăsat acolo gardienii.

Mi-era milă de ea şi îmi doream atât de mult s-o fi putut ajuta. Asta mi-era menirea, s-o protejez. Ea n-ar fi trebuit să fie singură.

Sau da? Nu făcea şi asta parte din test? Într-o lume în care cei din familiile regale erau aproape permanent înconjuraţi de gardieni, singurătatea aceasta trebuie să fi însemnat un şoc total. Moroii erau viguroşi şi aveau simţuri excelente, însă nu erau făcuţi pentru arşiţă şi pentru mersul pe terenuri dificile. Eu probabil c-aş fi parcurs traseul în pas alergător. Bine, recunosc, nu sunt convinsă că aş fi avut şi aptitudinile deductive ale Lissei la descifrarea indiciilor.

Cea din urmă recompensă pentru Lissa a constat într-un amnar şi o cremene, cu toate că ea habar n-avea ce puteau să reprezinte. Eu le-am recunoscut instantaneu ca fiind unelte pentru aprins focul, însă nici prin cap nu-mi trecea motivul

pentru care ar fi avut nevoie să aprindă un foc într-o zi ca asta. Ridicând din umeri, ea şi-a vârât obiectele în sac şi şi-a continuat drumul.

Şi atunci a început să se răcească. Dar să se răcească, nu glumă.

La început, ea n-a conştientizat-o pe deplin, în principal din cauză că soarele strălucea mai departe, la fel de aprins. Creierul îi spunea că, de fapt, ceea ce simţea era cu neputinţă, însă pielea ca de găină şi clănţănitul dinţilor îl contraziceau. Şi-a tras mânecile la loc în jos şi şi-a grăbit pasul, dorindu-şi ca subita răcorire să fi fost măcar însoţită şi de norii care să acopere soarele. Mersul mai iute şi consumul mai mare de energie îi încingeau şi mai tare corpul.

Până când a început ploaia.

S-a pornit ca o bură, preschimbându-se apoi într-o ploaie mocănită şi, în cele din urmă, transformându-se într-o perdea continuă de apă. Părul şi veşmintele i se îmbibaseră deja, făcând ca frigul să devină şi mai insuportabil. Şi totuşi... soarele strălucea şi-acum, lumina lui iritându-i pielea sensibilă, dar fără să compenseze prin căldură.

Era magie, a înţeles ea. Vremea se datora magiei. Făcea parte din test. Cumva, utilizatori moroi ai magiei aerului şi a apei îşi uniseră forţele, sfidând vremea însorită, caniculară. De-asta avea prelata: s-o adăpostească de soare, dar şi de ploaie. S-a gândit dacă s-o scoată din sac şi să se înfăşoare în ea ca într-o pelerină, însă la fel de repede s-a hotărât să aştepte până când ajunge în punctul final. Totuşi, n-avea habar cât de departe putea să fie, de fapt. Douăuzeci de paşi? Douăzeci de kilometri? Umezeala rece o învăluia, intrându-i în piele. Era groaznic.

Telefonul mobil din săculeţ însemna biletul ei de ieşire. Abia era după-amiază târzie. Mai avea destul de aşteptat până la încheierea testului. Nu trebuia decât să apeleze un număr... un singur număr, şi scăpa de toată nenorocirea asta, putând să se întoarcă la ceea ce avea de făcut la Curte. Ba nu. Scânteia hotărârii i s-a aprins în minte. Acum, provocarea nu mai ţinea doar de câştigarea tronului moroilor sau de descoperirea asasinului Tatianei. Era un test pe care trebuia să-l treacă pentru ea însăşi. Dusese până acum o viaţă lejeră şi ferită, lăsându-se protejată de alţii. Acum, trebuia să îndure totul de

una singură... şi avea să reuşească.

Hotărârea aceasta a condus-o până la capătul hărţii, un luminiş înconjurat de copaci. Doi dintre ei erau mai mărunţi şi suficient de apropiaţi între ei încât să se gândească la întinderea prelatei ca adăpost rezonabil. Cu degetele îngheţate, nesigure, a reuşit s-o scoată din sac şi s-o desfăşoare la întreaga ei mărime... care, din fericire, depăşea cu mult ceea ce-şi imaginase. Buna dispoziţie începea să-i revină pe măsură ce întindea prelata şi-şi dădea seama cum putea să-şi construiască un acoperiş mititel. Cum a terminat, s-a şi strecurat sub el, bucuroasă că scapă de ploaie.

Dar asta nu schimba cu nimic faptul că era udă până la piele. Sau că şi pământul era ud... şi noroios. De asemenea, prelata n-o apăra şi de frig. Simţea o undă de amărăciune, amintindu-şi ce spusese gardianul, că în cadrul testului era permisă întrebinţarea magiei.

În momentul acela, ei nu i se păruse că magia ar putea fi de folos, însă acum vedea limpede avantajul de a fi utilizator al apei, fiindcă erai capabil să manevrezi ploaia şi s-o îndepărtezi de tine. Sau, şi mai bine: să fii utilizator al focului. I-ar fi plăcut să fi fost Christian cu ea. I-ar fi prins bine căldura lui, magia şi îmbrăţişările. Într-o situaţie de genul acesta, să fii utilizator al spiritului era naşpa rău... în afară de cazul posibil în care s-ar alege cu un şoc hipotermic şi ar avea nevoie să se lecuiască singură (ceea ce niciodată nu-i ieşea la fel de bine ca atunci când îi lecuia pe alţii). Nu, a tras ea concluzia. Nu există nici urmă de îndoială: utilizatorii apei şi ai focului erau avantajaţi în cadrul acestui test.

Şi acela a fost momentul în care i s-a luminat mintea.

Focul!

Şi-a îndreptat spinarea în locul în care se ghemuise. Nu recunoscuse amnarul şi cremenea ca fiind ceea ce erau, însă acum, vagi amintiri despre aprinderea unui foc îi răsăreau în minte. Niciodată nu i se predaseră astfel de cunoştinţe, în mod direct, însă era destul de sigură că prin ciocnirea celor două între ele ar obţine o scânteie... cu condiţia să aibă lemne uscate. Or, totul pe-acolo era îmbibat de ploaie...

Cu excepţia legăturii de beţe din sacul ei. Râzând zgomotos le-a dezlegat şi le-a aşezat într-un loc adăpostit de ploaie. După ce le-a aranjat în ceea ce i s-a părut că ar fi un tipar favorabil

aprinderii unui foc de tabără, a încercat să-şi dea seama cum trebuie să procedeze cu amnarul şi cremenea. Din filme, rămăsese cu impresia că era de-ajuns să le ciocneşti între ele, şi gata, săreau scânteile. Prin urmare, aşa a procedat şi ea.

Şi nimic.

După alte trei încercări, entuziasmul ei de adineauri a lăsat locul unei frustrări întunecate de spirit. I-am absorbit-o parţial, având nevoie de ea concentrată. La cea de-a patra încercare, a sărit o scânteie, dar a zburat şi s-a stins; totuşi, era tot ce-i trebuia ei ca să înţeleagă principiul. N-a trecut mult până să obţină cu uşurinţă scântei, însă fără efect în contact cu lemnul. Sus şi jos: dipoziţia ei era ca un montagne-russe, oscilând între speranţă şi dezamăgire. Nu renunţa, aş fi vrut să-i spun, în timp ce-i mai absorbeam din negativism. Nu ceda. Aş mai fi vrut eu să-i dau şi o lecţie despre aprinderea focului, dar asta ar fi însemnat să-mi depăşesc limitele.

Urmărind-o, am început să înţeleg cât de mult îi subestimasem inteligenţa. Ştiam că era strălucită, dar întotdeauna mi-o imaginasem ca fiind neajutorată în astfel de situaţii. Ei, uite că nu era. Era capabilă să judece conjunctura. Scânteia aceea minusculă nu putuse să pătrundă în lemnul beţelor. Avea nevoie de o flacără mai mare. Avea nevoie de ceva care să se poată aprinde de la scânteie. Dar ce? Categoric, nimic din pădurea îmbibată de apă.

Atunci, ochii i-au căzut pe harta care i se iţea din sac. N-a avut decât o clipă de ezitare până să rupă hârtia, sfâşiind-o în bucăţele şi îngrămădind-o deasupra surcelelor. Presupunea că ajunsese la capătul expediţiei şi nu mai avea nevoie de hartă. Presupunea. Dar acum era prea târziu, aşa că şi-a dus planul mai departe. În primul rând, a rupt o parte din căptuşeala pufoasă a sacului, adăugând bucăţelele peste mormanul de hârtii. Pe urmă, a luat din nou amnarul şi cremenea.

A sărit o scânteie care imediat a aprins o bucăţică de hârtie. O flacără portocalie s-a iscat, dar s-a stins într-o dâră de fum. A mai încercat o dată, aplecându-se în faţă şi suflând uşurel peste hârtia pe care aterizase scânteia. Acum, a produs o flacără micuţă, care a aprins un petic învecinat şi apoi s-a stins. Adunându-şi curajul, Lissa a mai făcut o ultimă încercare.

— Hai, hai, a bombănit, de parcă ar fi putut constrânge focul să prindă viaţă.

De data asta, scânteia şi-a nimerit ţinta şi a rezistat, prefăcându-se într-o flacără mică, apoi într-una mai mare, care curând i-a mistuit hârtiile. Lissa s-a rugat să aprindă şi vreascurile, fiindcă altfel se termina cu norocul ei. Flacăra a crescut, tot mai mare şi mai strălucitoare, consumând ceea ce mai rămăsese din hârtie şi din pânză… după care s-a răspândit asupra beţelor. Lissa a continuat să sufle uşor, ca s-o întreţină, şi nu mult după aceea focul de tabără ardea din plin.

Focul acesta nu putea să alunge frigul pătrunzător, însă pentru ea, era de parcă ar fi ţinut în mâini întreaga căldură a soarelui. Zâmbea, cuprinsă de o mândrie pe care n-o mai simţisem de ceva vreme. În sfârşit, putând să se relaxeze, şi-a îndreptai privirea spre pădurea scăldată de ploaie şi a observat, în depărtare mici, foarte mici străfulgerări de culoare. Îndrumându-şi spiritul îşi întrebuinţă puterile magice ca să-şi sporească abilitatea de a vedea aurele. Şi, foarte clar, ascunse departe, foarte departe printre copaci, distingea două aure pline de culori puternice, neabătute. Posesorii lor stăteau nemişcaţi, tăcuţi şi ascunşi. Zâmbetul Lissei s-a lărgit. Erau gardieni. Sau, poate, utilizatorii aerului şi apei, care controlau vremea. Niciunul dintre candidaţi nu fusese lăsat singur acolo. Ronald Ozera nu avusese de ce să se neliniştească… dar, în definitiv, de unde să ştie el? Numai ea ştia. Ei, poate că spiritul nu era chiar atât de inutil acolo, până la urmă.

Ploaia a început să slăbească în intensitate şi căldura focului a continuat s-o aline. Nu învăţase să citească ora după cer, însă cumva, ştia că n-ar mai avea nicio problemă să aştepte venirea zilei, şi atunci…

— Rose?

— O voce m-a rechemat din testul de supravieţuire al Lissei.

— Rose, trezeşte-te, sau… cum vrei să-i zici.

Am deschis ochii, clipind mărunt, după care i-am concentrat asupra chipului lui Sydney, aflat la câţiva centimetri de al meu.

— Ce e? m-am răstit la ea. De ce mă deranjezi?

A tresărit şi s-a smucit înapoi, rămasă pe moment fără grai. Faptul că absorbisem din întunericul Lissei cât timp fusesem în legătură cu ea nu mă afectase la momentul respectiv, însă acum, conştientă în propriul meu trup, mă simţeam inundată de furie şi de enervare. Nu e vorba despre tine, nici despre Sydney, mi-am zis. E spiritul. Potoleşte-te. Am inspirat adânc,

refuzând să mă las stăpânită de spirit. Eram mai puternică decât el. Cel puţin, aşa speram.

În timp ce mă luptam să-mi alung sentimentele acestea, am privit în jur şi mi-am amintit că eram în dormitorul Sonyei Karp. Toate problemele mele mi-au năvălit înapoi în minte. Aveam o femeie strigoi prizonieră, legată în camera de alături, una pe care cu greu reuşeam s-o ţinem, şi care nu părea dispusă să ne ofere prea curînd răspunsurile dorite.

Mi-am întors privirea spre Sydney, care încă mi se părea înfricoşată de mine.

— Scuză-mă… n-am vrut să mă răstesc la tine. Doar că m-am speriat.

A ezitat câteva clipe până să încuviinţeze, acceptându-mi scuza. Pe măsură ce teama îi dispărea de pe chip, observam că o mai sâcâia şi altceva.

— Ce nu e bine? am întrebat-o, gândindu-mă că, atât timp cât eram vii, iar Sonya rămânea legată, lucrurile n-aveau cum să stea prea rău, nu?

Sydney a făcut un pas înapoi şi şi-a încrucişat braţele.

— Victor Dashkov şi fratele lui sunt aici.

Optsprezece

Am ţâşnit din pat, bucuroasă că n-am căzut de-binelea. Tot mă mai durea capul, dar nu mă mai simţeam ameţită, ceea ce speram să însemne că într-adevăr evitasem o comoţie. O privire îndreptată spre un ceas deşteptător, în timp ce ieşeam din dormitorul Sonyei, m-a informat că zăbovisem în mintea Lissei vreme de câteva ore. Testul ei fusese cu mult mai întins ca durată faţă de cât îmi dădusem eu seama.

În living, m-a întâmpinat o imagine aproape comică. Victor şi Robert erau acolo, în carne şi oase, examinând detaliile înconjurătoare. Până şi Robert părea să fie prezent cu mintea acolo de astă dată. Numai că, în vreme ce Victor studia totul în felul lui calculat, Robert îşi concentrase atenţia asupra Sonyei. Avea ochii bulbucaţi de uimire. Dimitri, între timp, nu-şi schimbase câtuşi de puţin poziţia de lângă Sonya, nici nu-şi îndepărtase ţepuşa de gâtul ei. Totuşi, după atitudinea lui şi după privirea vigilentă, era clar că-i privea pe cei doi fraţi ca pe

o nouă amenințare și că se străduia — sfidând imposibilul — să fie în gardă împotriva tuturor. Mi s-a părut bucuros că mă vede și că are ceva susținere.

Sonya stătea perfect nemișcată în lanțurile ei, ceea ce nu-mi plăcea absolut deloc. Mă făcea să cred că pune ceva la cale. Ochii roșii i se îngustaseră.

Întreaga situație era încordată și primejdioasă, însă o mică parte din mine a resimțit o satisfacție infatuată în timp ce-l studiam mai îndeaproape pe Victor. Întâlnirile din vis fuseseră amăgitoare. Exact la fel cum puteam eu să-mi schimb înfățișarea în vis, Victor se făcuse să pară mai puternic și mai sănătos în cadrul acelor vizite față de cum era în realitate. Vârsta, boala și viața de fugar își luaseră tributul. Umbre întunecate îi încadrau ochii, iar părul încărunțit părea mai rar față de acum o lună. Era tras la față și arăta obosit, dar știam că tot rămânea periculos.

— Așa, i-am zis, proptindu-mi mâinile în șolduri. Ai reușit să ne găsești.

— Există un singur lac în oraș, a replicat Victor. O singură casă albastră. Poate că voi ați avut probleme cu astfel de indicații, dar pentru noi, ceilalți, n-a fost chiar atât de greu.

— Atunei, dacă tot ești atât de deștept, care ți-e planul? l-am luat la rost.

Încercam să trag de timp, în vreme ce mă gândeam cu disperare care ar putea să fie planul meu. Voiam să-i capturez pe Victor și pe Robert, dar nu știam cum. Din moment ce trebuia să ne împărțim atenția între ei doi și Sonya, nu mai puteam să fac echipă cu Dimitri. Păcat că nu ne mai rămăsese vreo bucată de lanț. Pe lângă imobilizarea fizică a fraților, mai trebuia neapărat le împiedicăm și mâinile, astfel încât să le reducem capacitatea de întrbuințare a puterilor magice.

— Dacă tot ești tu atât de deșteaptă, m-a contrat Victor, presupun că ai obținut deja informația necesară.

— Ea, am zis, gesticulând spre Sonya, n-a prea fost îndatoritoare.

Privirea lui Victor s-a abătut asupra ei.

— Sonya Karp. Te-ai schimbat de când nu te-am mai văzut.

— O să vă ucid pe toți, a mârâit Sonya. Și-o să vă storc, unul câte unul. În mod normal, aș fi început cu oamenii și tot așa până la moroi, dar... Și-a îndreptat spre Dimitri și spre mine o

privire încărcată de furie. Cred că pe voi doi o să vă las la urmă, şi-o să vă prelungesc chinurile. După o clipă de pauză, a adăugat, aproape comic. Voi m-aţi enervat cel mai mult.

— Oare toţi strigoii frecventează aceeaşi tabără de pregătire şi învaţă pe de rost aceleaşi ameninţări? Mă mir că nu şi cotcodăceşti, i-am zis, după care m-am întors spre Victor. Ai văzut? Nu e chiar atât de simplu. Am încercat toate metodele. Cu bătaia, cu tortura. Sydney i-a înşirat toate numele rudelor ei. Nicio reacţie.

Victor a studiat-o atunci pentru prima dată cu atenţie pe Sydney.

— Aşa. Ea e Alchimistul vostru de companie.

Sydney nici nu s-a clintit. Ştiam sigur că-i era frică să stea în faţa cuiva care, pe lângă că era vampir, mai era şi un criminal periculos. Am fost nevoită s-o laud în sinea mea pentru faptul că i-a înfruntat privirea fără să clipească.

— Tânără, a cugetat Victor. Dar, normal că aşa trebuia. Îmi închipui că doar aşa puteaţi s-o manipulaţi, atrăgând-o în mica voastră escapadă.

— Sunt aici din proprie voinţă, i-a replicat Sydney, cu o înfăţişare în continuare calmă şi încrezătoare. Nu m-a manipulat nimeni.

— Mda, şantajul lui Abe nu era relevant într-un astfel de moment.

— Uite ce e, dacă ţineai neapărat să mă torturezi mai departe cu comentariile tale deloc amuzante, puteai să-mi invadezi visele ca până acum, m-am răstit. Dacă nu ai nimic util cu care să contribui, atunci cară-te de-aici şi lasă-ne să aşteptăm până când foamea o s-o slăbească pe Sonya.

Şi, prin căratul de-acolo, voiam să spun: să vă închipuiţi ca proştii că plecaţi nestingheriţi, ca să pot eu să vă dau cap în cap şi să vă târăsc înapoi pe mâna gardienilor.

— Putem să vă ajutăm, a zis Victor, atingându-i uşor braţul lui Robert, care a tresărit, smulgându-şi privirea de la Sonza şi îndreptând-o spre fratele său. Metodele voastre erau menite să eşueze. Dacă vreţi răspunsuri, există o singură cale să...

În acea clipă, Sonya a acţionat. Dimitri era încă lângă ea, deşi mai era atent cu un ochi şi la noi ceilalţi. Şi, evident, eu fusesem concentrată în totalitate asupra scenei cu Victor. Era, probabil, cea mai bună ocazie la care ar fi putut să spere

Sonya.

Cu acea putere demenţială a strigoilor, s-a ridicat, încordându-se pe fotoliu. Lanţul o înfăşura peste tot, însă rapiditatea şi forţa mişcării au fost suficiente cât să-l rupă în două locuri. Restul continua s-o înconjoare, însă ştiam bine că până şi o singură breşă îi ajungea ca să scape până la urmă. Distras sau nu, Dimitri tot s-a abătut ca fulgerul asupra ei şi, în clipa imediat următoare, l-am imitat şi eu. Sonya se zbătea pe scaun, consumându-şi fiecare fărâmă de energie şi de viteză ca să-şi scuture lanţul de pe ea. Dac-ar fi scăpat, ştiam că ar fi pornit o nouă încleştare aprigă. I-am înlâlnit pentru o fracţiune de secundă privirea lui Dimitri şi am ştiut că gândeam aceleaşi lucruri. Mai întâi, cum aveam s-o mai legăm iarăşi? Poate că am fi reuşit să reparăm lanţul, dar pentru asta ar fi fost nevoie să-l desfăşurăm şi s-o luăm de la capăt cu legatul, misiune vecină cu imposibilul. În acelaşi timp, ştiam amândoi că era posibil să nu mai reuşim s-o doborâm şi a doua oară, iar acum mai aveam pe-aici şi persoane nevinovate, care nu puteau să lupte. În schimb, Sonya le putea întrebuinţa în folosul ei, cumva.

Tot ce puteam să facem era să n-o lăsăm, pe cât posibil, să se ridice. Fixarea ei pe o suprafaţă plană, ca podeaua, ar fi fost mult mai uşoară decât pe fotoliul acela mătăhălos. Se tot zgâlţâia în timp ce ea se lupta cu noi şi noi ne chinuiam să obţinem o poziţie favorabilă. Dimitri avea ţepuşa în mână — eu o lăsasem jos pe-a mea ceva mai devreme — aşa că i-a scrijelit pielea cu ea, oferindu-ne un oarecare avantaj în confruntare. Sonya a scos un urlet înfuriat, şi m-am agăţat de speranţa că poate am reuşi s-o obosim. Probabil că nu. Noi aveam să cedăm primii. Durerea mea de cap era o dovadă suficientă a faptului că nu mă aflam într-o formă de vârf.

Am zărit cu coada ochiului o mişcare fulgerătoare, care mi-a declanşat o nouă alarmă. Robert Doru se îndrepta spre noi... şi avea în mână o ţepuşă din argint. Priveliştea era atât de bizară şi de neaşteptată, încât am zăbovit să-l alertez pe Dimitri. Când mintea mea leneşă şi-a revenit brusc la viaţă, era prea târziu.

— Nu! am ţipat, văzându-l pe Robert că-şi ridică ţepuşa. N-o omorî!

Atunci, Dimitri a întors capul şi l-a văzut pe Robert, dar nu mai avea ce să facă. Eu şi Dimitri îi creasem ocazia perfectă. O ţineam imobilizată pe Sonya şi, pieptul ei fiind vulnerabil,

Robert putea să dea lovitura la fix. Înnebunită, m-am întrebat ce puteam să fac. Dacă-l împiedicam, o eliberam pe Sonya. Dacă nu, era posibil ca el să ne ucidă ultima speranţă de a afla cine…

Prea târziu. Ţepuşa a pătruns cu o forţă care m-a uluit. Lissei îi fusese foarte greu să-l străpungă pe Dimitri, şi presupusesem că ar fi la fel pentru cineva ca Robert, mai bătrân şi cu o aparenţă atât de fragilă. Dar nu. Tot a fost nevoit să-şi folosească ambele mâini, însă ţepuşa a pătruns cu fermitate în pieptul Sonyei, străpungându-i inima.

Sonya a scos un ţipăt asurzitor. O lumină strălucitoare, orbitoare, a inundat deodată încăperea, exact în timp ce o forţă invizibilă mă azvârlea cât colo. M-am izbit de un perete, dar creierul meu abia dac-a mai înregistrat durerea. Căsuţa s-a zguduit toată şi, cu o mână, am încercat să mă prind de ceva şi să mă proptesc. Deşi mi-am închis strâns ochii, tot vedeam stele verzi. Timpul şi-a încetinit curgerea. Bătăile inimii mi s-au rărit.

Apoi… totul s-a oprit. Totul. Lumina. Vibraţiile. Am putut să respir normal. Totul era tăcut şi nemişcat, ca şi cum ceea ce abia se petrecuse n-ar fi fost decât o închipuire de-a mea.

Am clipit, încercând să-mi limpezesc la loc vederea şi să evaluez situaţia. Am făcut tot posibilul să mă ridic, stângace, în picioare, şi l-am văzut pe Dimitri făcând acelaşi lucru. Părea să fi fost şi el azvârlit, numai că se prinsese de perete ca de un reazem, nu se izbise de el. Robert zăcea lat pe podea, iar Victor tocmai se repezea să-l ajute. Sydney nu făcea altceva decât să stea încremenită, ca o statuie.

Şi Sonya?

— Incredibil, am şoptit.

Sonya era încă pe fotoliu şi, după cum stătea, trântită pe spate, era evident că fusese şi ea izbită de aceeaşi forţă ca noi toţi. Lanţul era încă în jurul ei, însă ea încetase să se mai zbată. În poală îi rămăsese ţepuşa din argint care, cu doar câteva clipe mai devreme, fusese în mâinile lui Robert. Sonya reuşise să-şi strecoare o mână afară din lanţ, doar cât să poată mângâia cu degetele suprafaţa ţepuşei. Ochii i se măriseră de uimire… ochi de un albastru adânc, azuriu.

Robert o readusese la viaţă pe Sonya Karp. Ea nu mai era strigoi.

Atunci când Lissa îl salvase pe Dimitri, simţisem puterea magiei prin intermediul legăturii, care-mi oferise deplina şi copleşitoarea trăire a întregii fapte. Iar acum, fiind martoră la aşa ceva, fără să beneficiez de cunoştinţele oferite direct de Lissa, tot mi se părea la fel de incredibil. Continuam să caut ceva — orice — care să-mi poată furniza fie şi cel mai mic indiciu despre existenţa ei anterioară.

Nu exista niciunul. Tenul ei păstra paloarea caracteristică moroilor, însă era plin de căldura vieţii, având şi o foarte slabă nuanţă de culoare: nu ca strigoii, complet văduviţi de pigment. Ochii îi erau injectaţi de sânge, dar asta se datora lacrimilor care se îngrămădeau să ţâşnească. Nici urmă de cercuri roşii în jurul irişilor. Iar în expresia ochilor acelora… nici urmă de cruzime sau răutate. Nu erau ochii cuiva care abia adineauri amenințа c-o să ne omoare pe toţi. În ei nu se vedea decât şoc, şi teamă, şi derută. Nu puteam să-mi iau privirea de la ea.

O minune. Încă o minune. După ce-o văzusem pe Lissa că-l readuce la viaţă pe Dimitri, o anume parte din mine crezuse, în secret, că nu voi mai fi niciodată martoră la un astfel de eveniment. Aşa se întâmpla cu miracolele. Aveai parte de unul singur într-o viaţă. Pretutindeni, se discutase o grămadă despre întrebuinţarea spiritului pentru salvarea strigoilor, însă discuţiile se domoliseră atunci când o altă dramă — ca asasinarea unei regine — căpătase primordialitate la Curte. Faptul că existau extrem de puţini utilizatori ai spiritului contribuise, de asemenea, la scăderea popularităţii unei astfel de idei, oricine cunoscând ce greutăţi ar întâmpina un moroi care voia să străpungă cu ţepuşa un strigoi. Dacă gardienii antrenaţi mureau luptându-se cu strigoii, cum ar putea un moroi să-şi împlânte cum trebuie ţepuşa într-un astfel de adversar. Ei bine, aici era răspunsul: putea, dacă strigoiul era imobilizat. Un moroi putea să-i înfigă ţepuşa cu ambele mâini, mai ales dacă era ajutat de gardieni. Perspectivele iscate îmi provocau ameţeală. Magia lui Robert era puternică, însă el, ca persoană, era bătrân şi şubred. Şi totuşi, dacă el reuşise, atunci ar putea să facă asta oricare utilizator al spiritului? El făcuse ca totul să pară aproape uşor. Oare şi Adrian ar fi fost capabil de aşa ceva? Oare Lissa putea să repete minunea?

Un miracol. Sonya Karp era un miracol viu, însufleţit.

Şi, dintr-odată, ea a început să urle.

Totul a debutat ca un soi de vaiet scăzut, însă sporindu-şi repede volumul. Zgomotul m-a trezit brusc din meditaţie, dar n-am ştiut precis cum trebuie să reacţionez. Dimitri, în schimb, a ştiut. Şi-a lăsat ţepuşa să-i cadă din mână şi s-a repezit lângă Sonya, începând s-o elibereze de lanţuri. A tresărit la atingerea lui, însă sforţările ei nu mai erau acum încărcate de acea forţă supranaturală a unui monstru mort-viu în căutarea răzbunării. Erau gesturile cuiva disperat, îngrozitor de înfricoşat.

O înfăşurasem destul de bine cu lanţul acela, însă Dimitri i l-a înlăturat în câteva secunde. După ce a eliberat-o, s-a aşezat pe fotoliu şi a tras-o spre el, lăsând-o să-şi îngroape faţa la pieptul lui şi să hohotească de plâns. Am înghiţit în sec. Şi Dimitri plânsese când fusese preschimbat la loc. Neaşteptata imagine a unui copil nou-născut mi-a fulgerat prin minte. Oare plânsul să fi fost reacţia naturală a oricui se năştea — sau, în cazul acesta, renăştea — pe lume?

O mişcare bruscă mi-a captat atenţia. Sydney făcuse ochii mari şi chiar se îndrepta spre Dimitri... cu gândul să-l oprească.

— Ce faci? a strigat ea. N-o elibera!

Dimitri n-a luat-o în seamă, iar eu m-am grăbit s-o prind şi s-o trag înpoi.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, i-am zis, străduindu-mă s-o liniştesc.

Sydney era factorul cel mai stabil din întreaga noastră operaţiune. Nu puteam să o las să-şi iasă din fire.

— Nu mai e strigoi, i-am zis. Uite. Priveşte-o bine. E din nou moroi.

Sydney a clătinat încetişor din cap.

— Nu se poate. Adineauri am văzut-o.

— Aşa s-a întâmplat şi cu Dimitri. Exact la fel. Despre el nu crezi c-ar fi strigoi, nu? Doar ai încredere în el.

I-am dat drumul, şi ea a rămas pe loc, dar cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

Coborându-mi privirea spre cei doi fraţi, mi-am dat seama că situaţia lor era posibil să fie mai gravă decât crezusem. Robert, deşi nu era strigoi, arăta la fel de palid ca unul. Ochii îi erau goi, iar din gura întredeschisă i se prelingea o dâră de salivă. Asta m-a făcut să-mi reevaluez observaţia de mai devreme, despre cât de uşoară făcuse Robert să pară recuperarea unui strigoi. O străpunsese cu ţepuşa ca un profesionist, dar era clar

că existau şi vreo câteva efecte secundare. Victor încerca să-şi sprijine fratele, murmurându-i cuvinte de alinare şi de încurajare. Iar pe chipul lui Victor... ei bine, acolo se aşternuse o expresie de compătimire şi de teamă pe care n-o mai văzusem vreodată la el. Creierul meu nu era capababil s-o lege pe de-a-ntregul de bine definita imagine de ticălos pe care mi-o formasem despre el. Acum, dădea impresia c-ar fi o persoană adevărată.

Ridicându-şi privirea spre mine, şi-a strâmbat buzele într-un zâmbet amar.

— Ce, ţi-ai epuizat înţepăturile spirituale? Ar trebui să fii fericită. Noi v-am dat ce vă doreaţi. Ai nevoie de răspunsuri de la Sonya Karp? Du-te să le primeşti, m-a îndemnat, făcându-mi cu capul spre ea. E clar că le-ai obţinut cu un preţ considerabil.

— Nu! a exclamat atunci Dimitri. O ţinea încă pe Sonya la pieptul lui, însă expresia feţei i-a devenit dură la auzul cuvintelor lui Victor. Ce, eşti nebun? l-a apostrofat. N-ai văzut ce s-a întâmplat?

Victor şi-a arcuit o sprânceană.

— Da. Am observat.

— Ea nu e în starea necesară ca să dea vreun răspuns! E sub şoc. Las-o în pace.

— Nu te mai comporta de parcă ea ar fi cea care suferă aici, s-a răstit Victor.

Intorcându-se spre Robert, l-a ajutat să se ridice şi să se ducă spre canapea. Robert cu greu putea să se mişte, fiindcă picioarele îi tremurau, cedându-i de-a binelea în timp ce se aşeza. Victor l-a cuprins cu un braţ.

— O să fii bine, l-a încurajat. Totul e bine.

— O să fie? l-am întrebat, neconvinsă.

Robert nu părea câtuşi de puţin să fie într-o formă prea grozavă. Gândurile mele de mai devreme, cu privire la utilizatorii spiritului şi salvarea strigoilor, mi se păreau din ce în ce mai nerealiste.

— El... el a mai făcut-o şi altă dată, şi şi-a revenit, nu? l-am întrebat. Iar Lissa se simte perfect.

— Robert era atunci mult mai tânăr... cum e acum Vasilisa, a replicat Victor, mângâindu-şi fratele pe umăr. Şi nu poţi să spui c-ar fi un simplu act de magie. Să reuşeşti până şi o singură dată e ceva monumental. Dar de două ori? Ei bine, ştim

amândoi cum lucrează spiritul, şi o astfel de reuşită îşi cere tributul, atât asupra trupului cât şi a minţii. Robert a făcut un imens sacrificiu pentru voi,

Bănuiesc că aşa şi era.

— Îţi mulţumim, Robert, i-am zis.

Cuvintele mi-au ajuns cu destulă şovăială pe buze. Totuşi Robert n-a dat impresia că le-ar fi auzit.

Dimitri s-a ridicat, săltând-o cu uşurinţă în braţe pe Sonya. Ea încă plângea, însă hohotele scăzuseră mult în intensitate între timp.

— Are nevoie de odihnă, a rostit, pe un ton arţăgos. Credeţi-mă, habar n-aveţi ce se petrece în clipa asta înăuntrul ei.

— O, te cred, am zis.

— Sunteţi idioţi, s-a răstit Victor. Amândoi.

Mare minune că privirea furioasă a lui Dimitri nu l-a ţintuit pe Victor de podea.

— Deocamdată, nici vorbă de interogatorii.

Am încuviinţat, arătându-mi aprobarea, fiindcă nu ştiam ce altceva aş fi putut să fac. Atunci când Lissa îl transformase pe Dimitri, adoptase o atitudine asemănătoare, la fel de înverşunată şi de protectoare. Chiar dacă nu el fusese cel care-o preschimbase pe Sonya, era singurul dintre cei de-aici care ştia prin ce putea ea să treacă. Ştiam că adaptarea lui fusese anevoioasă, şi că efectele iniţiale ale refacerii lui îi provocaseră dezorientare. Asta, fără să mai punem la socoteală depresia ulterioară.

A trecut repede pe lângă noi toţi, ducând-o pe Sonya în dormitorul ei. Sydney i-a urmărit din ochi, după care a aruncat o privire spre canapea, unde Victor încă stătea cu braţul pe după umerii fratelui său. Fata Alchimist mi-a căutat privirea, cu o expresie de mirare pe chip.

— Am auzit... dar nu mi-a venit să cred.

— Câteodată, i-am mărturisit, nici mie nu-mi vine încă. Asta contrazice toate regulile universului.

Spre surprinderea mea, ea şi-a pipăit micuţa cruce din aur de la gât.

— Unele dintre reguli sunt mai mari decât însuşi universul.

Victor s-a ridicat de pe canapea, părând satisfăcut de faptul că Robert se odihnea acum. M-am încordat brusc. Lăsând deoparte minunile, el tot un criminal rămânea, şi încă unul pe

care intenţionam să-l prind. Făcând un pas spre mine, mi s-a adresat pe un scăzut.

— Îmi cer scuze că vă întrerup cursul de metafizică elementară, dar trebuie să fii atentă la mine, mi-a zis. Ai grijă, Rose. Ai foarte mare grijă. Atât de multe sunt acum în sarcina ta. Nu-i permite lupului tău preferat să te împiedice să afli ce ştie Sonya.

— Totuşi, el are dreptate, am exclamat. S-au scurs abia cinci minute! Prin ce-a trecut ea... prin ce-au trecut amândoi... în fine, sunt chestii cam importante. Literalmente, din cele care-ţi schimbă viaţa. Şi el a trebuit să se refacă şi să se adapteze, ca să fie salvat. Cum se reface, o să ne ajute şi ea.

— Eşti convinsă? m-a întrebat, mijind ochii spre mine. Oare ea crede c-a fost salvată? Ai uitat un lucru: Belikov a fost transformat împotriva voinţei lui. Ea, nu.

— Ce-ce tot spui? Că ea o să-ncerce să redevină strigoi?

— Spun, a replicat Victor, ridicând din umeri, că ar fi bine să vă obţineţi răspunsurile cât mai repede. Şi să n-o lăsaţi singură.

Cu acestea, Victor ne-a întors spatele, plecând spre bucătărie. S-a întors repede, aducând un pahar cu apă. Robert a băut-o cu lăcomie, după care s-a cufundat într-un somn greu. Oftând, m-am rezemat de un perete, lângă Sydney, total epuizată. Încă aveam dureri de pe urma luptei de mai devreme.

— Şi-acum? s-a interesat Sydney.

— Nu ştiu, i-am răspuns, clătinând din cap. Aşteptăm, aşa cred.

Dimitri s-a întors puţin mai târziu, aruncând o scurta privire spre Robert.

— Şi ea doarme, m-a informat. Transformarea... e dificilă.

Îi vedeam bine licărul chinuit din ochi şi m-am întrebat care dintre amintiri l-o mai tortura acum. Amintirea momentului în care fusese transformat? Aceea a perioadei petrecuta în chip de strigoi?

— Nu cred c-ar fi bine s-o lăsăm singură pe Sonya, am zis şi, cu coada ochiului, am observat zâmbetul superior al lui Victor. Ar trebui să stea cineva cu ea, pentru eventualitatea în care s-ar trezi. N-o să ştie ce se-ntâmplă cu ea.

Dimitri nu mi-a răspuns timp de câteva secunde, cercetându-mă cu privirea. Mă cunoştea îndeajuns de bine încât să simtă că poate mai aveam şi altceva în minte. Din fericire, n-a reuşit

să găsească vreo fisură în logica mea.

— Ai dreptate. Te-ar deranja să stai cu ea? a întrebat-o pe Sydney.

Mi-am scormonit mintea după un argument. Nu, nu. Nu. Dacă într-adevăr Sonya s-ar fi întors împotriva noastră, ne trebuia altcineva care s-o păzească... şi cineva capabil să se lupte cu ea. Sydney, ghicindu-mi probabil gândurile, m-a scutit de o minciună faţă de Dimitri... sau de mărturisirea adevăratului meu motiv de îngrijorare.

— Ea nu mă cunoaşte. Ar putea să iasă mai rău când se trezeşte. Şi, în plus...

Pe chipul lui Sydney a apărut acea expresie dezgustată în care excelau Alchimiştii.

— În plus, nu mă simt prea în largul meu cu cineva care, acum cinci minute, era un monstru.

— Dar ea nu mai e strigoi, a exclamat el. E categoric, fără îndoială, din nou moroi!

Până şi eu am fost un pic înfricoşată de duritatea din vocea lui, însă reacţia vehementă nu m-a surprins în totalitate. Avusesem mult de furcă până să-i convingă pe ceilalţi că se transformase la loc.

— Ştiu că e greu de crezut, a reluat, îmblânzindu-şi un pic trăsăturile, dar ea chiar s-a schimbat.

— Atunci, stau eu cu ea, m-am oferit.

— Nu, nu, a refuzat Dimitri, scuturând din cap. Sydney are dreptate într-o privinţă: e posibil ca Sonya să fie dezorientată. E bine să fie acolo cineva care înţelege ce s-a petrecut.

Am dat să-l contrazic, cu argumentul că eu eram singura pe care o cunoştea Sonya cu adevărat, dar m-am gândit apoi că era mai bine să rămân cu cei doi fraţi. Păreau inofensivi acum, dar nu puteam să am încredere în ei. Din câte se părea, nici Dimtri. A înaintat câţiva paşi şi s-a aplecat spre mine, şoptindu-mi la ureche.

— Fii cu ochii pe ei, m-a sfătuit. Robert e dărâmat acum, dar e posibil să-şi revină mult mai repede decât credem.

— Ştiu.

A dat să plece, dar şi-a mai întors o dată privirea spre mine. Figura lui poruncitoare se îndulcise, transformându-se în ceva meditativ, temător.

— Rose?

— Mda?

— Aşa… aşa a fost şi cu mine când m-a transformat Lissa?

— Mai mult sau mai puţin.

— Nu mi-am dat seama… a fost…

Se lupta să-şi caute cuvintele. Total necaracteristic pentru el.

— Felul în care lumina aia a inundat camera, felul în care s-a schimbat ea… Când am văzut cum răsare viaţa din moarte a fost…

— Frumos?

A încuviinţat.

— O astfel de viaţă… nu poţi… nu, nu poţi s-o iroseşti.

— Nu, l-am aprobat. Nu poţi.

Atunci, am văzut ceva mişcându-se în el. Ceva mărunt, la fel ca pe alee, dar am ştiut că se descotorosise de o nouă parte a traumei provocate de existenţa ca strigoi.

N-a mai spus nimic, şi l-am urmărit cu privirea în timp ce înainta pe coridor. Neavând altceva mai bun de făcut, Sydney s-a aşezat turceşte pe podea, cu o carte în poală. N-a deschis-o, fiindcă gândurile îi rătăceau, clar, cine ştie pe unde. Între timp, Victor s-a lăsat pe spătarul fotoliului, pe care l-a întins ca pe o canapea. Nu arăta la fel de rău ca Robert, dar semnele epuizării se vădeau la amândoi fraţii. Bun. Cu cât erau mai mult timp scoşi din uz, cu atât mai bine. Mi-am adus un scaun din bucătărie, ca să pot să stau jos şi să supraveghez încăperea. Totul era paşnic.

Mă simţeam ca o dădacă, şi presupun că asta cam şi eram. Fusese o zi lungă, şi noaptea a întunecat curând ferestrele. Asta m-a îngrijorat. De unde puteam să ştiu dacă nu cumva Sonya o fi avut ceva prieteni strigoi, care să-i vină în vizită? Faptul că Donovan o cunoştea ne arăta cu certitudine că ea nu era tocmai o proscrisă din rândurile lor. Gândul acesta mi-a sporit vigilenţa, dar în acelaşi timp eram şi istovită. Cei doi fraţi dormeau deja. Sydney, într-o încercare de a-şi respecta orarul uman, şi-a găsit până la urmă o pernă şi o pătură, încovrigându-se pe patul improvizat de pe podea.

Cât despre mine? Eu mă situam cam pe la jumătatea drumului dintre orarul uman şi cel vampiric. Şi aveam senzaţia că şi pentru Dimitri era valabil acelaşi lucru. În realitate, noi urmam un orar de genul faci-ce-trebuie, în care somnul prelungit nu reprezenta o opţiune.

Un zumzet de emoţie şi de uimire mi-a zbâmâit deodată prin intermediul legăturii mele cu Lissa. Nu simţeam vreo primejdie sau vreo ameninţare, însă curiozitatea m-a hotărât să verific oricum ce mai făcea ea. Chiar dacă mintea îmi pătrundea într-a ei, ştiam că trupul avea să-mi rămână vigilent, şi voiam să ştiu cum decursese pentru ea restul testului.

Splendid, normal. Se întorsese cu microbuzul la Curte, epuizată, dar mândră de ea. Şi nu era singura. Toţi ceilalţi însoţitori ai ei aveau înfăţişări asemănătoare... toţi, în afară de Ava Drozdov. Ea fusese singura care cedase şi-şi folosise telefonul mobil, cerând ajutor. Pe Lissa a mirat-o faptul că tocmai ea clacase. După văicărelile lui de la început, Marcus Lazar dăduse impresia că ar fi cel mai probabil să abandoneze. Dar nu, bătrânul reuşise cumva, ceea ce însemna că avea să meargă mai departe cu testele pentru monarhie. Ava refuza contactul vizual cu oricine altcineva, preferând să privească, deprimată, pe geam, în timp ce se îndreptau spre Curte. Avea să-şi menţină locul din Consiliu, dar şansa de a deveni regină se dusese.

Lissei îi părea rău pentru ea, însă nu-şi permitea să-şi irosească prea multe griji pentru altcineva. Aşa erau testele, aşa erau determinaţi candidaţii cei mai potriviţi. Şi, în plus, Lissa îşi avea propriile probleme. Faptul că stătuse afară pe timpul zilei contravenise orarului vampiric, căruia i se conforma în mod normal. Acum, nu-şi dorea decât să ajungă înapoi la Curte, să se ducă în camera ei şi să doarmă câteva ore. Îşi dorea să fie lăsată în pace.

Numai că, în loc de aşa ceva, s-a trezit că o aştepta o întreagă gloată.

Nouăsprezece

Microbuzele au parcat intr-o zonă a Curţii ceva mai retrasă, aşa că imaginea suprafeţei ticsite de moroi plini de nerăbdare a însemnat un şoc pe cinste pentru Lissa. Gardienii se mişcau ca fantomele prin mulţime, exact ca în şedinţa cu nominalizările, menţinând pe cât posibil ordinea. Numai că mulţimea tot stătea în drum în timp ce microbuzele încercau să ajungă la garaje, şi numeroase feţe se întindeau să privească pe geamuri,

încercând să prindă măcar o imagine fugară a candidaţilor la coroană.

Lissa se holba şocată la mulţime, aproape temându-se să coboare. Ariana i-a adresat un zâmbet liniştitor.

— E ceva normal. Toţi vor să ştie cine a reuşit şi cine nu. Mai ales ei vor să ştie.

Şi şi-a înclinat capul spre partea din faţă a microbuzului. Încordându-şi privirea prin parbriz, Lissa i-a observat pe ceilalţi candidaţi. Din cauză că traseul din pădure nu putea fi conceput pentru mai multe persoane, grupul fusese împărţit în două serii. Candidaţii rămaşi aveau să treacă mâine prin acelaşi test şi, fără îndoială, erau curioşi să afle care dintre rivalii lor trecuseră astăzi.

Lissa era familiarizată cu ordinea şi cu buna-cuviinţă din mediul regal, aşa că o uimea să-i vadă acum cuprinşi de o asemenea nerăbdare şi agitaţie. Şi, desigur, moroii „din popor" sosiţi la Curte se amestecaseră şi ei în mulţime. Toată lumea se împingea, fiecare lungindu-şi gâtul peste umărul celorlalţi, ca să afle ce se întâmplase. Se strigau numele unora dintre candidaţi, şi aproape că m-am mirat că nu se vedeau pancarte şi nu se intonau cântece.

Lissa şi însoţitorii ei au coborât din microbuz, întâmpinaţi de valul de ovaţii care a străbătut întreaga mulţime. Destul de repede a devenit cât se poate de clar cine trecuse şi cine nu. Asta a provocat o rumoare şi mai aprinsă în rândul privitorilor. Lissa a rămas pe loc, ca înrădăcinată, privind în jur şi simţindu-se rătîcită. Una era să discute, în mod raţional, cu prietenii ei, argumentele în favoarea candidaturii ei la tron. Şi cu totul alta însemna să fie arucată în ceea ce semnificau, într-adevăr, alegerile.

Ea îşi limitase concentrarea la câteva subiecte: siguranţa mea, descoperirea criminalului şi trecerea cu bine a testelor. Acum, privind mulţimea adunată acolo, înţelegea că procesul electoral era mai important decât ea, mai important decât orice şi-ar fi putut imagina. Pentru cei din faţa ei, nu era o glumă. Nu era o şmecherie menită să sucească legile pe toate părţile şi să tragă de timp. Vieţile lor erau miza simbolică. Moroii şi dhampirii trăiau în mai multe ţări diferite, supunându-se legilor acestora, însă însă se supuneau şi acestei guvernări, care-şi desfăşura activitatea la Curte. O guvernare extinsă în întreaga

lume şi afectându-i pe toţi dhampirii şi moroii care alegeau să rămână în societatea noastră. Da, exista dreptul la vot, însă viitorul nostru era conturat de rege sau de regină.

Gardienii însărcinaţi cu paza mulţimii le-au făcut în sfârşit semn rudelor că pot să-şi croiască drum spre candidaţii lor. Lissa nu avea pe nimeni. Atât Janine, cât şi Eddie — în ciuda afirmaţiilor precedente — se treziseră că primesc misiuni temporare care îi împiedicau să se afle non-stop alături de Lissa, şi se ştie că nu avea nici rude care să vină pentru ea. Rămasă la voia întâmplării, se simţea ameţită în mijlocul acelui haos, încă năucită de momentul ei de strălucire. Sentimente contradictorii se luptau în ea. Faptil că îi înşela pe toţi o făcea să se simtă nedemnă, şi-ar fi renunţat acum la candidatură. În acelaşi timp, îi apăruse deodată dorinţa de a se arăta demnă de aceste alegeri. Voia să rămână cu capul sus şi să treacă de teste cu mândrie, chiar dacă o făcea din alte motive.

În sfârşit, o mână energică a prins-o de braţ. Era a lui Christian.

— Hai. Să ieşim odată de-aici. Trăgând-o după el, şi-a croit drum cu coatele printre gură-cască. Hei, a strigat spre doi gardieni rămaşi mai spre marginea mulţimii. Se poate o mână de ajutor pentru prinţesă?

Era pentru prima dată când îl vedeam comportându-se ca un membru al unei familii regale, uzând de autoritatea rangului său. Pentru mine, era sarcasticul şi cinicul Christian. Numai că, în societatea moroilor, după împlinirea vârstei de optsprezece ani trebuia practic să i se adresezi numindu-l Lordul Ozera. Uitasem de asta. Cei doi gardieni, nu. S-au grăbit imediat s-o încadreze pe Lissa, ajutându-l pe Christian să străpungă mulţimea. Pentru Lissa, chipurile celor din jur nu erau altceva decât o ceaţă, iar zarva, un vuiet înfundat. Şi totuşi, din când în când, câte ceva mai ajungea până la ea. Scandările numelui ei. Afirmaţii despre întoarcerea dragonului, simbolul familiei Dragomir. Se întâmplă cu adevărat, îşi tot repeta în sinea ei. Se întâmplă cu adevărat.

Gardienii au condus-o, cu obişnuita lor eficienţă, prin mulţime, traversând domeniile Curţii până la clădirea în care locuia. De îndată ce au văzut-o în siguranţă, s-au retras, iar ea le-a mulţumit cu graţie, pentru ajutor. Dar când a ajuns, împreună cu Christian, în camera ei, s-a lăsat să cadă pe pat,

năucită.

— Of, Doamne, a exclamat. Ce nebunie!

— La ce anume te referi? s-a interesat Christian, zâmbind. La primirea ta? Sau la testul în sine? Arăţi de parcă... în fine, nici nu ştiu precis ce ai făcut.

Lissa a încercat să se examineze la repezeală. Pe drumul de întoarcere îi dăduseră prosoape uscate, însă veşmintele tot umede îi erau şi se boţeau pe măsură ce se uscau. Pantofii şi blugii erau pline de noroi, şi nici măcar nu voia să se gândească la cum putea să-i arate părul.

— Păi, am...

Numai că vorbele i-au rămas lipite pe buze... şi nu din cauză că, dintr-odată, s-ar fi hotărât să nu-i răspundă.

— Nu pot să spun, a murmurat atunci. Chiar funcţionează. Farmecul nu-mi dă voie.

— Ce farmec? s-a mirat el.

Suflecându-şi mâneca, Lissa şi-a ridicat pansamentul, arătându-i minusculul punct tatuat de pe braţul ei.

— Un farmec de constrângere, ca să nu pot să vorbesc despre test. Cum au şi Alchimiştii.

— Uau, a exclamat el, cu adevărat impresionat. Niciodată n-am crezut că au, într-adevăr, efect.

— Cred că au. E foarte ciudat. Vreau să vorbesc despre asta, dar, pur şi simplu... nu pot.

— Nu-i nimic, i-a zis el, îndepărtându-i de pe faţă o şuviiţă de păr umed. Ai trecut. Numai asta are importanţă. Numai la asta trebuie să te concentrezi.

— Singurul lucru la care aş vrea să mă concentrez în clipit de faţă e un duş... ceea ce poate să pară caraghios dacă mă gândesc cât de leoarcă sunt.

Cu toate acestea, nu s-a urnit, rămânând să fixeze cu privirea peretele din faţa ei.

— Hei, a interpelat-o Christian cu blândeţe. Ce ai? Te-a speriat mulţimea?

Lissa şi-a întors din nou faţa spre el.

— Nu, asta-i problema. Adică, mda, m-a cam intimidate. Dar tocmai am înţeles că... nu ştiu. Am înţeles că particip la un proces de o importanţă majoră, unul care se desfăşoară încă...

— De la începuturile lumii? a completat-o glumeţ Christian citând aberanta afirmaţie a lui Nathan.

— Aproape, i-a răspuns ea, cu un mic zâmbet care s-a stins curând. Aşa ceva trece dincolo de tradiţie, Christian. Alegerile sunt parte integrantă a societăţii noastre. Înrădăcinată. Putem noi să discutăm despre modificarea legii cu vârsta, sau despre luptă, sau despre orice-am vrea, dar asta e ceva străvechi. Şi cu bătaie lungă. Îi vezi pe cei de-afară? Nu toţi sunt americani. Au venit şi din alte ţări. Câteodată, uit că, deşi Curtea e aici, ea îi guvernează pe moroii de pretutindeni. Ce se-ntâmplă aici afectează lumea întreagă.

— Unde vrei să ajungi cu asta? a vrut el să ştie.

Lissa era cufundată în propriile gânduri, aşa că nu putea să-l vadă pe Christian la fel de obiectiv pe cât îl vedeam eu. El o cunoştea hine. O înţelegea şi o iubea. Între ei doi exista o sincronizare asemănătoare celei dintre mine şi Dimitri. Uneori, totuşi, gândurile Lissei se îndreptau în direcţii pe care el nu putea să le ghicească. Nu recunoscuse niciodată asta, însă eu ştiam că se numără printre motivele pentru care o iubea atât: acela că, spre deosebire de mine, cunoscută de toată lumea ca având o fire năvalnică, Lissa păruse totdeauna imaginea calmului şi a raţiunii. Dar, dintr-odată, făcea câte ceva total neaşteptat. Iar lui, astfel de momente îi produceau încântare... deşi câteodată îl şi înspăimântau, fiindcă niciodată nu-şi dădea seama cu precizie ce rol juca spiritul în acţiunile ei. Iar acum era unul dintre aceste momente. Christian ştia că alegerile o stresau şi, ca şi mine, era conştient de faptul că puteau să aducă tot ce era mai rău.

— Am de gând să iau testele astea la modul cel mai serios, l-a înştiinţat ea. Ar fi... ar fi ruşinos să nu. Şi o insultă la adresa societăţii noastre. Ţelul meu suprem e să aflu cine i-a înscenat totul lui Rose, dar până atunci, ştii ce-o să fac? O să trec testele ca o persoană care intenţionează să ajungă regină.

Christian a ezitat înainte să spună ceva, lucru rar pentru el.

— Tu vrei să fii regină?

Replica lui a smuls-o brusc pe Lissa din filosofările ei visătoare despre tradiţie şi onoare.

— Nu! Sigur că nu. Am optsprezece ani. Nici măcar să beau alcool n-am voie.

— Dar asta nu te-a împiedicat niciodată să bei, i-a atras el atenţia, redevenind aproape cel obişnuit.

— Eu vorbesc serios! Vreau să merg la facultate. Vreau s-o

aduc înapoi pe Rose. Nu vreau să guvernez peste naţiunea moroilor.

O privire şireată i-a luminat lui Christian ochii albaştri.

— Ştii ce, mătuşa Tasha tot spune în glumă despre tine că ai fi de fapt o regină mai bună decât celelalte, numai că, uneori... nu prea cred că glumeşte.

Gemând, Lissa s-a întins pe spate pe pat.

— Îmi e dragă, dar ar trebui să cam stăm cu ochii pe ea. Dacă într-adevăr există cineva capabil să schimbe legea aia, atunci ea ar fi, cu toţi prietenii ei activişti.

— Ei bine, nu-ţi face griji. Problema cu „prietenii ei activişti" e că au atâtea pentru care să protesteze, încât nu reuşesc de obicei să se ocupe toţi de acelaşi lucru în acelaşi timp, i-a explicat Christian, întinzându-se lângă ea şi trăgând-o spre el. Dar, dacă vrei să-mi ştii părerea, şi eu cred c-ai fi o regină formidabilă, prinţesă Dragomir.

— O să te murdăreşti, l-a prevenit ea.

— Sunt deja. A, vrei să spui, de la hainele tale? a întrebat-o, cuprinzând-o în braţe, fără să-i pese de cât era de udă şi de înnămolită. Mi-am petrecut cea mai mare parte a copilăriei ascunzându-mă într-un pod plin de praf şi având exact o singură cămaşă de purtare. Chiar crezi că ar putea să-mi pese de tricoul ăsta?

Ea a izbucnit în râs şi l-a sărutat, eliberându-şi pentru un minut mintea de griji şi savurându-i doar gustul buzelor. Gândindu-mă că erau într-un pat, m-am întrebat dacă nu cumva sosise vremea să mă retrag. Numai că, după câteva secunde, s-a retras oftând mulţumită.

— Ştii ceva, uneori am impresia că te iubesc.

— Uneori? a întrebat el, prefăcându-se ofensat.

— Tot timpul, s-a grăbit ea să-l liniştească, răvăşindu-i părul. Dar trebuie să te menţin cu picioarele pe pământ.

— Consideră-mă menţinut.

Şi-a apropiat din nou buzele de ale ei, oprindu-se însă la auzul unei bătăi în uşă. Ea s-a tras înapoi din acea aproape-sărutare, însă niciunul dintre ei nu s-a desprins şi din îmbrăţişare.

— Nu răspunde, i-a zis Christian.

Lissa a privit încruntată spre living. Desprinzându-se uşurel din braţele lui, s-a ridicat şi a pornit spre uşă. Când a ajuns la

câţiva paşi de ea, a clătinat din cap, în semn de confirmare.

— E Adrian, a anunţat ea.

— Un motiv în plus să nu răspunzi, a insistat Christian.

Fără să-l ia în seamă, Lissa a deschis uşa şi, aşa cum era de aşteptat, în pragul ei a apărut nonşalantul meu iubit. Din spatele Lissei, l-am auzit pe Christian pronunţând sacadat:

— Cel. Mai. Prost. Moment. Posibil.

Adrian a studiat-o mai întâi pe Lissa, după care şi-a îndreptat privirea spre Christian, răşchirat pe pat în cealaltă parte a apartamentului.

— Hm, a bombănit el, intrând. Prin urmare, aşa vreţi să rezolvaţi voi problema familiei. Mici Dragomiri. Bună idee.

Ridicându-se, Christian s-a apropiat agale de el.

— Mda, exact cum ai spus. Ceea ce înseamnă că perturbi problemele oficiale ale Consiliului.

Adrian avea o vestimentaţie neprotocolară pentru el, blugi şi un tricou negru, deşi le făcea să pară produse de firmă. De fapt, probabil că şi erau. Doamne, cât de dor îmi era de el! îmi era dor de ei toţi.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Lissa.

În timp ce Christian părea să ia sosirea lui Adrian ca pe o ofensă personală, Lissa ştia că Adrian n-ar fi fost acolo fără un motiv întemeiat... mai ales atât de devreme pentru orarul moroilor. Cu toate că avea pe chip obişnuitul lui zâmbet leneş, în aura lui se întrezărea un licăr de agitaţie şi de nerăbdare. Avea veşti.

— L-am prins, a anunţat el. L-am prins în capcană.

— Pe cine? s-a interesat Lissa, nedumerită.

— Pe idiotul ăla de Blake Lazar.

— Cum adică, l-ai prins în capcană? l-a întrebat Christian, la fel de perplex ca şi Lissa. Ai întins o capcană pentru urşi pe terenul de tenis, sau ce?

— Aş fi vrut eu. E colo, la Săgeata Aprinsă. Tocmai am mai dat un rând, aşa că ar trebui să-l găsim acolo încă dacă ne grăbim. El crede c-am ieşit la o ţigară.

Judecând după miresmele care-l învăluiau pe Adrian, Lissa avea senzaţia că el chiar ieşise la o ţigară. Şi, probabil, nu stătuse nici pe uscat.

— Ai fost într-un bar atât de devreme?

Adrian a ridicat din umeri.

— Pentru oameni, nu e devreme.

— Dar tu nu eşti…

— Ei, las-o, verişoară, a protestat Adrian.

Aura lui nu avea culorile estompate ale cuiva complet beat dar, da, categoric dăduse pe gât câteva pahare.

— Dacă drăguţul de Ambrose a avut dreptate cu privire la mătuşa Tatiana, atunci individul ăsta poate să ne spună numele altor femei geloase.

— Şi-atunci, de ce nu l-ai întrebat şi singur? a replicat Christian.

— Pentru că să pun eu întrebări despre viaţa sexuală a mătuşii mele ar fi ceva scârbos şi nelalocul lui, a explicat Adrian. În timp ce Blake ar fi mai mult decât fericit să discute cu fermecătoarea noastră prinţesă, aici prezentă.

Lissa şi-ar fi dorit amarnic să fi rămas în pat, dar gândul că ar putea să afle ceva de folos pentru mine i-a aprins un nou rezervor de energie.

— OK, dar dă-mi voie măcar să-mi găsesc altceva de îmbrăcat şi să mă pieptăn.

În timp ce ea se schimba în dormitor, l-a auzit pe Adrian spunându-i lui Christian:

— Ştii ceva, tricoul tău arată cam jegos. Cred c-ar trebui să faci un pic mai multe eforturi, dacă tot umbli cu o prinţesă.

După aproximativ un sfert de oră, tripleta era în drum, traversând terenurile Curţii, spre un bar ascuns în incinta unei clădiri administrative. Mai fusesem acolo şi, la început, mă gândisem că era un loc cam ciudat pentru un bar. Dar, după ce, recent, fusesem pedepsită cu corvoada îndosarierii actelor, ajunsesem la concluzia că şi eu, dac-ar fi trebuit să-mi câştig existenţa ca funcţionară într-un birou, mi-aş fi dorit probabil să am la îndemână şi o sursă rapidă de alcool.

Barul era slab luminat, atât pentru atmosferă, cât şi pentru confortul moroilor. Lăsând deoparte gluma lui Adrian, era întradevăr devreme pentru moroi, şi în local nu se aflau decât vreo doi clienţi. Adrian i-a făcut un mic gest barmaniţei, unul despre care am presupus că reprezenta o comandă, fiindcă femeia s-a întors imediat şi a început să pregătească o băutură.

— Hei, Ivashkov! Pe unde-ai umblat?

Cineva striga spre Lissa şi prietenii ei şi, după câteva clipe, ea a descoperit un tip stând singur la o masă dintr-un colţ. În

timp ce Adrian îi conducea într-acolo, ea a remarcat că era un tânăr cam de vârsta lui Adrian, cu păr negru creţ şi ochi strălucitori, bleu-verzui, cam în nuanţa cravatei purtate recent de Abe. Era de parcă ar fi luat cineva culorile uluitoare ale ochilor lui Adrian şi-ai lui Christian şi le-ar fi amestecat între ele. Avea un corp suplu şi musculos, ca şi un ten atât de închis cât era posibil pentru un moroi... şi, chiar şi având un iubit, Lissa nu se putea împiedica să-l admire cât e de atrăgător.

— Ca să aduc o companie mai arătoasă, i-a răspuns Adrian, trăgându-şi un scaun.

Moroiul i-a observat abia atunci pe însoţitorii lui Adrian şi a sărit ca ars. I-a luat mâna Lissei, s-a aplecat peste ea şi a sărutat-o.

— Prinţesă Dragomir. Ce onoare să vă cunosc, în sfârşit. Văzându-vă din depărtare, am considerat că sunteţi frumoasă. Dar de aproape? De-a dreptul divină.

— Vi-l prezint, a rostit Adrian, pe un ton măreţ, pe Blake Lazar.

— Încântată de cunoştinţă, a răspuns ea.

Blake i-a adresat un zâmbet strălucitor.

— Pot să-ţi spun Vasilisa?

— Poţi să-mi spui Lissa.

— Şi poţi să-ţi iei mâna de pe ea acum, a intervenit Christian.

Blake şi-a întors privirea spre el, mai zăbovind câteva secunde până să-i elibereze mâna Lissei... şi părând foarte mândru pentru aceste secunde suplimentare.

— Şi pe tine te-am mai văzut. Ozera. Crispin, nu?

— Christian, l-a corectat Lissa.

— Exact, a încuviinţat Blake, trăgând un scaun şi jucând încă rolul gentlemanului desăvârşit. Te rog, i-a zis Lissei, stai cu noi. Nu l-a invitat şi pe Christian, care s-a dat peste cap ca să stea lângă Lissa. Ce bei? a întrebat-o. Fac eu cinste.

— Nimic, a răspuns Lissa.

Barmaniţa şi-a făcut tocmai atunci apariţia, aducând un pahar pentru Adrian şi un altul pentru Blake.

— Niciodată nu e prea devreme. Întreabă-l pe Ivashkov. Tu începi să bei de cum te rostogoleşti jos din pat, aşa e?

— Am o sticlă cu scotch chiar pe noptieră, a replicat Adrian, menţinându-şi încă tonul uşuratic.

Lissa s-a concentrat asupra aurei lui. Avea acel auriu

strălucitor propriu tuturor utilizatorilor spiritului, dar uşor întinat de alcool. Mai avea şi o foarte slabă nuanţă de roşu: nu de furie adevărată, ci, categoric, de iritare. Lissa şi-a amintit că nici Adrian şi nici Ambrose nu aveau o părere prea bună despre Blake ăsta.

— Şi, ce vă aduce pe-aici, pe tine şi pe Christopher? a întrebat Blake, golind un pahar cu un lichid în nuanţa chihlimbarului, aşezându-l alături de băutura abia primită.

— Christian, l-a corectat Christian.

— Mai devreme, vorbeam despre mătuşa mea, i-a amintit Adrian.

Încă o dată, reuşea să pară cât se poate de comunicativ, dar oricât de mult şi-ar fi dorit el să-mi dovedească nevinovăţia, era evident că scormonirea detaliilor crimei a cărei victimă fusese Tatiana îl deranja.

Zâmbetul lui Blake şi-a mai pierdut un pic din strălucire.

— Cât de deprimant. Pentru amândoi.

Remarca era adresată Lissei şi lui Adrian. Christian parcă nici n-ar fi existat.

— Îmi pare rău şi pentru faza cu Hathaway, a adăugat el, doar pentru Lissa. Am auzit cât ai fost de supărată. Cine-ar fi prevăzut aşa ceva?

Lissa a dedus că se referea la cât se supărată şi de jignită se prefăcuse ea că ar fi din cauza mea.

— Ei bine, i-a răspuns, cu amărăciune, presupun că aşa e când nu te pricepi să-i citeşti pe ceilalţi. Am avut sub ochi un milion de indicii. Pur şi simplu, nu le-am dat atenţie.

— Şi tu cred că eşti supărat, a zis Christian. Am auzit că erai destul de apropiat de regină.

Rânjetul lui Blake a revenit la locul lui.

— Mda... ne cam cunoşteam reciproc destul de bine. O să-mi lipsească. Oricât de rece li s-ar fi părut unora, credeţi-mă, ştia să se distreze, a comentat Blake, întorcându-şi privirea spre Adrian. Tu probabil că ştiai asta.

— Nu şi în felul în care-l ştiai tu, a replicat Adrian, oprindu-se să soarbă din pahar.

Bănuiesc că avea nevoie să bea ca să-şi înfrâneze replicile tăioase şi, sinceră să fiu, nu i-o luam în nume de rău. Ba chiar îi admiram autocontrolul. Dac-aş fi fost în locul lui, de mult i-aş fi ars un pumn lui Blake.

— Tu, sau Ambrose, a reluat Adrian.

Frumosul zâmbet al lui Blake s-a transformat într-o încruntare în toată legea.

— Cine? Ăla? Care se prostituează pentru sânge? Nu merita să stea în faţa reginei. Nu pot să cred că-l mai lasă măcar să stea la Curte.

— El, de fapt, crede că tu ai asasinat-o pe regină, a zis Lissa adăugând apoi în grabă: Ceea ce e ridicol, din moment ce toate dovezile o indică pe Rose ca fiind autoarea.

Nu erau tocmai cuvintele lui Ambrose, însă ea voia să vadă dacă putea să-i provoace o reacţie. Şi a putut.

— Ce crede?

— Da. Categoric, nici urmă de zâmbet acum. Şi, fără el, Blake deodată nu mai părea la fel de chipeş ca mai devreme.

— Ce jigodie mincinoasă! Am un alibi, şi el ştie. E întors pe dos doar fiindcă ea mă prefera pe mine.

— Şi-atunci, de ce-l mai ţinea şi pe el? s-a mirat Christian cu un chip aproape îngeresc. Ce, tu nu-i erai de-ajuns?

Blake l-a fixat cu o privire mânioasă, după care şi-a golit noul pahar aproape dintr-o singură înghiţitură. Ca prin farmec, a apărut barmaniţa cu un altul. Blake i-a mulţumit printr-o înclinare a capului, înainte de a continua.

— O, ba-i eram mai mult decât de ajuns. Mai mult decât de ajuns şi pentru o duzină de femei, numai că eu nu mă prosteam cu alte amantlâcuri, ca el.

Expresia feţei lui Adrian devenea tot mai chinuită odată cu fiecare referire la viaţa sexuală a Tatianei. Şi totuşi, îşi juca mai departe rolul.

— Presupun că vorbeşti despre celelalte fetiţe ale lui Ambrose, nu?

— Î-hî. Numai că „fetiţe" mi se pare un termen cam exagerat. Toate erau mai bătrâne şi, sincer să fiu, cred că-l şi plăteau. Nu că mama ta ar fi avut nevoie să plătească pe cineva, a adăugat Blake. Vreau să zic, e chiar destul de cu vino-ncoace. Dar, ştii, ea chiar nu putea să fie cu el în vreun fel adevărat.

Toţi au avut nevoie de câteva clipe până să-şi dea seama la ce făcea aluzie Blake. Adrian s-a prins primul.

— Ce-ai spus?

— Au! Blake părea pătruns de o surprindere legitimă, însă era greu să-ţi dai seama dacă se prefăcea sau nu. Credeam că

ştii. Maică-ta şi Ambrose… mă rog, cine-ar putea să-i găsească vreo vină? Cu unul ca taică-tău? Totuşi, între noi doi fie vorba, eu cred că putea să-şi găsească altul mai bun.

Şi din tonul lui Blake se înţelegea precis care considera el că ar fi fost altul mai bun pentru Daniella.

Sub ochii Lissei, aura lui Adrian s-a aprins în văpăi roşii.

— Javra naibii! a exclamat el. Nu era genul care să se ia la bătaie, însă există un început pentru orice… iar Blake tocmai trecuse un hotar destul de grav. Mama nu l-a înşelat pe tata, s-a răstit Adrian. Şi, chiar dac-ar fi făcut-o… sunt al naibii de sigur că n-ar fi trebuit să plătească pentru asta.

Blake n-a părut descumpănit, dar poate că situaţia ar fi fost cu totul alta dacă Adrian l-ar fi lovit într-adevăr. Aşa, Lissa i-a pus o mână pe umăr şi l-a strâns cu blândeţe.

— Uşurel, i-a murmurat.

Şi am simţit o firavă furnicătură a unei constrângeri la calm trecând dinspre ea spre el. Adrian a recunoscut-o imediat şi şi-a tras braţul, aruncându-i o privire care-i spunea că nu-i aprecia deloc „ajutorul”.

— Credeam că nu-ţi place de taică-tău, a zis Blake, neavând câtuşi de puţin habar de faptul că noutăţile aduse de el ar putea fi deranjante. Şi, la urma urmei, nu te oţărî la mine. Nu eu m-am culcat cu ea. Eu nu fac decât să spun ce-am auzit. Şi, cum ziceam, dacă vrei să-ncepi să arunci cu acuzaţii la nimereală, atunci uită-te după unul ca Ambrose.

Lissa s-a grăbit să intervină, împiedicându-l pe Adrian să mai spună ceva.

— Câte femei? Ştii cumva cu cine mai avea el relaţii?

— Încă trei, a răspuns Blake, numărând pe degete. Marta Drozdov şi Mirabel Conta. Stai. Astea ar fi două. Mă gândeam că şi Daniella; ar fi trei. Dar atunci, înseamnă patru, cu regina. Mda, patru.

Pe Lissa n-o interesau cunoştinţele aritmetice deficitare ale lui Blake, cu toate că aşa ceva venea în sprijinul etichetei de „idiot” pe care i-o atribuise anterior Adrian. Marta Drozdov era o femeie cu sânge regal cu o reputaţie destul de proastă, care alesese să călătorească prin lume la bătrâneţe. După estimările Lissei, Marta lipsea din S.U.A. în cea mai mare parte a anului, necum să mai fie prezentă la Curte. Nu părea să fie suficient de capabilă s-o asasineze pe Tatiana. Cât despre Mirabel Conta…

şi ea avea o reputaţie, dar din cu totul alt motiv. Era cunoscută pentru faptul că se culcase cu jumătate dintre bărbaţii de la Curte, fie însuraţi, fie nu. Lissa n-o cunoştea prea bine, însă ştia că Mirabel nu se arătase niciodată peste măsură de interesată de vreun tip, oricare ar fi fost el.

— Faptul că se culca şi cu alte femei n-ar fi însemnat tocmai un motiv ca el s-o omoare pe regină, i-a atras atenţia Lissa.

— Nu, a aprobat-o Blake. Cum spuneam, e evident că Hathaway aia a fost. Al naibii păcat, a adăugat, după o scurtă întrerupere. Era destul de sexy şi asta. Doamne, ce corp! Dar, oricum, dacă Ambrose ar fi ucis-o, ar fi făcut-o din cauză că era gelos pe mine, fiindcă Tatiana mă prefera. Nu din cauza tuturor celorlalte femei cărora le-o trăgea.

— Dar de ce nu te-ar fi omorât Ambrose pe tine? a întrebat Christian. Ar fi fost mai logic.

Blake n-a mai avut ocazia să-i răspundă, fiindcă Adrian rămăsese încă fixat pe subiectul anterior, cu ochii aruncând fulgere de mânie.

— Mama nu s-a culcat cu nimeni. Ea nici măcar cu tata nu se culcă.

— Hei, dar i-am văzut eu, a insistat Blake, în felul lui nonşalant. Erau călare unul peste celălalt. Ţi-am spus cumva cât de sexy ţi-e...

— Inventează, l-a prevenit Lissa. Nu ne ajută cu nimic.

Adrian şi-a strâns cu putere paharul în mână.

— Nimic din toate astea nu ne ajută!

Era clar că lucrurile nu decurgeau aşa cum sperase el atunci când îi chemase pe Lissa şi pe Christian din camera ei.

— Iar eu n-am de gând să mai stau să-i ascult porcăriile ăstuia!

Şi-a dat pe gât paharul şi a ţâşnit de pe scaun, întorcându-se brusc spre ieşire. În drum, a azvârlit ceva bani pe tejgheaua barului.

— Bietul băiat, a comentat Blake, revenit la obişnuita lui atitudine calmă şi arogantă. A trecut prin multe, cu mătuşă-sa, cu maică-sa, başca iubita asasină. Iată de ce, la urma urmei, nu poţi să ai încredere în femei, a decretat, făcându-i Lissei cu ochiul. Persoanele de faţă se exclud, fireşte.

Lissa se simţea la fel de dezgustată ca şi Adrian, iar o scurtă privire îndreptată pe chipul prevestitor de furtună al lui

Christian îi arăta că şi el avea acelaşi sentiment. Era vremea să plece, înainte să-i tragă cineva într-adevăr un pumn lui Blake.

— Ei, ne-a făcut plăcere să discutăm cu tine, dar acum trebuie plecăm.

Blake i-a adresat o privire de căţeluş.

— Dar abia aţi venit! Speram c-o să ajungem să ne cunoaştem mai bine.

Era de la sine înţeles la ce se referea.

— A, da, şi pe Kreskin aş fi vrut să-l cunosc.

Christian nici nu şi-a mai bătut capul să-l corecteze de data asta, ci doar a luat-o de mână pe Lissa.

— Trebuie să plecăm.

— Mda, l-a susţinut Lissa.

Blake a ridicat din umeri şi a făcut semn să i se mai aducă un pahar.

— Ei bine, oricând veţi vrea să cunoaşteţi cu adevărat lumea, căutaţi-mă pe mine.

Christian şi Lissa au pornit spre ieşire, în timp ce el bombănea:

— Chiar sper ca ultima parte să fi fost pentru tine, nu pentru mine.

— Asta nu-i o lume pe care să vreau s-o cunosc, a replicat Lissa, strâmbându-se.

Ajunşi afară, a privit în jur, vrând să vadă dacă Adrian mai zăbovise. Nici gând. Plecase, şi nu i-o lua în nume de rău.

— Acum văd, a continuat ea, de ce nu-l agreează nici Ambrose, nici Adrian. E de-a dreptul...

— Jigodie? a sugerat Christian, în timp ce coteau spre clădirea în care locuia Lissa.

— Cam aşa ceva.

— Îndeajuns cât să comită o crimă?

— Sincer? Nu, a răspuns Lissa, oftând. Cam sunt de aceeaşi părere cu Ambrose... Nu cred că Blake ar fi suficient de inteligent pentru un asasinat. Sau că mobilul ar fi într-adevăr acesta. Nu pot să-mi dau seama doar după aură dacă minte cineva sau nu. Însă a lui nu mi-a dezvăluit nimic exagerat de necinstit. Tu ai zis-o în glumă, dar dacă e să comită cineva o crimă din gelozie, de ce n-ar vrea rivalii să se ucidă între ei? Ar fi mult mai uşor.

— Amândoi aveau acces la Tatiana, i-a reamintit Christian.

— Ştiu. Dar dacă aici sunt implicate dragostea şi sexul... pare mai probabil să fi fost vorba despre cineva gelos pe regină. O femeie.

O lungă tăcere, încărcată de înţelesuri, s-a aşternut între ei, niciunul nevrând să spună cu voce tare ceea ce gândeau amândoi. Până la urmă, Christian a fost cel care a spart tăcerea.

— Cum ar fi, să zicem, Daniella Ivashkov?

— Nu pot să cred aşa ceva, a răspuns Lissa, scuturând din cap. Nu pare să fie genul.

— Criminalii niciodată nu par să fie genul. Aşa şi reuşesc să scape.

— Ce, ai studiat criminologia, sau ce?

— Nu, a replicat el. Cum ajunseseră la intrarea în clădire, i-a deschis uşa Lissei. Doar pun cap la cap unele fapte. Ştim că mama lui Adrian n-a agreat-o niciodată pe Tatiana, din motive de personalitate. Acum, aflăm că-şi împărţeau acelaşi amant.

— Dar ea are un alibi, a insistat Lissa, inflexibilă.

— Toată lumea are câte un alibi, i-a amintit el. Şi, după cum am aflat, aşa ceva poate să fie şi cumpărat. Daniella a plătit deja pentru unul.

— Mie tot nu-mi vine să cred. Nu şi fără alte dovezi. Ambrose spunea că mai degrabă un motiv politic decât personal.

— Nici Ambrose nu e exclus de pe listă.

Ajunseseră în dreptul camerei Lissei.

— E mai greu decât aş fi crezut, a oftat ea.

Au intrat, şi Christian a cuprins-o în braţe.

— Ştiu. Dar o să reuşim împreună. O să ne dăm noi seama ce s-a petrecut. Dar... poate c-ar fi mai bine ca unele lucruri să le păstrăm doar pentru noi. Poate că exagerez aici, dar cred c-ar fi mai bine să nu-i spunem niciodată, dar niciodată, lui Adrian că mama lui ar fi avut un motiv excelent de a-i asasina mătuşa.

— A, crezi?

Şi-a lăsat capul pe pieptul lui, căscând.

— E vremea să faci nani, a hotărât Christian, conducând-o spre pat.

— Dar tot aş avea nevoie de un duş.

— Mai întâi, somnul. Duşul, pe urmă, i-a zis el, desfăcând aşternuturile. Mă culc şi eu cu tine.

— Te culci, sau te culci? l-a întrebat ea, laconică, în timp ce

se strecura mulţumită în pat.

— Mă culc ca să dorm. Tu ai nevoie de somn. S-a întins lângă ea, înghesuindu-se şi lăsându-şi capul pe umărul ei. Normal după, dacă vei vrea să trecem la vreo problemă oficială a Consiliului…

— Îţi jur că, dacă spui cumva „mici Dragomiri”, te trimit să dormi pe coridor.

Eram convinsă că va urma o replică marcă înregistrată Christian, însă o altă bătaie în uşă i-a retezat orice posilulitate. Şi-a ridicat privirea, exasperat.

— Nu răspunde. De data asta, pe bune.

Însă Lissa nu se putea stăpâni. Desprinzându-se din îmbrăţişarea lui, a coborât din pat.

— Nu e Adrian…

— Atunci, probabil că nu e nici important, a zis Christian.

— N-avem de unde să ştim.

Şi Lissa s-a dus să deschidă uşa, în pragul căreia a mama.

Janine Hathaway a pătruns în cameră cu tot atât de puţin formalism ca şi Adrian, dar studiind cu o privire ascuţită orice detaliu, în căutarea posibilelor pericole.

— Scuză-mă c-am lipsit, i-a zis Lissei. Eu şi cu Eddie am vrut să punem la punct un sistem de alternanţă, dar ne-am trezit amândoi chemaţi la datorie mai devreme. A aruncat o privire spre patul în neorânduială, cu tot cu Christian în el, însă fiind cine era, a ajuns la o concluzie pragmatică, nu la una romantică. Taman la timp. Mi-am închipuit c-o să vrei să dormi după test. N-ai grijă eu o să stau de pază şi-o să mă asigur că nu se-ntâmplă nimic.

Christian şi Lissa au schimbat între ei o privire încărcată de regrete.

— Mersi, a răspuns Lissa.

Douăzeci

— Ar trebui să dormi puţin.

Vocea lui Sydney aproape că m-a făcut să-mi sar din propria piele, ca dovadă că, până şi când mă aflam în mintea Lissei, eram capabilă să-mi menţin vigilenţa. M-am întors în întunecosul living al Sonyei. Cu excepţia lui Sydney, peste tot

era liniște și pace.

— Arăți ca un zombi, a adăugat ea. Și n-o spun deloc în glumă.

— Trebuie să stau de pază, i-am zis.

— Stau eu. Tu dormi.

— Tu nu ești antrenată, ca mine, i-am atras atenția. E posibil să-ți scape ceva.

— Nici măcar mie n-ar putea să-mi scape un strigoi care ar bate ușă, mi-a replicat. Uite ce e, știu că voi sunteți tari. Nu e nevoie să mă convingi. Dar am senzația că lucrurile or să se complice și nu vreau să-mi leșini în cine știe ce moment crucial. Dacă adormi acum, poți să-l înlocuiești mai târziu pe Dimitri.

Numai referirea la Dimitri m-a făcut să cedez. Până la urmă, trebuia să ne înlocuim unul pe celălalt. Așa că, fără tragere de inimă, m-am târât până în patul improvizat de Sydney pe podea, dându-i din mers tot felul de indicații pe care cred că ea le-a primit rostogolindu-și ochii în orbite. Am adormit aproape instantaneu, după care m-am trezit la fel de repede când am auzit zgomotul unei uși închizându-se.

Imediat m-am ridicat în capul oaselor, așteptându-mă să văd strigoi dând buzna pe ușă. În loc de așa ceva, am văzut soarele strecurându-se înăuntru prin ferestre și pe Sydney privindu-mă amuzată. În living, Robert stătea pe canapea, frecându-se la ochi. Victor nu mai era. M-am întors, alarmată, spre Sydney.

— E în baie, m-a informat ea, anticipându-mi întrebarea.

Prin urmare, acela fusese sunetul auzit de mine. Am răsuflat ușurată și m-am ridicat în picioare, surprinsă cât de mult mă încărcaseră cu energie doar câteva ore de somn. Măcar dac-aș fl avut ceva de mâncare, aș fi putut să fiu gata pentru orice. Sonya nu avea nimic, desigur, dar m-am mulțumit cu un pahar de apă din bucătărie. Cum stăteam acolo și beam, am constatat că frații Dashkov se făcuseră comozi, ca la ei acasă: hainele agățate în cuier, cheile mașinii pe masă. Pe acestea din urmă le-am înhățat fără zgomot și am strigat-o pe Sydney.

A intrat, iar eu i-am strecurat cheile, străduindu-mă să evit orice zăngănit.

— Tot te mai pricepi la mașini? am murmurat.

Printr-o singură și intensă privire, mi-a transmis că era o întrebare ridicolă și jignitoare.

— OK. Ai putea să dai o fugă pentru aprovizionare? O să ne

trebuiască mâncare. Şi, poate, în drumul tău, ai încerca să, ăăă, să vezi dacă nu cumva maşina lor are probleme la motor, sau mai ştiu eu ce? Orice i-ar putea ţine pe loc. Dar nu ceva bătător la ochi, de genul cauciucurilor tăiate.

— Simplu, m-a asigurat, vârându-şi cheile în buzunar. Ai ceva preferinţe alimentare?

Am stat puţin să mă gândesc.

— Orice cu zahăr. Şi cafea pentru Dimitri.

— Cafeaua se subînţelege, a răspuns ea.

Atunci, a intrat Victor în bucătărie, expresia feţei lui, tipic nepăsătoare, făcându-mă să cred că nu auzise ce instrucţiuni îi dădusem lui Sydney cu privire la sabotarea maşinii lor.

— Sydney se duce să ia mâncare, i-am zis, sperând să-i atrag atenţia ca să nu observe lipsa cheilor. Aveţi nevoie de ceva?

— Un hrănitor ar fi grozav, dar, făcând abstracţie de aşa ceva, Robert are o preferinţă specială pentru Cheerios. Din cele cu mere şi scorţişoară. Apoi, zâmbind spre Sydney: N-am crezul c-o să trăiesc şi ziua în care să văd un Alchimist transformându-se în fata cu aprovizionarea. Fermecător.

Sydney a deschis gura, fără îndoială având pregătit un răspuns muşcător, dar eu m-am grăbit să scutur din cap.

— Du-te, am zorit-o.

Ea a plecat, iar Victor s-a întors să stea cu Robert. Convinsă de faptul că n-aveau unde să plece în plină zi şi fără maşină, m-am hotărât că e timpul să văd ce face Dimitri. Spre mirarea mea, Sonza era trează. Stătea turceşte pe pat împreună cu el, discutând în şoaptă. Avea părul răvăşit, atât de pe urma somnului, cât şi ca rezultat al încăierării, dar în rest, nu se vedeau tăieturi sau vânătăi. Cu Dimitri fusese la fel după transformarea lui, scăpând de arsuri groaznice. Puterea de refacere proprie strigoilor îi vindecase toate rănile. Cu picioarele mele julite şi pseudocomoţia, parcă mi-aş fi dorit să mă transforme şi pe mine cineva în strigoi.

Sonya şi-a întors capul dinspre Dimitri în timp ce intram. Un şir de emoţii i-a traversat chipul. Teamă. Uimire. Recunoaştere.

— Rose?

Era destulă şovăială în felul în care îmi pronunţase prenumele, ca şi cum s-ar fi temut să nu aibă o halucinaţie. M-am forţat să zâmbesc.

— Mă bucur să te revăd, i-am zis, având grijă să nu adaug:

Acum, că nu încerci să-mi sorbi toată viaţa din mine.

Şi-a coborât privirea spre mâinile ei, studiindu-şi degetele de parcă ar fi fost fermecate, minunate. Fireşte, după ce fusese un monstru, poate că recăpătarea „vechilor ei mâini" chiar i se părea o minune. În ziua de după transformarea lui, Dimitri nu păruse chiar atât de fragil, însă categoric se aflase sub stare de şoc. Tot atunci îi debutase şi depresia. La ea, cum o fi? Nu cumva îşi dorea să se transforme la loc în strigoi, aşa cum insinuase Victor?

Nu ştiam ce să spun. Totul era atât de straniu şi de stânjenitor.

— Sydney s-a dus să ia de mâncare, l-am informat, stângace, pe Dimitri. A stat ea trează azi-noapte, ca să pot să dorm şi eu.

— Ştiu, mi-a răspuns, cu un mic zâmbet. Am trecut şi eu o dată, să văd ce faci.

Am simţit cum mă înroşesc, oarecum jenată de faptul că fusesem surprinsă într-un moment de slăbiciune.

— Poţi să te odihneşti şi tu, i-am zis. Mănânci ceva, şi-o să stau eu cu ochii pe toate. Ştiu din sursă sigură că Victor o să aibă probleme la maşină. Şi că Robert se dă în vânt după Cheerios, aşa că, dacă vrei şi tu, n-ai noroc. Nu mi se pare genul care să împartă ceva

Zâmbetul lui Dimitri s-a lărgit. Sonya a ridicat deodată capul.

— Mai e un utilizator al spiritului aici, a zis ea, pe un ton extrem de agitat. Îl simt. Mi-aduc aminte de el, a insistat, plimbându-şi privirea de la Dimitri la mine şi înapoi. Nu e bine Nu suntem în siguranţă. Noi n-ar trebui să fim în preajma voastră.

— Totul e bine, a asigurat-o Dimitri, cu o voce foarte blândă

Era un ton rar întâlnit la el, dar eu îl mai auzisem. Îl întrebuinţase şi cu mine, în câteva dintre momentele mele de maximă disperare.

— Nu-ţi face griji, i-a mai zis.

Sonya a clătinat din cap.

— Nu. Voi nu înţelegeţi. Noi... suntem capabili de lucruri îngrozitoare. Faţă de noi înşine, faţă de alţii. De-asta m-am transformat, ca să opresc toată nebunia. Şi am oprit-o, numai că... a fost mai rău. Într-un fel. Ceea ce am făcut...

Iată-le, aceleaşi remuşcări care-l bântuiseră şi pe Dimitri. Aproape temându-mă că el va începe să-i spună că nici pentru

ea nu există mântuire, am intervenit:

— Nu erai tu. Erai stăpânită de altceva.

Sonya şi-a îngropat faţa în palme.

— Dar eu am făcut alegerea. Eu. Eu am provocat întâmplarea.

— Spiritul a fost, i-am zis. E greu să te lupţi cu el. Aşa cum ai spus, te poate împinge spre fapte îngrozitoare. Tu nu gândeai limpede. Lissa se luptă mereu cu aceleaşi lucruri.

— Vasilisa?

Sonya şi-a ridicat ochii şi a rămas privind în gol. Cred că-şi scormonea printre amintiri. De fapt, cu toată incoerenţa ei de acum, nu mi se părea că ar fi tot atât de instabilă pe cât fusese imediat înainte de transformarea ei în strigoi. Noi aflaserăm că farmecele de tămăduire pot să atenueze nebunia adusă de spirit, şi cred că transformarea înfăptuită de Robert mai luminase parţial întunericul din ea, deocamdată.

— Da, sigur, a continuat ea. Şi Vasilisa îl are. Cuprinsă de panică, s-a întors spre mine. Ai ajutat-o? Ai scos-o de-acolo?

— Da, i-am răspuns, străduindu-mă să imit blândeţea lui Dimitri.

Eu şi Lissa fugiserăm de la Sf. Vladimir pentru o vreme, în parte din cauza avertismentelor Sonyei.

— Am plecat, după care ne-am întors şi... ăăă... am reuşit să oprim ceea ce o hăituia.

Nu mi s-a părut nimerit ca Sonya să afle că, de fapt, ce — sau, mai degrabă, cine — o hăituise pe Lissa se afla acum chiar în livingul ei. În schimb, am făcut un pas înainte.

— Şi tu ai putea s-o ajuţi pe Lissa, am început. Avem nevoie să aflăm dacă...

— Nu, m-a întrerupt Dimitri, de data asta fără nicio urmă de blândeţe în privirea pe care mi-a aruncat-o. Nu încă.

— Dar...

— Nu încă.

I-am ripostat cu o privire supărată, dar n-am mai zis nimic. Eram întru totul de acord să-i lăsăm Sonyei timpul necesar pentru refacere, dar nu puteam nici să aşteptăm o veşnicie. Vremea trecea, iar noi aveam nevoie să aflăm ce ştia Sonya. Simţeam că Dimitri ar fi fost capabil să ne fi dat o astfel de informaţie imediat după transformarea lui. Normal, el nu fusese instabil psihic înaintee, aşa că avea un oarecare avantaj.

Şi totuşi. Doar nu puteam să ne jucăm la infinit de-a menajul în comun prin Kentucky.

— Pot să-mi văd florile? a întrebat Sonya. Pot să ies să-mi văd florile?

Am schimbat o privire cu Dimitri.

— Sigur că da, a răspuns el.

Am pornit cu toţii spre uşă, şi atunci m-am găsit eu să-i pun întrebarea:

— De ce-ai mai cultivat flori când erai... aşa cum erai?

A zăbovit puţin până să-mi răspundă:

— Eu mereu am cultivat flori.

— Ştiu. Mi-aduc aminte. Erau superbe. Şi cele de-aici sunt superbe. De-asta... adică, ţi-ai dorit să ai o grădină frumoasă, chiar dacă erai strigoi?

Întrebarea a prins-o pe neaşteptate şi mi s-a părut că a descumpănit-o chiar. Tocmai mă pregăteam să-mi iau gândul că voi primi răspuns, când ea, într-un târziu, a zis:

— Nu. Niciodată nu m-am gândit la frumuseţe. Era... nu ştiu. Ceva de făcut. Totdeauna am cultivat flori. Trebuia să văd dacă mai sunt în stare. A fost... ca un fel de verificare a capacităţilor mele, cred.

I-am întâlnit din nou privirea lui Dimitri. Aşa, prin urmare. Frumuseţea nu făcea parte din lumea ei. Era exact aşa cum îi spusesem. Strigoii erau de o aroganţă notorie, şi se pare că florile nu fuseseră decât o demonstraţie a aptitudinilor. Cultivarea lor fusese pentru ea şi un tabiet familiar, ceea ce mi-a amintit de cum citea Dimitri romane western chiar şi când era strigoi. Chiar dacă faptul de a fi strigoi îi priva de simţul binelui şi de cel al moralităţii, vechile deprinderi şi hobby-uri persistau.

Am condus-o prin living, întrerupând o conversaţie dintre Victor şi Robert. Atât Sonya, cât şi Robert au încremenit, măsurându-se reciproc din priviri. Victor ne-a adresat unul dintre zâmbetele lui cunoscătoare.

Toată lumea trează şi activă. Aţi aflat deja ce ne trebuie?

Dimitri l-a săgetat cu o privire asemănătoare celei căpătate de mine când încercasem să trec la interogatoriu.

— Nu încă.

Sonya şi-a smuls cu greu privirea de pe Robert şi s-a îndreptat repede spre uşa de la patio, oprindu-se când ne-a

observat cârpeala de mântuială.

— Mi-aţi spart uşa, a exclamat.

— Pagube colaterale, am replicat eu.

Şi, cu coada ochiului, mi s-a părut că-l văd pe Dimitri dându-şi ochii peste cap.

Neavând nevoie să fie condusă, Sonya a deschis uşa şi a păşit afară. Deodată, icnind uşor, s-a oprit pe loc şi şi-a ridicat privirea spre cer. Era unul perfect, albastru, fără pic de nor, iar soarele trecuse deja de orizont, scăldând totul într-o lumină aurie. Am ieşit şi eu, dorind să simt căldura soarelui pe piele. Ceva din răcoarea nopţii mai zăbovea, dar era clar că ne aştepta o zi fierbinte.

Au ieşit şi ceilalţi, fără ca Sonya să-şi dea seama. Îşi ridicase braţele, ca şi cum s-ar fi gândit că ar putea să prindă soarele în mâini.

— Cât e de frumos, a murmurat. În sfârşit, şi-a mutat privirea, întâlnind-o pe-a mea. Nu-i aşa? Ai mai văzut vreodată ceva atât de frumos?

— E frumos, am aprobat-o.

Dintr-un oarecare motiv, mă simţeam atât bucuroasă, cât şi întristată.

Sonya a început să se plimbe prin grădină, examinând fiecare plantă şi fiecare floare. Le atingea petalele, le inhala miresmele.

— Atât de altfel..., îşi tot repeta. Atât de altfel, la soare...

Vreo câteva flori i-au captat în mod special atenţia.

— Cele de colo nu se deschid noaptea! Le vezi? Le vezi culorile? Poţi să le simţi mirosul?

Întrebările nu păreau să-i fie adresate cuiva anume. Am urmărit-o cu toţii, parcă hipnotizaţi. În cele din urmă, s-a aşezat pe un scaun din patio, privind fericită în jur, rătăcită în acea supraîncărcare a simţurilor... în toată această frumuseţe care-i fusese interzisă ca strigoi. Când a devenit evident faptul că ea nu avea să plece nicăieri, cel puţin pentru o vreme, m-am întors spre Dimitri şi i-am repetat sfatul lui Sydney, cum că ar fi rândul lui să doarmă cât timp aşteptam să-şi revină Sonya. Spre mirarea mea, el chiar a fost de acord.

— Inteligent. Imediat cum va fi capabilă Sonya să vorbească va trebui să ne punem în mişcare. Sydney, a adăugat el, zâmbind, începe să devină un creier al strategiei.

— Hei, nu uita că nu ea e la comandă aici, l-am apostrofat în glumă. Nu-i decât un soldat.

— Corect, a aprobat el, mângâindu-mi uşor obrazul cu degetele. Scuze, căpitane.

— Generale, l-am corectat, cu respiraţia tăiată de scurta atingere.

După ce şi-a luat rămas-bun de la Sonya, pe un ton la fel de blând, a dispărut în casă. Ea a clătinat din cap în semn de încuviinţare, dar nu-mi dau seama dacă l-a şi auzit, în realitate. Victor şi Robert şi-au adus două scaune din bucătărie şi s-au aşezat la umbră. Eu mi-am ales un loc pe pământ. Nimeni n-a scos o vorbă. Nu era chiar cea mai bizară situaţie din viaţa mea, dar în mod cert era destul de ciudată.

Sydney s-a întors ceva mai târziu cu cumpărăturile, aşa că am părăsit grupul pentru scurtă vreme, ca să aflu ce-a făcut. Cheile lui Victor zăceau la locul lor, pe masă, ceea ce am interpretat ca fiind un semn bun. Sydney a început să scoată tot felul de alimente, întinzându-mi o cutie cu douăsprezece gogoşi.

— Sper să-ţi ajungă, a comentat ea.

M-am strâmbat la remarca ei, dar oricum am luat gogoşile.

— Când termini, vino şi tu afară, i-am zis. Parc-ar fi picnicul damnaţilor. Numai că... lipseşte grătarul.

Mi s-a părut nedumerită, dar când ni s-a alăturat, după câteva minute, cred c-a înţeles la ce mă referisem. Robert îşi luase cu el un castron cu Cheerios, însă nici Sydney, nici Victor nu mâncau. I-am dat Sonyei o gogoaşă, primul lucru care i-a abătut atenţia de la grădină. A ţinut-o în mâini, răsucind-o pe toate părţile.

— Nu ştiu dacă pot. Nu ştiu dacă sunt în stare să mănânc.

— Ba sigur că poţi, i-am zis, amintindu-mi cu câtă nesiguranţă privise şi Dimitri mâncarea. Sunt cu glazură de ciocolată. Foarte bune.

A luat o muşcătură minusculă, de încercare. A mestecat-o de un miliard de ori până să înghită, în sfârşit. A închis ochii pentru câteva clipe, suspinând.

— Câtă dulceaţă...

Încetul cu încetul, a continuat să mănânce, cu alte înghiţituri microscopice. I-a luat o veşnicie până să termine jumătate de gogoaşă, iar atunci s-a oprit. Eu deja răsesem trei gogoşi, iar

nerăbdarea de a realiza ceva îmi sporea neîncetat. În parte, vinovată era acea încă persistentă iritabilitate provocată de spirit, dar şi permanentul meu neastâmpăr la gândul s-o ajut pe Lissa.

— Sonya, am rostit, pe un ton agreabil, pe deplin conştientă de cât se va supăra Dimitri pe mine din cauză că-i nesocotisem dispoziţiile. Noi am vrut să vorbim cu tine despre ceva anume.

— Mm-hmm, a încuviinţat ea, urmărind cu privirea albinele care se roteau deasupra caprifoiului.

— Ai cumva o rudă... pe cineva care, ăăă, a născut un copil acum ceva vreme?

— Sigur, a răspuns ea.

O albină şi-a luat zborul de pe caprifoi, poposind pe un trandafir şi, privirea Sonyei n-a încetat s-o urmărească nici măcar pentru o clipă.

— O mulţime, a adăugat.

— Logic, Rosemarie, a remarcat Victor. Foarte logic.

Mi-am muşcat buza, ştiind că o răbufnire ar fi tulburat-o pe Sonya. Şi, probabil, şi pe Robert.

— E vorba despre un copil ţinut secret, i-am zis. Iar tu erai beneficiara unui cont bancar pentru întreţinerea copilului... un cont alimentat de Eric Dragomir.

Capul Sonyei s-a răsucit brusc spre mine, şi în ochii ei albaştri nu mai era acum nici urmă de reverie absentă. Au trecut câteva secunde până să vorbească. Iar tonul îi devenise rece şi dur; nu unul de strigoi, dar categoric de retrage-te.

— Nu. Nu ştiu nimic despre aşa ceva.

— Minte, a intervenit Robert.

— N-aveam nevoie de puteri magice ca să-mi dau seama şi eu, a replicat Sydney, pufnind în batjocură.

I-am ignorat pe amândoi.

— Sonya, noi ştim că tu ştii, şi e cu adevărat foarte important să găsim pruncul... ăăă... copilul. Persoana aceea.

Încercaserăm să ghicim vârsta posibilă, dar nu eram sută la sută siguri.

— Mai devreme ai spus că-ţi faci griji pentru Lissa. Asta ar ajuta-o. Ea are nevoie să afle. Trebuie să afle că mai are pe cineva în familie.

Sonya şi-a întors din nou privirea spre albine, dar ştiam că de-acum nu le mai urmărea.

— Nu ştiu nimic, a repetat.

Se simţea un tremur în vocea ei, şi ceva îmi spunea că poate n-ar fi trebuit să forţez nota, în definitiv. Nu puteam să-mi dau seama dacă-i era teamă, sau dacă ajunsese în pragul unei crize de furie.

— Şi-atunci, de ce erai trecută ca beneficiar al contului?

Victor fusese cel care întrebase.

— Nu ştiu nimic, s-a încăpăţânat ea, cu o voce care ar fi putut să formeze ţurţuri pe arborii ornamentali. Nimic!

— Termină cu minciunile, s-a răstit Victor. Ştii ceva, şi-o să ne spui şi nouă.

— Hei! am exclamat. Ia taci. Tu n-ai dreptul să pui întrebări aici.

— Tu nu dai impresia că te-ai descurca prea grozav.

— Am zis să taci, da?

Am întors din nou capul spre Sonya, înlocuindu-mi privirea fioroasă cu una zâmbitoare.

— Te rog, am zis. Lissa are necazuri. Asta ar ajuta-o. Mi s-a părut mie, sau ai zis că ai vrea s-o ajuţi?

— Am jurat…

Vocea Sonyei devenise atât de scăzută, încât de-abia am putut s-o aud.

— Ce-ai jurat? am întrebat-o.

Răbdare, răbdare. Trebuia să-mi păstrez calmul. Nu-mi permiteam să risc o cădere nervoasă.

A închis ochii, strângându-şi cu putere pleoapele, şi şi-a înfipt mâna în păr cu violenţă, aproape ca un copil pe cale să declanşeze o scenă.

— Am jurat să nu spun… Am jurat să nu-i spun nimănui…

Îmi venea să mă reped la ea şi s-o zgâlţâi. Răbdare, răbdare, mi-am repetat singură. N-o necăji.

— Nu te-am fi rugat să-ţi încâlci jurământul dacă n-ar fi fost important. Poate… poate dacă iei legătura cu persoana aceea… (Oare cui să-i fi jurat? Amantei lui Eric?) Şi s-o întrebi dacă e bine să ne spui?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, a exclamat Victor, iritat. E o prostie şi nu ne duce nicăieri. Apoi, întorcându-şi privirea spre fratele lui. Robert?

Robert nu făcuse mai nimic până acum, însă la comanda lui Victor s-a aplecat în faţă.

— Sonya?

Încă evident tulburată, ea s-a întors să-l privească... şi faţa i-a devenit imobilă.

— Spune-ne ce avem nevoie să aflăm, a cerut Robert şi vocea lui nu ora atât blândă, cât calmă şi liniştitoare, dar cu o uşoară notă sinistră. Spune-ne cine şi unde e copilul. Spune-ne cine e mama.

De data asta, chiar am sărit în picioare. Robert îşi folosea forţa de constrângere împotriva ei, ca să obţină răspunsurile. Ochii Sonyei au rămas fixaţi asupra lui, însă a început să tremure din tot corpul. Buzele i s-au întredeschis, dar fără ca vreun sunet să iasă printre ele. Un vălmăşag de gânduri a început să mi se învârtească prin minte. Constrângerea ne-ar obţine ceea ce ne trebuia, însă ceva îmi spunea că nu e bine...

Sonya mi-a întrerupt meditaţia. A ţâşnit în picioare aproape la fel de repede ca mine. Îl fixa şi acum cu privirea pe Roberl, dar nu în acel mod transfigurat, hipnotizat. Destrămase constrângerea, iar acum... acum era enervată. Trăsăturile ei, speriate şi fragile, mai devreme, erau acum pline cu furie. Eu nu dispuneam de simţiri magice, dar după cât stătusem alături de Lissa, învăţasem să recunosc izbucnirile de furie ale spiritului atunci când le întâlneam. Iar Sonya era ca o bombă pregătită să explodeze.

— Cum îndrăzneşti..., a şuierat ea. Cum îndrăzneşti să mă constrângi?

Plantele şi viţele din preajma lui Robert au prins brusc viaţă, crescând până la înălţimi imposibile. S-au întins, încolăcindu-se în jurul picioarelor scaunului, şi au tras. Scaunul s-a răsturnat cu tot cu Robert. Victor s-a repezit să-şi ajute fratele, însă Robert deja începea să se ocupe de situaţie. Revenindu-şi remarcabil de repede, şi-a mijit ochii spre Sonya, iar ea a zburat îndărăt, în gardul din lemn. Utilizatorii aerului reuşeau uneori şmecheria asta, însă acum nu aerul era cel care-o arunca în spate. Era abilitatea telechinetică a spiritului. Se pare că Robert o avea şi în interiorul viselor. Ce drăguţ.

Mai văzusem şi altă dată utilizatori ai spiritului confruntându-se între ei, atunci când Avery Lazar şi Lissa se luptaseră una cu cealaltă. Nu fusese deloc plăcut, mai ales din momenl ce se petrecuse şi altceva decât acest fenomen psihic exterior. Avery chiar pătrunsese în mintea Lissei... şi într-a

mea. Încă nu le cunoşteam întreaga capacitate, nici a lui Robert, nici a Sonyei, însă din ştiam că n-avea cum să se termine cu bine.

— Dimitri! am urlat, ţâşnind spre Sonya.

Nu ştiam precis ce aveam să fac, însă mi se părea cel mai sănătos s-o plachez. Din câte observasem, întrebuinţarea spiritului presupunea în foarte mare măsură contactul vizual cu ţinta.

Şi, după cum mă aşteptam, când am reuşit s-o pun la pământ, s-a luptat cu ceva mai puţină tragere de inimă, e drept, dar în principal s-a străduit să-şi menţină privirea spre Robert. Brusc, el a scos un ţipăt alarmat, coborându-şi privirea îngrozită spre propriul corp. Sonya îi implanta vedenii în minte. Expresia lui a devenit dură. Sigur şi-a dat seama că nu era decât o iluzie, aşa că, după câteva clipe şi-a ridicat din nou privirea, rupând farmecul la fel cum se smulsese ea mai devreme de sub efectul forţei lui de constrângere.

În momentul acela, Dimitri a năvălit pe uşă, tocmai când Robert azvârlea, prin puterea minţii, un scaun spre Sonya. Evident, eu fiind deasupra ei, scaunul m-a lovit pe mine în spinare. Dimitri a dedus destul de repede ce se petrecea, aşa că a dat fuga spre Robert, încercând să adopte aceeaşi tactică folosită de mine. Victor, crezând poate că pe fratele lui îl ameninţa o primejdie fizică, a încercat să-l tragă pe Dimitri într-o parte, însă eforturile lui nu puteau să fie decât zadarnice. Alte vrejuri au început să se întindă spre Robert, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că imobilizarea Sonyei nu era chiar atât de folositoare.

— Du-l în casă! am urlat spre Dimitri. Îndepărtează-l de ea! Dimitri deja se gândise la asta şi începuse să-l târască pe Robert spre uşă. Chiar şi cu intervenţiile lui Victor, Dimitri era destul de puternic încât să-l poată lua pe Robert de-acolo şi să-l ducă înăuntru. Imediat cum ţinta ei nu s-a mai văzut, toată energia parcă s-a scurs afară din Sonya. N-a mai încercat să mi se împotrivească şi s-a prăbuşit pe jos. Am oftat uşurată, fiindcă mă temusem că ar putea să se întoarcă împotriva mea după plecarea Robert. Prudentă, menţinându-mă încă în gardă, am ajutat-o să se ridice în şezut. S-a lăsat pe mine, moale ca o păpuşă de cârpe, şi a început să-mi plângă pe umăr. Încă o cădere nervoasă.

Pe urmă, totul s-a rezumat la limitarea pagubelor. Ca să-i ţină despărţiţi pe cei doi utilizatori ai spiritului, Dimitri l-a dus pe Robert în dormitor şi l-a lăsat pe Victor să stea cu el. Robert părea la fel de epuizat ca şi Sonya, iar Dimitri considera că eram destul de în siguranţă dacă-i lăsa pe cei doi fraţi singuri. Sonya s-a prăbuşit pe canapea şi, după ce am încercat, şi eu, şi Dimitri s-o calmăm, ne-am îndepărtat, lăsând-o pe Sydney s-o ţină de mînă pe femeia moroi.

L-am pus la curent pe Dimitri, pe scurt, cu tot ce se întâmplase. Pe faţa lui se aştemea tot mai multă neîncredere pe măsură ce-i povesteam.

— Doar ţi-am zis că nu era momentul! a exclamat el. Ce-a fost în capul tău? E încă prea slăbită!

— Asta numeşti tu slăbită? Şi, ia stai, mă descurcam perfect. Abia când s-au amestecat Victor şi Robert s-a dus naibii totul.

Dimitri a făcut un pas spre mine, radiind de furie.

— Ei n-ar fi trebuit implicaţi niciodată. Tot tu, iarăşi comportându-te iresponsabil, avântându-te prosteşte, fără să te gândeşti la consecinţe.

Asta m-a făcut să mă simt ofensată.

— Hei, eu încercam să avansez cumva. Dacă să fii responsabil înseamnă să stai degeaba şi să faci şedinţe de terapie, atunci mă bucur că m-am avântat de partea cealaltă. Mie nu mi-e frică să intru în horă.

— Habar n-ai ce vorbeşti acolo, a mârâit el.

Acum eram foarte aproape unul de celălalt, abia mai rămânând un pic de spaţiu între noi, cum ne angrenasem în această confruntare a voinţelor.

— Cu asta poate că ne-ai tras înapoi, a argumentat el.

— Ba v-am tras înainte. Am aflat că ea ştie despre Eric Dragomir. Problema e că a jurat să nu spună nimănui despre existenţa copilului.

— Da, am jurat, s-a amestecat Sonya.

Ne-am întors simultan, atât eu, cât şi Dimitri, dându-ne seama abia acum că toată cearta noastră fusese pe deplin vizibilă şi audibilă pentru Sonya şi Sydney.

— Am jurat, a repetat ea, cu o voce foarte slabă şi scăzută, parcă implorându-ne.

Sydney i-a strâns uşurel mâna.

— Ştim. Nu-i nimic. E bine să-ţi ţii jurămintele. Te înţeleg.

Sonya a privit-o cu recunoştinţă.

— Mulţumesc. Mulţumesc.

— Totuşi, a reluat Sydney, precaută, am auzit că ţii la Lissa Dragomir.

— Nu pot, a întrerupt-o Sonya, redevenind temătoare.

— Ştiu, ştiu. Dar dac-ar exista o cale prin care s-o ajuţi, fără să-ţi încalci jurământul? Sonya a făcut ochii mari. Dimitri mi-a aruncat o privire întrebătoare. Am ridicat din umeri şi mi-am întors şi eu ochii spre Sydney. Dacă m-ar fi întrebat cineva cine ar fi capabilă să trateze mai bine cu o femeie nebună care până mai adineauri fusese un monstru mort-viu, Sydney Sage ar fi reprezentat ultima mea opţiune posibilă.

Sonya s-a încruntat, concentrându-şi întreaga atenţie spre Sydney

— Ce-ce vrei să spui?

— Păi... ce anume ai jurat, mai precis? Că n-o să spui nimănui că Eric Dragomir avea o amantă şi un copil cu ea?

Sonya a înclinat din cap a încuviinţare.

— Şi că n-o să spui cine sunt?

O nouă încuviinţare din partea Sonyei.

Sydney i-a dăruit atunci cel mai cald şi prietenos zâmbet pe care l-am văzut vreodată pe faţa unui Alchimist.

— Ai jurat să nu spui nimănui unde se află?

Sonya a dat din cap în semn afirmativ, iar zâmbetul lui Sydney s-a ofilit un pic. Apoi, s-a luminat din nou la faţă.

— Ai jurat că n-o să conduci pe nimeni spre locul în care stau?

Sonya a ezitat, fără îndoială răsucind în minte pe toate părţile fiecare cuvinţel. Apoi, a scuturat încet din cap.

— Nu.

— Aşadar... ai putea să ne conduci acolo. Dar fără să ne spui de fapt unde sunt. Aşa, n-o să-ţi încalci jurământul.

Era cea mai întortocheată şi mai ridicolă demonstraţie logică din câte auzisem de ceva vreme încoace. Una care ar fi putut să-mi aparţină mie.

— Poate..., a zis Sonya, încă nesigură.

— Nu-ţi încalci jurământul, a repetat Sydney. Şi o ajuţi foarte, foarte mult pe Lissa.

Atunci, am făcut şi eu un pas înainte şi am spus:

— L-ai ajuta şi pe Mihail, în acelaşi timp.

Sonya a rămas cu gura căscată auzind numele fostei sale iubiri.

— Pe Mihail? Îl cunoşti pe Mihail?

— E prieten cu mine. E prieten şi cu Lissa.

Am fost gata-gata să spun că, dac-o să-l găsim pe vlăstarul secret al lui Eric Dragomir, o s-o putem duce pe Sonya la Mihail. Dar, amintindu-mi cât de nedemn se simţise Dimitri, m-am hotărât că deocamdată e de preferat să evit o astfel de tactică. Nu ştiam cum ar fi reacţionat Sonya dacă şi-ar fi întâlnit iubitul.

— Şi el vrea s-o ajute pe Lissa, i-am zis, în schimb. Dar nu poate. Niciunul dintre noi nu poate. Nu avem suficiente informaţii.

— Mihail...

Sonya şi-a lăsat din nou ochii în jos, privindu-şi mâinile, în timp ce mici lacrimi începeau să i se scurgă pe obraji.

N-o să-ţi încalci jurământul, a insistat Sydney. Parc-ar fi fost un utilizator al spiritului, apelând la forţa de constrângere. Nu trebuie decât să ne conduci, şi-atât. Asta şi-ar dori Mihail şi Lissa. Aşa e drept.

Nu ştiu care dintre argumente a convins-o cel mai mult pe Sonya. Poate că partea referitoare la Mihail. Sau poate gândul de a face ceea ce e „drept”. Poate că, la fel ca Dimitri, Sonya îşi dorea să-şi răscumpere crimele comise cât timp fusese strigoi şi vedea în asta o şansă. Ridicându-şi ochii, a înghiţit în sec şi mi-a întâlnit privirea.

— O să vă conduc, a şoptit.

— Plecăm într-o nouă călătorie cu maşina, a declarat Sydney. Pregătiţi-vă.

Eu şi Dimitri eram încă unul lângă celălalt, iar supărarea dintre noi începea să se risipească. Sydney părea mândră de ea şi se străduia în continuare s-o aline pe cât posibil pe Sonya.

Dimitri m-a privit cu un mic zâmbet care a devenit uşor crispat când şi-a dat seama cât eram de aproape. Totuşi, n-aş putea să afirm cu certitudine că aşa ar fi fost. Chipul lui trăda prea puţin. Cât despre mine, eram cât se poate de conştientă de apropiere şi mă simţeam ca drogată de trupul lui, de mirosul lui. Fir-ar să fie. De ce trebuia mereu ca orice confruntare cu el să-i mărească atracţia? Deodată, şi-a înclinat uşor capul în direcţia lui Sydney, iar zâmbetul i-a revenit.

— N-ai avut dreptate. Ea este, într-adevăr, noul general.

I-am întors zâmbetul, sperând să nu-şi fi dat seama de reacţia trupului meu faţă de o apropiere atât de mare.

— Poate. Dar nu-i nimic. Încă poţi să fii colonel.

Şi-a arcuit o sprânceană a mirare.

— Da? Ce-ai făcut, te-ai degradat singură? Colonelul vine imediat după general. Şi-atunci, tu ce mai eşti?

Mi-am vârât mâna în buzunar şi am scos la iveală, triumfătoare cheile de la CR-V, pe care le şterpelisem atunci când intraserăm înapoi în casă.

— Şoferul, i-am răspuns.

Douăzeci şi unu

Dar n-am mai ajuns să conduc.

Şi nici „generalul" Sydney, spre marea ei supărare, cu toate că Dimitri s-a străduit să-i explice la repezeală de ce era mai bine aşa.

Totul a început atunci când Victor a descoperit că maşina lui avea „pană de motor". N-a fost deloc bucuros. N-a lansat vreo acuzaţie, dar cred că toată lumea — până şi Sonya şi Robert — putea să ghicească faptul că o astfel de defecţiune nu reprezenta o simplă coincidenţă. Asta însemna că trebuia să ne înghesuim toţi în CR-V, autoturism care nu fusese proiectat să cuprindă atâtea persoane... motiv pentru care Dimitri venise cu o idee inovatoare de repartizare a locurilor. Evident, unul dintre „locuri" s-a dovedit până la urmă că era portbagajul din spate. Avea dimensiuni convenabile, însă când Sydney a aflat că tocmai acela era locul ei, l-a acuzat pe Dimitri că, după ce a jignit-o luându-i cheile, i-a pus capac cu noua ofensă.

N-am vrut să-i spun asta, dar plasarea ei în spate însemna o opţiune rezonabilă. Repartizarea gândită de Dimitri fusese configurată pentru minimizarea pericolelor din maşină. Dimitri s-a aşezat la volan, pe Robert l-a instalat în dreapta lui, iar pe mine pe bancheta din spate, între Victor şi Sonya. Asta însemna că aveam câte un gardian pe fiecare rând, că-i despărţeam pe cei doi fraţi şi că-i ţineam separat şi pe utilizatorii spiritului. Când i-am argumentat că pot să fac schimb de locuri cu el şi să beneficiem de aceeaşi siguranţă, Dimitri mi-a demonstrat că n-

ar fi deloc sigur ca eu să stau la volan, în eventualitatea în care aş fi fost nevoită să trec brusc în mintea Lissei. Era un punct de vedere corect.

Cât despre Sydney... ei bine, ea nu reprezenta nicio ameninţare, nicio forţă combativă, aşa că am încărcat-o în portbagaj. Şi, pentru că tot a venit vorba despre încărcătură...

— Acum ar fi cazul să ne debarasăm de Victor şi de Robert, i-am murmurat lui Dimitri, în timp ce îndesam în portbagaj provizii şi firavele noastre boccele (reducându-i şi mai mult spaţiul lui Sydney, spre şi mai marea ei supărare). Au făcut ce ne trebuia. Să-i păstrăm cu noi ar fi periculos. A venit timpul să-i dăm pe mâinile gardienilor.

Cei doi fraţi voiau să meargă mai departe cu noi, dorindu-şi să ştie şi ei cine era copilul nelegitim al lui Eric Dragomir. Noi acceptaserăm... dar nu din generozitate. Ci pentru că, pur şi simplu, încă nu ne permiteam să-i scăpăm din ochi.

— De acord, mi-a răspuns Dimitri, încreţindu-şi uşor fruntea. Numai că n-avem la dispoziţie vreo posibilitate acum. Nu încă. Nu putem să-i lăsăm legaţi la marginea drumului. Nu m-ar mira să se elibereze şi apoi să facă autostopul. Şi nici nu putem să-i denunţăm chiar noi, din motive evidente.

Mi-am vârât sacul înăuntru şi m-am rezemat de bara de protecţie.

— Ar putea să-i denunţe Sydney.

Dimitri m-a aprobat printr-o scurtă înclinare a capului.

— Ar fi, probabil, cea mai bună variantă pentru noi... dar nici n-aş vrea să ne despărţim de ea până când nu ajungem la... în fine, unde-om ajunge. Am putea să avem nevoie de ajutorul ei.

— Aşa că, am concluzionat, oftând, îi târâm după noi.

— Mă tem că da, mi-a zis, privindu-mă circumspect. Ştii ce, când or să fie în arest, sunt destule şanse ca ei doi să le trântească autorităţilor o poveste pe cinste despre noi.

— Mda, am încuviinţat, fiindcă şi mie îmi trecuse prin minte posibilitatea asta. Dar cred că e o problemă pe care s-o lăsăm pe mai târziu. Acum, să ne ocupăm de problemele imediate.

Spre mirarea mea, Dimitri mi-a zâmbit. M-aş fi aşteptat la cine ştie ce observaţie prudentă, înţeleaptă.

— Ei bine, asta a fost totdeauna strategia noastră, nu? a replicat.

I-am răspuns tot cu un zâmbet, care a avut însă viaţă scurtă,

fiindcă ne-am aşternut la drum. Slavă Domnului, Victor nu era în obişnuita lui dispoziţie de palavragiu enervant… ceea ceea ce bănuiam că era rezultatul unei slăbiciuni tot mai accentuate din lipsa sângelui. Probabil că Sonya şi Robert se simţeau la fel. Avea să fie o problemă dacă nu găseam un hrănitor curând, lucru pe care nu ştiam cum am putea să-l realizăm. Impresia mea era că Sydney nu-şi dăduse seama de nimic din toate astea, ceea ce era cu atât mai bine. Şi eu, să fi fost un om obişnuit şi să mă fi aflat în mijlocul unui grup de vampiri flămânzi, sigur nu m-aş fi simţit în apele mele. Probabil că ea era mai la adăpost sechestrată în portbagaj, izolată de toţi ceilalţi.

Indicaţiile Sonyei erau vagi, limitându-se la strictul necesar. Ne oferea numai informaţii de ultim moment, prevenindu-ne deseori că trebuie să virăm abia în clipa în care ajungeam exact în intersecţie. După ce a studiat o hartă, i-a spus lui Dimitri să se îndrepte spre nord, pe interstatala 75. Când am întrebat-o cât putea să dureze drumul, răspunsul ei a fost:

— Nu prea mult. Câteva ore. Poate mai mult.

Şi, cu această misterioasă informaţie, s-a instalat la locul ei, fără să mai spună şi altceva. Avea o înfăţişare chinuita, gânditoare, şi am încercat să-mi imaginez cum se simţea. Cu doar o zi în urmă fusese strigoi. Oare încă analiza ce se petrecuse? Oare vedea chipurile victimelor sale, aşa cum le văzuse Dimitri? Oare era torturată de vinovăţie? Îşi dorea cumva să redevină strigoi?

Oricum, am lăsat-o în pace. Nu era momentul acum pentru terapie de recuperare. M-am făcut şi eu comodă, pregătindu-mă să mă arăt răbdătoare. Deodată, însă, o mică furnicătură a străbătut până la mine prin legătură, atrăgându-mi concentrarea spre interior. Lissa se trezise. Clipind mirată, am verificat ceasul de la bordul maşinii. Pentru oameni, era după-amiază. Moroii de la Curte trebuiau să doarmă de mult la ora asta. Dar, nu, ceva anume o trezise.

Doi gardieni îi apăruseră la uşă, cu chipurile impasibile.

— Trebuie să veniţi cu noi, i-a zis unul dintre ei. E vremea pentru următorul test.

Vestea a copleşit-o de uimire pe Lissa. Ştiuse că următorul test avea să fie „curând”, dar nu mai aflase alte amănunte de când se întorsese după testul de rezistenţă. Şi expediţia aceea

se desfăşurase în timpul nopţii moroilor, însă cel puţin atunci fusese prevenită în prealabil. Eddie era în camera ei, în apropiere, după ce-o înlocuise pe mama în postul de protector al Lissei cu câteva ore în urmă. Christian era în pat, ridicat în capul oaselor, căscând. Nu ajunseseră la chestii înfierbântate, însă Lissa prefera să-l aibă alături. Giugiuleala cu iubitul ei cât timp se afla şi Eddie în cameră i se părea la fel de stânjenitoare ca atunci când era mama acolo. Şi n-aveam cum s-o contrazic.

— Pot să mă schimb? a întrebat ea.

— Dar repede, i-a răspuns gardianul.

Lissa a înhăţat primele haine care i-au căzut în mână şi s-a grăbit spre baie, simţindu-se dezorientată şi emoţionată. Când s-a întors, Christian deja îşi trăsese blugii pe el şi-şi căuta tricoul. Între timp, Eddie îi măsura cu privirea pe gardieni, şi puteam să ghicesc ce-i umbla prin cap, fiindcă şi eu aş fi gândit la fel. Convocarea avea aerul uneia oficiale, însă nu-i cunoştea pe gardienii din faţa lui aşa că nu putea să aibă deplină încredere în ei.

— Pot s-o însoţesc? a întrebat.

— Numai până la intrarea în spaţiul rezervat testului, i-a răspuns cel de-al doilea gardian.

— Dar eu? a încercat şi Christian.

— Numai până la intrarea în spaţiul rezervat testului. Răspunsurile gardianului m-au mirat, dar până la urmă mi-am dat seama că era, probabil, ceva obişnuit pentru candidaţii la monarhie să meargă la teste cu alai… până şi la cele sosite pe neaşteptate, în toiul nopţii. Sau, poate că nu atât de pe neaşteptate. Terenurile Curţii erau practic pustii, însă atunci când grupul din care făcea parte Lissa a ajuns la destinaţie — o mică şi îndepărtată aripă a unei vechi clădiri din cărămidă — a treibuit să treacă pe lângă mai multe alte grupuri de moroi presărate pe coridoare. Din câte se părea, se dusese vorba.

Cei strânşi acolo s-au dat deoparte, respectuoşi. Unii — probabil, susţinători ai altor familii — i-au adresat căutături încruntate. În schimb, foarte mulţi dintre ceilalţi i-au zâmbit, proclamând prin strigăte „întoarcerea dragonului”. Câţiva chiar i-au atins în treacăt braţele, parcă vrând să primească de la ea putere sau noroc. Mulţimea era considerabil mai puţin numeroasă faţă de cea care o întâmpinase după primul test. Acest fapt i-a mai alinat îngrijorarea, dar nu i-a strămutat

hotărârea de mai devreme referitoare la luarea în serios a testelor. Chipurile privitorilor străluceau de admiraţie şi de curiozitate, întrebându-se dacă avea să fie următoarea lor cârmuitoare.

O uşă din capătul coridorului a însemnat sfârşitul călătoriei. Nici Christian, nici Eddie nu mai aveau nevoie să li se spună că numai până acolo aveau voie să meargă. Înainte de a-l urma înăuntru pe unul dintre gardieni, Lissa le-a aruncat o privire peste umăr, căutând sprijin pe chipurile celor dragi.

După eroica aventură a celui dintâi test, Lissa se aşteptase la ceva la fel de intimidant. În loc de asta, a dat peste o femei, moroi bătrână, aşezată comod pe un fotoliu, într-o încăpere mai mult goală. Avea mâinile împreunate în poală, ţinând în ele un obiect înfăşurat într-o bucată de pânză. Femeia fredona încetişor, părând foarte satisfăcută. Şi, când am spus că era bătrână, am vrut să spun foarte bătrână. Moroii puteau să trăiască şi peste o sută de ani, dar nu cu mult, iar femeia aceasta era clar că trecuse de respectiva bornă. Chipul ei palid era un veritabil labirint de zbârcituri, iar părul cărunt i se rărise, reducându-se la câteva mănunchiuri.

A întâmpinat-o cu un zâmbet pe Lissa, făcându-i semn spre un scaun din apropiere. Lângă el, era o masă, pe care se afla o carafă din sticlă, cu apă. Gardienii le-au lăsat apoi singure pe cele două femei.

Lissa şi-a rotit privirea prin jur. Nu exista vreo altă mobilă, dar se vedea o uşă, simplă, în partea opusă celei prin care intrase. S-a aşezat, întorcându-şi faţa spre bătrână.

— Bună, a zis, străduindu-se să-şi păstreze vocea cât mai fermă. Eu sunt Vasilisa Dragomir.

Zâmbetul femeii s-a lărgit, dezvelindu-i dantura îngălbenită. Unul dintre colţi îi lipsea.

— Întotdeauna atât de manieraţi, cei din familia voastră, a rostit ea, cu un glas răguşit. Cei mai mulţi intră şi cer să trecem imediat la lucrurile serioase. Totuşi, mi-aduc aminte de bunicul tău. Şi el a fost la fel de politicos pe timpul testelor.

— L-aţi cunoscut pe bunicul? s-a mirat Lissa.

Bunicul ei murise când era foarte, foarte mică. Abia apoi a sesizat altceva din cuvintele femeii.

— El a candidat pentru tron?

Bătrâna a încuviinţat din cap.

— A trecut toate testele, şi cred c-ar fi câştigat alegerile dacă nu s-ar fi retras în ultimul moment. Pe urmă, a fost de ales între Tatiana Ivashkov şi Jacob Tarus. Foarte strâns, rezultatul. Familia Tarus a rămas şi-acum cu ciuda.

Lissa nu auzise vreodată ceva din toate astea.

— Şi de ce s-a retras bunicul?

Pentru că tocmai se născuse fratele tău. Frederick s-a decis că era necesar să-şi consacre energia tânărului său nepot, şi nu unei naţiuni.

Lissa îl înţelegea. Câţi Dragomiri să fi fost pe-atunci? Bunicul, tatăl ei şi Andre… şi mama ei, dar ea era o Dragomir numai prin căsătorie. Eric Dragomir nu avusese nici fraţi, nici surori. Lissa ştia prea puţine despre bunicul ei, însă s-a gândit că, să fi fost în locul lui, şi ea ar fi ales să-şi petreacă timpul împreună cu fiul şi cu nepotul, în loc să asculte nesfârşitele discursuri pe care fusese obligată Tatiana să le suporte.

Mintea Lissei rătăcea, iar bătrâna o urmărea cu atenţie.

— Şi… acesta e testul? a întrebat Lissa, văzând că tăcerea se prelungeşte peste măsură. E, cum să zic, ca un interviu?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu. Acesta este.

Şi-a despachetat obiectul din poală. Era o cupă: un pocal, sau un potir, nu ştiu precis cum îi zicea. Totuşi, era frumos, făcut dintr-un argint care părea să degaje propria sa lumină. Pe marginile lui erau presărate rubine sângerii, sclipind la fiecare mişcare a cupei. Femeia l-a privit cu mândrie.

— E vechi de mai bine de o mie de ani, şi încă sclipeşte.

Luând carafa de pe masă, a umplut potirul cu apă, în timp ce eu şi Lissa încercam să-i desluşim cuvintele. O mie de ani? Nu eram nicidecum expertă în metale, dar până şi eu ştiam că argintul ar fi trebuit să-şi piardă luciul într-un timp atât de îndelungat. Apoi, femeia i-a întins Lissei cupa.

— Bea din ea. Şi când vrei să încetezi, spune „stop”.

Lissa a întins mâna spre cupă, mai derutată ca oricând de neobişnuitele instrucţiuni primite. Ce-ar fi trebuit ea să înceteze? Băutul apei? Dar, imediat cum a atins metalul cu degetele, a înţeles. Mă rog, oarecum. O străbătuse o furnicătură, una pe care o cunoştea prea bine.

— E fermecat, a zis.

Bătrâna a încuviinţat.

— Impregnat cu toate cele patru elemente şi cu un farmec de mult uitat.

Fermecat şi cu spirit, a completat-o în gând Lissa. Şi asta probabil că se uitase, dar era ceva care-i întindea nervii la maximum. Farmecele magiei elementelor aveau efecte diferite. Farmecele cu pământ — ca, de exemplu, tatuajul care-i fusese făcut — erau

deseori legate de constrângeri minore. Toate patru combinate într-o ţepuşă sau în dispozitivele de pază produceau o explozie unitară de viaţă care-i înfrângea pe morţii vii. În schimb, spiritul... ei bine, ea învăţase repede că farmecele spiritului acopereau o mare varietate de efecte imprevizibile. Apa, fără îndoială, activa farmecul, însă Lissa avea senzaţia că spiritul urma să joace rolul-cheie. Chiar dacă avea în sânge o astfel de putere, tot o înspăimânta. Farmecul impregnat în cupa aceasta era unul complex, cu mult mai presus de abilităţile ei, şi se temea de ce avea să producă. Bătrâna o privea fără să clipească.

Lissa n-a mai ezitat decât o clipă. Apoi, a băut.

Lumea s-a înceţoşat, dispărând, apoi materializându-se la loc, dar în ceva cu totul diferit. Am recunoscut amândouă ce era: un vis indus de spirit.

Acum, nu se mai afla pe un scaun, în camera aceea simplă. Se găsea afară, şi vântul îi spulbera părul lung, biciuindu-i faţa cu el. Şi l-a dat deoparte cât a putut de bine. Erau şi alţii în jurul ei, toţi îmbrăcaţi în negru, şi curând a recunoscut biserica şi cimitirul Curţii. Lissa însăşi era înveşmântată în negru, cu un palton lung din lână pe deasupra, care s-o apere de frig. Erau adunaţi în jurul unui mormânt, lângă care stătea un preot, straiele cinului său oferind singura pată de culoare într-o zi atât de cenuşie.

Lissa a mai făcut câţiva paşi, încercând să vadă ce nume era înscris pe piatra de mormânt. Descoperirea m-a şocat mai mult pe mine decât pe ea: ROSEMARIE HATHAWAY.

Numele meu era cioplit în granit cu litere complicate, regeşti. Dedesubtul numelui se vedea steaua bătăliei, semnificând că ucisesem mai mulţi strigoi decât ar fi putut să numere cineva. Bravo mie. Mai jos, trei rânduri de text, în rusă, în română şi în engleză. Nu mai aveam nevoie de traducerea engleză ca să înţeleg ce scria, fiindcă era formula standard

pentru mormintele gardienilor: „Serviciu Etern”.

Preotul a rostit cuvintele tradiţionale pentru înmormântări, dăruindu-mi binecuvântările unei religii în care nu eram convinsă că aş crede. Dar asta ocupa ultimul loc pe scara ciudăţeniilor, dat fiind faptul că asistam la propria-mi înmormântare. După ce a terminat el, Alberta i-a luat locul. Proslăvirea realizărilor decedatului era, de asemenea, ceva normal la înmormântarea unui gardian… iar Alberta avea destule de spus despre ale mele. Să fi fost acolo, m-aş fi simţit mişcată până la lacrimi. A încheiat descriindu-mi cea din urmă bătălie şi cum murisem apărând-o pe Lissa.

Chestia asta, de fapt, nu mi s-a mai părut atât de ciudată. Adică, să nu mă înţelegeţi greşit. Totul era complet demenţial. Dar, la drept vorbind, dacă tot îmi urmăream propria inmoemântare, era logic să fi murit apărând-o pe ea.

Lissa nu-mi împărtăşea sentimentele. Vestea fusese pentru ea ca o palmă peste faţă. Dintr-odată, a devenit conştientă de prezenţa unei oribile senzaţii de gol în piept, ca şi cum o parte din ea ar fi murit. Legătura funcţiona într-un singur sens; cu toate astea, Robert jura că pierderea partenerului său de legătură îi provocase chinuri cumplite. Lissa o înţelegea şi ea acum, groaznică durere a singurătăţii. Îi lipsea un lucru despre care nici măcar nu ştiuse să-l fi avut. Lacrimile îi umpleau ochii.

E doar un vis, îşispunea. Nimic mai mult. Totuşi, ea niciodată nu avusese vreun astfel de vis provocat de spirit. Experienţele ei se petrecusera mereu numai cu Adrian, iar visele i se păruseră de nivelul unor convorbiri telefonice.

După ce participanţii la înmormântare au început să se risipească, părăsind cimitirul, Lissa a simţit o mână atingându-i umărul. Era a lui Christian. I s-a aruncat în braţe, recunoscătoare, străduindu-se din răsputeri să-şi stăpânească hohotele de plâns. Christian îi dădea impresia de realitate, de soliditate. De siguranţă.

„Cum de s-a-ntâmplat?” l-a întrebat. „Cum de-a putut să se-ntâmple?”

Christian i-a dat drumul din braţe, privind-o cu ochii lui albaştri precum cristalul, mai serioşi şi mai îndureraţi decât îi văzusem vreodată.

„Ştii cum. Strigoii ăia încercau să te omoare pe tine. Ea s-a sacrificat, ca să te salveze pe tine.”

Lissa nu-şi amintea aşa ceva, dar nu mai avea importanţă.

„Nu pot… nu pot să cred că e adevărat.”

Pustietatea aceea chinuitoare sporea înăuntrul ei.

„Mai am şi alte veşti rele”, a zis Christian.

Lissa a făcut ochii mari de uimire.

„Ce-ar putea să fie mai rău de-atât?”

„Plec.”

„Pleci… cum? De la Curte?”

„Da. Părăsesc totul”, i-a explicat, în timp ce tristeţea i se adâncea pe faţă. „Te părăsesc şi pe tine.”

Lissa a rămas aproape cu gura căscată.

„Dar... ce nu e bine? Ce-am făcut?”

„Nimic", i-a răspuns el, strângându-i uşor mâna şi apoi dându-i drumul să cadă. „Te iubesc. Şi-o să te iubesc toată viaţa. Tu eşti cine eşti. Eşti ultima din neamul Dragomir. Mereu o să fie câte ceva care să te ia de lângă mine… Iar eu n-aş face decât să-ţi stau în drum. Tu trebuie să-ţi reclădeşti familia. Şi eu nu sunt cel de care ai nevoie.”

„Ba sigur că eşti! Tu eşti singurul! Singurul cu care vreau să-mi clădesc viitorul.”

„Spui asta acum, dar mai aşteaptă. Ai şi variante mai bune. Ai auzit guma lui Adrian, cu micii Dragomiri? Peste câţiva ani, când o să fii pregătită să ai copii, or să-ţi trebuiască o grămadă. Dragomirii au nevoie să redevină o forţă. În timp ce eu… Nu sunt de ajuns de responsabil încât să mă descurc cu aşa ceva.”

„Ai fi un tată grozav”, a insistat ea.

„Mda”, a replicat el, în zeflemea, „şi pentru tine aş fi un bun de mare preţ: uite-o pe prinţesa care s-a măritat cu tipul provenit din familia de strigoi.”

„Puţin îmi pasă de toate astea, şi tu o ştii!” S-a agăţat de tricoul lui, silindu-l să-şi întoarcă faţa spre ea. „Te iubesc. Vreau să faci parte din viaţa mea. Nimic din toate astea n-are sens. Te sperie ? Asta era? Te sperie povara numelui meu de familie?”

Christian i-a ocolit privirea.

„Hai să spunem doar că nu e un nume uşor de purtat.”

Lissa a început să-l zgâlţâie.

„Nu te cred! Tu nu te sperii de nimic! Tu nu dai niciodată înapoi.”

„Uite că dau acum înapoi”, a replicat el, desprinzându-se cu

blândeţe de ea. „Zău că te iubesc. De-asta o şi fac. E mai bine aşa”

„Dar nu poţi...” Lissa a făcut un gest spre mormântul meu, însă Christian începuse deja să se îndepărteze. „Nu poţi! Ea s-a dus. Dacă te duci şi tu, n-o să mai am pe nimeni...”

Dar Christian dispăruse deja, pierzându-se într-o ceaţă care, cu trei minute mai devreme, nu fusese acolo. Iar Lissa a rămas doar cu mormântul meu drept companie. Şi, pentru prima oară în viaţă, era cu adevărat şi cu desăvârşire singură. Se simţise singură atunci când îi murise toată familia, însă eu îi fusesem ancoră, mereu în umbra ei, mereu apărând-o. Când apăruse Christian, îi alungase şi el singurătatea, umplându-i sufletul de iubire.

Dar acum... acum ne pierduse pe amândoi. Îşi pierduse familia. Golul acela interior amenința s-o înghită, şi nu era vorba numai despre pierderea legăturii. Să fii singur e groaznic, grogroaznic de rău. N-ai la cine să dai fuga, n-ai cui să-ţi mărturiseşti secretele, n-ai pe nimeni căruia să-i pese de ce ţi se-ntâmplă. Fusese singură în pădure, dar era nimic pe lângă ce simţea acum. Absolut nimic.

Privind în jur, îşi dorea să se poată scufunda în mormântul meu, punând capăt chinurilor. Ba nu... ia stai. Spune „stop” , o învăţase bătrâna. Doar atât trebuia să facă, şi scăpa de chinurile astea. Doar era un vis provocat de spirit, nu? Drept e că părea mai veridic şi mai devastator decât oricare altul cunoscut de ea; şi totuşi, până la urmă, toţi cei care visau se trezeau. Un singur cuvânt, şi toate astea n-ar mai fi decât un coşmar care se destramă.

Privind în jur prin Curtea pustie, a fost cât pe ce să pronunţe cuvântul. Dar... oare ea chiar îşi dorea să se sfârşească totul? Jurase că va lupta până la capăt în testele acestea. Să abandoneze din cauza unui vis? Un vis despre ce însemna să fie singură? Părea un lucru atât de neînsemnat, însă adevărul acela rece a izbit-o din nou. Eu n-am mai fost niciodată singură. Nu ştia cum ar fi putut să se desurce pe cont propriu; pe urmă, însă, şi-a dat seama că, dacă n-ar fi un vis — şi, bunule Dumnezeu, cât de adevărat părea — în viaţă nu exista niciun „stop" cu puteri magice. Dacă nu putea să suporte singurătatea într-un vis, nu va putea s-o suporte niciodată pe trezie. Şi, oricât de mult ar fi înspăimântat-o, s-a hotărât să nu se dea

înapoi din faţa acestei singurătăţi. Ceva o atrăgea spre ceaţă, aşa că a pornit spre ea... singură.

Ceaţa ar fi trebuit s-o ducă în grădina bisericii. În loc de asta, lumea s-a materializat încă o dată, şi ea s-a trezit într-o şedinţă a Consiliului. Era una deschisă publicului, cu mulţi moroi ca spectatori. Spre deosebire de ceea ce se întâmpla în mod obişnuit, Lissa nu stătea în public. Stătea la masa Consiliului, cu cele treisprezece scaune ale ei. Ea stătea pe scaunul familiei Dragomir. Locul din mijloc, cel al monarhului, era ocupat de Ariana Szelsky. Categoric e un vis a remarcat o voce ascunsă din interiorul ei. Lissa avea un loc în Consiliu şi Ariana era regină. Prea frumos ca să fie adevărat.

Ca de fiecare dată, Consiliul era adâncit într-o controversă înfiebântată, iar subiectul, unul familiar: decretul cu vârsta. Unii membri ai Consiliului argumentau că era o hotărâre imorală. Alţii veneau cu contraargumentul că primejdia reprezentată de strigoi era prea mare. La vremuri disperate se cereau măsuri disperate, ziceau aceia.

Ariana şi-a îndreptat privirea peste masă, spre Lissa.

„Care ar fi părerea familiei Dragomir?”

Ariana nu era nici blândă, cum fusese în microbuz, nici ostilă, ca Tatiana. Ariana era neutră, o regină care conducea o de şedinţă de Consiliu şi aduna toate informaţiile necesare. Toate perechile de ochi din încăpere s-au întors atunci spre Lissa.

Dintr-un motiv oarecare, toate ideile coerente îi zburaseră din minte. îşi simţea limba îngreunată în gură. Ce părere avea? Care era opinia ei cu privire la decretul cu vârsta? Se străduia cu disperare să pescuiască un răspuns.

„Eu... eu cred că e rău.”

Leo Szelsky, care probabil ocupase locul cuvenit familiei după ce Ariana devenise regină, a pufnit dezgustat.

„Ai putea să dezvolţi ideea, prinţesă?”

Lissa a înghiţit în sec.

„Coborârea limitei de vârstă pentru numirea gardienilor nu este o cale de a ne apăra. Avem nevoie... avem nevoie să ne apărăm şi singuri.”

Cuvintele i-au fost întâmpinate cu şi mai mult dispreţ şi consternare.

„Şi, rogu-te, ne spui”, a intervenit Howard Zeklos, „cum plănuieşti să rezolvi problema aceasta? Care ţi-este propunerea? Antrenamente obligatorii pentru toate vârstele? Declanşarea unui program în şcoli?”

Încă o dată, Lissa bâjbâia în căutarea cuvintelor. Care să fi fost planul? Ea şi cu Tasha îl discutaseră în nenumărate rânduri, conturând tocmai strategia acestei probleme, a modului de implementare a pregătirii. Tasha o bătuse practic la cap cu toate acele amănunte, sperând că Lissa îşi va face vocea auzită. Şi iat-o acum, reprezentându-şi familia în cadrul Consiliului, având şansa de a schimba situaţia existentă şi de a le îmbunătăţi viaţa moroilor. Tot ce trebuia să facă era să explice. Atât de multă lume se bizuia pe ea, atât de mulţi erau cei care aşteptau să audă cuvintele în care ea credea cu atât de multă pasiune. Dar care să fi fost cuvintele acelea? De ce nu şi le putea aminti? Probabil că zăbovise exagerat de mult cu răspunsul, fiindcă Howard şi-a zvârlit mâinile în sus, în semn de dezgust.

„Am ştiut eu. Am fost de-a dreptul idioţi lăsând o fetiţă să pătrundă în Consiliu. Ea nu poate contribui cu nimic util. Dragomirii nu mai sunt. S-au stins odată cu ea, iar noi trebuie

să acceptăm adevărul acesta.”

S-au nu atins odată cu ea. Povara de a fi cea din urmă din neamul ei o apăsase pe Lissa încă din clipa în care un doctor o anunţase că părinţii şi fratele ei muriseră. Cea din urmă dintr-un neam care le conferise autoritate moroilor şi din care proveniseră câţiva dintre cei mai măreţi monarhi, regi sau regine. Ea îşi jurase, în repetate rânduri, că nu-şi va dezamăgi înaintaşii, că va avea grijă să readucă mândria familiei sale. Iar acum, totul se năruia.

Până şi Ariana, pe care Lissa o considerase sprijinitoarea ei, arăta dezamăgită. Publicul a început să strige în batjocură, reînnoind apelul la înlăturarea din Consiliu a copilei cu limba legată. Urlau la ea să plece. După care, încă şi mai rău: „Dragonul e mort! Dragonul e mort!”

Lissa se pregătea să încerce încă o dată să-şi ţină discursul, când ceva a făcut-o să-şi întoarcă privirea în spate. Acolo, pe un perete atârnau blazoanele celor douăsprezece familii. Un bărbat apăruse ca din pământ şi acum desprindea efigia Dragomirilor, cu dragonul ei şi cu inscripţia în limba română. Moralul Lissei se prăbuşea tot mai mult, pe măsură ce strigătele celor din sală creşteau în intensitate şi umilinţa sporea. S-a ridicat, vrând să fugă de-acolo şi să se ascundă de ruşine. Totuşi, în loc de asta, picioarele au purtat-o spre peretele cu blazoane. Cu mai multă forţă decât s-ar fi crezut capabilă, a smuls efigia cu dragonul din mâinile bărbatului.

„Nu!” a urlat ea, după care şi-a întors privirea spre public, ridicând blazonul, sfidând pe oricine să vină să i-l ia, sau să-i nege dreptul la locul cuvenit din Consiliu. „Este. Al. Meu. M-aţi auzit? Este al meu!”

Nu avea să ştie niciodată dac-o auziseră, fiindcă au dispărut brusc, exact cum se întâmplase cu cimitirul. S-a aşternut tăcerea. Era acum într-unul dintre cabinetele medicale pentru consultaţii de la Sf. Vladimir. Amănuntele familiare erau neobişnuit de reconfortante: chiuveta, cu săpunul ei portocaliu, dulapurile şi sertarele îngrijit etichetate, până şi afişele informative pentru sănătate de pe pereţi. ELEVI: PRACTICAŢI SEXUL PROTEJAT!

La fel de bine-venită era şi apariţia medicului intern al şcolii, doctoriţa Olendzki. Doctoriţa nu era singură. În preajma Lissei — care stătea pe marginea unui pat pentru consultaţii — se

aflau două persoane: un psihoterapeut, pe numele ei Deirdre, şi… eu. Să mă văd pe mine însămi mi s-a părut o tâmpenie, dar după povestea cu înmormântarea, cam începusem să mă obişnuiesc cu toate astea.

Un surprinzător amalgam de sentimente o străbătea pe Lissa, sentimente pe care nu putea să le controleze. Fericire că ne vede. Disperare faţă de viaţă. Derută. Suspiciune. Nu părea să-şi poată reţine vreo emoţie, sau vreun gând. Era o senzaţie extrem de diferită faţă de cea din Consiliu, când doar nu fusese capabilă să se explice. Mintea îi fusese în ordine: doar că-şi pierduse firul ideilor. Aici, nu mai exista vreun fir. Exista doar o harababură mentală.

„Înţelegi ce-ţi spun?" o întreba doctoriţa Olendzki.

Lissa bănuia că femeia îi mai pusese deja întrebarea aceasta.

„E mai presus de ce am putea să controlăm noi. Tratamentul medicamentos nu mai are efect."

„Crede-mă, noi nu vrem ca tu să-ţi fad rău singură. Însă acum ceilalţi sunt în pericol… în fine, înţelegi de ce trebuie să luăm măsuri."

Asta era Deirdre. Mereu mi se păruse o încrezută, mai ales din cauză că metoda ei terapeutică ţinea de răspunderea la întrebări

cu alte întrebări. Acum, nici urmă de şiretenie. Deirdre era de o sinceritate implacabilă.

Nimic din vorbele lor nu avea sens pentru Lissa, însă partea cu să-ţi faci rău singură a declanşat ceva în ea. Şi-a coborât privirea spre propriile braţe. Erau goale şi… brăzdate de tăieturi. Tăieturi pe care obişnuia să şi le facă atunci când presiunea spiritului devenea prea apăsătoare. Fuseseră unica ei supapă de refulare, un soi oribil de eliberare. Studiindu-le acum, Lissa a observat că tăieturile erau mai mari şi mai adânci decât înainte. Tăieturi de genul celor care dansau pe pragul suicidului. Atunci, şi-a ridicat nou privirea.

„Cui… cui i-am făcut rău?"

„Nu-ţi aminteşti?" a întrebat-o doctoriţa Olendzki.

Lissa a scuturat din cap, plimbându-şi privirea disperată de la un chip la altul, căutând răspunsuri. Ochii i s-au oprit asupra mea, iar faţa mi-era la fel de întunecată şi de sumbră ca a lui Deirdre.

„E OK, Liss", i-am zis. „Totul o să fie OK."

Nu m-a surprins. Fireşte, era ceea ce aş fi zis eu. Mereu aş fi vrut s-o liniştesc pe Lissa. Mereu aş fi avut grijă de ea.

„N-are importanţă”, a zis Deirdre, cu o voce delicată şi mângâietoare. „Important este ca nimeni altcineva să nu mai fie rănit vreodată. Tu nu vrei să răneşti pe nimeni, nu-i aşa?”

Normal că Lissa nu voia, însă mintea ei tulburată a alunecat în altă parte.

„Nu mai vorbi ca şi cum aş fi copil!”

Strigătul ei a umplut încăperea.

„N-am vrut”, a zis Deirdre, etalonul răbdării. „Noi nu vrem decât să te ajutăm. Noi vrem ca tu să fii în siguranţă.”

Paranoia s-a ridicat în prim-planul emoţiilor Lissei. Nicăieri nu era în siguranţă. Doar de atâta lucru era sigură... dar în rest, nimic. Poate, doar, de ceva legat de un vis. Un vis, un vis...

„Vor putea să aibă grijă de tine acolo, la Tarasov”, i-a explicat doctoriţa Olendzki. „Se vor asigura c-o să te simţi comod."

„La Tarasov?”am strigat şi eu, şi Lissa, la unison.

Această cealaltă Rose şi-a încleştat pumnii, aruncând priviri furioase. Încă o dată, o reacţie tipică pentru mine.

„Ea n-are ce să caute acolo”, a mârâit cealaltă Rose.

„Tu crezi că noi vrem să facem aşa ceva?” m-a întrebat Deirdre. Era pentru prima oară când îi vedeam cu adevărat faţada aceea calmă sfărâmându-se. „Nu vrem. Numai că spiritul... efectele lui... nu avem de ales...”

Imagini ale expediţiei noastre la Tarasov s-au perindat fulgerător prin mintea Lissei. Coridoarele acelea reci, atât de reci. Gemetele. Celulele minuscule. Şi-a amintit cum văzuse pavilionul de psihiatrie, acea secţie în care erau ţinuţi la izolare, sub cheie alţi utilizatori ai spiritului. Închişi pe termen nedeterminat „Nu!” a strigat ea, sărind de pe patul pentru consultaţii. „Nu mă trimiteţi la Tarasov!”

Şi-a rotit privirea în căutarea unei posibilităţi de scăpare. Cele două femei se interpuseseră între ea şi uşă. Lissa n-avea cum să fugă. Ce farmec ar fi putut să întrebuinţeze? Sigur exista ceva. Mintea ei a invocat spiritul, scormonind parcă după un farmec.

Cealaltă Rose a prins-o de braţ, probabil din cauză că resimţise vânzoleala spiritului şi voia s-o oprească pe Lissa.

„Mai există şi altă cale”, le-a zis alter egoul meu lui Deirdre şi doctoriţei Olendzki. „Pot să-l absorb eu din ea. Pot să absorb

totul din ea, aşa cum a făcut şi Anna pentru Sfântul Vladimir. Pot să-i înlătur întunericul şi instabilitatea. Lissa ar putea să redevină sănătoasă la minte."

Toată lumea s-a holbat la mine. Mă rog, la cealaltă „mine".

„Dar, în acest caz, răul ar fi în tine, am dreptate?" m-a întrebat doctoriţa Olendzki. „N-ar dispărea."

„Nu-mi pasă", am replicat, încăpăţânată. „Mă duc eu la Tarasov. N-o trimiteţi pe ea. Pot să fac asta, atât timp cât ea are nevoie s-o fac."

Lissa mă urmărea cu privirea, cu greu venindu-i să creadă ce auzea. Printre gândurile ei haotice şi-a făcut loc bucuria. Da! Mă salvez. N-o să mai înnebunească. N-o să mai fie trimisă la Tarasov... Şi, deodată, undeva în vălmăşagul amintirilor ei...

„Anna s-a sinucis", a murmurat ea. Contactul ei cu realitatea era încă fragil, însă gândul acela o trezise în suficientă măsură încât să domolească, pentru moment, vârtejul din mintea ei. „A înnebunit din cauză că l-a ajutat pe Sfântul Vladimir."

Celălalt eu al meu a refuzat s-o privească în ochi pe Lissa.

„Nu e decât o legendă. Iau eu întunericul. Trimiteţi-mă pe mine."

Lissa nu mai ştia ce să facă sau ce să creadă. Nu voia să fie trimisă la Tarasov. Închisoarea aceea îi dădea coşmaruri. Şi iată-mă, oferindu-i şansa scăpării, oferindu-mă s-o salvez, ca de fiecare dată. Lissa ar fi vrut. Voia să fie salvată. Nu voia să înnebunească, la fel ca toţi ceilalţi utilizatori ai spiritului. Dacă-mi accepta oferta, avea să fie liberă.

Şi totuşi... pe muchie de cuţit sau nu, ţinea prea mult la mine. Făcusem prea multe sacrificii pentru ea. Cum ar putea să mă lase să fac una ca asta? Ce prietenă ar mai fi ea, să mă condamne la o astfel de viaţă? Tarasov o înspăimânta pe Lissa. Viaţa într-o cuşcă o înspăimânta pe Lissa. Dar gândul ca eu să înfrunt aşa ceva o înspăimânta chiar şi mai mult.

Nu exista deznodământ fericit aici. Şi-ar fi dorit ca totul să dispară pur şi simplu. Poate dacă doar închidea ochii... ia stai! Îşi amintea din nou. Visul. Era într-un vis indus de spirit. Tot ce avea de făcut era să se trezească.

Spune „stop".

Era mai uşor de data asta. Pronunţarea acelui cuvânt era drumul cel mai scurt spre ieşire, soluţia perfectă. Fără Tarasov, pentru niciuna dintre noi, corect? Apoi, a simţit cum presiunea

exercitată asupra minţii ei slăbeşte, iar sentimentele acelea haotice încremenesc pe loc. A făcut ochii mari, înţelegând că eu deja începusem să-i absorb întunericul. Cuvântul „stop" i-a pierit din memorie.

„Nu!” a strigat.

Spiritul s-a învăpăiat în ea, înălţând un zid în interiorul legăturii, blocându-mi accesul la ea.

„Ce faci?” a întrebat-o cealaltă ipostază a mea.

„Te salvez”, mi-a răspuns Lissa. „Mă salvez pe mine însămi.”

S-a întors spre doctoriţa Olendzki şi spre Deirdre. „Înţeleg ce aveţi de făcut. E bine aşa. Duceţi-mă la Tarasov. Duceţi-mă undeva unde să nu mai pot face rău nimănui.”

La Tarasov. Locul în care adevăratele coşmaruri se plimbau pe coridoare. Şi-a încordat forţele, în timp ce imaginea cabinetului se ştergea treptat, şi s-a pregătit pentru următoarea etapă a visului: o celulă rece din piatră, cu lanţuri pe pereţi şi lumea văitându-se pe culoare...

Dar când lumea s-a reconstituit la loc, nici urmă de Tarasov. Doar o încăpere aproape goală, în care se aflau o femeie bătrână şi un potir din argint. Lissa şi-a rotit privirea în jur. Inima îi gonea nebuneşte şi pierduse noţiunea timpului. Ceea ce văzuse durase o veşnicie. Şi totuşi, în acelaşi timp, i se părea că trecuseră doar câteva secunde de când conversase cu bătrâna.

— Ce... ce-a fost asta? a întrebat Lissa.

Avea gura uscată şi tare mult ar fi vrut să bea puţină apă... însă pocalul era acum gol.

— Temerile tale, i-a explicat bătrâna, cu sclipiri în ochi. Toate temerile tale, frumos înşirate la rând.

Lissa a aşezat potirul pe masă, cu mâini tremurătoare.

A fost groaznic. A fost spiritul, dar... n-a semănat cu nimic din ce-am văzut până acum. Mi-a invadat mintea, mi-a jefuit-o.

Totul părea atât de real... în unele momente, chiar am crezut că e real.

— Dar nu l-ai făcut să înceteze.

Lissa s-a încruntat, amintindu-şi cât de aproape fusese.

— Nu.

Bătrâna i-a zâmbit, fără să mai spună şi altceva.

— Am... am terminat? a întrebat-o Lissa, derutată. Pot să plec?

Bătrâna i-a făcut un semn aprobator. Ridicându-se, Lissa şi-a plimbat privirea între cele două uşi, cea prin care intrase şi cealaltă simplă, din fund. Încă sub efectul şocului, Lissa s-a întors instinctiv spre uşa prin care venise. Chiar n-ar fi vrut să-i mai vadă iar pe cei aliniaţi de-a lungul coridorului, însă şi-a jurat că-şi va pune o mască perfectă de prinţesă. În plus, cei de acolo nu reprezentau decât o fracţiune nesemnificativă în comparaţie cu grupul care o întâmpinase după primul test. Dar paşii i s-au oprit în clipa în care bătrâna a vorbit iarăşi, arătându-i spre fundul încăperii.

— Nu. Aceea e pentru cei care nu reuşesc. Tu ieşi pe uşa cealaltă

Întorcându-se, Lissa a pornit spre uşa cea simplă. Părea că dă spre exterior, ceea ce, probabil, era cu atât mai bine. Linişte şi pace. Simţea că ar fi trebuit să-i mai spună ceva bătrânei, dar nu ştia anume. Aşa că a apăsat pe clanţă şi a ieşit...

... drept în braţele unei mulţimi care ovaţiona dragonul.

Douăzeci şi doi

— Eşti teribil de fericită.

Clipind, m-am trezit privită cu atenţie de Sonya. Motorul automobilului gonind pe suprafaţa netedă a interstatalei 75 zumzăia în jurul nostru, exteriorul dezvăluind prea puţin, în afara câmpiilor şi copacilor din Midwest. Sonya nu părea câtuşi de puţin nebuna înfricoşătoare de la şcoală, sau chiar de la ea de-acasă. În mare măsură, părea doar încă împrăştiată şi derutată, ceea ce era de aşteptat. Am ezitat până să-i răspund, dar până la urmă am ajuns la concluzia că n-aş avea niciun motiv să mă abţin.

— Lissa a trecut cel de-al doilea test pentru monarhie

— Normal că l-a trecut, a replicat Victor.

Privea afară pe geam, cu spatele spre mine. Tonul lui dădea de înţeles că nu făceam decât să-i irosesc timpul spunând un lucru de la sine înţeles.

— E teafără? s-a interesat Dimitri. N-a păţit nimic?

Altădată, întrebările lui ar fi aprins în mine scânteia geloziei.

Acum, nu reprezentau decât un semn al preocupării noastre comune faţă de binele Lissei.

— E bine, am răspuns, întrebându-mă în sinea mea dacă este întru totul adevărat.

Nu suferise vreo vătămare fizică, dar după tot ceea ce văzuse... în fine, aşa ceva sigur lăsa cicatrice, de un cu totul alt gen. Şi uşa din spate însemnase o surpriză destul de mare. Când văzuse o mică mulţime la prima uşă, îşi închipuise că doar puţină lume se trezise la ora aceea târzie ca să-i vadă pe candidaţi. Dar nu. Se dovedise că toată lumea aştepta pur şi simplu la ieşirea din spate, ca să-i vadă pe învingători. Fidelă jurământului ei, Lissa nu s-a lăsat descumpănită. A ieşit cu capul sus, zâmbindu-le privitorilor şi admiratorilor, ca şi cum ar fi fost deja posesoarea coroanei.

Începuse să mi se facă somn, însă zâmbetul provocat de triumful Lissei mi-a zăbovit mult timp pe buze. E ceva istovitor istovitor într-o porţiune de autostradă aparent nesfârşită, necunoscută. Victor închisese deja ochii şi-şi rezemase capul de geam. N-am reuşit s-o văd pe Sydney când mi-am întors capul, ceea ce însemna că se hotărâse şi ea să tragă un pui de somn, sau doar se întinsese. Am căscat, întrebându-mă dacă puteam îndrăzni să-mi asum riscul de a adormi. Dimitri chiar insistase când plecasem din casa Sonyei, ştiind că mi-ar prinde bine ceva mai mult decât cele două ore pe care mi le oferise Sydney.

Mi-am răsturnat capul pe rezemătoare şi am închis ochii, adormind instantaneu. Întunericul acelui somn mi-a cam dat senzaţia unui vis provocat de spirit, şi am simţit că-mi sare inima din cauza panicii, dar, totodată, şi de bucurie. După ce trăisem testul odată cu Lissa, visele induse de spirit îmi dădeau deodată o senizaţie sinistră. În acelaşi timp, puteam să am şansa revederii lui Adrian. Şi... aşa a fost.

Numai că ne-am făcut apariţia într-un decor total neaşteptat: în grădina Sonyei. Am privit uimită cerul albastru şi senin şi florile acelea strălucitoare, cât pe ce să-l trec cu vederea pe Adrian. Purta un pulover din caşmir, verde-închis, care-l făcea să se confunde cu peisajul. Pentru mine, era mai formidabil decât toate celelalte minuni ale grădinii.

„Adrian!”

M-am repezit spre el şi Adrian m-a ridicat cu uşurinţă, învârtindu-mă prin aer. După ce m-a pus din nou pe picioare, a examinat grădina, clătinând aprobator din cap.

„Ar trebui să te las mai des pe tine să alegi locul. Ai gusturi

nume. Evident, din moment ce umbli cu mine, e un lucru deja ştiut."

„Cum adică, «să aleg eu locul»?" l-am întrebat, înlănţuindu-mi mâinile pe după gâtul lui.

A ridicat din umeri.

„Când am tatonat şi am simţit că dormi, am invocat visul, dar n-am avut chef să mă gândesc şi la un loc anume. Aşa că l-am lăsat în seama subconştientului tău." Oarecum iritat, şi-a ciupit puloverul cu două degete. „Totuşi, mi se pare că nu sunt îmbrăcat pentru această ocazie", a zis.

Puloverul a început să pâlpâie, fiind imediat înlocuit de un tricou gri-deschis, cu un model abstract în faţă.

„E mai bine?" mi-a cerut părerea.

„Mult mai bine."

Zâmbind, m-a sărutat pe creştet.

„Mi-a fost dor de tine, micuţule dhampir. Tu poţi să ne spionezi pe Lissa şi pe noi, ceilalţi, oricând vrei, dar cel mai bun lucru pe care pot eu să-l obţin sunt visele astea şi, sincer să fiu, nu pot să-mi dau seama după ce orar funcţionezi acum."

Mi-am dat seama că, datorită „spionajului" meu, ştiam mai multe decât el despre ceea ce tocmai se petrecuse la Curte.

„Lissa a luat şi al doilea test", i-am zis.

Mda. Expresia feţei lui îmi confirma supoziţia. El nu ştiuse despre test, probabil din cauză că dormea.

„Când?"

„Chiar adineauri. A fost foarte greu, dar l-a trecut."

„Spre marea ei încântare, sunt convins. Şi totuşi... asta ne ajută în continuare să câştigăm timp, ca să-ţi înlăturăm acuzaţiile ţi să te aducem din nou acasă. Totuşi, dac-aş fi în locul tău, nu sunt sigur că mi-aş dori să mă întorc", a remarcat, privind din nou grădina. „Virginia de Vest arată cu mult mai bine faţă de cum imaginat."

Am izbucnit în râs.

„Dar nu e Virginia de Vest... care oricum nu e chiar rea, apropo. E la Sonya Karp..."

Am îngheţat, nevenindu-mi să cred ce-mi ieşise pe gură. Eram atât de fericită că-l văd, atât de în largul meu... încât îmi permisesem să fac o gafă. Chipul lui Adrian a devenit extrem, extrem de serios.

„Ai spus cumva Sonya Karp?"

Mai multe variante mi-au trecut prin minte. Să mint ar fi fost cel mai uşor. Puteam să pretind că e un loc în care fusesem mai demult, ca de exemplu unul în care ne dusese ea, într-o excursie la ea acasă. Totuşi, era ceva destul de cusut cu aţă albă. Plus că, din câte bănuiam, expresia feţei mele urla a vinovăţie. Mă prinsese. O minciună, oricât de drăguţă, n-ar fi putut să-l păcălească pe Adrian.

„Da", am recunoscut, până la urmă.

„Rose. Sonya Karp e strigoi.

„Nu mai e."

Adrian a oftat din rărunchi.

„Ştiam eu că statul tău la adăpost e prea frumos ca să fie adevărat. Ce s-a întâmplat?"

„Ăăă... Robert Doru a transformat-o la loc."

„Robert."

Buza lui Adrian s-a răsfrânt a dispreţ. Cei doi utilizatori ai spiritului, adică el şi cu Robert, nu se înţeleseseră prea bine între ei.

„Şi doar pentru că am senzaţia că pătrundem în plin pe Teritoriul Nebuniei — ceea ce înseamnă ceva, venind din partea mea — să risc, ghicind că şi Victor Dashkov e cu voi."

Am încuviinţat, dorindu-mi cu disperare să fiu trezită de cineva şi să scap de interogatoriul lui Adrian. Fir-ar să fie. Cum fusese posibil să-mi scape chiar în halul ăsta?

Adrian mi-a dat drumul din braţe şi a început să se plimbe, descriind mici cercuri.

„OK, să recapitulăm. Tu, Belikov, Alchimistul, Sonya Karp, Victor Dashkov şi Robert Doru vă pierdeţi vremea cu toţii împreună prin Virginia de Vest."

„Nu", am zis.

„Nu?"

„Nu, adică, ăăă, nu suntem în Virginia de Vest."

„Rose!" a exclamat Adrian, oprindu-se din patrulat şi întorcându-se cu paşi apăsaţi spre mine. „Atunci, unde naiba eşti? Bătrânul tău, Lissa... toată lumea te crede teafără şi nevătămată."

„Sunt", am replicat, semeaţă. „Doar că nu în Virginia de Vest."

„Atunci, unde?"

„Nu pot... nu pot să-ţi spun." Doamne, cât detestam să-i spun

asta şi să văd expresia pe care i-o provoacă! „În parte, din motive de siguranţă. Şi, în parte, fiindcă… mă rog… nici nu ştiu, de fapt.”

„Nu poţi să faci una ca asta”, a exclamat, prinzându-mă de mâini. „Nu poţi să fugi după cine ştie ce toană nebunească şi de data asta. Nu înţelegi? Ăştia te omoară pe loc dacă te prind.”

„Dar nu e o toană nebunească! Urmărim ceva important. Ceva care o să ne ajute pe toţi.”

„Ceva despre care nu poţi să-mi spui nimic”, a ghicit el.

„E mai bine să nu fii implicat”, i-am zis, strângându-i mâinile cu putere. „E mai bine dacă nu cunoşti amănuntele.”

„Şi, între timp, pot să dorm liniştit, ştiind că ai în spate o echipă de elită.”

„Adrian, te rog! Te rog, ai doar încredere în mine. Crede-mă că am un motiv întemeiat”, l-am implorat eu.

„Cred că tu crezi că ai avea un motiv întemeiat”, mi-a zis, lăsându-mi mâinile libere. „Dar pur şi simplu nu poate să-mi treacă prin minte vreunul care să justifice faptul că-ţi rişti viaţa.”

„Cu asta mă ocup eu”, i-am zis, eu însămi mirată de seriozitatea tonului. „Unele lucruri merită riscul.”

Tot felul de paraziţi mi-au tulburat imaginea, ca la un televizor dereglat. Lumea din jurul meu a început să-şi estompeze contururile.

„Ce se-ntâmplă?” l-am întrebat.

El s-a încruntat.

„Cineva, sau ceva, mă trezeşte. Probabil mama, venita pentru a suta oară să vadă ce fac.”

M-am întins spre el, dar deja dispăruse aproape de tot.

„Adrian! Te rog, să nu afle nimeni! Nimeni.”

Nu ştiu dacă mi-a auzit sau nu rugămintea, fiindcă visul s-a risipit complet. M-am trezit în maşină. Reacţia mea imediată a fost să trag o înjurătură, dar n-am vrut să trădez idioţenia comisă. Întorcându-mi capul, aproape c-am sărit cât colo de pe banchetă când am văzut-o pe Sonya privindu-mă concentrată.

— Ai avut un vis indus de spirit, mi-a zis ea.

— De unde ştii?

— După aură.

— Chestia cu aurele mi se părea super, am comentat, strâmbându-mă, dar acum chiar începe să devină sâcâitoare.

A râs încetişor, pentru prima oară de când fusese readusă la normal.

— Sunt surse foarte bune de informaţii, dacă te pricepi să le descifrezi. Ai fost cu Vasilisa?

— Nu. Cu iubitul meu. Şi el e utilizator al spiritului.

A făcut ochii mari, mirată.

— Cu el erai adineauri?

— Mda. De ce? Ce e în neregulă?

S-a încruntat, părând nedumerită. Câteva clipe mai târziu, şi-a ridicat privirea spre locurile din faţă, pe care stăteau Dimitri şi Robert, apoi m-a examinat cu o privire pătrunzătoare care mi-a trimis fiori reci pe şira spinării.

— Nimic, mi-a răspuns. Nimic nu e în neregulă.

M-am simţit nevoită să pufnesc la faza asta.

— Ei, doar mi s-a părut clar că...

— Acolo! a exclamat Sonya, întorcându-şi brusc faţa dinspre mine, aplecându-se în faţă şi arătând ceva. Ia-o pe ieşirea de-acolo.

Aproape că şi trecuserăm de „ieşirea de-acolo”, Dimitri fiind obligat să apeleze la o manevră fantezistă — cam în genul celei de când fugiserăm de gardieni în Pennsylvania — ca să n-o rateze.

Maşina s-a smucit şi s-a clătinat, şi am auzit-o pe Sydney scâncind în spatele meu.

— Un pic mai multă promptitudine data viitoare n-ar strica, i-a atras atenţia Dimitri, dar Sonya nu-l mai asculta.

Privirea îi era total absorbită de drumul pe care pătrunseserăm. Ajungând la un semafor, am remarcat un panou de întâmpinare: BUN VENIT ÎN ANN ARBOR, MICHIGAN. Scânteia de vitalitate pe care o observasem la Sonya cu câteva clipe mai devreme dispăruse. Revenise la starea ei de încordare, aproape robotică. În ciuda inteligentei abordări a lui Sydney, Sonya tot părea stânjenită de călătoria aceasta. Tot se mai simţea vinovată şi sperjură.

— Am ajuns? am întrebat, nerăbdătoare. Şi cât am mers?

Abia dacă fusesem atentă la drum. În prima lui parte, rămăsesem trează, dar tot restul fusese ca o ceaţă, prin care-i văzusem doar pe Lissa şi pe Adrian.

— Şase ore, mi-a răspuns Dimitri.

— Ia-o la stânga la al doilea semafor, l-a îndrumai Sonza.

Acum, dreapta, după colţ.

Tensiunea se acumula în interiorul maşinii. Acum, toată lumea era trează, iar eu îmi simţeam inima bătând din ce în ce mai repede pe măsură ce ne afundam în suburbie. Care o fi casa? Suntem aproape? O fi una dintre astea? Drumul fusese parcurs rapid, însă dădea impresia că s-ar întinde la nesfârşit. Am răsuflat cu toţii uşuraţi după ce Sonya ne-a arătat, deodată, locul.

— Acolo.

Dimitri a intrat pe aleea din faţa unei case drăguţe din cărămidă, cu un gazon perfect tuns.

— Ştii cumva dacă rudele tale locuiesc tot aici? am întrebat-o pe Sonya.

Nu mi-a răspuns în niciun fel, şi mi-am dat seama că ajunsesem înapoi pe teritoriul jurământului. Ora închiderii.

Halal progres.

— Bănuiesc că n-avem decât o cale prin care să aflăm răspunsul, am zis, desfăcându-mi centura de siguranţă. Planul a rămas acelaşi?

Ceva mai devreme, discutasem cu Dimitri despre cine ar trebui să meargă şi cine să rămână afară dacă Sonya ne ducea acolo unde trebuia. Să-i lăsăm pe cei doi fraţi în maşină era la mintea covoşului. Problema era cine să-i păzească, şi ne-am hotărât ca Dimitri să fie acela, iar eu şi cu Sydney să mergem împreună cu Sonya, să-i cunoaştem rudele… pe care le aştepta, fără îndoială, o vizită dintre cele mai şocante.

— Acelaşi, m-a aprobat Dimitri. Du-te tu. Pari mai puţin periculoasă.

— Hei!

Mi-a răspuns cu un zâmbet.

— Am zis că „pari”.

Totuşi, raţionamentul lui era logic. Chiar şi când era relaxat, Dimitri avea în el ceva care degaja forţă şi intimida. Trei femei care să sune la uşă i-ar înfricoşa oricum mai puţin pe oamenii aceia… cu atât mai mult dacă întâmplarea făcea ca rudele Sonyei să se fi mutat între timp. Ce naiba, de unde puteam să ştiu că nu ne condusese, intenţionat, spre o altă casă?

— Ai grijă, m-a sfătuit Dimitri, în timp ce coboram din maşină.

— Şi tu, i-am replicat.

Şi, prin asta, mi-am mai atras un zâmbet, unul ceva mai cald şi mai profund.

Senzaţiile pe care le-a stârnit în mine au zburat în timp ce parcurgeam, împreună cu Sydney şi cu Sonya, aleea. Am simţit cum mi se strânge pieptul. Asta era. Sau nu? Oare aveam să ajungem la punctul final al expediţiei noastre? Oare aveam într-adevăr să-l găsim pe ultimul Dragomir, împotriva tuturor sorţilor? Sau fusesem jucată pe degete încă de la început?

Nu numai eu eram cuprinsă de agitaţie. Le simţeam şi pe Sydney şi pe Sonya vibrând de încordare. Am ajuns pe treapta de sus. Inspirând adânc, am apăsat pe butonul soneriei.

După câteva secunde, ne-a deschis un bărbat... şi moroi, pe deasupra. Semn promiţător.

Ne-a privit pe rând feţele, întrebându-se fără îndoiala ce puteau să caute la uşa lui trei feluri de femei: o reprezentanta a moroilor, una a dhampirilor şi alta a oamenilor. Părea începuiul unei glume proaste.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? a întrebat.

Dintr-odată, am rămas fără cuvinte. Planul nostru acoperise părţile importante: descoperirea amantei lui Eric Dragomir şi a copilului lor din flori. Ceea ce aveam să spunem odată ajunşi acolo nu mai era la fel de clar. Am aşteptat să ia cuvântul una dintre însoţitoarele mele, dar n-a mai fost nevoie. Capul bărbatului s-a răsucit brusc dinspre mine, tresărind surprins.

— Sonya? a întrebat, cu răsuflarea tăiată. Tu eşti?

După care am auzit o voce feminină tânără strigând din spatele lui:

— Hei, cine e acolo?

Cineva s-a strecurat pe lângă el, cineva înalt şi subţire, cineva cunoscut. Mi s-a tăiat şi mie respiraţia la vederea valurilor de păr rebel, şaten-deschis, şi a ochilor de un verde deschis... ochi care ar fi trebuit să-mi dea un indiciu cu mult timp înainte. Nu eram capabilă să vorbesc.

— Rose, a exclamat Jill Mastrano. Ce cauţi aici?

Douăzeci şi trei

Cele câteva secunde de tăcere care au urmat păreau se întindă la infinit. Toată lumea era derutată, dar fiecare din

motive total diferite. Surprinderea iniţială a lui Jill fusese amestecată cu entuziasm, dar după ce şi-a tot mutat privirea de pe un chip pe altul, zâmbetul i s-a şters, şi s-a tot şters, până când a ajuns să arate şi ea la fel de buimăcită ca noi toţi.

— Ce se-ntâmplă acolo? a întrebat o nouă voce.

După câteva clipe, Emily Mastrano şi-a făcut apariţia alături de fiica ei. Ne-a aruncat o privire curioasă, mie şi lui Sydney, după care i s-a tăiat respiraţia când a observat cine era cel de-al treilea membru al grupului nostru.

— Sonya! a exclamat, smucind-o pe Jill înapoi, cu faţa invadată de panică.

Emily nu avea rapiditatea unui gardian, însă i-am admirat viteza de reacţie.

— Emily...? rosti Sonya cu o voce foarte firavă, gata să se frângă. Eu... eu sunt... eu, cea adevărată...

Emily tocmai încerca să-l tragă şi pe bărbat în casă, oprindu-se însă în clipa în care a văzut-o mai bine pe Sonya. La fel ca toată lumea, Emily era nevoită să recunoască evidenţa. Sonya nu mai avea nicio trăsătură specifică strigoilor. Plus că umbla pe-afară în plină zi. Ezitând, a deschis gura să spună ceva, dar buzele nu prea-i erau capabile să scoată vreun sunet. Până la urmă, s-a întors spre mine.

— Rose... ce se petrece?

M-a surprins faptul că mă privea ca pe o autoritate, atât din cauză că ne întâlnirăm o singură dată până acum, cât şi pentru că, sinceră să fiu, nici eu nu ştiam precis ce se petrece. Mi-au trebuit vreo câteva încercări până să-mi regăsesc graiul.

— Eu cred... eu cred c-ar trebui să mergem înăuntru.

Privirea lui Emily s-a oprit din nou asupra Sonyei. Jill tot încerca să-şi facă loc, ca să vadă şi ea despre ce era vorba, însa Emily bloca uşa în continuare, încă neconvinsă întru totul că ar fi în siguranţă. Şi nu puteam să i-o iau în nume de rău. Până la urmă şi-a înclinat încet capul în semn de aprobare şi s-a dat deoparte făcându-ne loc.

Sydney tot trăgea cu coada ochiului spre maşina în care rămăseseră să aştepte Victor, Robert şi Dimitri.

— Cu ei ce facem? m-a întrebat.

Am ezitat să-i răspund. Îmi doream ca Dimitri să fie cu mine atunci când avea să cadă bomba, însă poate că Emily n-ar fi fost în stare să îndure decât câte o lovitură, pe rând. Moroii nu

aveau nevoie să se învârtească prin cercurile regale ca să ştie cine e Victor Dashkov, sau cum arată el. Expediţia noastră în Las Vegas ne-o dovedise. Aşa că am clătinat din cap spre Sydney.

— Pot să mai aştepte.

Ne-am instalat în livingul casei, ocazie cu care am aflat că tipul care ne deschisese uşa era soţul lui Emily, John Mastrano. Emily a făcut gesturile obişnuite unei gazde, oferindu-ne de băur, ca şi cum ar fi fost o vizită perfect obişnuită, însă expresia de pe faţa ei confirma faptul că se afla încă în stare de şoc. Ne întindea paharele cu apă cu mişcări de robot, atât de palidă, încât puteai foarte bine s-o iei drept strigoi.

De îndată ce s-a aşezat şi Emily, John şi-a lăsat mâna pe a ei. Pe noi ne privea în continuare cu precauţie, însă faţă de ea era tot numai afecţiune şi preocupare.

— Ce se întâmplă? A întrebat-o el.

În ochii lui Emily se vedea încă ameţeala.

— Păi... nu ştiu. Vară-mea e aici... dar nu înţeleg cum... Şi-a plimbat din nou privirea de la mine la Sydney, apoi la Sonya. Cum e posibil? a întrebat, cu vocea tremurătoare.

— Lissa a făcut-o, nu-i aşa? s-a repezit Jill, care fără îndoială cunoştea sordida istorie a rudei sale. Era şi ea şocată, lucru lesne de înţeles — şi un pic emoţionată — însă entuziasmul începea să revină. Am auzit întâmplarea cu Dimitri. E adevărat, nu? Lissa poate să vindece pe strigoi. L-a salvat pe el. A salvat-o...

S-a întors spre Sonya, entuziasmul scăzându-i un pic. Mă întreb ce soi de poveşti o fi auzit ea despre Sonya.

— Te-a salvat şi pe tine.

— N-a fost Lissa, i-am zis. A fost... ăăă... alt utilizator al spiritului.

Jill s-a luminat la faţă.

— Adrian?

Uitasem că Adrian îi picase cu tronc.

— Nu... altcineva. N-are nicio importanţă, am adăugat în grabă. Sonya... în fine, e din nou moroi. Totuşi, e dezorientată. Încă nu e întru totul ea însăşi.

Sonya îşi sorbea verişoara din priviri, însă acum s-a întors la mine, cu un zâmbet crispat, înţelegător, pe faţă.

— Pot să vorbesc şi eu pentru mine, Rose.

— Scuză-mă, i-am zis.

Emily s-a întors spre Sydney, încruntată. Li se făcuseră prezentările, dar nimic mai mult.

— Tu de ce eşti aici? a întrebat-o. Emily nu mai trebuia să spună ce gândea în realitate. Voia doar să ştie ce putea să caute acolo o liinţă umană. Eşti hrănitoare? a vrut ea să afle.

— Nu! a exclamat Sydney, sărind de pe locul ei de lângă mine, de pe micuţa canapea.

Niciodată n-o mai văzusem atât de încărcată de furie scandalizată şi de dezgust.

— Mai spune o dată, şi plec imediat! Sunt Alchimist.

Replica ei a fost întâmpinată cu priviri nedumerite. Am tras-o la loc lângă mine.

— Uşurel, fato. Nu prea cred că ei ştiu ce sunt Alchimiştii.

Sinceră să fiu, mă bucuram în secret. Când descoperisem pentru prima dată existenţa Alchimiştilor, mă simţisem ca şi cum aş fi fost ultima persoană din lume care afla despre asta. Era plăcut să văd că şi alţii erau la fel de neştiutori pe cât fusesem eu. Ca să simplific lucrurile, deocamdată, i-am explicat lui Emily:

— Sydney ne ajută.

Lacrimile i-au umplut lui Emily ochii albaştri, după ce şi-a întors din nou faţa spre verişoara ei. Emily Mastrano era una dintre cele mai uluitoare femei din câte cunoscusem vreodată. Pînă şi lacrimile erau frumoase la ea.

— Eşti chiar tu, nu-i aşa? Mi te-au readus. O, Doamne, a exclamat, ridicându-se şi apropiindu-se de verişoara ei, pentru o strânsă îmbrăţişare. Cât de dor mi-a fost de tine! Nu-mi vine să cred că e adevărat.

Şi mie aproape că-mi venea să plâng, dar mi-am reamintit singură, cu toată asprimea, că venisem aici cu o misiune. Ştiam cât de uluitor avea să fie. Tocmai întorseserăm pe dos întreaga lume a familiei Mastrano... şi eu eram pe cale să complic şi mai mult lucrurile. Detestam gândul acesta. Mi-aş fi dorit ca ei să aibă timpul necesar ca să se adapteze, ca să sărbătorească minunea întoarcerii Sonyei. Cu toate acestea, ceasul de la Curte — şi cel care îmi măsura viaţa — ticăia fără milă.

— V-am adus-o..., am zis, în cele din urmă. Dar mai şi un alt motiv pentru prezenţa noastră aici.

Nu ştiu precis ce anume transmisese tonul vocii mele, dar am

văzut-o pe Emily că devine brusc rigidă şi se retrage din dreptul Sonyei, aşezându-se la loc lângă soţul ei. Cumva, în clipa aceea, cred că-şi dăduse perfect seama de ce veniserăm. Vedeam în ochii ei că se temea: ca şi cum ar fi aşteptat cu groaza-n suflet o astfel de vizită, ani de-a rândul, ca şi cum şi-ar fi imaginat-o de sute de ori.

Am mers mai departe.

— Noi ştim… noi ştim despre povestea cu Eric Dragomir.

— Nu, m-a oprit Emily, cu un neobişnuit amestec de asprime şi de disperare în voce.

Încăpăţânarea ei era remarcabil de asemănătoare cu refuzul iniţial al Sonyei de a ne ajuta.

— Nu. Nu facem aşa ceva, a declarat ea.

Din clipa în care o văzusem pe Jill, din clipa în care recunoscut ochii aceia, ştiusem că am nimerit unde trebuia. Cuvintele lui Emily — şi, mai important, lipsa unei tăgăduiri — îmi confirmau intuiţia.

— Trebuie, am zis. E o problemă gravă.

Emily s-a întors spre Sonya.

— Ai jurat! Ai jurat că n-o să spui!

— N-am spus, a negat Sonya, cu toate că pe chip îi persistau îndoielile.

— N-a spus, am confirmat, cu fermitate, sperând să le liniştesc pe amândouă. E greu de explicat… dar ea şi-a respectat jurământul.

— Nu, a repetat Emily. Aşa ceva nu se poate. Nu se poate să vorbim despre aşa ceva.

— Ce… ce se-ntâmplă? a intervenit John, cu scântei mânioase în ochi.

Nu-i plăcea să vadă că un grup de străini îi necăjeşte soţia.

Eu m-am adresat tot lui Emily.

— Trebuie să vorbim despre asta. Vă rugăm. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Avem nevoie de ajutorul tău, am repetat, de astă dată spre Jill.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat Jill.

Scânteia entuziastă de mai devreme dispăruse, stinsă de reacţia mamei sale.

— E vorba despre…

M-am întrerupt brusc. Mă avântasem în toate astea, pregătită să-i găsesc Lissei fratele sau sora — acum ştiam, era

sora ei — dând prea puţină atenţie consecinţelor. Ar fi trebuit să ştiu că era un secret pentru toată lumea... inclusiv pentru copilul respectiv Nu mă gândisem ce şoc ar putea să fie pentru ea. Şi nu era vorba despre o străină oarecare. Ci despre Jill. Jill. Prietena mea. Fata care ne era tuturor ca o soră mai mică, fata de care aveam grijă toţi. Ce aveam să-i fac eu acum? Întorcându-mi privirea spre John, mi-am dat seama că situaţia era încă şi mai rea. Oare Jill credea că el e tatăl ei? Întreaga familie avea să fie zguduită din temelii... iar eu eram de vină.

— Nu! a strigat Emily, sărind din nou în picioare. Ieşiţi de-aici! Cu toţii! Nu vreau să vă mai văd!

— Doamnă Mastrano..., am început. Nu puteţi să vă prefaceţi că n-ar fi adevărat. Trebuie să înfruntaţi realitatea.

— Nu! a insistat ea, arătând spre uşă. Afară! Ieşiţi din casa mea, sau... sau chem poliţia! Sau pe gardieni! Tu...

Deodată, fiindcă şocul iniţial al vederii Sonyei se mai estompase, şi-a dat seama. Victor nu era singurul criminal de care trebuiau să se păzească moroii.

— Tu eşti o evadată! O criminală!

— Ba nu! a intervenit Jill, aplecându-se în faţă. Ţi-am mai spus, mami. Ţi-am mai spus că a fost o greşeală...

— Afară, a repetat Emily.

— Dacă ne izgoniţi, tot nu schimbaţi adevărul, i-am atras atenţia, forţându-mă să-mi păstrez calmul.

— E cineva amabil să-mi spună şi mie ce naiba se-ntâmplă aici? s-a repezit din nou John, roşu la faţă, înfuriat şi pregătit să-şi apere familia. Dacă nu primesc un răspuns în treizeci de secunde, chem eu poliţia şi gardienii.

Mi-am îndreptat privirea spre Jill, dar n-am putut să vorbesc. Nu ştiam cum să spun ceea ce trebuia, cel puţin nu fără să par lipsită de tact. Sydney, în schimb, nu-şi făcea atâtea probleme.

El nu e tatăl tău, a rostit, fără menajamente, arătând spre John.

S-a aşternut o tăcere de scurtă durată. Jill părea aproape dezamăgită, ca şi cum ar fi sperat să audă veşti mai palpitante.

— Asta ştiu. E tatăl meu vitreg. Sau, în fine, tata, din punctul meu de vedere.

Emily s-a lăsat să cadă la loc pe canapea, îngropându-şi faţa între palme. Dădea impresia că plânge, însă eram destul de convinsă că putea să sară dintr-o clipă în alta şi să cheme

autorităţile. Trebuia să rezolvăm repede problema, indiferent cât de dureros ar fi.

— Aşa. Nu el e tatăl tău biologic, i-am zis lui Jill, fixând-o cu o privire stăruitoare.

Ochii. Cum de nu-i observasem ochii?

— Tatăl tău adevărat a fost Eric Dragomir.

Emily a scos un sunet slab, îndurerat.

— Nu, m-a implorat. Te rog, nu face asta.

Furia lui John s-a topit la loc în nedumerirea care părea să fie la mare modă în camera asta.

— Ce? a exclamat el.

— Asta... nu, a zis Jill, clătinând încet din cap. Asta nu se poate. Tatăl meu a fost... a fost doar unul care ne-a părăsit.

Într-un fel, cred că nici nu era departe de adevăr.

— Eric Dragomir a fost, i-am zis. Tu faci parte din familia lor. Eşti soră cu Lissa. Eşti...

Uluirea m-a copleşit şi mi-am dat seama că trebuia s-o privesc pe Jill în cu totul alt fel de-acum.

— Eşti de neam regal.

Jill era permanent plină de energie şi de optimism, trecând prin viaţă cu speranţă naivă şi cu farmec. Acum, însă, faţa îi era întunecată şi gravă, făcând-o să pară mai matură faţă de cei cincisprezece ani ai ei.

— Nu. E doar o glumă. Tatăl meu a fost om din popor. Eu nu sunt... nu. Rose, termină!

— Emily!

Am tresărit auzind vocea Sonyei, mirată că s-a hotărât să vorbească. Dar şi mai mult m-a surprins înfăţişarea ei. Autoritară. Serioasă. Hotărâtă. Sonya era mai tânără decât Emily cu... cât? Cu vreo zece ani, dacă era să-mi dau cu presupusul. Cu toate acestea, Sonya îşi fixa verişoara cu o privire care o făcea pe Emily să pară o fetiţă neascultătoare.

— Emily, e timpul să renunţi la ascunzişuri. Trebuie să-i spui. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să-i spui lui John. Nu poţi să mai ţii totul îngropat.

Emily şi-a ridicat capul şi-a privit-o pe Sonya în ochi.

— Nu pot să spun... Tu ştii ce s-ar întâmpla... Nu pot să-i fac ei una ca asta.

— Nimeni dintre noi nu ştie ce se va întâmpla, a replicat Sonya. Dar situaţia se va înrăutăţi dacă nu preiei controlul

chiar acum.

După o tăcere prelungită, Emily şi-a abătut în sfârşit privirea, coborând-o spre podea. Tristeţea, nespusa tristeţe de pe faţa ei îmi frângea inima. Şi nu doar mie.

— Mami? a întrebat-o Jill, cu o voce tremurată. Care-i problema? Totul nu e decât o confuzie generală, aşa-i?

Suspinând, Emily şi-a ridicat ochii spre fiica ei.

— Nu. Eşti fiica lui Eric Dragomir. Rose a spus adevărul.

John a scos un mic sunet sugrumat, dar nu şi-a întrerupt soţia. Ea i-a strâns din nou mâna.

— Ce v-am spus amândurora, de-a lungul anilor... a fost adevărat. În cea mai mare parte. N-am avut decât o scurtă... relaţie. Nu tocmai una ieftină. Dar scurtă. Oprindu-se, şi-a întors privirea, de data aceasta spre John şi expresia feţei i s-a mai îndulcit. Ţi-am spus...

El a făcut un semn aprobator din cap:

— Iar eu ţi-am spus ţie că trecutul nu mă interesează. N-a afectat niciodată sentimentele mele faţă de tine, faţă de Jill. Dar nu mi-am imaginat...

— Nici eu, a încuviinţat ea. Nici măcar n-am ştiut cine e când l-am întâlnit prima dată. Era pe când locuiam în Las Vegas şi am avut primul meu serviciu, ca dansatoare într-un show, la Witching Hour.

Am făcut ochii mari. Nimeni n-a părut să observe. Witching Hour. Fusesem împreună cu prietenii mei în cazinoul acela, căutându-l pe Robert, şi un tip de-acolo făcuse o glumă referitoare la cât de interesat ar fi fost tatăl Lissei de dansatoare. Ştiam că Emily lucra acum într-o companie de balet din Detroit; era şi motivul pentru care locuia în Michigan. N-aş fi ghicit în ruptul capului că debutase într-un show din Las Vegas, ca dansatoare îmbrăcată în pene şi paiete. Dar de ce nu? Doar trebuia să înceapă de undeva, iar statura ei înaltă şi graţioasă îi permitea să abordeze orice tip de dans.

— Ura atât de drăguţ... şi-atât de trist, a continuat Emily. Tocmai îi murise tatăl, şi venise să-şi cam înece amarul. Înţelegeam cum era posibil ca un deces să-l distrugă într-o asemenea măsură, dar acum... în fine, acum înţeleg cu adevărat. Era o nouă pierdere pentru familia lui. Efectivul le scădea drastic. Emily şi-a încreţit fruntea, gânditoare, apoi a ridicat din umeri. Era de treabă, şi cred că-şi iubea cu adevărat

soţia. Numai că era într-o dispoziţie întunecată, deprimată. Nu cred că s-a folosit de mine. Ţinea la mine, deşi mă îndoiesc că tot ce s-a întâmplat între noi s-ar fi întâmplat în alte circumstanţe. În orice caz, m-am împăcat cu modul în care s-a sfârşit relaţia şi am fost mulţumită să-mi duc viaţa mai departe... până când a apărut Jill. Am luat legătura cu Eric, fiindcă am considerat că trebuie să ştie... deşi i-am dat de înţeles cât se poate de limpede că nu aştept nimic din partea lui. Şi, în momentul acela, ştiind cine era, chiar nu voiam nimic. Dacă i-aş fi permis, cred că el te-ar fi recunoscut ca fiică a lui, ar fi avut un rol în viaţa ta, a precizat Emily, acum cu ochii pe Jill. Numai că eu văzusem cum arăta lumea aceea. Viaţa de la Curte e alcătuită numai din politică şi din minciuni şi din trădări. Până la urmă, singurul lucru pe care l-am acceptat de la el au fost banii. Nici asta n-aş fi vrut. N-am vrut să am senzaţia că l-aş şantaja... dar am vrut să-ţi asigur viitorul.

Atunci, m-a luat gura pe dinainte.

— Dar nu mi se pare că v-aţi şi folosit de banii aceia.

Mi-am regretat vorbele de îndată ce le-am rostit. Casa lor era cât se poate de drăguţă, nici vorbă de sărăcie lucie. Dar nici nu se potrivea cu fondurile pe care le văzusem circulând prin conturile acelea bancare.

— Nici nu m-am folosit, a confirmat Emily. O parte îi am la îndemână, pentru situaţii de urgenţă, normal, dar majoritatea e la loc sigur, pentru Jill, pentru viitorul ei. Să facă tot ce vrea cu ei.

— Cum adică? a întrebat Jill, îngrozită. Despre ce bani tot vorbiţi?

— Eşti moştenitoare, i-am explicat. Şi de neam regal.

— Nu sunt nimic din toate astea, a replicat ea.

Acum era chiar disperată, privindu-ne pe rând pe toţi. Îmi amintea de o căprioară, gata s-o rupă la fugă.

— E o neînţelegere, a insistat ea. Toţi sunteţi victimele unei neînţelegeri.

Ridicându-se, Emily s-a apropiat de scaunul lui Jill, îngenunchind pe podea în faţa lui şi prinzându-şi fiica de mâini.

— Tot ce-ai auzit e adevărat. Şi-mi pare rău că a trebuit să afli aşa. Dar asta nu schimbă nimic. Vieţile noastre n-or să se schimbe. O să trăim exact la fel ca înainte.

O întreagă varietate de sentimente s-a perindat pe chipul lui

Jill — predominând teama şi deruta — dar până la urmă fata s-a aplecat şi şi-a lăsat capul pe umărul mamei sale, acceptând adevărul.

— OK, a zis.

Era un moment mişcător şi, încă o dată, îmi venea să plâng.

Avusesem şi eu parte de suficiente drame de familie şi de probleme cu părinţii. Ca şi înainte, mi-aş fi dorit ca familia Mastrano să-şi păstreze acest moment... dar nu era posibil.

— Nu se poate, le-am zis. Nu puteţi să continuaţi ca până acum. Jill... Jill trebuie să meargă la Curte.

Emily s-a smucit de lângă Jill şi m-a fixat cu privirea. Cu doar o secundă mai devreme, chipul îi fusese plin de mâhnire şi de nefericire. Acum, vedeam pe el furie înverşunată şi ferocitate. Peste albastrul ochilor ei se întinsese furtuna, şi mă priveau tăios.

— Nu. Ea nu merge acolo. Nu va merge niciodată acolo.

Jill mai fusese în vizită la Curte, numai că atât eu, cât şi Emily ştiam că nu era vorba despre vreo excursie de plăcere. Jill trebuia să meargă acolo sub adevărata ei identitate. Mă rog, poate că adevărata nu era tocmai termenul potrivit. Uzurparea calităţilor de membru al unei familii regale nu-i stătea în fire, cel puţin deocamdată. Era aceeaşi care fusese întotdeauna, însă numele i se schimbase. Iar schimbarea aceasta trebuia să fie adusă la cunoştinţa publică, fapt care avea să zguduie din temelii Curtea moroilor.

— Trebuie, am insistat. Curtea devine din ce în ce mai coruptă, iar familia Dragomir trebuie să-şi joace rolul în îndreptarea situaţiei. Lissa nu are nicio putere de una singură, pentru că nu întruneşte cvorumul necesar unei familii. Toate celelalte familii regale... nu fac decât s-o calce în picioare. Vor să promoveze cu forţa legi care nu ne avantajează pe nimeni dintre noi.

Emily era în continuare îngenuncheată lângă scaun, parcă stând s-o apere cu propriul trup pe Jill de cuvintele mele.

— Şi exact ăsta e motivul pentru care Jill n-o să meargă la Curte. E şi motivul pentru care nu i-am permis lui Eric s-o recunoască. Nu vreau ca Jill să fie implicată. Locul acela înseamnă otravă. Asasinarea Tatianei o dovedeşte.

Întrerupându-se, Emily mi-a aruncat o privire tăioasă, amintindu-mi de faptul că eu eram suspectul principal. Se pare

că nu reuşiserăm încă să trecem peste asta.

— Toţi cei din familiile astea regale… sunt plini de vicii. Nu vreau ca şi Jill să ajungă aşa. N-o s-o las să se transforme în cineva ca ei.

— Nu toţi din familiile regale sunt aşa, am contrazis-o. Lissa nu e aşa. Ea se străduieşte să schimbe sistemul.

Emily mi-a zâmbit cu amărăciune.

— Şi tu ce părere crezi că au ceilalţi despre reforma ei? Sunt sigură că există destui din familiile regale care sunt fericiţi s-o vadă redusă la tăcere… cărora nu le-ar plăcea să-i vadă familia renăscând. Ţi-am mai spus: Eric a fost un om bun. Uneori, nu cred că doar printr-o coincidenţă le-a pierit familia.

Am rămas cu gura căscată.

— E absurd, am exclamat.

Numai că, dintr-odată, nu mai eram atât de sigură.

— Aşa să fie? Emily era cu ochii pe mine, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile. Ce crezi c-ar face ei dac-ar ieşi în faţă încă un Dragomir? Cei care i se împotrivesc Vasilisei? Ce crezi că ar face dacă o singură persoană ar sta între ei şi puterea familiei Dragomir?

Consecinţele la care se referea ea erau şocante… şi totuşi, ştiam că nu şi imposibile. Aruncând o privire spre Jill, am avut o senzaţie de gol, de prăbuşire, în stomac. Oare la aşa ceva aveam s-o supun? Pe dulcea, pe nevinovata de Jill… Pe Jill, care-şi dorea să trăiască aventuri ieşite din comun, dar care abia era în stare să schimbe două vorbe cu un băiat fără să se înroşească. Dorinţa ei de a învăţa să se lupte se datora pe jumătate impulsului juvenil şi pe jumătate instinctului care-i cerea să-şi apere neamul. Pătrunderea ei în lumea regală putea şi ea, practic, să-i fie de folos neamului ei… deşi într-un fel la care nu s-ar fi aşteptat niciodată. Iar asta însemna să pătrundă în atmosfera tenebroasă şi sinistră care domina uneori Curtea.

Emily părea să-mi interpreteze tăcerea ca o aprobare. Un amestec de triumf şi de uşurare i-a luminat faţa, dispărând însă în clipa în care, deodată, Jill s-a hotărât să vorbească.

— Merg.

Toate privirile s-au întors spre ea, uluite. Până acum, o privisem cu milă, gândindu-mă la ea ca la o victimă. Acum, mă uimea înfăţişarea ei curajoasă şi hotărâtă. Exista încă o nuanţă de teama şi de şoc însă avea în ea o tărie de oţel cum nu mai

văzusem vreodată.

— Ce? a exclamat Emily.

— Merg, a repetat Jill, cu o voce mai sigură. O s-o ajut pe Lissa şi... şi familia Dragomir. Mă întorc la Curte cu Rose.

M-am gândit că n-avea rost pe moment să amintesc despre nenumăratele dificultăţi pe care le-ar întâmpina orice încercare a mea de a mă apropia, măcar, de Curte. Sinceră să fiu, ajunsesem într-un punct în care-mi interpretam partitura după ureche, cu toate că mă simţeam uşurată văzând furia lui Emily abătându-se de la mine.

— Ba nu mergi nicăieri! Nu te las nici să te apropii de aşa ceva.

— Nu poţi să alegi în numele meu! a strigat Jill. Nu mai sunt copil.

— Dar nid adult, fără discuţie, a ripostat Emily.

Cele două s-au lansat într-un tir încrucişat al argumentelor şi, foarte curând, a intrat şi John în luptă, în tabăra soţiei sale. În toiul acestei ciorovăieli de familie, Sydney s-a aplecat spre mine şi mi-a murmurat:

— Pun pariu că nu ţi-a trecut nidodată prin cap că partea mai dificilă a misiunii de descoperire a „salvatoarei" tale va fi să-i convingi mama s-o lase afară după ora stingerii.

Ghinionul era că gluma ei cam avea un sâmbure de adevăr. Noi aveam mare nevoie de Jill, iar eu clar nu mă gândisem la o astfel de complicaţie. Dacă Emily avea să refuze? Categoric, păstrarea secretului cu privire la descendenţa lui Jill fusese un capitol cu privire la care ea se arătase neclintită un timp destul de lung: să zicem, cincisprezece ani. Aveam eu o senzaţie că Jill nu s-ar da în lături să fugă de-acasă şi să se ducă la Curte, dacă se ajungea la aşa ceva. Iar eu nu m-aş da în lături s-o ajut.

Încă o dată, Sonya a intervenit pe neaşteptate în discuţie.

— Emily, n-ai auzit ce ţi-am spus? Totul se va întâmpla, până la urmă, cu sau fără consimţământul tău. Dacă n-o laşi pe Jill să plece acum, o să plece ea săptămâna viitoare. Sau la anul. Sau peste cinci ani. Ideea e că, orice-ai face, tot la asta se ajunge.

Emily s-a lăsat să cadă lângă scaun, cu o expresie disperată.

— Nu. Nu vreau să fie aşa.

Chipul frumos al Sonyei s-a adumbrit de amărăciune.

— Viaţa, din nefericire, nu pare să ţină seama de ce vrem noi. Fă-o acum, cât mai poţi într-adevăr s-o salvezi de la un

dezastru.

— Te rog, mami, a insistat Jill.

Ochii ei ca jadul, ochii neamului Dragomir, o priveau cu afecţiune pe Emily. Ştiam că Jill ar putea, într-adevăr, să n-o asculte şi să fugă de-acasă... dar nu voia, cel puţin dacă nu era nevoită.

Emily a rămas cu privirea aţintită în gol, ochii ei umbriţi de gene lungi fiind acum pustii, înfrânţi. Şi, cu toate că ea stătea în calea planurilor mele, ştiam că o face dintr-o dragoste şi o preocupare pe deplin legitime... trăsături care probabil îl atrăseseră pe Eric spre ea.

— OK, a rostit, până la urmă, oftând. Jill poate să meargă... dar merg şi eu. Ea n-o să înfrunte un astfel de loc fără mine.

— Sau fără mine, a adăugat John.

Încă părea buimăcit, însă era hotărât să-şi sprijine soţia şi fiica vitregă. Jill i-a privit pe amândoi cu recunoştinţă, amintindu-mi încă o dată că tocmai adusesem neliniştea într-o familie liniştită. Nu intrase în planurile mele posibilitatea ca Emily şi John să vină cu noi, dar nu puteam să le-o iau în nume de rău, şi nici nu vedeam ce rău ar putea să producă. Oricum am fi avut nevoie de Emily ca să le spună tuturor despre Eric.

— Vă mulţumesc, le-am zis. Vă mulţumesc foarte mull

John m-a fixat cu privirea.

— Încă n-am rezolvat problema prezenţei unei evadate în casa noastră.

— Dar nu Rose a fost vinovata! strigă Jill, pe care n-o părăsise încă înflăcărarea. A fost o înscenare, a argumentat ea.

— Aşa e, am confirmat, însă înainte să rostesc următoarele cuvinte am avut un moment de ezitare. Probabil, am adăugat, pusă la cale de persoanele care i se opun Lissei.

Emily s-a albit la faţă, însă simţeam nevoia să fiu sinceră, chiar dacă prin asta îi confirmam temerile. A respirat de câteva ori adânc, ca să se calmeze.

— Te cred. Cred că n-ai făcut-o tu. Nu ştiu de ce... dar te cred. Oprindu-se, aproape că mi-a zâmbit. Ba nu, chiar ştiu de ce. Din cauza a ceea ce am spus adineauri, despre viperele alea de la Curte. Alea sunt persoanele capabile de astfel de fapte. Nu tu.

— Eşti sigură? a întrebat-o John, stingherit. Încurcătura asta cu Jill ne-ajunge şi fără să adăpostim un criminal în casă.

— Sunt convinsă, i-a răspuns Emily. Sonya şi Jill au încredere aîn Rose, aşa că am şi eu. Sunteţi toate bine-venite să rămâneţi aici peste noapte, din moment ce nu prea avem cum să plecăm spre Curte chiar acum.

Am deschis gura să spun că fără discuţie ar trebui să plecăm imediat, numai că Sydney mi-a tras un ghiont scurt.

— Vă mulţumim, doamnă Mastrano, a zis ea, făcând apel la întreaga ei diplomaţie de Alchimist. Ar fi grozav.

Mi-am stăpânit cu greu încruntarea. Timpul mă presa în continuare, dar ştiam că familia Mastrano avea dreptul să-şi facă unele pregătiri. Probabil că şi să călătorim pe timp de zi era preferabil. O verificare sumară a hărţii din mintea mea mă făcuse să cred că am putea parcurge întreaga distanţă până la Curte într-o singură zi. Am încuviinţat, aprobând-o pe Sydney şi resemnându-mă cu ideea unui popas de-o noapte în casa Mastrano.

— Mulţumim. Vă suntem recunoscătoare.

Deodată, mi-am dat seama de ceva, amintindu-mi de cuvintele lui John. Încurcătura asta cu Jill ne-ajunge şi fără să adăpostim un criminal în casă. I-am adresat lui Emily un zâmbet cât am putut de convingător şi de liniştitor.

— Ăăă... mai avem cu noi câţiva prieteni, care au rămas să ne astepte în maşină...

Douăzeci şi patru

Dat fiind antagonismul manifestat între ei mai devreme, am fost un pic surprinsă când Sonya şi Robert şi-au unit puterile, creând o imagine iluzorie a fraţilor Dashkov. Înfăţişările le-au fost ascunse şi, cu ajutorul unor nume false, familia Mastrano a presupus că nu erau decât doi membri ai anturajului nostru din ce în ce mai bizar. Cu tot necazul şi harababura pe care le aduseserăm deja în casa lor, două persoane în plus păreau să reprezinte cel mai mărunt dintre motivele de îngrijorare ale celor trei Mastrano.

Rolul de gazde bune în tradiţia moroilor nu s-a limitat doar la pregătirea cinei. Emily a reuşit să facă rost şi de un hrănitor: un soi de „livrare de sânge la domiciliu”. În mod normal, moroii care vieţuiau în afara zonelor supravegheate, amestecându-se

printre oameni, aveau acces în secret la hrănitori care locuiau în apropiere. De obicei, aceşti hrănitori aveau un fel de supraveghetor, un moroi care câştiga bani pentru această funcţie. Era ceva obişnuit ca moroii să apară pur şi simplu acasă la „proprietarul" hrănitorului, însă în cazul de faţă, Emily aranjase ca hrănitorul să fie adus la domiciliul ei.

O făcea din curtoazie, un gest pe care l-ar fi făcut pentru oricare oaspeţi moroi… chiar şi pentru aducătorii unor veşti a căror primire îi umpluse de groază o mare parte din viaţă. Prea putin ştia chiar cât de disperată era nevoia de sânge în cazul moroilor pe care-i aduseserăm cu noi. Nu mă deranja ca Victor şi Robert să sufere o oarecare slăbiciune, însă Sonya categoric avea nevoie de sânge dacă era să-şi continue refacerea.

Şi, într-adevăr, atunci când şi-au făcut apariţia hrănitoarea şi supraveghetorul ei, Sonya a fost prima la rând. Eu şi Dimitri am fost nevoiţi să aşteptăm la etaj, nevăzuţi. Iluzia provocată de Sonya şi de Robert prin întrebuinţarea spiritului nu se putea întinde mai mult de-atât, şi ascunderea identităţilor lui Robert şi lui Victor faţă de moroiul venit cu hrănitoarea era imperioasă. Ar fi fost prea mult să ne ascundă şi pe mine şi pe Dimitri şi, luând în considerare statutul nostru de cele mai căutate persoane, era esenţial să nu ne asumăm vreun risc.

Faptul că-i lăsam nesupravegheaţi pe cei doi fraţi ne neliniştea, pe mine şi pe Dimitri, însă ei păreau mult prea disperaţi după sânge încât să încerce vreo figură. Oricum, voiam şi noi să ne punem un pic în ordine, din moment ce nu mai avuseserăm vreme pentru duş de dimineaţă. Am dat cu banul şi a ieşit că pot să merg eu prima. Numai că, după ce mi-am terminat duşul, scotocind printre veşminte, am descoperit că-mi epuizasem stocul de „echipament sport", rămânând doar cu rochia pe care mi-o adăugase Sydney în rucsac. M-am strâmbat, dar m-am gândit că, pînă la urmă, nu păţeam nimic dacă mă îmbrăcam în rochie pentru o seară. Nu aveam mare lucru de făcut, decât să aşteptăm plecarea de mâine, şi poate că Emily avea să-mi permită să spăl câte ceva înainte de plecare. După ce mi-am aranjat cât de cât podoaba capilară cu uscătorul, m-am simţit în fine din nou ca o persoană civilizată.

Sydney şi cu mine primiserăm una dintre camerele pentru oaspeţi, pe care urma s-o împărţim, iar cei doi fraţi aveau s-o împartă pe cealaltă. Sonya fusese repartizată în camera lui Jill,

iar lui Dimitri i se oferise canapeaua. Nu m-am îndoit nici măcar pentru o clipă de faptul că el avea să stea la pândă prin hol după ce adormeau gazdele, şi că la un moment dat trebuia să-l schimb în postul de veghe. Deocamdată, el era încă la duş, aşa că m-am strecurat pe coridor şi am aruncat o privire spre parter, pe deasupra balustradei. Cei trei Mastrano, Sonya şi cei doi fraţi erau cu toţii strânşi împreună cu hrănitoarea şi cu supraveghetorul ei. Nimic nu părea să fie în neregulă. Liniştită, m-am întors în camera mea şi m-am hotărât să-mi folosesc timpul liber pentru o vizită în mintea Lissei.

După ce entuziasmul iniţial datorat trecerii testului s-a mai stins, o simţisem liniştindu-se şi am presupus că se bucura de somnul atât de necesar. Şi totuşi, nu. Îi luase pe Christian şi pe Eddie, şi plecaseră să-l viziteze pe Adrian, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că ea îl trezise din visul în care-l întâlnisem în timp ce eram în maşină. O scurtă verificare a amintirilor ei cele mai recente mi-au oferit un rezumat a ceea ce s-a petrecut din clipa în care el m-a părăsit, ducându-se cu paşi împleticiţi să deschidă uşa.

— Ce s-a întâmplat? i-a luat el la rost, privindu-i pe rând. Tocmai visam frumos.

— Am nevoie de tine, l-a anunţat Lissa.

— Asta e o chestie pe care o tot aud din partea femeilor, a replicat Adrian.

Christian a scos un sunet de parcă ar fi vomat, însă pe buzele lui Eddie am văzut fluturând un zâmbet aproape imperceptibil, cu toată atitudinea lui de gardian dur.

— Eu vorbesc serios, a insistat ea. Tocmai am primit un mesaj de la Ambrose. Are să ne spună ceva important şi... nu ştiu. Încă nu-mi dau seama ce rol a jucat el în toată povestea. Vreau să mai am un punct de vedere în privinţa lui. Vreau să am şi părerea ta.

— Asta, a zis Adrian, nu e o chestie pe care s-o tot aud.

— Tu doar grăbeşte-te să te îmbraci, da? i-a spus, poruncitor Christian.

Sinceră să fiu, era o minune să mai doarmă cineva, dacă mă gândesc cât de des eram smulşi cu toţii din braţele somnului. Chiar şi-aşa, Adrian s-a îmbrăcat la repezeală şi, în ciuda comentariilor lui uşuratice, ştiam că era interesat de orice avea legătură cu disculparea mea. Ceea ce nu ştiam sigur era dacă

avea de gând să-i spună cuiva despre încurcătura în care mă vârâsem, după ce-mi scăpase porumbelul şi-i dezvăluisem câte ceva din adevăratele mele activităţi.

Prietenii mei s-au îndreptat grăbiţi spre aceeaşi clădire pe care o mai vizitaseră recent, cea în care locuia şi muncea Ambrose. Curtea se trezise la viaţă, şi lumea umbla de colo-colo, mulţi vrând fără îndoială, să afle cum decursese cel de-al doilea test pentru candidaţii la monarhie. De fapt, vreo câteva persoane, zărind-o pe Lissa, au strigat-o bucuroşi, felicitând-o.

— Am mai trecut printr-o probă în noaptea asta, l-a informat Lissa pe Adrian, după ce tocmai o felicitase cineva. Una neaşteptată.

Adrian a avut un moment de ezitare, şi am aşteptat să-l aud spunând că aflase deja de la mine. Mai aşteptam să le transmită şi şocantele veşti despre unde şi cu cine umblam în prezent.

— Cum a fost? a întrebat-o el, în loc de toate astea.

— Am trecut, i-a răspuns Lissa. Altceva nu mai contează.

Nu-i venea să-i povestească despre lumea care o ovaţionase, despre cei care n-o susţineau numai din cauza legii, ci datorită faptului că ei credeau cu adevărat în ea. Tasha, Mia şi câţiva prieteni din şcoală, care-i făcuseră o surpriză, fuseseră printre spectatori, zâmbindu-i. Până şi Daniella, sosită să-i aştepte rândul lui Rufus, o felicitase cam înciudată, părând să se mire că reuşise. Întreaga experienţă avusese un aer suprarealist, şi Lissa nu-şi dorise decât să scape mai repede.

Eddie fusese chemat în ajutorul altor gardieni, cu toate protestele lui cum că trebuia s-o însoţească pe Lissa. Aşa că Tasha şi Christian fuseseră nevoiţi s-o conducă singuri pe Lissa acasă. Mă rog, aproape singuri. Li se mai alăturase un gardian, pe numele lui Ethan Moore, cel pe tema căruia o tachinase Abe pe Tasha. Abe mai exagera în unele privinţe, însă de data asta avusese dreptate. Ethan părea la fel de dur ca oricare alt gardian, numai că atitudinea lui războinică se domolea ori de câte ori îşi îndrepta privirea spre Tasha. O adora de-a binelea. Era clar că şi ei îi plăcea de el, şi tot cocheta cu el pe drum... spre considerabila stânjeneală a lui Christian. Mie mi se părea simpatic. Mulţi tipi probabil că nu se apropiau de Tasha din cauza cicatricelor ei. Îmi făcea plăcere să văd c-o aprecia cineva pentru caracterul ei, indiferent cât l-ar fi dezgustat pe

Christian gândul că mătuşa lui umbla cu un bărbat. Şi, de fapt, chiar mă distra să-l văd pe Christian atât de evident deranjat. Bine îi făcea.

Ethan şi Tasha au plecat imediat cum au văzut-o pe Lissa în siguranţa camerei sale. După câteva minute, şi-a făcut apariţia şi Eddie, bombănind ceva la adresa celor care-l întârziaseră cu nu ştiu ce „porcărie de misiune”, când ştiau că are altceva mai bun făcut. Se pare că făcuse atât tărăboi, încât până la urmă îl lăsaseră să plece, iar el se grăbise să ajungă la Lissa. Reuşise să apară cu doar zece minute înainte de sosirea biletului de la Ambrose, ceea ce însemna o sincronizare norocoasă. Eddie probabil că s-ar fi dat de ceasul morţii dac-ar fi ajuns în camera ei şi-ar fi văzut că nu era acolo. S-ar fi gândit că, în lipsa lui, strigoii i-or fi răpit protejata.

Aceasta a fost înşiruirea evenimentelor care au condus spre ceea ce se întâmpla acum: Lissa şi cu cei trei însoţitori ai ei, mergând să se întâlnească în taină cu Ambrose.

— Aţi ajuns devreme, i-a întâmpinat el, deschizându-le înainte ca Lissa să poată ciocăni a doua oară.

Acum, erau chiar în camera lui Ambrose, nu într-un salon sofisticat pentru clienţi. Semăna cu o cameră de cămin... numai că una foarte drăguţă. Mult mai drăguţă decât oricare dintre cele pe care le suportasem eu.

Lissa se concentrase pe deplin asupra lui Ambrose, aşa că nu l-a observat pe Eddie examinând la repezeală camera cu coada ochiului. M-am bucurat că-şi vedea de treabă în modul cel mai serios şi am dedus că nu avea încredere în Ambrose... sau în oricine care nu făcea parte din cercul nostru restrâns de prieteni.

— Ce s-a întâmplat? s-a interesat Lissa, de îndată ce Ambrose a închis uşa. De ce ne-ai chemat atât de urgent?

— Pentru că vreau să vedeţi ceva, a răspuns el şi a arătat spre pat, unde se afla o stivă de hârtii, din care el a luat-o pe cea de deasupra. Vă amintiţi când v-am spus că au pus sub cheie bunule Tatianei? Ei bine, acum le inventariază şi le iau de-acolo. Adrian s-a foit, stânjenit: din nou, un amănunt observat numai de mine.

— Ea avea un seif în care-şi ţinea documentele importante; pe cele secrete, evident. Şi...

— Şi? l-a îmboldit Lissa.

— Şi n-am vrut să le găsească altcineva, a continuat Ambrose. Nu ştiam ce e cu multe dintre ele, dar dacă ea voia să rămână secrete... Pur şi simplu, am simţit că aşa ar trebui să rămână. Ştiam combinaţia, aşa că... le-am furat.

Pr faţă îi strălucea vinovăţia, însă nu una ucigaşă. Era vinovăţia cuiva culpabil de furt.

Lissa şi-a îndreptat privirea nerăbdătoare spre teancul de documente.

— Şi?

— Niciunul dintre ele nu are vreo legătură cu ceea ce căutaţi voi... poate cu o singură excepţie, a adăugat, întinzându-i Lissei o foaie de hârtie.

Adrian şi Christian s-au înghesuit lângă ea.

Scumpa mea Tatiana,

Sunt puţin surprinsă văzând modul în care s-au desfăşurat aceste din urmă evenimente. Credeam că avem o înţelegere în privinţa faptului că siguranţa poporului nostru necesită mai mult decât simpla producere a unor promoţii de gardieni mai tineri. I-am lăsat pe preamulţi dintre ei să se irosească, în mod special pe femei. Dacă te-ai preocupa să le forţezi întoarcerea — şi ştii bine la ce mă refer — efectivele gardienilor ar spori considerabil. Actuala lege este total inadecvată, mai ales după ce am văzut cum a eşuat experimentul tău cu „pregătirea”.

La fel de consternată sunt să aud că iei în considerare eliberarea lui Dimitri Belikov de sub pază. Nu înţeleg cu exactitate ce s-a întâmplat, dar nu poţi să te încrezi în aparenţe. E posibil să laşi în libertate un monstru — sau, în cel mai bun caz, un spion — chiar în mijlocul nostru, unul care ar trebui ţinut sub o pază mult mai strictă decât este în prezent. De fapt, permanentul sprijin pe care-l acorzi studierii spiritului produce oricum tulburări, conducând, fără îndoială, şi spre această situaţie nefirească. Eu consider că există o raţiune pentru care elementul acesta ne-a rămas străin atât de multă vreme: înaintaşii noştri i-au sesizat pericolele, aşa că l-au curmat. Avery Lazar constituie dovada în acest sens, iar copilul tău minune, Vasilisa Dragomir, îi va urma cu certitudine exemplul. Încurajând-o pe Vasilisa, încurajezi degradarea neamului Dragomir, un neam căruia ar trebui să i se permită dispariţia în cărţile de istorie cu onoare, şi nu purtând ruşinosul

stigmat a demenţei. Prin sprijinul pe care i-l acorzi ei este posibil să-ţ supui propriul strănepot unor mari riscuri, ceea ce niciuna dintre noi n-ar dori să se întâmple.

Îmi pare rău că sunt nevoită să te împovărez cu atâtea reproşuri. Nutresc cea mai înaltă stimă şi nu am decât respect faţă de modulîn care ai guvernat, cu atâta pricepere, poporul nostru pe parcursul unei perioade atât de îndelungate. Sunt convinsă că vei ajunge curând să adopţi deciziile corespunzătoare... cu toate că mă îngrijorează posibilitatea ca alţii să nu-mi împărtăşească încrederea faţă de tine. Susnumitele persoane ar putea încerca să-şi asume personal rezolvarea problemelor, şi mă tem de ce ar putea să urmeze.

Scrisoarea era dactilografiată şi nu avea semnătură. Pentru câteva clipe, Lissa n-a reuşit s-o analizeze ca întreg. Era total absorbită de partea cu dispariţia neamului Dragomir, purtând un ruşinos stigmat. Se nimerise mult prea aproape de viziunea avută de ea în timpul testului.

Christian a fost cel care a readus-o la realitate. — Aşa, a zis el. S-ar părea că Tatiana avea duşmani. Dar bănuiesc că în etapa asta era deja ceva evident.

— De la cine e? s-a interesat Adrian.

Era întunecat la faţă, furios ca urmare a ameninţărilor foarte vag voalate la adresa mătuşii sale.

— Nu ştiu, i-a răspuns Ambrose. E exact aşa cum am găsit-o eu. Poate că nici măcar ea nu ştia cine a fost expeditoarea.

Lissa l-a aprobat, clătinând din cap.

— Are, categoric, un aer de anonimat... şi totuşi, în acelaşi timp, |H* wnzaţia că era o persoană pe care Tatiana o cunoştea bine.

Adrian i-a aruncat o privire bănuitoare lui Ambrose.

— De unde ştim că n-ai scris-o chiar tu, ca să te scoţi din cauză?

— Adrian, a exclamat Lissa, pe un ton mustrător.

N-o spusese cu voce tare, dar spera să-l împingă pe Adrian să cerceteze aura lui Ambrose, poate găsea ceva din ce nu putea ea să detecteze.

— E o nebunie, şi-a dat cu părerea Christian, ciocănind cu degetul foaia de hârtie. Partea despre luarea dhampirilor cu arcanul şi obligarea lor să devină gardieni. La ce crezi că se

referă... cu „acţiunile” despre care ar fi ştiut Tatiana?

Eu ştiam, fiindcă fusesem informată despre multe dintre acestea. Constrângerea, afirmase Tatiana în biletul ei.

— Nu ştiu precis, a zis Lissa, recitind scrisoarea doar pentru ea. Dar partea cu „experimentul”? Crezi că e vorba despre şedinţele de antrenament pe care le ţinea Grant cu moroii?

— Aşa am crezut şi eu, a confirmat Ambrose. Dar nu sunt sigur.

— Putem să vedem şi restul? a întrebat Adrian, gesticulând spre stiva de hârtii.

Nu-mi dădeam seama dacă dispoziţia lui bănuitoare se datora unei legitime neîncrederi faţă de Ambrose, sau era doar rezultatul supărării provocate de asasinarea mătuşii lui.

Ambrose le-a încredinţat documentele, dar după ce le-a parcurs, Lissa i-a dat dreptate: nu era nimic util în ele. În majoritatea lor, reprezentau corespondenţă juridică şi personală. Atunci, Lissei i-a trecut prin minte — ca şi mie — că era posibil cu Ambrose să nu le fi arătat chiar tot ce găsise. Numai că, deocamdată, nu avea cum să dovedească aşa ceva. Înăbuşindu-şi un căscat, i-a mulţumit şi a plecat împreună cu ceilalţi.

Sperase să poată dormi, însă mintea ei nu se mai putea opri din analiza tuturor posibilităţilor care decurgeau din scrisoare. Dacă era una autentică.

— Scrisoarea dovedeşte faptul că exista cineva cu mult mai multe motive de supărare împotriva Tatianei decât ar fi avui Rose, a remarcat Christian, în timp ce-şi urmau drumul întortocheat pe palierul lui Ambrose, spre ieşirea din clădire. Mătuşă-mea Tasha zicea odată că furia întemeiată pe motive calculate e mult mai periculoasă decât furia întemeiată pe ura oarbă.

— Mătuşă-ta e un filosof în toată legea, a replicat Adrian, plictisit. Numai că tot ce avem noi deocamdată e irelevant.

Ambrose fusese de acord ca scrisoarea să rămână la Lissa, iar ea o împăturise şi şi-o strecurase în buzunarul blugilor.

— Sunt curioasă să văd ce-ar avea Tasha de zis despre asta. Şi Abe, a adăugat, oftând apoi. Păcat că Grant nu mai trăieşte. Era un tip de treabă... şi poate c-ar fi înţeles mai multe din asta.

Tocmai ajunseseră la o ieşire lăturalnică de la parter, iar Eddie le-a deschis uşa. În timp ce ieşeau, Christian a întors

capul sprv Lissa.

— Cât de apropiaţi erau Grant şi Serena...?

Eddie s-a pus în mişcare cu o fracţiune de secundă înainte ca Lissa să sesizeze problema, dar, desigur, Eddie deja era cu ochii în patru după probleme. Un bărbat — un moroi, de fapt — aştepta printre copacii din curtea care despărţea clădirea lui Ambrose de cea învecinată. Nu era tocmai un loc izolat, dar suficient de îndepărtat faţă de aleile principale încât să rămană cel mai adesea pustiu.

Bărbatul înainta, şi a rămas nedumerit când l-a observat pe Eddie repezindu-se spre el. Eu puteam să analizez situaţia într-un mod care nu-i era Lissei la îndemână. Judecând după unghiul de deplasare şi după mişcările tipului, se îndrepta spre Lissa... cu un cuţit în mână. Lissa a încremenit de spaimă, reacţie aşteptată din partea cuiva nepregătit să reacţioneze în astfel de situaţii. Dar după ce Christian a tras-o brusc înapoi, ea şi-a revenit la viaţă şi s-a retras repede, împreună cu el şi cu Adrian.

Atacatorul şi Eddie au fost în impas pentru câteva momente, fiecare încercând să-l doboare pe celălalt. Am auzit-o pe Lissa urlând după ajutor, însă atenţia mea se concentra exclusiv asupra combatanţilor. Tipul părea destul de puternic pentru un moroi, iar manevrele lui dădeau de înţeles că fusese antrenat să se lupte. Mă îndoiam, totuşi, că s-ar fi antrenat încă din şcoala elementară, şi nici c-ar fi avut muşchii unui dhampir.

Cum era de aşteptat, Eddie i-a străpuns garda şi l-a trântit la pământ pe individ, după care a încercat să-i imobilizeze mâna dreaptă şi să scoată cuţitul din ecuaţie. Moroi sau nu, tipul chiar era destul de exersat în mânuirea lamei, mai ales după ce eu (şi, probabil, şi Eddie) am remarcat cicatricele şi ceea ce semăna cu un deget îndoit la mâna lui stângă. Tipul probabil că mersese până foarte departe ca să-şi ascută reflexele mâinii cu cuţitul. Chiar şi ţinut sol, tot a reuşit să şerpuiască în sus cu lama, ţintind fără ezitare spre gâtul lui Eddie. Dar Eddie era mult prea iute ca să-i permită aşa ceva, aşa că i-a blocat lovitura cu braţul, primind în el tăietura lamei.

Parada lui Eddie i-a oferit moroiului un pic mai mult spaţiu de mişcare, aşa că el s-a încordat, azvârlindu-l deoparte pe prietenul nostru. Fără să piardă o clipă — zău că era impresionant tipul — moroiul s-a avântat din nou spre Eddie.

Nu putea să existe vreo îndoială în privinţa intenţiilor lui. N-avea de gând să se oprească. Venise să ucidă. Lama căuta sânge. Gardienii ştiau cum să imobilizeze şi să ia prizonieri, dar mai fuseserăm pregătiţi şi pentru cazuri în care lucrurile evoluau prea repede şi se ajungea la situaţii de noi-sau-ei, şi atunci... în fine, aveam grijă să fie ei. Eddie era mai rapid decât potrivnicul său şi era mânat de instinctele care ne fuseseră inoculate ani de-a rândul: să-i oprim pe cei care încearcă să ne ucidă. Eddie nu avea vreo armă de foc, nici cuţit, doar era la Curte. Aşa că, atunci când tipul s-a aruncat pentru a doua oară asupra lui, cu cuţitul îndreptat tot spre gâtul lui, Eddie şi-a folosit unica armă rămasă cu care putea fi sigur că-şi salvează viaţa.

Ţepuşa. L-a străpuns cu ţepuşa pe moroi.

Dimitri comentase odată în glumă că nu trebuia neapărat să fii strigoi ca să te rănească o ţepuşă care-ţi străpunge inima. Şi, hai să fim serioşi, o ţepuşă care-ţi trece prin inimă nu te răneşte, în realitate. Te ucide. Tatiana era o astfel de dovadă. Cuţitul individului chiar a ajuns la gâtul lui Eddie... dar apoi a căzut, fără ca măcar să străpungă pielea. Ochii i s-au făcut mari de şoc şi de durere, după care n-au mai văzut nimic. A murit. Eddie s-a lăsat înapoi pe călcâie, privindu-şi fix victima cu acel nesaţ alimentat de adrenalina care urma oricărei situaţii. Un strigăt i-a atras deodată atenţia, şi a sărit în picioare, pregătit pentru următoarea ameninţare.

Ceea ce a văzut a fost un grup de gardieni, care răspunsese la strigătele de ajutor de mai devreme ale Lissei. Au cuprins dintr-o singură privire întreaga scenă şi au acţionat imediat în conformitate cu concluziile spre care îi conducea pregătirea lor. Aveau un moroi mort şi pe cineva care ţinea în mână o armă însângerată. Aşa că gardienii s-au avântat asupra lui Eddie, aruncându-l într-un perete şi smulgându-i ţepuşa din mână. Lissa le tot striga că înţeleseseră greşit, că Eddie îi salvase viaţa şi că...

— Rose!

Vocea frenetică a lui Dimitri m-a smucit înapoi în casa Mastrano. Stăteam pe pat, iar el îngenunchease în faţa mea, cu chipul plin de teamă, apucându-mă de umeri.

— Rose, ce-ai păţit? Eşti bine?

— Nu!

L-am împins deoparte şi am pornit spre uşă.

— Trebuie... trebuie să mă întorc la Curte. Acum, Lissa e în pericol. Are nevoie de mine.

— Rose. Roza. Mai uşor.

M-a prins de braţ, şi nu exista scăpare dintr-o mână ca a lui. M-a întors cu faţa spre el. Avea încă părul ud după duş, şi mirosul curat al săpunului şi al pielii umede ne învăluiau.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

I-am recapitulat la iuţeală ce-am văzut.

— Cineva a încercat s-o omoare, Dimitri! Şi eu n-am fost acolo!

— Dar a fost Eddie, a replicat Dimitri, liniştit. Ea n-are nimic. E în viaţă.

Mi-a dat drumul, şi eu m-am rezemat, istovită, de perete. Inima îmi bătea nebuneşte, şi chiar dacă prietenii mei erau teferi, nu reuşeam să-mi alung panica.

— Iar acum el are necazuri. Gardienii ăia erau foarte supăraţi...

— Numai din cauză că nu ştiau întreaga poveste. Au văzut un cadavru şi o armă, atât. De îndată ce strâng datele şi mărturiile, totul o să fie bine. Eddie a salvat un moroi. E datoria lui.

— Dar a omorât un alt moroi pentru asta, i-am atras atenţia. Nu avem voie să facem aşa ceva.

Suna ca o afirmaţie a evidenţei — şi chiar una prostească — dar ştiam că Dimitri înţelegea la ce mă refer. Scopul gardienilor e să-i protejeze pe moroi. Ei au întâietate. Uciderea vreunuia era ceva inimaginabil. Dar, în definitiv, era valabil şi pentru ei când încercau să se ucidă reciproc.

— N-a fost o situaţie normală, a afirmat Dimitri.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— Ştiu, ştiu. Doar că nu pot să suport gândul c-o las fără apărare. Îmi doresc atât de mult să mă întorc la ea şi s-o apăr. Imediat.

Mâine mi se părea la o distanţă de mulţi ani.

— Şi dac-o să se mai întâmple?

— Sunt alţii acolo care s-o apere, m-a asigurat Dimitri, apropiindu-se de mine, şi m-am mirat văzându-i un zâmbet pe buze, date fiind întâmplările sumbre. Crede-mă, şi eu vreau s-o apăr dar ne-am risca vieţile degeaba dacă am pleca imediat.

Mai stai puţin, şi măcar o să-ţi rişti viaţa pentru ceva important.

Panica mi-a mai dispărut parţial.

— Iar Jill e importantă, nu?

— Foarte.

Mi-am îndreptat spinarea. O parte din creierul meu încerca să mă liniştească după atacul asupra Lissei, cealaltă analizând între timp toate realizările noastre de aici.

— Am reuşit, am zis, simţind cum un zâmbet începea să mi se întindă, lent, pe buze. Împotriva oricărei logici... cumva i-am descoperit Lissei sora neştiută. Îţi dai seama ce-nseamnă asta? Lissa poate acum să-şi recapete toate drepturile cuvenite. Nn mai au cum să-i tăgăduiască nimic. Ce naiba, ar putea să fie şi regină dacă vrea. Iar Jill... Aici, am ezitat puţin. Ei bine, ea aparţine unei străvechi familii regale. Asta ar trebui să fie ceva bun, nu?

— Cred că depinde de Jill, mi-a răspuns Dimitri. Şi de efectele ulterioare întregii poveşti.

Sentimentul de vinovăţie pentru faptul că i-aş putea distruge viaţa lui Jill mi-a revenit, făcându-mă să-mi cobor ochii.

— Hei, nu-i nimic, mi-a zis el, ridicându-mi bărbia înapoi, iar în ochii lui căprui se vedeau căldura şi afecţiunea. Ai făcut ceea ce trebuia, mi-a argumentat el. Nimeni altcineva n-ar fi încercat ceva atât de imposibil. Numai Rose Hathaway. Ai riscat totul ca s-o găseşti pe Jill. Ţi-ai riscat viaţa, încălcând dispoziţiile lui Abe... şi ţi-a ieşit. A meritat totul.

— Sper să fie şi Adrian de aceeaşi părere, am rostit, gânditoare. El crede că plecând din „locuinţa noastră sigură” am făcut cea mai mare prostie din viaţa mea.

Mâna lui Dimitri a căzut brusc.

— I-ai povestit despre toate astea?

— Nu şi despre Jill. Dar accidental i-am zis că nu mai suntem în Virginia de Vest. Totuşi, el a păstrat secretul, m-am grăbit să adaug. Nu mai ştie nimeni.

— Asta pot s-o cred, a zis Dimitri, cu toate că-şi mai pierduse ceva din căldura de adineauri, atât de efemeră! El... el pare să-ţi fie destul de loial, a remarcat.

— Chiar e. Am totală încredere în el.

— Şi te face fericită?

Tonul lui Dimitri nu era unul aspru, însă avea în el o

intensitate care-l aducea pe aceeaşi treaptă cu un interogatoriu poliţienesc.

M-am gândit la timpul petrecut cu Adrian: la glumele noastre, la petrecerile, la jocurile şi, fireşte, la sărutările noastre.

— Mda. Mă face. Mă distrez cu el. Adică, e el enervant uneori — bine, în destule situaţii — dar nu te lăsa indus în eroare de toate viciile lui. Nu e un tip rău.

— Ştiu că nu e, m-a aprobat Dimitri. E bun. Nu e uşor de observat pentru oricine, dar eu pot. Încă încearcă să se adune, dar e pe drumul cel bun. Am văzut, cu ocazia evadării. Şi după...

Cuvintele parcă i-au rămas pe limbă pentru o clipă.

— După Siberia, el a fost alături de tine? Te-a ajutat?

Am încuviinţat, nedumerită de toate aceste întrebări. Şi s-a dovedit că nu reprezentau decât încălzirea pentru cea mare.

— Îl iubeşti?

Existau doar câteva, foarte puţine, persoane pe lume care puteau să-mi pună astfel de întrebări nebunesc de intime fără să se aleagă cu cel puţin un pumn. Dimitri se număra printre ele. Între noi nu existau ziduri, însă relaţia noastră complicată făcea ca subiectul să pară suprarealist. Cum aş putea să-i descriu iubirea faţă de altcineva unui bărbat pe care l-am iubit? Unui bărbat pe care-l iubeam încă, mi-a şoptit o voce în cap. Poate. Probabil. Încă o dată, mi-am amintit mie însămi că era firesc să port în mine reminiscenţe ale sentimentelor faţă de Dimitri. Până la urmă, aveau să se stingă. Trebuiau să se stingă, la fel ca ale lui. El însemna trecutul. Adrian era viitorul.

— Mda, am zis, după o pauză mai lungă decât ar fi trebuit, probabil. Îl... îl iubesc.

— Bun. Mă bucur.

Chestia e că, după faţă, Dimitri nu părea chiar atât de bucuros, în timp ce privea, absent, afară, pe fereastră. Deruta mi-a sporit. Să se fi supărat? În ultima vreme, cuvintele lui parcă nu prea se mai potriveau cu faptele.

M-am apropiat de el.

— E vreo problemă?

— Niciuna. Doar am vrut să ştiu sigur că eşti bine. Că eşti fericită.

Şi-a întors din nou faţa spre mine, compunându-şi un zâmbet

forţat. Spusese adevărul… dar nu tot adevărul.

— Lucrurile s-au schimbat, asta-i tot. Şi m-au făcut să-mi mai revizuiesc părerile. Încă de când cu Donovan… şi pe urmă cu Sonya… e ciudat. Am crezut că totul s-a schimbat în noaptea în care m-a salvat Lissa. Dar n-a fost aşa. Mai era atât de mult, atât de mult de vindecat faţă de cât crezusem eu… Era cât pe ce să alunece într-o dispoziţie meditativă, dar s-a recules repede şi a continuat. În fiecare zi îmi dau seama de câte ceva nou. De câte o nouă senzaţie pe care uitasem s-o simt. Câte o revelaţie, despre ceva care-mi scăpase cu totul. Câte o frumuseţe pe care n-o observasem.

— Hei, faza de pe alee cu părul meu nu intră pe lista asta, bine? l-am tachinat eu. Erai în stare de şoc.

Zâmbetul lui forţat s-a transformat într-unul natural.

— Nu, Roza. Era frumos. Şi-acum e frumos.

— Rochia asta te induce în eroare, am zis, încercând o glumă.

În realitate, mă simţeam ameţită sub privirea lui.

Ochii aceia întunecaţi, atât de întunecaţi, mă priveau… mă priveau cu adevărat, cred eu, pentru prima dată de când intrase în cameră. O expresie amestecată i-a traversat chipul, una din care nu înţelegeam nimic. Puteam să disting emoţiile conţinute în ea, dar nu şi ce anume le provocase. Adoraţie. Uimire. Tristeţe. Regret.

— Ce-i? l-am întrebat, stânjenită. De ce mă priveşti aşa?

A clătinat din cap, iar zâmbetul i-a devenit acum melancolic.

— Pentru că, uneori, cineva e posibil să se lase într-atât de captivat de amănunte, încât să nu observe întregul. Nu e vorba doar despre rochie, sau despre păr. E vorba despre tine. Eşti frumoasă. Atât de frumoasă, încât simt că mă doare.

Am simţit o ciudată tulburare în piept. Fluturi, stop cardiac… greu de spus ce anume. Şi totuşi, în acea clipă, nu mă mai aflam în camera pentru oaspeţi a casei Mastrano.

Mai rostise şi altă dată cuvintele acestea, sau unele foarte apropiate ca înţeles. Atât de frumoasă, încât simt că mă doare. Era atunci, în baraca de la Sf. Vladimir, prima şi singura dată când făcusem dragoste. Şi atunci mă privise într-un fel foarte asemănător celui de-acum, însă cu mai puţină tristeţe. Dar, chiar şi-aşa, auzind din nou cuvintele acestea, o uşă pe care-o ţinusem încuiată în inima mea s-a deschis cu violenţă şi pe ea

au năvălit afară toate sentimentele şi trăirile şi simţul de uniune pe care-l împărtăşisem mereu. Privindu-l, doar cât ţine o bătaie de inimă, m-am simţit străbătută de o senzaţie supranaturală, de parcă l-aş fi cunoscut de când e lumea. De parcă am fi fost legaţi... dar nu aşa cum eram legată de Lissa, printr-o legătură creată cu forţa.

— Hei, aţi... oh! Sydney s-a oprit în pragul uşii pe jumătate deschise şi a făcut, cu promptitudine, doi paşi înapoi. Scuze. Eu... adică...

Şi eu, şi Dimitri am făcut imediat câte un pas în spate. Mă simţeam încălzită, tremuram, şi abia acum am observat cât de aproape fuseserăm unul de celălalt. Nici măcar nu-mi aminteam când mă apropiasem, dar fuseserăm despărţiţi doar de o respiraţie. Ce se-ntâmplase? Fusese ca o transă. Ca un vis.

Înghiţind în sec, m-am străduit să-mi încetinesc bătăile inimii.

— Nicio problemă. Care-i treaba?

Sydney ne-a privit, când pe unul, când pe celălalt, încă arătând stânjenită. Chiar dacă viaţa ei amoroasă era inexistentă, îşi dădea până şi ea seama peste ce nimerise. Bine că măcar unul dintre noi îşi dădea seama.

— Eu... adică... eu am vrut doar să mai stau pe-aici, cu voi. Nu pot să suport chestia aia de jos.

Am încercat să zâmbesc, încă total dezorientată de sentimentele mele. De ce mă privea Dimitri aşa? De ce spusese toate astea? Doar nu era posibil ca el încă să mă vrea. Doar spusese că nu. Doar îmi ceruse să-l las în pace.

— Sigur. Noi doar... stăteam de vorbă, i-am răspuns.

Evident, ea nu m-a crezut. M-am străduit şi mai mult s-o conving... şi să mă conving pe mine însămi.

— Vorbeam despre Jill. Ai vreo idee despre cum am putea s-o ducem la Curte... având în vedere faptul că toţi suntem scoşi în afara legii?

Poate că n-o fi fost Sydney expertă în relaţiile intime, însă în problemele de perspicacitate reprezentau un teritoriu familiar pentru ea. S-a destins dintr-odată, concentrându-şi atenţia spre dezlegarea problemei noastre.

— Ei bine, putem oricum s-o rugăm pe mama ei...

Un zgomot puternic venit dinspre parter a întrerupt-o cu brutalitate. Simultan, eu şi Dimitri am ţâşnit spre uşă, pregătiţi

să înfruntăm orice încurcătură ar fi putut provoca Victor şi Robert. Am frânat brusc amândoi în capul scării, auzind strigătele care le cereau tuturor să se arunce la podea.

— Gardienii, a zis Dimitri. E o descindere a gardienilor.

Douăzeci şi cinci

Deja auzeam paşii bubuind prin casă şi ştiam că eram la câteva secunde distanţă de momentul în care armata de gardieni de jos avea să se îndrepte spre etaj. Am bătut tustrei în retragere şi, spre surprinderea mea, Sydney a fost cea care a acţionat prima.

— Ieşiţi voi. Eu o să-i ţin pe loc.

Ţinutul pe loc probabil că avea să însemne ca ea să le stea în cale pentru un moment, până ca ei s-o împingă deoparte, dar cele câteva secunde câştigate puteau să cântărească enorm. Şi totuşi, nu suportam gândul că aveam s-o părăsim acolo. În schimb, Dimitri nu avea astfel de rezerve, mai ales când s-au auzit zgomotele paşilor pe scară.

— Hai! a strigat, apucându-mă de braţ.

Am parcurs în goană coridorul, până spre dormitorul cel mai îndepărtat, cel repartizat lui Victor şi lui Robert. Imediat înainte să intrăm, i-am urlat lui Sydney:

— Du-o pe Jill la Curte!

Nu ştiu dacă m-o fi auzit, fiindcă, după câte se părea, gardienii ajunseseră deja la ea. Dimitri a deschis imediat singura şi larga fereastră a dormitorului şi şi-a întors spre mine privirea plină de înţelesuri. Ca de obicei, nu aveam nevoie să comunicăm şi prin vorbe.

A sărit el primul, fără îndoială vrând să ia asupra lui în totalitate eventualele primejdii care ne-ar fi aşteptat jos. L-am urmat imediat. Am sărit pe acoperişul parterului, m-am lăsat să alunec pe el, apoi am făcut saltul cel mare, până la sol. Dimitri m-a prins de braţ, echilibrându-mi aterizarea… dar nu înainte ca una dintre gleznele mele să se sucească uşor. Era aceeaşi care îndurase greul săriturii de pe acoperiş când cu Donovan, şi am tresărit săgetată de durere, o durere pe care însă am ignorant-o cu promptitudine.

Mai multe siluete întunecate s-au repezit spre noi, răsărind

dintre umbrele serii, din tot felul de ascunzişuri ale curţii din spatele casei. Evident. Gardienii nu dădeau buzna pe uşă şi gata. Aveau grijă să-şi împânzească perimetrul. Intrând în ritmul nostru firesc, eu şi Dimitri ne-am aşezat spate-n spate, pregătiţi să ne înfruntăm atacatorii. Ca de obicei, era greu să-i scoatem din luptă pe adversari fără să-i omorâm. Greu, dar necesar, dacă reuşeam să ne descurcăm. Nu voiam să-i omor pe ai mei, dhampiri care nu-şi făceau decât datoria de a aresta doi fugari. Nici rochia mea lungă nu mă avantaja câtuşi de puţin. Îmi tot prindeam picioarele în materialul ei.

— Ceilalţi or să fie afară dintr-o clipă în alta, a mormăit Dimitri, în timp ce trântea la pământ un gardian. Trebuie s-o luăm din loc... uite colo. Poarta aia.

N-am putut să-i răspund, dar l-am urmat spre o portiţă din gard, apărându-ne în continuare. Abia reuşiserăm să scoatem din luptă brigada din curte, când alţi gardieni au început să se reverse afară din casă. Ne-am strecurat pe poartă, ieşind pe liniştita stradă învecinată cu o latură a casei Mastrano, şi am fugit. Curând a devenit clar, totuşi, că mi-era cu neputinţă să ţin pasul cu Dimitri. Mintea mea n-avea decât să ignore durerea, însă trupul nu putea să-mi oblige glezna vătămată să funcţioneze cum se cuvenea.

Fără să piardă o clipă, Dimitri şi-a strecurat un braţ în jurul meu, ajutându-mă să alerg şi luându-mi greutatea de pe glezna luxată. Am ieşit de pe stradă, tăind-o prin vreo câteva curţi, astfel încât gardienilor să le fie mai greu — dar nu imposibil — să ne depisteze.

Nu putem să fugim mai repede ca ei, am zis. Eu te încetinesc. Trebuie să...

— Nu-mi spune să te las, m-a întrerupt. Suntem amândoi în asta.

Vâj, văj. Un ghiveci cu flori de lângă noi a explodat deodată, într-un nor de ţărână şi lut.

— Trag în noi, am exclamat, nevenindu-mi să cred. Ăştia chiar trag în noi!

După atâta pregătire pentru lupta corp la corp, să foloseşti arme de foc mi se părea ca şi cum ai trişa. Dar când venea vorba să vânezi asasina unei regine şi pe complicele ei? Aici nu mai putea fi vorba despre onoare. Ci doar despre rezultate.

Încă un glonţ a şuierat, primejdios de aproape.

— Cu surdină, a remarcat Dimitri. Chiar şi-aşa, sunt prudenţi. Nu vor ca tot cartierul să aibă impresia că ar fi atacat. Trebuie să găsim un adăpost. Repede.

Chiar dacă ne strecuram literalmente printre gloanţe, glezna mea nu putea să mai reziste mult.

Dimitri a mai cotit o dată scurt, afundându-ne complet în curţile din spate ale caselor suburbiei. Nu puteam să văd în spate, dar auzeam strigăte care-mi dădeau de înţeles că nu scăpasem încă.

— Acolo, a zis deodată Dimitri.

În faţa noastră se vedea o casă întunecoasă, cu un patio spaţios din sticlă, amintindu-mi de cel al Sonyei. Uşa, tot din sticlă, era deschisă, deşi o alta, cu plasă, bloca intrarea. Dimitri a încercat zăvorul. Încuiat. Totuşi, o uşă din plasă nu prea avea cum să ne ţină în loc, nu pe noi. Sărmană familie încrezătoare... Dimitri şi-a scos ţepuşa şi a făcut o despicătură lungă, verticală, prin care ne-am grăbit să ne strecurăm înăuntru. Imediat, m-a smucit într-o parte, să nu fiu văzută. Ducându-şi un deget la buze, m-a ţinut aproape de trupul lui, făcându-mă să mă topesc la căldura lui.

După doar câteva secunde, i-am văzut pe gardieni apărând şi cercetând curţile. Unii şi-au continuat drumul, vrând să vadă dacă nu cumva fugiserăm mai departe. Alţii au mai rămas să investigheze locurile care puteau să constituie ascunzători. Seara devenea din ce în ce mai întunecoasă. Am aruncat o privire spre uşa din plasă. Tăietura fusese una curată, nu o gaură care să se vadă de la distanţă, dar tot putea să fie observată de urmăritorii noştri.

Sesizând şi el acelaşi lucru, Dimitri s-a strecurat prudent în living, făcând tot posibilul să evite ferestrele şi locurile în care ar fi putut să-l vadă cineva. Am tăiat-o apoi prin bucătărie şi am găsit o uşă dând spre garaj. Acolo aştepta un Ford Mustang roşu.

— O familie cu două maşini, a murmurat el. Asta şi speram.

— Sau poate c-or fi ieşit să se plimbe pe jos, şi-or să revină văzând o echipă SWAT întorcându-le cartierul pe dos, am replicat în şoaptă.

— Gardienii nu se lasă văzuţi, a precizat el.

Am început să căutăm locurile mai potrivite unde-ar fi putut să ţină cheile. Până la urmă, am găsit o legătură agăţată pe o

margine a unui dulap, şi am cules-o imediat.

— Ale mele sunt, l-am anunţat.

Din moment ce cheile erau la mine, Dimitri cred că m-ar fi putut lăsa să mă urc la volan. Totuşi, din cauza gleznei mele drepte, am fost nevoită să i le azvârl lui. Ciudat simţ al umorului mai avea şi universul ăsta!

— Oare ar putea să ne descopere în asta? am întrebat, în timp ce Dimitri deschidea uşa garajului şi pornea în marşarier. E, hm, un pic mai bătătoare la ochi decât obişnuitul nostru tipar al maşinilor furate.

Era, în acelaşi timp, o maşină minunată. Lui Sydney, turbată după maşini cum era, i-ar fi plăcut la nebunie. Mi-am muşcat buza, încă simţindu-mă vinovată pentru faptul c-o lăsasem acolo. Deocamdată, însă, m-am străduit să-mi alung astfel de gânduri.

— Cam e, m-a aprobat Dimitri. Dar mai circulă şi alte maşini pe stradă. O parte din gardieni probabil scotocesc încă prin curţi. Iar alţii stau să păzească familia Mastrano. Doar n-au un efectiv nelimitat. N-au cum să supravegheze totul în acelaşi timp, deşi sunt convins că se străduiesc.

Chiar şi-aşa, mi-am ţinut respiraţia până când am ieşit din cvartal. De două ori, am avut impresia că zăresc siluete furişate pe marginea drumului, însă Dimitri avea dreptate: n-aveau cum să verifice chiar toate maşinile, într-un cartier suburban atât de aglomerat. Plus că întunericul ne ascundea feţele.

Dimitri ţinuse minte drumul pe care veniserăm, fiindcă, după vreo câteva cotituri, am ajuns la şosea. Ştiam că el n-avea în gând vreo destinaţie oarecare, decât departe de-aici. Neavând vreun indiciu evident că am fi urmăriţi, mi-am schimbat în sfârşit poziţia şi mi-am întins piciorul care-mi zvâcnea de durere. În piept aveam acea senzaţie nebuloasă, de plutire, specifică momentelor în care eşti alimentat de prea multă adrenalină.

— Ne-au denunţat, aşa e? l-am întrebat. Victor şi Robert ne-au pârât şi pe urmă au şters-o. Ar fi trebuit să stau cu ochii pe ei.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Dimitri. E posibil. I-am văzut imediat înainte să vin la tine, şi totul părea să fie normal. Au vrut să vină cu noi ca s-o găsim pe Jill, dar ştiau că nu e decât o problemă de timp până să-i denunţăm autorităţilor. Nu m-ar

mira să-şi fi făcut între timp un plan de evadare. Poate că s-au folosit de prezenţa hrănitoarei ca o diversiune, ca să-i cheme pe gardieni şi să debaraseze de noi.

— Mama mă-sii, am oftat, dându-mi părul pe spate şi dorindu-mi să fi avut un elastic cu care să-l prind într-o coadă. Trebuia să fi scăpat noi de ei, cât am avut ocazia. Şi-acum, ce-o să se-ntâmple?

Dimitri a rămas tăcut vreo câteva secunde.

— Familia Mastrano o să fie interogată... minuţios. De fapt, toată lumea o să fie. Pe Sonya or s-o închidă, pentru investigaţii, cum au făcut cu mine, iar pe Sydney or s-o facă pachet şi or s-o expedieze înapoi la Alchimişti.

— Şi acolo ce-ar putea să-i facă?

— Nu ştiu. Dar bănuiesc că ajutorul dat de ea unor vampui fugari n-o să le pice prea bine superiorilor.

— Mama mă-sii, am repetat; totul se dusese de râpă. Şi noi ce-o să facem?

— Aşternem ceva distanţă între noi şi gardienii ăia. Ne ascundem undeva. Îţi îngrijim glezna.

L-am privit lung.

— Uau. Ai planuri pregătite pentru orice.

— Nu tocmai, mi-a răspuns, încreţindu-şi uşor fruntea. Asta e partea mai uşoară. Ce se-ntâmplă după, asta-i partea mai grea.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Avea dreptate, Presupunând că familia Mastrano n-ar fi fost acuzată de autorităţile moroilor de favorizarea infractorilor, nu mai era nimeni care s-o forţeze pe Emily să recunoască descendenţa lui Jill. Dacă Sydney era trimisă cu forţa înapoi la ai ei... ei bine, nici ea n-avea ce să facă. Trebuia să-i spun altcuiva, mi-am dat seama. Data viitoare când intru în legătură cu Adrian, trebuie să-i divulg adevărul, astfel încât să poată măcar prietenii mei să acţioneze cumva în problema cu Jill. Nu mai puteam să ţinem totul secret.

Dimitri a cotit pe următoarea ieşire de pe autostradă, determinându-mă să mă reconectez la realitate.

— Hotel? l-am întrebat.

— Nu tocmai, a zis el.

Eram într-o zonă aglomerată, comercială, nu departe de Ann Arbor, m-am gândit. Una dintre suburbiile Detroitului. Tot felul de restaurante şi de magazine se înşiruiau de-o parte şi cealaltă a drumului, şi el s-a îndreptat spre un supermagazin cu

program non-stop, care se lăuda că are „de toate”. După ce a parcat, a deschis portiera.

— Stai aici.

— Dar...

Dimitri mi-a adresat o privire plină de semnificaţii, făcându-mă să las privirea în jos. Ieşisem mai şifonată din bătălie decât îmi dădusem seama, şi rochia îmi era sfâşiată. Aspectul meu zdrenţăros ar fi atras atenţia, ca şi şchiopătatul. Am încuviinţat, iar el a plecat.

Aşteptându-l, am stat să sucesc pe toate feţele problemele noastre, certându-mă singură pentru faptul că nu găsisem o cale de a-i denunţa pe cei doi fraţi imediat după ce Robert reuşise s-o transforme pe Sonya. Fusesem pregătită pentru o eventuală trădare din partea lor, dar numai sub forma unui oarecare atac prin intermediul magiei. Nu mă aşteptasem la ceva atât de simplu ca un telefon dat gardienilor.

Dimitri, ca întotdeauna eficient la cumpărături, s-a întors repede cu două sacoşe voluminoase şi cu ceva atârnat de umăr. A aruncat totul pe bancheta din spate, şi eu m-am întors să mă uit, curioasă.

— Ce-i asta?

Era ceva lung şi cilindric, înfăşurat în pânză.

— Un cort.

— Şi ce ne trebuie... M-am întrerupt, cu un geamăt. Nu mergem la hotel, nu-i aşa?

— Am fi mai greu de găsit într-un camping. În special maşina ar fi greu de găsit. Încă n-avem cum să scăpăm de ea, mai ales cu piciorul tău.

— Bieţii oameni, am zis. Sper că asigurarea lor la maşină acoperă şi furtul.

Revenind pe autostradă, am părăsit curând aglomeraţia urbană, şi n-a trecut mult până să zărim panourile de reclamă pentru campinguri şi parcuri de rulote. Dimitri a oprit într-un loc numit La Pinii Liniştiţi. După o scurtă negociere cu funcţionarul de la recepţie, a scos la iveală câteva bancnote noi. Încă un motiv pentru care nu puteam să mergem la un hotel, am înţeles atunci. Pentru majoritatea aveai nevoie de un card de credit, şi toate erau la Sydney (cu nume false, fireşte). Acum eram nevoiţi să trăim din numerar.

Recepţionerul ne-a îndrumat pe o potecă din pietriş care

ducea spre un loc aflat în capătul opus al campingului. Era destul de aglomerat, mai multe familii aflate în vacanţă poposind acolo, dar nimeni nu ne-a acordat prea multă atenţie. Dimitri a avut grijă să parcheze cât mai aproape de un pâlc de copaci, ca să ascundă pe cât posibil maşina şi plăcuţele ei de înmatriculare. Cu toate protestele mele, nu m-a lăsat să-l ajut la ridicarea cortului, pretinzând că se descurca mai repede fără mine şi atrăgându-mi atenţia că nu trebuie să stau în picioare. Am mai protestat, dar numai până când a început să asambleze cortul. Atunci, l-am urmărit cu gura căscată de cât de repede punea totul la locul lui. Nici măcar de instrucţiuni n-a avut nevoie. Cred că stabilise un soi de record.

Cortul era mic, dar trainic, lăsându-ne loc cât să stăm jos sau să ne întindem, deşi el cam trebuia să se cocoşeze când stătea aşezat. Ajunşi înăuntru, i-am inventariat achiziţiile. O mare parte era reprezentată de cele necesare pentru primul ajutor. Mai era şi o lanternă, pe care a agăţat-o de sus, ca pe o lampă improvizată.

— Dă-mi să-ţi văd glezna, mi-a poruncit.

Mi-am întins piciorul şi el mi-a ridicat fusta până la genunchi cu degete uşoare. M-a străbătut un frison, simultan cu senzaţia de dejâ-vu. Părea să fie ceva cu care mă întâlneam foarte des în ultima vreme. Mi-am amintit de toate dăţile când mă ajutase să-mi lecuiesc diferite alte vătămări. Parc-am fi fost iar înapoi, în sala de sport de la Sf. Vladimir. Mi-a încercat cu blândeţe mobilitatea gleznei, pipăind şi apăsând câte puţin. Degetele lui nu încetau niciodată să mă uimească. Erau capabile să frângă gâtul unui bărbat, dar şi să panseze o rană, sau să alunece, senzuale, pe pielea mea.

— Nu cred să fie ceva rupt, a apreciat în cele din urmă. Şi-a luat mâinile de pe piciorul meu, şi am remarcat abia acum cât de cald îmi fusese în timp ce mă atinsese el. Doar scrântit, a adăugat.

— Cam aşa ceva se-ntâmplă când sari întruna de pe acoperişuri, am zis eu.

Glumele reprezentau vechiul meu paravan în spatele căruia îmi ascundeam stânjeneala.

— Ştii ceva, chestia asta n-am exersat-o niciodată în antrenamentele noastre, am adăugat.

Mi-a răspuns printr-un zâmbet şi a scos feşile, înfăşurându-

mi glezna până când a considerat că pansamentul e îndeajuns de solid şi de stabil. Pe urmă, a scos...

— O pungă cu mazăre congelată?

Ridicând din umeri, Dimitri mi-a aşezat punga pe gleznă. Răceala m-a făcut instantaneu să mă simt mai bine.

— Mai simplu decât să cumpăr o pungă întreagă cu gheaţă.

— Inventiv mai eşti, Belikov. Ce-ai mai ascuns pe-aici?

Am constatat că sacoşele mai conţineau pături şi ceva de mâncare. I-am dăruit un zâmbet uriaş când am văzut că mie îmi cumpărase chipsuri cu smântână şi un baton de ciocolată. Îmi plăcea la nebunie faptul că ţinea minte astfel de detalii mărunte referitoare la mine. Dar zâmbetul mi s-a şters degrabă când mi-a răsărit în minte o altă întrebare.

— N-ai cumpărat şi haine, aşa e?

— Haine? s-a mirat, de parc-ar fi fost un cuvânt total străin.

I-am arătat rochia mea zdrenţuită.

— Nu pot să mai stau mult cu asta. Ce-o să fac? Să-mi improvizez o togă dintr-o pătură? Tipic pentru bărbaţi, să nu se gândească niciodată la chestii de-astea.

— Eu m-am gândit la răni şi la supravieţuire. Hainele noi sunt un lux. Nu o necesitate.

— Chiar şi dusterul tău? am întrebat, şireată.

Dimitri a încremenit pentru o clipă, după care a scăpat o înjurătură. Nu avusese nevoie să stea cu haina pe el acasă la familia Mastrano — sincer vorbind, n-ar fi avut nevoie nici afară — aşa că o lăsase acolo când izbucnise lupta.

— Nu-ţi face probleme, tovarăşe, l-am persiflat. Mai au destule acolo de unde ţi-a cumpărat-o.

A aşternut păturile pe jos şi s-a lungit pe ele. Avea o înfăţişare atât de necăjită, încât mi se părea aproape comică. Descinderi, gloanţe, criminali... nicio problemă. Lipsa unui duster? Criză în toată legea.

— O să-ţi facem rost de altul, l-am consolat. Adică, ştii tu, după ce-o găsim pe Jill, îmi dovedesc nevinovăţia şi salvăm lumea.

— A, doar atât? a întrebat el, şi amândoi am izbucnit în râs.

Dar când m-am întins şi eu lângă el, am redevenit serioşi.

— Şi, ce facem? l-am întrebat.

Era întrebarea serii.

— Dormim, mi-a răspuns, stingând lanterna. Mâine, o să

luăm cumva legătura cu Abe, sau cu Tasha, sau cu... cineva. Îi lăsăm pe ei să se ocupe de tot şi s-o ducă pe Jill acolo unde trebuie.

M-am mirat cât de firavă mi-a sunat vocea când am vorbit din nou.

— Simt că am dat-o în bară. Eram atât de bucuroasă acolo! Credeam că am reuşit imposibilul, dar m-am bucurat degeaba. Toată munca asta, degeaba.

— Degeaba? a repetat, uluit. Ceea ce am făcut noi... e ceva uriaş. Ai descoperit-o pe sora Lissei. Ai descoperit încă un Dragomir. Cred că tu încă nu înţelegi cu adevărat importanţa descoperirii. Noi n-am avut aproape nimic de la care să plecăm, dar tu tot ai insistat şi ai reuşit.

— Şi l-am pierdut pe Victor Dashkov. Încă o dată.

— Ei bine, problema la el e că nu poate să stea ascuns prea mult timp. E unul dintre cei care vor să deţină în permanenţa controlul. O să facă el, până la urmă, o mişcare, iar când o face... îl prindem noi.

Zâmbetul mi-a reapărut pe buze, deşi ştiam că el nu putea să-l vadă.

— Şi eu, care credeam că rolul optimistului îmi aparţine... — E contagios, a replicat el. Apoi, spre surprinderea mea, mi-a găsit mâna pe întuneric şi mi-a înlănţuit degetele. Te-ai descurcat bine, Roza. Foarte bine. Şi-acum, dormi.

Nu ne-am mai atins şi altfel, însă în mâna lui se concentrase toată căldura din lume. Nu era nici pe departe un moment perfect, cum fusese cel din bibliotecă, însă conexiunea noastră familiară şi înţelegerea dintre noi erau mai intense ca oricând, şi era bine. Normal. Firesc. Nu voiam să dorm. Nu voiam decât să stau acolo şi să savurez faptul de a fi cu el. Asta nu însemna că înşel, am decretat, cu gândul la Adrian. Ci doar că mă bucur de apropierea aceasta.

Şi totuşi, somnul era esenţial. Ne-am stabilit un program în care să facem amândoi de veghe, cu schimbul. El avea să stea treaz acum, cât timp mă odihneam eu, şi aveam senzaţia că dacă eu nu puteam să dorm, nici el nu urma să doarmă după ce va veni momentul schimbului. Am închis ochii, dar de data asta nu bătăile inimii trebuia să mi le încetinesc. Ci mintea, ca o roată cu hamsterul alergând în ea fără să ajungă undeva, încercând să-şi dea seama ce e de făcut pe mai departe. Doar

să ajungă Jill la Curte. Doar să ajungă Jill la Curte. Asta-i tot ce avea importanţă. O să luăm legătura cu cineva care să poată da de Jill. Între timp, eu şi Dimitri o să stăm ascunşi, aşteptând ca totul să se rezolve de la sine, cât de curând...

„Slavă Domnului.”

M-am răsucit brusc, fără ca măcar să-mi dau seama că mă cufundasem într-un vis indus de spirit. Eram din nou în grădina Sonyei, cu tot soarele şi culorile ei, iar ea stătea pe un scaun, părând nerăbdătoare.

„Mi-era teamă c-o să stai toată noaptea trează, păzindu-ţi pielea”, a continuat ea.

„Aşa aş fi făcut, dac-ar fi fost după mine”, i-am răspuns, apropiindu-mă agale de ea.

Nu era tocmai persoana pe care m-aş fi aşteptat s-o întâlnesc în vis, dar bine măcar că intram în contact cu lumea exterioară. Aici, purtam o rochie în alb şi negru, dar, spre deosebire de cea din realitate, era curată şi întreagă.

„Dimitri crede că suntem într-un loc sigur... cu toate că el acum treaz, de pază, evident.”

„Evident”, a repetat ea, cu un licăr amuzat în ochi, dar care n-a ţinut mult.

„Unde eşti?” am întrebat-o. „Te-au arestat cumva gardienii?”

„N-au mai ajuns”, a replicat, pe un ton de automulţumire. „Voi eraţi prioritatea lor, şi puţină constrângere i-a ajutat să nu mă recunoască. Am şters-o... deşi nu mi-a venit deloc uşor s-o las pe Emily.”

O înţelegeam, dar entuziasmul provocat de vestea că Sonya scăpase era prea mare. În sfârşit, o veste bună.

„Atunci, poţi s-o duci pe Jill la Curte. Doar eşti liberă.”

Sonya m-a privit de parcă tocmai aş fi vorbit franţuzeşte.

„N-am cum să ajung la Jill.”

M-am încruntat, nedumerită.

„De ce, e păzită prea strict?”

„Rose”, mi-a răspuns Sonya, „Jill nu e la gardieni. Victor şi Robert au răpit-o.”

Douăzeci şi şase

„Ce-au făcut?” am strigat, şi păsările cântătoare din vis au

tăcut brusc. „Au luat-o cu ei? De-asta i-au chemat pe gardieni?”

Sonya a rămas calmă, cu toate că s-a încruntat uşor.

„Nu Victor şi Robert i-au chemat pe gardieni. De ce-ar fi făcut-o?”

„Pentru că... pentru că voiau să se descotorosească de Dimitri şi de mine...”

„Poate”, a acceptat Sonya. „Dar nu cât timp mai erau şi ei în casă. Victor e la fel de căutat ca şi tine. Numai magia lui Robert a putut să-i scape.”

„Atunci, cine...”

Dar răspunsul mi-a venit de la sine, smulgându-mi un geamăt.

John şi Emily Trebuia să-mi dau seama că n-o să fie chiar atât de simplu. Prea repede au acceptat prezenţa unor fugari căutaţi în casa lor.”

„Eu, de fapt, cred c-a fost John. Emily chiar părea să creadă că eşti nevinovată... chiar dacă nu-i făcea plăcere motivul venirii tale. Mai bănuiesc că-şi făcea griji ca nu cumva chemarea gardienilor să atragă şi mai mult atenţia asupra identităţii lui Jill. Nu m-ar mira dacă John i-ar fi chemat fără ca măcar s-o prevină. Probabil, s-a gândit că le face tuturor un serviciu.”

„Şi, în loc de asta, şi-a pierdut fiica vitregă. Dar de ce-ar fi luat-o pe ea Victor şi Robert? Şi, în definitiv, cum naiba au reuşit doi bărâni să ia cu forţa o adolescentă?”

„Probabil că sunt mai puternici decât par”, mi-a răspuns Sonya, ridicând din umeri. „La fel de probabil e să fi avut un rol şi forţa de constrângere. Cât despre de ce au luat-o... Greu de spus. Dar Victor îşi doreşte putere şi să deţină controlul. Faptul c-o are la el pe odrasla secretă a lui Dragomir e o metodă bună prin care să-şi asigure toate astea.”

M-am prăbuşit cu spinarea de trunchiul unui copac.

„N-o să reuşim niciodată s-o ducem la Curte”, am spus

„Nu trebuie decât s-o găsim”, m-a liniştit Sonya. „Ceea ce ar trebui să reuşesc de îndată ce-o să adoarmă.”

„Mda, iar pătrunderea în visele altora”, am zis, speranţa începând să mi se reaprindă. „Ar trebui s-o cauţi chiar acum. Să afli...”

„Am încercat. Nu doarme. Şi sunt gata să pun pariu că ei o ţin trează tocmai din motivul acesta, ca să poată aşterne ceva

distanţă între noi. Totuşi, o să mai încerc.”

Nu era ce mi-aş fi dorit, dar la mai mult n-aveam cum să sper în clipa de faţă.

„Şi ce s-a ales de Sydney şi de familia Mastrano?”

„I-au bombardat cu întrebări”, mi-a răspuns Sonya, şi faţa i se lungi.

Ştiam că şi ei îi părea rău pentru faptul că-şi abandonase verişoara, exact cum regretam eu c-o părăsisem pe Sydney. Am atins-o cu blândeţe pe braţ.

„Lasă că e bine. O să fie bine. Ceea ce ai făcut a fost de folos pentru Jill.”

Sonya a încuviinţat.

„Cum mai ţinem legătura? Nu pot să aştept mereu să adormi.”

Am tăcut. Excelentă întrebare.

„Poate reuşim să facem rost de un telefon mobil, chiar azi... Dumnezeu mi-e martor că tare ne-ar fi trebuit unul. Şi, în definitiv... ce-ar fi să vii tu la noi? De fapt, unde eşti?”

M-am întrebat în sinea mea dacă nu cumva comiteam o greşeală invitând-o să ni se alăture. Dimitri şi cu mine ne străduiserăm din greu să ne găsim o ascunzătoare secretă, iar întâlnirea noastră cu gardienii fusese şi-aşa un pic mai apropiată decât mi-ar fi plăcut. Lăsând deoparte problemele evidente — închisoarea, execuţia, etcetera — capturarea noastră ne-ar scoate complet din misiunea de a o ajuta pe Lissa. Cu toate acestea, eram destul de convinsă că Sonya ne era aliată şi, în faza actuală, era posibil să reprezinte unica noastră legătură cu Jill.

Îmi asumasem un risc asemănător dezvăluindu-i lui Victor locul în care ne aflam. Şi, cu toate că, practic, ne ajutase, ajutorul acesta fusese, în mod evident, cu dus şi-ntors. Chiar şi-aşa, i-am destăinuit Sonyei numele campingului în care ne aflam şi i-am oferit toate îndrumările posibile. Mi-a spus c-o să vină — nu ştiu cum, dar bănuiesc că avea ea destule resurse — şi că va tot încerca, între timp, să dea de Jill.

„Sonya...”

Am ezitat până să vorbesc, ştiind bine că ar fi fost de preferat s-o las să pună capăt visului. Doar aveam probleme importante, mult mai grave decât ceea ce mă pregăteam s-o întreb. Plus că intram pe un teritoriu intim.

„Ce-ai vrut să spui atunci, în maşină… când ţi-am zis că m-am întâlnit în vis cu iubitul meu? Păreai surprinsă.”

Sonya m-a studiat îndelung, ochii aceia albaştri pătrunzând în mine mai mult decât mi-ar fi plăcut. Uneori, mi se părea că eram mai în siguranţă cu ea când o apuca nebunia.

„Aurele spun multe, Rose, şi eu mă pricep destul de bine să le descifrez. Mult mai bine, probabil, decât prietenii tăi. Un vis provocat de spirit îţi învăluie propria aură în auriu, şi aşa am ştiut despre ce era vorba. Aura personală e unică pentru fiecare, deşi fluctuează în funcţie de sentimente şi de suflet. Când cineva e îndrăgostit, ea o arată. Aura acelei persoane străluceşte. În timp ce visai tu, şi aura ta era strălucitoare. Culorile erau strălucitoare… dar nu cum m-aş fi aşteptat în cazul unui iubit. Fireşte, nu toate relaţiile sunt la fel. Poţi să te afli în etape diferite. N-aş fi luat în seamă, numai că…”

„Numai că?”

„Numai că, atunci când eşti cu Dimitri, aura ta e ca soarele. La fel şi a lui.”

Mi-a zâmbit, văzându-mă că fac ochii mari, holbându-mă năucită la ea, în tăcere.

„Te surprinde ceea ce ţi-am spus?”

„Păi… adică, între noi s-a terminat totul. Am fost împreună dar după transformarea lui, el nu m-a mai vrut. Iar eu mi-am continuat viaţa.”

Continuarea asta a vieţii se pare că însemna să ne ţinem de mână şi să petrecem momente apropiate, înfierbântate.

„De-asta şi sunt cu Adrian. Sunt fericită cu Adrian”, am zis.

Numai că ultima afirmaţie suna aproape ca una de apărare. Pe cine încercam eu să conving? Pe ea, sau pe mine însămi?

„Comportamentul şi sentimentele rareori se suprapun”, mi-a zis ea, pe un ton extrem de asemănător celui al lui Dimitri când făcea pe filosoful Zen. „Nu mi-o lua în nume de rău, dar cred că ai unele probleme de rezolvat.”

Grozav. Şedinţă de terapie ţinută de o femeie nebună.

„OK, să presupunem că ar fi ceva în toate astea. Eu n-am renunţat cu adevărat la Dimitri decât acum vreo două săptămâni. E posibil ca, probabil, să-mi rămas ceva sentimente.”

Posibil? Mi-am amintit cât de acut eram conştientă de prezenţa lui fizică ori de câte ori eram împreună în maşină, de

armonia lipsită de griji din bibliotecă, de cât de bine mă simţeam colaborând cu el în felul acela al nostru, amândoi atât de hotărâţi şi aproape niciodată înşelându-ne în privinţa intenţiilor celuilalt. Şi, nu mai departe de acum câteva ore, în camera pentru oaspeţi…

Sonya a avut îndrăzneala să râdă.

„Posibil? După numai două săptămâni? Rose, tu eşti înţeleaptă din atâtea puncte de vedere… dar atât de necoaptă în altele…”

Detestam să fiu judecată după vârsta mea, dar nu aveam vreme pentru crize temperamentale.

„OK, fie. Eu încă mai am unele sentimente. Dar nu şi el. Tu nu l-ai văzut după transformare. A fost oribil. Era deprimat. Zicea că vrea să mă evite cu orice preţ, că nu mai era capabil să iubească pe cineva. Abia de când cu nebunia asta a evadării a început să se comporte ca Dimitri cel de altădată.”

„Am discutat cu el despre asta”, mi-a zis, înfăţişarea serioasă revenindu-i. „Despre depresie. Îl înţeleg. După ce-am fost strigoi… şi-am făcut ce-am făcut… nu ne mai simţim demni să trăim. Nu avem în noi decât vinovăţie, şi întuneric, şi amintirile zdrobitoare ale relelor comise”, a încheiat, cutremurându-se.

„Dar tu… tu ai reacţionat altfel decât el. Adică, e adevărat că pari atât de tristă uneori, dar alteori… e ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Tu deja ai revenit la ceea ce erai. În cea mai mare parte. Şi-atunci, de ce e o diferenţă atât de mare între voi doi?”

„A, vinovăţia încă nu mi-a dispărut, te asigur. După ce m-a transformat Robert…”

Am simţit din plin veninul în clipa în care i-a rostit numele.

„În fine, nu voiam să mai plec din casa mea, din patul meu. Mă uram pe mine însămi pentru ce-am făcut. Îmi doream să fi murit atunci când m-a străpuns cu ţepuşa. Dar apoi Dimitri a vorbit cu mine… Mi-a explicat că vinovăţia era inevitabilă. Şi însuşi faptul c-o resimt dovedeşte că nu mai sunt strigoi. Dar mi-a mai spus că asta nu poate să mă împiedice să îmbrăţişez din nou viaţa. Mi-a fost oferită o a doua şansă, şi lui, şi mie. Şi asta nu e de lepîdat. Mi-a mai spus că i-a trebuit ceva timp până să-şi dea seama de asta, şi că nu vrea să fac şi eu aceleaşi greşeli. Mi-a spus că trebuie să îmbrăţişez viaţa, cu frumuseţile ei, şi cu persoanele pe care le iubesc, până nu e prea târziu…

chiar dacă o să-mi fie greu. Eliberarea de trecutul de strigoi... e ca o povară, care mă apasă permanent. Mi-a jurat că n-o să se mai lase stăpânit de trecutul acela — ceea ce, crede-mă, e o intenţie nobilă, dar şi foarte greu de dus la îndeplinire — şi că n-o să permită ca viaţa să-i treacă fără rost. A pierdut deja pentru totdeauna unele lucruri, dar la celelalte refuză să renunţe."

„A zis el toate astea? Eu... eu nici măcar nu sunt sigură că-mi dau seama ce înseamnă, nici măcar jumătate din ele."

Mi-a spus că trebuie să îmbrăţişez viaţa, cu frumuseţile ei, şi cu persoanele pe care le iubesc, până nu e prea târziu.

„Câteodată, nici eu. Cum ţi-am spus, e mai simplu de zis decât de făcut. Totuşi, cred că el m-a ajutat să-mi revin mult mai repede faţă de cât aş fi reuşit singură. Îi sunt recunoscătoare. Cât despre voi, şi aurele voastre..."

Micul ei zâmbet i-a revenit pe chip.

„Ei bine, aici trebuie să vă daţi seama şi singuri. Nu cred în suflete-pereche, nu tocmai. Mi se pare ridicol să-ţi închipui că există pentru tine o singură persoană pe lume. Dar dacă «sufletul tău pereche» trăieşte în Zimbabwe? Dar dacă moare de tânăr? La fel de ridicolă mi se pare ideea cu «două suflete care devin unul singur». Tu trebuie să-ţi păstrezi personalitatea. În schimb, cred în sincronizarea dintre suflete, în suflete care se oglindesc unul în celălalt. Şi văd în aure sincronizarea asta. Şi văd tot ce ţi-am spus în aura lui şi într-a ta. Numai tu poţi să hotărăşti ce faci cu informaţia pe care ţi-am dat-o... dac-o să crezi măcar în ea."

„Mda, nu zău", am bombănit.

Mi-a dat impresia că vrea să pună capăt visului, dar deodată s-a oprit şi a îndreptat spre mine o privire pătrunzătoare.

„Mai e un lucru de care ar trebui să ai grijă, Rose. Aurele voastre se potrivesc, dar nu sunt identice. A lui Dimitri e străpunsă de fâşii de întuneric, rămăşiţe ale traumei lui. Întunericul din ea se estompează puţin câte puţin, de la o zi la alta. Şi a ta poartă întuneric în ea... numai că la tine nu dispare."

M-am cutremurat.

„Lissa. E întunericul pe care-l iau de la ea, nu?"

„Da. Nu ştiu prea multe despre legături, dar ceea ce faci tu — chiar dacă pe ea o ajută — e foarte periculos. Spiritul ne

sfâşie, fără discuţie, dar într-un fel… eu cred că noi, utilizatorii spiritului, suntem un pic mai bine construiţi pentru aşa ceva. Nu că ar fi ceva vizibil totdeauna", a adăugat, crispându-se. „În schimb, tu? Nu e cazul. Şi, dacă absorbi prea mult, nu ştiu ce-o să se întâmple. Mi-e teamă c-o să se acumuleze, şi-o să se tot acumuleze. Mi-e teamă că n-o să fie nevoie decât de o scânteie — de un catalizator — ca să-l facă să explodeze în tine."

„Şi-atunci, ce-o să fie?" am întrebat-o în şoaptă.

A clătinat încet din cap.

„Nu ştiu."

Şi cu asta, visul s-a estompat.

M-am cufundat la loc într-un somn fără vise, însă organismul meu — de parcă ar fi ştiut că era vremea să-mi iau schimbul în primire — s-a trezit de unul singur după câteva ore. Întunericul nopţii m-a înconjurat iar, şi de undeva, foarte de aproape, auzeam răsuflarea regulată, statornică, a lui Dimitri şi-i simţeam căldura. Întreaga discuţie purtată cu Sonya mi-a revenit în minte. Prea multe, prea multe lucruri. Nici nu ştiam de unde să încep să le analizez. Şi, nu, nu ştiam dacă aş putea să le cred, nu şi după tot ce văzusem în viaţa reală. Comportamentul şi sentimentele rareori se suprapun. Inspirând adânc, m-am străduit să fiu gardian, nu o fată cu tulburări emoţionale.

— Ţi-a venit rândul la somn, tovarăşe.

Vocea lui a plutit spre mine ca lumina prin întuneric, moale şi scăzută.

— Poţi să te mai odihneşti dacă simţi nevoia.

— Nu, îmi ajunge, i-am zis. Şi, aminteşte-ţi, nu eşti tu…

— Ştiu, ştiu, m-a întrerupt, chicotind. Nu sunt eu generalul.

O, Doamne! Am ajuns să ne spunem fiecare poanta la gluma celuilalt. Cred în sincronizarea dintre suflete. Atrăgându-mi atenţia mie însămi cu toată asprimea că vizita Sonyei nu avusese de fapt ca subiect viaţa mea amoroasă, i-am povestit lui Dimitri restul visului, descriindu-i trădarea lui John şi răpirea lui Jill.

— Oare… oare am făcut bine spunându-i Sonyei unde suntem?

Au trecut câteva clipe până să-mi răspundă.

— Da. Ai dreptate că avem nevoie de ajutorul ei… şi ea poate s-o găsească pe Jill. Problema e că şi Victor şi Robert ştiu sigur

asta, a adăugat, oftând. Şi ai dreptate că e mai bine să fiu odihnit pentru ce-o să urmeze.

Aşa că, în stilul lui atât de eficient, n-a mai zis nimic. Foarte curând, respiraţia i s-a auzit altfel, semn că se cufundase în somn. Mă uimea cum putea să adoarmă cu atât de puţin efort. Sigur, era ceva deprins în cadrul pregătirii de gardian: dormi atunci când ai posibilitatea, pentru că n-ai de unde să ştii când o să se mai ivească. Era un truc care niciodată nu-mi reuşise. Privind în gol pe întuneric, mi-am ascuţit toate simţurile, cu urechile ciulite după orice sunet care ar putea să anunţe primejdia.

Chiar dacă nu aveam eu talentul adormitului instantaneu, eram capabilă să-mi menţin vigilenţa în stare de trezie şi, simultan, s-o vizitez pe Lissa. Povestea cu Jill şi fuga noastră îmi ocupaseră întreaga zi de azi, însă evenimentele de la Curte tot mă apăsau cu putere. Cineva încercase s-o omoare pe Lissa, iar un grup de gardieni îl luase pe sus pe Eddie.

Când am privit prin ochii ei, nu m-am mirat să-i găsesc pe aproape toţi prietenii mei laolaltă. Erau într-o încăpere cu aspect auster, intimidant, asemănătoare celei în care fusese interogată referitor la evadarea mea... numai că era mai spaţioasă. Şi nu fără motiv. Era ticsită de tot felul de lume. Adrian şi Christian erau lângă Lissa, şi nu aveam nevoie să descifrez aure ca să-mi dau seama că erau la fel de stânjeniţi ca şi ea. Hans stătea în picioare de cealaltă parte a unei mese, sprijinit cu palmele de ea în timp ce se apleca în faţă şi privea chiorâş spre toată lumea. Vizavi de Lissa, lângă peretele din partea cealaltă, Eddie stătea pe un scaun, cu chipul împietrit şi câte un gardian de-o parte şi de cealaltă a lui. Amândoi paznicii erau încordaţi, pregătiţi să treacă la acţiune. Îl considerau pe Eddie un pericol, mi-am dat seama, ceea ce mi se părea ridicol. Şi totuşi, Hans părea să le împărtăşească opinia.

Tocmai împungea cu degetul o fotografie de pe masă. Apropiindu-se, Lissa a văzut că-l înfăţişa pe tipul care o atacase... o fotografie făcută după moartea lui. Avea ochii închişi şi tenul palid... dar trăsăturile feţei se vedeau în detaliu, aşa inerte cum erau.

— Ai omorât un moroi! a exclamat Hans.

Se pare că nimerisem exact în toiul conversaţiei.

— Cum să nu fie o problemă? Ai fost pregătit ca să-i aperi!

— Ceea ce am şi făcut, a replicat Eddie. Era atât de calm şi de serios, încât ceva din mine reuşea încă să invoce simţul umorului şi să remarce că parc-ar fi fost Dimitri junior. Am apărat-o pe ea, a replicat Eddie. Ce diferenţă este între o primejdie venită din partea unui moroi şi dintr-a unui strigoi?

— Nu avem nicio dovadă pentru niciunul dintre amănuntele atacului, a mârâit Hans.

— Aveţi trei martori oculari! s-a răstit Christian. Vreţi să spuneţi că declaraţiile noastre n-au nicio valoare?

— Vreau să spun că sunteţi prieteni cu el, ceea ce vă pune sub semnul întrebării declaraţiile. Aş fi preferat să fi fost un gardian prin preajmă, ca să le pot verifica.

De data asta, Lissa a fost cea care şi-a ieşit din pepeni.

— Aţi avut! Eddie a fost acolo.

— Şi nu era altă posibilitate s-o aperi fără să-l omori? a întrebat Hans.

Eddie nu i-a răspuns imediat, şi ştiam că analizează în modul cel mai serios întrebarea, gândindu-se dacă într-adevăr era posibil să fi acţionat greşit. În cele din urmă, a scuturat din cap.

— Dacă nu l-aş fi omorât eu, m-ar fi omorât el.

Hans a oftat, cu o privire obosită. Mie îmi venea uşor să mă înfurii pe el în clipa asta, dar trebuia să-mi amintesc că nu-şi făcea decât datoria.

— Şi nimeni dintre voi, a întrebat el, ridicând fotografia, nimeni dintre voi nu l-a văzut niciodată pe bărbatul din fotografie?

Lissa a mai examinat o dată poza, stăpânindu-şi un fior. Nu, nu-l recunoscuse nici pe parcursul atacului şi nu-l recunoştea nici acum. Chiar nu era absolut nimic remarcabil la el: nicio trăsătură aparte pe care s-o poţi scoate în evidenţă. Ceilalţi prieteni ai noştri au clătinat din cap, însă fruntea Lissei s-a încreţit deodată.

— Da? s-a repezit Hans, prinzând imediat din zbor aproape insesizabila schimbare de fizionomie.

— Eu nu-l cunosc..., a rostit ea, lent.

Conversaţia cu Joe, îngrijitorul, îi răsărise brusc în minte

Cum arăta tipul? îl întrebase ea pe Joe.

Obişnuit. Banal. În afara mâinii.

A mai fixat o clipă cu privirea fotografia, în care abia încăpuse o mână plină de cicatrice şi cu vreo două degete

îndoite. Şi eu le observasem în timpul încăierării. Apoi şi-a ridicat ochii spre Hans.

— Eu nu-l cunosc, a repetat. Dar cred că ştiu pe cineva care-l cunoaşte. Un îngrijitor... mă rog, un fost îngrijitor. Cel care a depus mărturie cu privire la Rose. Cred că el l-a mai văzut înainte. Între ei era o relaţie de afaceri interesantă. Mihail voia să se asigure că n-o să plece de la Curte.

Adrian nu părea deloc bucuros de faptul că se aducea vorba despre Joe, dat fiind că era posibil ca mama lui să fie acuzată de mituire.

— O să le fie greu să scoată ceva de la el, spuse el.

Hans l-a privit cu ochii mijiţi.

— A, dacă ştie ceva, îl facem noi să spună.

A făcut un semn scurt spre uşă şi unul dintre gardienii de lângă Eddie a pornit imediat.

— Găseşte-l pe individ. Şi spune-le „oaspeţilor" noştri să intre. Făcând un semn de încuviinţare, gardianul a ieşit din încăpere.

— Ce fel de oaspeţi? s-a interesat Lissa.

— Ei bine, a replicat Hans, e interesant că ai amintit despre Hathaway. Pentru că tocmai avem veşti despre ea.

Lissa a încremenit, ca fulgerată de panică. Au găsit-o pe Rose. Dar cum? Doar Abe o asigurase că eram la adăpost, în oraşul acela din Virginia de Vest.

— Ea şi cu Belikov au fost depistaţi în apropiere de Detroit, de unde au răpit o fată.

— Ei n-ar fi... Lissa s-a întrerupt. Detroit aţi spus?

Multă stăpânire de sine i-a mai trebuit ca să nu arunce priviri întrebătoare spre Christian şi spre Adrian.

Hans a încuviinţat şi, cu toate că voia să dea impresia că doar transmite o informaţie, ştiam că-i urmărea pe prietenii mei, aşteptând cine ştie ce reacţie compromiţătoare.

— Mai erau câteva persoane cu ei. Unii au reuşit să scape, dar pe una am prins-o.

— Pe cine au răpit? s-a interesat Christian.

Nici uimirea lui nu era prefăcută. Şi el crezuse că stăm deoparte, la adăpost.

— Mastrano, a răspuns Hans. Mastrano şi nu mai ştiu cum.

— Jill Mastrano? s-a repezit Lissa.

— Ispita? a sărit şi Adrian.

Era clar că Hans nu putea să fie la curent cu porecla, dar n-a mai avut ocazia să pună întrebări pe tema ei, fiindcă tocmai atunci s-a deschis uşa. Pe ea au intrat trei gardieni şi, împreună cu ei... Sydney.

Douăzeci şi şapte

Aş fi ramas cu gura căscată dac-aş fi fost acolo, atât din cauza şocului provocat de vederea lui Sydney, cât şi de apariţia unei fiinţe umane pe domeniile Curţii. A mai multora, de fapt, fiindcă mai erau alţi doi cu ea, un bărbat şi o femeie. Bărbatul era tânăr, doar cu puţin mai matur decât Sydney, cu părul şaten-închis şi ochii căprui. Femeia era mai în vârstă şi avea acea înfăţişare dură, încercată de vreme, pe care obişnuiam s-o asociez cu Alberta. Avea tenul închis la culoare, dar tot puteam să văd tatuajul auriu pe care-l purta, ca şi ceilalţi oameni prezenţi. Cu toţii Alchimişti.

Şi era evident că Alchimiştii aceştia nu erau deloc bucuroşi. Femeia mai vârstnică avea o atitudine stăpână pe sine, însă ochii care-i săgetau în toate părţile arătau clar că şi-ar fi dorit să fie altundeva... oriunde altundeva. Sydney şi celălalt tip nu-şi ascundeau deloc teama. S-o fi obişnuit ea, Sydney, cu mine şi cu Dimitri, însă acum tocmai păşise, împreună cu colegii ei, într-un cuib al răului, cel puţin din punctul lor de vedere.

Şi Alchimiştii nu erau singurii care se simţeau incomodaţi. De îndată ce intraseră, gardienii nu l-au mai considerat pe Eddie ca fiind principalul pericol din încăpere. Toţi erau cu ochii pe oameni, cercetându-i de parcă i-ar fi crezut strigoi. În schimb, prietenii mei păreau mai degrabă curioşi decât temători. Eu şi cu Lissa trăiserăm o vreme printre oameni, însă Christian şi Adrian avuseseră prea puţine contacte cu ei, dacă le lăsam deoparte pe cele cu hrănitorii. Vederea Alchimiştilor pe „terenul nostru” adăuga încă un element de stranietate întregii poveşti.

Eu sigur că eram uimită văzând-o atât de curând acolo pe Sydney. Sau... să fi fost chiar atât de curând? Trecuseră vreo câteva ore de când fugiserăm din casa lui Jill. Nu destul timp cât să ajungi la Curte cu maşina, dar categoric mai mult decât suficient pentru un zbor. Sydney nu-şi schimbase hainele faţă

de ultima dată când o văzusem, şi sub ochi avea cearcăne. Îmi dădea senzaţia că n-o slăbiseră nicio clipă cu tirul întrebărilor încă de când o prinseseră. Misterul era altul: ce rost avea să-i aducă pe Alchimişti acolo, la o discuţie despre faptul că Eddie omorâse un moroi necunoscut? Erau două subiecte cu totul şi cu totul diferite.

Lissa gândea la fel.

— Cine sunt oamenii aceştia? l-a întrebat pe Hans, deşi îşi cam dădea destul de bine seama cine era Sydney.

I-o descrisesem destul. La rândul ei, Sydney a măsurat-o cu privirea din cap până-n picioare şi bănuiesc că i-a dedus şi ea identitatea.

— Alchimişti, i-a răspuns Hans, morocănos. Ştiţi ce înseamnă asta?

Lissa şi ceilalţi prieteni ai mei au făcut semne afirmative.

— Şi ce-au ei de-a face cu Eddie şi cu tipul care m-a atacat? a întrebat ea.

— Poate că au. Poate că nu, a replicat Hans, ridicând din umeri. Dar ceea ce ştiu este că se petrece ceva ciudat, ceva în care sunteţi toţi implicaţi, şi trebuie să-mi dau seama ce anume. Ea — a continuat Hans, arătând spre Sydney — era împreună cu Hathaway în Detroit, şi încă îmi vine foarte greu să cred că niciunul dintre voi nu ştia nimic despre asta.

Adrian şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a rezemat de perete, ca o perfectă întruchipare a indiferenţei.

— N-aveţi decât să credeţi ce vreţi, dar eu nu cunosc pe niciunul dintre oamenii aceştia, a spus el. Alchimiştii nu cumva ne urăsc? Şi-atunci, ce caută aici?

Adrian, culmea ironiei, era singurul dintre prietenii mei care ştiuse că nu mai eram în Virginia de Vest, însă n-ai fi putut să-ţi dai seama în veci după atitudinea lui.

— Pentru că avem de-a face cu o asasină fugară şi trebuie să-i interogăm complicea în persoană, s-a auzit răspunsul aspru al lui Hans.

Lissei îi stătea pe limbă o negare a vinovăţiei mele, însă cea mai vârstnică dintre Alchimişti a sărit prima cu gura.

— Nu aveţi nicio dovadă că domnişoara Sage i-ar fi fost „complice” criminalei pe care o căutaţi. Şi încă sunt de părere că e ridicol să nu ne lăsaţi să ne desfăşurăm propriile interogatorii şi să nu vă băgaţi.

— În oricare altă situaţie, aşa am fi procedat, domnişoară Stanton, i-a replicat Hans, şi între ei doi parcă se înălţa un zid din gheaţă. Numai că situaţia de faţă, a continuat el, după cum vă puteţi imagina, este un pic mai gravă decât majoritatea. Regina noastră a fost asasinată.

Tensiunea escalada încă şi mai mult între gardieni şi Alchimişti. Relaţia lor profesională nu era tocmai una fericita, din câte-mi dădeam seama. În acelaşi timp, mi-a trecut prin minte că, şi dacă superiorii lui Sydney ar fi considerat-o vinovată de vreo infracţiune, tot n-ar fi recunoscut-o de faţă cu ai mei... ceea ce însemna că paranoia lui Hans nu era chiar total neîntemeiată. Văzând că niciunul dintre Alchimişti nu-i răspunse, Hans a interpretat tăcerea ca pe o aprobare şi a început s-o ia la întrebări pe Sydney.

— Îi cunoşti pe aceştia trei? A arătat spre prietenii mei, iar Sydney a scuturat din cap. Ai comunicat vreodată cu ei?

— Nu.

El a aşteptat puţin, ca şi cum ar fi sperat că ea o să-şi schimbe răspunsul. N-a fost aşa.

— Atunci, cum ai ajuns să fii implicată cu Hathaway?

Ea l-a studiat încordată, cu teamă în ochii căprui. Nu ştiu dacă neapărat provocată de el. Într-adevăr, avea multe motive de agitaţie în prezent, cum ar fi faptul că se găsea acolo, sau eventuala pedeapsă pe care ar fi putut să i-o aplice Alchimiştii. Pe urmă, desigur, mai era şi Abe. Practic, el reprezenta motivul pentru care ajunsese ea în toată această încurcătură. Tot ce trebuia să facă era să-l denunţe, să spună că el o şantajase. Asta o salva pe moment... dar îi atrăgea mânia lui. Aşa că a înghiţit în sec şi s-a forţat să adopte o atitudine sfidătoare.

— Am cunoscut-o pe Rose în Siberia.

— Bine, bine, a zis Hans. Dar cum de-ai ajuns s-o ajuţi să evadeze de-aici?

— N-am nicio legătură cu evadarea ei de-aici! a exclamat Sydney. (Era pe jumătate adevărat, presupun.) Ea a luat legătura cu mine acum câteva zile şi mi-a cerut ajutorul ca să ajungă la o casă de lângă Detroit. Afirma că e nevinovată şi că asta ar ajuta-o s-o dovedească.

— Alchimiştii aflaseră între timp că e o evadată, a precizat Hans. Toată lumea avea ordin s-o caute. Ai fi putut s-o denunţi.

— Când am cunoscut-o pe Rose, nu mi s-a părut capabilă de

crimă… vreau să zic, în afara uciderii strigoilor. Ceea ce nu e câtuşi de puţin o crimă, în realitate, a adăugat ea, amestecând în propoziţie puţin dispreţ de Alchimist — drăguţă nuanţă. Aşa că, atunci când mi-a spus că e nevinovată şi că poate s-o dovedească, m-am hotărât s-o ajut. Am condus-o cu maşina.

— Deja am întrebat-o noi despre asta, a intervenit, iritată, Stanton. Şi deja v-am spus că am întrebat-o. Ceea ce a făcut ea a fost o nesăbuinţă: o rătăcire naivă a discernământului. Este o problemă de care trebuie să ne ocupăm noi, nu voi. Voi bateţi-vă capul cu demonii voştri asasini.

Vorbise cu uşurinţă, ca şi cum ar fi urmat s-o ia pe Sydney acasă şi s-o pedepsească la fel ca pe un copil neascultător. Mă îndoiesc că avea să fie atât de simplu. — Cine erau persoanele care o însoţeau? a întrebat Hans, neluând-o în seamă pe Stanton.

Dispreţul lui Sydney s-a intensificat.

— Unul dintre ei era individul acela… Dimitri Belikov. Cel despre care credeţi c-ar fi fost „lecuit”. Ceilalţi nu ştiu cine erau. Doi bărbaţi şi o femeie. Nu ne-au făcut niciodată prezentările.

Era o minciună bine ticluită, prefăcutul ei dezgust la adresa lui Dimitri mascându-i cunoştinţele despre ceilalţi însoţitori ai noştri.

Lissa, nerăbdătoare, s-a aplecat în faţă, luându-i-o înainte lui Hans.

— Şi ce era în Detroit? Cum avea de gând Rose să-şi dovedească nevinovăţia? Şi, mai ales, de ce cu Jill?

Hans nu s-a arătat prea bucuros de întrerupere, dar ştiam că era şi el curios să afle ce era cu Jill şi cu Detroitul. N-a zis nimic, sperând poate că va scăpa cineva vreo informaţie-cheie. Sydney, cu toate acestea, şi-a jucat în continuare rolul distant şi rece.

— N-am idee. Nici fata aceea, Jill, nu părea să ştie ceva. Rose mi-a zis doar că trebuie să ajungem la ea, aşa că am ajutat-o.

— Cum, aşa, orbeşte? a intervenit Hans. Chiar te aştepţi să cred că ai avut încredere în ea uite-aşa?

— Mi-e…

Sydney şi-a muşcat buza, înghiţindu-şi cuvântul care bănuiesc că era „prietenă”, şi a revenit la atitudinea profesională.

— Mi-a dat impresia că e credibilă, şi mi-am închipuit că ar însemna o risipă inutilă de resurse dacă Alchimiştii v-ar fi ajutat să hăituiţi o persoană acuzată pe nedrept. Dacă ajungeam la concluzia că ea e vinovata, puteam s-o denunţ oricând. Şi m-am mai gândit... m-am gândit că, dacă rezolvam eu cazul acesta, puteam să capăt preţuire şi să fiu promovată.

Ei, asta era o minciună bună, foarte bună. O fată ambiţioasă, căutând să avanseze în carieră printr-un tertip? Foarte bună. În fine, nu pentru toată lumea, fiindcă Hans a clătinat din cap.

— Eu tot nu vă cred, pe niciunul.

Celălalt Alchimist a făcut un pas înainte, determinându-i pe toţi gardienii din încăpere să se încordeze, pregătiţi să sară pe el.

— Dacă ea spune că aşa s-a întâmplat, atunci aşa s-a întâmplat.

Avea aceeaşi înverşunare şi neîncredere pe care le manifestase şi Stanton, dar la el părea să mai fie şi altceva. Un soi de atitudine protectoare faţă de Sydney, cu caracter personal, nu doar profesional. Şi Lissa şi-a dat seama de asta.

— Uşurel, Ian, a zis Stanton, fără să-şi ia ochii de la Hans.

Stăpânirea ei de sine îmi amintea tot mai mult de Alberta. N-avea cum să se simtă în largul ei într-o încăpere plină de gardieni, însă n-o arăta.

— N-are importanţă dacă o credeţi sau nu. Esenţialul e acelaşi: domnişoara Sage v-a răspuns la întrebări. Am terminat.

— Părinţii lui Jill ştiu ceva? a întrebat Lissa.

Era încă şocată de toată această evoluţie a situaţiei — nu mai pomenesc şi despre faptul că plecasem din adăpostul oraşului meu de munte — însă ocazia aceasta misterioasă de a-mi dovedi nevinovăţia era prea importantă. N-o putea lăsa să-i scape.

Sydney s-a întors spre Lissa şi practic am putut să citesc gândurile fetei Alchimist. Ştia cât de apropiate eram, eu şi Lissa, şi ar fi vrut să-i dea o veste cât de cât liniştitoare. Totuşi, Sydney n-avea cum să facă aşa ceva de faţă cu atâtea persoane. Mai era conştientă şi de faptul că eu însămi nu-i spusesem Lissei nimic despre Jill.

— Nu, i-a răspuns ea. Noi doar ne-am dus acolo, şi Rose i-a zis lui Jill că trebuie să vină cu ea. Domnul şi doamna Mastrano n-au ştiut motivul. Şi pe urmă... şi pe urmă Rose a luat-o cu ea.

Sau Jill s-a dus de bunăvoie. Nu ştiu sigur ce s-a întâmplat. Totul s-a transformat în haos.

Nici Alchimiştii, nici gardienii n-au pus sub semnul întrebării faptul că eu aş fi luat-o pe Jill, ceea ce mă făcea să cred că era varianta obţinută — şi acceptată — atât din partea părinţilor lui Jill, cât şi dintr-a lui Sydney. Avea în ea suficient adevăr încât să fie plauzibilă... şi să explice dispariţia lui Jill. Nu aducea vorba, totuşi, despre secretul Dragomirilor, asupra căruia Emily era probabil, mai mult decât bucuroasă să păstreze tăcerea deocamdată.

— Iată, a zis Stanton. Exact ce v-am spus şi mai devreme. Acum, trebuie să plecăm.

Şi s-a întors spre uşă, însă gardienii i-au barat calea.

— Imposibil, a zis Hans. Este o problemă de maximă importanţă, iar domnişoara Sage reprezintă singura legătură de care dispunem cu un asasinat... un asasinat regal. Şi cu o răpire.

Stanton a pufnit dispreţuitoare, amintindu-mi de ce-mi spusese odinioară Sydney, că Alchimiştii considerau ridicol sistemul monarhic al moroilor.

— Nu mi se pare că v-ar mai putea fi de folos şi cu altceva. Dar nu vă faceţi probleme: o reţinem noi. Dacă mai aveţi întrebări, contactaţi-ne.

— Inacceptabil, a decretat Hans. Ea rămâne aici.

Ian, celălalt Alchimist, s-a alăturat şi el discuţiei în contradictoriu, plasându-se protector în faţa lui Sydney.

— În niciun caz n-o să lăsăm aici pe cineva de-al nostru!

Încă o dată, am avut senzaţia aceea neobişnuită legată de el. Un îndrăgostit, asta era. Era îndrăgostit de ea şi trata afacerea şi altfel decât doar profesional. Stanton i-a aruncat o privire prin care-i spunea că rezolvă ea problema. El a tăcut.

— Atunci, puteţi să rămâneţi toţi, a zis Hans. Pentru mine e totuna. O să vă repartizăm camere.

— Aşa ceva e inacceptabil!

De aici, ea şi cu Hans s-au lansat într-o controversă încinsă.

Nu cred că s-ar fi ajuns la lovituri, însă i-am văzut pe ceilalţi gardieni apropiindu-se puţin, ca măsură de precauţie.

Privirea lui Ian tot săgeta de la Stanton la Sydney şi înapoi, însă el nu s-a mai amestecat în tămbălău. La un moment dat i-au căzut ochii pe masa de care se sprijinea Hans şi, deodată, l-

am văzut tresărind la vederea fotografiei. N-a fost decât o scurtă oprire, o dilatare aproape imperceptibilă a pupilelor... şi totuşi, Lissa a observat-o.

A inaintat cu un pas spre Ian şi spre Sydney. Unul dintre gardieni a zărit mişcarea, dar a considerat-o pe Lissa neprimejdioasă, aşa că s-a întors la supravegherea lui Stanton.

— Îl cunoşti, a murmurat Lissa, menţinându-şi tonul sub cel al vociferărilor celor doi.

În realitate, a fost un ton un pic cam prea scăzut, fiindcă Sydney şi Ian au privit-o fără să înţeleagă. Urechile lor nu erau capabile să audă ceea ce-ar fi auzit un moroi sau un dhampir.

Lissa a privit stânjenită în jur, nevrând să atragă atenţia. Şi-a mai ridicat puţin volumul.

— Îl cunoşti. Pe tipul din fotografie.

Ian a privit-o fix, pe chip apărându-i o nuanţă de mirare, dar şi una de prudenţă. Fără îndoială, avea aceeaşi atitudine de respingere faţă de vampiri, însă cuvintele ei îl prinseseră pe picior greşit . Şi, chiar dacă ea era tot o creatură malefică a nopţii, măcar era una foarte frumoasă.

— lan, a rostit încetişor Sydney. Ce e?

Era o nuanţă insistentă în vocea ei, una care apăsa în chip nepotrivit asupra dragostei lui, după părerea mea. Ian a deschis ochii să spună ceva, dar tocmai atunci „conversaţia" dintre ceilalţi s-a sfârşit. Sydney a redevenit centrul atenţiei, iar Ian şi-a întors privirea de la Lissa.

Compromisul la care ajunseseră Stanton şi Hans exact asta era: un compromis. Niciunul nu era mulţumit de el. Era un orăşel la mai puţin de patruzeci şi cinci de minute distanţă faţă de Curte, iar Alchimiştii urmau să stea acolo... cu câţiva gardieni pe cap. Îmi suna ca un arest la domiciliu, iar expresia feţei lui Stanton părea să mă aprobe. Cred că nu consimţise decât pentru că era vorba despre un oraş al oamenilor. Şi, până să le permită tuturor să plece, Hans a ţinut să-i mai întrebe pentru ultima oară pe prietenii mei, studiindu-le cu atenţie feţele tuturor:

— Şi niciunul dintre voi — niciunul dintre voi — n-a cunoscut-o pe fata aceasta Alchimist, sau n-a fost în legătură cu ea? Sau n-a ştiut despre relaţia dintre ea şi Hathaway?

Încă o dată, Lissa şi ceilalţi au răspuns negativ şi, încă o dată Hans n-a avut de ales decât să le accepte, înciudat,

răspunsurile. Toată lumea a pornit spre uşă, însă Hans n-a vrut să-l lase şi pe Eddie să plece.

— Tu nu, Castile. Tu mai rămâi până stabilim şi alte probleme.

Lissa şi-a ieşit din sărite.

— Ce? Dar el...

— Nu-ţi face probleme, a întrerupt-o Eddie, cu un mic zâmbet. Totul o să iasă bine. Tu doar ai grijă de tine.

Lissa a ezitat, deşi Christian o tot trăgea de braţ să plece. Deşi totul arăta că Eddie îi apărase viaţa Lissei, rămânea valabil faptul că omorâse un moroi. Iar aşa ceva nu se trata cu uşurinţă. Gardienii trebuiau să fie sută la sută convinşi că el nu avusese încotro, înainte să-i dea drumul. Zărindu-i înfăţişarea hotărâtă şi calmă, Lissa şi-a dat seama că el era pregătit să se descurce cu orice-ar fi urmat.

— Îţi mulţumesc, i-a zis, trecând pe lângă el. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

El i-a răspuns doar printr-o uşoară înclinare a capului, iar Lissa a ieşit pe coridor... pomenindu-se în mijlocul unui alt haos.

— Unde sunt? Insist să... ah!

Prietenii mei şi Alchimiştii se îndreptau spre ieşire, escortaţi de un grup de gardieni. Între timp, cineva pătrunsese pe coridor şi fusese oprit şi somat de gardieni. Abe.

În mai puţin de o secundă, a înmagazinat toate detaliile bizarei scene, trecând cu privirea peste Sydney şi ceilalţi Alchimişti, ca şi cum nu i-ar fi văzut în viaţa lui. Prin ochii Lissei, am văzut-o pe Sydney albindu-se la faţă, dar nimeni altcineva n-a mai observat. Abe i-a zâmbit Lissei şi s-a strecurat lângă ea.

— Iată-te. Te cheamă la ultimul test pentru monarhie.

— Şi te-au trimis tocmai pe tine? l-a întrebat Christian, sceptic.

— Păi, m-am oferit voluntar, a replicat Abe. Am auzit că aici era ceva, hm, palpitant. Crime, fanatici religioşi umani, interogatorii. Chestii care-mi trezesc interesul, nu ştii?

Lissa şi-a dat ochii peste cap, dar n-a zis nimic până când întregul grup a ieşit din clădire. Alchimiştii şi nedorita lor escortă au pornit într-o direcţie, în timp ce Lissa şi ceilalţi prieteni ai noştri în alta. Lissa tare ar fi vrut să privească spre

Sydney şi Ian — şi eu, la rândul meu — dar ştia că e mai bine să-şi continue drumul şi să-i urmeze exemplul lui Abe, mai ales din moment ce unii dintre gardieni păreau să nu fie cu ochii numai pe Alchimişti.

De îndată ce grupul prietenilor mei a ajuns la o distanţă suficient de mare faţă de autorităţi, zâmbetul prietenos al lui Abe a dispărut şi el a tăbărât pe Lissa şi pe ceilalţi.

— Ce naiba s-a întâmplat? Am auzit tot felul de poveşti tâmpite. Cineva spunea chiar că ai murit.

— N-am fost departe, i-a răspuns Lissa, după care i-a povestit despre atentat, exprimându-şi temerile cu privire la Eddie.

— N-o să păţească nimic, a replicat Abe, cu un gest indiferent. În cel mai rău caz, se alege cu o pată la dosar.

Lissa s-a simţit uşurată de siguranţa lui Abe, însă eu tot mă connsideram vinovată. Din cauza mea, dosarul lui Eddie era deja pătat. Reputaţia lui impecabilă se deteriora de la o zi la alta.

— Aia era Sydney Sage, a zis Lissa. Credeam că sunt toţi în Virginia de Vest. Ea de ce nu e cu Rose?

— Asta, a răspuns Abe, întunecându-se la faţă, e o întrebare excelentă.

— Pentru că, se pare, s-au dus în Detroit s-o răpească pe Jill Mastrano. Ceea ce mi se pare ciudat. Dar nu cel mai nebunesc lucru pe care cred că ar putea să-l facă Rose.

Mersi pentru susţinere.

Abe a beneficiat de o istorisire pe scurt a acestei noi evoluţii a situaţiei, cel puţin cât ştiau prietenii mei din ea... şi ceea ce însemna doar o frântură din toată povestea. Abe a înţeles imediat că fusese tras pe sfoară şi, după furia de pe chipul lui, era evident că nu-i făcea plăcere să fie ţinut în neştiinţă. Bine-ai venit în club, moşule, i-am zis în gând, cu o uşoară satisfacţie. Nu uitasem nimeni nu-mi suflase o vorbă despre planul evadării mele. Dar satisfacţia mi-a fost de scurtă durată, fiindcă mă îngrijora ceea ce putea să i se întâmple lui Sydney, acum că şi Abe era furios pe ea.

— Fata asta m-a minţit, a mârâit el. În fiecare zi, raporta despre câtă linişte şi plictiseală e în Virginia de Vest. Mă întreb dac-or fi ajuns măcar în oraşul ăla. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu ea.

— Mult succes, i-a urat Adrian, scoţând o ţigară şi aprinzând-

o.

Se pare că, în lipsa mea, contractul de curtare, pe care-l ticluise în glumă şi unde promitea că-şi va „reduce drastic” viciile, nu era respectat.

— Nu cred că te-ar lăsa ciracii ei, sau gardienii, nici măcar să te apropii de ea, adăugă el.

— A, ajung eu la ea, nicio grijă, a zis Abe. Are o grămada de răspunsuri de dat. Dacă le-a ascuns faţă de ceilalţi idioţi, bravo ei. Dar mie o să-mi răspundă.

Deodată, scânteia unei idei i s-a aprins Lissei în minte.

— Trebuie să vorbeşti cu Ian. Tipul de la Alchimişti. El îl cunoaşte pe ăla din fotografie... ăăă, adică, pe-ăla omorât de Eddie.

— Eşti sigură? a întrebat-o Abe.

— Da, a intervenit Adrian, surprinzându-i pe toţi. Categoric Ian a avut o reacţie. Şi mai e şi îndrăgostit de Sydney aia.

— Am observat şi eu, a zis Lissa.

— Ea pare cam băţoasă, a remarcat Adrian, încruntându-se. Dar poate că aşa o fi la ei.

— Faptul că e îndrăgostit ar putea chiar să ne fie de folos, a remarcat Abe, gânditor. Voi, femeile, habar n-aveţi ce putere exercitaţi. L-aţi văzut pe gardianul cu care umblă mătuşă-ta? Pe Ethan Moore?

— Da, a gemut Christian. Nu-mi mai aduce aminte.

— Tasha e, totuşi, destul de atrăgătoare, a remarcat Adrian.

— Şi poanta ta, destul de proastă, a ripostat Christian.

— Hai, nu te mai înfoia, l-a potolit Abe. Ethan face parte din garda palatului. A fost acolo în noaptea crimei... ceea ce-ar putea să ne fie de foarte mare folos, dacă ea reuşeşte să-i întreţină interesul.

Christian a clătinat neîncrezător din cap.

— Cei din gardă au depus deja mărturie. N-o să mai aibă importanţă. Lui Ethan i se spune ce trebuie să ştie.

— Eu nu sunt chiar atât de sigur, l-a contrazis Abe. Se întâmplă mereu tot felul de lucruri care nu apar în consemnările oficiale, şi sunt încredinţat că tuturor celor din gardă li s-a făcut instructajul, cu ordine stricte cu privire la ce să dezvăluie şi ce nu. Şi e posibil ca mătuşa ta să aibă suficient farmec cât să afle ceva folositor pentru noi. Abe a oftat, arătând încă nemulţumit de brusca răsturnare a planurilor lui atât de

bine puse la punct. Măcar dac-ar fi fost şi Sydney îndeajuns de fermecătoare încât să se scoată din interogatoriul lor, ca să pot s-o interoghez eu. Acum, trebuie să trec peste toţi Alchimiştii şi gardienii ăia ca să ajung la ea şi să-mi dau seama unde-o fi Rose. A, şi tu chiar trebuie să te duci să-ţi dai testul, prinţesă.

— Credeam că era doar un pretext ca să ajungi la mine, s-a mirat Lissa.

— Nu, chiar te-au chemat.

Şi i-a dat toate instrucţiunile despre cum să ajungă. Era în clădirea în care dăduse cel de-al doilea test.

— Duceţi-vă toţi, după care luaţi un gardian care să vă conducă înapoi. Nu părăsiţi camera până nu apar Janine sau Tad. (Tad era unul dintre oamenii de încredere ai lui Abe.) Gata cu atentatele-surpriză.

Lissa ar fi vrut să protesteze, afirmând că nici prin gând nu-i trecea să rămână în arest la domiciliu, dar s-a hotărât să-i facă damblaua lui Abe, deocamdată. El a plecat grăbit, încă emanând agitaţie, iar Lissa şi băieţii au pornit spre locul testului.

— Mamă, dar şucărit mai e, a remarcat Adrian.

— Şi poţi să i-o iei în nume de rău? l-a întrebat Christian. Tocmai şi-a pierdut calitatea de membru în clubul geniilor răului. Planul lui strălucit s-a dus de râpă, iar acum a dispărut şi fiică-sa când el o credea într-un loc sigur.

Adrian s-a cufundat într-o tăcere ironică.

— Sper să fie bine, a suspinat Lissa, cu un nod în stomac. Şi, Dumnezeule, ce legătură poate să aibă Jill cu toate astea?

Nimeni nu avea ce să-i răspundă la asta. Când au ajuns la locul testului, Lissa a găsit o situaţie aproape identică faţă de precedenta. O mulţime de spectatori înşiraţi pe coridor. Gardieni care blocau intrarea. Mai mulţi ca oricând erau cei care-i aclamau numele în timp ce se apropia, unii fiind moroi „din popor”, iar alţii, din familiile regale ale căror candidaţi ieşiseră din cursă. Câţiva dintre nominalizaţi nu trecuseră testul temerilor, aşa că fiimiliile lor îşi schimbaseră preferinţele.

Din nou, Lissa a fost invitată să intre singură. Inima a început să-i bată cu putere când a văzut-o pe aceeaşi bătrână. Oare avea să îndure şi alte viziuni cumplite? Nu vedea potirul pe nicăieri, dar asta nu însemna o garanţie sigură. Nu era niciun

scaun în plus, aşa că s-a oprit pur şi simplu în picioare în faţa bătrânei.

— Bună ziua, a rostit ea, respectuoasă. Mă bucur să vă revăd.

Bătrâna i-a zâmbit, arătându-şi lipsurile din dantură.

— Mă cam îndoiesc, dar ai spus-o într-un chip foarte convingător. Ai politica în sânge.

— Vă… mulţumesc…, a răspuns Lissa, neştiind sigur dacă fusese un compliment sau nu. Ce doriţi să fac în acest test?

— Doar să asculţi. Atâta tot. E unul simplu.

Numai că licărul din ochii femeii o făcea pe Lissa să creadă că n-o să fie chiar atât de simplu.

— Tot ce trebuie să faci este să-mi răspunzi la o întrebare. Răspunzi corect, şi ai ajuns la vot. Şi ce distractiv o să fie acolo.

Bătrâna părea să fi rostit aceste din urmă cuvinte mai degrabă pentru ea decât pentru Lissa.

— Bine, a zis Lissa, tulburată. Sunt gata.

Femeia a măsurat-o cu privirea şi a dat impresia că i-a plăcut ceea ce-a văzut.

— Iată, atunci: ce trebuie să posede o regină ca să-şi guverneze cu adevărat poporul?

Mintea Lissei s-a golit complet pentru moment, după care un întreg vălmăşag de cuvinte i-a umplut-o. Integritate? Înţelepciune? Judecată?

— Nu, nu, nu-mi răspunde, i-a zis bătrâna, urmărind-o cu atenţie. Nu încă. Ai răgaz până mâine, la aceeaşi oră, ca să te gândeşti. Întoarce-te cu răspunsul corect, şi ai trecut testele. Şi… — făcându-i cu ochiul — este de la sine înţeles că n-o să discuţi cu nimeni despre asta.

Lissa a încuviinţat, frecându-şi uşor micul punct tatuat pe braţ. N-o s-o ajute nimeni cu acest răspuns. Ieşind din cameră, şi-a tot răsucit întrebarea în minte. Erau prea multe răspunsuri la o astfel de întrebare, şi-a zis. Şi oricare dintre ele putea…

O mişcare din viaţa mea reală m-a smuls instantaneu din mintea ei. Aproape că mă aşteptam s-o văd pe Sonya năvălind în cort, dar nu, nu asta fusese ceea ce-mi atrăsese atenţia. Fusese o mişcare mult mai măruntă… şi infinit mai intensă.

Dimitri era în braţele mele.

Douăzeci şi opt

Mi s-a tăiat respiraţia. Aveam fiecare pătura lui, dar chiar şi în miezul verii, temperatura scăzuse vertiginos pe timpul nopţii. Dimitri, în somnul lui, se rostogolise peste mine, adunând toate păturile grămadă şi lăsându-şi capul pe pieptul meu. Trupul îi era lipit de al meu, cald şi familiar, şi chiar s-a cuibărit şi mai aproape.

Era mai istovit decât îmi dădusem eu seama dacă făcea aşa ceva în somn. La urma urmei, el era genul de tip care dormea cu un ochi deschis. Acum, însă, îşi lăsase jos garda, trupul lui căutând inconştient... ce? Doar căldura? Pe mine? Fir-ar să fie. De ce-i mai pusesem Sonyei întrebarea aia? De ce nu putusem să-mi joc mai departe rolul meu uşor de iubită a lui Adrian şi de prietenă a lui Dimitri? Fiindcă, sinceră să fiu, nu mă descurcam prea bine în prezent cu niciuna dintre astea.

Prudentă, temătoare, m-am mişcat uşurel, ca să-l pot cuprinde pe Dimitri cu un braţ şi să-l trag mai aproape. Ştiam că era un risc, că puteam să-l trezesc şi să destram vraja. Dar n-a fost aşa. Dacă s-a întâmplat ceva, atunci a fost că el a părut să se relaxeze şi mai mult. Simţindu-l aşa... ţinându-l în braţe... un întreg roi de emoţii se învolbura în mine. Aceeaşi durere pe care-o simţisem de când îl pierdusem îmi ardea încă pieptul. În acelaşi timp, felul în care-l ţineam îmi dădea impresia că mi-ar umple acel gol dureros, ca şi cum acea parte lipsă din mine s-ar fi pus acum la loc. Nici măcar nu-mi dădusem seama că-mi lipseşte. Îmi blocasem toate aceste sentimente, până când cuvintele Sonyei îmi zguduiseră fragila mea nouă acceptare a vieţii.

Nici nu mai ştiu cât timp am stat aşa cu Dimitri. Oricum, destul de mult, fiindcă soarele răsărind a început să lumineze pânza transparentă a cortului. Era exact atâta lumină câtă îmi trebuia ca să-l văd acum pe Dimitri, să-i zăresc trăsăturile fin cizelate ale feţei, şi moliciunea părului, cum stătea întins, lipit de mine. Îmi doream atât de tare să ating părul acela, să văd dacă-l simt la fel ca înainte. Era, firește, un sentiment prostesc. Părul lui n-avea cum să fie altfel. Şi totuşi... imboldul acela era acolo, şi până la urmă i-am cedat, plimbându-mi cu mişcări blânde degetele peste câteva şuviţe răzleţe. Erau delicate şi mătăsoase, şi chiar şi-acea intimă atingere mi-a stârnit fiori

reci. Iar pe el l-a trezit.

A deschis ochii, instantaneu alarmat. M-aş fi aşteptat să sară ca ars de lângă mine, dar în loc de-aşa ceva, el doar a evaluat situaţia şi nu s-a clintit. Mi-am lăsat mâna acolo unde era, continuând să-i mângâi părul. Privirile ni s-au înlănţuit, transmiţând nenumărate lucruri. Într-o clipă ca asta, nu mai eram în cort, împreună cu el, ca doi fugari ferindu-se de toţi cei care-i priveau ca pe doi răufăcători. Nu mai exista vreun criminal de descoperit, nu mai exista traumă de învins. Nu eram decât eu şi cu el, şi sentimentele aprinse între noi de atâta timp.

Când s-a mişcat, n-a făcut-o ca să se retragă. În loc de asta, şi-a înălţat capul, să privească în jos, spre mine. Doar câţiva centimetri ne despărţeau, şi ochii îi trădau gândurile. Îşi dorea să mă sărute... şi mi-o doream şi eu. S-a aplecat spre mine, cu o mână pe obrazul meu. M-am pregătit să-i întâlnesc buzele — aveam nevoie de ele — şi, când colo, el a încremenit. S-a tras înapoi şi s-a ridicat în şezut, răsuflând frustrat şi întorcându-şi privirea de la mine. M-am ridicat şi eu în capul oaselor, respirând scurt şi agitat.

— Ce-ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Şi-a întors din nou privirea spre mine.

— Alege. Ai destule variante.

Mi-am trecut un deget peste buze. Atât de aproape. Atât, atât de aproape.

— Ştiu... ştiu că lucrurile s-au schimbat. Ştiu că n-ai avut dreptate. Ştiu că poţi din nou să iubeşti.

Masca îi reapăruse deja pe chip în timp ce-şi formula răspunsul.

— Aici nu e vorba despre iubire.

Tot ce se întâmplase în acest ultim minut mi s-a derulat din nou în minte: legătura aceea desăvârşită, felul în care mă privise şi-mi făcuse inima să tresalte. Ce naiba, Sonya susţinea chiar că între noi exista un soi de legătură mistică.

— Dacă nu despre iubire e vorba, atunci despre ce? m-am mirat eu.

— Despre ceea ce e bine, a replicat, liniştit.

Ceea ce e bine? Binele şi răul fuseseră subiecte perpetue la Sf. Vladimir. Eu nu aveam optsprezece ani. El îmi era profesor. Era vorba să fim gardienii Lissei şi trebuia să-i consacrăm

întreaga noastră atenţie. Toate aceste argumente în favoarea ideii că trebuie să menţinem distanţa între noi doi fuseseră valabile atunci. Dar între timp picaseră de mult de pe tapet.

I-aş mai fi pus şi alte întrebări... dacă n-ar fi râcâit cineva la uşa cortului nostru.

Am ţâşnit amândoi în picioare, depărtându-ne şi întinzându-ne după ţepuşele lângă care dormiserăm. Faptul că-mi înşfăcam ţepuşa ţinea doar de instinct, fiindcă ştiam că nu avea cum să fie strigoi persoana de-afară. Numai că, în ultimul timp, strigoii reprezentaseră cea mai măruntă dintre grijile noastre.

Rose? Dimitri?

Vocea abia se auzea... dar era una bine cunoscută. Destinzându-mă uşor, am desfăcut fermoarul de la intrarea în cort şi în faţa ochilor noştri a apărut Sonya, îngenuncheată dinaintea lui. La fel ca noi, avea pe ea aceleaşi veşminte ca atunci când o văzusem ultima dată, iar părul castaniu îi era răvăşit. Altfel părea să fi scăpat nevătămată de urmăritorii ei. M-am grăbit să-i fac loc să intre.

— Confortabil, a apreciat ea, rotindu-şi privirea în jur. V-aţi ales cel mai îndepărtat loc din tot campingul. Mi-a luat o veşnicie până să găsesc maşina pe care mi-ai descris-o.

— Cum ai ajuns aici? m-am interesat.

Mi-a făcut ştrengăreşte cu ochiul.

— Nu numai voi vă pricepeţi să furaţi maşini. Sau, în cazul meu, să-i faceţi pe oameni să le ofere cu împrumut „de bunăvoie".

— Te-a urmărit cineva? a întrebat-o Dimitri. Era din nou seriozitatea întruchipată, fără să trădeze prin cel mai mic semn ceea ce se petrecuse doar cu câteva clipe mai devreme.

— Nu, din câte mi-am dat seama, a răspuns ea, aşezându-se turceşte. Vreo doi gardieni m-au urmărit prin cartier, dar mi-au pierdut repede urma. În general, erau interesaţi doar de voi doi.

— Îmi imaginez, am bombănit. Mare păcat că Victor o ştersese deja: putea să fi căpătat el prioritate.

— Da, dar el n-a omorât nicio regină, a replicat ea, întristată.

Până la urmă, tot trebuise să-i spunem de ce era căutat Victor şi că el fusese cel pe care-l simţise Sonya că o pândeşte pe Lissa când eram la Sf. Vladimir.

— Dar vestea cea bună, a continuat ea, este că ştiu unde sunt

ei acum.

— Unde? am întrebat la unison şi eu, şi Dimitri.

Un mic zâmbet cunoscător i-a apărut pe buze la auzul întrebării.

— În vestul statului Michigan, a răspuns. Au pornit în direcţia Curţii.

— Naiba să-i ia, am bombănit.

Eu şi Dimitri ne îndreptaserăm din Ann Arbor spre sud-est, tăind-o prin suburbiile Detroitului şi trecând de puţin în Ohio. Aleseserăm direcţia greşită.

— Dar pe Jill ai văzut-o? E bine? am adăugat.

Sonya a făcut semn că da.

— Foarte bine. Speriată, dar în rest, foarte bine. Mi-a descris suficiente puncte de reper ca să fiu convinsă că am putea să le găsim motelul. Am întâlnit-o în vis acum vreo două ore; trebuiau şi ei să se odihnească. Victor nu se simţea bine. E posibil să fie şi-acum acolo.

— Atunci, e cazul să plecăm imediat, a hotărât Dimitri, instantaneu gata pentru acţiune. Cât timp or să fie în mers, înseamnă că Jill e trează şi nu se poate lua legătura cu ea.

Ne-am strâns cortul şi lucrurile cu o iuţeală uluitoare. Glezna nu mă mai durea prea rău, dar era încă umflată. Sesizându-mi şchiopătatul, Sonya a cerut să ne oprim puţin înainte de a ne sui în maşina ei.

— Staţi puţin.

S-a lăsat în genunchi în faţa mea, examinându-mi glezna umflată, lesne de zărit prin rupturile rochiei. Inspirând adânc, mi-a pus palmele pe ea şi un flux electric mi-a săgetat prin gambă, urmat de valuri de căldură şi de răceală. Când a terminat şi s-a ridicat la loc, durerea şi umflătura îmi dispăruseră, ca şi zgârieturile de pe picioare. Probabil că şi rănile de la cap. Utilizatorii spiritului mă vindecau atât de frecvent, încât ai fi crezut că mă obişnuisem cu asta, dar tot era ceva oarecum năucitor.

— Mulţumesc, i-am zis. Dar n-ar fi trebuit să faci asta... n-ar fi trebuit să-ţi iroseşti puterile magice...

— Avem nevoie de tine în perfectă stare, mi-a zis ea şi privinrea i s-a abătut de la mine, fixându-se asupra copacilor. Iar magia... ei bine, e greu să stai departe de aşa ceva.

Într-adevăr, aşa era, şi mă simţeam vinovată pentru faptul că

şi-o folosise cu mine… apropiindu-se astfel cu încă un pas de nebunie. Transformând-o la loc, Robert îi lecuise într-o oarecare măsură şi mintea, şi ea ar fi trebuit să profite de asta. Totuşi, n-aveam vreme să-i ţin predici, iar expresia feţei lui Dimitri îmi spunea că şi el era de părere că trebuie să-mi revin în formă.

Am pornit spre locul în care ne spusese Sonya că s-ar afla Jill, iar de data asta, indicaţiile ei au fost cât mai precise cu putinţă. Gata cu informaţiile vagi, gata cu jurămintele care s-o lege. Ne-am oprit o singură dată ca să „procurăm” o maşină şi să facem rost de o hartă. Informaţiile pe care le culesese Sonya de la Jill ne-au condus într-un oraş numit Sturgis. Deşi era în jumătatea vestică a statului Michigan, se situa spre sud… ceea ce însemna că distanţa nu era chiar atât de mare pe cât ne aşteptaserăm. Chiar şi aşa, Dimitri tot a condus în permanenţă cu cel puţin douăzeci şi cinci de kilometri pe oră peste viteza legală.

— Acolo, a anunţat Sonya, în timp ce rulam prin centrul oraşului Sturgis… care nu prea semăna a centru.

Eram aproape de un motel cu înfăţişare modestă, de pe o stradă lăturalnică.

— Exact cum mi l-a descris. Motelul Sunshine, a spus Sonya

Dimitri a intrat în spaţiul de parcare din spatele clădirii şi am rămas tustrei pe loc, examinând motelul, care nu arăta atât de vesel pe cât îi era numele. Bănuiam că şi însoţitorii mei încercau, ca şi mine, să-şi dea seama cum ar fi mai bine să abordăm problema. Visul lui Jill ne adusese aici, dar Sonya nu mai avea vreo altă informaţie care să ne ajute la găsirea camerei… asta dacă ei ar mai fi fost acolo. În mod cert nu se înscriseseră cu numele adevărate. Tocmai mă pregăteam să propun să trecem, pur şi simplu, pe lângă fiecare uşă, în speranţa că Sonya ar putea să-l simtă pe Robert, când ea ne-a arătat deodată ceva.

— Iată-le maşina, a exclamat. Sunt aici.

Aşa era. Vedeam limpede Honda CR-V cu care ajunseserăm acasă la Jill. Asta zic şi eu karma. Îi şterpelisem cheile lui Victor, iar el ne întorsese serviciul, luându-le pe ale noastre. Nimeni dintre noi nu se gândise, în tot haosul întâmplărilor, la vehiculul cu care-şi luaseră tălpăşiţa.

— Neglijenţi, a murmurat Dimitri, îngustându-şi gânditor ochii. Ar fi trebuit să-şi schimbe maşina.

— Asta-i a lui Sydney, i-am atras eu atenţia. Practic, nu e furată, aşa că nu apare pe vreuna dintre listele poliţiei. În plus, îmi spune că Victor şi Robert nu sunt profesionişti la pornitul maşinilor din două fire, ca alţii pe care-i cunosc eu.

În definitiv, lăsaserăm în urma noastră un întreg şir de maşini furate de-a lungul Midwestului.

Dimitri m-a aprobat dând din cap, ca şi cum i-aş fi făcui, de fapt, un compliment.

— Oricare ar fi motivul, e clar că ne ajută.

— Şi cum facem să-i găsim? a întrebat Sonya.

Am dat să propun ideea cu aura, dar m-am răzgândit. Şi Robert ar fi simţit-o pe Sonya în acelaşi timp, beneficiind astfel de o înştiinţare de ultim moment. Plus că, dacă-i găseam pe cei doi fraţi, foarte probabil avea să se declanşeze o luptă. Iar aşa ceva, în incinta motelului, ar fi atras atenţia. În schimb, parcarea era amplasată în spatele clădirii, departe de strada principală.

— Aşteptăm, am zis. Şi-aşa, e mare minune că au făcut un popas atât de lung. Dacă au un dram de judecată, or să plece cât de curând.

— De acord, m-a susţinut Dimitri, întâlnindu-mi privirea.

Suflete sincronizate. Amintirea acelui aproape-sărut mi-a revenit în minte, făcându-mă să-mi întorc capul, temându-mă de ce-ar putea să-mi trădeze faţa.

— Parcarea e şi uşor de supravegheat, a argumentat el. Nu prea e loc pentru fugă.

Era adevărat. Într-o parte era mărginită de motel, iar în cealaltă, de un zid din beton. Nici prea multe clădiri nu erau prin preajmă.

Dimitri a mutat maşina noastră în cel mai îndepărtat loc pe care l-a găsit, unul care ne oferea o vizibilitate perfectă asupra parcării şi a ieşirii din motel… dar care ne şi ascundea pe jumătate. Ne-am gândit la început să rămânem în maşină, dar pe urmă eu şi Dimitri am ajuns la concluzia că era mai bine să aşteptăm afară, fiindcă aveam mai multă libertate de mişcare. Am lăsat-o pe Sonya înăuntru. În definitiv, nu era războiul ei.

Cum stăteam aşa, ascunsă împreună cu Dimitri după automobil, la umbra unui arţar frunzos, am devenit acut conştientă de apropierea lui şi de postura sa aprigă de războinic. Oricât i-ar fi simnţit el lipsa dusterului, eram nevoită

să recunosc că-mi plăcea imaginea lui fără haină.

— Bănuiesc, am rostit încetişor, că n-o să vorbim despre azi-dimineaţă, nu?

Ochii lui Dimitri fixau atât de intens CR-V-ul, încât parcă încerca să-i facă pe Jill şi pe cei doi fraţi să se materializeze înăuntrul lui. Pe mine, însă, nu mă păcălea. Nu făcea decât să-mi evite privirea.

— N-avem despre ce să vorbim.

— Ştiam că asta o să spui. De fapt, aveam de dat cu banul între asta şi „nu ştiu despre ce vorbeşti".

Dimitri nu mi-a răspuns decât printr-un oftat.

— Şi totuşi, am urmat eu, avem ceva despre care să vorbim. Cum ar fi despre momentul în care ai fost cât pe ce să mă săruţi. Şi ce-ai vrut să spui prin „ceea ce e bine"?

Tăcere.

— Ai vrut să mă săruţi! am exclamat. Îmi venea greu să-mi păstrez tonul scăzut. Am văzut clar, am insistat.

— Simplul fapt că am vrea ceva nu înseamnă şi că aşa trebuie.

— Dar ceea ce am zis eu… e adevărat, nu? Tu eşti capabil să iubeşti, nu? Acum îmi dau seama că, imediat după transformare, tu chiar ai crezut că n-ai putea. Şi probabil că nici nu puteai. Dar lucrurile s-au schimbat. Redevii tu însuţi.

Dimitri mi-a aruncat o privire piezişă.

— Da. Lucrurile s-au schimbat… însă unele nu.

— OK, domnule Enigmă. Dar asta nu explică partea cu „ceea ce e bine".

Iritarea i-a umbrit trăsăturile.

— Rose, am făcut o grămadă de lucruri rele, iar pe multe n-am cum să le mai îndrept vreodată sau să mi le răscumpăr. Singura mea variantă acum, dacă vreau să-mi recapăt viaţa, este să merg înainte, să opresc răul şi să fac ceea ce e bine. Şi ceea ce nu e bine este să-i iau femeia altui bărbat, a unuia pe care-l simpatizez şi-l respect. Fur maşini. Dau buzna în casele altora. Dar există şi graniţe pe care n-o să le trec, indiferent cât aş…

Deschiderea uşii din spatele motelului ne-a smuls din discuţia noastră, captându-ne întreaga atenţie. Nu e de mirare că viaţa mea amoroasă era atât de dată peste cap, dacă toate momentele mele mai profunde şi mai intime erau mereu

întrerupte de situaţii pe muchie de cuţit. Şi, la urma urmei, nici nu mai avea importanţă, din moment ce niciodată, în vecii vecilor, nu m-aş fi aşteptat la o astfel de declaraţie: Ceea ce nu e bine este să-i iau femeia altui bărbat, a unuia pe care-l simpatizez şi-l respect.

Noile întâmplări au căpătat prioritate. Victor a ieşit din clădire, încadrat de-o parte şi de cealaltă de Robert şi de Jill. Aproape că mă aşteptasem s-o văd legată, şi mă surprindea faptul că îi însoţea atât de liniştită. Prea liniştită, mi-am dat seama imediat. Nu era ceva firesc. În mişcările ei era ceva aproape de robot: fusese constrânsă la docilitate.

— Forţa de constrângere, a comentat încet Dimitri, dându-şi şi el seama de acelaşi lucru. Tu ia-l pe Victor. Eu mă ocup de Robert.

Am încuviinţat.

— Jill o s-o rupă la fugă imediat cum dispare constrângerea. Aşa sper.

Nu m-ar fi mirat din partea ei să se alăture încăierării, dar aşa ceva ar fi adus mai mult rău decât bine. Aveam să aflăm răspunsul cât de curând.

Din fericire, nu era nimeni altcineva prin preajm. Era încă destul de devreme. Am ţâşnit şi eu şi Dimitri din ascunzătoarea noastră, traversând în câteva clipe spaţiul parcării. Doi dhampiri sănătoşi puteau să întreacă la fugă doi moroi bătrâni la orice oră. Şi, oricât de abili ar fi fost ei, cei doi fraţi nu se aşteptaseră la apariţia noastră.

Cu coada ochiului, l-am putut zări pentru o fracţiune de secundă pe Dimitri comutându-se la ipostaza lui de zeu al războiului, aprig şi de neoprit. Apoi mi-am concentrat întreaga atenţie asupra lui Victor, aruncându-mi toată greutatea pe el şi doborându-l la sol. S-a izbit cu putere de asfalt, iar eu l-am imobilizat imediat, după care i-am repezit un pumn în nasul pe care i l-am umplut de sânge.

— Bine lucrat, a icnit el.

— Nici nu ştii de când aşteptam să fac asta, i-am răspuns printre dinţi.

Cu toată durerea şi sângele, Victor a zâmbit.

— Sigur că da. Eu tot credeam că Belikov era sălbaticul, dar în realitate tu erai, nu-i aşa? Tu eşti animalul necontrolat, care nu e capabil să judece mai presus de bătaie şi de omor.

L-am apucat de cămaşă şi m-am aplecat spre el.

— Eu? Nu eu sunt cea care a torturat-o pe Lissa pentru propriile interese. Nu eu sunt cea care şi-a transformat propria fată în strigoi. Şi sunt al naibii de sigură că nici cea care şi-a folosit forţa de constrângere ca să răpească o fată de cincisprezece ani!

Spre dezgustul meu, şi-a păstrat acelaşi zâmbet înnebunitor.

— Ea e preţioasă, Rose. Foarte, foarte preţioasă. Habar n-ai cât de preţioasă poate să fie.

— Ea nu e un obiect pe care să-l manipulezi tu! am ţipat. Ea e... aaa!

Pământul a început deodată să se zgâlţâie sub mine: un cutremur în miniatură, cu epicentrul în dreptul nostru. Asfaltul s-a cabrat, oferindu-i lui Victor un punct de sprijin, astfel încât să mă arunc de pe el. N-a fost un brânci prea energic, şi mi-aş fi recăpătat lesne echilibrul dacă nu s-ar fi unduit solul în jurul meu, rostogolindu-se ca valurile oceanului, încercând să mă doboare. Victor îşi întrebuinţa magia pământului, controlând suprafaţa pe care ne aflam. Strigăte slabe de mirare m-au informat că şi ceilalţi resimţeau un pic din el, însă magia era în mod clar îndreptată împotriva mea.

Totuşi, nu fără un preţ de plătit. Victor era bătrân: un bătrân pe care tocmai îl trântisem pe asfalt şi-l lovisem cu pumnul. Durerea şi epuizarea fizică îl copleşeau, iar respiraţia lui anevoioasă îmi spunea că exercitarea unei magii atât de puternice — era un lucru pe care nu-l mai văzusem niciodată la vreun utilizator al pământului — îi consuma şi ultimul dram de energie rămasă.

Un singur pumn zdravăn. Atât îmi trebuia. Un singur pumn zdravăn l-ar fi pus jos şi l-ar fi scos din luptă. Numai că eu eram cea pusă jos. Literalmente. Oricât m-aş fi străduit, micul meu cutremur personal mă biruia, doborându-mă în genunchi. Eram şi acum în rochia aia tâmpită, ceea ce însemna că picioarele mele abia vindecate aveau să se umple din nou de julituri. Şi, de îndată ce am căzut, asfaltul s-a ridicat în jurul meu. Mi-am dat seama că Victor avea să mă prindă în captivitate, creând în jurul meu o carceră din piatră. Or, aşa ceva nu puteam să-i permit.

— Toţi muşchii ăia, degeaba, a icnit Victor, în timp ce transpiraţia îi şiroia pe faţă. Nu-ţi folosesc la nimic, până la

urmă. Adevărata putere e în minte. În şiretenie. Controlând-o pe Jillian o controlez pe Vasilisa. Prin Vasilisa, îi controlez pe Dragomiri, iar de la ei... pe toţi moroii. Asta înseamnă puterea. Asta înseamnă forţa.

Cea mai mare parte a tiradei lui îngâmfate a trecut pe lângă mine. Numai că tot a rămas ceva: Controlând-o pe Jillian, o controlez pe Vasilisa. Pe Lissa. Nu puteam să-i permit să-i facă ei vreun rău. Nu puteam să-i permit să se folosească de ea. De fapt, nu puteam să-i permit să se folosească nici de Jill. Lissa îmi dăruise un chotki, ceva între o brăţară şi un rozariu. Era o moştenire a Dragomirilor, încredinţată celor care apărau familia. Asta era datoria mea: să-i apăr pe toţi Dragomirii. Străvechea mantră a gardienilor mi-a răsunat în minte: Ei au prioritate.

Cu o îndemânare pe care nu ştiam că aş avea-o, m-am apucat de asfaltul tremurător şi am încercat să mă ridic din nou în picioare. Am şi reuşit, dansând practic în parcarea aceea. Şi, în timp ce-l fixam cu privirea pe Victor, am simţit acel lucru asupra căruia mă avertizase Sonya: catalizatorul. Scânteia menită să aprindă întunericul pe care-l adunasem şi-l tot adunasem din Lissa. Privindu-l pe el, am văzut tot răul din viaţa mea concentrat într-o singură persoană. Să fi fost întru totul adevărat? Nu, nu tocmai. Însă el îi făcuse rău celei mai bune prietene a mea: aproape c-o omorâse. Se jucase cu mine şi cu Dimitri, complicând ceea ce deja era o relaţie foarte încurcată. Acum, încerca să-i manipuleze pe alţii. Când avea să se sfârşească? Oare când aveau să înceteze relele lui? Vederea mi s-a înceţoşat de pete roşii şi negre. Am auzit o voce strigându-mă pe nume: a Sonyei, cred. Doar că, în momentul acela, pentru mine nu mai exista altceva pe lume în afara lui Victor şi a urii mele faţă de el.

M-am aruncat asupra lui, alimentată de furie şi de adrenalină, sărind în afara epicentrului acelui cutremur care ameninţa să mă înghită. Încă o dată, am sărit pe el, dar n-am mai atins solul. Ne schimbaserăm puţin poziţia, aşa că, în loc să ne trântim pe asfalt, ne-am izbit de peretele din beton... cu exact aceeaşi forţă cu care aş fi aruncat un strigoi. Capul lui Victor s-a îndoit pe spate în momentul impactului. Am auzit un pârâit neobişnuit, după care Victor s-a prelins pe jos. M-am lăsat imediat lângă el, apucându-l de braţe şi zgâlţâindu-l.

— Ridică-te! am ţipat. Ridică-te şi luptă-te cu mine!

Dar, indiferent cât l-aş fi zguduit eu sau cât aş fi urlat, Victor tot nu putea să stea pe picioare. Tot nu putea să se mişte singur.

Două braţe m-au înşfăcat, străduindu-se zadarnic să mă smulgă de pe el.

— Rose... Rose! Gata. Încetează.

N-am luat în seamă vocea, n-am luat în seamă braţele. Eram toată numai furie şi energie, simţind dorinţa — ba nu, nevoia — ca Victor să mă înfrunte, o dată pentru totdeauna. Brusc, m-a învăluit o senzaţie stranie, de parcă mi s-ar fi plimbat vârfurile degetelor cuiva pe piele. Dă-i drumul. N-aş fi vrut s-o fac, dar, pentru o fracţiune de secundă, mi s-a părut că ar fi o idee rezonabilă. Mi-am slăbit puţin strânsoarea, suficient pentru ca braţele acelea să mă smucească de pe el. Şi, uite-aşa, m-am trezit brusc din ameţeală şi mi-am dat seama ce se petrecuse. Cea care mă trăsese fusese Sonya, şi ea îşi folosise o fărâmiţă din puterea de constrângere, doar aşa reuşind să mă ia de-acolo şi să mă facă să-i dau drumul lui Victor. Puterea ei era suficient de mare încât să nu aibă nevoie de contactul vizual. M-a ţinut în continuare în stăpânirea ei, chiar dacă ştia, fără îndoială, că asta însemna risipă de efort.

— Trebuie să-l opresc, am zis, zvârcolindu-mă în strânsoarea ei. Trebuie să-l fac să plătească.

Şi m-am întins din nou spre el.

Sonya a renunţat la constrângerea fizică, apelând în schimb la cuvinte.

— Rose, a plătit! E mort. Nu-ţi dai seama? E mort. Victor e mort.

Nu, nu-mi dădusem seama; cel puţin, nu de la început. Tot ce vedeam era obsesia mea oarbă, nevoia mea de a ajunge la Victor. Dar atunci, cuvintele ei au pătruns până la mine. Când l-am înşfăcat pe Victor, i-am simţit moliciunea trupului. I-am văzut ochii care priveau, inexpresivi, spre... nimic. Sentimentul acela nebunesc, învolburat, din mine s-a stins treptat, lăsând locul şocului. Strânsoarea mi-a slăbit în timp ce mă holbam la el şi înţelegeam cu adevărat ce-mi spusese ea.

Înţelegeam ce făcusem.

Apoi, am auzit un sunet îngrozitor. Un vaiet scăzut a răzbătut prin zidul îngheţat al ororii din mintea mea. Mi-am întors

privirea, alarmată, şi l-am văzut pe Dimitri, împreună cu Robert. Robert avea braţele imobilizate la spate şi Dimitri îl ţinea fără pic de efort, chiar dacă moroiul făcea tot ce-i stătea în puteri — fără succes — ca să se elibereze. Jill era în apropiere, privindu-ne pe toţi stingherită, tulburată şi înfricoşată.

— Victor! Victor!

Strigătele lui Robert erau sugrumate de hohotele plânsului şi la fel de inutile ca eforturile mele de a-l face pe Victor să stea pe picioare. Mi-am întors privirea spre cadavrul din faţa mea, cu greu venindu-mi să cred ceea ce făcusem. Avusesem impresia că gardienii fuseseră smintiţi reacţionând astfel faţă de faptul că Eddie omorâse un moroi, însă acum începeam să înţeleg. Una era să ucizi un monstru, cum erau strigoii. Insă viaţa cuiva, chiar şi a cuiva care...

— Ia-l de-aici!

Sonya era atât de aproape de mine, încât neaşteptata ei exclamaţie m-a făcut să tresar. Şi ea îngenunchease, însă acum sărise în picioare, întorcându-se spre Dimitri.

— Du-l de-aici! Cât poţi de departe!

Dimitri a părut mirat, însă energia din tonul ei poruncitor l-a pus imediat în mişcare. A început să-l târască după el pe Robert, îndepărtându-l. După câteva clipe, s-a răzgândit şi şi l-a săltat pur pur şi simplu pe umăr, cărându-l astfel mai repede. M-aş fi aşteptat să aud ţipete de protest, însă Robert amuţise. Era cu ochii spre cadavrul lui Victor: o privire atât de pătrunzătoare, încât părea capabilă să sfredelească o gaură prin cineva. Sonya, nelăsându-se pradă aceloraşi imagini fanteziste ca ale mele, s-a aruncat între cei doi fraţi, lăsându-se din nou jos şi acoperind trupul lui Victor cu al ei.

— Scoate-l de-aici! a strigat din nou. Încearcă să-l readucă la viaţă pe Victor! Şi ar deveni atins de umbră!

Eu eram încă derutată şi tulburată, încă îngrozită de ceea ce făcusem, însă primejdia din afirmaţia ei m-a izbit cu toată puterea. Nu trebuia să-i permitem lui Robert să-l readucă la viaţă pe Victor. Cei doi fraţi erau şi-aşa destul de primejdioşi şi fără să fie legaţi pe plan spiritual. Nu trebuia să-i permitem lui Victor să

invoce fantomele, aşa cum puteam eu să fac. Victor trebuia să rămână mort.

— N-are nevoie să atingă corpul? am întrebat.

— Ca să finalizeze legătura, da. Însă în clipa asta foloseşte un volum imens de spirit, rechemându-i sufletul lui Victor şi făcându-l să rămână în preajmă, mi-a explicat ea.

După ce Dimitri şi Robert nu s-au mai văzut, Sonya mi-a cerut s-o ajut la îndepărtarea cadavrului. Făcuserăm prea mult zgomot şi era chiar de mirare că nu ieşise nimeni încă. Jill ni s-a alăturat şi l-am mutat fără ca eu să-mi dau seama cu adevărat ce fac. Sonya a găsit cheile CR-V-ului asupra lui Victor şi a rabatat bancheta din spate, ca să mărească spaţiul portbagajului. Ne-am înghesuit înăuntru, fiind nevoie să stăm toate trei ghemuite, ca să nu fim văzute. După puţin timp, am auzit voci, semn că lumea venise să vadă ce s-a întâmplat. Nu ştiu cât timp au zăbovit în parcare, ci doar că, din fericire, nu le-a trecut prin cap să caute şi prin maşini. Vreţi să fiu sinceră? De-abia dacă mai aveam vreo câteva gânduri coerente. Furia aceea turbată îmi trecuse, însă mintea îmi era vraişte.

Se pare că nu mai eram în stare să mă agăţ de nimic concret. Mă simţeam bolnavă şi nu făceam altceva decât să urmez ordinele Sonyei: să stau ghemuită şi, pe cât posibil, să nu privesc spre cadavrul lui Victor.

Chiar şi după ce nu s-au mai auzit vocile, ea ne-a mai ţinut acolo, în maşină. În cele din urmă, a răsuflat adânc şi şi-a îndreptat atenţia spre mine.

— Rose?

N-am răspuns imediat.

— Rose?

— Mda? am rostit, cu o voce frântă.

În schimb, vocea ei era liniştitoare şi mieroasă. Simţeam iarăşi furnicături pe piele, însoţite de nevoia de a-i face pe plac.

— Vreau ca tu să te uiţi la cei morţi. Deschide-ţi ochii pentru ei.

La morţi? Nu. Îmi simţeam mintea şi-aşa scăpată de sub control, dar mai aveam destulă raţiune cât să-mi dau seama că aducerea fantomelor aici ar fi o idee proastă.

— Nu pot.

— Ba poţi, mi-a zis. Te ajut eu. Te rog.

Nu puteam să mă împotrivesc constrângerii. Extinzându-mi

simţurile, mi-am îndepărtat zidurile de care mă înconjuram. Erau zidurile care blocau accesul spre mine al celor din lumea morţilor, al fantomelor care mă urmăreau pretutindeni. În câteva clipe, în faţa mea au apărut tot felul de chipuri translucide, unele semănând cu feţe normale, iar altele cumplite, înfiorătoare. Aveau gurile deschise, vrând să vorbească, dar fiindu-le cu neputinţă.

— Ce vezi? m-a întrebat Sonya.

— Spirite, i-am răspuns în şoaptă.

— Pe Victor îl vezi?

Mi-am încordat privirea spre roiul de feţe, căutând vreuna cunoscută.

— Nu.

— Alungă-le la loc, a zis ea. Ridică-ţi înapoi zidurile.

Am încercat să fac aşa cum îmi spunea, dar mi-era greu. Nu aveam voinţă suficientă. M-am simţit încurajată din afară şi mi-am dat seama că Sonya încă-şi exercita constrângerea asupra mea. Ea nu putea să facă să dispară fantomele, însă simţindu-i sprijinul şi hotărârea, m-am întărit. Am reuşit să-i alung pe decedaţii lipsiţi de tihnă.

— Înseamnă că s-a dus, a zis Sonya. Ori a fost mistuit complet de lumea morţilor, ori rătăceşte, ca un spirit neodihnit. Oricum ar fi, e clar că toate firele care-l mai legau de viaţă s-au rupt. Nu mai poate să se întoarcă. Du-te să-l iei pe Dimitri, i-a zis apoi lui Jill.

— Dar nu ştiu unde e, a replicat Jill, nedumerită.

Sonya i-a zâmbit, dar nu şi cu ochii.

— Pe-aproape, sunt convinsă. Şi e atent la toate. Plimbă-te în jurul motelului, al cvartalului, pe unde vrei. O să te găsească el.

Şi Jill s-a dus, fără să mai fie nevoie de constrângere. După plecarea ei, mi-am îngropat faţa în palme.

— O, Doamne. O, Doamne. Tot timpul, n-am vrut s-o recunosc, dar aşa e: sunt o criminală.

— Nu te gândi acum la asta, m-a sfătuit Sonya.

Atitudinea ei, de persoană care prelua controlul, era aproape reconfortantă. Aproape. Era mai uşor să asculţi ordine decât să te descurci pe cont propriu.

— Lasă pe mai târziu vinovăţia, a continuat ea. Deocamdată trebuie să ne debarasăm de cadavru.

Descoperindu-mi ochii, m-am silit să privesc spre Victor. Un

val de greaţă mi s-a ridicat până-n gât, iar senzaţiile acelea nebuneşti au început să se învârtească şi mai necontrolat. Am izbucnit într-un râs aspru.

— Da. Cadavrul. Mi-ar fi plăcut să fie Sydney aici. Dar noi nu avem nicio poţiune magică. Şi soarele n-o să-l distrugă. Ciudat nu? Strigoii sunt mai greu de ucis... mai greu de ucis, mai uşor de înlăturat.

Am râs din nou, fiindcă în vorbăria mea incoerentă era ceva familiar... da, eram ca Adrian, într-unul dintre momentele acelea bizare ale lui. Sau ca Lissa, când spiritul o împingea spre marginea prăpastiei.

— Asta e, nu? am întrebat-o pe Sonya. Torentul... torentul despre care m-ai prevenit. Lissa a scăpat de spirit, dar el m-a învins până la urmă... exact ca pe Anna... exact ca în vis... o, Doamne. Ăsta e un vis, nu-i aşa? Dar nu pot să mă trezesc...

Sonya mă privea fix, cu ochii ei albaştri măriţi de... de ce? De teamă? De batjocură? De alarmă? S-a întins spre mine şi m-a luat de mână.

— Rămâi cu mine, Rose. Îl alungăm noi.

O uşoară bătaie în geam ne-a făcut pe amândouă să tresărim după care Sonya le-a deschis lui Dimitri şi lui Jill.

— Robert unde e? s-a interesat ea.

Dimitri a aruncat o privire în jos, spre Victor, după care a întors prompt capul.

— Inconştient, ascuns într-un tufiş, după colţ.

— Încântător, a apreciat Sonya. Crezi că e înţelept? Să-l lăsăm aici?

— Mi-am închipuit că n-ar fi înţelept să fiu văzut cărând în braţe un tip fără simţire, a răspuns el, ridicând din umeri. Şi, la drept vorbind... da, cred că ar trebui să-l lăsăm aici. O să se trezească. El nu e un fugar căutat. Şi, fără Victor, e... mă rog, nu inofensiv. Dar mai puţin dăunător. Oricum, nu putem să-l cărăm după noi întruna.

Am izbucnit iarăşi în râs, în acel râs care până şi mie mi se părea dezechilibrat, isteric.

— E inconştient. Normal. Normal. Tu poţi să faci asta. Tu poţi să faci ce e bine. Eu, nu. Mi-am coborât privirea spre Victor. „Un animal”, a zis el. Avea dreptate. Incapabil de o judecată superioară...

M-am cuprins singură cu braţele, înfigându-mi unghiile în

carne cu atâta putere, încât a ţâşnit sângele. Durerea fizică face să plece durerea mentală. Nu aşa spunea mereu Lissa?

Dimitri m-a privit fix, după care a întors capul spre Sonya.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o, stăruitor.

Îl văzusem de-atâtea ori riscându-şi viaţa, dar niciodată, până acum, nu arătase cu adevărat înfricoşat.

— Spiritul, i-a răspuns Sonya. L-a tot absorbit, şi iar l-a absorbit, atât de mult timp... şi a reuşit să-l înfrâneze. Cu toate acestea, el a stat la pândă. Mereu, la pândă... S-a încruntat puţin, dându-şi poate seama că începea să vorbească la fel ca mine. Atunci, s-a întors spre Jill şi a întrebat-o: E din argint?

Jill şi-a lăsat ochii spre medalionul în formă de inimă pe care-l purta la gât.

— Aşa cred.

— Poţi să mi-l dai?

Jill şi-a desfăcut închizătoarea lănţişorului şi i l-a înmânat. Ţinându-l între palme, Sonya şi-a închis ochii pentru o clipă, ţuguindu-şi buzele. După ce şi i-a deschis, mi-a întins mie medalionul.

— Pune-ţi-l.

Doar atingându-l, am simţit o furnicătură stranie.

— Inima... Mi-am îndreptat privirea spre Dimitri, în timp ce-mi închideam lănţişorul. Ţi-aduci aminte? „Unde e inima?” ai întrebat. Şi uite-o. Uite...

M-am întrerupt. Lumea, dintr-odată, a devenit mai clară. Gândurile mele învălmăşite au început, încetul cu încetul, să revină la locul lor, alcătuind o oarecare aparenţă de normalitate. I-am fixat cu privirea pe însoţitorii mei — pe cei vii — abia acum văzându-i cu adevărat. Mi-am dus degetele spre medalion, atingându-l.

— E un farmec de lecuire.

Sonya a încuviinţat.

— Nu ştiam dac-o să aibă efect şi asupra minţii. Nu cred să fie o rezolvare permanentă... dar, cu ajutorul lui, şi al voinţei tale, o să fii bine o vreme.

Am încercat să nu dau prea mare atenţie acestor din urmă cuvinte. O vreme. În schimb, am încercat să înţeleg ceva din lumea care mă înconjura. Sau ce era cu cadavrul din faţa mea.

— Ce-am făcut? am întrebat în şoaptă.

Jill m-a cuprins cu un braţ, însă Dimitri a fost cel care mi-a

răspuns.

— Ceea ce trebuia.

Douăzeci şi nouă

Întâmplările care au urmat au trecut ca prin ceaţă. Oricât ar fi ţinut Sonya în frâu efectele spiritului, n-avea nicio importanţă. încă eram sub stare de şoc, încă nu eram capabilă să gândesc. M-au instalat pe scaunul din faţă, cât mai departe cu putinţă de Victor. Dimitri ne-a dus undeva — n-am prea fost atentă încotro — unde el şi Sonya s-au descotorosit de cadavru. Nu mi-au spus ce-au făcut, ci doar că „s-au ocupat de el". Iar eu n-am cerut amănunte.

Pe urmă, ne-am întors, îndreptându-ne spre Curte. Sonya şi Dimitri s-au întrecut lansând variante despre ceea ce era de făcut când aveam să ajungem. Dat fiind faptul că nimeni nu reuşise încă să-mi dovedească nevinovăţia, planul actual era ca Sonya s-o însoţească pe Jill la Curte. Jill a întrebat dacă ar putea să-şi sune părinţii, ca să-i anunţe că era teafără, însă Dimitri a fost de părere că ar fi însemnat un risc pentru siguranţa noastră. Sonya a promis c-o să încerce să ia legătura cu Emily în vis, ceea ce a făcut-o pe Jill să se simtă mai bine.

M-am împăcat cu drumul încercând s-o vizitez pe Lissa. Concentrându-mă la ea, mă mai îndepărtam de acel oribil sentiment de vinovăţie şi de pustietatea pe care le simţeam, de oroarea a ceea ce-i făcusem lui Victor. Când eram cu Lissa, nu mai eram eu şi în clipa asta era cea mai mare dorinţă a mea. Nu voiam să fiu eu.

Numai că lucrurile nu stăteau tocmai perfect nici pentru ea. Ca de fiecare dată, mai multe probleme o împovărau. Se simţea aproape — atât, atât de aproape — de descoperirea persoanei care o asasinase pe Tatiana. Răspunsul părea să-i fie la îndemână, dacă măcar putea să se mai apropie doar puţin. Gardienii îl săltaseră pe Joe, îngrijitorul, şi, după destulă persuasiune — aveau ei metodele lor, care nu solicitau constrângeri magice — el recunoscuse că-l văzuse pe moroiul cu mâna strâmbă în clădirea mea în noaptea crimei. Toate stăruinţele n-au fost suficiente să-l determine pe Joe să recunoască faptul că fusese mituit: nici de individ, nici de

Daniella. N-a mers cu mărturisirile decât până la faptul că, poate, fusese „un pic pe lângă” cu precizarea momentelor din noaptea aceea. Iar asta nu însemna, în niciun caz, o dovadă îndeajuns de importantă ca să mă disculpe.

Lissa mai avea şi scrisoarea luată de la Ambrose, cea în care Tatiana fusese subtil ameninţată. Expeditoarea se opunea legii cu vârsta, considerând-o prea moale, dezaproba faptul că Tatiana încuraja utilizarea spiritului şi-şi exprima resentimentele privitoare la şedinţele secrete de antrenament. Chiar dacă tonul scrisorii era de o politeţe impecabilă, era clar că autoarea îi purta o serioasă pică reginei. Iar acest adevăr venea în sprijinul teoriei cu mobilul politic.

Evident, existau însă şi destule motive personale pentru comiterea crimei. Sordida încurcătură cu Ambrose, Blake şi femeile implicate îi desemna pe fiecare dintre ei ca posibil asasin. Prezenţa pe listă a Daniellei Ivashkov însemna un permanent motiv de stres pentru Lissa, care nu îndrăznea să sufle o vorbă faţă de Adrian. Consolarea era că mituirea de care se făcea vinovată Daniella avusese ca scop scoaterea din cauză a lui Adrian… nu în întărirea învinuirii mele. Moroiul necunoscut plusase la mita aceea. E clar că, dacă ea ar fi fost asasinul Tatianei, Daniella ar fi trebuit să plătească pentru ambele minciuni ale lui Joe.

Şi, evident, asupra minţii Lissei apăsa şi acel ultim test. Ghicitoarea. Acea ghicitoare care părea să aibă atât de multe răspunsuri… şi, cu toate acestea, absolut niciunul. Ce trebuie să posede o regină, ca să-şi guverneze cu adevărat poporul? Într-un fel era mai greu decât celelalte teste. Acelea avuseseră o componentă palpabilă, ca să spunem aşa. Acesta, în schimb? Nu mai era vorba decât despre propria-i inteligenţă. Nu despre aprinderea unui foc. Nu despre temeri cu care să te confrunţi.

Detesta şi faptul că lua ghicitoarea atât de în serios. Nu mai avea nevoie s-o streseze şi asta, pe lângă toate celelalte întâmplări curente. Viaţa ar fi fost mai simplă dacă ar fi tratat în continuare testele doar ca pe un truc prin care câştigam timp. Curtea se umplea din ce în ce mai mult de cei sosiţi să asiste la alegeri, şi tot mai mulţi dintre aceştia — spre marea ei mirare — îi închinau ei susţinerea. Cu greu mai putea să facă un pas pe undeva fără ca lumea să strige despre „dragon”, sau despre „renaşterea Alexandrei”. Se împrăştiase şi vestea

despre atentat, ceea ce părea să-i fi îndârjit chiar şi mai mult suporterii.

Dar, desigur, Lissa întâmpina încă şi destulă opoziţie. Cel mai important argument împotriva ei era acelaşi vechi obstacol legal: ea nu avea să fie eligibilă la vremea votului propriu-zis. Un alt obstacol în calea ei era vârsta. Era prea tânără, susţineau adversarii ei. Cine şi-ar dori un copil pe tron? Însă admiratorii Lissei nici nu voiau să audă. Aminteau fără încetare de domnia tinerei Alexandra şi de minunile înfăptuite de Lissa prin vindecările ei. Vârsta nu era relevantă. Moroii au nevoie de sânge tânăr, strigau ei. În acelaşi timp, cereau ca legea electorală să fie modificată.

Deloc surprinzător, oponenţii ei nu uitau să invoce faptul că ea era legată de cea care a asasinat-o pe regină. Aş fi crezut că asta ar reprezenta cea mai mare problemă împotriva candidaturii ei, însă Lissa fusese atât de convingătoare cu privire la cât de mult o şocasem şi o trădasem, încât mulţi considerau că alegerea ei ca regină chiar ar fi putut să îndrepte răul comis de mine. Ea se mai folosise şi de câte puţină constrângere ori de câte ori se pusese subiectul pe tapet, ceea ce contribuise mult la crearea impresiei celorlalţi cum că ea se disociase acum total faţă de mine.

— M-am săturat până peste cap de toate astea, îi spunea lui Christian, în camera ei.

Se gândise că-şi poate găsi scăparea doar acolo, iar acum stătea întinsă în pat, în braţele lui. Mama era acolo, de gardă.

— Chestia asta cu regina a fost o idee oribilă, s-a plâns Lissa.

Christian i-a mângâiat părul.

— Nu-i aşa. Abe zice că alegerile or să se amâne din cauza tulburărilor create. Şi, oricât te-ai văicări tu, ştiu că eşti mândră că ai reuşit până acum.

Aşa şi era. Testul cu potirul redusese la jumătate numărul candidaţilor. Mai rămăseseră doar cinci. Ariana Szelsky era printre ei, ca şi vărul Daniellei, Rufus Tarus. Lissa era a treia, iar Marcus Lazar şi Marie Conta întregeau grupul. Ronald Ozera nu reuşise să treacă.

Atunci, a luat cuvântul mama.

— N-am văzut aşa ceva de când mă ştiu: e incredibil cât de mulţi te sprijină. Consiliul şi toţi ceilalţi din familiile regale nu au nicio obligaţie de a modifica legea. Dar vocea mulţimii e

foarte puternică... şi din câştigarea simpatiei „celor din popor" ar putea să aibă de câştigat unii din familiile regale. Susţinerea dreptului tău la candidatură s-ar reflecta în mod sigur foarte bine asupra câtorva familii ieşite din graţii. Tot ceea ce-i împiedică este gândul că tu ai putea chiar să câştigi. Aşa că nu fac decât să se certe întruna.

Lissa a încremenit.

— Să câştig... dar asta n-ar fi posibil, în realitate, nu-i aşa? Ariana e ca şi învingătoare, corect?

Victoria ei nu făcuse niciodată parte din planul acesta nebunesc, iar acum, rămânând atât de puţini candidaţi, presiunea aducerii Arianei pe tron devenea chiar şi mai mare. Cel puţin din punctul de vedere al Lissei, ceilalţi candidaţi nu vădeau vreun semn promiţător pentru îmbunătăţirea vieţii moroilor. Ariana trebuia să fie câştigătoarea.

— Eu aşa aş zice, a răspuns Janine, şi în vocea ei se simţea mândria, dată fiind apropierea atât de mare faţă de familia Szelsky. Ariana e extrem de inteligentă şi de competentă, şi majoritatea lumii ştie asta. O să-i trateze cu dreptate pe dhampiri... cu mult mai multă decât unii dintre ceilalţi candidaţi. Deja a vorbit în favoarea schimbării legii cu vârsta.

Lissei i s-a strâns stomacul la gândul că ar fi putut să apară legi şi mai rele care să-i oprime pe dhampiri.

— Doamne, sper să câştige ea. Nu se poate să mai iasă rău şi altceva.

O bătaie în uşă a făcut ca maică-mea să treacă instantaneu în desăvârşita ipostază a gardianului, dar numai până când Lissa a anunţat:

— E Adrian.

— Mă rog, a bombănit Christian, cel puţin a nimerit ceva mai bine decât de obicei.

Şi, într-adevăr, iubitul meu şi-a făcut intrarea în cameră, învăluit în de-acum obişnuitele lui arome de tutun şi de alcool. Drept e că viciile lui reprezentau cea mai neînsemnată dintre preocupările mele, dar tot mă sâcâia gândul că avea nevoie de prezenţa mea personală ca să-l forţeze la o bună purtare. Asta-mi amintea de visul în care-mi spusese că eu sunt puterea lui.

— Toată lumea sus, a comandat el, părând extrem de încântat de sine. Avem de făcut o vizită.

Lissa s-a ridicat în capul oaselor, nedumerită.

— Despre ce tot vorbeşti?

— N-am de gând să-mi mai pierd vremea cu Blake Lazar, l-a avertizat Christian.

— Suntem doi, l-a asigurat Adrian. Dar am pe altcineva mai bun. Şi mai atrăgător. Vă amintiţi când v-aţi întrebat cât de apropiată o fi fost Serena de Grant? Ei bine, se pare că puteţi s-o întrebaţi personal. Am găsit-o. Şi, da, n-aveţi pentru ce.

O uşoară încruntare i-a încreţit fruntea mamei.

— Ultima oară când am auzit despre ea, Serena fusese trimisă să predea la o şcoală. Una de pe Coasta de Est, cred.

După atacul strigoilor, în care Grant şi alţi câţiva fuseseră omorâţi, gardienii se hotărâseră s-o retragă pentru o vreme pe Serena din serviciul activ de bodyguard. Ea fusese singura supravieţuitoare dintre gardieni.

— Aşa e, dar fiind vară, au chemat-o înapoi, să ajute la ţinerea sub control a mulţimii venite pentru alegeri. Acum lucrează la porţile principale.

Lissa şi Christian au schimbat o privire între ei.

— Trebuie să stăm de vorbă cu ea, s-a entuziasmat Lissa. Ea s-ar putea să ştie pe cine învăţa Grant în secret să lupte.

— Dar asta nu înseamnă că vreunul dintre ei ar fi asasinat-o pe Tatiana, le-a atras atenţia mama.

Lissa a încuviinţat.

— Nu, dar o legătură există, dacă ne luăm după scrisoarea pe care ne-a dat-o Ambrose. Ea e acolo acum? La porţi?

— Mda, a confirmat Adrian. Şi probabil că nici să-i dăm de băut n-o să fie nevoie.

— Atunci, hai să mergem, a hotărât Lissa, sărind din pat şi căutându-şi pantofii.

— Eşti sigură? a întrebat-o Christian. Ştii ce te-aşteaptă.

Lissa a ezitat. Era „noaptea” târziu pentru moroi, dar asta nu însemna că toată lumea ar fi fost în pat; cu atât mai puţin la porţi, în ultima vreme permanent asaltate de lume. Totuşi, disculparea mea era mult prea importantă, a concluzionat Lissa.

— Mda. Hai să mergem.

Cu mama în avangardă, prietenii mei şi-au croit drum spre intrarea în domeniile Curţii. („Poarta” inventată de Abe fusese, între timp, zidită la loc.) Curtea era înconjurată de ziduri înalte din piatră, multicolore, ceea ce contribuia şi mai mult la

conturarea, în rândul oamenilor, a impresiei că era, de fapt, o şcoală pentru elite. Porţile din fier forjat ale intrării erau deschise, însă un grup de gardieni bloca drumul care pătrundea pe terenurile Curţii. În mod normal, ar fi fost nevoie doar de doi gardieni care să ocupe ghereta de la poartă. Efectivele suplimentare erau atât pentru afluxul mult mai mare al maşinilor, ale căror ocupanţi trebuiau supuşi întrebărilor de rigoare, cât şi pentru ţinerea sub control a mulţimii. Spectatorii stăteau aliniaţi pe ambele margini ale drumului, urmărind sosirea maşinilor, de parcă ar fi fost pe covorul roşu la o premieră. Janine ştia un drum ocolit, datorită căruia puteau să evite ceva lume... dar nu pe toată.

— Nu-ţi fie frică, a sfătuit-o Christian pe Lissa, în timp ce treceau pe lângă un grup mai zgomotos decât altele, care o observase. Eşti candidată la tron. Comportă-te ca atare. O meriţi. Eşti cea din urmă dintre Dragomiri. O fiică de neam regal.

Lissa i-a aruncat o scurtă privire uimită, mirată de înflăcărarea din vocea lui... şi de faptul că el, clar, credea în ceea ce spunea. Îndreptându-şi spinarea, şi-a întors faţa spre fanii ei, zâmbind şi făcându-le cu mâna, ceea ce i-a entuziasmat şi mai şi. Ia totul în serios, şi-a amintit sieşi. Nu ne face istoria de ruşine.

Până la urmă, să-şi facă loc prin mulţime până la poartă s-a dovedit o treabă mai simplă decât obţinerea câtorva minute de singurătate cu Serena. Gardienii erau copleşiţi şi insistau ca Serena să rămână pentru trierea nou-sosiţilor, însă mama a purtat o scurtă conversaţie cu gardianul aflat la comandă. A ţinut să-i reamintească importanţa persoanei Lissei şi s-a oferit să-i ţină locul Serenei pentru câteva minute.

Serena se vindecase de multă vreme de urmările atacului strigoilor. Era de vârsta mea, blondă şi drăguţă. S-a arătat vizibil surprinsă de vederea fostei ei protejate.

— Prinţesă, a salutat-o ea, păstrând formalităţile. Cu ce vă pot fi de folos?

Lissa a tras-o deoparte din mănunchiul de gardieni ocupaţi să stea de vorbă cu şoferii moroi aliniaţi la poartă.

— Poţi să-mi spui Lissa. Ştii asta. În definitiv, m-ai învăţat să înjunghii pernele.

Serena i-a răspuns cu un mic zâmbet.

— Vremurile s-au schimbat. E posibil să fiţi viitoarea noastră regină.

— Puţin probabil, a răspuns Lissa, strâmbându-se. Cu atât mai puţin cu cât habar n-am cum să dezleg ghicitoarea, a completat în sinea ei. Dar să ştii că eu chiar am nevoie să mă ajuţi cu ceva. Tu şi cu Grant v-aţi petrecut mult timp împreună... ţi-a pomenit vreodată despre faptul că-i antrena pe moroi din ordinul Tatianei? Că ţinea, cum să zic, şedinţe secrete de pregătire pentru luptă?

Chipul Serenei a trădat imediat răspunsul, dar ea şi-a abătut privirea.

— N-am voie să vorbesc despre aşa ceva. Iar el nici măcar n-avea voie să-mi spună.

Lissa a prins-o de braţ pe tânăra gardian, entuziasmată, făcând-o să tresară.

— Trebuie să-mi spui ce ştii. Orice. Pe cine antrena... cum li se părea lor... cine reuşea. Orice.

Serena s-a albit la faţă.

— Nu pot, a şoptit ea. Totul se petrecea în secret. Din ordinul reginei.

— Mătuşa mea a murit, a intervenit, brutal, Adrian. Şi tu însăţi ai spus că e posibil să stai de vorbă cu viitoarea regină.

Asta i-a atras o privire furioasă din partea Lissei.

Serena a mai şovăit puţin, după care a tras aer adânc în piept.

— Pot să alcătuiesc o listă cu nume. Totuşi, e posibil să nu mi le amintesc chiar pe toate. Şi habar n-am cât de bine se descurcau... ci doar că multora le displăcea. Grant avea impresia că Tatiana îi alesese în mod intenţionat pe cei mai puţin dispuşi.

— Mulţumesc, i-a zis Lissa, strângându-i mâna. Îţi mulţumesc foarte mult.

Serena încă părea cuprinsă de suferinţă la gândul că avea să trădeze informaţia secretă. Ei au prioritate nu funcţiona chiar totdeauna când loialitatea ţi-era împărţită.

— Totuşi, o să trebuiască să v-o dau mai târziu. Acum au nevoie de mine aici.

Şi Serena s-a întors la postul ei, trimiţând-o pe mama înapoi la Lissa. Cât despre mine, m-am întors în propria realitate, în maşina care tocmai se oprise. Am clipit ca să-mi limpezesc

vederea şi să examinez împrejurimile. Alt hotel. Deja trebuia să primim statutul de clienţi de bază.

— Care-i treaba?

— Facem popas, m-a informat Dimitri. Tu ai nevoie de odihnă.

— Ba nu, n-am. Trebuie să mergem mai departe spre Curte. Trebuie s-o ducem acolo pe Jill la timp pentru alegeri.

Scopul nostru iniţial, atunci când porniserăm s-o căutăm pe Jill, era să-i redăm Lissei dreptul de vot. Între timp, ne trecuse prin minte că, dacă participarea Lissei dădea peste cap alegerile, surprinzătoarea apariţie a surorii ei foarte probabil avea să creeze la fel de multă senzaţie şi neîncredere. Un test genetic urma să înlăture orice îndoieli şi să-i confere Lissei puterea votului, însă confuzia iniţială era menită să ne dăruiască şi mai mult din timpul de care aveam atât de amarnică nevoie pentru descoperi rea asasinului. Cu toate dovezile aleatorii pe care le tot scoteau la iveală prietenii mei, tot nu aveau vreo ipoteză consistentă cu privire la un posibil vinovat.

Dimitri mi-a aruncat o privire la modul nu mă minţi tu pe mine.

— Tocmai ai vizitat-o pe Lissa. Alegerile sunt chiar acum?

— Nu, am recunoscut.

— Atunci, te odihneşti.

— Dar mă simt bine, m-am răstit.

Totuşi, cretinii n-au vrut să mă asculte. Cu cazarea au fost complicaţii, fiindcă niciunul dintre noi nu avea card de credit, iar politica hotelului nu accepta plata în numerar. Sonya şi-a exercitat forţa de constrângere, determinându-l pe recepţioner să creadă că, dimpotrivă, asta era politica hotelului, şi n-a trecut mult până să primim două camere învecinate.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea între patru ochi, i-a murmurat Dimitri Sonyei. Mă descurc eu.

— Ai grijă, l-a prevenit Sonya. E încă fragilă.

— Hei, voi de colo, eu sunt aici! am exclamat.

Sonya a luat-o de braţ pe Jill şi a condus-o în una dintre camere.

— Haide să comandăm ceva la room-service.

Dimitri a deschis cealaltă uşă şi m-a privit, aşteptând. Oftând, am intrat şi m-am aşezat pe pat, încrucişându-mi

braţele la piept. Camera era de o sută de ori mai frumoasă decât cea din Virginia de Vest.

— Putem să comandăm şi noi ceva?

El şi-a tras un scaun şi s-a aşezat în faţa mea, la doar câţiva paşi distanţă.

— Mai întâi trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Victor.

— N-avem despre ce să vorbim, am replicat, deprimată.

Sentimentele întunecate pe care mi le-am tot alungat în fundul minţii pe timpul drumului m-au copleşit dintr-odată. M-au înăbuşit. Mă simţeam mai afectată de claustrofobie decât în celulă. Vinovăţia era o închisoare în sine.

— Într-adevăr, sunt o criminală, aşa cum susţine toată lumea. N-are importanţă cum era Victor. L-am ucis cu sânge-rece.

— N-a prea fost sânge-rece.

— Pe naiba că n-a fost! am strigat, simţind cum din ochi încep să-mi ţâşnească lacrimile. Planul era să-i imobilizăm, pe el şi pe Robert, ca s-o putem elibera pe Jill. Să-i imobilizăm. Victor nu însemna un pericol pentru mine. Era un boşorog, pentru numele lui Dumnezeu!

— Părea să însemne un pericol, m-a contrazis Dimitri, al cărui calm era invers proporţional cu isteria mea crescândă, ca de obicei. Îşi folosea magia, a argumentat el.

Am clătinat din cap, ascunzându-mi faţa între palme.

— Nu putea să mă omoare. Probabil că nici măcar nu era în stare s-o mai ţină mult aşa. Puteam să aştept până obosea, sau să scap. Şi, ce naiba, chiar am scăpat! Numai că, în loc să-l capturez, am dat cu el într-un zid din beton! Nu era un adversar pe măsura mea. Era un bătrân. Am omorât un bătrân. Da, poate că era un bătrân intrigant şi depravat, dar nu voiam să moară. Voiam să ajungă la loc după gratii. Voiam să-şi petreacă tot restul vieţii închis, trăind laolaltă cu crimele lui. Trăind, Dimitri.

Părea ciudat că simţeam aşa ceva, dacă mă gândesc cât de mult îl uram pe Victor. Dar era adevărul: nu fusese o luptă dreaptă. Acţionasem fără să gândesc. Pregătirea mea se referise mereu la apărare şi la anihilarea monştrilor. Despre onoare nu fusese vorba niciodată, însă, brusc, pentru mine căpăta o însemnătate considerabilă.

— N-a fost nici pic de onoare în ce i-am făcut lui.

— Sonya spune că n-a fost vina ta.

Vocea lui Dimitri era tot blândă, ceea ce, într-un fel, mă făcea să mă simt şi mai rău. Mi-aş fi dorit să mă certe, să-mi confirme vinovăţia pe care o resimţeam. Mi-aş fi dorit să fie instructorul meu, cel care mă tot critica.

— Ea zice că n-a fost decât o izbucnire violentă a spiritului, a continuat el.

— A fost... M-am întrerupt, amintindu-mi pe cât puteam de bine toate acele imagini înceţoşate ale înfruntării. Apoi am continuat: Până atunci, nu înţelesesem niciodată cu adevărat prin ce-a trecut Lissa în cele mai grele momente ale ei. Doar l-am privit pe Victor... şi am văzut în el tot răul din lume... un rău pe care trebuia să-l opresc. Da, era un tip rău, dar nu merita aşa ceva. N-a avut nici cea mai mică şansă.

Onoarea, mă tot gândeam. Ce onoare putea să fie în asta?

— N-ai fost atentă la ce-am spus, Rose. N-a fost vina ta. Spiritul are o magie extrem de puternică, pe care noi abia dacă putem s-o înţelegem. Iar latura lui întunecată... ei bine, despre ea ştim că e capabilă de lucruri îngrozitoare. De lucruri care nu pot fi controlate.

Mi-am ridicat privirea spre a lui.

— Ar fi trebuit să fiu mai puternică.

Iată-l — gândul care stătea în spatele întregii mele vinovăţii, în spatele tuturor acelor sentimente oribile.

— Ar fi trebuit să fiu mai puternică. Am fost slabă.

Cuvintele liniştitoare din partea lui Dimitri nu s-au grăbit să apară.

— Nu eşti invincibilă, mi-a zis, într-un târziu. Nimeni nu se aşteaptă să fii.

— Dar eu, da. Ceea ce am făcut... M-am oprit să-mi înghit nodul din gât. Ceea ce am făcut a fost de neiertat.

Dimitri a căscat ochii, şocat.

— Asta... asta-i o nebunie, Rose. Nu poţi să te pedepseşti pentru o faptă asupra căreia n-ai avut nicio putere.

— Mda? Atunci, tu de ce tot...

M-am întrerupt iarăşi, pentru că eram pe cale să-l acuz pe Dimitri că se pedepsea. Doar că... nu mai era cazul. Se simţea vinovat pentru faptele lui ca strigoi? Eram convinsă că da. Şi Sonya o recunoscuse. Dar, la un moment dat, pe parcursul călătoriei noastre, el începuse să-şi recapete controlul asupra

propriei vieţi, puţin câte puţin. Ea mi-o spusese, dar abia acum înţelesesem cu adevărat.

— Când? l-am întrebat. Când ţi-ai dat seama că poţi să trăieşti mai departe... chiar după toată vinovăţia pe care o simţeai?

— Nu ştiu sigur.

Dacă întrebarea mea l-o fi surprins, a ştiut s-o ascundă. Privirea lui era înlănţuită de a mea, dar nu tocmai concentrată spre mine. Misterul acela îi ocupa gândurile.

— De fapt, s-a întâmplat pe bucăţele. La început, când au venit la mine Lissa şi Abe, cerându-mi să te scot din arest, am fost gata s-o fac, pentru că mi-o cerea ea. Pe urmă, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât înţelegeam că era şi ceva personal. Nu puteam suport gândul că tu stai încuiată într-o celulă, izolată de lume

Nu era drept. Nimeni nu ar trebui să trăiască aşa; şi deodată am înţeles că eu eram în aceeaşi situaţie... dar prin propria alegere. Mă izolam de lume, cu vinovăţia şi cu autoflagelarea mea. Mi se oferise o a doua şansă la viaţă, iar eu o aruncam.

Eram încă tulburată, încă plină de furie şi de necaz, însă istorisirea lui mă obliga să stau liniştită şi să-l ascult, transfigurată. Rar aveai ocazia să-l auzi deschizându-şi inima.

— M-ai auzit şi altă dată vorbind despre asta, a continuat. Despre scopul meu, de a aprecia micile detalii ale vieţii. Şi, pe cât înaintam în expediţia noastră, pe atât mai mult îmi aminteam cine sunt. Nu doar un luptător. Să lupţi nu e greu. Motivul pentru care luptăm contează de fapt, iar în noaptea aceea, pe alee, cu Donovan... S-a cutremurat, amintindu-şi. Acela a fost momentul în care aş fi putut să trec graniţa, devenind unul care luptă doar ca să omoare, fără noimă... dar tu m-ai tras înapoi, Rose. Acela a fost momentul de cotitură. Tu m-ai salvat... întocmai cum m-a salvat Lissa, cu ţepuşa. Am ştiut atunci că, dacă voiam să las în urmă ceea ce fusesem ca strigoi, trebuia să mă lupt ca să fiu ceea ce nu sunt ei. Trebuie să îmbrăţişez ceea ce resping ei: frumuseţea, iubirea, onoarea.

În momentul acela, în mine erau două persoane. Una se simţea copleşită de bucurie. Auzindu-l vorbind astfel, înţelegând că se luptă cu demonii din el şi că se apropie de victorie... ei bine, aproape că mi-a venit să sar în sus de bucurie. Asta-mi dorisem de atâta vreme pentru el. Numai că,

în acelaşi timp, cuvintele lui înălţătoare nu făceau decât să-mi amintească de cât de jos mă prăbuşisem. Aşa că suferinţa şi autocompătimirea au pus din nou stăpânire pe mine.

— Atunci, ar trebui să înţelegi, am rostit, cu amărăciune. Tocmai ai spus-o: onoarea. Contează. O ştim amândoi. Eu mi-am pierdut-o pe a mea. Mi-am pierdut-o acolo, în parcare, când am omorât un nevinovat.

— În timp ce eu am omorât sute, a replicat el, fără menajamente. Persoane mult mai nevinovate decât Victor Dashkov.

— Nu e acelaşi lucru! N-ai avut încotro! am strigat, fiindcă sentimentele îmi ieşeau din nou la suprafaţă, explodând de-a binelea. De ce tot repetăm întruna aceleaşi lucruri?

— Pentru că ţie nu-ţi intră în cap! Nici tu n-ai avut încotro, mi-a răspuns, şi am observat că răbdarea lui începea să cedeze. N-ai decât să te simţi vinovată. N-ai decât să jeleşti ce s-a întâmplat. Dar mergi mai departe! Nu te lăsa distrusă de asta. Iartă-te.

Am ţâşnit în picioare, prinzându-l pe nepregătite. M-am aplecat spre el, ca să fim faţă în faţă.

— Să mă iert? Asta vrei? Tocmai tu!

Părea că nu-şi mai găseşte cuvintele. Cred că era ceva legat de apropierea mea. N-a izbutit decât o înclinare a capului.

— Atunci, spune-mi ceva. Susţii că ai trecut peste vinovăţie, că te-ai hotărât să te bucuri de viaţă şi aşa mai departe. Dar, în sufletul tău, chiar te-ai iertat pe tine însuţi, cu-adevărat? Ţi-am spus mai de mult că te iert pentru tot ce-a fost în Siberia, dar tu? Tu te-ai iertat?

— Adineauri ţi-am spus...

— Nu, nu e acelaşi lucru. Tu îmi ceri să mă iert şi să merg mai departe cu viaţa. În schimb, tu nu faci asta. Eşti un ipocrit, tovarăşe. Ori suntem amândoi vinovaţi, ori suntem amândoi nevinovaţi. Alege.

S-a ridicat şi el, privindu-mă de la impunătoarea lui înălţime.

— Nu e chiar atât de simplu.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, refuzând să mă las intimidată.

— Ba e chiar atât de simplu. Suntem la fel! Până şi Sony a zis-o. Mereu am fost la fel, iar acum amândoi ne comportăm fel de prosteşte. Ne credem situaţi la standarde mai înalte decât

tot restul lumii.

Dimitri s-a încruntat.

— Eu… Sonya? Ce-are ea de-a face cu toate astea?

— Ea zice că aurele noastre se potrivesc. Zice că ne luminăm unul în prezenţa celuilalt. Zice că asta înseamnă că tu încă mă iubeşti, şi că sufletele noastre sunt sincronizate, şi că… Am oftat şi i-am întors spatele, începând să mă plimb aiurea prin cameră. Nu ştiu. N-ar fi trebuit să pomenesc despre asta. N-ar trebui să ne lăsăm păcăliţi de chestia cu aurele, mai ales când vine din partea utilizatorilor spiritului, care sunt deja pe jumătate nebuni.

M-am dus la fereastră şi mi-am rezemat fruntea de geamul rece, încercând să mă hotărăsc asupra a ceea ce aveam de făcut. Să mă iert. Dar puteam? În faţa mea se întindea un orăşel, dar nu mai ştiam unde mă aflu. Sub ochii mei, maşinile şi oamenii erau în mişcare, suflete libere, trăindu-şi vieţile. Am inspirat adânc. Imaginea lui Victor zăcând pe asfalt avea să mă urmărească multă, multă vreme. Comisesem o faptă oribilă, chiar dacă avusesem intenţii bune, însă toată lumea avea dreptate: nu fusesem eu însămi. Dar oare asta schimba ceea ce se-ntâmplase? Putea să-l aducă înapoi pe Victor? Nu. Şi, sinceră să fiu, nu ştiam cum aş putea să trec peste ceea ce făcusem, cum să-mi alung imaginile însângerate din minte. Ştiam doar că trebuie să merg mai departe.

— Dacă mă las înfrântă de asta, am murmurat, dacă nu fac nimic… abia atunci comit răul cel mai mare. Mai mult bine fac dacă supravieţuiesc. Dacă lupt în continuare şi-i apăr pe alţii.

— Ce tot spui? a întrebat Dimitri.

— Spun… că mă iert. Asta nu face ca totul să devină perfect, dar e un început, am remarcat, urmărind cu degetul o crăpătură minusculă de pe suprafaţa geamului. Cine ştie? Poate că izbucnirea mea din parcare a mai evacuat ceva din întunericul pe care Sonya zice că l-aş avea în aură. Oricât aş fi de sceptică, trebuie să-i recunosc unele merite. A avut dreptate spunând că eram pe muchie de cuţit, că tot ce-mi trebuia era doar o scânteie.

— A mai avut dreptate şi cu altceva, a zis Dimitri, după o lungă tăcere.

Eram cu spatele la el, însă în vocea lui era o intonaţie ciudată care m-a făcut să mă întorc.

— Cu ce? l-am întrebat.

— Că încă te iubesc.

Şi, cu această unică propoziţie, întreg universul s-a schimbat.

Scurgerea timpului a încetinit până la o singură bătaie de inimă. Întreaga lume s-a concentrat în ochii lui, în vocea lui. Nu, aşa ceva nu se întâmpla. Nu era adevărat. Nimic din toate astea nu putea să fie adevărat. Mă simţeam ca într-un vis indus de spirit. M-am împotrivit tentaţiei de a închide ochii, ca să văd dacă o să mă trezesc după câteva clipe. Nu. Oricât ar fi părut totul de incredibil, nu era un vis. Era în realitate. Era în viaţă. Era în carne şi oase.

— De... de când? am izbutit, până la urmă, să-l întreb.

— De... dintotdeauna, mi-a zis, tonul lui dându-mi de înţeles că răspunsul i se părea evident. Am negat asta după ce am fost readus. Nu mai aveam loc în inimă pentru altceva în afară de vinovăţie. În special, mă simţeam vinovat faţă de tine... pentru ce ţi-am făcut... aşa că te-am respins. Mi-am ridicat un zid, ca tu să fii în siguranţă. Mi-a mers pentru o vreme... până când inima a început, în sfârşit, să accepte şi alte emoţii. Şi totul s-a întors. Toate sentimentele faţă de tine. Nu plecaseră niciodată: doar se ascunseseră de mine, aşteptând momentul când aveam să fiu pregătit. Şi, încă o dată îţi spun... aleea aia a fost punctul de răscruce. Te-am privit... ţi-am văzut bunătatea, speranţa şi încrederea. Ele sunt cele care te fac să fii frumoasă. Atât, atât de frumoasă.

— Aşadar, nu era părul, am zis, neştiind cum de mai eram măcar în stare să glumesc într-un astfel de moment.

— Ba nu, m-a contrazis, cu blândeţe. Şi părul tău era frumos. Totul din tine. Erai uluitoare când te-am cunoscut şi, nu ştiu cum, inexplicabil, ai devenit şi mai şi. Mereu ai fost numai energie pură, neprelucrată, iar acum poţi s-o controlezi. Eşti cea mai uluitoare femeie din câte am cunoscut, şi mă bucur că am avut în viaţa mea dragostea faţă de tine. Şi regret că am pierdut-o, a adăugat, căzând pe gânduri. Aş fi dat orice — orice — din lumea asta să mă fi putut întoarce în trecut şi să modific istoria. Să alerg în braţele tale imediat cum m-a readus Lissa. Să am o viaţă împreună cu tine. Acum, sigur, e prea târziu, dar m-am împăcat cu ideea.

— De ce... de ce e prea târziu?

O umbră de tristeţe a apărut în ochii lui Dimitri.

— Din cauza lui Adrian. Din cauză că ai mers mai departe. Nu, ascultă, mi-a zis, retezându-mi protestele. Ai avut dreptate s-o faci, după cum m-am purtat cu tine. Şi, mai mult decât orice, vreau ca tu să fii fericită după ce-o să-ţi dovedim nevinovăţia şi-o să-i obţinem recunoaşterea lui Jill. Tu însăţi ai zis că Adrian te face fericită. Tu ai spus că-l iubeşti.

— Dar... adineauri ai spus că mă iubeşti. Că vrei să fii cu mine, am argumentat, însă cuvintele mele mi se păreau stângace, nedemne de elocinţa lui.

— Şi ţi-am mai spus şi că n-am de gând să umblu după iubita altuia. Vrei să vorbeşti despre onoare? Iat-o, în forma ei cea mai pură.

Am pornit spre el, cu fiecare pas escaladând tensiunea dintre noi. Dimitri susţinea întruna că momentul de pe alee însemnase momentul lui de răscruce. Iar pentru mine? Era chiar acum. Stăteam pe marginea unei prăpăstii, aşteptând un pas care să-mi schimbe viaţa. În ultima săptămână, mă descurcasem de minune detaşându-mă de orice implicaţie intimă cu Dimitri. Şi totuşi... reuşisem? În definitiv, ce e dragostea în realitate? Flori, ciocolată şi poezii? Sau e altceva? N-o fi capacitatea de a spune poanta la gluma celuilalt? N-o fi încrederea absolută că e cineva acolo, în spatele tău? N-o fi să cunoşti pe cineva atât de bine, încât să te înţeleagă instantaneu, să ştie de ce-ai făcut ceea ce ai făcut... şi să-ţi împărtăşească toate crezurile?

Toată săptămâna, pretinsesem că iubirea mea faţă de Dimitri se stinge. În realitate, crescuse tot mai mult. Nici măcar nu-mi dădusem seama. Restabilisem vechile noastre raporturi, întărisem legătura cu el. Reafirmasem că, dintre toate fiinţele din lume — inclusiv Lissa, chiar — Dimitri era unicul care mă înţelegea cu adevărat.

Fusesem sinceră: îl iubeam pe Adrian. Îmi venea greu să-mi imaginez viaţa fără el, însă celelalte cuvinte ale mele, din casa Mastrano, mă dăduseră de gol: Mă distrez cu el. Acum, e normal să te distrezi împreună cu persoana iubită, dar nu acesta ar treibui să fie primul lucru care să-ţi vină în minte. Ar fi fost cazul să spun: Ne dăruim forţă reciproc. Sau: El mă face să-mi doresc să fiu mai bună. Poate, şi mai important: El mă înţelege perfect.

Numai că nimic din toate acestea nu era adevărat, aşa că nu le zisesem. Îl căutasem pe Adrian pentru comoditate.

Familiaritatea şi umorul lui reprezentau o parte importantă a lumii mele. Şi, dacă el ar fi fost în vreo primejdie? Mi-aş fi dat viaţa pentru el exact cum aş fi făcut-o pentru Lissa. Şi totuşi, nu-l inspiram, acesta era adevărul. El se străduia. El chiar îşi dorea să fie mai bun, dar în perioada aceasta a vieţii lui, ţelurile ţineau mai degrabă de impresionarea celorlalţi... de impresionarea mea. Nu era pentru el. Nu-l făcea să fie rău, sau slab, ci făcea din mine cârja lui. Avea să treacă peste asta, eram convinsă. Până la urmă, avea să devină el însuşi şi să ajungă un bărbat formidabil, numai că nu atinsese încă punctul acela al descoperirii sinelui. Eu, da.

Acum, stăteam în faţa lui Dimitri, privindu-l din nou în ochii lui întunecaţi, în ochii pe care-i iubeam atât de mult. I-am pus mâinile pe piept, simţindu-i bătăile puternice şi regulate ale inimii... poate un pic mai iuţi decât ar fi fost normal. Căldura mi s-a întins, din vârfurile degetelor, prin tot trupul. M-a prins de încheieturi, dar nu m-a îndepărtat. Trăsăturile superbului său chip păreau încordate, semn că purta cine ştie ce bătălie interioară, dar acum, că ştiam... acum, că ştiam sigur... îi citeam în ochi iubirea pentru mine. Iubire, amestecată cu dorinţă. Era atât, atât de limpede...

— Trebuia să-mi fi spus, l-am mustrat. Trebuia să-mi fi spus asta de mult. Te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc. Tu trebuie s-o ştii.

I s-a tăiat respiraţia când am spus te iubesc, şi vedeam cum lupta lui interioară pentru recăpătarea stăpânirii de sine se transforma într-un război total.

— N-ar fi schimbat nimic. Nu şi cât timp e implicat Adrian, mi-a zis el.

Degetele din jurul încheieturii mele s-au strâns puţin, ca şi cum chiar ar fi vrut să mă îndepărteze de data asta. Dar n-a făcut-o.

— Vorbesc serios, a continuat el. N-o să fiu eu acela, Rose. N-o să fiu cel care să-i ia femeia altcuiva. Şi acum, te rog. Las-o aşa. Nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia.

Nu i-am luat cererea în seamă. Dacă voia să plece de lângă mine, putea s-o facă. Mi-am răsfirat degetele, atingându-i tot mai mult din piept, sorbind senzaţia acelei atingeri calde care-mi lipsise atât de multă vreme.

— Nu sunt a lui, i-am zis, cu glas scăzut, împingându-mă mai

aproape de el şi lăsându-mi capul pe spate, astfel încât să-i pot vedea limpede chipul.

Atâtea emoţii, atâtea conflicte, în timp ce inima lui încerca să distingă binele de rău. Stând aşa lipită de el, mă simţeam ca... o completare. Sonya afirmase că niciun cuplu nu poate avea o aură comună, sau un suflet comun, dar că ale noastre nu erau menite să stea despărţite. Se potriveau ca două piese dintr-un puzzle, două persoane distincte alcătuind împreună ceva mai măreţ decât luate separat.

— Nu-i aparţin nimănui. Sunt singura care alege pentru mine.

— Şi eşti cu Adrian, a adăugat Dimitri.

— Dar sunt sortită să fiu cu tine.

Şi asta a fost. Orice pretenţie de stăpânire sau de raţiune s-a topit din amândoi. Zidurile s-au năruit, şi tot ce ne reţinuserăm unul faţă de celălalt a năvălit afară. M-am întins spre el, trăgându-l spre mine pentru un sărut... un sărut la care el, de data asta, n-a mai renunţat. Un sărut căruia nu i-am mai pus capăt printr-un pumn. Braţele lui m-au cuprins şi m-au ridicat pe pat, o mână alunecându-mi foarte curând spre şold şi mai jos, pe pulpă, deja pe jumătate goală, mulţumită sărmanei mele rochii jerpelite.

Toţi nervii din trup mi-au luat foc, şi am simţit dorinţa aceea revenind în el... şi crescând încă. După ce fusese în lumea morţilor, părea să aprecieze şi mai mult iubirea. Nu doar atât, avea nevoie de ea. Avea nevoie de viaţă. Avea nevoie de mine: nu numai fizic, ci la fel cum îmi ţipau mie mereu inima şi sufletul după el. Ce-a urmat, după ce hainele au zburat de pe noi şi ne-am unit trupurile, a fost ceva mai mult decât poftă carnală — chiar dacă a fost, din plin, şi din aceea.

Să fiu cu el după atâta timp, după tot ce înduraserăm... era ca şi cum m-aş fi întors acasă. Ca şi cum aş fi ajuns, în sfârşit, unde — şi cu cine — îmi era locul. Lumea mea, inima mea se sfărâmaseră când l-am pierdut. Dar acum, când mă privea, când buzele lui îmi rosteau numele şi mi se plimbau pe piele... ştiam că toate frânturile acelea puteau să se lipească la loc. Şi mai ştiam, cu o certitudine absolută, că aşteptarea momentului acestuia — a momentului când aveam să facem dragoste pentru a doua oară — fusese ceea ce era bine să fac. Cu oricine altcineva, oricând altcândva... ar fi fost rău.

Când am terminat, parcă încă nu puteam să fim îndeajuns de aproape. Ne strângeam unul pe celălalt, cu braţele şi cu picioarele încolăcite, ca şi cum am fi crezut că reducerea distanţei, acum, ar fi compensat depărtarea aşternută între noi atâta amar de vreme.

Am închis ochii, cu toate simţurile inundate de el, şi am suspinat, visătoare.

— Mă bucur că ai cedat. Mă bucur că autocontrolul tău nu e la fel de puternic ca al meu.

Asta l-a făcut să râdă, şi i-am simţit râsul huruindu-i prin l-irpt.

— Roza, autocontrolul meu e de zece ori mai puternic decât al tău.

Am deschis ochii, mişcându-mă puţin ca să privesc într-ai lui. I-am dat părul pe spate şi am zâmbit, convinsă că inima avea să mi se umfle, şi-o să mi se tot umfle, până când n-o să mai rămână nimic din mine.

— A, da? Nu e tocmai impresia pe care am avut-o adineauri.

— Aşteaptă să vezi tu data viitoare, m-a ameninţat el. O să te fac să-ţi pierzi controlul în câteva secunde.

Replica lui cerea pur şi simplu una dintre înţepăturile spirituale şi usturătoare marca Rose Hathaway. În acelaşi timp, îmi făcea sângele să-mi clocotească în vine, motiv pentru care amândoi ne-am mirat când eu am rostit, brusc:

— Poate n-o să mai fie o dată viitoare.

Degetele lui Dimitri, care tocmai îmi trasau contururile umărului, au încremenit.

— Cum? De ce?

— Mai avem câte ceva de făcut până data viitoare.

— Adrian, a ghicit el.

Am încuviinţat din cap.

— Iar asta e problema mea, aşa că lasă-ţi deoparte gândurile onorabile. Trebuie să-l privesc în ochi şi să-mi asum răspunderea pentru asta. Iar tu… Nu-mi venea să cred că eram pe cale să spun aşa ceva. Nu-mi venea să cred că o şi gândeam. Tu încă trebuie să te ierţi, dacă tot e să fim împreună.

Expresia lui de nedumerire s-a transformat în suferinţă.

— Rose…

— Vorbesc serios, am zis, susţinându-i privirea fără să clipesc. Tu trebuie să te ierţi. Cu adevărat. Toţi ceilalţi te-au

iertat. Dacă nu poţi, atunci nu poţi nici să mergi mai departe. Nu putem.

Era una dintre cele mai mari cacealmale din viaţa mea. Altădată, aş fi dat fuga la el fără discuţie, neluând în seamă toate problemele noastre, copleşită doar de bucuria de a fi cu el. Acum… după toate cele prin care trecusem, eram alta. Îl iubeam. Îl iubeam atât de mult, şi-l doream. Dar tocmai din cauza intensităţii acestei iubiri trebuia să fac asta. Dacă era să fim împreună, atunci să fie aşa cum trebuie. Era minunat să faci dragoste, însă nu şi un leac miraculos pentru orice. Fir-ar să fie. La un moment dat, nu ştiu când, găsisem judecata sănătoasă. Da, aveam încă de gând să dau ochii cu Adrian. Iar dacă Dimitri nu se conforma cu ce-i cerusem, chiar aveam să-l părăsesc. I-aş pierde pe amândoi, dar era de preferat să fiu singură şi să mă pot respecta pe mine însămi, decât implicată într-o relaţie nepotrivită.

— Nu ştiu, mi-a răspuns Dimitri, în sfârşit. Nu ştiu dacă pot… dacă sunt pregătit.

— Atunci, hotărăşte-te cât mai repede, i-am zis. Nu trebuie chiar în clipa asta, dar, până la urmă…

N-am mai insistat asupra subiectului. Deocamdată, aveam s-o las aşa cum a picat, deşi ştiam că el avea să reţină şi să sesizeze importanţa. Ştiam şi că aveam dreptate să mă arăt neclintită. El n-avea cum să fie fericit cu mine dacă nu era fericit cu el însuşi. Şi atunci mi-am dat seama, după felul în care îmi susţineam cauza şi nevoile, că rolurile noastre de profesor şi elevă se duseseră pentru totdeauna. Acum eram cu adevărat egali.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui şi l-am simţit cum se destinde. Ne-am bucurat de plăcerea clipei, chiar dacă numai pentru scurt timp. Sonya spusese că avem nevoie de „odihnă”, ceea ce mă făcea să cred că mai aveam încă de petrecut ceva timp pe-aici, până când ceasul care ticăia să ne mâne din nou spre Curte. Cum stăteam în continuare lipită de Dimitri, m-am pomenit că, într-adevăr, mi se face somn. Eram epuizată de pe urma încăierării… care, îmi dădeam seama, luase o întorsătură extrem de neaşteptată. Sentimentele mele de vinovăţie şi de disperare faţă de ceea ce se întâmplase cu Victor, ca şi explozia provocată de spirit, îşi ceruseră şi ele tributul, cu tot medalionul vindecător pe care-l purtam încă la gât. Şi, da, mi-

am spus cu un mic zâmbet, eram pur şi simplu epuizată după ceea ce tocmai făcusem cu Dimitri. Era destul de plăcut să-mi folosesc trupul şi pentru ceva din care să nu rezulte vătămări grave, măcar o dată.

Am adormit în îmbrăţişarea lui, întunericul înfăşurându-mă la fel de cald ca braţele. Atât de simplu ar fi trebuit să fie. Ar fi trebuit să fie un somn odihnitor, tihnit, fericit. Dar, ca de obicei, nu aveam eu norocul ăsta.

Un vis indus de spirit m-a smuls din profunzimile învăluitoare ale somnului şi, pentru o fracţiune de secundă, am crezut că poate Robert Doru se hotărâse să vină la mine, căutându-şi răzbunarea pentru moartea fratelui său.

Totuşi, nu. Nici vorbă de vreun Dashkov răzbunător. În loc de aşa ceva, m-am pomenit privind într-o pereche de ochi verzi ca smaraldele.

Era Adrian.

Treizeci

N-Am Dat Fuga În Braţele Lui, ca de obicei. Cum aş fi putut? După ce făcusem? Nu. Nu puteam să mă mai prefac. Încă nu ştiam prea sigur ce ne rezerva viitorul, mie şi lui Dimitri, cel puţin până-mi răspundea el la ultimatum. Ştiam, totuşi, că va trebui să-i redau libertatea lui Adrian. Sentimentele mele faţă de el erau încă puternice, şi mă întrebam dacă exista măcar o posibilitate, oricât de îndepărtată, ca noi doi să rămânem prieteni. Oricum ar fi fost, n-aveam cum să-l mai încurajez după ce mă culcasem cu Dimitri. Nu fusese o crimă, e adevărat, dar categoric fusese ceva dezonorant.

Şi totuşi… îmi dădeam bine seama că nu puteam să-i spun lui Adrian nimic din toate astea acum. Nu puteam s-o rup cu el într-un vis. Era aproape la fel de nepotrivit ca o despărţire printr-un bileţel. În plus, aveam senzaţia că… în fine, probabil o să mai am nevoie de ajutorul lui. Halal onoare! Curând, mi-am jurat. Curând o să-i spun.

Nu mi-a dat impresia că ar lua în seamă absenţa îmbrăţişării. În schimb, a observat altceva.

„Uau.”

Eram, dintre toate locurile din lumea asta, tocmai în

biblioteca de la Sf. Vladimir, şi l-am privit nedumerită peste mesele pentru studiu întinse înaintea noastră.

„Uau ce?”

„E... aura ta. E... uluitoare. Străluceşte. Adică, ea străluceşte mereu, dar azi... în fine, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu mă aşteptam, după toate câte s-au întâmplat.”

M-am foit, stânjenită. Dacă în mod normal mă aprindeam în preajma lui Dimitri, oare ce Dumnezeu putea să se-ntâmple cu aura mea după ce am făcut dragoste cu el?

„După toate câte s-au întâmplat?” am repetat, deviind subiectul.

Chicotind, s-a apropiat de mine. O mână a pipăit instinctiv după ţigări, dar s-a oprit şi apoi a căzut moale pe lângă corp.

„Ei, haide-acum! Toată lumea vorbeşte despre asta. Despre cum aţi răpit-o, tu şi cu Belikov pe Ispita — apropo, care-i treaba cu asta? — şi cum aţi obligat-o pe fata aia Alchimist să vă ajute. Sunt ştirile cele mai fierbinţi de pe-aici. În fine, în afara alegerilor. Se apropie ultimul test.”

„Aşa e”, am murmurat.

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când primise Lissa ghicitoarea. Îi mai rămăsese foarte puţin timp şi, din câte ştiam eu, ea tot nu avea un răspuns.

„Şi de fapt, de ce dormi în plină zi?” s-a mirat el. „Nu mă aşteptam să dau de tine. Mi-am închipuit că funcţionezi după orarul uman.”

„A... a fost o noapte grea, cu fuga de un batalion întreg de gardieni, şi toate alea.”

Adrian m-a luat de mână, încruntându-se uşor când şi-a dat seama că nu-i răspund la strânsoare. Dar încruntarea s-a risipit repede, lăsând locul zâmbetului său indolent.

„Ei bine, eu mi-aş face mai multe griji în legătură cu bătrânul tău decât cu ei. S-a făcut foc din cauză că n-ai rămas la cutie. Şi că nu reuşeşte să ajungă la Alchimişti. Şi, crede-mă, a tot încercat.”

Aproape că mi-a venit să râd, numai că nici acesta nu era un deznodământ pe care să mi-l fi dorit.

„Prin urmare, nu e chiar atât de atotputernic”, am remarcat, oftând. „Asta-i ceea ce ne trebuie. Sydney. Sau, în fine, tipul care e cu ea. Cel care se zice c-ar şti ceva.”

M-am întors cu gândul la întâmplarea aceea, revăzând

expresia de recunoaştere de pe faţa lui Ian. El îl cunoaşte pe tipul care a atacat-o pe Lissa şi l-a mituit pe Joe.

„De el avem nevoie.”

„Din ce-am prins din zbor", mi-a zis Adrian, „gardienii doar cam ard gazul prin hotel, preocupându-se mai ales să nu plece Alchimiştii. Însă tot îi controlează pe cei care intră. N-or să ne lase pe niciunul dintre noi — şi nici pe alţi Alchimişti — să intre. Mai sunt şi destui oameni cazaţi acolo, şi bănuiesc că Abe a încercat să se deghizeze... dar nu i-a mers.”

Bietul Zmeu.

„Ar trebui să aibă mai multă încredere în gardieni. Ei n-or să lase pe nimeni să intre sau să iasă, în afară de ai lor.”

Propriile-mi cuvinte m-au făcut să mă opresc brusc.

„Asta e...”

Adrian m-a privit bănuitor.

„O, nu. Cunosc privirea asta. O nouă nebunie e pe cale să se întâmple.”

L-am prins de mână, acum împinsă de entuziasm mai degrabă decât de dragoste.

„Du-te la Mihail. Zi-i să ne întâlnim...”

N-am mai ştiut ce să spun mai departe. Mai văzusem oraşul în care stăteau acum Alchimiştii. Fiind cel mai apropiat faţă de Curte, trecusem deseori cu maşina prin el. Mi-am scormonii creierul, încercând să găsesc vreun amănunt.

„La restaurantul cu firma roşie. E în capătul mai îndepărtat. Îşi face mereu reclamă pentru bufetul lui.”

„Uşor de zis, greu de făcut, micuţule dhampir. Ei se folosc de toţi gardienii de la Curte ca să ţină alegerile sub control. Dacă Lissa n-ar fi fost atacată, nici pe mama ta n-ar fi lăsat-o să stea cu ea. Nu cred că Mihail ar putea să scape.”

„Găseşte el o metodă”, am replicat, încrezătoare. „Spune-i că asta e... e cheia rezolvării crimei. Răspunsul. E foarte inventiv.”

Adrian mi s-a părut sceptic, dar îi era greu să-mi refuze ceva.

„Când?”

Într-adevăr, când? Era aproape amiază şi nu prea fusesem atentă unde anume poposiserăm. Cât ne-ar lua ca să ajungem la Curte? Din câte ştiam eu despre alegeri, cei care treceau şi de ultimul test trebuiau să ţină discursuri la începutul zilei moroilor, teoretic, pe urmă se trecea direct la vot... numai că, dacă planul nostru dădea rezultate, implicarea Lissei avea să

prelungească procesul electoral zile în şir. Cu condiţia să treacă testul.

„La miezul nopţii”, i-am răspuns.

Dacă ghiceam eu corect, Curtea avea să fie total absorbită de spectacolul alegerilor, ceea ce-i dădea lui Mihail mai multe şanse de scăpare. Cel puţin, aşa speram.

„O să-i transmiţi?” l-am întrebat pe Adrian.

„Pentru tine, orice”, a replicat Adrian, dăruindu-mi o plecăciune galantă. „Cu toate că mie mi se pare încă primejdios pentru tine să te implici direct în aşa ceva.”

„Trebuie s-o fac personal”, i-am zis. „Nu mai pot să mă ascund.”

A încuviinţat, ca şi cum ar fi înţeles. Dar nu eram prea sigură c-ar fi fost aşa.

„Îţi mulţumesc”, i-am zis. „Îţi mulţumesc foarte mult pentru tot. Şi-acum, du-te.”

Adrian mi-a zâmbit strâmb.

„Mamă, dar ştiu că nu stai pe gânduri când e să-l alungi pe unul din pat, hm?”

Am tresărit, gluma nimerind puţin cam prea aproape de ţintă.

„Vreau ca Mihail să fie pregătit din timp. Şi mai am nevoie să urmăresc ultimul test al Lissei.”

Cu asta, i-am readus seriozitatea lui Adrian.

„Are vreo şansă?” s-a interesat. „O să treacă?”

„Nu ştiu”, am recunoscut. „E greu de tot.”

„OK. Să vedem ce putem să facem”, a conchis, dându-mi o mică sărutare, iar buzele mele i-au răspuns mecanic, fără să implice şi inima. „Şi, Rose?” mi-a mai zis. „Vorbeam serios. Ai grijă. O să fii groaznic de aproape de Curte. Ca să nu mai pomenesc de gaşca de gardieni care te are în fruntea listei cu cei mai căutaţi criminali şi, probabil, o să-ncerce să te omoare.”

„Ştiu”, am zis, preferând să nu-i atrag atenţia că nu putea să fie vorba de niciun „probabil”.

Cu asta, el a dispărut, iar eu m-am trezit. Ciudat lucru, ceea ce am găsit în propria mea lume semăna mai mult a vis decât ceea ce fusese cu Adrian. Eram încă în pat cu Dimitri, cuibăriţi în aşternuturi, încă încolăciţi unul de celălalt. Dormea, cu acea înfăţişare paşnică rară pentru el, şi aproape îmi dădea impresia că zâmbeşte. Pentru o fracţiune de secundă, m-am gândit dacă

să-l trezesc şi să-l anunţ că era timpul să pornim la drum. O privire îndreptată spre ceas mi-a înăbuşit, din fericire, gândul acesta. Mai aveam timp, plus că se apropia ora testului. Trebuia să ajung la Lissa, şi aveam încredere că Sonya ar veni să ne trezească dacă dormeam cumva prea mult.

Cum era de aşteptat, estimasem bine cu privire la test. l.issa tocmai traversa peluzele Curţii, mergând de parcă s-ar fi dus la o înmormântare. Soarele, florile şi păsările nici nu existau pentru ea. Nici măcar alaiul ei nu prea reuşea s-o înveselească. Era cu Christian, cu mama mea şi cu Tasha.

— Nu pot, a zis ea, privind drept înainte, spre clădirea care avea să-i hotărască destinul. Nu pot să trec de testul ăsta.

Tatuajul o împiedica să divulge vreo altă informaţie.

— Eşti inteligentă. Strălucită, a încurajat-o Christian, ţinând-o de după mijloc, şi, într-un astfel de moment, îl adoram pentru încrederea care i-o arăta. Poţi să treci, i-a zis el.

— Tu nu înţelegi, a replicat ea, oftând.

Nu găsise vreun răspuns pentru şaradă, ceea ce însemna că planul nostru era în pericol... ca şi dorinţa ei de a se dovedi vrednică.

— Măcar o dată în viaţă, înţelege şi el, a intervenit Tasha, cu o uşoară tentă zeflemitoare în voce. Ştiu că poţi. Trebuie să poţi. Ne bazăm atât de mult pe asta.

Încrederea ei n-o făcea pe Lissa să se simtă mai bine. Dacă avea un efect, atunci acela era că sporea presiunea asupra ei. Avea să eşueze, exact cum îi arătase visul cu şedinţa de Consiliu, provocată de potir. Nici acolo nu găsise răspunsul.

— Lissa!

Strigătul i-a făcut să se oprească şi, întorcându-se, Lissa a văzut-o pe Serena alergând spre ea, acoperind repede cu picioarele ei lungi, atletice, distanţa dintre ele.

— Bună, Serena, i-a zis Lissa. Nu putem să stăm. Testul...

— Ştiu, ştiu.

Serena era îmbujorată la faţă, dar nu de efort, ci din cauza neliniştii. I-a întins grăbită o foaie de hârtie.

— Ţi-am făcut lista. Atâtea nume câte mi-am putut aminti.

— Ce listă? s-a mirat Tasha.

— Cu moroii pe care i-a pus regina să se antreneze, ca să vadă cât de bine sunt în stare să înveţe să se lupte.

Sprâncenele Tashei s-au înălţat în semn de surprindere. Nu

fusese de faţă când discutaseră data trecută.

— Tatiana antrena moroi pentru luptă? N-am auzit niciodată despre aşa ceva.

Aveam senzaţia că i-ar fi plăcut să se numere şi ea printre instructori.

— Cei mai mulţi n-au ştiut, a încuviinţat Lissa, despăturind foaia de hârtie. A fost strict secret.

Ceilalţi s-au înghesuit în jurul ei să citească numele, înşirate cu caligrafia îngrijită a Serenei. Christian a lăsat să-i scape un fluierat uşor.

— Poate c-o fi fost Tatiana deschisă faţă de ideea autoapărării, dar numai pentru anumite persoane.

— Da, l-a aprobat Tasha. Asta e, categoric, lista vedetelor de prima mână.

Toate erau nume din familiile regale. Tatiana nu-i introdusese în experimentul ei pe cei „din popor”. Aici era elita elitelor, cu toate că, după cum remarcase Ambrose, Tatiana făcuse tot posibilul să aleagă o mare varietate din punctul de vedere al vârstei şi al sexului.

— Camille Conta? s-a mirat Lissa. N-aş fi crezut. Mereu a fost foarte slabă la orele de sport.

— Şi iată o altă verişoară de-a noastră, a adăugat Christian, arătând locul în care era înscris numele Lia Ozera. Şi-a întors privirea spre Tasha, căreia încă nu-i venea să creadă. Ştiai ceva, a întrebat-o.

— Nu, nici n-aş fi ghicit.

— Şi jumătate dintre candidaţi, a cugetat cu voce tare Lissa. Rufus Tarus, Ava Drozdov şi Ellis Badica. Mare păcat că ei… o, Doamne! Mama lui Adrian?

Da, scria clar: Daniella Ivashkov.

— Hopa, a exclamat Christian.

Cam asta era şi reacţia mea.

— Sunt destul de convins că Adrian n-a ştiut nimic despre asta, a adăugat el.

— Şi ea e partizana luptei pentru moroi? a întrebat mama, surprinsă şi ea.

Lissa a clătinat din cap.

— Nu. Din câte ştiu eu despre ea, e categoric în favoarea lăsării întregii apărări în seama dhampirilor.

Niciunul dintre noi nu şi-o putea imagina pe frumoasa şi

cuviincioasa Daniella Ivashkov luptându-se.

— Ea şi-aşa o ura pe Tatiana, a remarcat Tasha. Sunt convinsă că asta a contribuit într-un mod încântător la evoluţia relaţiei dintre ele. Astea două se ciorovăiau mereu în spatele uşilor închise.

S-a aşternut o tăcere stânjenită.

Lissa şi-a ridicat privirea spre Serena.

— Cei de pe listă o întâlneau frecvent pe Tatiana? Aveau intrare la ea?

— Da, i-a răspuns, stingherită, Serena. Din ce spunea Grant, Tatiana urmărea fiecare şedinţă de antrenament. După moartea lui... ea a început să-i examineze individual pe elevi, să vadă cât de bine învăţaseră. După o scurtă ezitare, a adăugat: Cred... cred că e posibil să se fi întâlnit cu unii dintre ei şi în noaptea în care a fost omorâtă.

— Făcuseră destule progrese încât să înveţe cum se mânuieşte ţepuşa? s-a interesat Lissa.

— Da, i-a răspuns Serena, însoţindu-şi cuvântul cu o grimasă. Unii mai mult, alţii mai puţin.

Lissa a studiat din nou numele, simţind că-i vine rău. Atâtea ocazii. Atâtea mobiluri. Oare să fi fost aici răspunsul, pe bucata asta de hârtie? Oare numele criminalului să fi fost chiar sub ochii ei? Serena spusese data trecută că Tatiana îi alesese în mod intenţionat pe cei mai refractari faţă de antrenamente, probabil ca să vadă dacă şi îndărătnicii erau în stare să înveţe. Oare să fi mers prea departe cu cineva? În mod special, un nume îi tot apărea Lissei în minte.

— Îmi pare rău că vă întrerup, a intervenit mama.

Tonul şi alura ei arătau că nu mai era timp să facă pe detectivii: era momentul să se întoarcă la lucrurile serioase.

— Trebuie să plecăm, a zis ea, ca să nu ajungi prea târziu.

Dându-şi seama că mama avea dreptate, Lissa şi-a vârât foaia de hârtie în buzunar. Întârzierea la test era egală cu eşecul. I-a mulţumit Serenei, asigurând-o că făcuse ceea ce era bine. Apoi, prietenii mei s-au pus repede în mişcare, simţind presiunea timpului, în timp ce se zoreau spre clădirea în care se ţinea testul.

— Fir-ar să fie, a bombănit Lissa, într-unul dintre rarele ei momente când înjura. Nu prea cred că bătrâna doamnă ar tolera o cât de mică întârziere.

— Nimic, a rostit ea încetişor. O regină nu trebuie să posede nimic ca să guverneze, fiindcă trebuie să-i dăruiască poporului ei tot ce are. Chiar şi viaţa.

După cum se întindea zâmbetul ştirb al Ekaterinei, Lissa a ştiut că răspunsese corect.

— Felicitări, draga mea. Ai reuşit să ajungi până la votul de mâine. Sper că ţi-ai pregătit un discurs cu care să-ţi câştigi Consiliul de partea ta. Va trebui să-l rosteşti de dimineaţă.

Lissa s-a clătinat uşor, neştiind sigur ce-ar putea să spună acum, darămite într-un discurs oficial. Ekaterina a părut să-şi dea seama prin ce şoc trecea Lissa, iar zâmbetul care dăduse mereu impresia că ar fi unul răutăcios a devenit blând.

— O să fie bine. Ai reuşit până acum. Discursul e partea cea mai simplă. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine. Toţi Dragomirii dinaintea ta ar fi fost mândri.

Cuvintele ei au fost cât pe ce să-i aducă lacrimi în ochi Lissei, care a clătinat din cap.

— Nu ştiu ce să spun. Ştim cu toţii că eu nu sunt o candidata adevărată. A fost doar... în fine, un fel de teatru. Cumva, nu-i venea greu s-o recunoască în faţa Ekaterinei. Ariana e cea care merită coroana, a adăugat ea.

Ochii bătrâni ai Ekaterinei au sfredelit-o, iar zâmbetul acela s-a şters.

— Înseamnă că n-ai auzit. Nu, normal că n-aveai cum să auzi, la cât de repede s-au întâmplat toate.

— Ce să aud?

O expresie înduioşată a traversat faţa Ekaterinei şi, ulterior, aveam să mă întreb dacă toată această compasiune se datora mesajului pe care avea să-l transmită, sau reacţiei Lissei.

— Ariana Szelsky n-a trecut testul... n-a putut să dezlege enigma...

— Rose, Rose.

Dimitri mă zgâlţâia, şi am avut nevoie de câteva secunde ca să fac tranziţia de la şocata Lissa până la buimăcita Rose.

— Trebuie să..., a început el.

— O, Doamne, l-am întrerupt. N-o să-ţi vină să crezi ce-am văzut acum.

A înţepenit brusc.

— Lissa e bine?

— Mda, foarte bine, dar...

— Atunci, ne batem capul cu asta mai târziu. Acum, însă, trebuie să plecăm.

Abia atunci am observat că el era complet îmbrăcat, în timp ce eu eram încă goală.

— Ce se-ntâmplă?

— A trecut Sonya pe-aici şi... nu-ţi face probleme.

Expresia mea şocată care sigur îmi apăruse pe faţă îl făcuse să zâmbească.

— M-am îmbrăcat eu şi n-am lăsat-o să intre. Totuşi, mi-a zis că au sunat de la recepţie. Au început să-şi dea seama că au operat o cazare neobişnuită. Aşa că trebuie să dispărem de-aici.

La miezul nopţii. Trebuia să ne întâlnim cu Mihail la miezul nopţii şi să obţinem ultima piesă din puzzle-ul care ne apăsa pe toţi.

— Nicio problemă, am zis, azvârlind păturile de pe mine.

Imediat, am simţit privirea lui Dimitri oprindu-se pe trupul meu şi am rămas oarecum surprinsă de cât de admirativă şi flămândă era. Nu ştiu de ce, chiar şi după ce făcuserăm dragoste, m-aş cam fi aşteptat ca el să se detaşeze şi să-şi afişeze masca de gardian... mai ales ţinând seama de necesitatea subită a plecării.

— Ai văzut ceva care să-ţi placă? l-am întrebat, ca un ecou a ceea ce-i spusesem demult, când mă prinsese într-o poziţie compromiţătoare la şcoală.

— O mulţime, mi-a răspuns.

Emoţia pe care o vedeam arzând în ochii aceia era prea de tot pentru mine. Mi-am abătut privirea, iar inima a început să-mi bată cu putere în timp ce-mi trăgeam hainele pe mine.

— Nu uita, i-am zis încetişor. Nu uita...

N-am mai încheiat, dar nu era nevoie.

— Ştiu, Roza. N-am uitat.

Mi-am strecurat picioarele în pantofi, dorindu-mi să fi fost mai slabă şi să fi trecut peste ultimatum. Cu toate acestea, nu puteam Indiferent de tot ce se petrecuse între noi, atât verbal, cât şi fizic, indiferent cât de aproape era finalul nostru de basm frumos... nu exista viitor până când el nu putea să se ierte pe sine.

Sonya şi Jill erau gata şi ne aşteptau deja când am ieşit din cameră, şi ceva îmi spunea că Sonya ştia ce se întâmplase între

mine şi Dimitri. Blestemate aure! Sau poate că nici nu era nevoie de puteri magice ca să observi astfel de lucruri. Poate că era vorba doar despre lumina aceea care persista firesc pe chipul cuiva.

— Am nevoie să faci un farmec, i-am zis Sonyei de îndată ce ne-am aşternut la drum. Şi trebuie să poposim în Greenston.

— În Greenston? s-a mirat Dimitri. Pentru ce?

— Acolo sunt ţinuţi Alchimiştii.

Deja începusem să pun piesele cap la cap. Cine o ura pe Tatiana... atât din cauza personalităţii ei, cât şi a faptului că-l avea pe Ambrose? Cine-i purta pică pentru dorinţa ei ca moroii să se lupte cu strigoii? Cine se temea din cauză că ea încuraja spiritul şi efectele sale periculoase asupra utilizatorilor lui, cum ar fi, să zicem, Adrian? Cine-şi dorea să vadă pe tron o altă familie, care să sprijine noile crezuri? Şi cine s-ar fi bucurat să mă ştie închisă şi scoasa din peisaj? Am inspirat adânc, cu greu venindu-mi să cred ceea ce eram pe cale să spun.

— Şi acolo e locul în care o să găsim dovada că Daniella Ivashkov a asasinat-o pe Tatiana.

Treizeci şi unu

N-am fost eu singura care a ajuns la concluzia asta năucitoare. Când s-a trezit Curtea moroilor, la câteva ore după ce porniserăm la drum, şi Lissa punea piesele cap la cap în camera ei, în timp ce-şi pregătea discursul preelectoral.

Se gândise la toate argumentele pe care le enumerasem eu, plus alte câteva: cum ar fi, la cât de disperată se arătase Daniella ca nu cumva şi Adrian să fie implicat odată cu mine, situaţie în care, neîndoios, ar fi ieşit la lumină un plan minuţios ticluit. Mai era şi oferta Daniellei, ca vărul ei avocat, Damon Tarus, să mă apere la proces. Oare chiar m-ar fi ajutat? Sau nu cumva Damon ar fi lucrat, cu subtilitate, la şubrezirea apărării mele? Poate că amestecul grosolan al lui Abe fusese o binecuvântare pentru mine.

Inima îi bătea repede şi cu putere în timp ce-şi răsucea părul într-un coc. Prefera să şi-l lase liber, dar se gândise că, pentru evenimentul care urma, ar fi cazul să-şi compună o înfăţişare mai demnă. Rochia ei era din mătase, de un ivoriu mat, cu

mâneci lungi şi volane, lungă cam până la genunchi. Unii poate ar fi fost de părere că o astfel de culoare o făcea să arate ca o mireasă, dar când am văzut-o în oglindă, am ştiut că nimeni n-ar fi putut face o astfel de greşeală. Era luminoasă. Strălucitoare. Maiestuoasă.

— Nu se poate să fie adevărat, a zis ea, în timp ce-şi completa toaleta cu cerceii cu perle care-i aparţinuseră mamei ei.

Le împărtăşise teoria ei lui Christian şi Janinei, care erau acum cu ea, şi sperase pe jumătate ca ei să-i spună că e nebună. Nu-i spuseseră.

— Pare logic, a remarcat Christian, fără pic din sarcasmul lui obişnuit.

— Doar că deocamdată nu prea există o dovadă solidă, a adăugat mama, mereu practică. Doar grămezi de chestii indirecte.

— Mătuşa Tasha vorbeşte cu Ethan, să afle dacă Daniella a fost cumva acolo în noaptea crimei, a zis Christian, strâmbându-se uşor, încă deloc bucuros să ştie că mătuşa lui are un iubit. Daniella nu apărea pe listele oficiale, însă mătuşa Tasha e obsedată că unele consemnări e posibil să fi fost modificate.

— Nu m-ar mira. Dar, chiar şi-aşa, plasarea Daniellei acolo la momentul potrivit ar fi un început de probă, nu o dovadă solidă.

Zău că mama ar fi trebuit să se facă avocat. Ea şi cu Abe ar fi putut să-şi deschidă împreună un birou de avocatură.

— Tot atâtea dovezi au şi împotriva lui Rose! a exclamat Lissa.

— Dacă laşi deoparte ţepuşa, i-a amintit Janine. Şi lumea e mai dispusă să dea crezare unor dovezi sumare care s-o acuze pe Rose, decât pe Lady Daniella Ivashkov.

Lissa a oftat, ştiind că avea dreptate.

— Măcar dac-ar reuşi Abe să stea de vorbă cu Alchimiştii. Avem nevoie de ceea ce ştiu ei.

— O s-o facă, a replicat mama, încrezătoare. Doar că-i ia ceva timp.

— Dar noi n-avem timp! a explodat Lissa.

Dramatica întorsătură a evenimentelor îi oferea spiritului o frumoasă ocazie de a-şi ridica hidosul cap, şi, ca întotdeauna am încercat să absorb întunericul din Lissa. Ai fi zis că mi-am

învăţat lecţia după întâmplarea cu Victor, dar, ce să-i faci, vechile deprinderi se uită cu greu. Ei au prioritate.

— Marie Conta şi Rufus Tarus sunt singurii candidaţi rămaşi! a continuat ea. Dac-o să câştige el, Daniella o să capete multă influenţă. Şi-atunci, n-o să-i mai dovedim niciodată nevinovăţia lui Rose.

Eşecul Arianei la ultimul test se abătuse ca o uriaşă lovitură asupra tuturor, zdrobind un viitor pe care Lissa îl crezuse dăltuit în piatră. Fără Ariana, deznodământul nu arăta deloc plăcut. Marie Conta nu era printre preferatele Lissei, dar simţea că ar fi o mai bună conducătoare decât Rufus. Din nefericire, familia Conta cam tăcuse în domeniul politicii în ultimii ani, fapt care o lăsase cu mai puţini aliaţi şi prieteni. Balanţa se apleca periculos în favoarea lui Rufus. Era frustrant. Dacă reuşeam s-o ducem pe Jill acolo, atunci ar putea să voteze şi Lissa, iar într-un Consiliu din douăsprezece persoane, până şi un singur vot putea să fie decisiv.

— Avem timp, a replicat mama, calmă. N-o să fie niciun vot astăzi, după controversele pe care o să le provoci. Şi, cu fiecare zi de amânare a alegerilor, avem încă o şansă de a ne consolida situaţia. Suntem aproape. Putem s-o facem.

— Dar nu putem să-i spunem lui Adrian despre asta, i-a prevenit Lissa, pornind spre uşă, fiindcă venise vremea plecării.

Tipicul rânjet superior a revenit pe faţa lui Christian.

— Asta, a zis el, e o problemă asupra căreia putem să fim cu toţii de acord.

Sofisticatul salon de bal — încă o dată transformat în sală de Consiliu, din motive de spaţiu — arăta ca la un concert de rock. Înăuntru, lumea se bătea pentru locuri. Unii, dându-şi seama că ar fi inutil, se instalaseră în afara clădirii, pe jos, ca la un picnic. Din fericire, cineva avusese strălucita idee de a amplasa un sistem de sonorizare, cu difuzoare în exterior, astfel încât cei care nu reuşiseră să intre să poată totuşi asculta dezbaterile. Gardienii îşi croiau drum prin mulţime, încercând să ţină haosul în frâu... mai ales la sosirea candidaţilor.

Marie Conta şi-a făcut apariţia imediat înaintea Lissei, şi chiar dacă era candidata cea mai slab cotată, tot s-au auzit urlete şi izbucniri entuziaste în rândul mulţimii. În grabă — şi cu brutalitate, când era necesar — gardienii au împins gloata deoparte, astfel încât ea să poată trece. O astfel de atenţie

trebuie să fi fost înspăimântătoare, însă Mărie n-o arăta. Înainta mândră, zâmbindu-le deopotrivă susţinătorilor şi nesusţinătorilor. Atât eu, cât şi Lissa ne-am amintit cuvintele lui Christian: Eşti candidata la tron. Comportă-te ca atare. O meriţi. Eşti cea din urmă dintre Dragomiri. O fiică de neam regal.

Şi exact aşa s-a şi comportat. Era vorba şi de altceva, pe lângă imboldurile lui Christian. Acum, că trecuse de toate cele trei teste, solemnitatea străvechii festivităţi spre care se îndrepta continua să sporească. Lissa a pătruns în clădire, cu capul sus. N-aveam cum să-i văd tot corpul, dar recunoşteam senzaţia mersului ei graţios, demn. Mulţimea i-l adora, şi mi-a trecut prin mine că publicul acesta era şi mai zgomotos datorită faptului că, în majoritate, nu provenea din familii regale. Cei strânşi afară erau moroi de rând, cei care ajunseseră cu adevărat s-o iubească. „Urmaşa Alexandrei!” „Aduceţi dragonul înapoi!” Iar pentru unii era de ajuns să-i strige numele, adăugând epitete împrumutate de la eroina unei vechi legende ruseşti cu acelaşi nume: „Viteaza Vasilisa!” „Frumoasa Vasilisa!”

Ştiam că nimeni nu-i ghicea temerile interioare. Se pricepea atât de bine să şi le-ascundă. Christian şi mama, care la început o încadraseră, au rămas în urmă ca la un semn, lăsând-o pe Lissa să meargă cu câţiva paşi înainte. Poziţia şi autoritatea Lissei nu puteau fi puse la îndoială. Fiecare pas îl făcea cu încredere, amintindu-şi că şi bunicul ei mersese pe acelaşi drum. A încercat să-i dăruiască mulţimii un zâmbet care era atât demn, cât şi sincer. Probabil că a dat roade, fiindcă mulţimea a înnebunit şi mai rău. Iar când s-a oprit să comenteze stindardul înfăţişând un dragon pe care-l pictase un tip pentru susţinerea ei, artistul a fost cât pe ce să leşine pentru că o personalitate ca ea îl observase şi-l complimentase.

— E ceva fără precedent, a remarcat mama, după ce au ajuns să intre cu bine. Niciodată n-a mai fost atât popor. În mod sigur nu la ultimele alegeri.

— De ce sunt atât de mulţi de data asta? a întrebat-o Lissa, încercând să-şi readucă respiraţia sub control.

— Pentru că s-a iscat atâta senzaţie, cu asasinatul şi cu felul în care ai tulburat tu legile. Pentru asta şi... în fine, pentru modul în care le-ai câştigat inimile tuturor ne-regalilor de-

afară. Şi dhampirilor, de asemenea. Avem emblema dragonului într-una dintre camerele noastre pentru cafea, ştiai? Cred că până şi unii dintre cei din familiile regale te iubesc, deşi poate asta s-ar datora numai ciudei faţă de cine ştie ce altă familie cu care ar fi în dispută. Dar, sincer? Dac-ar fi după toată lumea asta, şi nu numai după Consiliu — şi, mă rog, dacă tu ai îndeplini condiţiile de eligibilitate — eu cred că ai câştiga.

Deşi s-a strâmbat, Lissa a adăugat apoi, cam cu jumătate de glas:

— Vrei să fiu şi eu sinceră? Cred că ar trebui să ne alegem conducătorii prin vot popular. Fiecare moroi ar trebui să voteze, nu doar o mână de familii de elită.

— Ai grijă, prinţesă, a glumit Christian, petrecându-şi braţul pe după al ei. E genul de afirmaţii care ar putea declanşa o nouă revoluţie. Câte una, pe rând, bine?

Mulţimea din salonul de bal nu era atât de înnebunită pe cât se arătase cea de-afară… dar era destul de aproape. De data aceasta, gardienii erau pregătiţi pentru un număr atât de mare de spectatori şi se asiguraseră că menţin totul sub un strict control încă de la bun început. Ţineau o evidenţă riguroasă a tuturor persoanelor cărora li se permitea accesul în sală şi puneau capăt oricărei gâlcevi între cei din familiile regale şi ceilalţi. Dar tot era o privelişte de natură să intimideze, iar Lissa simţea nevoia să-şi amintească în permanenţă că, jucând acest rol, mă ajuta pe mine. Pentru mine, era în stare să îndure orice, chiar şi spectacolul acesta public. De astă dată, din fericire, au dus-o destul de repede în partea din faţă a sălii, unde fuseseră amplasate trei scaune pentru candidaţi, cu faţa spre mulţime. Rufus şi Marie se aşezaseră deja, discutând cu voce scăzută cu câţiva aleşi membri ai familiilor. În jurul lor se postaseră gardieni. Lissa, evident, era singură, însă, când a văzut-o pe Tasha apropiindu-se, le-a făcut semn gardienilor din preajmă să-i permită să treacă.

Tasha s-a ghemuit lângă Lissa, vorbind încet şi stând cu un ochi prudent pe Rufus, care discuta cu cineva.

— Veşti rele. Mă rog, depinde din ce unghi le priveşti. Ethan zice că Daniella a fost acolo în noaptea aia. Ea şi Tatiana s-au întâlnit, singure. El nu şi-a dat seama că n-a fost trecută în registru. Altcineva a făcut însemnările, în numele tuturor gardienilor de serviciu, dar el jură că a văzut-o pe Daniella cu

ochii lui.

Lissa s-a crispat. Sperase, în adâncul sufletului — ba chiar se rugase — să fi comis o eroare, fiindcă era imposibil ca mama lui Adrian să fi fost făptaşa. Şi-a înclinat repede capul, în semn că înţelesese.

— Îmi pare rău, i-a mai zis Tasha. Ştiu că-ţi plăcea de ea.

— Cred că mai mult mă îngrijorează Adrian. Nu ştiu cum o să îndure el toate astea.

— Greu, a replicat Tasha, fără menajamente. După tot ce înfruntase ea de pe urma părinţilor lui Christian, ştia mai bine decât oricine ce însemna să fii trădat de cineva din propria familie. Dar o să reziste el, a asigurat-o apoi. Şi, imediat cum o să putem scoate la lumină toate dovezile, o să-i avem pe Dimitri şi pe Rose înapoi.

Cuvintele acestea au umplut-o de speranţă pe Lissa, dându-i putere.

— Mi-e atât de dor de ea, a mărturisit. Mi-aş fi dorit să fie deja aici.

Tasha i-a zâmbit compătimitor şi a bătut-o pe umăr.

— Foarte curând. Or să se-ntoarcă foarte curând. Tu doar să treci de asta. Poţi s-o faci. Poţi să schimbi totul.

Lissa nu era atât de convinsă, însă Tasha s-a grăbit să se alăture „prietenilor ei activişti” şi a fost înlocuită de… Daniella.

Venise să discute cu Rufus, oferindu-i sprijin şi dragoste familială. Lissa nici nu suporta s-o privească, simţindu-se şi mai rău când Daniella i s-a adresat.

— Nu ştiu sigur cum ai ajuns să fii amestecată în toată povestea, draga mea, dar mult noroc.

Zâmbetul Daniellei părea sincer, însă nu exista nicio îndoială în privinţa candidatului pe care îl sprijinea. Deodată, expresia ei amabilă a lăsat locul îngrijorării.

— L-ai văzut cumva pe Adrian? Eram sigură c-o să-l găsesc aici. Ştiu că gardienii l-ar fi lăsat să intre.

Excelentă întrebare. Lissa nu-l mai văzuse cam de o zi.

— Nu, nu l-am văzut. Poate că doar întârzie. îşi aranjează părul, sau mai ştiu eu ce.

Să sperăm că nu mai era leşinat pe undeva.

Daniella a oftat.

— Sper şi eu.

Şi a plecat, ocupându-şi locul din public. Din nou, tatăl lui

Adrian era cel care conducea şedinţa şi, după câteva încercări nereuşite, în sală s-a aşternut tăcerea.

— În ultima săptămână, a început Nathan, vorbind într-un microfon, mulţi candidaţi merituoşi au dat testele cerute pentru guvernarea poporului nostru. În faţa noastră se află cei trei rămaşi: Rufus Tarus, Marie Conta şi Vasilisa Dragomir.

Tonul lui Nathan a sunat nemulţumit la pronunţarea ultimului nume, însă, deocamdată, legea îi permitea Lissei să-şi ţină discursul. Abia după aceea avea să-şi intre în rol inconsistenţa legii şi întreg iadul să se dezlănţuie.

— Aceştia trei au demonstrat că au capacitatea de a domni şi, ca o ultimă acţiune din partea lor, înainte ca noi să votăm, fiecare va vorbi despre planurile sale în favoarea poporului nostru.

Rufus s-a ridicat primul, transmiţând exact genul de mesaj la care mă aşteptasem. Miza pe temerile moroilor, promiţând forme extreme de protecţie… majoritatea acestora implicându-i pe dhampiri, dar fără să intre în prea multe detalii.

— Siguranţa noastră trebuie să fie principala preocupare, a proclamat el. Cu orice preţ. Va fi greu? Da. Vor fi sacrificii? Da. Dar nu merită aşa ceva copiii noştri? Nu ne pasă de ei?

Aducerea în discuţie a copiilor era ceva pur şi simplu josnic, după părerea mea. Bine măcar că-i lăsase pe căţeluşi în pace.

De asemenea, a folosit şi trucuri politicianiste murdare, defăimându-şi rivalii. Marie a fost blamată în principal pentru lipsa de activitate a familiei sale. În schimb, Lissa reprezenta o ţinta grozavă. A tot bătut câmpii pe seama vârstei ei, pe primejdiile utilizării spiritului, ca şi pe faptul că însăşi prezenţa ei acolo constituia, în primul rând, o violare a legii.

Discursul ţinut de Marie a fost mult mai gândit şi amănunţit. A expus într-un mod foarte explicit planuri de rezolvare pentru tot felul de probleme, în majoritatea lor rezonabile. Nu eram de acord cu tot ceea ce spusese, însă mi-era clar că e competentă şi că nu se coboară până la ponegrirea contracandidaţilor. Din nefericire, nu avea nici pe departe carisma lui Rufus, şi tristul adevăr era că aşa ceva putea să conteze enorm. Monotona ei încheiere i-a rezumat nu numai discursul, ci şi personalitatea.

— Acestea sunt motivele pentru care ar trebui să fiu regină. Sper că v-a plăcut discursul şi că veţi vota pentru mine când va sosi momentul. Vă mulţumesc.

Şi s-a aşezat brusc.

A sosit, în fine, şi rândul Lissei. Stând în faţa microfonului, şi-a văzut deodată cu ochii visul din potir, când se bâlbâise în faţa Consiliului. Dar nu, aici era în realitate. N-avea să dea greş. Avea să meargă mai departe.

— Suntem un popor în război, a început ea, cu o voce răsunătoare şi limpede. Suntem atacaţi permanent... dar nu numai de strigoi. Ci şi de ai noştri. Suntem divizaţi. Ne luptăm între noi. Familie contra familie. Regali contra ne-regali. Moroi contra dhampiri. Evident că strigoii ne decimează. Ei, măcar, sunt uniţi în spatele unui ţel: să ucidă.

Dac-aş fi fost eu acolo, în public, sigur m-aş fi aplecat în faţă, cu gura căscată. Aşa, erau destui care făceau asta în locul meu. Cuvintele ei erau alerte. Şocante. Şi absolut captivante.

— Suntem un singur popor, a continuat ea. Moroi şi dhampri deopotrivă.

Mda, şi aici s-au mai tăiat câteva respiraţii.

— Şi, chiar dacă e imposibil ca fiecărei persoane să i se facă pe voie, nimeni nu va obţine nimic dacă nu ne vom uni şi nu vom găsi calea de a ne întâlni la mijloc... chiar dacă asta implică opţiuni dificile.

Şi atunci, într-un stil extraordinar, a explicat cum se putea proceda. E adevărat, n-avea timp să ofere detalii de fineţe pentru absolut toate problemele lumii noastre, însă le-a atins pe foarte multe dintre cele importante. Şi a reuşit s-o facă într-un mod în care nu ofensa prea rău pe nimeni. La urma urmei, avea dreptate afirmând că nu li se putea face pe voie tuturor. În continuare, a vorbit despre dhampiri, care reprezentau cei mai buni războinici ai noştri... şi despre faptul că ar fi şi mai buni dacă ar avea o voce mai puternică în favoarea lor. A spus că şi cei care nu făceau parte din familiile regale aveau nevoie ca vocea să li se audă mai puternic... dar nu cu preţul pierderii preamăritelor spiţe regale care ne defineau poporul. În cele din urmă, abordând problema pregătirii moroilor pentru autoapărare, i-a accentuat într-adevăr importanţa... dar nu ca pe ceva obligatoriu şi nu ca pe unica metodă pe care ar fi necesar s-o explorăm.

Da, avea câte ceva pentru fiecare, şi se exprima superb şi carismatic. Era genul de discurs care putea determina poporul s-o urmeze oriunde. Şi a încheiat cu:

— Noi totdeauna am îmbinat vechiul cu noul. Ne-am păstrat magia, alături de tehnologie. Ne desfăşurăm aceste şedinţe cu pergamente şi... cu aşa ceva, a adăugat, zâmbind şi ciocănind microfonul cu degetul. Astfel am reuşit să supravieţuim. Ne păstrăm rădăcinile trecutului şi ne îmbrăţişăm prezentul. Luăm din toate ceea ce este mai bun şi devenim mai puternici. Astfel am supravieţuit. Astfel vom supravieţui.

Încheierea ei a fost urmată de tăcere... şi deodată au pornit ovaţiile. De fapt, am auzit mai întâi vuietul celor de afară, de pe gazon, înainte să înceapă şi înăuntru. Persoane despre care aş fi jurat că-i sprijină pe alţii erau practic în lacrimi, şi nu uitasem că majoritatea celor pe care-i văzusem în încăperea aceasta era alcătuită din membrii familiilor regale. Lissa însăşi ar fi vrut să izbucnească în lacrimi, însă şi-a păstrat cu mult curaj rangul. Când, în sfârşit, s-a aşezat la loc, iar mulţimea s-a liniştit, Nathan şi-a reluat rolul.

— Da, a zis el. A fost un discurs foarte drăguţ, unul pe care l-am savurat cu toţii. Acum, însă, a sosit momentul în care Consiliul va vota noul nostru conducător şi — potrivit legii — numai doi candidaţi sunt eligibili pentru această demnitate: Rufus Tarus şi Marie Conta.

Doi moroi, câte unul pentru familia Tarus şi, respectiv, Conta s-au apropiat, alăturându-li-se candidaţilor. Privirea lui Nathan s-a oprit asupra Lissei, care se ridicase odată cu ceilalţi, însă rămăsese singură.

— În conformitate cu legile electorale — legi în vigoare încă de la începuturile lumii — fiecare candidat trebuie să se prezinte în faţa Consiliului însoţit de cineva din neamul său, astfel încât să demonstreze puterea şi unitatea familiei. Ai o astfel de persoană?

Lissa l-a privit în ochi fără să clipească.

— Nu, Lord Ivashkov.

— Atunci, mă tem că rolul tău din acest joc s-a terminat, prinţesă Dragomir, a rostit el, zâmbind. Poţi să stai jos.

Da. Acesta a fost momentul în care s-a dezlănţuit întreg iadul

Auzisem de-atâtea ori expresia: „Şi mulţimea a înnebunit!” Acum, o vedeam cu ochii mei. În bună parte a timpului, nici măcar nu puteam să-mi dau seama cine striga şi în sprijinul a ce. Se contraziceau în grupuri, şi unu la unu. Vreo doi moroi în blugi provocau oricare persoană bine îmbrăcată peste care

dădeau, acţionând conform iraţionalei presupuneri că oricine purta veşminte frumoase era dintr-o familie regală şi că toţi cei din familiile regale o urau pe Lissa. Devotamentul lor faţă de ea era admirabil, înfiorător, dar admirabil. Un grup provenit din familia Tarus stătea faţă-n faţă cu altul din familia Conta, arătând de parcă s-ar fi pregătit fie pentru o bătălie între bande, fie pentru un concurs de dans. Era una dintre cele mai bizare împerecheri dintre toate, din moment ce tocmai aceste două familii erau singurele care ar fi trebuit să se afle într-un perfect consens în toate privinţele.

Şi tot aşa au ţinut-o. Toată lumea se contrazicea pe tema posibilităţii ca Lissa să fie eligibilă pentru vot. Se contraziceau pe tema convocării unei sesiuni menite să modifice legile chiar atunci, pe loc. Unii se contraziceau cu privire la lucruri de care nu mai auzisem în viaţa mea. Un val de gardieni năpustindu-se spre uşă m-a făcut să cred că mulţimea de afară încerca să intre. Mama făcea parte din acest sistem defensiv, şi am ştiut că avusese dreptate: nu avea să se ţină nicio votare azi, cu toată anarhia asta. Erau obligaţi să închidă şedinţa şi să mai încerce o dată şi mâine.

Lissa fixa mulţimea cu privirea, simţindu-se ca paralizată, incapabilă să ţină pasul cu toată această agitaţie. Deodată, stomacul i-a tresăltat în clipa în care prin minte i-a trecut un gând. În tot acest timp, ea jurase că va respecta demnitatea tradiţiilor electorale. Cu toate acestea, tocmai din cauza ei situaţia era acum... oricum, numai demnă nu. Totul era din vina ei. Şi atunci, privirea i s-a oprit asupra unei persoane aşezate într-un colţ mai ascuns, departe de vacarm. Era Ekaterina Zeklos. Bătrâna fostă regină i-a întâlnit privirea Lissei... şi i-a făcut cu ochiul.

Am şters-o din sala aceea, nemaiavând nevoie să văd nimic din certurile lor. M-am întors la călătoria cu automobilul, cu un nou gând în minte. Cuvintele Lissei îmi arseseră sufletul. Îmi tulburaseră inima. Şi, chiar dacă îşi ţinuse discursul doar ca să le întindă o momeală, pusese pasiune în aceste cuvinte: un crez arzător. Dac-ar fi fost regină, s-ar fi ţinut de aceste cuvinte.

Şi acela a fost momentul în care am ştiut. Ea va fi regină.

Am hotărât, acolo şi atunci, că voi face să fie aşa. N-o s-o aducem pe Jill la Curte doar ca să-i oferim Lissei locul din Consiliu şi dreptul de vot. Jill îi va dărui Lissei statutul care le

va permite moroilor să voteze pentru ea. Şi Lissa va câştiga.

Fireşte, mi-am păstrat pentru mine gândurile acestea.

— Asta numesc eu o înfăţişare periculoasă, a zis Dimitri, aruncându-mi o scurtă privire, după care şi-a întors ochii spre drum.

— Ce înfăţişare? am întrebat, nevinovată.

— Cea care spune că tocmai ţi-a venit o idee.

— Nu mi-a venit doar o idee. Mi-a venit o idee grozavă.

Astfel de glume o făceau de obicei pe Jill să râdă, dar când m-am întors spre bancheta din spate, unde stătea ea, am constatat că nu prea găsea motive de amuzament.

— Hei, eşti bine? am întrebat-o.

Ochii aceia ca jadul s-au concentrat asupra mea.

— Nu ştiu sigur. S-au întâmplat cam multe. Şi nu prea pot să-mi dau seama ce-o să se-ntâmple mai departe. Mă simt... ca un fel de obiect care urmează să fie folosit în planul de bază al cuiva. Ca un pion.

Am simţit o strângere de inimă de vinovăţie. Victor mereu ne folosea de alţii în jocurile lui. Oare nu procedam şi eu la fel? Ba nu. Eu ţineam la Jill.

— Tu nu eşti un obiect, nici un pion, i-am zis. Dar eşti foarte, foarte importantă şi, datorită ţie, multe lucruri foarte bune se vor întâmpla.

— Totuşi, n-o să fie chiar atât de simplu, nu? a remarcat ea înţeleaptă în ciuda vârstei. Situaţiile se înrăutăţesc înainte să se îmbunătăţească, nu-i aşa?

Nu mă simţeam în stare s-o mint.

— Mda. Dar apoi o s-ajungi să iei legătura cu mama ta... şi, în fine, cum ţi-am spus, se vor întâmpla lucruri bune. Gardienii mereu spun „Ei au prioritate” atunci când vine vorba despre moroi. Nu e exact acelaşi lucru pentru tine, dar făcând asta... adică...

Mi-a adresat un zâmbet care nu părea prea bucuros.

— Mda, m-am prins. E pentru un bine general, corect?

Sonya îşi petrecuse cea mai mare parte a drumului de până acum lucrând la un farmec pentru mine, cu ajutorul unei brăţări din argint pe care o cumpăraserăm de la un magazin cu cadouri de la marginea şoselei. Arăta cam de prost-gust, dar era din argint veritabil, şi asta conta. Când mai aveam cam o jumătate de oră până în Greenston, a considerat că e gata şi

mi-a întins brăţara. Mi-am strecurat-o la încheietură şi i-am privit pe ceilalţi.

— Ei?

— Eu nu văd nimic, mi-a zis Sonya, dar, dacă stau să mă gândesc, nici n-aş avea cum.

Jill şi-a mijit ochii spre mine.

— Pari un pic înceţoşată... ca şi cum ar trebui să clipesc de câteva ori până să te văd.

— Aşa zic şi eu, a confirmat Dimitri.

Sonya a fost mulţumită.

— Aşa trebuie să arate cineva în ochii celor care ştiu că i s-a făcut un farmec. Sper că toţi ceilalţi gardieni or să vadă o cu totul altă faţă.

Era o variantă a ceea ce făcuse Lissa atunci când îl scoseserăm pe Victor din închisoare. Diferenţa era că aici fusese nevoie de ceva mai puţină magie, fiindcă Sonya nu trebuise decât să-mi modifice puţin trăsăturile, nefiind necesar să-mi ascundă şi originea de dhampir. În acelaşi timp, avea şi mai multă experienţă decât Lissa.

Restaurantul pe care-l alesesem în Greenston era de mult închis când am ajuns noi, pe la unsprezece şi jumătate. Parcarea era aproape întunecată, dar tot am reuşit să disting o maşină într-un colţ din fundul ei. Tot ceea ce puteam să sper era ca Mihail să fi ajuns mai devreme... şi nu o trupă de şoc a gardienilor.

Dar, după ce am parcat în apropiere, am observat că, într-adevăr, Mihail era cel care cobora din ea... împreună cu Adrian.

A zâmbit văzându-mă, bucuros că-mi făcea o surpriză. Pe bune, ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, după ce i-am cerut să-i transmită mesajul lui Mihail. Adrian sigur găsea el cum să vină. Stomacul mi s-a întors pe dos. Nu, nu. Nu asta. N-aveam timp să mă ocup de problemele mele amoroase. Nu acum. Nici măcar nu ştiam ce-aş putea să-i spun lui Adrian. Din fericire, nici n-am mai avut ocazia să vorbesc.

Mihail s-a îndreptat cu paşi mari spre noi, cu acea eficienţa a gardienilor, pregătit să afle ce misiune aveam în minte. S-a oprit brusc când a văzut-o pe Sonya coborând din maşină. La fel şi ea. Au rămas amândoi încremeniţi, cu ochii mai mari decât părea posibil din punct de vedere fizic. Am ştiut atunci că noi, ceilalţi, încetaserăm să mai existăm, la fel ca şi planurile

noastre, misiunile şi… în fine, lumea întreagă. În momentul acela, doar ei doi mai existau.

Deodată, Sonya a scos un strigăt sugrumat, după care s-a repezit spre el. Asta l-a smuls pe Mihail din visare, tocmai la timp cu s-o cuprindă în braţe. Sonya a început să plângă, şi am văzut lacrimi şi pe chipul lui. Dându-i deoparte părul căzut pe faţă, i-a cuprins obrajii cu palmele, privind-o cu nesaţ şi repetând, iar şi iar.

Eşti tu… eşti tu… eşti tu…

Sonya a încercat să-şi şteargă ochii, dar degeaba.

Mihail… îmi pare rău… îmi pare atât de rău…

Nu contează, a oprit-o el, sărutând-o şi apoi retrăgându-se doar cât s-o poată privi în ochi. Nu contează. Nimic nu mai con teză, decât că suntem din nou împreună.

Asta a făcut-o să plângă şi mai tare. Şi-a îngropat faţa la pieptul lui, iar braţele lui Mihail au strâns-o cu şi mai multă ardoare.

Noi, ceilalţi, rămăseserăm la fel de încremeniţi pe cât fuseseră, puţin mai devreme, cei doi îndrăgostiţi. Mi se părea nepotrivit să asistăm la aşa ceva. Era prea intim: noi n-ar fi trebuit să fim acolo. Şi totuşi… în acelaşi timp, nu-mi ieşea din minte gândul că exact aşa îmi închipuisem eu că ar arăta reîntâlnirea mea cu Dimitri după ce-l readusese Lissa la viaţă. Iubire. Iertare. Acceptare.

I-am întâlnit pentru scurt timp privirea lui Dimitri, şi simţul acela supranatural mi-a spus că el îşi amintea acum cuvintele mele: Trebuie să te ierţi. Dacă nu poţi, atunci nu poţi nici să mergi mai departe. Nu putem. Mi-am întors ochii de la el, privind din nou fericitul cuplu, ca nu cumva el să-mi observe sfâşierea interioară. Doamne, cât îmi doream şi eu ceea ce aveau Mihail şi Sonya! Un final fericit. Iertarea trecutului. Un viitor luminos înainte.

Jill s-a smiorcăit lângă mine, şi am cuprins-o cu un braţ. Micul sunet parcă l-a adus pe Mihail din nou în lumea noastră. Încă ţinând-o pe Sonya în braţe, şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc pentru asta. Orice ai nevoie. Absolut orice…

— Stai, stai, l-am întrerupt, de teamă că aş putea să mă sufoc. Abia izbutisem să-mi alung, clipind, lacrimile trădătoare.

Mă bucur... mă bucur c-am reuşit, şi, mă rog... de fapt n-am fost deloc eu...

— Totuşi... Mihail şi-a coborât privirea spre Sonya, care-i zâmbea printre lacrimi. Tu mi-ai redat lumea.

— Sunt atât de fericită pentru tine... şi vreau să ai parte de fericirea asta, să te bucuri de ea chiar acum. Dar am nevoie să-mi faci un serviciu. Un ultim serviciu.

Sonya şi Mihail au schimbat între ei o privire cunoscătoare. N-ai fi ghicit în ruptul capului că fuseseră despărţiţi vreme de trei ani. Ea a făcut un semn de încuviinţare, iar el şi-a întors privirea spre mine.

— Mi-am închipuit că de-asta m-a adus el aici, a zis, înclinându-şi capul în direcţia lui Adrian.

— Am nevoie să mă strecori în hotelul în care stau Alchimiştii.

Micul zâmbet de pe faţa lui Mihail a pierit instantaneu.

— Rose... nu pot să te strecor nicăieri. Simplul fapt că eşti atât de aproape de Curte e şi-aşa destul de periculos.

Atunci, mi-am scos brăţara din buzunar.

— Mă deghizez. N-or să ştie că eu sunt. Există vreun motiv pentru care ai avea nevoie să vorbeşti cu Alchimiştii?

O ţinea în continuare pe Sonya în braţe, dar ochii i s-au înnegurat, în timp ce se gândea.

— Sunt gardieni în apropierea camerelor lor. Am putea, probabil, să ne dăm drept cei veniţi să-i schimbe.

Dimitri a clătinat aprobator din cap.

— Dacă e prea mare diferenţa faţă de ora la care au programat schimbul, s-ar cam ridica vreo câteva sprâncene... dar să sperăm că veţi avea timp suficient cât să intraţi şi să aflaţi ce trebuie. Probabil că gardienii se preocupă mai mult să nu le iasă Alchimiştii decât să nu-i lase să intre la ei pe alţi gardieni.

— Absolut, a confirmat Mihail. Aşadar, tu şi cu mine, Rose?

— Îhî, am zis. Cu cât mai puţini, cu atât mai bine. Destui câţi să-i luăm la întrebări pe Sydney şi pe Ian. Presupun că toţi ceilalţi ne aşteaptă aici, nu?

— Eu nu plec nicăieri, a anunţat Sonya, sărutându-l pe obraz.

Adrian se apropiase agale între timp, iar acum tocmai trimitea un pumn uşor, frăţesc, în braţul lui Jill.

— Iar eu o să stau să aflu cum Dumnezeu ai ajuns implicată

în toate astea, Ispită.

Jill a reuşit să-şi aducă pe buze un zâmbet pentru el. Adrian îi căzuse cu tronc destul de rău, şi era doar o dovadă a stresului prin care trecea faptul că nu se înroşise şi nu i se înmuiaseră genunchii. Au început să converseze între ei, iar Dimitri mi-a făcut semn să merg cu el în spatele maşinii, unde să nu fim văzuţi.

— E periculos, mi-a spus, încet. Dacă farmecul îşi pierde efeclul, probabil că nu mai ajungi să ieşi din hotelul ăla.

Mai era şi un vie nerostit ca încheiere a frazei lui.

— N-o să şi-l piardă. Sonya e foarte pricepută. În plus, dacă e să fim prinşi, poate c-or să mă ducă înapoi la Curte, în loc să mă omoare. Închipuie-ţi cât ar întârzia asta alegerile.

— Rose, eu vorbesc serios.

— Ştiu, ştiu, am zis, prinzându-l de mână. O să fie uşor. În mai puţin de o oră o să fim intraţi şi ieşiţi, dar dacă nu…

Doamne, cât detestam continuările sumbre!

— Dacă nu ieşim, atunci trimite-o pe Jill la Curte cu Adrian, iar tu şi cu Sonya ascundeţi-vă undeva, până când… nu ştiu.

— Nu-ţi face tu griji pentru noi, a replicat. Ai grijă doar de tine.

S-a aplecat şi m-a sărutat apăsat pe frunte.

— Micuţule dhampir, ai…

Adrian ocolise tacticos maşina, apărând tocmai la timp ca să fie martor la acel mic sărut. Mi-am lăsat mâna să cadă dintr-a lui Dimitri. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă, dar în momentul acela, ochii lui Adrian… ei bine, am văzut cum întreaga lui lume se năruieşte. M-am simţit mai rău decât ar fi fost dacă ne-ar fi înconjurat o hoardă de strigoi. M-am simţit mai rea decât un strigoi. Onoarea, m-am gândit. Pe bune: gardienii ar fi trebuit să ne predea şi aşa ceva. Fiindcă eu n-o învăţasem.

— Hai mai repede, m-a îmboldit Mihail, apropiindu-se la rândul lui, neştiind ce dramă tocmai explodase lângă el. Sonya mi-a zis că voi sunteţi într-o cursă contra cronometru şi cu ceva de la Curte.

Mi-am înghiţit nodul din gât, smulgându-mi privirea de pe Adrian. Inima mi se zvârcolea în piept.

— Mda…

— Du-te, m-a îndemnat Dimitri.

— Ţine minte, i-am murmurat. Discuţia cu el e responsabilitatea mea. Nu a ta.

L-am urmat pe Mihail spre maşina lui, în timp ce-mi strecuram la încheietură brăţara fermecată. Înainte să mă urc, am aruncat o privire iute înapoi. Jill şi Sonya vorbeau între ele. Dimitri stătea singur, iar Adrian îşi scotea o ţigară, cu spatele spre ceilalţi.

— Sunt o javră, am rostit, necăjită, în timp ce Mihail pornea motorul.

Nu era un termen prea elocvent, dar îmi rezuma în mare măsură sentimentele.

Mihail n-a reacţionat, probabil pentru că nu era ceva relevant pentru misiunea noastră. Ori asta, ori era încă prea pătruns de renaşterea propriei vieţi amoroase. Norocosul de el.

N-a durat mult până să ajungem la hotel. Erau gardieni postaţi în jurul lui, ascunşi astfel încât să nu le atragă atenţia oamenilor. Niciunul dintre ei nu ne-a împiedicat să intrăm. Unul chiar l-a recunoscut pe Mihail şi l-a salutat cu un semn din cap. Toţi mă priveau ca şi cum… în fine, ca şi cum nu m-ar cunoaşte. Ceea ce era bine. Fiind atât de mulţi gardieni chemaţi în ajutor la Curte, te aşteptai să tot întâlneşti feţe noi, iar a mea nu semăna cu a lui Rose Hathaway. Prin urmare, nu interesa pe nimeni.

— În ce camere sunt? l-a întrebat Mihail pe un gardian care stătea în holul de la recepţie. Ne-au trimis să-i schimbăm.

Atitudinea lui Mihail era perfectă, de tip sigur pe sine, suficient pentru ca gardianului — chiar dacă i-a produs un pic de mirare — să i se pară că era ceva normal.

— Numai voi doi? Sunt patru acolo, sus.

Aici am salvat eu situaţia.

— Au nevoie de mai mulţi la Curte. Situaţia începe să scape de sub control, aşa că nu mai repartizează decât doi aici.

— Probabil că nici n-ar trebui mai mulţi, a încuviinţat gardianul. Etajul al treilea.

— Repede ai mai gândit-o, m-a lăudat Mihail în lift.

— Asta n-a fost nimic. M-am scos eu cu vorba din altele mult mai rele.

Camerele erau uşor de dibuit, fiindcă în faţa lor stătea un gardian. Ceilalţi sunt înăuntru, mi-am dat seama, întrebându-mă dacă asta ar putea să ridice o problemă. Totuşi, cu aceeaşi

atitudine autoritară, Mihail l-a anunţat pe gardian că el şi ceilalţi fuseseră rechemaţi la Curte. Gardianul şi-a chemat imediat colegii — câte unul pentru fiecare dintre camerele Alchimiştilor, cu toate că nu puteam să ne dăm seama cine unde stătea — şi, împreună, ne-au făcut un scurt raport înainte de plecare, informându-ne inclusiv cine şi în ce cameră stătea.

După plecarea lor, Mihail şi-a întors privirea întrebătoare spre mine.

— Sydney, i-am răspuns.

Primiserăm cartelele pentru deschiderea uşilor, aşa că am pornit direct spre camera lui Sydney. Am găsit-o stând turceşte pe pat, citind o carte şi arătând deznădăjduită. A oftat la vederea noastră.

— Ei, acum ce mai e?

Mi-am scos brăţara, lăsându-mi iluzoria imagine să dispară.

Nici tu gură căscată, nici tu sprâncene ridicate din partea lui Sydney. Doar o privire de cunoscătoare.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ai venit să mă eliberezi? m-a intrebat, cu speranţă în glas.

— Hm, nu tocmai, am zis. Detestam gândul că Sydney avea să fie pedepsită, dar scoaterea ei de acolo nu făcea deocamdată parte din plan. Avem nevoie să vorbim cu Ian, şi probabil că ar fi mai bine să fii şi tu de faţă. El ştie ceva important. Ceva de care avem nevoie.

Aici, da, m-am ales cu o sprânceană ridicată. Apoi, mi-a arătat spre uşă.

— Ei nu ne lasă să vorbim între noi.

— Ei nu mai sunt acolo, i-am replicat, cu un aer infatuat.

Sydney a clătinat din cap, melancolică.

— Rose, tu chiar mă înspăimânţi uneori. Doar că nu din motivele pentru care aş fi crezut iniţial. Hai. E alături, dar să ştii că nu-l faci prea uşor să vorbească.

— Aici o să mă ajuţi tu, i-am zis, în timp ce ieşeam pe coridor şi-mi strecuram brăţara la loc pe mână. E complet topit după tine. O să te-ajute dacă-i ceri tu.

Aşa cum bănuisem, Sydney habar n-avea de faptul că Ian era îndrăgostit de ea.

— Ce? Ba nu e...

Totuşi, a închis gura, fiindcă tocmai intram în camera lui Ian. Stătea la televizor, dar a sărit ca ars când ne-a văzut.

— Sydney! Eşti bine?

I-am aruncat lui Sydney o privire plină de semnificaţii.

Ea mi-a răspuns cu una suferindă, după care şi-a concentrat atenţia asupra lui Ian.

— Ea are nevoie s-o ajuţi cu ceva. Cu o informaţie.

Ian şi-a întors spre mine privirea, care imediat a devenii una rece.

— V-am răspuns de sute de ori la toate întrebările.

— Nu chiar la toate, i-am zis. Când ai fost la Curte, ai văzut o fotografie pe o masă. A unui mort. Cine era?

Buzele lui Ian s-au strâns într-o linie subţire.

— Nu ştiu.

— Am văzut... ăăă, adică, ştiu că l-ai recunoscut, l-am contrezis. Ai avut o reacţie.

— Sinceră să fiu, şi eu am văzut, a recunoscut Sydney.

Tonul lui a devenit rugător.

— Haide, Sydney, nu mai trebuie să-i ajutăm şi mai mult. Toată povestea asta cu hotelul-închisoare e şi-aşa destul de neplăcută. M-am săturat de jocurile lor.

Nu puteam să-l învinuiesc pentru asta, zău că nu, dar aveam prea mare nevoie de el. I-am adresat o privire imploratoare lui Sydney, prin care-i spuneam că numai ea ne putea scoate din impas.

Şi-a întors şi ea faţa spre Ian.

— Care-i treaba cu tipul din poză? E ceva... e ceva prea neplăcut? Ceva secret?

— Nu, i-a răspuns el, ridicând din umeri. Doar că nu mai vreau să-i ajut pe ei. E irelevant.

— Nu vrei s-o faci pentru mine? a insistat ea, cu dulceaţă în glas. Dacă te rog? Ar putea să mă ajute să scap de necazuri.

Sydney nu era o maestră a cochetăriei, dar cred că doar faptul de a se fi apropiat de aşa ceva l-a năucit pe Ian. După câteva secunde de ezitare, şi-a întors privirea spre mine şi spre Mihail, apoi din nou spre ea. Sydney i-a zâmbit.

Ian s-a dat bătut.

— Aşa e cum am spus. Nu ştiu cine e tipul. Doar că a venit intr-o zi, împreună cu o femeie moroi, la sediul din St. Louis.

— Ia stai, am zis, dezorientată. Moroii vin la sediile voastre?

— Uneori, mi-a răspuns Sydney. La fel cum şi noi venim la ale voastre. Unele întâlniri au loc faţă în faţă. Totuşi, noi nu

obişnuim să-i ţinem prizonieri pe ai voştri.

— Cred că era bodyguardul ei, sau cam aşa ceva, a continuat Ian. Ea venise cu treabă acolo. El doar o urma şi-şi ţinea gura.

— Un bodyguard moroi?

— Nu e nimic neobişnuit pentru cei care nu primesc gardieni, mi-a explicat Mihail. Abe Mazur e o dovadă. El îşi are propria armată.

— Eu i-aş zice mai degrabă mafie, am bombănit.

Lăsând deoparte gluma, începeam să fiu derutată. Cu tot dispreţul larg răspândit manifestat faţă de ideea de a învăţa să lupte, uneori moroii erau nevoiţi să-şi angajeze gărzi de corp chiar din rândurile moroilor, doar din cauză că nu puteau obţine un gardian. Pentru cineva ca Daniella Ivashkov n-ar fi existat o astfel de problemă. De fapt, eram destul de convinsă că ar fi primit dreptul la doi gardieni dacă ar fi trecut dincolo de graniţele protectoare… iar ea îşi exprimase clar convingerea că moroii nu trebuie să lupte. De ce-ar fi călătorit ea cu un moroi ca gardă de corp când putea să aibă gardieni mult mai bine pregătiţi? N-avea nicio logică. Şi totuşi… dacă eşti capabilă să asasinezi o regină, probabil că obişnuieşti să faci tot felul de lucruri mai puţin ortodoxe. Care nu trebuie neapărat să aibă logică.

— Cine era? l-am întrebat. Femeia.

— Nici pe ea n-o cunosc, mi-a răspuns Ian. De fapt, doar am trecut pe lângă ei, în timp ce se duceau spre ceva. Spre o întâlnire, poate.

— Ţi-aduci aminte cum arăta?

Ceva. Ne trebuia ceva. Planul nostru era pe punctul de a se duce de râpă, dar dacă Ian ar fi putut s-o identifice pe Daniella, totul era rezolvat.

— Sigur, a zis el. E uşor de recunoscut.

Tăcerea care a urmat începea să mă enerveze.

— Ei? am insistat. Cum arăta?

Şi el mi-a răspuns.

Iar descrierea nu era cea la care mă aşteptasem.

Treizeci şi doi

Sydney şi prietenii ei nu s-au bucurat deloc aflând că nu

aveam să-i luăm cu noi.

— Aş fi vrut, i-am zis ei, încă ameţită de ceea ce aflasem de la Ian. Dar şi-aşa ne-a fost destul de greu nouă să intrăm şi să ieşim! Dacă facem un singur pas afară împreună cu voi, ne saltă pe toţi. În plus, curând n-or să mai fie probleme. De îndată ce le spunem tuturor celor de la Curte ce-am aflat şi-mi dovedesc nevinovăţia, gardienii n-or să mai aibă nevoie de voi.

— Nu din cauza gardienilor îmi fac eu griji, mi-a răspuns.

Folosea tonul acela blazat al ei, însă îi zăream justificatul licăr de spaimă din ochi... ceea ce m-a făcut să mă întreb la cine se referea. La Alchimişti? Sau la altcineva?

— Sydney, am început, ezitând, chiar dacă ştiam că eu şi Mihail trebuia să plecăm cât mai repede de-acolo. De fapt, ce-a lăcut Abe pentru tine? Trebuie să fie vorba despre ceva mai mult decât transferul.

Sydney mi-a răspuns cu un mic zâmbet trist:

— N-are importanţă, Rose. Mă descurc eu, orice-ar fi. Acum, du-te, bine? Du-te să-ţi ajuţi prietenii.

Aş fi vrut să spun mai multe... să aflu mai multe. Însă chipul lui Mihail îmi spunea că este de aceeaşi părere cu ea, aşa că, după un scurt rămas-bun, am plecat amândoi. Când am ajuns unde ne aşteptau ceilalţi în parcare, am constatat că situaţia nu se prea schimbase. Dimitri tot patrula, fără îndoială neliniştit de faptul că rămăsese în afara acţiunii. Jill stătea lângă Sonya, căutând parcă protecţia femeii mai mature, iar Adrian era la distanţă faţă de toţi, abia învrednicindu-ne cu o privire când a văzut maşina lui Mihail.

Totuşi, când le-am destăinuit celor din grupul meu ce aflasem a avut o reacţie şi Adrian.

— Imposibil. Nu pot să cred aşa ceva, a exclamat, stingând m piciorul ţigara. Prietenii tăi Alchimişti s-au înşelat.

Nici mie nu-mi prea venea să cred, totuşi n-aveam nici un motiv să mă gândesc că Ian ar fi putut să mintă. Şi, sincer voi bind, dacă Adrian suporta cu greu vestea asta, cine mai ştir i < părere ar fi avut dacă-i mărturiseam care fusese suspecta no.m tră anterioară. Am fixat cu privirea întunericul nopţii, strădum du-mă să mă împac cu ideea că tocmai acea persoană o asasin.im* pe Tatiana şi-mi înscenase mie totul, ca să mă scoată vinov.il.l Trădarea era cumplită.

— Iată şi motivele..., am zis, fără tragere de inimă.

Imediat cum mi-o descrisese Ian pe acea persoană văzută de el, o duzină de mobiluri ale crimei îmi răsăriseră în minte.

— Şi sunt, într-adevăr, politice, am adăugat. Ambrose a avut dreptate.

— Faptul că Ian a identificat-o constituie o dovadă solidă a remarcat Dimitri, la fel de şocat ca noi toţi. Dar mai există o mulţime de goluri, de piese care nu se potrivesc în puzzle.

— Mda, l-am aprobat, fiindcă mai ales una dintre ele nu-mi dădea pace. Cum ar fi, am zis cu voce tare, de ce mi s-a înscenat tocmai mie.

Nimeni n-a avut un răspuns la aşa ceva.

— Trebuie să ne întoarcem la Curte, ne-a atras atenţia, până la urmă, Mihail. Altfel, or să mă dea dispărut.

I-am dăruit lui Jill un zâmbet care speram să arate încurajator.

— Iar pentru tine a venit momentul să-ţi faci intrarea în societate.

— Nu ştiu care din două ar fi nebunia mai mare, a comentat Adrian. Identitatea criminalului, sau că Ispita e o Dragomir.

Cuvintele lui, faţă de mine, erau reci, însă privirea pe care şi-o îndrepta spre ea avea multă blândeţe. Oricât de nebuneşti ar fi fost veştile, lui Adrian nu-i fusese chiar atât de greu să creadă în obârşia lui Jill. Era îndeajuns de imoral încât să accepte ideea infidelităţii lui Eric, iar ochii aceia trădători pecetluiseră capitolul. Am impresia că lucrurile aflate de la Ian îl făceau pe Adrian să sufere mai mult decât lăsa să se vadă. Aflarea veştii că persoana răspunzătoare de asasinarea mătuşii sale era una cunoscută de el sigur îi intensifica durerea. Iar descoperirea relaţiei dintre mine şi Dimitri nu putea, nici ea, să-i îmbunătăţească starea de spirit.

Spre marele necaz al lui Mihail, Sonya s-a oferit să rămână pe loc, astfel încât noi ceilalţi să putem pleca la Curte. N-aveam cum să luăm ambele maşini, iar într-a lui nu încăpeau decât cinci persoane. Ea se considera cea mai puţin utilă în această misiune.

După nenumărate îmbrăţişări, sărutări şi lacrimi, i-a promis lui Mihail că se vor revedea de îndată ce se vor descurca toate iţele. Speram şi eu să fie aşa.

Farmecul creat de ea avea să-mi ascundă chipul suficient cât să trec de poartă. Cu Jill, însă, problema avea să fie mai

delicată. Răpirea ei era ştirea la ordinea zilei pentru moroi, iar dac-o recunoştea vreunul dintre gardienii de la poartă, o oprea imediat acolo. Riscam, mizând pe faptul că paznicii vor fi prea tracasaţi încât s-o observe, cum ne-ar fi remarcat pe mine sau pe Dimitri. Ceea ce însemna că Dimitri devenea prioritar pentru deghizat... fiind nevoie de ajutorul lui Adrian. Şi, chiar dacă Adrian nu era atât de exersat ca Sonya în privinţa creării iluziilor, se pricepea destul cât să-i modifice înfăţişarea lui Dimitri pentru ochii celorlalţi. Era ceva asemănător cu felul în care-şi întrebuinţase spiritul pe durata evadării mele. Întrebarea era dacă Adrian ar fi, până la urmă, dispus să facă asta pentru noi. Nu suflase o vorbă faţă de nimeni despre ce văzuse petrecându-se între mine şi Dimitri, însă ceilalţi sigur simţiseră creşterea bruscă a tensiunii.

— Ne trebuie ca s-o ajutăm pe Lissa, i-am spus când el n-a reacţionat la solicitare. Timpul se scurge. Te rog. Te rog, ajută-ne.

Nu m-aş fi dat îndărăt nici să mă milogesc de el, dacă asta voia.

Din fericire, n-a fost cazul. Inspirând adânc, Adrian a închis ochii pentru scurt timp. Eram convinsă că şi-ar fi dorit în clipa aceea ceva mai tare decât ţigările. În cele din urmă, ne-a făcut un semn de încuviinţare.

— Să mergem, a zis.

I-am lăsat Sonyei cheile celei de-a doua maşini, şi ea a rămas acolo, urmărindu-ne plecarea cu ochi strălucitori. Dimitri, Mihail şi cu mine ne-am petrecut cea mai mare parte a drumului analizându-ne datele colectate. Femeia descrisă de Ian nu putea să fi făcut tot ce-i atribuiserăm noi criminalului.

Eu stăteam pe bancheta din spate, cu Adrian şi cu Jill, aplecându-mă în faţă şi enumerând pe degete.

— Mobil? Da. Posibilitate? Da. Mituirea lui Joe? Da. Acces în camerele Tatianei...

M-am încruntat, amintindu-mi deodată de ceea ce auzisem cât timp fusesem în mintea Lissei.

— Da, am zis.

Afirmaţia mi-a atras o privire surprinsă din partea lui Dimitri.

— Chiar? Asta era o chestie pe care nu reuşeam s-o înţeleg

— Sunt destul de convinsă că ştiu cum a procedat, am replicat eu. În schimb, scrisoarea anonimă trimisă Tatianei n-

are niciun sens. Ca să nu mai vorbesc despre ascunderea surorii Lissei... sau tentativa de asasinat împotriva ei.

Sau încercarea de a mă scoate pe mine ţap ispăşitor.

— E posibil să avem de-a face cu mai multe persoane, nu doar cu una, şi-a dat cu părerea Dimitri.

— Cum, ca o conspiraţie? l-am întrebat, uluită.

A scuturat din cap.

— Nu, adică, să-i fi purtat şi altcineva pică reginei. Dar nu cineva care să meargă într-atât de departe încât s-o omoare. Două persoane, două răfuieli. Probabil, fără să ştie una de cealaltă. Noi n-am făcut decât să amestecăm dovezile între ele.

Am rămas tăcută, întorcându-i cuvintele pe toate feţele. Păreau logice, şi sesizasem nuanţa că, prin altcineva, se referea la Daniella. Avuseserăm dreptate cu privire la motivele pentru care ei îi displăcea Tatiana: antrenamentele, legea cu vârsta care nu i se părea îndeajuns de dură, încurajarea spiritului... Şi totuşi, nu erau motive suficiente pentru o crimă. O scrisoare furioasă, mituirea cuiva pentru siguranţa propriului fiu? Da, acestea erau acţiuni de genul celor pe care le-ar fi întreprins Lady Daniella Ivashkov. Nu străpungerea cuiva cu ţepuşa.

În tăcerea care a urmat, am auzit o conversaţie între Jill şi Adrian, care discutau încetişor între ei cât timp noi ceilalţi ne puneam la cale strategia.

— Şi ce fac? l-a întrebat Jill, cu o voce firavă.

Răspunsul lui a venit iute şi pe un ton hotărât.

— Te comporţi ca o persoană care merită să fie acolo. Nu te laşi intimidată de ei.

— Dar Lissa? Ea ce-o să creadă despre mine?

Adrian n-a avut decât o clipă de ezitare.

— N-are importanţă. Tu doar comportă-te cum ţi-am spus.

Am simţit un gol în stomac auzindu-l cum dă sfaturi atât de sincere, de binevoitoare. Grosolan, încrezut, frivol... da, i se potriveau toate astea. Însă avea inimă bună. Inima pe care tocmai am frânt-o. Ştiam că nu mă înşel în privinţa potenţialului său. Adrian era un tip grozav. Era capabil de fapte grozave. Nu puteam decât să sper că nu-l împinsesem înapoi prin ceea ce-i făcusem. Bine măcar că nu mai trebuia să-i spun că mama lui era o criminală... dar, oricum.

Am tăcut cu toţii când am ajuns la poartă. Automobilele aşteptau şi acum la rând, şi agitaţia noastră sporea pe măsură

ce ne târâm înainte. O scurtă incursiune în gândurile Lissei m-a informat că nu pierduserăm nimic referitor la Consiliu. Haosul era, în destul de mare măsură, acelaşi ca până acum, cu toate că înfăţişarea exasperată a lui Nathan mă făcea să cred că, foarte curînd avea să anunţe încheierea şedinţei şi continuarea pentru a doua zi. Nu ştiam sigur dacă ar fi fost un lucru bun sau rău.

Gardienii l-au recunoscut, firește, pe Mihail şi, cu toate că nu-şi pierduseră vigilenţa, instinctul lor iniţial nu-i făcea să-l bănuiască de fapte necurate. El le-a explicat ceva destul de vag, cum că fusese trimis să ia pe cineva. Gardianul care cerceta maşina a trecut cu privirea peste Dimitri, peste mine şi — slavă Domnului — peste Jill. Adrian, personaj bine cunoscut, ne-a atras un respect sporit. După obligatoria verificare a portbagajului, am fost lăsaţi să intrăm.

— Of, Doamne. A mers, am răsuflat, în timp ce Mihail ducea spre parcarea rezervată gardienilor.

— Şi-acum? s-a interesat Jill.

— Acum, reconstituim familia Dragomir şi denunţăm un criminal, i-am răspuns.

— A, numai atât?

Sarcasmul lui Adrian era de-a dreptul palpabil.

— Ştiţi, ne-a atras atenţia Mihail, că din clipa în care iluziile înfăţişărilor voastre încetează, gardienii or să sară pe voi doi şi-or să vă arunce la loc în închisoare. Sau mai rău.

Am schimbat o privire cu Dimitri.

— Ştim, am zis, încercând să nu iau în seamă amintirile acelei experienţe teribile, dătătoare de claustrofobie. Dar dacă totul iese cum trebuie... n-o să trebuiască să rămânem prea mult acolo. Se vor folosi de ce-am descoperit noi şi, până la urmă, ne vor elibera.

Tonul îmi suna mai optimist faţă de cât eram în realitate.

Imediat după ce am parcat maşina, grupul nostru s-a îndreptat spre clădirea cu salonul de bal, care putea fi văzută de la kilometri distanţă, cu câtă lume se adunase în jurul ei. Ce ciudat.

Nu cu mult timp în urmă, parcursesem acelaşi drum, împreună cu aproape aceleaşi persoane, grăbindu-mă să plec de la Curte. Şi atunci fuseserăm deghizaţi cu ajutorul spiritului şi căutaserăm scăparea. Acum, ne îndreptam cu bună ştiinţă

spre primejdie. Eram convinsă că, dacă reuşeam să ajung acolo nedepistată şi să-mi anunţ veştile, totul avea să-mi iasă. Farmecul făcut de Sonya funcţionase perfect atunci când fusesem să-i vizitez pe Alchimişti. Nu aveam motive să-l pun la îndoială, însă teama tot era ascunsă undeva, în străfundurile minţii mele: dar dacă înceta să-şi facă efectul? Dacă deghizarea îmi eşua şi eram descoperită înainte ca măcar să pătrund în clădire? Oare m-ar fi arestat? Sau, pur şi simplu, ar fi tras mai întâi?

Accesul spectatorilor pe uşi era blocat, însă gardienilor le era permis, aşa că încă o dată Mihail a reuşit să ne strecoare cu vorbe dulci... folosindu-se de morocănosul Adrian drept pretext. Nu prea aveai cum să-l refuzi pe strănepotul răposatei regine şi, la tot acel haos de dinăuntru, apariţia unor gardieni noi — impresie pe care le-o ofeream eu şi Dimitri — era bine-venită. Adrian a ţinut-o cu braţul pe după umeri pe Jill în timp ce intrau, aşa că gardienii au lăsat-o şi pe ea să treacă.

Ne-am strecurat în sală, total neobservaţi. Eu văzusem cearta prin ochii Lissei, dar acum era ceva complet diferit, văzut la faţa locului. Mai zgomotoasă. Mai stridentă. Am schimbat câteva priviri între noi. Mă pregătisem sufleteşte pentru o măreaţă confruntare cu publicul — ce naiba, n-ar fi fost pentru prima oară — însă aşa ceva era o grea încercare până şi pentru aptitudinile mele.

— Avem nevoie de cineva care să atragă atenţia sălii, am zis. De cineva care nu se teme să se dea în spectacol... adică, în afara mea, evident.

— Mihail? Unde-ai fost?

Ne-am întors şi l-am văzut pe Abe drept în faţa noastră.

— Ei, pentru că vorbeam despre lup, am exclamat. Exact ce ne trebuia.

Abe m-a privit cu atenţie şi s-a încruntat. Farmecele puteau fi străpunse cu vederea de cei care ştiau despre întrebuinţarea lor asupra unei persoane. Ele aveau, de asemenea, o eficienţă mai redusă atunci când ceilalţi cunoşteau foarte bine persoana în cauză. Magia Sonyei era prea puternică pentru ca Abe să poată trece prin ea de-a binelea, însă tot putea să-şi dea seama că era ceva în neregulă.

— Ce se-ntâmplă? a cerut el să ştie.

— Chestiile obişnuite, moşule, i-am replicat, voioasă.

Primejdii, planuri demente... ştii tu, treburile normale din familia noastră.

A mijit din nou ochii, încă neputând să vadă bine prin farmec. Probabil că-i apăream ca prin ceaţă.

— Rose? Tu eşti? Unde-ai umblat?

— Avem nevoie să atragem atenţia sălii, i-am zis, în timp ce mă întrebam dacă aşa era când părinţii îşi certau copiii pentru c-au trecut de ora permisă, căci Abe avea o mutră extrem de dezaprobatoare. Am găsit modalitatea de rezolvare a întregii controverse, l-am anunţat apoi.

— În fine, a comentat pe un ton sec Adrian, sau cel puţin am găsit modalitatea de a porni una nouă.

— Am avut încredere în tine la audierea mea, i-am zis lui Abe. Nu poţi să ai şi tu acum încredere în mine?

Pe faţa lui Abe a apărut o expresie vicleană.

— Se pare că n-ai avut destulă încredere încât să rămâi la adăpost, în Virginia de Vest.

— Chiţibuşuri, am replicat. Te rog. Avem nevoie de asta.

— Şi suntem în criză de timp, a adăugat Dimitri.

Abe l-a studiat şi pe el.

— Dă-mi voie să ghicesc. Belikov?

În vocea tatălui meu era o oarecare nesiguranţă: Adrian făcuse treabă bună cu menţinerea iluziei în cazul lui Dimitri, însă Abe era îndeajuns de inteligent încât să deducă identitatea celui care putea să fie cu mine.

— Tată, trebuie să ne grăbim. Avem numele criminalului... şi i-am găsit Lissei...

Cum era posibil să-i explic?

— I-am găsit şansa de a-şi schimba viaţa.

Nu prea multe lucruri erau capabile să-l uimească pe Abe, însă faptul că pronunţasem cu atâta seriozitate cuvântul „tată” chiar l-a uluit. Scrutând încăperea, şi-a oprit ochii asupra cuiva şi şi-a smucit uşor capul. Câteva secunde mai târziu, a apărut mama, croindu-şi drum prin mulţime spre noi. Grozav. El o cheamă; ea vine. Erau îngrozitor de apropiaţi în ultima vreme. Ceea ce mă făcea să sper că Lissa va rămâne singura care să aibă parte de o surioară-surpriză.

— Ei cine sunt? a întrebat mama.

— Ghici, i-a răspuns Abe, fără ironie. Cine-ar putea să fie atât de nesăbuit încât să pătrundă ilegal la Curte după ce-a evadat

din ea?

Mama a făcut ochii mari.

— Cum...?

— Nu e timp, a oprit-o Abe.

Privirea tăioasă pe care a obţinut-o la schimb m-a informat că mamei nu-i plăcea să fie întreruptă. Poate că, la urma urmei, rămâneam singură la părinţi.

— Am senzaţia, i-a explicat el, că jumătate dintre gardienii din sala asta or să dea năvală peste noi cât de curând. Eşti pregătită pentru asta?

Sărmana mea mamă, atât de respectuoasă faţă de lege, a părut îndurerată, înţelegând ce i se cerea.

— Da, a zis.

— Şi eu, a susţinut-o Mihail.

Abe ne-a studiat pe toţi.

— Presupun c-au existat şi situaţii mai disperate.

A pornit spre locul în care Nathan Ivashkov stătea sprijinit de tribuna lui. Arăta istovit şi înfrânt... şi total dezorientat în privinţa a cum ar fi trebuit să procedeze cu harababura din faţa lui. La apropierea noastră, candidaţii la tron ne-au privit curioşi, şi am simţit o bruscă tresărire de surpriză prin legătura cu Lissa. Ea era capabilă să vadă dincolo de farmecele spiritului. Am simţit cum i se taie respiraţia la vederea noastră. Teama, şocul, dar şi uşurarea o străbăteau, rând pe rând. Şi deruta, fireşte. Se bucura atât de mult să ne vadă, încât a uitat complet de alegeri şi a dat să se ridice la apropierea noastră. Am scuturat repede din cap spre ea, îndemnând-o să nu ne dea de gol, şi, după un moment de ezitare, s-a aşezat la loc. Era îngrijorată şi nedumerită... dar avea încredere în mine.

Nathan s-a trezit la viaţă când ne-a văzut, mai ales când Abe l-a împins pur şi simplu deoparte şi a înşfăcat microfonul.

— Hei, ce tot...

Mă aşteptam ca Abe să le urle tuturor să tacă naibii, sau cam aşa ceva. Desigur, Nathan tot încercase asta de o bună bucată de vreme, dar fără niciun rezultat. Motiv pentru care am fost deslul de şocată — ca toţi ceilalţi — când Abe şi-a dus două degete la gură şi a scos cel mai asurzitor şuierat din câte am auzit vreodată. Un fluierat ca ăsta, printr-un microfon? Mda. Mă dureau urechile. Trebuie să fi fost şi mai rău pentru moroi, iar stridenta microfonie n-a îmbunătăţit cu nimic situaţia.

În sală s-a aşternut destulă tăcere cât să poată fi el auzit.

— Acum, că v-a venit mintea la cap să vă ţineţi gurile, a rostit Abe, avem... câte ceva de spus.

Îşi folosea tonul lui stăpân pe sine, de eu-sunt-buricul-pământului, dar ştiam că mergea foarte mult pe încredere de data asta.

— Terminaţi repede, a murmurat, întinzând microfonul spre noi.

L-am luat eu şi mi-am dres glasul.

— Suntem aici ca să, ăăă, punem capăt controversei acesteia o dată pentru totdeauna.

S-au auzit mormăieli, şi m-am grăbit să ridic tonul înainte ca vulcanul sălii să erupă iarăşi.

— Legile pot să rămână aşa cum sunt. Vasilisa Dragomir e îndreptăţită la votul ei din Consiliu... şi eligibilă pentru postura de candidat cu drepturi depline la tron. Mai există cineva în familia ei. Ea nu este singurul Dragomir rămas în viaţă.

Au izbucnit murmure şi şuşoteli, dar asta nu era nimic faţă de vuietul de mai adineauri: cel mai probabil, fiindcă moroii adorau intrigile şi simţeau nevoia să afle cum se va derula totul. Cu coada ochiului, i-am văzut pe gardieni alcătuind un cerc foarte larg în jurul nostru. Preocuparea lor se îndrepta spre siguranţă, nu spre scandal.

I-am făcut semn lui Jill să înainteze. Pentru o clipă, ea a încremenit şi m-am întrebat dacă-şi mai aducea aminte de sfaturile lui Adrian din maşină. A venit alături de mine, atât de palidă, încât m-am temut c-o să leşine. Aproape că-mi venea şi mie să leşin. Tensiunea şi presiunea erau copleşitoare. Nu. Ajunsesem deja prea departe ca să mai dau înapoi.

— V-o prezint pe Jillian Mastrano Dragomir. Este fiica nelegitimă a lui Eric Dragomir... dar tot fiica lui este, aşa că face parte în mod oficial din neam.

Detestam folosirea termenului de nelegitimă, însă, în acest caz, era o precizare necesară.

În fracţiunea de secundă de tăcere care a urmat, Jill s-a grăbit să se aplece spre mine şi spre microfon.

— Sunt o Dragomir, a rostit ea limpede, cu toate că-i tremurau mâinile. Familia noastră îşi întruneşte cvorumul, iar so-sora mea are toate drepturile.

Simţeam cum se pregăteşte o nouă explozie, şi Abe a sărit

între mine şi Jill, înhăţând microfonul.

— Pentru cei care nu cred, un test ADN va înlătura orice dubii cu privire la descendenţa ei.

Eram obligată să-i admir cutezanţa lui Abe. Nu erau nici şaizeci de secunde de când aflase informaţia şi deja o apăra cu toată siguranţa, ca şi cum el personal ar fi efectuat testele necesare în propriul său laborator genetic de acasă. Încă o dovadă de încredere… şi un avantaj pe care nu putea să-l rateze. Bătrânul meu adora tainele.

Vestea a declanşat reacţia la care mă aşteptasem. De îndată ce publicul a procesat informaţia, s-a iscat un val de comentarii strigate.

— Eric Dragomir n-a mai avut alţi copii, nelegitimi sau nu!

— E o şarlatanie!

— Arătaţi-ne dovada! Unde vă sunt testele?

— Păi… el cam era genul care să flirteze…

— Da, a mai avut o fată.

Cea din urmă replică a redus mulţimea la tăcere, fiindcă a fost rostită cu autoritate şi deoarece a venit din partea Daniellei Ivashkov. Se ridicase în picioare şi, chiar fără microfon, avea o voce capabilă să răzbată printr-o încăpere. Era, în acelaşi timp, şi o persoană îndeajuns de importantă în societatea noastră încât să atragă atenţia. Multora dintre membrii familiilor regale le intrase practic, în reflex s-o asculte. În sala acum tăcută, Daniella a vorbit mai departe.

— Eric Dragomir a avut într-adevăr o fiică nelegitimă, cu o femeie numită Emily Mastrano: o dansatoare, dacă-mi amintesc bine. A vrut să rămână un secret şi a avut nevoie să se înfăptuiască anumite lucruri — lucruri pe care n-ar fi putut să le facă personal — care să-l ajute în acest scop. Eu am fost printre cele câteva persoane care l-au ajutat.

Un zâmbet atipic de amar i-a ridicat colţurile buzelor.

— Şi, sinceră să fiu, nu m-ar fi deranjat să rămână secret pe mai departe.

Alte piese se lipeau la locul lor în puzzle-ul din mintea mea. Acum ştiam cine pătrunsese în arhivele Alchimiştilor. Şi de ce.

În tăcerea sălii, nici eu n-am mai avut nevoie de microfon ca să-i dau replica.

— Îndeajuns cât să faceţi să dispară anumite documente.

Daniella şi-a întors spre mine zâmbetul acela.

— Da.

— Pentru că, dacă dispăreau Dragomirii, era posibil să dispară şi spiritul. Iar Adrian ar fi fost în siguranţă. Spiritul atrăgea prea multă atenţie cu prea mare rapiditate, şi aveaţi nevoie să scăpaţi de orice dovadă legată de Jill ca să-i distrugeţi credibilitatea Vasilisei.

Expresia Daniellei îmi confirma presupunerile. Trebuia s-o las aşa, însă tipica mea curiozitate nu mi-a permis.

— Şi-atunci, de ce recunoaşteţi acum?

— Pentru că aveţi dreptate, a răspuns Daniella, ridicând din umeri. Un singur test ADN, şi adevărul va fi demonstrat.

Am auzit icnete de uluire din partea celor care-i luau cuvântul drept literă de Evanghelie şi se întrebau ce-o mai însemna şi asta. Alţii încă refuzau să creadă şi afişau mutre dispreţuitoare. Daniella, fără îndoială dezamăgită de faptul că adevărul ieşise la iveală, părea chiar şi-aşa resemnată şi dispusă să-l accepte. Totuşi, zâmbetul i-a pierit curând, şi anume când a încercat să mă studieze mai îndeaproape.

— Ceea ce aş vrea să ştiu este: cine Dumnezeu eşti?

O bună parte a publicului părea să-şi dorească, de asemenea, acelaşi lucru. Am şovăit. Deghizarea obţinută cu ajutorul farmecului creat de Sonya mă adusese destul de departe, până aici. Obţinusem o fragilă acceptare a lui Jill şi a familiei Dragomir. Dacă lăsam sistemul să-şi urmeze cursul, şi dacă Lissa câştiga, aşa cum îmi doream eu acum… aveam de partea mea o regină care să mă ajute să-mi dovedesc nevinovăţia.

Totuşi, fixând cu privirea mulţimea — plină de persoane pe care le cunoscusem şi respectasem, dar care tot mă condamnaseră, fără să-şi pună întrebări — am simţit cum se aprinde mânia înlăuntrul meu. Indusă de spirit sau nu, nu mai avea importanţă. Încă mă simţeam ofensată de uşurinţa cu care mă acuzaseră şi mă aruncaseră la gunoi. Nu voiam ca toată povestea să se rezolve în cine ştie ce birou liniştit al gardienilor. Voiam să-i înfrunt.

Voiam ca ei să ştie că sunt nevinovată… cel puţin, de asasinarea reginei.

Şi aşa că, depăşindu-mi propriile recorduri de comportament periculos şi nechibzuit, mi-am smuls de la încheietură brăţara Sonyei.

— Sunt Rose Hathaway.

Treizeci şi trei

Ţipetele şi urletele din public m-au informat că deghizarea mea dispăruse.

Multe priviri s-au îndreptat, în acelaşi timp, spre Dimitri. Adrian renunţase şi el la farmec, din moment ce eu mă lepădasem de al meu. Şi, aşa cum ne aşteptaserăm, gardienii care-şi ocupaseră treptat poziţii în jurul nostru s-au năpustit înainte, înarmaţi cu pistoale. Eu tot eram de părere că asta însemna să trişezi. Din fericire, mama şi Mihail s-au postat repede în faţa noastră, ca să blocheze trecerea atacatorilor şi să împiedice orice focuri de armă.

— Nu, m-am răstit la Dimitri, despre care ştiam că probabil se pregăteşte să se alăture celor doi apărători ai noştri.

Era de o importanţă capitală ca noi doi să rămânem perfect nemişcaţi, ca să nu fim consideraţi o ameninţare. Am mers chiar până într-acolo încât să-mi ridic braţele şi — fără tragere de inimă, bănuiam — Dimitri mi-a urmat exemplul.

— Aşteptaţi, am strigat. Mai întâi, ascultaţi-ne, vă rugăm.

Cercul gardienilor era strâns, fără spărturi. Eram destul de convinsă că numai mama şi Mihail îi mai împiedicau să ne împuşte pe loc. Gardienii întotdeauna evită, pe cât posibil, să se lupte cu alţi gardieni. Doi apărători erau uşor de doborât, totuşi, iar gardienii aceştia nu aveau să aştepte la infinit. Deodată, Jill şi Abe au înaintat, ocupându-şi poziţii alături de noi. Încă două paveze. L-am văzut pe unul dintre ameninţătorii gardieni strâmbându-se. Prezenţa civililor complica lucrurile. Adrian nu se clintise, însă faptul că fusese prins în interiorul cercului tot făcea din el un obstacol.

— Puteţi să ne săltaţi pe urmă, dacă vreţi, am zis. N-o să ne împotrivim. Dar trebuie să ne lăsaţi să vorbim mai întâi. Ştim cine a asasinat-o pe regină.

— Da, şi noi, a replicat unul dintre gardieni. Şi-acum, voi ceilalţi… retrageţi-vă până nu păţiţi ceva. Aceştia sunt fugari periculoşi.

— Au dreptul să vorbească, a intervenit Abe. Au dovezi.

Încă o dată, forţa nota, arătându-se încrezător cu privire la lucruri despre care habar n-avea. Miza totul pe mine. Începea

să-mi placă de el. Era oarecum spre nenorocul nostru că dovada de care dispuneam nu era sută la sută solidă, precum sperasem, dar, aşa cum spusesem mai devreme... chiţibuşuri.

— Lăsaţi-i să vorbească.

Era o voce nouă, dar una pe care o ştiam atât de bine. Lissa tocmai îşi făcea loc printre doi dintre gardieni. Ei îşi menţinuseră poziţia strânsă, imediata lor preocupare fiind să nu le scăpăm Asta i-a permis ei să se strecoare... dar numai până când unul dintre ei a prins-o de braţ şi a împiedicat-o să ajungă la noi.

— Au ajuns până aici. Au spus adevărul despre... Jill...

Mamă, dar ştiu că nu-i venea deloc uşor să spună asta şi să-şi menţină faţa inexpresivă, dat fiind faptul că încă nu se împăcase pe deplin cu ideea. Moartea mea iminentă era, probabil, singurul lucru capabil s-o distragă de la cutremurătoarea experienţă a aflării că are o soră. Şi ea mergea mult pe încredere aici, convinsă că spuneam adevărul.

— Îi aveţi la îndemână. N-au cum să plece de-aici. Lăsaţi-i doar să vorbească. Am şi eu dovezi în sprijinul afirmaţiei lor.

— Mai bine te-ai abţine să le dezvălui, Liss, i-am zis, cu voce scăzută.

Lissa credea încă în faptul că Daniella ar fi fost autoarea crimei, şi n-avea să se bucure la auzul adevărului. Mi-a adresai o privire nedumerită, dar n-a protestat.

— Haideţi să-i auzim, a rostit unul dintre gardieni... şi nu unul oarecare, ci Hans. După o evadare ca a lor, chiar mi-ar plăcea să aflu ce i-a adus înapoi.

Hans ne ajuta?

— Totuşi, a continuat el, sunt convins că voi doi veţi înţelege necesitatea de a vă imobiliza înainte de marea voastră dezvăluire.

Mi-am întors privirea spre Dimitri, care era deja cu faţa spre mine. Ştiusem amândoi în ce ne vâram şi, sincer vorbind, era un scenariu mai favorabil faţă de cel pe care-l întrevăzuserăm.

— OK, a zis Dimitri, aruncând o privire spre nobilii noştri protectori. E OK. Lăsaţi-i să treacă.

Mama şi ceilalţi nu s-au urnit din prima clipă.

— Haideţi, i-am îndemnat. Să nu ajungeţi colegi de celulă cu noi.

Eram aproape convinsă că nebunii ăştia adorabili n-or să mă

asculte. Totuşi, Mihail s-a retras primul, apoi şi ceilalţi, practic sincronizaţi. Iuţi ca fulgerul, gardienii i-au înhăţat, îndepărtându-i. Eu şi Dimitri am rămas nemişcaţi, şi patru gardieni s-au îndreptat spre noi, doi pentru Dimitri şi doi pentru mine. Adrian se retrăsese odată cu ceilalţi, însă Lissa rămăsese încă la câţiva paşi distanţă faţă de noi, punându-şi toată încrederea în mine.

— Daţi-i bătaie, ne-a îndemnat Hans, care mă ţinea strâns de braţul drept.

I-am căutat privirea Lissei, detestând ceea ce trebuia să spun. Dar nu. Nu ea era cea pentru care-mi făceam griji că va suferi cel mai mult. Căutând cu privirea prin public, l-am descoperit pe Christian, care, lesne de înţeles, urmărea drama cu aviditate. Am fost nevoită să-mi întorc privirea de la el şi să înfrunt mulţimea ca pe un întreg, refuzând să văd chipuri individuale. Ci doar o ceaţă.

— N-am omorât-o eu pe Tatiana Ivashkov, am început, iar mai multe persoane au mormăit a îndoială. N-am agreat-o. Dar n-am omorât-o.

Privirea mi s-a întors spre Hans.

— L-aţi interogat pe îngrijitorul care a depus mărturie despre ce făceam eu în perioada comiterii crimei, corect? Şi l-aţi identificat pe cel care a atacat-o pe Lissa ca fiind unul şi acelaşi cu persoana care l-a plătit să mintă în legătură cu locul în care mă găseam.

Aflasem de la Mihail că Joe recunoscuse, până la urmă, că primise bani de la misteriosul moroi, de îndată ce gardienii îl încolţiseră arătându-i fotografia.

Hans s-a încruntat, a ezitat, după care mi-a făcut semn să vorbesc mai departe.

— Nu există niciun fel de consemnare a existenţei lui… cel puţin, nu în documentele gardienilor. Totuşi, Alchimiştii ştiu cine era. L-au văzut la unul dintre sediile lor… jucând rolul de bodyguard al cuiva.

Privirea mi-a căzut pe Ethan Moore, postat împreună cu alţi gardieni lângă uşă.

— Bodyguardul unei persoane care a fost lăsată să intre la Tatiana în noaptea morţii ei: Tasha Ozera.

N-a mai fost nevoie de vociferări din sală de data asta, fiindcă Tasha le-a ţinut locul cu vârf şi-ndesat. A ţâşnit ca un

arc de pe scaunul ei de lângă Christian.

— Ce Dumnezeu spui acolo, Rose? a strigat ea. Ţi-ai ieşit din minţi?

Cât timp stătusem acolo sfidătoare, pregătită să înfrunt mulţimea şi să pretind dreptate, fusesem încărcată de triumf şi de putere. Acum... acum eram doar tristă, privind în ochi o persoană în care avusesem totdeauna încredere, o persoană care-mi întorcea o privire atât de şocată şi de ofensată.

— Mi-aş fi dorit să fie aşa... dar acesta e adevărul. Amândouă îl ştim la fel de bine. Tu ai omorât-o pe Tatiana.

Neîncrederea Tashei a sporit, nuanţată acum de ceva furie, cu toate că încă părea să-mi acorde prezumţia de nevinovăţie.

— Eu niciodată, niciodată n-am crezut că ai fi omorât-o tu... şi m-am luptat pentru tine din cauza asta. De ce faci aşa ceva? Mizezi pe pata adusă de strigoi familiei noastre? Credeam că tu eşti mai presus de astfel de prejudecăţi.

Am înghiţit în sec. Crezusem că obţinerea dovezilor avea să fie partea cea mai dificilă. Nu fusese nimic în comparaţie cu dezvăluirea lor.

— Ceea ce afirm eu nu are nimic de-a face cu strigoii. Aproape că mi-aş dori să fi avut. Tu o urai pe Tatiana pentru legea cu vârsta şi pentru refuzul de a-i lăsa pe moroi să lupte.

Încă o amintire mi-a revenit în minte, a clipei în care Tasha aflase despre şedinţele secrete de antrenament. Fusese îngrozită de ceea ce bănuiam acum că ar fi fost vinovăţia provocată de gândul că o judecase greşit pe regină.

Mulţimea era fascinată şi năucită, însă o singură persoană şi-a revenit la viaţă: un Ozera pe care nu-l cunoşteam, dar care, după toate aparenţele, avea bine întipărită în minte ideea solidarităţii de familie. Se ridicase în picioare, încrucişându-şi braţele pe piept într-o atitudine sfidătoare.

— Jumătate din persoanele de la Curte o urau pe Tatiana pentru legea asta. Şi tu, printre ele.

— Da, numai că eu nu mi-am pus bodyguardul să mituiască un martor, sau s-o atace pe Liss... pe prinţesa Dragomir. Şi nu te preface că nu-l cunoşti, am avertizat-o. A fost bodyguardul tău. Aţi fost văzuţi împreună.

Descrierea pe care i-o făcuse Ian, atunci când vizitase sediul din St. Louis, fusese perfect de clară: părul negru şi lung, ochii bleu-pal, şi cicatrice pe o parte a feţei.

— Rose, nici măcar nu-mi vine să cred că se-ntâmplă aşa ceva, dar dacă James — aşa îl chema — a făcut tot ceea ce spui tu, atunci a acţionat pe cont propriu. Mereu a avut idei radicale. Ştiam asta când l-am angajat pentru protecţia în exterior, dar niciodată nu l-am crezut capabil de crimă.

Şi-a rotit privirea în jur, căutând pe cineva cu autoritate, şi s-a hotărât până la urmă în favoarea Consiliului.

— Eu mereu am crezut în nevinovăţia lui Rose. Dacă James este cel răspunzător pentru asta, atunci o să fiu bucuroasă să vă spun tot ce ştiu, ca s-o disculp pe Rose.

Ce uşor, ce uşor... Misteriosul moroi — James — fusese aproape peste tot unde fusese şi Tasha. În plus, fusese depistat în situaţii îndoielnice, la care ea nu participase: cum ar fi mituirea lui Joe şi atentatul împotriva Lissei. Puteam s-o salvez pe Tasha şi să dau toată vina doar pe el. Doar era deja mort. Eu şi cu Tasha puteam să rămânem prietene. Doar ea acţionase în virtutea unui principiu, corect? Ce era rău în asta?

S-a ridicat şi Christian de lângă ea, privindu-mă ca pe o străină.

— Rose, cum poţi să spui aşa ceva? Doar o cunoşti. Ştii că n-ar face una ca asta. Încetează cu scenele şi lasă-ne să ne dăm seama cum ar fi putut James ăla s-o asasineze pe regină.

Ce uşor, ce uşor... Mortul e de vină.

— James n-ar fi putut s-o străpungă pe Tatiana cu ţepuşa, am zis. Avea o mână vătămată. Un moroi are nevoie de ambele mâini ca să străpungă cu ţepuşa pe cineva. Am văzut asta de două ori întâmplându-se. Şi pun pariu că, dacă aţi putea să obţineţi un răspuns direct de la Ethan Moore...

Mi-am îndreptat privirea spre gardianul care devenise între timp palid. Probabil era în stare să se arunce în luptă şi să omoare fără ezitare. Dar o astfel de cercetare atentă? Şi posibilele interogatorii din partea şefilor? Nu cred c-ar fi rezistat. Era, probabil, şi motivul pentru care putuse Tasha să-l manipuleze.

— James n-a fost acolo în noaptea morţii Tatianei, aşa e? Şi cred că nici Daniella Ivashkov n-a fost, în ciuda a ceea ce i s-a spus mai devreme prinţesei Dragomir. În schimb, Tasha a fost. A fost în camerele reginei... iar tu n-ai raportat.

Ethan părea gata s-o rupă la fugă, însă şansele lui de scăpare erau cam la fel de mari ca ale mele sau ale lui Dimitri. A

clătinat încet din cap.

— Tasha n-ar omorî pe nimeni, a zis.

Nu era tocmai confirmarea prezenţei Tashei, aşa cum îmi doream… dar pe-aproape. Gardienii aveau să scoată mai multe de la el ulterior.

— Rose! Christian se enervase deja, iar vederea lui, atât de ofensat, mă durea mai rău până şi decât expresia Tashei. Încetează! s-a răstit el.

Lissa a făcut câţiva paşi şovăielnici înainte. Simţeam din gândurile ei că nici ea n-ar fi vrut să creadă ce spuneam… şi totuşi, avea încredere în mine. I-a venit o idee controversată.

— Ştiu că nu e bine… dar dac-am folosi constrângerea asupra suspecţilor…

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! a sărit Tasha, întorcându-şi privirea tăioasă spre Lissa. Nu te amesteca. Aici se joacă viitorul tău. Un viitor pe care ai putea să-l faci să fie măreţ, şi să înfăptuieşti ceea ce-i este necesar poporului nostru.

— Un viitor pe care tu ai putea să-l manipulezi, am intervenit, înţelegând deodată. Lissa crede în multe dintre reformele în care crezi şi tu… şi ţi-ai închipuit că ai putea s-o convingi şi de cele în care nu crede. Mai ales dacă e împreună cu nepotul tău. De-asta te-ai luptat cu atâta îndârjire pentru schimbarea legii cvorumului. Ţi-ai dorit ca ea să fie regină.

Christian a dat să facă un pas înainte, dar Tasha l-a oprit, punându-i o mână pe umăr. În schimb, asta nu l-a împiedicat să vorbească.

— Asta-i o idioţenie. Dacă voia ca Lissa să fie regină, de ce l-ar mai fi pus pe James ăla s-o atace?

Şi pentru mine era un mister, unul dintre golurile pe care încă nu reuşisem să le umplu cu deducţiile. În schimb, Dimitri reuşise.

Conştient de prezenţa celor doi care-l păzeau, s-a tras mai aproape de mine.

— Pentru că nimeni nu trebuia să moară.

Vocea joasă, răsunătoare, a lui Dimitri s-a auzit minunat, cu acustica sălii. N-avea nevoie de microfon în timp ce-şi îndrepta cuvintele spre Tasha.

— Nu te-ai aşteptat să fie un gardian cu ea.

Avea dreptate, acum îmi dădeam seama. Eddie fusese

chemat în noaptea aceea sub un pretext bizar şi reuşise să se întoarcă în ultima clipă ca s-o poată însoţi pe Lissa la Ambrose.

— James urma, probabil, a continuat Dimitri, să mimeze un atentat, după care să fugă... destul cât să genereze simpatie şi mai mult sprijin pentru Vasilisa. Ceea ce, cu siguranţă, s-a întâmplat doar că atrăgând consecinţe ceva mai severe.

Expresia ofensată a Tashei s-a transformat atunci într-o alta pe care n-am reuşit din prima clipă s-o descifrez în totalitate. Păruse ofensată la acuzaţiile mele, însă din partea lui Dimitri... era ceva mai mult. Părea justificat lezată. Zdrobită. Cunoşteam expresia aceea. O văzusem pe chipul lui Adrian, acum vreo două ore.

— Dimka, nu şi tu, a zis ea.

Prin ochii Lissei, am văzut cum aura Tashei îşi schimbă culorile, mai aprinse, mai strălucitoare, în timp ce-l privea pe Dimitri. Puteam să văd exact ce-mi explicase Sonya, cum înfăţişa aura afecţiunea.

— Şi de-asta a căzut totul pe mine, am murmurat încetişor.

Nu m-a auzit nimeni, cu excepţia lui Dimitri şi a gardienilor noştri.

— Hmm? m-a întrebat Dimitri.

Nu i-am răspuns, doar am clătinat din cap. În tot acest timp, Tasha continuase să-l iubească pe Dimitri. Ştiusem asta anul trecut, când ea chiar îi propusese să se cupleze şi să aibă copii... şansă de care nu se bucurau prea mulţi dhampiri bărbaţi. El o refuzase, şi crezusem că ea acceptase să rămână doar prieteni. Nu fusese aşa.

Ea îl iubea încă. Atunci când Lissa dezvăluise relaţia mea cu Dimitri faţă de Hans, Tasha o ştia deja. Dar de cât timp? Nu eram sigură. Era însă evident că ştiuse înainte s-o omoare pe Tatiana, şi aruncarea crimei în cârca mea făcea ca Tasha să rămână curată şi liberă, redeschizându-i şi porţile spre Dimitri.

N-avea niciun rost să scot pe tapet motivele ei personale pentru care aruncase vina pe mine. Asasinarea Tatianei era adevărata problemă în joc. Aşa că doar mi-am întors privirea spre Hans.

— Puteţi să mă arestaţi, n-am nimic împotrivă. Dar nu credeţi că aveţi destule motive să-i luaţi şi pe ea... şi pe Ethan?

Chipul lui Hans era impenetrabil. Sentimentele lui faţă de mine cunoscuseră suişuri şi coborâşuri, încă din ziua în care ne

cunoscuserăm. Uneori, eram o răzvrătită fără niciun viitor. Alteori, aveam potenţial de conducător. Crezuse că eu comisesem crima, şi totuşi îmi permisese să mă adresez mulţimii. Nici pe prietenii mei nu-i prea agrea. Cum avea să reacţioneze el acum?

Şi-a ridicat ochii de pe chipul meu şi i-a îndreptat spre locul în care mai mulţi gardieni fuseseră postaţi în public, pregătiţi pentru orice acţiune. Le-a făcut un scurt semn cu capul.

— Luaţi-o pe Lady Ozera. Şi pe Moore. O să-i interogăm.

Dat fiind faptul că Tasha stătea printre alte persoane, s-a iscat un pic de teamă şi de panică în clipa în care patru gardieni au pornit spre ea. Evitau pe cât posibil să le aducă vreo vătămare celorlalţi spectatori, însă îmbrânceli şi înghionteli au fost destule.

Ceea ce a reprezentat o totală surpriză a fost ardoarea cu care s-a împotrivit Tasha. Era antrenată, mi-am amintit. Nu la fel ca gardienii, dar destul cât să se lase greu prinsă. Era în stare să dea cu picioarele şi cu pumnii — şi să străpungă reginele cu ţepuşa — şi chiar a izbutit să-l doboare pe unul dintre gardieni.

Putea chiar să încerce să scape de-acolo, mi-am dat seama... cu toate că n-am crezut nici măcar pentru o clipă că ar reuşi. Era prea mare aglomeraţia, prea mult haos. Mai mulţi gardieni se îndreptau spre locul învălmăşelii. Moroii îngroziţi căutau să se

îndepărteze. Toţi păreau să le stea în cale altora. Deodată, un poc răsunător a reverberat prin sală. Un foc de armă. Cei mai mulţi dintre moroi s-au aruncat la podea, deşi gardienii tot soseau. Ţinând în mână o armă pe care o smulsese probabil de la gardianul doborât, Tasha a înhăţat cu mâna rămasă liberă primul moroi ieşit în cale. Şi, aşa să m-ajute Dumnezeu, s-a întâmplat să fie Mia Rinaldi. Ea stătuse lângă Christian. Cred că Tasha nici măcar nu observase pe cine-şi alesese ca ostatic.

— Nu mişcaţi! a urlat Tasha spre gardienii care o înconjurau. Gura armei era la tâmpla Miei, şi am simţit că mi se opreşte inima în loc. Cum de escaladase situaţia până într-un asemenea punct? Aşa ceva nu prevăzusem. Misiunea mea trebuia să fie curată şi frumoasă. O demaşti pe Tasha. O arestează. Rezolvat.

Gardienii au încremenit, nu atât din cauza comenzii ei, cât mai degrabă vrând să evalueze cum să trateze ameninţarea

totală. Între timp, Tasha a început să-şi facă loc, încet — foarte încet spre ieşire, trăgând-o pe Mia după ea. Înaintarea ei era lentă şi greoaie, din cauza tuturor scaunelor şi persoanelor din drumul ei. Încetineala le-a oferit răgaz gardienilor să rezolve urâta dilemă. Ei au prioritate. Viaţa Miei — o viaţă de moroi — era în pericol. Gardienii nu voiau ca Mia să fie omorâtă, însă nici nu puteau să-i permită unei femei moroi războinice şi înarmate să plece liberă. Problema e că Tasha nu era singura femeie moroi războinic din încăpere. Probabil că făcuse cea mai proastă alegere posibila în privinţa ostaticului, şi puteam să-mi dau seama după licărul din ochii Miei că nu avea de gând să se lase luată cu una, cu două. Şi Lissa a înţeles acelaşi lucru. Una dintre ele, sau chiar amândouă, urma să fie omorâtă, iar Lissa nu putea să permită aşa ceva. Dacă măcar ar putea să-i atragă privirea Tashei, ar constrânge-o să se predea.

Nu, nu, nu, m-am împotrivit, în gând. N-aveam nevoie de încă o prietenă implicată.

Atât eu, cât şi Lissa am văzut-o pe Mia încordându-se să scape din strânsoarea Tashei. Lissa şi-a dat seama că trebuia să acţioneze imediat. Am simţit-o prin legătură. Îi simţeam gândurile, hotărârea, până şi felul în care i se mişcau muşchii şi nervii corpului, înaintând ca să-i atragă atenţia Tashei. Le simţeam pe toate atât de clar, încât parcă am fi avut unul şi acelaşi trup. Ştiam încotro se va mişca Lissa chiar înaintea ei.

— Tasha, te rog, nu…

Lissa a ţâşnit în faţă, strigătul ei rugător întrerupându-se în clipa în care Mia şi-a repezit piciorul în spate, lovind-o pe Tasha şi eliberându-se, apoi lăsându-se în jos din calea armei. Tasha, surprinsă din două direcţii, avea încă arma ridicată. Fiindcă rămăsese fără Mia, şi totul se întâmpla atât de repede, Tasha a tras disperată două focuri spre primul pericol care se apropia de ea… şi acela nu era reprezentat de gardienii înaintând cu iuţeală. Ci de subţiratica siluetă albă care strigase la ea.

Sau, mă rog, în ea ar fi tras. Cum spuneam, ştiam precis unde avea să pună piciorul Lissa şi ce urma să facă. Şi în aceste preţioase secunde de dinainte ca ea să acţioneze, m-am smuls din mâinile paznicilor mei şi m-am azvârlit în faţa Lissei. Cineva a sărit după mine, dar era prea târziu. Asta s-a întâmplat când s-a descărcat arma Tashei. Am simţit o muşcătură şi o arsură în piept, după care n-a mai fost nimic, decât durere… o durere

atât de totală şi de intensă, încât aproape că depăşea puterea de înţelegere.

Am simţit cum cad, am simţit cum mă prinde Lissa şi strigă ceva... poate spre mine, poate spre altcineva. Era atâta zarvă în sală, încât nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu Tasha. Nu eram decât eu şi durerea căreia mintea mea se străduia să-i blocheze accesul. Lumea părea să devină din ce în ce mai tăcută. Am văzut-o pe Lissa coborându-şi privirea spre mine, strigându-mi ceva neauzit. Era frumoasă. Strălucitoare. Încoronată de lumină... dar mai era şi întunericul, care o învăluia. Iar în întunericul acela, zăream feţele... fantomele şi spiritele care mă urmau permanent. Iată-le, tot mai consistente, apropiindu-se. Chemându-mă.

O armă de foc. Fusesem doborâtă de o armă de foc. Practic, era comic. Trişori, mi-am zis. Îmi petrecusem întreaga viaţă concentrându-mă asupra luptei corp la corp, învăţând să mă feresc de colţi şi de mâini puternice, capabile să-mi frângă gâtul. O armă de foc? Era atât de... în fine, de uşor. Trebuia să mă simt jignită? Nu ştiam. Conta? Nici asta nu ştiam. Tot ce ştiam în momentul acela era că aveam să mor, indiferent de toate.

Vederea mi se înceţoşa, întunericul şi fantomele se apropiau şi, jur, parcă-l auzeam pe Robert şoptindu-mi la ureche: Lumea morţilor n-o să-ţi mai dea o a doua şansă.

Chiar înainte ca lumina să dispară complet, am văzut chipul lui Dimitri apărând lângă al Lissei. Am hotărât atunci că, din moment ce ambele persoane pe care le iubeam mai mult pe lume erau în siguranţă, puteam să plec de pe lumea asta. Morţii puteau, în sfârşit, să mă aibă printre ei. Şi îmi împlinisem menirea, nu? De protejare. Asta făcusem. O salvasem pe Lissa, exact cum jurasem c-o s-o fac mereu. Muream în luptă. Nu cu programare pe calendar.

Faţa Lissei strălucea de lacrimi, şi speram ca a mea să-i transmită cât de mult o iubesc. Cu ultima scânteie de viaţă rămasă, am încercat să vorbesc, am încercat să-i dau de ştire lui Dimitri că-l iubesc şi pe el, şi că el trebuie s-o protejeze de-acum încolo. Nu cred că a înţeles, dar cuvintele acelei mantra a gardienilor au alcătuit ultimul meu gând conştient.

Ei au prioritate.

Treizeci şi patru

Nu m-am trezit în lumea morţilor.

Nu m-am trezit nici măcar într-un spital, sau în vreun alt tip de centru medical… ceea ce, credeţi-mă, mi s-a întâmplat de destule ori. Nu, m-am trezit înconjurată de lux, într-un dormitor imens, cu mobilier poleit. Să fi fost în Rai? Probabil că nu, ţinând seama de comportamentul meu. Patul cu baldachin avea o cuvertură roşie-aurie suficient de groasă încât să poată fi luată ea însăşi drept o saltea. Mai multe lumânări pâlpâiau pe o măsuţă de lângă peretele opus, umplând camera de mireasma iasomiei. Habar n-aveam unde sunt, sau cum de-am ajuns acolo, însă atunci când ultimele mele amintiri, de durere şi de întuneric, au început să-mi joace prin minte, am decis că simplul fapt că mai respiram era şi-aşa destul de bun.

— Se trezeşte Frumoasa Adormită.

Vocea aia… vocea aia minunată, ca mierea, cu accentul ei catifelat… M-a învăluit, şi odată cu ea a sosit şi imposibilul adevăr, cu întregul lui impact: eram vie. Eram vie. Şi Dimitri era acolo.

Nu puteam să-l văd, dar am simţit un zâmbet apărându-mi pe buze.

— Tu cine eşti, infirmiera mea?

L-am auzit ridicându-se de pe un scaun şi venind spre mine. Vederea lui, cum stătea aşa, în picioare, deasupra mea, mi-a adus aminte cât de înalt era în realitate. Mă privea de acolo, de sus, zâmbind şi el: unul dintre zâmbetele acelea pline, raritățţi pentru el. Se spălase şi se schimbase de când îl văzusem ultima dată, îşi legase frumos părul castaniu la ceafă, dar nu se bărbierise de vreo două zile. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar m-a ţâţâit înapoi.

— Nu, nu, trebuie să stai întinsă.

Durerea din piept îmi spunea că are dreptate. Chiar dacă mintea mi-era trează, restul trupului se simţea epuizat. Habar n-aveam cât timp să fi trecut, însă ceva mă informa că organismul meu purtase o bătălie: nu cu vreun strigoi sau cu orice altceva de acest gen, ci cu el însuşi. O bătălie pentru supravieţuire.

— Atunci, apropie-te, i-am zis. Vreau să te văd.

A stat să se gândească pentru o clipă, după care şi-a azvârlii pantofii din picioare. Întorcându-mă pe o parte — ceea ce m-a făcut să tresar de durere — am reuşit să-i fac puţin loc aproape de marginea patului. S-a suit, încovrigându-se lângă mine. Feţele noastre se odihneau pe aceeaşi pernă, doar la câţiva centimei distanţă una de cealaltă, în timp ce ne priveam.

— E mai bine? m-a întrebat.

— Mult.

Cu degetele lui lungi şi graţioase, mi-a îndepărtat părul care-mi căzuse pe faţă, trasându-mi apoi contururile pometului.

— Cum te simţi?

— Moartă de foame.

Râzând încetişor, şi-a strecurat mâna în josul spinării mele, lăsând-o acolo ca un fel de semiîmbrăţişare.

— Normal. Cred că n-au reuşit să bage în tine decât supă până acum. Mă rog, şi perfuzia de ceva mai devreme. Probabil ai o criză de hipoglicemie.

M-am crispat. Nu-mi plăceau acele şi nici tuburile, şi m-am bucurat că nu fusesem trează să le mai şi văd. (Acele pentru tatuat erau o cu totul altă problemă.)

— Cât timp am fost... plecată?

— Câteva zile.

— Câteva zile...

M-a străbătut un nou fior, şi el mi-a tras mai sus păturile, crezând că mi-e frig.

— N-ar trebui să mai fiu vie, am şoptit.

Astfel de împuşcături... erau prea rapide, nimeriseră prea aproape de inimă. Sau în inimă? Mi-am dus o mână la piept. Nu mi-am dat seama precis unde fusesem nimerită. Mă durea peste tot.

— O, Doamne! M-a lecuit Lissa, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să consume atât de mult spirit! Nu, nu trebuia să facă asta. Nu putea să-şi permită. Numai că... dacă era aşa, de ce mai simţeam durere? Dacă m-ar fi lecuit ea, ar fi dispărut cu totul.

— Nu, nu te-a vindecat ea.

— Nu? Mi-am încreţit fruntea, nereuşind să analizez informaţia. Cum altfel aş fi putut să rămân în viaţă? In minte mi-a venit un răspuns surprinzător şi am întrebat: Atunci... Adrian? Dar el nu... după cum m-am purtat cu el... nu. Nu putea

să…

— Ce, crezi că el te-ar fi lăsat să mori?

Nu i-am răspuns. Chiar dacă gloanţele dispăruseră de mult, gândul la Adrian tot îmi dădea dureri — la figurat — de inimă.

— Indiferent de cum s-ar simţi el… Dimitri a avut un moment de ezitare, căci, în definitiv, era un subiect delicat. În fine, a reluat apoi, el nu te-ar fi lăsat să mori. Chiar a vrut să te vindece. Dar n-a făcut-o nici el.

M-am simţit vinovată pentru faptul că-l subestimasem atât pe Adrian. Dimitri avea dreptate. Adrian nu m-ar fi abandonat niciodată din răzbunare; totuşi, îmi epuizam cu rapiditate variantele posibile.

— Atunci, cine? Sonya?

— Nimeni, mi-a răspuns, simplu. Sau, mă rog, tu, bănuiesc.

— Eu… ce?

— Lumea se mai vindecă din când în când şi fără ajutorul magiei, Rose, a replicat el, cu o notă amuzată în voce, deşi îşi menţinea seriozitatea pe faţă. Iar rănile tale… au fost destul de grave. Nimeni n-a crezut c-o să scapi cu viaţă. Ai intrat în operaţie, după care noi toţi n-am făcut decât să aşteptăm.

— Dar de ce… M-am simţit peste măsură de arogantă din cauza următoarei mele întrebări. De ce nu m-au vindecat ei, Adrian sau Lissa?

— O, au vrut, crede-mă. Dar în urma întâmplării, în tot haosul… Curtea a intrat în carantină. I-au luat pe amândoi şi i-au pus sub pază straşnică înainte să poată ei să facă vreo încercare. Nimeni nu i-a lăsat să se apropie de tine, cel puţin cât timp încă au mai crezut că ai putea să fii o criminală. Aveau nevoie să fie siguri mai întâi cu Tasha, chiar dacă propriile ei fapte au fost destul de incriminante.

Mi-a trebuie ceva până să accept ideea că medicina modernă şi rezistenţa organismului meu fuseseră cele care mă vindecaseră. Ajunsesem să mă obişnuiesc în prea mare măsură cu spiritul. Altceva nu mi se mai părea posibil. În timp ce încercam să mă obişnuiesc cu conceptul, mi-au venit în minte şi celelalte afirmaţii ale lui Dimitri.

— Tasha… mai trăieşte?

Expresia lui de tristeţe se adânci.

— Da. Au prins-o imediat după ce te-a împuşcat pe tine, înainte ca oricine altcineva să mai fie rănit. Au închis-o, şi-au

tot apărut şi alte dovezi.

— Denunţarea ei a fost unul dintre cele mai grele lucruri din câte am făcut vreodată, i-am zis. Mai uşor mi-a venit să mă lupt cu strigoii.

— Ştiu. Şi mie mi-a fost greu să văd, mi-a fost greu să cred, a zis Dimitri, cu o privire îndepărtată care-mi amintea că el o cunoscuse de mai multă vreme decât pe mine. Totuşi, a continuat el, ea şi-a făcut alegerea, şi toate acuzaţiile împotriva ta au fost retrase. Acum eşti o femeie liberă. Mai mult. O eroină. Abe se tot laudă că totul a fost numai datorită lui.

Ultima remarcă mi-a readus zâmbetul pe buze.

— Normal. Probabil c-o să primesc cât de curând o factură de la el.

Mă simţeam ameţită, atât de bucurie, cât şi de uimire. O femeie liberă. Fusesem împovărată de acuzaţii şi de o condamnare la moarte parcă ani întregi, iar acum… acum, totul dispăruse.

Dimitri a râs, şi eu mi-am dorit să fi putut rămâne aşa pentru totdeauna, doar noi doi, tandri şi nepăziţi. Mă rog… poate nu chiar aşa. Nu m-ar fi deranjat să-mi dispară durerea şi pansamentele groase pe care le simţeam pe piept. Noi doi avuseserăm parte de atât de puţine momente de intimitate, momente în care să ne putem relaxa cu adevărat şi să recunoaştem deschis că ne iubeam. Lucrurile abia începuseră să se dreagă între noi, în sfârşit… şi cât pe ce să fie prea târziu. Sau poate că tot era.

— Şi-acum? l-am întrebat.

— Nu ştiu sigur, a zis, lăsându-şi obrazul pe fruntea mea. Pur şi simplu, sunt atât de bucuros… atât de bucuros că trăieşti. De prea multe ori a fost cât pe ce să te pierd. Când te-am văzut acolo, pe podea, şi era atâta vânzoleală, şi atâta confuzie… M-am simţit îngrozitor de neputincios. Mi-am dat seama că ai avut dreptate. Ne irosim vieţile cu vinovăţia şi cu autoflagelarea. Când m-ai privit atunci, în ultimele clipe… am văzut. Într-adevăr, mă iubeai.

— Te-ai îndoit?

Intenţia mea fusese să sune a glumă, însă cuvintele mi-au ieşit pe un ton ofensat. Poate că aşa mă şi simţeam, un pic. Doar îi spusesem că-l iubesc de-atâtea şi atâtea ori.

— Nu. Am vrut să spun că am ştiut atunci nu doar că mă

iubeşti. Am înţeles că, într-adevăr, m-ai iertat.

— N-aveam nimic de iertat, nu tocmai.

Şi pe-asta i-o mai spusesem.

— Eu am crezut tot timpul că aveai, a replicat, retrăgându-se doar cât să mă poată privi din nou. Şi asta era ceea ce mă reţinea, mi-a zis. Orice mi-ai fi spus, eu, pur şi simplu, nu puteam să cred... nu puteam să cred că mi-ai ierta tot ce ţi-am făcut acolo, în Siberia, sau aici, după ce m-a vindecat Lissa. Am crezut că te amăgeşti singură.

— Mda. N-ar fi fost prima dată când aş fi făcut aşa ceva. Dar nu, de data asta, nu.

— Ştiu, şi odată cu revelaţia asta... în acea fracţiune de secundă în care am ştiut că m-ai iertat şi că, într-adevăr, aveam toată dragostea ta, am fost în sfârşit capabil să mă iert şi eu. Toate poverile, toate lucrurile care mă legau de trecut... s-au dus. Era de parcă...

— Zburai? Te simţeai liber?

— Da. Numai că... venea prea târziu. Poate să-ţi sune a sminteală, dar în timp ce te priveam, cu toate gândurile astea întâlnindu-mi-se în cap, era de parcă... de parcă aş fi văzut gheara morţii întinzându-se spre tine. Şi eu nu puteam să fac nimic. Eram neputincios. Nu puteam să te ajut.

— Ba m-ai ajutat, i-am zis. Ultimele imagini pe care le-am mai văzut înainte să mi se întunece totul au fost chipul tău şi al Lissei (Mă rog, dacă făceam abstracţie de chipurile alea scheletice, dar o astfel de referire ar fi ucis romantismul momentului.) Nu ştiu cum de i-am supravieţuit împuşcăturii, împotriva tuturor şanselor... dar sunt foarte convinsă că dragostea voastră — a amândurora — mi-a dat puterea să mă lupt până la capăt. Eram obligată să mă întorc la voi doi. Dumnezeu ştie de câte belele aţi fi dat fără mine.

Dimitri n-a mai găsit ce să spună la faza asta, dar mi-a răspuns, în schimb, apropiindu-şi gura de a mea. Ne-am sărutat, uşor la început, iar plăcerea momentului mi-a întrecut orice durere. Dar abia începuse să crească în intensitate, când el s-a retras.

— Hei, ce înseamnă asta? am protestat.

— Eşti încă în refacere, m-a mustrat el. Poţi să-ţi închipui tu că ţi-ai revenit la normal, dar nu e aşa.

— Asta înseamnă normalul pentru mine. Şi, ştii ce, am crezut

că, după toate chestiile astea cu eliberarea, şi descoperirea de sine şi exprimarea iubirii dintre noi, am putea să terminăm odată cu toată înţelepciunea asta de maestru Zen şi rahaturile de sfaturi practice.

Tirada mi-a atras un zâmbet cu toată gura.

— Roza, aşa ceva n-ai să vezi. Asta-i situaţia, accepţi sau nu.

L-am sărutat apăsat pe buze.

— Dacă asta înseamnă să te am pe tine, accept.

Aş fi vrut să-l sărut din nou şi să-i dovedesc cine are, de fapt, mai mult autocontrol, dar afurisita aia de chestie numită realitate mi-a invadat mintea.

— Dimitri… serios acum, ce-o să se-ntâmple cu noi?

— Viaţa, mi-a răspuns, pe un ton lejer. Merge mai departe. Noi mergem mai departe. Suntem gardieni. Ne apărăm şi, poate, ne schimbăm lumea.

— Nu, zău, am replicat. Dar ce e cu chestiile astea, cu „noi”, şi cu „gardieni”? Eram convinsă că s-a terminat cu carierele noastre.

— Mmm, a murmurat el, prinzându-mi faţa între palme şi făcându-mă să cred că ar putea să încerce o nouă sărutare — şi chiar speram să fie aşa. Odată cu iertarea, mi-a explicat, ne-am primit înapoi şi statutul de gardieni.

— Chiar şi tu? Acum te cred că nu eşti strigoi? m-am mirat.

A încuviinţat.

— Hm. Chiar dacă reuşeam să-mi dovedesc nevinovăţia, tot nu vedeam un viitor mai bun decât să ne pună la munca de birou, cât mai aproape unul de celălalt.

Dimitri s-a tras mai aproape de mine, cu ochii scânteind, semn că urma dezvăluirea unui secret.

— E şi mai bine: eşti gardianul Lissei.

— Ce? am strigat, gata să mă îndepărtez. E imposibil. Ei n-ar…

— Ba, au. Ea o să mai aibă şi alţi gardieni, aşa că şi-au închipuit, probabil, că nu-i nimic dacă te lasă şi pe tine să te învârteşti pe-acolo, măcar aşa să te mai ţină şi pe tine cineva în frâu, m-a tachinat el.

— Şi tu nu… Am simţit cum mi se formează un bulgăre în stomac, amintindu-mi de o problemă care ne torturase mai demult. Tu nu eşti printre gardienii ei, aşa e?

Mereu fusese pentru noi un motiv de îngrijorare, conflictul

acesta de interese. Mi-l doream lângă mine. Totdeauna. Dar cum am mai putea să avem grijă de Lissa şi să punem pe primul lor siguranţa ei dacă ne făceam griji unul pentru celălalt? Trecutul se întorcea să ne chinuiască mai departe.

— Nu, mi-a răspuns. Am primit o cu totul altă repartiţie.

— Aha.

Dintr-un anume motiv, şi vestea asta mă întrista puţin, chiar dacă ştiam că e alegerea cea mai înţeleaptă.

— Sunt gardianul lui Christian.

De data asta, chiar m-am ridicat în capul oaselor, cu toate ordinele medicilor. Cusăturile din piept ameninţau să-mi plesnească, dar n-am luat în seamă usturimea.

— Dar asta... asta practic înseamnă acelaşi lucru!

S-a ridicat şi Dimitri în şezut, părând să-mi savureze şocul, ceea ce zău că era o dovadă de cruzime, că doar fusesem cât pe ce să mor, şi aşa mai departe.

— Oarecum, mi-a zis. Numai că ei n-or să fie împreună chiar tot timpul, mai ales când ea o să plece la Lehigh. El nu merge, dar or să se tot viziteze unul pe celălalt. Şi când se vizitează ei, ne vedem şi noi. E un aranjament bun. Şi, în plus..., a adăugat, redevenind serios. Cred că le-ai dovedit tuturor că eşti dispusă pui viaţa ei pe primul loc.

Am clătinat din cap.

— Mda, dar în tine n-a tras nimeni. Numai în ea.

Vorbisem pe un ton lejer, dar asta m-a determinat să-mi pun întrebarea: oare ce-aş face dacă ar fi amândoi în primejdie? Ai încredere în el, m-a sfătuit o voce care mi-a răsunat în cap. Ai încredere că ştie să-şi poarte singur de grijă. Şi el va face la fel cu tine.

Mi-am întors privirea spre el, amintindu-mi că zărisem cu coada ochiului o umbră, atunci, în salonul de bal.

— Tu m-ai urmat când am sărit în faţa Lissei, nu? Spre cine săreai? Spre mine, sau spre ea?

M-a studiat timp de câteva secunde care mi s-au părut nespus de lungi. Ar fi putut să mintă. Ar fi putut să aleagă răspunsul cel mai facil, spunându-mi că avusese de gând să ne împingă pe amândouă din calea glonţului... dacă măcar ar fi fost posibil aşa ceva, ceea ce nu-mi aminteam. Dar Dimitri n-a minţit.

— Nu ştiu, Roza. Nu ştiu.

Am oftat.

— N-o să ne fie uşor.

— Niciodată nu e, a replicat el, trăgându-mă în braţele lui.

Mi-am rezemat capul de pieptul lui şi am închis ochii. Nu, n-o să fie uşor, dar o să merite efortul. Cât timp o să fim împreună, o să merite.

Am rămas aşa mult timp, până când o discretă bătaie în uşa pe jumătate deschisă ne-a făcut să ne despărţim. Lissa era în prag.

— Scuzaţi-mă, a zis, cu chipul strălucind de bucurie la vederea mea. Trebuia să puneţi ceva în uşă. Nu mi-am dat seama că se înfierbântă lucrurile pe-aici.

— E inevitabil, am explicat, pe un ton frivol, prinzându-l de mână pe Dimitri. Lucrurile mereu se înfierbântă când e el pe-aici.

Dimitri arăta scandalizat. Nu se reţinuse niciodată când eram în pat împreună, însă firea lui rezervată nu-i permitea nici măcar să facă vreo aluzie despre astfel de lucruri faţă de alţii. Era o răutate din partea mea, dar am râs şi l-am sărutat pe obraz.

— O, ce-o să ne mai distrăm, am zis. Acum, că totul a ieşit la lumină.

— Mda, a zis el. M-am ales cu o privire „distractivă” alaltăieri de la tatăl tău.

I-a aruncat Lissei o privire rapidă, semnificativă, după care s-a ridicat. Aplecându-se înapoi, m-a sărutat pe creştetul capului.

— Eu ar fi cazul să plec şi să vă las să vorbiţi.

— Te mai întorci? l-am întrebat, în timp ce se îndrepta spic uşă.

S-a oprit şi mi-a zâmbit, iar ochii aceia întunecaţi mi-au răspuns la întrebare, dar şi la multe altele.

— Evident.

Lissa i-a luat atunci locul, aşezându-se pe marginea patului. M-a îmbrăţişat cu gingăşie, fără îndoială cu grijă faţă de rănile mele. M-a certat apoi pentru că mă ridicasem, dar nu-mi păsa. Fericirea mă inunda în valuri. Mă bucuram atât de mult că ea era bine, mă simţeam atât de uşurată, şi...

Şi habar n-aveam cum se simţea ea.

Legătura dispăruse. Şi nu ca atunci, înaintea evadării mele când îşi ridicase zidul acela. Acum, pur şi simplu, nu mai era

nimic între noi. Eu eram doar cu mine însămi, complet şi cu ddesăvârşire singură, exact cum fusesem cu ani în urmă. Am făcut ochii mari şi ea a început să râdă.

— Chiar mă întrebam când o să observi, mi-a zis.

— Cum... cum e posibil?

Parcă eram îngheţată, amorţită. Legătura. Legătura nu mai era. Mă simţeam ca şi cum mi-ar fi fost amputat un braţ.

— Şi tu de unde ştii?

— Parţial, din instinct..., mi-a răspuns, încreţindu-şi fruntea. Dar Adrian a şi văzut-o. A văzut că aurele noastre nu mai sunt conectate între ele.

— Dar cum? Cum a fost posibil?

Vocea îmi suna înnebunită, disperată. Imposibil să fi dispărut legătura. Imposibil.

— Nu sunt întru totul sigură, a recunoscut ea, şi încruntarea i s-a accentuat. Am discutat mult despre asta cu Sonya şi cu, hm, cu Adrian. Am ajuns la concluzia că, prima dată când te-am readus eu, numai spiritul a fost cel care nu te-a lăsat să ajungi pe tărâmul morţilor şi te-a ţinut legată de mine. De data asta... ai fost iar la un pas de moarte. Sau poate chiar ai murit, pentru o clipă. Numai că tu şi organismul tău v-aţi luptat să vă întoarceţi. Tu ai fost cea care s-a salvat, fără niciun ajutor din partea spiritului. Şi, din moment ce s-a întâmplat aşa... Lissa a ridicat din umeri. Cum ţi-am spus, facem doar presupuneri. Dar Sonya e de părere că, din moment ce propria ta putere te-a smuls din moarte, n-ai mai avut nevoie de vreun alt ajutor. Ai făcut-o prin forţele proprii. Şi, în clipa în care te-ai eliberat de spirit, te-ai eliberat şi de mine. N-ai mai avut nevoie de vreo legătură care să te ţină printre cei vii.

Era o nebunie. Era imposibil.

— Dar dacă... dacă spui că am evadat din lumea morţilor, doar nu înseamnă că sunt, cum să zic, nemuritoare, sau mai ştiu eu ce, nu?

Lissa a izbucnit din nou în râs.

— Nu, de asta suntem sigure. Sonya mi-a explicat, mi-a zis că orice e viu poate să moară şi, cât timp ai o aură, înseamnă că eşti viu. Strigoii sunt nemuritori, dar nu au viaţă, aşa că n-au nici aură, şi...

Lumea începuse să se învârtească în jurul meu.

— Gata, te cred pe cuvânt. Cred că poate chiar am nevoie să

mă întind.

— Ar fi, probabil, o idee bună.

M-am întins uşurel pe spate. Având disperată nevoie de ceva care să mă distragă de la ceea ce tocmai aflasem — fiindcă mi se părea încă ireal, încă imposibil de prelucrat — mi-am studiat împrejurimile. Luxoasa cameră era mai mare decât îmi dădusem seama la început. Se întindea şi se tot întindea, ramificându-se în alte încăperi. Era o suită de camere. Poate un apartament. Distingeam un living cu mobilier îmbrăcat în piele şi un televizor cu ecran plat.

— Unde suntem?

— În aripa pentru locuit a palatului, mi-a răspuns.

— În aripa pentru locuit a palatului? Cum de-am ajuns aici?

— Tu cum crezi? m-a întrebat, sec.

— Păi...

Gura mi s-a încleştat pentru câteva clipe. Nu aveam nevoie de legătură ca să-mi dau seama ce se întâmplase. Încă o imposibilitate devenise posibilă cât timp fusesem eu scoasă din circuit.

— Rahat! S-au ţinut alegerile, nu? Şi te-au ales regină, din moment ce a fost şi Jill acolo, ca să-ţi reprezinte familia.

A clătinat din cap, aproape râzând.

— Reacţia mea a fost un pic mai tare decât „rahat”, Rose. Ai cumva idee ce-ai făcut?

Părea îngrijorată, stresată şi total copleşită. Aş fi vrut să fiu serioasă şi reconfortantă, de dragul ei... dar simţeam cum pe faţă mi se întinde un rânjet bleg. Lissa a scos un geamăt.

— Tu te bucuri.

— Liss, tu eşti născută pentru asta! Eşti mai bună decât oricare alt candidat.

— Rose! a strigat ea. Candidatura mea trebuia să fie doar o diversiune. N-am decât optsprezece ani.

— Atât avea şi Alexandra.

Lissa a clătinat, exasperată, din cap.

— Sunt sătulă până-n gât să tot aud despre ea! A trăit acum câteva secole, ştii? Cred că pe-atunci se murea la treizeci de ani. Aşa că, practic, era de vârstă medie.

I-am luat mâna într-a mea.

— Tu o să fii o regină grozavă. N-are importanţă ce vârstă ai. Şi doar n-o să trebuiască să convoci întruniri şi să analizezi

codurile de legi de una singură, să ştii. Adică, eu sigur n-o să fac nimic din astea, dar mai sunt şi alte persoane, mai inteligente. Ariana Szelsky n-a luat ultimul test, dar ştii c-o să te-ajute dacă-i ceri. Ea face încă parte din Consiliu, şi mai sunt şi alţii pe care ai putea să te bazezi. Nu trebuie decât să-i găsim. Eu cred în tine.

Oftând, Lissa şi-a lăsat privirea în jos, părul acoperindu-i faţa ca o cortină.

— Ştiu. Şi o parte din mine e entuziasmată la gândul că aşa redau onoarea familiei mele. Cred că asta e ceea ce m-a salvat de la o totală prăbuşire nervoasă. N-am vrut să fiu regină, dar dacă sunt obligată... atunci, o s-o fac cum trebuie. Mă simt de parcă... de parcă aş avea toată lumea la degetul mic, de parcă aş putea să fac atât de mult bine... Dar îmi e şi frică să n-o dau în bară. Şi-a ridicat scurt privirea. Şi nici nu renunţ la restul vieţii mele. Cred c-o să fiu prima regină la facultate.

— Super, i-am zis. Poţi să discuţi pe messenger cu Consiliul, din campus. Poate le şi porunceşti unora să-ţi facă ei temele.

Se pare că ei gluma nu i s-a părut la fel de amuzantă pe cât o considerasem eu.

— Întorcându-mă la familia mea, Rose... de cât timp ştiai despre Jill?

Fir-ar să fie. Ştiam că, până la urmă, o să vină şi partea asta a conversaţiei.

— Nu de prea mult. N-am vrut să te stresăm cu asta până nu ştiam dacă e adevărat, am adăugat în grabă.

— Nu pot să cred... Pur şi simplu, nu pot să cred, a repetat, scuturând din cap.

Trebuia să mă orientez după tonul ei, nu după legătură. Era atât de ciudat, încât parcă mi-aş fi pierdut unul dintre simţurile de bază. Văzul. Auzul.

— Eşti supărată?

— Normal că sunt! Cum de poate să te surprindă?

— Mi-am închipuit c-o să te bucuri...

— Să mă bucur aflând că tata a înşelat-o pe mama? Să mă bucur că am o soră pe care abia o cunosc? Am încercat să stau de vorbă cu ea, dar... E atât de bizar, a continuat ea, oftând din nou. Aproape şi mai bizar decât faptul c-am devenit dintr-odată regină. Nu ştiu ce să fac. Nu ştiu ce să cred despre tatăl meu. Şi sunt al naibii de sigură că nu ştiu ce să fac cu ea.

— Iubeşte-i pe amândoi, am sfătuit-o, cu afecţiune în glas. Ei sunt familia ta. Jill e o tipă grozavă, să ştii. Încearcă s-o cunoşti. Fii entuziasmată.

— Nu ştiu dacă pot. Cred că tu o să-mi fii mai soră decât ar putea ea să-mi fie vreodată, a răspuns Lissa, cu privirea pierdută în gol. Şi tocmai ea... atât de mult timp am fost convinsă că era ceva între ea şi Christian...

— Ei bine, din toate grijile de pe lumea asta, iată una pe care poţi s-o uiţi, pentru că nu e nimic adevărat.

Şi totuşi, în comentariul ei mi s-a părut că simt ceva sumbru şi trist.

— Ce mai face Christian?

Şi-a întors din nou faţa spre mine, cu ochii plini de durere.

— Îi e foarte greu. Şi mie mi-e. O tot vizitează. Pe Tasha. Detestă ceea ce a făcut ea, dar... în fine, tot ruda lui e. Suferă, dar încearcă s-o ascundă. Îl ştii cum e.

— Mda, am zis.

Christian îşi petrecuse o bună parte din viaţă mascându-şi sentimentele întunecate cu impertinenţă şi sarcasm. Era un profesionist când venea vorba să-i păcălească pe alţii în privinţa adevăratelor lui sentimente.

— Ştiu c-o să-şi revină, cu timpul... Sper doar să-i pot fi alături suficient timp. Se-ntâmplă atât de multe. Facultatea, faptul că sunt regină... şi totdeauna, totdeauna, spiritul e prezent, apăsându-mă. Înăbuşindu-mă.

Un fulger de alarmă m-a străbătut brusc. Şi de panică. Panică provocată de ceva mult mai rău decât că nu ştiam ce simte Lissa, sau unde e. Spiritul. Mi-era teamă de spirit... şi de faptul că nu puteam să mă lupt eu cu el, pentru ea.

— Întunericul... Eu n-o să pot să-l mai absorb. Ce-o să ne facem?

Un zâmbet strâmb i-a fluturat pe buze.

— Vrei să spui, ce-o să fac eu. E problema mea acum, Rose. Aşa cum ar fi trebuit să fie mereu.

— Dar, nu... nu poţi. Sfântul Vladimir...

— Nu e una şi aceeaşi persoană cu mine. Şi tu poţi să mă aperi de unele lucruri, dar nu chiar de toate.

— Nu, nu, am insistat, scuturând încăpăţânată din cap. Nu te las să înfrunţi singură spiritul.

— Nu sunt tocmai singură. Am discutat cu Sonya. Ea e foarte

pricepută la farmecele pentru vindecare şi crede că ar exista o metodă prin care să-mi menţin echilibrul.

— Oksana spunea acelaşi lucru, mi-am amintit, dar fără să mă simt prea liniştită.

— Şi... oricând mai există şi antidepresivele. Nu-mi place să le iau, dar acum sunt regină. Am răspunderi. O să fac ce-o să trebuiască. O regină renunţă la orice, nu?

— Aşa cred, i-am zis. Totuşi, nu-mi puteam stăpâni frica, sentimentul de inutilitate. Doar că-mi fac atâtea griji pentru tine, i-am zis, şi nu mai ştiu cum să te ajut acum.

— Ţi-am mai spus: nu trebuie. Eu o să-mi apăr mintea. Datoria ta e să-mi aperi trupul, corect? Şi Dimitri va fi şi el prin preajmă. Totul o să fie OK.

Conversaţia cu Dimitri mi-a revenit în minte. Spre cine săreai? Spre mine sau spre ea? I-am dăruit cel mai frumos zâmbet de care eram în stare.

— Mda. Totul o să fie OK.

— Nici nu ştii cât mă bucur că te-ai întors, Rose, mi-a zis, strângându-mi mâna. Tu o să fii întotdeauna o parte din mine, orice-ar fi. Şi, sinceră să fiu... mă cam bucur că nu poţi să-mi mai vezi viaţa sexuală de-acum înainte.

— Aici suntem două, am asigurat-o, râzând.

Gata cu legătura. Gata cu conexiunea magică. Avea să fie ciudat, dar, de fapt... chiar aveam nevoie de ea? În viaţa reală, între două persoane se formau legături de alte feluri. Legături prin iubire, sau prin loialitate. Da, aveam să trecem şi peste asta.

— Oricum, o să fiu mereu lângă tine, să ştii. Pentru orice ai nevoie.

— Ştiu, mi-a răspuns. Şi, la drept vorbind... am acum nevoie de tine pentru ceva...

— Zi, am îndemnat-o.

Şi mi-a zis.

Treizeci şi cinci

Mi-aş fi dorit ca lissa să fi avut „nevoie” ca eu să dobor o armată de strigoi. M-aş fi simţit mai comod decât cu ceea ce avea ea acum nevoie: să mă întâlnesc cu Jill şi să discutăm

despre încoronare. Lissa voia să fiu acolo ca un sprijin, ca un fel de intermediar. Încă nu eram în stare să merg prea bine, aşa că am mai aşteptat o zi. Oricum, Lissa mi s-a părut să se bucure pentru amânare.

Jill ne aştepta într-o cameră mică pe care nu mă aşteptasem s-o mai văd vreodată: salonaşul în care mă ocărâse Tatiana din cauză că umblam după Adrian. Fusese o experienţă destul de bizară la vremea aceea, fiindcă între mine şi Adrian nu exista de fapt nicio relaţie pe-atunci. Acum, după tot ce se întâmplase între mine şi el, mi se mai părea doar ceva... straniu. Derutant. Încă nu ştiam ce se mai întâmplase cu el după arestarea Tashei.

Intrând acolo, m-am mai simţit şi cumplit de... singură. Nu, nu singură. Neinformată. Vulnerabilă. Jill stătea pe un fotoliu, cu mâinile împreunate în poală. Privea drept înainte, cu o înfăţişare impenetrabilă. Lângă mine, Lissa avea trăsăturile la fel de neutre. Se simţea... ei bine, tocmai asta era. Nu ştiam. Nu ştiam. Adică, puteam să-mi dau seama că era stânjenită, dar nu-mi apăreau gânduri în minte care să-mi ofere vreun indiciu. N-aveam nimic concret. Încă o dată, am fost nevoită să-mi amintesc mie însămi că tot restul lumii funcţiona aşa. Funcţionai de unul singur. Făceai tot posibilul să te descurci în situaţiile ciudate şi fără cunoaşterea magică a gândurilor altei persoane. Niciodată nu-mi dădusem seama cât de mult luasem drept ceva firesc cunoaşterea gândurilor fie şi ale unei singure persoane.

Unicul lucru pe care-l ştiam sigur era că atât Lissa, cât şi |ill erau înspăimântate una de cealaltă... dar nu şi de mine. De-asl.i şi eram aici.

— Salut, Jill, am zis, zâmbind. Ce mai faci?

Smulgându-se din cine ştie ce gânduri îi ocupau mintea, Jill a sărit imediat în picioare de pe fotoliu. Mi s-a părut ciudat, dar abia pe urmă am priceput rostul. Lissa. Te ridicai când intra regina în cameră.

— E OK, i-a zis Lissa, împleticindu-se puţin în cuvinte. Stai jos.

S-a aşezat şi ea, faţă-n faţă cu Jill. Era fotoliul cel mai mare din încăpere: cel pe care stătea totdeauna Tatiana.

Jill a ezitat pentru o clipă, după care şi-a mutat privirea înapoi spre mine. Probabil că i-am oferit ceva încurajări, fiindcă s-a întors la locul ei. Eu m-am aşezat pe cel de lângă Lissa,

tresărind când o mică durere mi-a strâns pieptul. Grija pentru mine i-a distras pe moment atenţia lui Jill de la Lissa.

— Cum te simţi? Eşti bine? Dar ai voie măcar să cobori din pat?

Simpatica ei fire vorbăreaţă. Mă bucuram s-o văd iarăşi.

— Perfect, am minţit-o. Sunt ca nouă.

— Am fost neliniştită. Când am văzut ce s-a întâmplat. Adică, era atâta sânge, şi atâta nebunie, şi nimeni nu ştia dacă scapi... Nu ştiu, a zis Jill, încruntându-se. Totul a fost atât de înfricoşător. Mă bucur foarte mult că eşti bine.

Mi-am păstrat zâmbetul la locul lui, sperând s-o liniştesc. S-a aşternut apoi tăcerea. În încăpere, tensiunea creştea. În situaţii de natură politică, Lissa era experta, mereu capabilă să netezească asperităţile cu cuvintele potrivite. Eu eram cea care lua cuvântul în cazul scenelor incomode, spunând lucruri care-i şocau pe ceilalţi. Lucruri pe care nimeni nu voia să le audă. Situaţia de faţă părea dintre cele care solicitau diplomaţia ei, însă ştiam că în sarcina mea cădea preluarea frâielor.

— Jill, am zis, am vrea să ştim dacă eşti dispusă să, în fine, să participi la ceremonia de încoronare.

Privirea lui Jill a zburat scurt spre Lissa — încă împietrită la faţă — şi s-a întors iar la mine.

— Ce înseamnă să „particip”, mai precis? Ce trebuie să fac?

— Nu e nimic greu, am asigurat-o. Doar anumite formalităţi îndeplinite de obicei de membrii familiei. Chestii care ţin de ceremonial. Cum ai făcut când s-a votat.

Nu văzusem asta, însă din câte ştiam Jill trebuise doar să stea alături de Lissa, ca să demonstreze forţa familiei. Un lucru atât de mărunt ca să pui în mişcare o lege.

— În general, e vorba să fii prezentă şi să ai o înfăţişare sărbătorească.

— Ei bine, a gândit cu voce tare Jill, e tocmai ceea ce am şi făcut cel mai mult săptămâna asta.

— Eu am făcut-o în cea mai mare parte a vieţii, a intervenit Lissa.

Jill mi s-a părut uimită. Încă o dată, mă simţeam dezorientată fără legătură. Tonul Lissei nu clarificase semnificaţia afirmaţiei sale. Să fi fost o provocare la adresa lui Jill, cum că fata nu înfruntase nici pe departe ceea ce avusese de îndurat Lissa? Sau se voia să fie o manifestare de înţelegere faţă de lipsa de

experienţă a lui Jill?

— O să… o să te obişnuieşti, am zis. Cu timpul.

Jill a scuturat din cap, cu un mic zâmbet amar pe faţă.

— Nu ştiu ce să zic.

Nici eu nu ştiam. Nu ştiam sigur cum te comporţi într-o situaţie de genul celei în care fusese aruncată ea. Am parcurs la repezeală în minte o listă cu alte şi alte nimicuri amabile pe care le-aş fi putut rosti, însă Lissa a trecut, în sfârşit, la conducerea discuţiei.

— Ştiu cât e de ciudat, a zis.

A privit cu hotărâre în ochii verzi ai lui Jill: unica trăsătură comună a celor două surori, am stabilit în gând. Jill avea construcţia unei Emily în devenire. Lissa purta în ea o combinaţie a trăsăturilor ambilor părinţi.

— Şi pentru mine e ciudat, a asigurat-o ea. Nici eu nu ştiu ce să fac.

— Tu ce vrei? a întrebat-o încet Jill.

Mi-am dat seama care era adevărata întrebare. Jill voia să ştie dacă Lissa o voia pe ea. Lissa fusese distrusă de moartea fratelui ei… însă o soră vitregă apărută din senin nu putea să-i ţină locul lui Andre. Am încercat să-mi imaginez cum m-aş fi simţit dac-aş fi fost în locul uneia sau alteia dintre fete. Am încercat, dar n-am reuşit.

— Nu ştiu, a mărturisit Lissa. Nu ştiu ce vreau.

Jill a încuviinţat, lăsându-şi ochii în jos, dar nu înainte să-i zăresc sentimentul fluturându-i pe chip. Dezamăgire… şi totuşi, răspunsul Lissei nu fusese întru totul neaşteptat.

Fata a trecut la cea de-a doua întrebare în ordinea importanţei.

— Tu vrei… tu vrei ca eu să fiu la ceremonie?

Întrebarea a rămas să plutească prin aer. Bine gândită. Era motivul pentru care veniserăm aici, dar Lissa chiar voia aşa ceva? Studiind-o, încă nu eram singură. Nu ştiam dacă nu cumva ea doar respecta protocolul, încercând s-o determine pe Jill să joace un rol aşteptat printre familiile regale. În cazul de faţă, nu aveam vreo lege care să spună că Jill avea ceva de făcut neapărat. Ea, pur şi simplu, trebuia să existe.

— Da, a răspuns Lissa, în sfârşit.

Am simţit adevărul în tonul ei şi mi s-a ridicat o greutate de pe inimă. Lissa n-o voia pe Jill doar de dragul imaginii. O parte

din Lissa şi-o dorea pe Jill în viaţa ei… cu toate că va fi greu să se ajungă la aşa ceva. Şi totuşi, era un început, şi Jill părea că-şi dă seama.

— OK, a zis ea. Spune-mi doar ce trebuie să fac.

Atunci mi-a trecut prin minte că tinereţea şi nervozitatea lui Jill erau amăgitoare. Exista în ea scânteia curajului, ca şi cea a îndrăznelii, scântei care sigur — după cum simţeam — aveau să se înteţească. Ea chiar era o Dragomir.

Lissa a părut uşurată, dar cred că datorită minusculului pas înainte făcut spre sora ei. Nu avea nimic de-a face cu încoronarea.

— O să-ţi explice altcineva. Sinceră să fiu, nici eu nu ştiu sigur ce trebuie să faci. Dar Rose are dreptate. N-o să fie greu.

Jill a răspuns printr-un simplu semn de încuviinţare cu capul.

— Mulţumesc, a zis Lissa. S-a ridicat şi, odată cu ea, ne-am ridicat şi eu şi Jill. Să… să ştii că-ţi sunt cu adevărat recunoscătoare.

Stânjeneala a revenit în atmosferă în timp ce stăteam acolo, toate trei. Ar fi fost un moment bun pentru o îmbrăţişare între surori, dar chiar dacă amândouă păreau încântate de progresul relaţiei, niciuna nu era pregătită pentru aşa ceva. Când o privea pe Jill, Lissa îşi vedea încă tatăl cu altă femeie. Când o privea pe Lissa, Jill îşi vedea viaţa complet întoarsă pe dos: o viaţă altădată sfioasă şi retrasă, acum etalată astfel încât să caşte ochii la ea întreaga lume. Soarta n-aveam cum să i-o schimb, dar s-o îmbrăţişez, da. Nepăsându-mi de cusăturile mele, am cuprins-o în braţe pe fata mai tânără.

— Mulţumesc, am zis, ca un ecou al Lissei. Totul o să iasă bine. O să vezi.

Jill a încuviinţat din nou şi, nemaiavând altceva de discutat, eu şi Lissa am pornit spre uşă. Vocea lui Jill ne-a făcut să ne oprim.

— Hei… dar ce-o să se-ntâmple după încoronare? Cu mine? Cu noi?

Am privit-o repede pe Lissa. Încă o întrebare bună. Lissa şi-a întors faţa spre Jill, dar tot fără s-o privească în ochi, deocamdată.

— O să… o să ajungem să ne cunoaştem mai bine. O să ne meargă mai bine.

Zâmbetul care a apărut pe faţa lui Jill era unul autentic: mic,

dar autentic.

— OK, a zis.

Da, era şi speranţă în zâmbetul acela. Speranţă şi uşurare.

— Mi-ar plăcea, a adăugat.

Cât despre mine, a trebuit să-mi ascund încruntarea. Se pare că şi fără legătură funcţiona ceva, fiindcă puteam să afirm, cu toată încrederea, că Lissa nu spunea chiar întregul adevăr. Ce anume nu-i spunea lui Jill? Într-adevăr, Lissa îşi dorea ca situaţia să se amelioreze, de asta eram sigură, chiar dacă ea nu ştia precis cum. Dar mai era ceva... un lucru mărunt pe care Lissa nu ni-l dezvăluia niciuneia dintre noi, ceva care mă făcea să mă gândesc că Lissa nu credea, de fapt, în posibilitatea îmbunătăţirii stării de fapt.

Ca din senin, un straniu ecou al vorbelor lui Victor Dashkov mi-a răsunat prin minte, apropo de Jill. Dacă i-a mai rămas vreun pic de raţiune, Vasilisa o s-o trimită de-acolo.

Nu ştiu de ce mi-am amintit aşa ceva, dar ştiu că m-a străbătut un fior de gheaţă. Cele două surori reuşiseră să-şi compună câte un zâmbet, aşa că m-am grăbit să le urmez exemplul, nevrând ca vreuna dintre ele să-mi ghicească preocupările. Pe urmă eu şi Lissa am plecat, îndreptându-ne spre camera mea. Mica mea ieşire fusese mai obositoare decât m-aş fi aşteptat şi, oricât aş fi detestat s-o recunosc, abia aşteptam să mă întind la loc.

Când am ajuns în camera mea, tot nu eram hotărâtă dacă s-o întreb pe Lissa despre Jill sau să aştept părerea lui Dimitri. Şi n-a mai trebuit să iau vreo hotărâre, fiindcă am găsit acolo un vizitator neaşteptat: pe Adrian.

Stătea pe patul meu, cu capul dat pe spate, ca şi cum ar fi fost complet absorbit de studierea tavanului. Dar ştiam eu mai bine. El îşi dăduse din timp seama că ne apropiem... sau, cel puţin, că se apropie Lissa.

Ne-am oprit în prag, şi el, în sfârşit, şi-a întors faţa spre noi. Părea să nu fi dormit de ceva vreme. Umbre întunecate i se vedeau sub ochi, iar trăsăturile frumoase îi erau înăsprite de cutele extenuării. Dacă era o extenuare mentală, sau una fizică, nu puteam să-mi dau seama. Oricum, zâmbetul lui leneş era acelaşi din totdeauna.

— Maiestatea Voastră, a rostit, cu un aer măreţ.

— Termină, l-a certat Lissa. Ar trebui să ştii mai bine.

— Eu niciodată n-am ştiut mai bine, a ripostat el. Tu ar trebui să ştii asta.

Am văzut un început de zâmbet pe faţa Lissei; apoi, însă, ea m-a privit şi a redevenit serioasă, dându-şi seama că nu prea putea să fie un moment de genul hai-să-râdem-cu-Adrian.

— Bine, a zis, jenată, fără să semene absolut deloc a regină. Eu am câte ceva de făcut.

Avea s-o şteargă, mi-am dat seama. Eu o însoţisem la discuţia de familie, însă ea voia să mă abandoneze acum. Totuşi, era bine şi-aşa. Conversaţia asta cu Adrian era inevitabilă, şi mi-o făcusem cu mâna mea. Trebuia să-i pun capăt prin forţe proprii, exact cum îi spusesem lui Dimitri.

— Da, sunt convinsă că ai, am replicat.

Pe chip i-a apărut o umbră de ezitare, ca şi cum ar fi stat, deodată, să se mai gândească. Se simţea vinovată. Îşi făcea griji pentru mine şi voia să-mi fie alături. I-am atins uşor braţul.

— E OK, Liss, i-am zis. O să fiu OK. Du-te.

Ca răspuns, mi-a strâns mâna, dorindu-mi noroc cu ochii. Şi-a luat rămas-bun de la Adrian şi a plecat, închizând uşa după ea.

Acum, era doar între mine şi el.

A rămas aşezat pe patul meu, privindu-mă cu atenţie. Îşi păstra şi acum zâmbetul pe care i-l oferise Lissei, de parcă n-ar fi fost mare scofală ce se petrecea. Dar eu ştiam mai bine, aşa că n-am încercat deloc să-mi ascund sentimentele. Statul în picioare mă obosea, aşa că m-am aşezat pe un fotoliu din apropiere, întrebându-mă tulburată ce puteam să spun.

— Adrian...

— Hai să-ncepem cu asta, micuţule dhampir, a rostit el, jovial. A fost şi înainte să pleci de la Curte?

Mi-au trebuit câteva clipe până să mă adaptez la stilul conversaţional abrupt al lui Adrian. Mă întreba dacă-mi reluasem relaţia cu Dimitri înainte de arestarea mea. Am clătinat încetişor din cap.

— Nu. Eram cu tine. Numai cu tine.

Drept e că sentimentele mele fuseseră vraişte, însă intenţiile erau ferme.

— Bun. Tot e ceva, a zis el.

Câte ceva din aerul agreabil afişat până acum începea să dispară. Atunci, am simţit mirosul, chiar dacă foarte slab: alcool şi tutun.

— Prefer să se fi reaprins scântei din focul bătăliei, sau expediţiei, sau ce-o fi fost, decât să mă fi înşelat chiar sub nasul meu.

Am scuturat iarăşi din cap, de data asta cu mai multă hotărâre.

— Nu, jur. N-am... nu s-a întâmplat nimic atunci... până...

M-am oprit, neştiind cum să-mi formulez continuarea.

— Mai târziu? a încercat el să ghicească. Şi asta ar însemna că e bine?

— Nu! Sigur că nu. Am...

Fir-ar să fie. O zbârcisem. Numai faptul că nu-l înşelasem pe Adrian cât timp fusesem la Curte nu însemna că nu l-aş fi înşelat prin ceea ce-am făcut mai târziu. Poţi s-o formulezi oricum vrei, dar hai să privim adevărul în faţă: când te culci cu un alt tip într-o cameră de hotel înseamnă în cam mare măsură că-ţi înşeli iubitul, dacă ai aşa ceva. N-avea importanţă dacă tipul respectiv era sau nu dragostea vieţii tale.

— Îmi pare rău, am zis, şi era lucrul cel mai simplu şi mai potrivit din câte aş fi putut să spun. Îmi pare rău. N-a fost bine ce-am făcut. N-am vrut să se-ntâmple. Am crezut... chiar am crezul că între mine şi el se terminase. Eram cu tine. Îmi doream să fiu cu tine. Şi deodată, mi-am dat seama că...

— Nu, nu... opreşte-te.

Adrian a ridicat o mână, vocea devenindu-i acum încordată, în timp ce faţada calmă continua să i se năruiască.

— Crede-mă, chiar nu vreau să aud despre marea revelaţie avută de tine, cum că voi doi aţi fost dintotdeauna destinaţi să fiţi împreună, sau ce-o mai fi fost.

Am rămas tăcută, din cauză că, mă rog, cam de genul acesta îmi fusese revelaţia.

Adrian şi-a trecut o mână prin păr.

— Nu, serios, eu sunt de vină. Totul era acolo. De o sută de ori a fost acolo. Cât de des am observat? Am ştiut. Se tot întâmpla, îmi tot spuneai, iar şi iar, că ai terminat-o cu el, iar eu te credeam... indiferent de ce-mi vedeau ochii. Indiferent de ce-mi spunea inima. Eu. Sunt. De. Vină.

Era, din nou, acea vorbărie uşor dezlânată: nu în felul emotiv al lui Jill, ci în cel care demonstra instabilitate şi-mi provoca griji despre cât de mult se apropia el de pragul nebuniei. Un prag spre care era posibil să-l fi împins şi eu. Mi-aş fi dorit să

mă duc la el, dar am avut înţelepciunea să rămân aşezată.

— Adrian, eu...

— Te-am iubit! a urlat el, sărind în picioare atât de iute, încât nici nu l-am observat. Te-am iubit, iar tu m-ai distrus. Mi-ai luat inima şi mi-ai sfâşiat-o. Puteai la fel de bine să mi-o străpungi cu ţepuşa!

Şi schimbarea din trăsăturile lui m-a luat prin surprindere. Vocea lui umplea încăperea. Mult necaz, multă furie. Mult deosebit faţă de obişnuitul Adrian. S-a îndreptat spre mine, strângându-şi pieptul cu o mână.

— Eu. Te-am. Iubit. Iar tu te-ai folosit de mine tot timpul.

— Nu, nu. Nu e adevărat. Nu mi-era frică de Adrian, însă în faţa unei astfel de emoţii, m-am pomenit că mă fac mică. Nu m-am folosit de tine. Te-am iubit. Şi încă te iubesc, dar...

A făcut o figură dezgustată.

— Haide, Rose.

— Dar vorbesc serios! Chiar te iubesc.

De data asta, m-am ridicat, cu toată durerea, încercând să-l privesc în ochi.

— O să te iubesc mereu, dar noi nu... Cred că nu ne potrivim ca un cuplu.

— Asta-i o replică de tot rahatul din filmele cu despărţiri, şi tu o ştii bine.

Cam avea dreptate, dar gândul mi-a zburat înapoi la momentele petrecute cu Dimitri... cât de bine ne sincronizam, cum părea el totdeauna că înţelege exact ce simt. Da, fusesem sinceră când afirmasem asta: chiar îl iubeam pe Adrian. Era minunat, cu toate defectele lui. Pentru că, pe bune acum, cine nu are defecte? Noi doi ne distram împreună. Exista şi afecţiune, dar nu ne potriveam aşa cum mă potriveam cu Dimitri.

— Eu nu simt... eu nu sunt potrivită pentru tine, am zis, cu voce slabă.

— Din cauză că eşti cu altul?

— Nu, Adrian. Din cauză că... nu sunt. Nu ştiu. Nu sunt... Bâjbâiam, şi încă rău. Nu ştiam cum să-i explic ce simţeam, cum era posibil să ţii la cineva şi să-ţi placă la nebunie să stai cu persoana aceea... dar tot să nu funcţionaţi ca un cuplu. Eu nu te echilibrez aşa cum ai avea nevoie.

— Asta ce naiba mai înseamnă? s-a mirat el.

Mă durea inima pentru el, şi-mi părea atât de rău pentru ceea ce făcusem… dar acesta era adevărul care sintetiza totul.

— Simplul fapt că eşti nevoit să mă întrebi spune totul. Când o să-ţi găseşti persoana aceea… o să ştii. N-am mai adăugat şi că, la trecutul lui, probabil că va avea destule încercări eşuate până s-o găsească pe acea persoană. Şi, am mai spus, ştiu că sună ca o altă replică de tot rahatul din filmele cu despărţiri, dar zău că vreau să fim prieteni.

M-a privit fix timp de câteva secunde grele, după care a izbucnit în râs… deşi nu cu prea mult umor.

— Ştii care-i partea cea mai grozavă? Că vorbeşti serios. Priveşte-ţi faţa, a exclamat, gesticulând, ca şi cum chiar aş fi putut să mă studiez. Tu chiar crezi că e atât de simplu, că eu pot să stau spectator şi să vă urmăresc happy-endul. Să vă văd cum obţineţi tot ce vă doriţi, ducându-vă viaţa voastră fermecată.

— Fermecată!

Vinovăţia şi compătimirea care se războiau înăuntrul meu s-au nuanţat şi cu un strop de mânie.

— Cam greu. Ştii prin ce-am trecut eu în ultimul an? L-am văzut pe Mason cum moare, m-am luptat în atacul de la Sf. Vladimir, am fost prizoniera strigoilor în Rusia, după care am dus o viaţă pe fugă, ca o criminală căutată. Asta nu suna deloc a viaţă fermecată.

— Şi totuşi, iată-te, triumfătoare după tot ce s-a întâmplat. Ai scăpat de moarte şi te-ai eliberat de legătură. Lissa e regină. Tu ţi-ai câştigat eroul şi fericirea până la adânci bătrâneţi.

I-am întors spatele şi m-am îndepărtat cu paşi înceţi.

— Adrian, ce-ai vrea să-ţi spun? Pot să-mi tot cer scuze la infinit, dar nu mai am ce să fac. N-am vrut niciodată să te rănesc; oricât aş repeta-o, tot nu e de ajuns. Dar în rest? Tu chiar te aştepţi să mă întristez pentru că totul a ieşit bine? Ar trebui să-mi doresc să fi rămas tot acuzată de crimă?

— Nu, mi-a răspuns. Nu vreau să suferi. Prea mult. Numai că, data viitoare când o să fii în pat cu Belikov, opreşte-te pentru o clipă şi aminteşte-ţi că nu pentru toată lumea a ieşit atât de bine ca în cazul tău.

M-am întors din nou cu faţa spre el.

— Adrian, eu niciodată…

— Nu e vorba doar despre mine, micuţule dhampir, a

adăugat, pe un ton liniştit. S-au produs cam multe pagube colaterale pe drum, în timp ce tu te războiai cu lumea întreagă. Eu, evident, am fost una dintre victime. Dar ce părere ai despre Jill? Ce-o să se-ntâmple acum cu ea, după ce-ai părăsit-o în gura lupilor regali? Şi Eddie? La el te-ai gândit? Şi fata Alchimist, unde ţi-e?

Fiecare cuvânt pe care mi-l arunca era ca o săgeată, străpungându-mi inima mai rău decât gloanţele. Faptul că se referise la Jill spunându-i pe nume, şi nu „Ispita”, însemna o lovitură şi mai dureroasă. Deja îmi umpleam sacii cu vinovăţie pe tema ei, însă cu ceilalţi... ei bine, cu ei era un mister. Auzisem unele zvonuri despre Eddie, dar nu-l văzusem de la întoarcerea mea. Fusese absolvit de moartea lui James, însă omorârea unui moroi — despre care alţii credeau şi acum că putea să fi fost capturat de viu — îi aducea un grav stigmat. Precedenta lui nesubordonare — tot „mulţumită” mie — îl condamna, de asemenea, chiar dacă fusese „pentru un bine superior”. Ca regină, Lissa nu putea să facă prea multe. Gardienii îi slujeau pe moroi, însă fusese încetăţenit obiceiul ca moroii să stea deoparte şi să-i lase pe gardieni să-şi rezolve problemele între ei. Eddie nu fusese alungat, nici închis... dar ce repartiţie mai aveau ei să-i dea? Greu de spus.

Sydney... Cu ea era un mister chiar şi mai mare. Şi fata Alchimist, unde ţi-e? Ceea ce se întâmpla cu gruparea aceea mă depăşea, depăşea graniţele lumii mele. Îmi amintesc de faţa ei când o văzusem ultima dată în hotelul acela: puternică, dar tristă. Ştiam că între timp fuseseră eliberaţi, ea şi ceilalţi Alchimişti, însă expresia ei îmi spusese că încă nu scăpase de necazuri.

Dar Victor Dashkov? El unde se încadra? Nu ştiam precis. Malefic sau nu, tot era cineva care avusese de suferit ca urmare a acţiunilor mele, iar întâmplările care i-au înconjurat moartea aveau să-mi rămână întipărite pe vecie în minte.

Pagube colaterale. Trăsesem în jos destule persoane după mine, cu sau fără intenţie. Şi totuşi, pe măsură ce cuvintele lui Adrian continuau să-mi pătrundă în minte, unul dintre ele m-a făcut să mă opresc deodată.

— Victimă, am rostit, încet. Asta e diferenţa dintre mine şi tine.

— Hî? Mă urmărise îndeaproape cât timp mă gândisem la

destinele prietenilor mei, iar acum îl prinsesem pe picior greşit. Ce tot spui acolo? m-a întrebat.

— Ziceai că ai fost o victimă. Iată de ce... iată de ce, în ultimă instanţă, noi doi nu suntem potriviţi. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, eu nu m-am considerat niciodată aşa ceva. Dacă eşti victimă, înseamnă că eşti neputincios. Că nu vei acţiona în niciun fel. Eu mereu... mereu am făcut câte ceva, ca să lupt pentru mine însămi... sau pentru alţii. Orice-ar fi fost.

Nu mai văzusem niciodată o expresie atât de ofensată pe chipul lui Adrian.

— Asta crezi tu despre mine? Că sunt un leneş? Un neputincios?

Nu chiar. Dar aveam senzaţia că, după încheierea conversaţiei, avea să dea fuga să-şi caute alinarea în ţigări şi-n alcool, poate şi-n cine ştie ce companie feminină reuşea să găsească.

— Nu, i-am răspuns. Cred că eşti un tip minunat. Cred că eşti puternic. Dar nu cred că ţi-ai dat seama... sau că ai învăţat să te foloseşti de oricare din calităţile astea.

Şi, aş mai fi vrut să adaug, nu eram eu persoana capabilă să-i inspire aşa ceva.

— Asta, mi-a zis, în timp ce se îndrepta spre uşă, e ultima chestie la care m-aş fi aşteptat. Îmi distrugi viaţa, după care-mi vâri pe gât filosofie iluministă.

Mă simţeam oribil, şi era unul dintre acele momente în care mi-aş fi dorit ca gura să nu-mi scape chiar primul lucru apărut în minte. Învăţasem în mare măsură să mi-o controlez... dar tot nu suficient.

— Nu fac decât să-ţi spun adevărul. Tu eşti mai bun decât... mai bun decât orice-ai avea de gând să faci acum.

Rămânând cu mâna pe mânerul uşii, Adrian mi-a adresat o privire melancolică.

— Rose, sunt un dependent, fără etica muncii, care probabil o să ajungă la demenţă. Nu sunt ca tine. Nu sunt un supererou.

— Nu încă, am zis.

Pufnind dispreţuitor, Adrian a scuturat din cap şi a deschis uşa. Chiar înainte să plece, şi-a întors o ultimă privire spre mine.

— Apropo, contractul dintre noi se consideră nul şi neavenit. M-am simţit ca pălmuită peste faţă. Şi, într-unul dintre acele

rare momente, Rose Hathaway a fost lăsată fără glas. Nu mai aveam la îndemână nici înţepături spirituale, nici explicaţii sofisticate, nici introspecţii profunde.

Adrian a plecat, şi m-am întrebat dac-o să-l mai văd vreodată.

Treizeci şi şase

Adesea m-am visat trezindu-mă alături de Dimitri, trezindu-mă într-un fel care să fie... obişnuit. Drăguţ. Nu după un pui de somn furat în grabă, înainte de bătălia cu următorul inamic. Nu ca o refacere după o partidă de sex desfăşurată obligatoriu pe ascuns, partidă de sex împovărată de reminiscenţe şi de nenumărate complicaţii. Îmi doream doar atât: să ne trezim împreună, eu în braţele lui, şi să facem să fie o dimineaţă frumoasă.

Astăzi era ziua aceea.

— De când te-ai trezit? l-am întrebat, ameţită.

Eram cu capul pe pieptul lui, şi mă cuibărisem în el cât putusem de bine. Rănile mi se vindecau repede, dar tot mai trebuiau cocoloşite. Azi-noapte, reuşiserăm să descoperim câteva inedite metode ocolitoare. Acum, lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestre, umplându-mi dormitorul de aur.

Mă privea în felul acela tăcut, solemn, al lui, cu ochii aceia întunecaţi în care era atât de lesne să te rătăceşti.

— De puţin timp, a recunoscut, ridicându-şi privirea spre fereastra scăldată în soare. Cred că am rămas după orarul uman. Ori asta, ori corpul meu vrea doar să fie treaz odată cu soarele. Vederea lui încă mi se pare uimitoare.

Mi-am înăbuşit un căscat.

— Trebuia să te ridici din pat.

— N-am vrut să te deranjez.

Mi-am plimbat degetele pe pieptul lui, suspinând satisfăcută.

— Asta e perfecţiunea, am zis. Fiecare zi o să fie la fel?

Palma lui Dimitri a poposit un pic pe obrazul meu, după care a coborât, ridicându-mi bărbia.

— Nu chiar fiecare, dar majoritatea.

Buzele ni s-au întâlnit, şi căldura şi lumina din cameră au pălit prin comparaţie cu ceea ce ardea înăuntrul meu.

— M-am înşelat, am murmurat, după ce, în sfârşit, ne-am desprins din lunga, languroasa noastră sărutare. Asta e perfecţiunea.

A zâmbit, chestie care i se întâmpla îngrozitor de des în ultima vreme. Îmi plăcea la nebunie. Lucrurile probabil aveau

să se schimbe de îndată ce ajungeam din nou în lume. Chiar dacă eram acum împreună, latura de gardian a lui Dimitri avea să fie mereu prezentă, pregătită şi vigilentă. Dar nu şi acum. Nu şi în momentul ăsta.

— Ce e? a întrebat.

Tresărind, mi-am dat seama că începusem să mă încrunt. Nechemate, cuvintele lui Adrian îmi reveniseră în minte, invitându-mă ca, următoarea dată când aveam să fiu în pat cu Dimitri, să mă gândesc la ceilalţi care n-au fost la fel de norocoşi ca mine.

— Tu crezi că eu distrug vieţi? l-am întrebat.

— Ce? Sigur că nu, a exclamat, zâmbetul fiindu-i înlocuit do o expresie şocată. De unde ţi-a mai venit şi ideea asta?

Am ridicat din umeri.

— Mă gândesc doar că sunt o grămadă de persoane ale căror vieţi încă sunt cam întoarse pe dos. La prietenii mei mă refer.

— Corect, a zis el. Şi, dă-mi voie să ghicesc. Tu vrei să le rezolvi problemele tuturor.

N-am mai răspuns. Dimitri m-a sărutat din nou.

— Roza, mi-a zis, e normal să-ţi doreşti să-i ajuţi pe cei pe care-i iubeşti. Dar nu poţi să dregi chiar totul.

— Asta-s eu, am ripostat, simţindu-mă un pic cam arţăgoasă. Îi protejez pe alţii.

— Ştiu, şi e unul dintre motivele pentru care te iubesc. Dar, deocamdată, nu trebuie să-ţi baţi capul decât cu protejarea unei singure persoane: pe Lissa.

M-am întins, lipindu-mă de el şi remarcând că rănile mele se vindecau din ce în ce. Foarte curând, corpul meu avea să fie capabil să facă de toate.

— Asta să însemne că n-o să putem să stăm toată ziua în pat? am întrebat, plină de speranţă.

— Din nefericire, nu, mi-a răspuns, urmărindu-mi cu degete uşoare curbura şoldului. Părea să nu se sature niciodată să-mi studieze corpul. Ei au prioritate, a zis apoi.

Mi-am apropiat din nou gura de a lui.

— Dar nu chiar imediat.

— Nu, m-a aprobat el, strecurându-şi mâna la ceafa mea şi încurcându-şi degetele în păr în timp ce mă trăgea spre el. Nu chiar imediat.

Nu mai participasem până acum la o ceremonie de

încoronare şi, sinceră să fiu, speram să nici nu mai particip vreodată. Îmi doream ca, pe timpul vieţii mele, să nu existe decât actuala regină.

Ca un amănunt sinistru, încoronarea a fost un fel de revers al înmormântării Tatianei. Cum suna vechea vorbă? Regina a murit. Trăiască regina.

Tradiţia cerea ca viitorul monarh să-şi petreacă prima parte din ziua încoronării la biserică, probabil rugându-se pentru călăuzire, putere şi toate chestiile astea spirituale. Nu ştiu precis care să fi fost tradiţia în cazul monarhilor atei. Probabil că ei mimau. În cazul Lissei, o credincioasă autentică, ştiam că nu reprezenta o problemă şi că ea, probabil, se ruga într-adevăr să facă treabă bună ca regină.

După rugăciune, Lissa, însoţită de o uriaşă procesiune, a traversat domeniile Curţii spre palat, unde se oficia încoronarea. Reprezentanţi ai tuturor familiilor regale i s-au alăturat, împreună cu muzicanţii care interpretau melodii mult mai vesele decât pentru procesiunea Tatianei. Gardienii Lissei — avea acum o mulţime — mergeau odată cu ea. Mă număram printre ei, purtând cea mai frumoasă uniformă în alb şi negru din câte aveam, cu tot cu gulerul roşu care mă desemna ca gardian regal. Aici, cel puţin, era o diferenţă notabilă faţă de înmormântare. Tatiana era moartă: gardienii ei fuseseră pentru paradă. În schimb, Lissa era cât se poate de vie, şi chiar dacă reuşise să câştige votul Consiliului, avea încă duşmani. Eu şi colegii mei eram în alertă maximă.

Nu că ar fi fost nevoie de aşa ceva, la cum ovaţionau privitorii. Toţi cei care-şi instalaseră tabăra în aer liber pe timpul testelor şi al alegerilor rămăseseră şi pentru această festivitate, şi încă soseau şi alţii. Nu ştiu sigur dacă mai fuseseră vreodată atât de mulţi moroi strânşi într-un singur loc.

După lungul şi întortocheatul drum, Lissa a ajuns la palat, rămânând să aştepte într-o micuţă antecameră, învecinată cu ceea ce servea drept sala tronului moroilor. Sala tronului nu era aproape niciodată folosită pentru problemele vieţii moderne, dar din când în când — cum ar fi, când depunea jurământul o nouă regină — moroilor le plăcea să scoată la iveală străvechile tradiţii. Încăperea, mică fiind, nu putea să-i cuprindă pe toţi spectatorii de afară. Nu putea să-i cuprindă nici măcar pe toţi cei care alcătuiseră procesiunea. Totuşi,

membrii Consiliului şi cei cu rang înalt din familiile regale erau acolo, deopotrivă cu câţiva invitaţi aleşi ai Lissei.

Eu am stat deoparte, privind toată această fermecătoare desfăşurare. Lissa nu-şi făcuse încă grandioasa apariţie, aşa că se auzea încă murmurul scăzut al conversaţiilor. Sala era toată numai verde şi auriu, trecând printr-o temeinică şi rapidă renovare în ultimele zile, din moment ce obiceiul dicta ca sala tronului să aibă drept culori dominante pe cele ale familiei monarhului.

Tronul era amplasat sus, lipit de peretele din celălalt capăt al sălii, accesul spre el fiind asigurat de mai multe trepte. Sculptat într-un lemn a cărui provenienţă n-o mai puteam identifica, tronul fusese purtat prin lume timp de secole de monarhii moroilor. Participanţii se aliniaseră în poziţii minuţios repartizate, pregătindu-se

pentru clipa în care urma să intre, în sfârşit, Lissa. Eu tocmai studiam unul dintre noile candelabre, admirând cât de realist era aspectul „lumânărilor” din el. Ştiam că erau electrice, însă meşteşugarii făcuseră o treabă minunată. Tehnologie mascată în splendoarea vechii lumi, exact cum le plăcea moroilor. Un mic ghiont mi-a distras atenţia de la ele.

— Măi, măi, măi, am zis. Zău dacă n-or fi tocmai persoanele răspunzătoare de aruncarea lui Rose Hathaway în lumea mare. Aveţi destule pentru care să daţi seamă.

În faţa ochilor îi aveam pe părinţii mei, în costumaţiile lor caracteristice şi strident contrastante. Mama purta acelaşi echipament de gardian ca şi mine, bluză albă cu pantaloni largi şi jachetă negre. Cât despre Abe, el era... mă rog, Abe. Venise într-un costum negru cu dunguliţe, cu o cămaşă neagră de gală pe dedesubt. Toată această întunecime era împroşcată cu o cravată din lână cu arabescuri, galbenă ca lămâia şi strălucitoare. Dintr-un buzunar al hainei se ivea o batistă asortată. Pe lângă cerceii şi lanţurile lui din aur, mai purta şi o pălărie neagră din fetru moale, o noutate a extravagantei lui garderobe. Cred că voia să meargă până la capăt cu eleganţa pentru un astfel de eveniment, şi cel puţin nu era o pălărie de pirat.

— Nu ne învinui pe noi, a replicat mama. Nu noi am aruncat în aer jumătate din Curte, nu noi am furat o duzină de maşini, nici n-am denunţat o criminală în mijlocul unei mulţimi, nici n-am făcut astfel încât prietena noastră adolescentă să fie încoronată regină.

— Fie vorba între noi, a intervenit Abe, eu chiar am aruncat în aer jumătate din Curte.

Mama nu l-a luat în seamă, şi expresia ei s-a îndulcit, în timp ce mă studia cu ochi de gardian.

— Nu, serios... cum te simţi?

Pe ei îi văzusem doar foarte pe fugă în zilele de după trezirea mea, doar cât să constatăm fiecare că suntem bine.

— Ai stat îngrozitor de mult în picioare astăzi, a continuat ea. Şi deja i-am spus lui Hans să nu te treacă în serviciu activ pentru o vreme.

Era una dintre cele mai materne replici pe care le auzisem vreodată din partea ei.

— Mă... mă simt bine. Mult mai bine. Aş putea să intru în

serviciul activ chiar acum.

— N-o să faci tu aşa ceva, a replicat, exact pe tonul pe care l-ar fi folosit comandând un detaşament de gardieni.

— N-o mai cocoloşi, Janine.

— Ba n-o cocoloşesc! Am doar grijă de ea. Tu eşti cel care-o răsfaţă.

Mi-am plimbat privirea uluită de la unul la celălalt şi înapoi. Nu ştiam dacă asist la o ceartă sau la un preludiu. Nu mă entuziasma niciuna dintre variante.

— Gata, gata, potoliţi-vă. Am scăpat cu viaţă, bine? Asta-i ceea ce contează.

— Aşa e, a confirmat Abe. Dintr-odată, avea un aer extrem de patern, care mă uluia şi mai mult decât purtarea mamei. Şi, cu toate daunele aduse proprietăţii şi nesfârşitul şir de încălcări ale legii, sunt mândru de tine.

Aveam eu o bănuială cum că, în secret, era mândru de mine tocmai din aceste motive. Cinicul meu comentariu interior a fost întrerupt în clipa în care l-a susţinut şi mama.

— Şi eu sunt mândră. Metodele tale… n-au fost cele ideale, dar ai înfăptuit un lucru grozav. Două, de fapt. Ai descoperit atât criminalul, cât şi pe Jill.

Am remarcat grija formulării cu „criminalul”. Cred că ne era încă greu tuturor să acceptăm adevărul în legătură cu Tasha.

— Foarte multe se vor schimba datorită lui Jill, a precizat mama.

Ne-am îndreptat cu toţii privirile spre picioarele tronului. Ekaterina stătea de-o parte a lui, pregătită cu cărţile pentru jurămintele regale. Cealaltă parte era rezervată membrilor familiei monarhului, însă acum nu se găsea acolo decât o singură persoană: Jill. Cineva se descurcase de minune dichisind-o. Părul ei creţ fusese aranjat şi prins cu migală, şi era îmbrăcată cu o rochie de gală, lungă până la genunchi, cu guler extrem de evazat, arătându-i doar puţin umerii. Croiala rochiei scotea tot ce era mai bun din silueta ei deşirată, iar satinul verde-închis dădea bine cu trăsăturile ei. Stătea dreaptă, cu bărbia ridicată, însă neliniştea o cuprinsese din cap până-n picioare, ceea ce devenea şi mai evident prin faptul că stătea atât de izbitor de singură.

Mi-am întors privirea spre Abe, care mi-a susţinut-o aşteptând. Aveam o grămadă de întrebări pentru el, şi el era

unul dintre puţinii care puteau să-mi spună adevărul. Problema era: cu care întrebare să încep? Era de parcă aş fi fost în faţa unui duh din poveşti: nu mi se puteau îndeplini decât atâtea dorinţe.

— Ce-o să se-ntâmple cu Jill? am întrebat, până la urmă. O să se-ntoarcă la şcoală, şi gata? Or s-o pregătească să fie prinţesă?

Lissa nu putea să fie şi prinţesă, şi regină, aşa că fostul ei titlu îi revenea următorului membru al familiei, în ordinea vârstei.

Abe n-a răspuns pe moment.

— Până când Lissa nu reuşeşte să schimbe legea — şi să sperăm că o să reuşească — Jill este tot ceea ce-i permite să-şi păstreze tronul. Dacă Jill ar păţi ceva, Lissa n-ar mai fi regină. Aşa. Tu ce-ai face?

— Aş ţine-o cât mai în siguranţă.

— Atunci, ştii răspunsul.

— E unul cam vast, am remarcat. „Siguranţă” înseamnă multe.

— Ibrahim, l-a certat mama. Ajunge. Nu e nici momentul, nici locul.

Abe mi-a mai susţinut un pic privirea, după care s-a destins într-un zâmbet frivol.

— Sigur, sigur. Suntem la o adunare de familie. O sărbătoare. Şi iată: apare şi cel mai nou membru.

Dimitri tocmai sosise lângă noi, îmbrăcat în alb şi negru, ca mine şi ca mama. S-a oprit alături de mine, evitând ostentativ să mă atingă.

— Domnule Mazur, a rostit el, protocolar, înclinându-şi capul în semn de salut spre amândoi. Gardian Hathaway.

Dimitri era cu şapte ani mai mare ca mine, dar în clipa aceea, înfruntându-mi părinţii, parcă ar fi avut doar şaisprezece ani şi ar fi venit să mă scoată în oraş.

— A, Belikov a exclamat Abe, strângându-i mâna lui Dimitri. Chiar speram să nimerim unul peste celălalt. Zău că mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Poate găsim un pic de timp ca să discutăm, să aflăm mai multe despre viaţă, despre dragoste etcetera. Îţi place să vânezi? Pari genul de vânător. Asta ar trebui să facem, într-o bună zi. Cunosc eu un loc grozav în pădure. Departe, foarte departe. Am putea să ne petrecem o zi pe cinste. Sunt sigur că aş avea o mulţime de întrebări să-ţi

pun. Şi o mulţime de lucruri să-ţi spun, de asemenea.

Am aruncat fulgerător o privire panicată spre mama, implorând-o pe muteşte să împiedice toate astea. Abe îşi petrecuse o bună bucată de timp discutând cu Adrian când începuserăm să fim împreună, explicându-i cu cele mai vii şi mai îngrozitoare amănunte cum avea el pretenţia să-i fie tratată fiica. Nu-mi doream deloc ca Abe să fie singur cu Dimitri în pustietate, cu atâl mai mult cu cât ar fi fost implicate şi arme de foc.

— De fapt, a replicat mama, ca într-o doară, mi-ar plăcea să vin şi eu. Am şi eu vreo câteva întrebări de pus... mai ales despre vremea când eraţi amândoi la Sf. Vladimir.

— Voi nu aveţi altă treabă? m-am grăbit să-i întreb. Trebuie să înceapă.

Asta, măcar, era adevărată. Aproape toată lumea intrase în formaţie, iar peste mulţime începuse să se lase tăcerea.

— Sigur că da, mi-a răspuns Abe şi, spre uimirea mea, înainte de plecare, m-a sărutat uşurel pe frunte. Mă bucur că te-ai întors, mi-a zis. Apoi, făcându-i cu ochiul lui Dimitri: Abia aştept să stăm de vorbă.

— Fugi, l-am îndemnat pe Dimitri după plecarea lor. Dac-o ştergi acum, poate că n-or să observe. Întoarce-te în Siberia.

— La drept vorbind, a replicat Dimitri, sunt destul de convins că Abe ar observa. Nu-ţi face probleme, Roza. Nu mi-e frică. Suport orice perdaf din partea lor, numai să fiu cu tine. Merită.

— Chiar eşti cel mai viteaz bărbat din câţi ştiu, i-am zis.

Mi-a zâmbit, îndreptându-şi ochii spre mica învălmăşeală de la intrarea în sală.

— Se pare că ea e gata, a murmurat.

— Sper să fiu şi eu, i-am răspuns, tot în şoaptă.

Într-un stil cu adevărat grandios, un herald a cerut linişte în sală. S-a aşternut o tăcere desăvârşită. Nu mai auzeai nici măcar o respiraţie.

Heraldul a făcut un pas în lateral din dreptul uşii.

— Prinţesa Vasilisa Sabina Rhea Dragomir, a anunţat el.

Lissa a intrat şi, cu toate că o văzusem cu mai puţin de jumătate de oră în urmă, tot mi s-a tăiat respiraţia. Purta o rochie în stilul cerut de protocol, însă, încă o dată, reuşise să evite mânecile. Nu mă îndoiam că biata croitoreasă făcuse o criză de nervi. Rochia era lungă până la podea, cu o fustă în

straturi din mătase şi şifon, care se tot mişcau şi fluturau pe lângă Lissa în timp ce înainta. Materialul avea aceeaşi nuanţă de jad ca a ochilor ei, la fel fiind şi corsajul rochiei, prins în jurul gâtului cu o bentiţă acoperită de smaralde care dădeau iluzia unui colier. Smaralde identice marcau talia rochiei, iar brăţările completau imaginea. Îşi lăsase părul lung liber, pieptănat până la o perfecţiune cu sclipiri de platină, ca o aură în sine.

Christian mergea alături de ea, oferind un contrast izbitor cu părul lui negru şi costumul de culoare închisă. Tradiţia cunoscuse astăzi o semnificativă modificare, fiindcă în mod normal Lissa ar fi trebuit escortată de un membru al familiei sale, însă... în fine, se cam epuizaseră. Până şi eu eram nevoită să recunosc că el arăta uluitor, iar mândria şi dragostea pentru Lissa îi străluceau pe chip... indiferent de tulburarea sa din cauza Tashei. Era Lordul Ozera, mi-am zis. Şi aveam senzaţia că titlul acesta avea să capete, de-acum încolo, o tot mai mare importanţă. După ce a condus-o pe Lissa până la picioarele tronului, s-a alăturat delegaţiei familiei Ozera din rândul asistenţei.

Ekaterina a făcut un mic gest spre o pernă mare din satin, aşezată pe podea în faţa treptelor.

— Îngenunchează.

A fost o ezitare aproape imperceptibilă din partea Lissei, una observată numai de mine. Chiar şi fără legătură, eram atât de acordată la fiinţa ei, încât puteam să-i percep până şi cele mai neînsemnate gesturi. Privirea i s-a oprit asupra lui Jill. Expresia feţei nu i s-a schimbat absolut deloc, şi mi s-a părut atât de straniu să nu-i pot descifra sentimentele. Puteam, totuşi, să emit câteva ipoteze. Nesiguranţă. Dezorientare.

Din nou... ezitarea n-a durat decât o clipă. Lissa a îngenuncheat, răspândindu-şi artistic fustele în jurul ei. Ekaterina păruse mereu atât de fragilă şi de ofilită în încăperea pentru teste, însă acum, cum stătea acolo, cu străvechea carte a încoronării moroilor, puteam să simt că în fosta regină dăinuia încă o anume putere.

Cartea era scrisă în limba română, însă Ekaterina traducea fără efort, citind cu voce tare, mai întâi un discurs despre ceea ce se aştepta din partea monarhului, trecând apoi la jurămintele pe care trebuia să le facă Lissa.

— Îţi vei sluji poporul?
— Ţi-l vei apăra?
— Vei domni cu dreptate?

Erau douăsprezece în total, şi Lissa trebuia să răspundă cu câte trei de „Da” la fiecare: în engleză, în rusă şi în română. Faptul că nu mai aveam legătura care să-mi confirme sentimentele ei era încă destul de neobişnuit pentru mine, însă îi citeam pe chip că ea credea în fiecare „Da” pronunţat. După ce s-a terminat şi partea aceasta a ceremoniei, Ekaterina i-a făcut semn lui Jill să înainteze. Am remarcat că, de când o privisem ultima dată, venise cineva să-i încredinţeze spre păstrare coroana. Fusese confecţionată special pentru Lissa, o capodoperă din aur alb şi galben presărată cu smaralde şi diamante. Se asorta superb cu costumaţia ei, şi la fel, după cum am constatat, tresărind, se putea spune şi despre Jill.

O altă tradiţie cerea ca monarhul să fie încoronat de un membru al familiei sale, tocmai acesta fiind rolul care-i fusese rezervat lui Jill. Îi vedeam uşorul tremur al mâinilor în timp ce aşeza minunăţia plină de nestemate pe capul surorii ei. Privirile li s-au întâlnit pentru un scurt moment. Din nou, un vârtej de emoţii tulburate s-a oglindit în ochii Lissei, dispărând însă repede după ce Jill a făcut câţiva paşi înapoi şi însemnătatea ceremoniei şi-a recăpătat prioritatea.

Ekaterina i-a întins mâna Lissei.

— Ridică-te, i-a zis. Nu vei mai îngenunchea niciodată în faţa cuiva. Ţinând-o de mână, Ekaterina s-a întors, astfel încât să fie amândouă cu faţa spre restul celor din sală. Apoi, cu o voce uimitor de puternică pentru trupul său plăpând, Ekaterina a anunţat: Regina Vasilisa Sabina Rhea Dragomir, cea dintâi cu acest nume.

Toată lumea din sală — cu excepţia Ekaterinei — a căzut în genunchi, plecându-şi capetele. Doar câteva clipe au trecut înainte ca Lissa să spună: „Ridicaţi-vă.” Aflasem că era ceva la discreţia monarhului. Unii dintre noii regi sau noile regine îşi făceau plăcerea să-i lase pe ceilalţi îngenuncheaţi timp îndelungat.

A urmat semnarea documentelor, la care am asistat cu toţii după cuviinţă. Practic, Lissa semna că fusese făcută regină, iar Ekaterina şi alţi câţiva martori semnau că văzuseră când fusese Lissa făcută regină. Trei exemplare erau pe acea hârtie

ornamentată atât de iubită de moroii de neam regal. Un al patrulea era pe o coală albă simplă, cu antet, fiind destinat Alchimiştilor.

După ce s-a terminat cu semnatul, Lissa şi-a ocupat locul pe tron, iar imaginea ei urcând treptele acelea îţi tăia respiraţia. Era o imagine care avea să-mi rămână întipărită în minte pentru tot restul vieţii. Sala a erupt în aclamaţii şi aplauze în clipa în care ea s-a aşezat pe tronul împodobit. Până şi gardienii, care în mod normal îşi păstrau o seriozitate extremă pe chipuri, s-au alăturai aplauzelor şi atmosferei sărbătoreşti. Lissa le zâmbea tuturor, ascunzându-şi de minune toate neliniştile resimţite.

A cercetat sala cu privirea, şi zâmbetul i s-a lărgit la vederea lui Christian. Apoi m-a căutat pe mine. Zâmbetul adresat lui fusese afectuos; cel pentru mine avea în el un dram de umor. I-am răspuns zâmbind la rândul meu şi întrebându-mă ce mi-ar fi transmis ea dac-ar mai fi fost posibil.

— Care-i poanta? m-a întrebat Dimitri, coborându-şi spre mine privirea amuzată.

— Tocmai mă gândeam ce-ar putea să-mi zică Lissa dac-am mai fi avut legătura dintre noi.

Într-o extrem de gravă încălcare a protocolului gardienilor, Dimitri m-a prins de mână şi m-a tras spre el.

— Şi? a întrebat, învăluindu-mă într-o îmbrăţişare.

— Cred că m-ar întreba: „Acum în ce ne-am mai vârât?”

— Şi răspunsul?

Căldura lui era pretutindeni în jurul meu, ca şi dragostea lui, şi, încă o dată, am simţit acea complementaritate. Îmi recăpătasem acea parte a lumii mele care-mi lipsise. Sufletul care-l completa pe al meu. Perechea mea. Egalul meu. Nu doar atât, îmi recăpătasem viaţa: propria viaţă. Aveam s-o protejez pe Lissa, aveam s-o slujesc, dar eram, în sfârşit, eu însămi.

— Nu ştiu, i-am zis, lăsându-mi capul pe pieptul lui. Totuşi, cred c-o să fie bine.